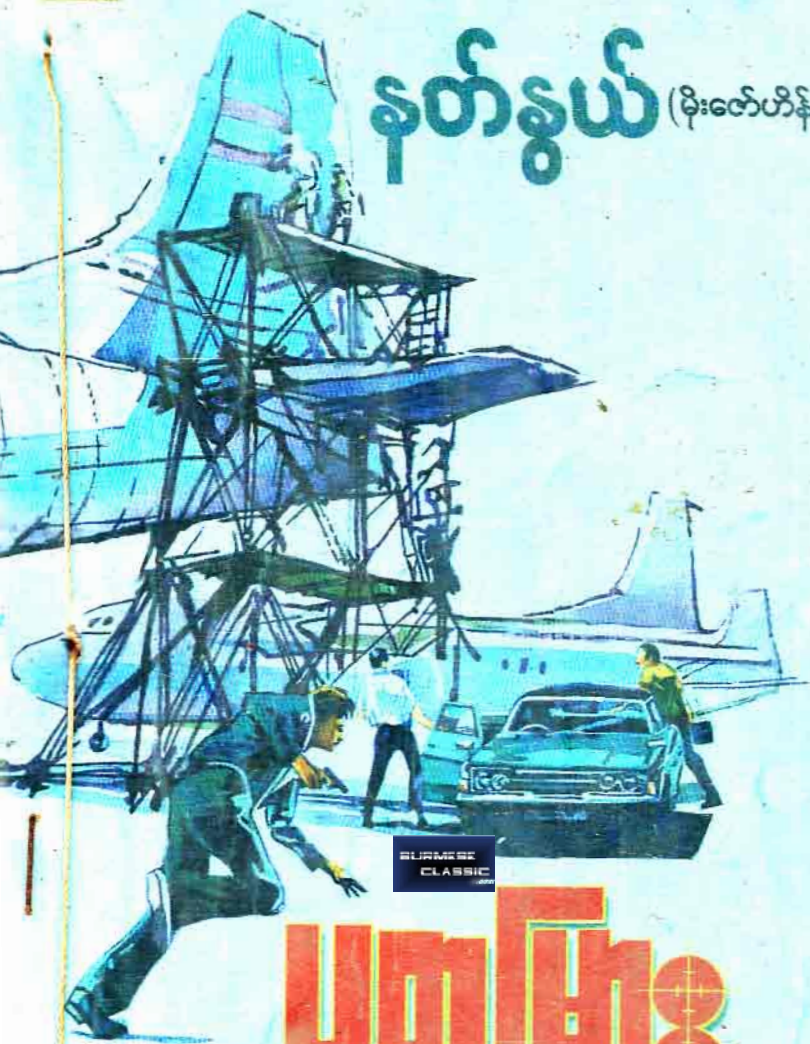

နတ်ရွယ် (မိုးတော်ဟိန်း)

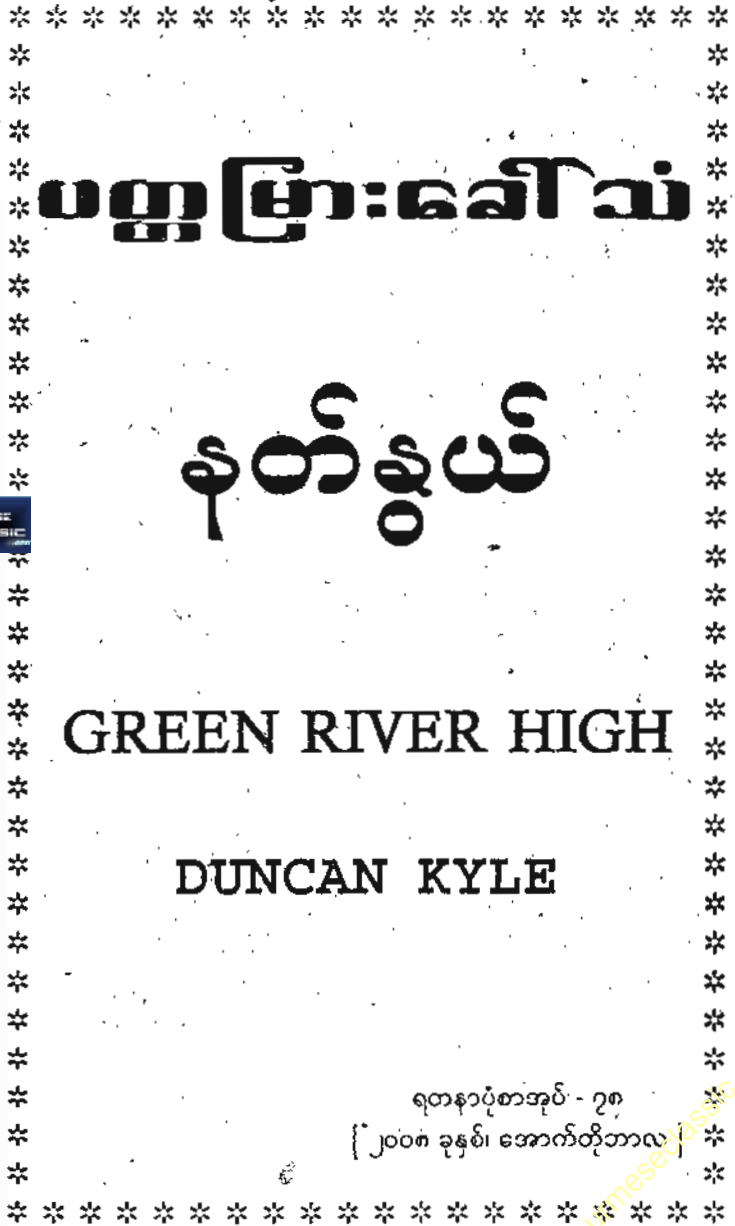
ပုဂံမြို့ တောင်

(ဒုတိယအကြိမ်)

DUNCAN HILL

GREEN RIVER HIGH

www.burmeseclassic.com

ပထမမြားခေါ်သံ

နတ်နွယ်

BURMESE CLASSIC

GREEN RIVER HIGH

DUNCAN KYLE

ရတနာပုံစာအုပ် - ၇၈
[၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ]

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆ ၂၅၀၅၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၄ ၂၀၇၀၈

- ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း ■ (ပထမအကြိမ်)
  - ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊
  - ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ၊
  - (ဒုတိယအကြိမ်)
  - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊
  - ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်၊
- အုပ်ရေ ■ ၅၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ■ ဦးမင်းထွဋ်ဝင်း [၁၃၇၇၅]
- (ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်)
- ၄၆/၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊
- ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
- မျက်နှာဖုံးနှင့် ■ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
- အတွင်းပုံနှိပ် ■ (ရာပြည့်အောင်ဆက်)
- ၁၉၉၂ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။
- အတွင်းမလင် ■ Quality
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ■ မောင်နေကြည်
- တန်ဘိုး ■ ၃၅၀၀ ကျပ်

- ၁။ ရှာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးလုနီးပြီလော
- ၂။ ရှာနယ်ကျော်မမလေး၏ လောကီရတနာ
- ၃။ လေသူရဲတစ်ဦး၏ သန်းခေါင်ယံခရီးသည်နှင့် ကိုယ်တွေ့လေကြောင်းဝတ္ထုများ
- ၄။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ ၂၀ ရာစုပြင်သစ်ဝတ္ထုတိုများ
- ၅။ နတ်ရွယ်၏ ကမ္ဘာစာပေတရုတ်စောင်း
- ၆။ ဟိန်းလတ်၏ တရားအတွေးတရားအရေး
- ၇။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ အရက်နှင့်ဆည်းဆာ
- ၈။ ရှာနယ်ကျော်မမလေး၏မာလာရီ
- ၉။ ပါရဂူ၏ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုပြဇာတ်များ
- ၁၀။ မင်းဆွေ၏ခါး
- ၁၁။ ချစ်ဦးညို၏ ပိပိတာဝိ
- ၁၂။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ ကျွန်တော်ရတနာကုန်သည်
- ၁၃။ ရွှေခေါင်း၏ ဟစ်တလာလုပ်ခဲ့သမျှ
- ၁၄။ တက်တိုး၏ဘဝနှင့်စာပေ
- ၁၅။ လေသူရဲတစ်ဦး၏တရုတ်ဖြူလေယာဉ်ပစ်ချခဲ့စဉ်က
- ၁၆။ မောင်ညိုပြာ၏ စိတ္တဇရုပ်မြင်သံကြားဝတ္ထုတိုများ
- ၁၇။ ရှာနယ်ကျော်မမလေး၏ ခွမပြီး
- ၁၈။ မောင်ခိုင်မာ၏ မင်္ဂလာအလင်ကံ
- ၁၉။ တော်ဘုရားကလေး(အောင်စေ)၏ ပြည်သူ့ချစ်တဲ့မျိုးဆက်သစ်
- ၂၀။ လေသူရဲတစ်ဦး (ဦးလှဝင်း)၏ မုန်တိုင်းနှင့်သစ္စာ
- ၂၁။ ချစ်ဦးညို၏ မဟာသေနာပတိ
- ၂၂။ ဝိုလ်အေးမောင်၏ တွမ်
- ၂၃။ အထောက်တော်လှအောင်၏ မပိုကြေးမလိုကြေး
- ၂၄။ ချစ်ဦးညို၏ ရုက္ခစိုးမယားနှင့် အခြားပြိတ္တာများ
- ၂၅။ လူထုဦးလှနှင့် လူထုဒေါ်အမာတို့၏ ဆေးလိပ်နှင့် လူသား
- ၂၆။ လူထုစိန်ဝင်း၏ အတွေးအမြင်ဆောင်းပါးများ
- ၂၇။ နတ်ရွယ်၏ ဒက်လယ်လာ
- ၂၈။ ချစ်ဦးညို၏ ရာဇကုမာရ
- ၂၉။ ဆူးငှက်၏ ၄၅ တာ၊ ၁၄ ခန်းရပ်နှင့် ၇ သံချီညချမ်း
- ၃၀။ နတ်ရွယ်၏ ဘဝဟူသည်
- ၃၁။ မင်းယုဝေ၏ အိမ်မာခယမိ
- ၃၂။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သောဝါဒကောရီ
- ၃၃။ အထောက်တော်လှအောင်၏ မဟာဘီလူး
- ၃၄။ တက်တိုး၏ အညတရဘဝရှုခင်း
- ၃၅။ မြသန်းတင်၏ မမ
- ၃၆။ ရှာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၇။ ဒဂုံတာရာ၏ လရောင်ရွန်းမြသောညတစ်ည
- ၃၈။ ကြည်ဦး၏ ရှေးထုံးစဉ်လာမြန်မာမှုများ
- ၃၉။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သူမင်းနန္ဒာ

- ၄၀။ ရွှေခေါင်း၏ ဘူကာတီပါရှင်တန်
- ၄၁။ နတ်နွယ်၏ ရေအောက်တစ္ဆေ
- ၄၂။ ပါရဂူ၏ မင်းနှင့်ပြည်သူ
- ၄၃။ ဗိုလ်အေးမောင်၏ ရော်ဘင်ဟု
- ၄၄။ ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး)၏ အညိုတို့ ပတ္တမြားမြေ
- ၄၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်နှင့်အောင်မွှေး
- ၄၆။ အထောက်တော်လှအောင်၏ နာဇီပဋိညာဉ်မံ
- ၄၇။ ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး) ၏ လျှပ်မိုးကြုံခဲ့စဉ်က
- ၄၈။ ရွှေတိုမိမိကြီး၏ နန်းတွင်းသူခိုးနှင့် မိန်းမတို့
- ၄၉။ တင့်ဆန်း၏ ငမိုးရိပ်မှ ငမိုးရိပ်သို့
- ၅၀။ ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ပါပီလွန်နှင့် ဝင်ကို
- ၅၁။ တော်ဘုရားကလေး(အောင်လေ)၏ ရတနာပုံမှ ရတနာဂီရိသို့
- ၅၂။ နယဉ်၏ ကိသာဂေါတမီနှင့် ဗုဒ္ဓနိပါတ်တော်လာ ထင်ရှားသောဇာတ်ဝတ္ထုများ
- ၅၃။ နတ်နွယ်၏ မင်းမှာသစ္စာ လှမှာကတိ
- ၅၄။ မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)၏ ထီးရန် နန်းရန်
- ၅၅။ ဒေါ်ခင်မိုးချစ်နှင့် ချစ်ဦးညို၏ လောကဇာတ်ခုံ ဇာတ်ခုံလောက
- ၅၆။ တက်တိုး၏ တစ်နှစ်သား
- ၅၇။ ပါရဂူ၏ ရာဇာဘိသိက်
- ၅၈။ မောင်မိုးသူ၏ လင်းယုန်တို့၏အောင်ပွဲ
- ၅၉။ ဦးလှဝင်း(လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ရွှေဘုံသာလမ်းပေါ်မှာ
- ၆၀။ အထောက်တော်လှအောင်၏ ရဘက်က
- ၆၁။ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ မြန်မာပြည်လေကြောင်းတိုက်ပွဲ
- ၆၂။ ချစ်ဦးညို၏ တစ္ဆေနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
- ၆၃။ နတ်နွယ်၏ မှန်တိုင်းအန္တရာယ်
- ၆၄။ မောင်မိုးသူ၏ အိပ်ငိုးဆေး
- ၆၅။ အထောက်တော်လှအောင်၏ လသာတုန်းခိုင်းငင်
- ၆၆။ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ ရတနာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ
- ၆၇။ ရွှေတိုမိမိကြီး၏ သရဖူတို့ရဲ့ သရဖူ
- ၆၈။ ချစ်ဦးညို၏ ရွှေတိုက်စိုး
- ၆၉။ ဦးလှဝင်း (လေသူရဲတစ်ဦး)၏ လေကြောင်းပညာ သိချင်စရာ
- ၇၀။ တက်တိုး၏ ကမ္ဘာဆိုးပေကြီးများ
- ၇၁။ မောင်နေဝင်း၏ သံဖနောင့်
- ၇၂။ သောင်းထိုက်၏ စစ်သမိုင်းတစ်လျှောက် အကြီးကျယ်ဆုံး ဝန္တဝင်တိုက်ပွဲများ
- ၇၃။ သောင်းထိုက်၏ ၂၀ရာစုနိုင်ငံရေးပညာရှင်များ
- ၇၄။ ခင်မိုးချစ်၏ ကိုင်း... ပြောလိုက်စမ်းမယ် သောင်းပြောင်းထွေလာ
- ၇၅။ အထောက်တော်လှအောင်၏ သမီးစတာလင်
- ၇၆။ မောင်ဝံသ၏ ကမ္ဘာစီးပွားရေးဇာတ်ခုံပေါ်မှ ပုံရိပ်များ
- ၇၇။ ပါရဂူ၏ ထေရကထာ
- နတ်နွယ်၏ ပတ္တမြားခေါ်သံ

စာရေးသူနှင့် စပ်လျဉ်း၍

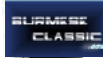
ဝန်ကင်ကိုင်းကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ယောက်မှိုင်းယားခရိုင် ဗရက်ဖိုမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။

သူသည် ဗရက်ဖိုတယ်လီဂရပ်နှင့် အားဝတ်သတင်းစာတို့တွင် အငယ်-တန်း သတင်းထောက်အဖြစ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း စတင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လန်ဇက်စတာ မာကြူရီနှင့် ယောက်မှိုင်းယားပို့စ်တို့တွင် ပြောင်းရွှေ့လုပ်ဆောင်သည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် လန်ဒန်မြို့ရှိ ဂျွန်ဘူးမဂ္ဂဇင်းတွင် အလုပ်ဝင်သည်။ ယင်းမဂ္ဂဇင်းသည် နောက်ပိုင်းတွင် တူးဒေးမဂ္ဂဇင်း ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် သူသည် အိတ်ဒမ်တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် သွားရောက်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ထိုမှာပင် သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်သော A Cage of Ice ကို ရေးခဲ့သည်။

ထိုဝတ္ထု အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် သူသည် မျှော်မှန်းချက်ဖြစ်သော အချိန်ပြည့် စာရေးဆရာဘဝသို့ ကူးပြောင်းကာ ဝတ္ထုများကို ဆက်လက် ရေးသားခဲ့သည်။

ယခု ဘာသာပြန်ဆိုသော Green River High မှာ သူ၏ သတ္တမမြောက် ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ပထမကြိမ် ပုံနှိပ်ခဲ့သည်။

* * *

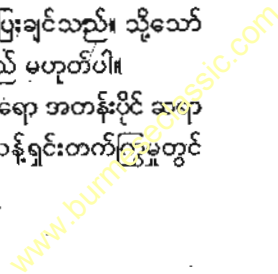

သည်ကနေ့ သောကြာနေ့ ဖြစ်သည်။ အလျင် သောကြာနေ့တွေလို ပင် အလုပ်များပေးမည်။ သည် သောကြာက ပို၍မှပင် ဆိုးချေဦးမည်။ အကြောင်းမှာ အမှုထမ်း တစ်ဝက်လောက်သည် တုပ်ကွေးမိနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အချို့ကတော့ တကယ် ဟုတ်သည်။ အချို့ကတော့ ရောင်တော်ပြန် နှင့် ရောလွတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သည်မနက် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ကျွန်တော်သည် တကယ်ပင် အဝေးသို့ ထွက်ပြေးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာက တော့ နွေးပါသည်။ သို့သော် အခန်းတစ်ခုလုံးမှာမူ လူနေဖို့ မဟုတ်ဘဲ ရေခဲပြင် က ပင်ဂွင်းငှက်များ နေဖို့သာ သင့်လျော်နေတော့သည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးချင်သည်။ သို့သော် ပြေးဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ ဘယ်တော့မှလည်း ပြေးဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျောင်းမှာ နေတုန်းကရော၊ တပ်ထဲမှာတုန်းကရော အတန်းပိုင် ဆရာ များနှင့် သင်တန်း တပ်ကြပ်ကြီးများက လူငယ်တို့၏ သန့်ရှင်းတက်ကြွမှုတွင်

လောကနိတ်တရားများကို အသည်းစွဲအောင် ရိုက်သွင်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ခွင့်ပြုထားသည်က တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကျားမ နှစ်သောက်တွဲ တင်းနစ်တစ်စားရသည်လောက်ပဲ ရှိသည်။

အဖိုးသမီးတွေကို တံခါးဖွင့်ပေးထားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော် ရှောင်ကြဉ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဆီကို အံ့သည်လို အဖိုးသမီးတွေ လာခြင်းလည်း မရှိသလောက် နည်းပါးလှပါသည်။

အရာရှိကောင်း တစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ မိမိအနေနှင့် ကွမ်းတစ်ယာ ရေတူမှတ် မစားသောက်မီမှာပင် မိမိ၏ လက်အောက်ငယ်သားများကို ဝလင်အောင် ကွေးမွေးရမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကောင်းပြီ။ ထိုသို့ ဖြူကျင့်ပါပြီ။ သည်တော့ ဘာဖြစ်သနည်း။ သူတို့သည် အဝအပြစ်စားသောက်ပြီးနောက် သူတို့၏ အင်္ကျီအိတ်များထဲတွင် အပြည့်အဖောင်းထည့်ပြီး ယူသွားတတ်ကြပါသည်။ ပြီးတော့ သင့်ကို သူတို့၏ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေပုံက စကားတစ်ခွန်း ပြောနေဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အကြီး။

တာဝန်။

ကျွန်တော်သည် ဤစကားလုံးကို သိရှိသော နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားလုံး၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိရှိနားလည်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ဤစကားလုံး၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့် လိုအပ်မှုတို့ကို သူ၏ခေါင်းထဲတွင် တစ်ကြိမ် စွဲသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တာဝန် ဟူသော အရာသည် အချက်ပေးနာရီကဲ့သို့ပင် သူ့ကို အမြဲတမ်း သတိပေးလျက် ရှိတော့သည်။ မိမိ မလုပ်ချင်သည့် အလုပ်များကိုလည်း တာဝန်ကြောင့် လုပ်ဆောင်ပေတော့မည်။ အရာရာသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ယင်းကြောင့်ပင်။

ဤသောကြာနေ့မနက်တွင်လည်း ကျွန်တော်သည် မထချင်ဘဲနှင့် အိပ်ရာမှ ထခဲ့ရသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေးရိတ်ရသည်။ (သန့်ရှင်းသော စစ်သားတစ်ယောက်သည် ထက်မြက်သော စစ်သားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။) နံနက်စာကောင်းကောင်း ပြင်ဆင်ရသည်။ (နံနက်စာ မစားခဲ့ရသော ခေဘော်တစ်ယောက်သည် စစ်ရေးပြကွင်းတွင် အားပြတ်ပြီး လဲကျတတ်သည်။)

ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ရှုဖွဲ့မိနပ်စုံကို ကျွန်တော် စီးသည်။ ထို့အတူ

ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ဝတ်စုံကို ဝတ်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မိုးကာအင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်သည်။ ထို့နောက် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ သွားသည်။

သည်လို မိုးသည်းသည်းရွာသော နေ့မျိုးတွင် ဘတ်စ်ကားသည် အမြဲတမ်း နောက်ကျပြီး အမြဲတမ်း ပြည့်ကျပ်နေတတ်ပါသည်။ မိမိလို မစောင့်နိုင်သူများအကြားတွင် မိမိလည်း စောင့်မနေနိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပါသွားရသည်။

စောစောက ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည့် အချက်များအရ ကျွန်တော့်ကို စစ်သားတစ်ယောက်ဟု ထင်လျှင် ထိုအတိုင်း ထင်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းစရာ စကားပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည် စစ်သားဟောင်းတစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်၏ အမှတ်သင်္ကေတများ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာရော ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာရော ရှိနေပါသည်။

ခိုက်ခိုက်တုန် အေးမြပြီး မိုးတွေ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော ထိုနေ့နံနက်က ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သော ဘက်တိုက်သို့ အလုပ်ဆင်းရန် သွားရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရေးကြီးသော ပြဿနာကို အပြီးသတ်ဖြေရှင်းရန် သွားရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်လောက်က ကျွန်တော့်ကို မန်နေဂျာကြီးက သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ဆင့်ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ အထက်တန်းကောင်တာစာရေးကြီး အငြိမ်းစားယူသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဝါစဉ် အကြီးဆုံးဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာသို့ ရာထူးတက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နှစ်လျှင် ပေါင်တစ်ရာငါးဆယ်ခန့် ပိုမိုရရှိတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း မန်နေဂျာကြီးက ပြောပါသည်။

ဘက်မန်နေဂျာကြီး ဗားစတော့သည် ဤသတင်းကို ပြောကြားရာတွင် ကျွန်တော့်ကို သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ် အပ်နှင်းနေသည့်ပမာပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်က ဤကိစ္စကို နှစ်ရက်လောက် စဉ်းစားပါရစေဦးဟု ဆိုသောအခါ သူ အများကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူသည် ရာထူးတက်မှုကို အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေသော အမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် မကြာခဏ ရာထူးတက်ရသည်ဟူ၍လည်း မရှိခဲ့ပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှလည်း လက်ခံ သင့်မသင့်ဆိုသည်ကိုလည်း စဉ်းစားခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပါ။

ဗားစတော့၏အမြင်တွင် ကောင်တာစာရေးကြီး ရာထူးသည် ဒကာကင်ဘုံသို့ တက်သော လေ့ကားနှစ်ထပ်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ ဤအလုပ်ကို တစ်ဖန်ပြင်ပါသည်။ ကောင်တာ အမှုထမ်း အားလုံးလောက်သည် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။ အချို့က လင်-ကောင်မမီးနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ အချို့က ခေစပ်ကြောင်းလမ်းထားသူများ ဖြစ်ပြီး အချို့က အိမ်ထောင်ကျကာစများ ဖြစ်သည်။ အချို့က ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဘဏ်မှာ သူတို့ အလုပ်လုပ်နေကြသည်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရသင့် ရထိုက်သည့် ခွင့်ရက်များကို အပြည့်အဝယူရန် နည်းနည်းမှ တွဲဆိုင်းခြင်း မရှိကြပါချေ။ ရှောင်တခင်ခွင့်၊ ဆေးခွင့်၊ မီးဖွားခွင့်၊

“ကောင်တာအမှုထမ်းတွေ အားလုံးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်ပဲဖြစ်မယ် တွေတာ တန်နီကလစ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်သလား။”

မန်နေဂျာကြီးက ပြောသည်။

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါသည်။

“သူတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေအားလုံးနဲ့ သူတို့ရဲ့ ပြဿနာတွေအားလုံးကို ခင်ဗျားက ကြီးကြပ်တာဝန်ယူရမယ်။ ဒီနေရာဟာ တာဝန်ရှိတဲ့ နေရာတစ်ခု ဖြစ်ပါစေမခင်ဗျားဟာ ကိုးနှစ်လုံးလုံး တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင် တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

သူ ဆက်ပြီး မိန့်ခွန်းခြွေနေစဉ်တွင် ကျွန်တော်က ထိုကိုးနှစ်ကို ပြန် ပြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ကိုးနှစ်ကိုးမိုးကို ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ ကိုးနှစ်ကိုးမိုးကို ကျွန်တော် အချိန်ဆဲမိသည်။ သည်ကနေက ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သည်အလုပ်ကို ကျွန်တော် လက်ခံရပါမည်။ သည်လို လက်ခံရမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် အင်မတန် မုန်းပါသည်။

မန်နေဂျာကြီး၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်နည်း။ ရှင်းပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဤသည်မှာ ဂျော့တန်နီကလစ်၏ ဇာတ်သိမ်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သည်အလုပ်ကို ကျွန်တော် ဝင်တုန်းက ယာယီဟု သဘောထားခဲ့သည်။ စားဝတ် နှင့်ရေးအတွက် တစ်ခဏတာ ကွန်းခိုရာဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။ သည့်ထက်ကောင်း သော အလုပ်၊ သည့်ထက် သင့်လျော်သော အလုပ်ကို တွေ့လျှင် ပြောင်းရွှေ့ နိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တတိတိနှင့် ကိုးနှစ်ဟူသော အချိန်တွေ ကုန်ဆုံး

ခဲချေပြီ။

ယခုမူ ခိုင်ခံ့လှသော ဘဏ်တံခါးကြီးသည် ကျွန်တော်၏ ရှေ့ဘက်တွင် လုံးဝ ပိတ်လိုက်ချေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ကောင်-တာစားပွဲရည်ကြီးတွင် ခိုင်မြဲစွာ တုပ်နှောင်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်ပြီး ကျွန်တော် တစ်သက်လုံးလုပ်ရမည့်အလုပ်က ဘာနည်း။

“ကြာသပတေးနေ့မှာ ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး ဂျော့ဒစ်”

ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ခွင့်ယူတတ်သော ဂျော့ဒစ်ကို ဤသို့ပြောရမည်။ သည်အခါ အငြိုငြင်ခံရမည်။ အကုန်ဆဲ ခံရမည်။

ကျွန်တော်အလုပ်က ဗားစတော့ ဂျော့သလို အရေးကြီးသောလုပ်ငန်း များကို အသိရှိရှိ တာဝန်ရှိရှိဖြင့် ထမ်းဆောင်ရမည်။

ဤကား ထိုစဉ်က ကျွန်တော် စဉ်းစားမိခဲ့သည်များဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့မှာပင် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု စခဲ့သည်။

ပထမဆုံးအဖြစ်က သည်လို့။

ဘဏ်စံကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်ဘေးက လူတစ်ယောက် သတိမေ့ပြီး လဲကျသွားသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ အချိန်မိတ်ပြခြင်းမရှိ ဘတ်စံကား အလယ်တန်း တွင် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ အလိုလို လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားရပ်ရန် ကျွန်တော် ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ထိုလူကို ကျွန်တော် ပွေ့ထုလိုက်သည်။ လူတစ်ယောက် ဖယ်ပေးသောထိုလူပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

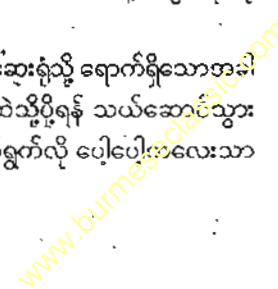
သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးဆုတ်ပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ အသက်ရှူ ကျပ်နေသည်။ သို့သော် တစ်မိနစ်လောက် ကြာသောအခါ သူ သတိပြန်ရလာ သည်။ သို့သော် မူးမော်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် လက်မှတ်ရောင်းကို

ကျွန်တော် ပြောရသည်။ ရှေ့မှတ်တိုင်တွင် ကားရပ်ပြီး လူနာတင်ကားကို ဖုန်း ဆက်ခေါ်ရန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်မှတ်ရောင်းက...

“ဆေးရုံက ရှေ့ တစ်မိုင်လောက်မှာပဲ ရှိတယ်။ ဒီကားနဲ့ပဲ သွားရင် ပို မြန်လိမ့်မယ်”

သို့ဖြင့် ဘတ်စံကားနှင့်ပဲ သွားကြသည်။ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိသောအခါ နေမကောင်းသူကို ကျွန်တော်ပဲ ပွေ့ယူပြီး ဆေးရုံထဲသို့ပို့ရန် သယ်ဆောင်သွား ရသည်။ သို့သော် မပင်ပန်းလှပါ။ သူ့ကိုယ်က ဖက်ရွက်လို ပေါ့ပေါ့လေးသော

ဖြစ်သည်။ အရေးပေါ်ဌာနမှာ ကျွန်တော် အတန်ကြာ သောင်တင်နေရသည်။ ဆရာဝန်ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဝန်သည် အဘကြီးကို နှလုံးစမ်းသပ်ခန်းသို့ ပို့လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ယင်း၏ အကျိုးစီးပွားကတော့ နာရီဝက်လုံးလုံး ကျွန်တော် အလုပ် နောက်ကျရတော့သည်။ သည့်အတွက် ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်ရသည်။ အကြောင်းမှာ အချိန်တိကျခြင်းသည်လည်း ကျွန်တော့်တွင် ငြိတွယ်နေသော အရာတစ်ခုဖြစ်တော့သည်။ ဤအကျင့်ကိုလည်း ကျွန်တော် မပျောက်ဖျက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ဖွင့်နေပြီဖြစ်သော ဘက်တိုက်ဆီသို့ အသွားတွင် ကျွန်တော့်စိတ်အစဉ် မကြည် လင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းတစ်ဖက်တွင်ရပ်ပြီး ဘက်တိုက်ရုံရာဘက်သို့ ဖြတ်ကူးမည်ရှိစဉ် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဗင်ကား အပြာတစ်စီး ပိတ်ရပ်ထားသည်။ အချက်ပြလက်တံက ညာဘက်သို့ တွေ့ရန် ပြနေသည်။ ဗင်ကားသည် ကျွန်တော် တဲ့သို့ပင် ယာဉ်ကြောအပြတ်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မိုးရေများဖြင့် မှိုင်းနေသော ကားမှန်ကိုဖြတ် ၍ ကားရှေ့ခန်းမှ လူကို မြင်ရသည်။ သူ့မျက်နှာ တစ်ဖျိုးဖြစ်နေသည်။ ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်သည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးဖြစ်သည်။ မပြီးသေးသော ပန်းပုရုပ်တစ်ခု နှင့် တူသည်။ ထို့နောက် ဗင်ကားသည် ချိန်တွေ့သွားသည်။ သူ့နောက်မှ တခြား ကားနှစ်စီးလောက် ပါသွားသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံတွင် စောစောက လူ၏မျက်နှာကို မြင်နေဆဲပင် ရှိသည်။

ဗင်ကားသည် ဘက်ဘေးရှိ လမ်းကြားကလေးထဲတွင် ရပ်သွားသည်။ ကားတံခါးမဖွင့်မီမှာပင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထို ပုံမကျ ပန်းမကျမျက်နှာသည် ခြေဖိတ်တစ်ခုဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ယားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘဏ်ကို ခါးပြတိုက်ကြပေတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် ကားများအကြားမှဖြတ်ပြီး လမ်းအလယ်သို့ ရောက် ရှိသွားသည်။ တစ်ဖက်မှလာသော ကားများကို ကြည့်သလိုလိုနှင့် ဗင်ကားကို မျက်လုံးထောင့်မှ ကြည့်နေရသည်။

ကားထဲမှ လူလေးယောက် လျင်မြန်စွာ ထွက်လာကြသည်။ နှစ်လုံးပြု

သေနတ်နှစ်လက် တွေ့ရသည်။ ပေါက်ခွန်းနှစ်လက် မြင်ရသည်။ အိပ်လေ့ရှိက် မှ မီးခိုးများ ကန်ထွက်နေသည်။ ကားစက်နှိုးထား၍ပဲ ဖြစ်မည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ကားထဲတွင် ပဉ္စမမြောက် လူတစ်ယောက် ရှိနေပေဦးမည်။

သူတို့ မပြေးပါ။ အက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားနေကြသည်။ အထဲသို့ သုံးယောက် ဝင်လွှားသည်။ တံခါးပေါက်မှာ တစ်ယောက် ကျန်ရစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ နှစ်လုံးပြုနေသေနတ်ရှိသည်။ လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည်။ သေနတ်ကို နှိမ့်ပြီး ချိန်ထားသည်။ သေနတ်ဒင်က သူ၏ ညာဘက်တင်ပါးကို ထောက်နေသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်အကြားတွင် ဓားကလေးတွေ ဖြတ်သွားနေကြသည်။ ထို့နောက် လော်ရီကားတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီး ဖြတ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်၏မြင်ကွင်းကို ကွယ်သွားသည်။ အလားတူပင် သူ၏မြင်ကွင်းကိုလည်း ကွယ်သွားပါသည်။ ဘတ်စ်ကားကြီး ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။ ကားပေါ်မှ လူတစ်ဦး တမန်းကတန်း ဆင်းကြသည်။ ကျွန်တော် လည်း ကားကြီးကို ကွေ့သွားပြီး သူတို့နှင့် ရောလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံး များကို သူနှင့် လွှဲထားသည်။ ဘက်ဘေးက လမ်းကြားကလေးကို ကူးဖြတ်မည့် ဟန် ဆောင်ထားသည်။ အရေးကြီးသည်က သူ၏ ညာဘက်သို့ ရောက်နေဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင် သေနတ်ကို သူ ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် သေနတ်ဒင်ထဲ သူ၏တင်ပါးကို တိုက်နေပေလိမ့်မည်။

"အမေ"

ကလေးတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့်တကြားအော်လိုက်သံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူနှင့် ခုနစ်ပေ ရှစ်ပေလောက်တွင် ရှိနေသည်။ ကိုယ် တစ်ခြမ်း ကျောပေးထားသည်။ ဗင်ကားပြာ၏ နောက်ဘက် လူသွားစင်ကြီးလမ်း အစွန်တွင် ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။

"တိတ်စမ်း"

ခတ်ထန်စွာ သူ့ အော်လိုက်သံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ သူ၏ အာရုံသည် ကလေးငယ်နှင့် သူ့အမေထံ ရောက်ရှိနေသည်။ တစ်ခဏကလေး သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်က ဗင်ကားတို့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ပြီး ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်း မြန်မြန်လှမ်းလိုက်ပြီး သူ့ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်

များက သူ့သေနတ်ဆီသို့ ဆန်တန်းလျက် ရှိသည်။ သေနတ်ပြောင်းကို အပေါ်ဘက်သို့ ပင့်ကော်လိုက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သင်ကြားခဲ့ရချက်များနှင့် အညီ ဖြစ်သည်။

သူ့ထံသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားချိန်မှာပင် သေနတ်ပြောင်းသည် တွန်တော်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ လှည့်လာသည်။ အေးစက်သော သံထည်ကို တွန်တော်လက်ချောင်းများဖြင့် ထိကိုင်မိချိန်မှာပင် ကျွန်တော်နားအနီးတွင် ကပ်ပြီး ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံ ပေါ်ထွက်သွားသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် သူ့ဘက်က အများကြီး နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဤလို လုပ်ငန်းမျိုးအတွက် ကျွန်တော်က အများကြီး လေ့ကျင့်ထားသည်။ သို့မှားကတော့ လေ့ကျင့်မှု လုံးဝမရှိပါ။ သေနတ်သည် သူ့လက်ထဲမှ လွတ်သွားပြီး တွန်တော်လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သိုင်းတုတ်တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ တွန်တော်က သူ့ခေါင်းကို ပြောင်းနှင့်ရိုက်လိုက်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို ဒင်နှင့် ဆောင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အကွယ်အကာ ရခိုင်သော နံရံဆီသို့ ပြေးကပ်လိုက်သည်။

“ဂျက်”

အတွင်းဘက်မှ စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဂျက် ဂျက်”

ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် နှစ်ခွန်းထပ်ပြီး ခေါ်ပြန်သည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် အခြေအနေကို သူတို့ သိသွားပေပြီ။ စကြိုပေါ်တွင် မှောက်လျက်ကြီး လဲနေသော ဂျက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကိုပင် အတွင်းဘက်မှနေ၍ သူတို့ လှမ်းမြင်ပေမည်။ တခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် သူတို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။

ပြောင်းထဲတွင် ဒုတိယ ယမ်းတောင့် ရှိ မရှိ ကျွန်တော် မသိပါ။ စစ်ဆေးနေချိန်လည်း မရှိပါ။ ထို့အပြင် လမ်းသွားလမ်းလာတွေများသော လမ်းပေါ်တွင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ရှေ့တည့်တည့်ကြီးချိန်ပြီး ပစ်ခတ်ရသည်မှာလည်း ကောင်းသောအလုပ် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကုန်းပေါ်လိုက်ပြီး သေနတ်ကို တုတ်တစ်ချောင်းလိုလွဲကာ ပြေးလာနေသော ခြေထောက်များကို သိမ်းပြီး ရိုက်လိုက်သည်။ ညိုသကျည်းကိုပဲထိထိ ဒူးခေါင်းကိုပဲထိထိ သေပေရော။ သိပ်မဆိုးပါ။ သို့သော် သိပ်မကောင်းပါ။ နည်းနည်းကလေး မှားသွားသည်။ ကားပေါ်က လူကို ကျွန်တော် မေ့ထားဖို့ မသင့်ပါ။ သူ့သေနတ်ကို မေ့

မထားသင့်ပါ။ ကျွန်တော် တစ်ဖက်သို့ အလှည့်လိုက်တွင် သူက သေချာပေါက်ပစ်ခတ်ပေလိမ့်မည်။

* * *

သူ့နာတင်ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော် သတိရလာသည်။ ကျွန်တော်ဘာမျှ မမြင်ရပါ။ ပထမတွင် ပိန်းပိန်းပိတ်မှောင်နေသည်။ မူးနေသည်။ ခေါင်းထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသည်။ ထို့နောက် လိမ္မော်ရောင်၊ အစိမ်းရောင်တွေကို မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရသည်။

“တင်းထားပါ။ အခုပဲ ရောက်တော့မယ်”

ကျွန်တော့်ဘေးမှ အသံတစ်ခုက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မမြင်ရဘူး”

“မျက်လုံးပေါ်မှာ ပတ်တီးစည်းထားတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေ”

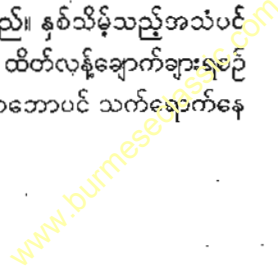
ကျွန်တော် ငြိမ်ငြိမ်နေသည်။ မျက်လုံးများကို ထိမိလျှင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေရကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူ့နာတင်ကား၏ အချက်ပေးသံကို ကြားနေရသည်။ ကား၏ အမြန်နှုန်းကိုလည်း မှန်းဆမိရသည်။ ကားသည် ကွေ့သွားပြီးနောက် ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို သယ်သွားကြသည်။ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ တင်သည်။ ကျွန်တော့်လက်တွင် အပ်တစ်ချက်စိုက်သည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပင် ဖြစ်သည်။ မကြာမီ နာကျင်မှုတွေ ပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် နာကျင်မှုက ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေမှ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး သတိမေ့သွားသည်။

ကျွန်တော် သတိပြန်ရလာသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ မှတ်မိလာသည်။ ချက်ချင်းပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်လာပြန်တော့သည်။

“ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ”

“တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ပါဦး၊ မစွတာ တန်နီကုလစ်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ ဖြစ်သည်။ နှစ်သိမ့်သည့်အသံပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိမိမျက်လုံးများ မမြင်ရတော့ဟု ထိတ်လန့်ချောက်ချားရမည်မှာ သူ နှစ်သိမ့်သော လေသံသည် ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောပင် သက်ရောက်နေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“ခဏကလေးနော်။ ဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်မယ်”

တုန့်လှုပ်ချောက်ချားမှုအရှိန် မြင့်တက်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများ လုံးဝ ကွယ်ချေပြီလော။ ကျွန်တော် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး စမ်းလိုက်သည်။ ပတ်တီးစကို စမ်းမိသည်။

ခဏအကြာတွင် ခြေသံကြားရသည်။ နောက်တစ်ယောက်၏ အသံကြားရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။

“ပတ်တီးကို မကိုင်ပါနဲ့”

“ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

တစ်ဖက်မှ ရုတ်တရက် ပြန်မမြေပါ။ သင့်လျော်သော စကားလုံးများကို ရှာဖွေနေဟန် ရှိသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ...

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်မတို့ ထင်ပါတယ်”

“ထင်တယ် ဟုတ်လား”

“ယုံကြည်တယ်။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်မတို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ အသေအချာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်း ယုံကြည်ပါတယ်”

သိပ်တော့ မကောင်းပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရမိသည်။ မသေချာဘူးဟု ဆိုခြင်းသည် သေချာခြင်းထက် အများကြီးကောင်းသည်။

“ဘယ်လောက်ကြာရင် အသေချာချာ သိရမလဲ”

“မကြာခင် သိရပါလိမ့်မယ်။ ခဏ အိပ်လိုက်ပါဦး”

“ဘယ်ဘက်က အလေးသာသလဲ”

“ကောင်းတဲ့ဘက်က အလေးသာပါတယ်။ ဒါကလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

ပါဦး”

ဆေးပြားတစ်ပြားနှင့် ရေတစ်ခွက်။

နောက်ပိုင်းတွင်။

ထိုအမျိုးသမီး ဆရာဝန်ကပင်...

“ဒီကမိတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် အတွင်းကြေဖြစ်ပြီး နှစ်ကြောတွေကို ထိခိုက်သွားပုံရတယ်။ မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး အတွင်းကြေဖြစ်သွားတယ်။ ဒဏ်ရာ

က် အပေါ်ယံမှာတင် ဖြစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးတွေက သိပ်ပြီး ရောင်နေတယ်။ မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး ပိတ်နေတယ်။ အမှန်ကတော့”

“ဒဏ်ရာက ဘယ်နှစ်ချက်လဲ”

“နှစ်ချက်”

“နှစ်ဖက်စလုံးမှာလား”

“ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာတွေအားလုံးကို စင်အောင် ဆေးကြောပြီး ချုပ်ထားပြီးပြီ။ ကျကျနန ချုပ်ထားပြီးပြီ”

“ဒေါက်တာ ချုပ်တာလား”

“ကျွန်မရဲ့ အလုပ်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဝါသနာပဲ။ အမှာရွတ်တော့ ထင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မသိမသာကလေးပဲ။ ရှင်ရုပ်ရည် နည်းနည်းကလေးမှ မပျက်ပါဘူး။ မိန်းမတွေရဲ့ အမြင်မှာဆိုရင် စိတ်ဝင်စားစရာကလေးတောင် ဖြစ်နေမယ်”

သူမ၏ အသံက ပြုံးနေသည်။ အကောင်းဆုံးသော ဆေးအတတ်ပညာပင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာရင် သိရမလဲကို မေးတာလား။ အမှန်ပါပဲ မစ္စတာ တန်နီကလစ်။ အချိန်ကိစ္စ ကလေးပါပဲ။ သည်းခံရတာ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“မလွယ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ တကယ်ပဲ ထင်ပါတယ်။ သည်းခံရကျိုးနပ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“သုံးလေးရက်ပေါ့။ အရောင်လျော့သွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ရှင်စိတ်ကို ဖြေစရာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ရှင်ဟာ အခု သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ သူတို့ကို မိသလား”

“သုံးယောက် မိတယ်။ တစ်ယောက်က ခြေသလုံးရိုး ကျိုးသွားတယ်။ တစ်ယောက်က ကျောက်ကပ်နာသွားတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ရှင်ဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းလာပဲ”

“သူ့ဟာသူ ဖြစ်တာပဲ။ တကယ်လို့ ခိုးကျူးစရာရှိမယ်ဆိုရင်လဲ တပ်ခွဲ တပ်ကြပ်ကြီး သင်တန်းဆရာ ဖောက်စက်ကို ချိုးကျူးကြဖို့ပဲ”

“အဲဒါဆိုရင်လဲ ရှင်ဟာ အတော်ဆုံး တပည့်တစ်ယောက်ပဲ”

ဆရာကြီး ဖောက်ဖ် အကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ကိုရိုးယား စစ်ပွဲတွင် မိုင်းထိုပြီး ကျဆုံးသွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လို တပည့်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး သူ မွေးထုတ်ပေး ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အတွင်းကြောအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါ”

ထိုအခါ သူမက ကိုယ်ထဲတွင်ရှိသော အငွေ့ရည်များ ပျက်စီးသွားတတ် သည် အကြောင်း၊ ၎င်းကို ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာစေရန် အချိန်လိုအပ်ကြောင်း၊ အကောင်းဆုံးမှာ သူတို့ကို သည်အတိုင်းထားပြီး အလိုလို ပျောက်သွားစေသင့် ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် သူမက ဧည့်သည်လက်ခံနိုင်မည်လားဟု မေး သည်။

“ပုလိပ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ အချိန်ဆွဲထားပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် တွေ့ပါမယ်”

“မှန်တယ်။ တွေ့လိုက်တာ ကောင်းတယ်။ နည်းနည်းတောင် နောက်ကျသေးတယ်”

ကျွန်တော် ထွက်ချက်ပေးသည်။ ကျွန်တော် မြင်တာတွေကို ပြော သည်။ နှစ်လုံးပြန်သေနေတဲ့နှင့် လူဆိုးအကြောင်း၊ ကျောက်ကပ်နာသွားရသည့် အကြောင်း ပြောပြသည်။ ဗင်ကားပုံသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြသည်။ သို့သော် ကား နံပါတ်ကို မေးသောအခါ မဖြေနိုင်ပါ။ ကားနံပါတ်ပြားကို ကျွန်တော် မကြည့် လိုက်မိပါ။

“အဲဒီလူ ဟုတ်မဟုတ် သက်သေခံ ပေးနိုင်လား” ထို့နောက် ချက်ချင်း ပင် “အို... စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ကျွန်တော် ပြောတဲ့သဘောက”

“ကျွန်တော် သက်သေခံနိုင်တဲ့အချိန်မှာ သက်သေခံပေးပါမယ်”

“အဲဒါ ဘယ်တော့လောက် ဖြစ်မလဲ”

“အဲဒါတော့ ဆရာဝန်ကို မေးကြည့်ပါ”

ပုလိပ် ပြန်သွားသောအခါ ဗားစတော့ ရောက်လာသည်။

“လူတိုင်း လူတိုင်းက ခင်ဗျားကို... အား... ခင်ဗျားကို သိပ်ကို...”

အား... သိပ်ကို ချီးကျူးနေကြတယ်။ ဪ... အင်း၊ ရုံးအုပ်ကလဲ သိပ်ကို သဘောကျနေတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်ပြီး ဦးရိမ်နေကြတယ်။ အင်း... အဲ... ခင်ဗျား ဟာ”

ထုံးစံအတိုင်း စကားကို သူ ထိန်းပြီး ပြောပါသည်။ ဘဏ်မန်နေဂျာ များသည် အပြောကောင်းသလောက် လက်မပါတတ်ကြပါ။ သူက ဘဏ်ညွှန် ကြားချက်တစ်ခုကိုပင် မလိုလဲ လိုလဲ ပြောသွားလိုက်သေးသည်။ ‘ဘဏ်တိုက် အမှုထမ်းများသည် ဘဏ်တိုက်ပိုင်ပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ရာတွင် မသင့်လျော်သော စွန့်စားမှုများကို မပြုလုပ်ရဲတဲ့။’

သို့သော် သူသည် ကျွန်တော်၏ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ မူကား တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်းမပြုချေ။ သူက မမေးချင်၍ မမေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများသည် ငွေစက္ကူများကို ရေတွက်နိုင်ခြင်း ရှိ မရှိကို မသေချာသေးသဖြင့် ကြိုတင်သတိထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗားစတော့ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် လဲ လျောင်းရင်း သူ ပြောသွားသော စကားပိုဒ်တစ်ခုကို စဉ်းစားနေမိသည်။ မသင့်လျော်သော စွန့်စားမှု။

ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် အထက်လူကြီးနှစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။ စွန့်စားမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့နှစ်ဦး အမြင်ချင်း မတူညီကြကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိ သည်။ ကျွန်တော်၏ အထက်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကြီးက ဗားစတော့ နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ သူက ဧရာမ အခွင့်အရေးကြီးတွေကိုမှ အမိအရ ဆုပ်ကိုင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ မှတ်မိသေးသည်။ တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်၏ ဗိုလ်မှူး ကြီးသည် သဲအိတ်များ နောက်တွင် ဝပ်ကွယ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက် ပြီး မောင်းပြန်သေနတ်များ တရုတ်ပစ်ခတ်ကာ ဝင်လာသော ရန်သူနှစ်ယောက် ကို သူ၏ လက်ကိုင်တုတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်း သည့် စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘဏ်တိုက်မန်နေဂျာတစ်ဦး နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးတို့၏ အငြိမ်းစားလစာကို နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားရပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဤအတိုင်းပင် နောက် နှစ်ရက် ဆက်ပြီး နေသွားရ သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ငါတော့ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်း မရငဲ့တာပြီဟု ခံစားနေရမိသည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် မျက်စိမမြင်သူများ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်

သေတတ်ကြသလောဟုပင် စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော်သည် အချိန်တွေ
တုန်ဆုံးမည်ကို လက်ချိုးရေတွက်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ အရေးကြီးသည့်
အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် ကာလကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်မျှော်နေရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် အချိန်ကာလသည် ဆိုက်ရောက်
လာတော့သည်။ ရောင်ကိုင်းနေသေးသော မျက်ခွံများကို အသာအယာ ဆွဲဖွင့်
လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများ အလင်းရောင်ကြောင့် ကျိန်းစပ်သွားကြ
သည်။ အမျိုးသမီး ဆရာဝန်မ ရယ်လိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်လည်း ရယ်လိုက်သည်။

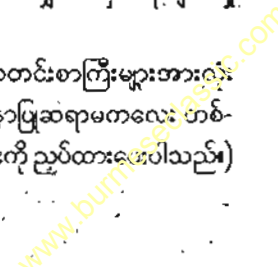
နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ထိုစာ ရောက်ရှိလာသည်။

* * *

ထိုစာသည် စာတွေ အများကြီးအနက်မှ တစ်စောင် ဖြစ်သည်။
ထိုနေ့ညနေထုတ် သတင်းစာများတွင် ကျွန်တော့်အကြောင်း အများ-
အပြား ရေးသားထားကြသည်။

အိမ်ထောင်ရေးစာတိုက် သတင်းစာကြီးကမူ 'ဘက်စားပြုများကို စစ်ပြန်
သူရဲကောင်းတစ်ဦးက တွန်းလှန်လိုက်ခြင်း' ဟု ထင်ယောင်ထင်မှား ခေါင်းစဉ်
တပ်ထားသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သော စစ်ကြီးသည် နာဇီနှင့်
ဖက်ဆစ်များကို တွန်းလှန်ခဲ့သော ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမဟုတ်ဘဲ ကိုရီးယား
စစ်ပွဲသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းစစ်ပွဲအကြောင်းကို ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ
သဖြင့် ယင်းစစ်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရသည့် သူများသာလျှင် အမှတ်ရလျက် ရှိ
နေပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာကြီးများအားလုံး
တွင် သတင်း အစုံစုံ အဖုံဖုံ ပါရှိလာတော့သည်။ (သူနာပြုဆရာမကလေး တစ်-
ယောက်က ကျွန်တော့်အတွက် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများကို ညှပ်ထားပေးပါသည်။)

သတင်းစာများအားလုံးလောက်ပင် အရအမီနှင့် အပတ်တကုတ် အားထုတ်ထားကြသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ဆေးရုံကြီးက သတင်းထောက်များကို ဝင်ခွင့်မပြုပါ။ ဘဏ်တိုက်မှလည်း ကျွန်တော့်အာတ်ပုံကို မပေးနိုင်ပါ။ သို့ဖြင့် သတင်းစာကြီးများသည် စစ်ရုံးကြီး ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဌာနကထုတ်ပေးသော ကျွန်တော့်ပုံကို အသုံးပြုကြရသည်။ ထိုပုံမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဘဝက ရိုက်ကူးထားသောပုံ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်သော စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့သည်။

သူသည် ကိုရီးယားစစ်ပွဲအတွင်းက အေးမြသော တောင်တန်းများပေါ်တွင် ရန်သူကို ရဲရင့်တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ထံဆိပ်ကို ရရှိခဲ့စဉ်ကအတိုင်းပင် ယခုလည်း လက်နက်ကိုင် ဓားပြများကို ရဲရင့်တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ ဟု ဒေးလီမီရာ သတင်းစာကြီးက ရေးထားသည်။

သတင်းများကို တိတိကျကျနှင့် မှန်မှန်ကန်ကန်ဖော်ပြလေ့ရှိသော ဒေးလီတယ်လီဂရမ် သတင်းစာကြီးကလည်း အေးမြသော တောင်တန်းများပေါ်တွင် ကျွန်တော် ခြေချောင်းလေး ဘယ်နှစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ကို အတိအကျဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည်။

ဒေးလီမီယာ သတင်းစာကြီးကမူ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တပ်ရင်းကပွဲသို့ သွားရောက်ခဲ့ဖူးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုပင် တွေ့ဆုံမေးမြန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် 'အင်မတန် စကားနည်းပြီး အင်မတန် ကြံ့ခိုင်သူတစ်ဦး' ဖြစ်သည်ဟု ထိုအမျိုးသမီးက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဘယ်လို မှတ်မိနေနိုင်သနည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်။ ထိုညက သူမသည် ရှန်ပီနီနစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီးကတည်းက 'မှောက်' သွားသည်။ သူ့ကို ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အိမ်ကို ပြန်ပို့ခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူမ၏ အခြေအနေ ဘယ်လို နေသေးသနည်းဟု ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မေးသောအခါ သူမ၏အမေနှင့်သာ ဆွဲခဲ့ရသည်။ အဘွားကြီး၏ အဖြေသည် ကိုရီးယားတောင်တန်းများထက်ပင် အေးစက်မာကျောလှချေသည်။ ယင်းအခြေအနေကို ထောက်ချင့်ပြီး ကျွန်တော်သည် သူမနှင့် ခပ်ဝေးဝေး နေခဲ့ရသည်။ ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် သူမကို ကျွန်တော် ဘက်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ရတော့ပါ။

ဤသတင်းစာများ၏ ဝါဒဖြန့်ချိပေးမှုကြောင့် စာတိုက်မှလာသော စာများသည် စာပို့အိတ်ကြီးနှင့် အပြည့် မဟုတ်စေကာမူ ရောမအထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကား ဖြစ်ချေသည်။ လူ့အတော်များများဟာ အတော် စိတ်ဝင်စားတတ်ကြတာပဲ။ လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့တဲ့ လူစိမ်းတွေဆိုကို မိမိ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို ထုတ်ပြီး ရေးတတ်ကြသည် မသိပါ။ ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ မရပါ။ ကျွန်တော် သိရတာကတော့ သည်လိုလူမျိုးတွေ အများကြီး ရှိသည်ကိုပင်။ အချို့က မိမိကို အပြစ်တင်ခြင်းပင် ပြုလိုက်ကြသေးသည်။ သေနတ်သမားကို သူ့သေနတ်နှင့် ပြန်ပြီး မပစ်လိုက်နိုင်ရကောင်းလားဟု။

သို့သော် ဤစာတွေထဲတွင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျေနပ်စေသော စာတွေလည်း အများကြီး ပါရှိပါသည်။ ထိုစာတွေထဲတွင် စာနှစ်စောင်သည် ကျွန်တော်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော တပ်ထဲမှ ရဲဘော် နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ဗိုလ်မှူးကြီးထံမှလည်း ကြေးနန်းစာတစ်စောင် ရရှိသည်။ သူလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူပင် ကျော်ကြားထင်ရှားခြင်း ဖြစ်နေရသည်။ သူ၏ ကြေးနန်းစာက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။ 'မင်းအကြောင်း ငါ သိတယ်။ မင်း သဘောကျနေတယ် မဟုတ်လား' ပထမတော့ ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ထို့နောက် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ရုတ်မိသည်။

'စီမရန်ကလင်' ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးထားသောစာမှာ အခြားသော စာများနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်သည်။ ထိုစာထဲမှာ အံ့ဩသည့် အမှတ်အသား တစ်ခုမျှ မရှိ။ မျဉ်းသားထားသည့်အကြောင်းလည်း မတွေ့ရ။ အမှန်အတိုင်း စနစ်ခံရလျှင် ထိုစာကို ပထမတစ်ခေါက် ဖတ်စဉ်က ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား ဂရုမပြုမိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ထံလာသော စာများအားလုံးကို ပြန်စာရေးရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိုစာကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်မိသည်။

ချစ်ခင်သော မစ္စတာ တန်နီကလစ်

မင်းရဲ့ စွန့်စားခန်းကို ဖော်ပြရာမှာ တိုင်းသတင်းစာက မင်းရဲ့နာမည် အပြည့်အစုံကို ဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီမှာ မင်းဟာ ဟုရင့်လေတယ်မတော်က ဗိုလ်မှူး ဂျော့ဟောက် တန်နီကလစ်နဲ့ သားများ

ဖြစ်မလားလို့ ကျုပ် စဉ်းစားနေမိတယ်။ အကယ်၍ မဟုတ်ဘူးဆိုခဲ့လျှင် ဤမေးမြန်းမှုကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ အကယ်၍ ဟုတ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် သင့်ဆီကို ကျုပ် ခေတ္တမျှ လာရောက် တွေ့ဆုံပါရစေ။ သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြထားသော သင်၏မျက်လုံးမှ ဝက်ရာသည် ထာဝရ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ကျုပ် မျှော်လင့်ပါသည်။

သင်၏ ရိုးသားသော စိတ်ဖရန်ကလင်

စာရေးစက္ကူအပြုပေါ်တွင် ပိပြင်ထင်ရှားသော လက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသည်။ ဗာမင်ဂမ် လိပ်စာ ဖော်ပြထားသည်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် မပါရှိပါ။ အဘယ်ကြောင့် တွေ့ဆုံလိုကြောင်း မပါရှိပါ။ ဖရန်ကလင် ဆိုသည်မှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပါ။

ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် ဝစ်ကြီးပြီးကာစ ကျွန်တော် တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်တွင် လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျပြီး သေဆုံးခဲ့သည်။ သူ သေဆုံးသည့်အချိန်က သူနှင့် ကျွန်တော် မတွေ့ရသည်မှာ ခြောက်နှစ်မျှ ရှိနေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ၏သတင်းကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျခဲ့ရသော်လည်း သူ၏ သေဆုံးမှုသည် ကျွန်တော်ဘဝကို လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတစ်ခု မဖြစ်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်မိခင်၏ ပြောစကားများအရ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိနေရသည်မှာ သူသည် လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လူလိမ် လူကောက် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မိခင်က အာယာတဖြင့် ပြောခဲ့သည်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ယင်းကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တွေးမိသည်မှာ ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် တစ်ချိန်က ကလပ်တစ်ခုခုမှာ ဖြစ်စေ၊ အရာရှိရိပ်သာမှာဖြစ်စေ ဖဲကြွေးတင်ခဲ့နိုင်ပါသည်။ 'သင့်ကို ကျွန်ုပ်ပေးရန် ရှိသည်' ဟူသော အိုင်အိုယူကြွေးစာရင်းများကို နှစ်ရှည်လများ တရိုတသေ သိမ်းထားတတ်ကြပြီး သားစဉ် မြေးဆက်လက်သို့ ဆင်းသက်လာတတ်ကြပါသည်။

လိပ်စာရှင်၏ နေရပ်အကွာအဝေးကလည်း ကျွန်တော်၏ အယူအဆ

ကို ခိုင်မြဲစေပါသည်။ ဗာမင်ဂမ်နှင့် ကျွန်တော် နေထိုင်သော လန်ဒန်တောင်ပိုင်းသည် မိုင်တစ်ရာကျော် ဝေးကွာပါသည်။ လူတစ်ယောက်သည် ဤခရီးကို အချည်းနှီးတော့ လာရောက်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ကျွန်တော် တစ်မျိုး တွေးမိလိုက်ပြန်သည်။ ဘာဖြစ်သနည်း။ ကျွန်တော်မှာ ဘာထိခိုက်နိုင်သနည်း။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စာရွက်တစ်ခုတွင် ဆေးရကြီး၏ ဧည့်သည်တွေ့ချိန်ကို ဖော်ပြလိုက်ပြီးနောက် သူ့ထံသို့ ပို့လိုက်ပါသည်။ အကယ်၍ ဖရန်ကလင်သည် ကျွန်တော်ကို တွေ့ချင်သဖြင့် ဤခရီးကို လာရောက်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်က လက်ခံပြီး တွေ့ဆုံရန်ပင် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူက တစ်စုံတစ်ရာ မကျေနပ်ဖွယ်ရာ ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးများပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက် အုပ်ထားလိုက်ရုံပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဆရာမတွေက သူ့ကို အချိန်ကုန်ဆုံးပြီဟု ပြောကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဖရန်ကလင်ဆိုသည်မှာ မျက်နှာနီနီ၊ မှတ်ဆိတ်မွေးထူထူနှင့် အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ဘုရင့်လေတပ်မတော် အမှတ်တံဆိပ်ပါသည့် လည်စည်းကို စည်းထားမည်။

ယင်းကြောင့် ကျွန်တော်၏ အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးငယ်ငယ်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အခန်းမှာပြီး ဝင်လာတာပဲဟု အောက်မေ့မိသည်။

သို့သော် ထိုမိန်းမကြီးက...

"မစ္စတာ တန်နီကလစ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော် ထိန်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော် တစ်ခု တွေးမိရပြန်တော့သည်။ ဖဲကြွေးကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော အဒေါ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ပဲဟု ယူဆလိုက်သည်။

"ကျုပ် မစ္စဖရန်ကလင်ပါ။ မင်းဆီကို ကျုပ် စာရေးလိုက်တယ်" သူ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူပြီး ထိုင်မည် ပြုသည်။ သို့သော် မထိုင်သေးဘဲ

"မင်း ကျုပ်ကို ငေးကြည့်နေတယ် မစ္စတာတန်နီကလစ်"

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်"

"မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငေးကြည့်တာလဲ"

“ကျွန်တော် အံ့ဩလို့ပါ။ ကျွန်တော်က ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ထင်ထားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

သူမ ပြုံးလို့က်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ထိုးလိုက်တဲ့ လက်မှတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်။ အင်း.. အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တာပဲ။ လက်မှတ်ရဲ့ နောက်ကနေ မစ္စ” ဆိုပြီး ကွင်းစကွင်းပိတ်နဲ့ ဖော်ပြရမယ်”

“နာမည်အပြည့်အစုံကို လက်မှတ်ထိုးသင့်တာပေါ့”

သူမက နက်ပြာရောင် ဆိတ်သားရေ လက်အိတ်စုံကို ချွတ်စပြုရင်း..

“ကျုပ်မှာ ရှေ့နာမည် တစ်လုံးပဲရှိတယ်။ ဒါကိုလဲ ကျုပ် ဘယ်တုန်းက မှ အရေးမထားခဲ့ဘူး”

“အဲဒီနာမည်က ဘာလဲ”

သူမက ကျွန်တော့်ကို ညှိလဲ့လဲ့မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ပြီး..

“ကျုပ်ကို မစ္စဖရန်ကလင်လို့ ခေါ်ကြတဲ့ အဲဒါကျမှသာ ကျုပ်ကလဲ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြန်ပြီးပြောတတ်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ မစ္စဖရန်ကလင်”

ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမက လက်အိတ်နှစ်ခုကို သူမ၏ပေါင်ပေါ်ရှိ လက်ကိုင်အိတ်နံဘေးတွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ချထားနေသည်ကို ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းဆီကို ကျုပ် ဘာကြောင့် စာရေးပြီး မင်းကို ကျုပ် ဘာကြောင့် တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ မင်း အံ့ဩနေမှာပဲ”

သူမက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ကျောင်းဆရာမကြီးပဲ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်သည်။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်မည်။ အငြိမ်းစားဖြစ်ဖို့ များသည်။ သူမက အော်ဒါချုပ် ကုတ်အင်္ကျီအပြား၊ ကော်တောင့်နေသော အလောက်စုံ အင်္ကျီအဖြူ၊ ပြီးတော့ ဂါဝန်အပြား၊ ပြီးတော့ အဖြူအနားရစ် ဦးထုပ်အပြားတို့နှင့် ဖြစ်သည်။ အားလုံး လက်တွေ့ကျသည်။ အားလုံး စနစ်ကျသည်။ အားလုံး သပ်ရပ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် အံ့ဩနေပါတယ်”

“မစ္စတာ တန်နိကလစ်၊ မင်းဟာ ငါ ထင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မင်းကို ငါ ရှာနေခဲ့တာ။ ကြီးစားပမ်းစားရှာနေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီ”

သူမ၏ ညှိလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများသည် တောက်ပခြင်းလည်း ရှိသည်။ စူးစိုက်ခြင်းလည်း ရှိသည်။ ထို့အတူ ဖြူဖျူအသွင်လည်း ရှိနေသည်။ သူမ၏ စကားက အနည်းငယ် ရယ်စရာကောင်းနေသည်ကို ဝန်ခံရာ ရောက်နေသည်။

“မင်း ငေးကြည့်နေပြန်ပြီ”

ခဏအကြာတွင် သူမက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား အံ့ဩလို့လား”

“မအံ့ဩပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုး မကြည့်သင့်ဘူး။ ဒါမှ ရှေ့ဆက်ပြီး စကားပြောကြရမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုကြည့်နေရမလဲ”

“မစ္စတာတန်နိကလစ်၊ လူတွေဟာ စကားပြောကြတဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ မြေတစ်ကောင် မဟုတ်သလို ကျုပ်ကလဲ မြေတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် မပြောတာကို မင်း နားလည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို စာဖြစ်လို့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး လိုက်ရှာနေတာလဲ”

ကျွန်တော်မေးခွန်းကို မဖြေပါ။ သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။ စာအိတ်တစ်အိတ် ထုတ်သည်။ စာထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို နုတ်ယူသည်။ သူ့ထံသို့ ကျွန်တော် ရေးလိုက်သောစာပင် ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ မင်း ရေးထားတယ်။ မင်းရဲ့ဖခင်ဟာ ကျောပောက်တန်နိကလစ် ဖြစ်ပြီး သူဟာ ဘုရင့်လေတစ်မတော်က ဗိုလ်မှူးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်”

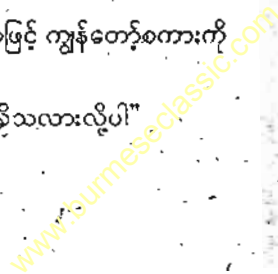
ကျွန်တော်က..

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားက သူ့ရဲ့..”

သူ့မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော့်စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ..

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက သူ့ကို ခင်ဗျား ချီသလားလို့ပါ”

သည်မေးခွန်းကိုလည်း မဖြေပါ။

အဖို့သမီးကြီးသည် သူ လုပ်ချင်ရာကိုသာ လုပ်သည့်သဘော ရှိသည်။
ကောင်းပါသည်။

သူမက . . .

“နာမည် သုံးလုံးတွဲထားပုံက ဆန်းတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နာမည် တစ်လုံးချင်းကတော့ မဆန်းဘူး”

“ဒါလဲ မှန်ပါတယ်”

သူမက ကျွန်တော်ကို ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချေမှုန်းသည့်
အကြည့်ဖြစ်သည်။ သူ့အကြည့်က ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိသည်။ သည်
အကြည့်မျိုးဖြင့် ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ဖူးပေါင်း များပြီ ထင်သည်။

သူမက အသံမာမာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဥပမာ ပြောရရင် လန်ဒန် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်မှာ တန်နီ-
မာလစ်တွေ တစ်ဒါလ်နီလောက် ရှိတယ်”

“အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် မပါဘူး။ ကျွန်တော်မှာ တယ်လီဖုန်း မရှိဘူး”

မင်း မပါဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။ သူတို့ထုတ်တဲ့ လမ်းညွှန်စာအုပ်
တွေ အားလုံးကို ကျုပ် ရှာကြည့်တယ်”

“တမင်ဂမ်က နေပြီးတော့ . . .”

“မစ္စတာ တန်နီကလစ်” သူမ၏ အသံက အနည်းငယ် ဒေါသဖြစ်ဟန်
ရှိသည်။ “စာတိုက်ဌာနကထုတ်တဲ့ လမ်းညွှန်စာအုပ်တွေအားလုံးကို စာကြည့်
တိုက်တွေမှာ ထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိဖို့ကောင်းတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီ
လမ်းညွှန်စာအုပ်တွေမှာ နာမည်ရှာရတဲ့အလုပ်ကလဲ အင်မတန် လွယ်တယ်”

“နတ်တိုင်းပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ခဏနေရင် ကျွန်တော် ငေးမိပြန်ဦးမှာပဲ”

သူမက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က . . .

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ယောက်များလား”

ကျွန်တော်၏မေးခွန်းက နည်းနည်းတော့ လွန်သွားသည်။ သို့သော်
သည်လို မိန်းမကြီးမျိုးကို ကျွန်တော် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ဒါလောက်

တော့ လုပ်ထားမှ ကောင်းမည်။

သို့သော် သူမက တုံ့ပြန်မှုကို ဝမ်းထဲမှာ မျိုသိပ်ထားသည်။ ဘာမျှ
ပြန်မပြောဘဲ ထိုင်နေသည်။ အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ။ နာမည်သုံးလုံး ဘယ်လို တွဲမိတယ်ဆိုတာ မင်း
သိသလား”

“ခင်ဗျား သိလို့လား”

ကျွန်တော် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“မင်း သိလို့ရှိရင် မိုးရိုးသားသား ပြောပြစမ်းပါ”

“ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော့်အဘိုးက ခရစ်ကစ် ဝါသနာပါတယ်။ ဝါသနာ
ပါတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝါသနာအိုးပဲ။ သူက ယောက်ျားငယ်က လာတယ်။ အဲဒီ
မှာက သူ့လိုလူမျိုးတွေ အများကြီးပဲ။ အင်္ဂလန်ဘက်က ကစားတဲ့အထဲမှာ တန်နီ-
ကလစ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ သူနဲ့ ဆွေးနီးမျိုးစပ်တော်တယ်
လို့ အဘိုးက ယူဆထားတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေကို မွေးတဲ့အခါမှာ အခြားနာမည်
ကြီး ကစားသမားနှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကိုပါ ယူပြီး မှည့်လိုက်တယ်။ ကျော့ကို
ကျော့ဟစ်ဆိုတဲ့ လူဆီက ယူတယ်။ ဟောက်ကို လော့စ်ဟောက်ဆိုတဲ့ လူဆီက
ယူတယ်။ အဲဒီနာမည်တွေဟာ ကျွန်တော့်အဖေဆီကို ရောက်လာတာပဲ”

မစ္စဖရန်ကလစ် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သည်။ သွားတွေကလည်း သူမ
၏ ထုံးစံအတိုင်းပင် သန့်ရှင်းဖြူဖွေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ကျုပ် ကျေနပ်သွားပြီ။ လူလဲ အတော်ကလေး ပေါ့သွားပြီ”

သူမက လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ပြန်သည်။ နောက်ထပ် မှာအိတ်တစ်-

အိတ်ကို ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်းပေးသည်။

“ဘာလဲ”

“စာတစ်စောင်ပဲ။ မင်းအဖေဆီက”

သူမ ဖြေသည်။

ကျွန်တော့်ကျောထဲတွင် ခေတ္တမျှ စိမ့်သွားသည်။ စာအိတ်ကို လှမ်းယူ
လိုက်ပြီး . . .

“သူ လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး သေ... ”

“သူ သေကုန်းဆဲဆဲမှာ ရောသွားတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အတိတ်ကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ စောစောက ထင်မြင်ချက် ပြန်ပြီး ပေါ်လာသည်။ သည်ကိစ္စကနေ ဘယ်လို လွတ်အောင် ရှမ်းရမည်နည်း။ ထို့ကြောင့်...

“ဒီလက်ရေးက သူ့လက်ရေးမှ မဟုတ်ဘဲ မစ္စဖရန်ကလစ်။ ခင်ဗျား လက်ရေးပဲ”

“သူ ကျုပ်ကို ပါးစပ်ကနေ ပြောပြတာပဲ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ခပ်မာမာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဤရက်များအတွင်း ကျွန်တော် ရရှိခဲ့သော စာများသည် အနည်းနှင့်အများ အရေးထဲသည့် စာများပင် ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဤအဘွားကြီးက ကန်းကုန်အောင် ရွေးသွပ်ဟန်ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်က...

“ဒီမယ်၊ ကျွန်တော်အဖေရဲ့ လေယာဉ်ပျံဟာ တောကြီးမျက်မည်းထဲကို ကျသွားတယ်။ ပထမတော့ သူ့ကို ပျောက်ဆုံးသူလို့ စာရင်းသွင်းထားတယ်။ နောက်တော့ သေပြီလို့ ယူဆရတဲ့ ပျောက်ဆုံးသူလို့ ပြောင်းလဲပြီး သတ်မှတ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ သူ့ကို သေဆုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီစာကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေးနိုင်မှာလဲ”

“ဒီစာကို သူ မရေးဘူး မစ္စတာတန်နီကလစ်။ သူ ပါးစပ်ကပြောတာကို ကျုပ် ရေးခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို ကျုပ် ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီ”

ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထိုအတွေးကို ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ ထုတ်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ စိတ်တန်ခိုးရှင် တစ်ယောက်များလား။ အကြားအမြင် ရတာမျိုးပေါ့။ သင်္ချိုင်းကုန်းက ပို့တဲ့သတင်းကို သိနိုင်တာမျိုးပေါ့”

“မစ္စတာတန်နီကလစ်၊ မင်းဟာ သူများကို စော်ကားဖို့ ကြိုးစားနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်တာလား”

သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် ဒေါသရိပ်များ ရွတ်တရက် လွှမ်းလာသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီလိုမျိုး တစ်ခုခု ဖြစ်မှာပဲ။ တစ်ခုခုကို လက်ခံမိရုံနဲ့ပြီး

စားပွဲကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး မေးတာမျိုးပေါ့”

အမျိုးသမီးကြီးက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းဟာ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် သင်ကြားဖို့

လိုနေပြီ မစ္စတာတန်နီကလစ်”

“ဘယ်သူ ဆီက သင်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားဆီကလား”

ကျွန်တော် လွတ်ကနဲ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ပြောတာ များသွားပြီ။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကို

ထိန်းသည့်အနေဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ယူလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ထိုင်ပါဦး”

“လုံးဝ မထိုင်နိုင်ဘူး”

သူမက ခေါင်းကို တွင်တွင် ယမ်းခါလိုက်သည်။

“မင်းကို သင်ခန်းစာ ပေးရမယ်။ မင်းဟာ သင်ခန်းစာတစ်ခု ကောင်းကောင်း ရထိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဆေးလိပ်မသောက်ပါနဲ့”

“အလိုလေး... ဘုရားသခင် အတွက်လား”

“မင်းအတွက်ပဲ”

အဘွားကြီး ထွက်သွားသည်။

တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေး ပြောသည်။

“ကျုပ် တစ်ခုပဲ ပြောမယ်။ မင်းအဖေဟာ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျတယ်။

ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း မသေသေးဘဲ ရက်ပိုင်းလောက် အသက်ရှင်နေသေးတယ်။ သူ့ဒဏ်ရာတော်တော်ပြင်းတဲ့ကြားက သူဟာ အသက်ရှင်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်

မှာ သည်စာကို သူ နှုတ်တိုက်ချပေးခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ဆန္ဒကိုလဲ ဖြည့်စွမ်းပြီးပြီ။ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်လဲ ကျေပွန်ပြီ။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့စာကို သူ့သားဆီ

အရောက်ပို့ပေးပြီးပြီ။ မင်းအနေနဲ့ ထပ်ပြီး သိချင်သေးတယ်ဆိုရင်... သိလဲ သိချင်မှာပဲ။ ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းဟာ လိမ်လိမ်မာမာ ယဉ်-

ယဉ်ကျေးကျေးရှိမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ပြောစရာရှိတာတွေကို ပြောပြနိုင်ကောင်းပါတယ်”

“ဒီမှာ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်... မရတော့။ နောက်ကျသွားချေပြီ။ ကျွန်တော်က ပိတ်သွားသော တံခါး

ကိုသာ စကားပြောနေရတော့သည်။

ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲမိသည်။ သူမကိုလည်း ကျိန်ဆဲမိသည်။ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်မရှိသော မိန်းမတွေကိုလည်း ကျိန်ဆဲမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ကျိန်ဆဲမိပါသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်၏စိတ်မဆိုးသင့်ပါ။ သူမအနေနှင့်လည်း စိတ်မဆိုးသင့်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ သူမအနေနှင့် သည်လိုမျိုး အပြစ်မရှာသင့်ပါ။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကျောင်းဆရာမ အဘွားကြီး။ ကျွန်တော့်ကို ငါးနှစ်သားကလေး တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံသွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒဏ်ရာက နာကျင်သည်တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်နေသည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ရင်ခုန်မြန်လာသည်။ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲမိသည်။ အကြောင်းမှာ သက်သာစပြုနေသော ခေါင်းကိုက်မှု သည် ယခုအခါ တစ်ပတ် ပြန်ကျော့လာနေ၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် လူခေါ် ခေါင်းလောင်းတီးပြီး သူနာပြုဆရာမကို ခေါ်လိုက်သည်။ ခေါင်းတိုက်ပျောက် ဆေး တောင်းသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့လား”

ဆရာမက မျက်နှာ ပြုံးပြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကို နောက်သည်။ ကျွန်တော် က တစ်ခုခုနှင့် ပစ်ပေါက်မည် ပြသောအခါ သူမ ထွက်ပြေးသည်။

ခေါင်းကိုက်ခြင်းက ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာသည်။ မျက်စိထဲမှာ အရောင်တွေပြေးနေပြီး တစ်ခေါင်းလုံး မူးနောက်နောက်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ သည်လိုမျိုး ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖြစ်ပြီဆိုလျှင်လည်း တော်တော်ကလေး ဆိုးတတ်သည်။ သည်လိုအခါမျိုးတွင် အမြန်ဆုံး အိပ်ပျော်သွားသည်က အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး အလူးအလှိန် ခံနေရပေမည်။

သို့ဖြင့် စာကို ခဏ ဖယ်ထားလိုက်သည်။ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် စာကို ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဖတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော် အိပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မစွမူရန်ကလင်သည် ကျွန်တော်၏စိတ်အာရုံမှ အလွယ်တကူထွက်သွားခြင်း မရှိပါ။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ယခုအခါ ယူစတန်ဘူတာရုံလောက်တွင် ရောက်နေလောက်ပြီဖြစ်သည်။ သူမ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကမူ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲတွင် စတည်းချလျက်

ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် မေးခွန်းတွေ အများကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့သော် တစ်ခုမျှ အဖြေမရှိပါ။

ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် အရှေ့ဖျားဒေသ စစ်ကြီးပြီးဆုံးချိန် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလဆန်းလောက်တွင် လေယာဉ်ပျံပျက်ကျခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပျက်ကျရာ အရပ်ဒေသဖြစ်သော ဘိုနီယိုကျွန်းကို ၁၉၄၁ ခုနှစ်မှစပြီး ဂျပန်များ သိမ်းပိုက်ထားခဲ့ကြောင်းလည်း ကျွန်တော် သိသည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် မစွမူရန်ကလင်သည် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘိုနီယိုကျွန်းတွင် ရောက်ရှိနေနိုင်သနည်း။ မိမိဖခင် သေဆုံးသည်ကို သူမ တကယ် တွေ့ရှိရလျှင် အဘယ်ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းမပေးပို့သနည်း။

သူမ သတင်းမပေးပို့ခဲ့သည်ကား သေချာသည်။ အကြောင်းမှာ မိမိဖခင် သေဆုံးကြောင်းကို သက်ဆိုင်ရာမှ အတည်ပြုခြင်းမရှိပါ။ ယုံကြည်ယူဆထားခြင်းသာ ရှိပါသည်။

တကယ်ပင် ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်တုန်းက ဖခင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိသည်။ သူသည် ဘိုနီယိုကျွန်းရှိ ခေါင်းဖြတ်လူရှင်များကို ကြီးစိုးအုပ်ချုပ်နေသော လူဖြူဘုရင်ကြီး ဖြစ်နေမည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်က စစ်ဝန်ကြီးဌာနသို့ စာရေးပြီး စုံစမ်းသည်။ စစ်ဝန်ကြီးဌာနက ကျွန်တော့်ထံသို့ စာတစ်စောင် ငပပို့ပြီး လေတပ်စခန်းတစ်ခုသို့ ဧည့်သည်တော်တစ်ဦးအဖြစ် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဖခင် အသက်ရှင်လျက် မရှိနိုင်တော့ကြောင်းကို ဝမ်းနည်းစွာ ပြောဆိုကြသည်။

သည်အကြောင်းကို စဉ်းစားလေ ပြဿနာက ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးလာလေ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်သည် လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ပျံသန်းသွားခြင်းလော။ အခြားသူများ ပါရှိသေးသလော။ အခြား သေဆုံးသူများ ရှိသေးသလော။ သူ သေသောအခါ သူ့ကို မြှုပ်နှံကြရပေမည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူ၏သင်္ချိုင်း ရှိနေရပေမည်။ အဘယ်မှာနည်း။

ဒါတွေအားလုံးထက် အရေးကြီးသည်ကတော့ မစွမူရန်ကလင်သည် ကျွန်တော့်ကို အဘယ်ကြောင့် အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ရွာဖွေနေရသနည်း။

သူမသည် ကျွန်တော့်ဖခင်၏ အဆက်တစ်ယောက်လော။ ကျွန်တော့်

မိခင်၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင်တော့ သူမက ဖခင်ကြိုက်သော ပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဖခင်သည် အရက်ဆိုင်က မိန်းကလေးတွေကိုသာ အာသာငမ်းငမ်း ရှိတတ်သည်ဟု မိခင်က ပြောပါသည်။

တာဝန်

ထိုစကားလုံးကို မစွဲဖရန်ကလင် သုံးသွားသည်။

“ကျုပ် တာဝန်ကျေပြီ။ သူ့အဖေရဲ့ ဇာကို သူ့သားဆီ အရောက် ပို့ပေးပြီးပြီ”

သည်စကားက သူမ၏ စရိုက်နှင့်တော့ လိုက်ဖက်သည်။ မစွဲဖရန်ကလင်သည် တာဝန်ထမ်းဆောင်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤကိစ္စတွင် အဘယ်ကြောင့် သူ သေဆုံးကြောင်း သတင်းမပေးပို့ရသနည်း။ ယင်းသို့ သတင်းပေးပို့ခြင်းသည် သူမ၏တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်းပင် မဟုတ်လော။

ကျွန်တော် ဒေါသ ဖြစ်လာသည်။

သည်စာကို ကျွန်တော် ဖတ်မှဖြစ်မည်။ သို့သော် ခေါင်းတစ်ခြမ်း ကိုက်ခဲနေမှုကြောင့် ဖျက်လုံးတွေ ပြာနေပြီး လောလောဆယ်အချိန်တွင် ကျွန်တော် မဖတ်နိုင်ပါ။

“တောက်... ဒီမိန်းမကြီး”

ကျွန်တော် ရေရွတ်လိုက်သည်။

အတန်ကြာအောင်ပင် သည်အတိုင်းပဲ အလူးအလှိမ့် ရှိနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော စွမ်းအင်ကြောင့် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဇာကို ကျွန်တော် ဖတ်သည်။ စာက စက္ကူပြာပြာ ပါးပါးပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် ရေးထားသဖြင့် သိပ်မထင် သိပ်မရှင်းပါ။ သို့သော် စာရွက်များ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဆိုသည်မှာကား သေချာသည်။ အနားတွေ တွန့်လိပ်နေကြသည်။ စာရွက်အနားများသည် ကာလရှည်ကြာလှပြီဖြစ်သည့်အတွက် မည်းပြီး ကြမ်းနေသည်။ လက်ဝဲဘက်ထောင့်တွင် အစွန်းကွက်တစ်ခု ရှိသည်။ ဘိုနီယိုကျွန်း၏ အပူဒဏ်ပင် ဖြစ်လေမလားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ ချွေးစွန်းခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ချစ်လှစွာသော ကျော

ဖေဖေဟာ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ စစ်ကြီးကို အပြစ်တင်ပါ သား။ ဖေဖေမှာလည်း အပြစ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို သားနဲ့ ပြေလည်အောင်လုပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း မရှိတော့ဘူး။ ဖေဖေဟာ ဖေဖေ ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အခုဆိုရင် ဖေဖေရော သားရော ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူး။

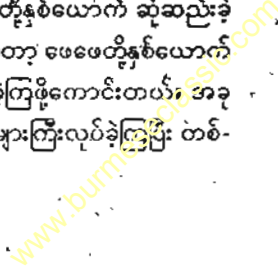
အခုဆိုရင် ပေ ဖေဟာ စဉ်းစားနိုင်တဲ့ အချိန်ကလေးမှာ သားကလွဲပြီး စာခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ဘေးဘယာတွေကို ဖယ်ထုတ်နိုင်တဲ့ တစ်ခဏကလေးမှာ သားအကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေမိတယ်။

သားဟာ ကြီးလှရောမယ်။ လူကြီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရောမယ်။ သားဟာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ဖေဖေ ဖျတ်စိထဲမှာ အမြဲတမ်း မြင်နေတယ်။ သားဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖေဖေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ အခု ကြီးလာတော့လဲ တူမှာပဲ။ သားက ဖေဖေထက် ပိုပြီး သာမာတော့ သေချာတယ်။

ဖေဖေဟာ သားအတွက် ဘာမှ မပေးခဲ့နိုင်ဘူး။ ဖေဖေရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ဒီစာကိုပဲ ပေးခဲ့နိုင်တယ်။ ဖေဖေမှာ နာမည်ကောင်းတစ်ခု ရှိခဲ့ပေမယ့် စောစောက အချိန်ကလေးအထိ ရှိခဲ့ပေမယ့် အဲဒီနာမည်ကောင်းကိုတောင် မပေးခဲ့နိုင်ဘူး။

အခုတော့ ဖေဖေမှာ ပိုက်ဆံလဲ မရှိဘူး။ ဥစ္စာပစ္စည်းလဲ မရှိဘူး။ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားအနေနဲ့ မှတ်မိနေစေချင်တာ နှစ်ခုရှိတယ်။

ပထမတစ်ခုကတော့ သား မေမေနဲ့ ဖေဖေအကြောင်းပဲ။ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်ဟာ အစေးမကပ်ခဲ့ကြဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ အစေးမကပ်ခဲ့ကြဘူး။ သားလဲ သိပါတယ်။ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက် ဆုံဆည်းခဲ့ကြတာဟာ မကောင်းတဲ့သဘောပဲ။ အမှန်တော့ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက် စလုံးဟာ ကိုယ်နဲ့ ပုံစံကျတဲ့ လူမျိုးနဲ့သာ ရခဲ့ကြဖို့ကောင်းတယ်။ အခုတော့ ဖေဖေတို့ဟာ အရွှပ်အထွေးတွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့ကြပြီး တစ်-

ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ။ အဲဒီအထဲ မှာ အကောင်းတစ်ခုကတော့ သားကို မွေးဖွားနိုင်ခဲ့ကြတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အမေတွေရဲ့ ပြဿနာဟာ ဒီလောကကြီးမှာ ဖြစ်မြဲ ခဲမဲ့တာတစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေ မှာခဲ့ပါတယ်။ သားမေမေကို သား ကြင်နာပါ။ သားမေမေကို သား စောင့်ရှောက်ပါ။ သူ့အဖို့မှာ သားဟာ သား ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး အရေးပါပါလိမ့်မယ်။

ပုတီးယတစ်ခုကတော့ နံပါတ်တစ်ခုပဲ။ အဲဒီနံပါတ်ကို သား အတွက် အတိုးရိုအောင် အများကြီး လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ဒါနဲ့တော့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာဟာ သား လက်ထဲကို ရောက်လာနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနံပါတ်ဟာ အင်မတန် အရေးပါ အရာရောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ နံပါတ်တစ်ခု ၁၅၆. ၅ ပဲ။ သေသေချာချာ သိမ်းထားပါ။ မမေ့ပါနဲ့။ မပျောက်ပါနဲ့။ မေ့သွားမယ် ပျောက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ လုံးဝ အလဟဿ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

သားရဲ့ ဘဝဟာ အောင်မြင်ပါစေ။ ဖျော်ရွှင်ပါစေ။ တာရှည် ပါစေလို့ ဖေဖေ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဖေဖေထက် နှစ်ဆ ပိုပါစေ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

သားရဲ့ ချစ်လှစွာသော ဖေဖေ

ဟုတ်ကဲ့။ စာကို ဖတ်၍ ဆုံးသောအခါ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျမိပါ သည်။ ထိုအခါတွင်မှ စာရွက်ပေါ်တွင် ထင်နေသော အစွန်းအထင်းသည်လည်း ဆွေးစက်ဆွေးပေါက် မဟုတ်တန်ရာဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတော့သည်။ မစ္စ ဖရန်ကလင် ငိုကြွေးခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟုတော့ ထင်မှတ်ရန် ခဲယဉ်းပါသည်။ သို့ သော် သူမသည် စိတ်အများကြီး ထိခိုက်သည်ကတော့ သေချာသည်။ စိတ်ထိခိုက် လွန်း၍လည်း ဤစာကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်သည်အထိ သိမ်းထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လူတွေ သေဆုံးကြသည်ကို ကျွန်တော်လည်း တွေ့ဖူးပါသည်။ သူတို့ ကို နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် သူတို့၏ မိဘဆွေမျိုး ဇနီး သားသမီးများထံ စာရေး

စေပါသည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို တစ်ယောက်မျှ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ ပါ။ တစ်ယောက်ကိုမျှလည်း ကျွန်တော် မရှာဖွေခဲ့ပါ။

စာကို ကျွန်တော် တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။ ဖခင်အကြောင်း စဉ်းစား သည်။ မစ္စဖရန်ကလင် အကြောင်း စဉ်းစားသည်။ ဖခင်သည် တောကြီးမျက် မည်းထဲရှိ တဲကလေးတစ်လုံးတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဤစာကို ပါးစပ်မှ ပြောခဲ့ ခြင်းဖြစ်မည်။ မစ္စဖရန်ကလင်က သူ ကယောင်ချောက်ချား ပြောသည်များကို မသေသေချာချာ မှတ်သားပြီး ဤစာကို ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့သော စာပိုဒ် စာကြောင်းများကို မစ္စဖရန်ကလင်က အချောက်ကိုင်ထားခြင်းပင် ဖြစ်မည်။ သူ ပြောသည့် စစ်သုံးစကားအချို့ကို သူမက တည်းဖြတ်ပြင်ဆင်ထားမည်လည်း အမှန်ပင် ဖြစ်မည်။ သူက သည်စာကို ဆက်ဆက်ပို့ပေးရန် ပြောမည်။ သူမက ကတိပြုခဲ့ပေမည်။

သူမက ဤစာကို လွယ်လွယ်ကလေး ပို့နိုင်လိမ့်မည်ဟုပင် ထင်ခဲ့ပေ မည်။ လေတပ်ဖောက် ဌာနချုပ်တွင် လိပ်စာရိုလိမ့်မည်ဟု တွက်မည်။ စာတိုက်မှ ထည့်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးမည်။ သို့မဟုတ် သူမ၏ ပုံစံအတိုင်း အိမ်တိုင်ရာ ရောက် သွားပေးမည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြောင်းသွားပြီကို သူမက မည်သို့မျှ မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ဖခင်လည်း မသိနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်၏ မိခင်သည် မစ္စတာ ရှောင်အမ်းမတ် ဆိုသူနှင့် ချစ်ကြိုက် ပြီးနောက် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ ကောက်မြို့သို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်ထံမှ စာတစ်စောင်မျှ မလာခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ကမူ ဖခင်ထံသို့ စာ လေး ငါးစောင် ရေးခဲ့သည်။ တစ်စောင်မျှ စာမပြန်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်၏ မိခင်ကလည်း စာတစ်စောင်မျှ ရေးလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။ မေမေက စကားထဲပင် ထည့်၍ မပြောခဲ့။

"ငါတို့ ကွဲသွားကြပြီ။ အဲဒါ ပြီးပြီပဲ"

အမေက ယင်းသို့ပဲ ပြောခဲ့သည်။

ရဲဖန်ရဲခါ မေမေ အရက်မူးသောအခါတွင်တော့ ဖေဖေ မကောင်း ကြောင်းများ ပြောတတ်သည်။ ဖေဖေ ရက်စက်သည့်အကြောင်း၊ မိသားစုကို ဘမင်းနပ်မှန်အောင် ရှာမကျွေးသည့်အကြောင်း၊ မြင်းလောင်းရန် ဝါသနာ ပါ

သည်အကြောင်း၊ သစ္စာမရှိသည့်အကြောင်း၊ သူ မကောင်းသည့်အကြောင်းများ အားလုံး ပြောပြတတ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏မိခင်သည် အမှန် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ထက် ပိုပြီး ပြောနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အနည်းငယ်ကြီးလာသောအခါ မျက်လှည့် ဆရာတစ်ဦး၏ သတိပေးချက်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး အမေ့စကားများကို နားထောင် ပါသည်။ မျက်လှည့်ဆရာက ဘာပြောသနည်းဆိုတော့... သင် နားထဲမှာ ကြားတာကို ဘာမှ မယုံပါနှင့်၊ သင် မျက်စိနှင့် မြင်ရတာ၏ တစ်ဝက်ကိုသာ ယုံပါ တဲ့။

သို့သော် တစ်နေ့တွင်မူ သူမသည် အဖေအကြောင်းကို အပိုအဆာ တွေ မပါဘဲနှင့် ကျွန်တော်ကို ပြောပြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ပြောပြခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ အမေသည် ကျွန်တော် အပေါ်တွင် အများကြီး ကောင်းပါသည်။ သို့သော် သူ၏နောက်ယောက်ျား ရှောင်အမ်းမတ်အပေါ် မေတ္တာမိုး ရွာသွန်းသလောက်ကား ကျွန်တော်အပေါ် တွင် ရွာသွန်းခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

တစ်နေ့တွင် သူမသည် နဖူးတွေ့ အတွေ့ ကာလံကို ကြုံတွေ့ရပါတော့ သည်။ ဖခင် ပျောက်ဆုံးနေသည့် အကြောင်း သို့မဟုတ်-သေပြီဟု ယူဆရသည့် အကြောင်းကို သူမ သိရှိသောအခါတွင်ကား (သူမ မည်သို့ ရှာဖွေသိရှိသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ) သူမသည် မုဆိုးမတစ်ယောက်နှင့် မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက် တို့၏ ရပိုင်ခွင့်တို့ကို မေ့လျော့မနေခဲ့ပါချေ။

ကျွန်တော် စစ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန် အယ်လဒါဂျော့သို့ မသွားမီ နှစ်- ရက်ခန့်အလိုတွင် သူမ သေဆုံးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အရက်မူးလွန်သဖြင့် ကား သည် လမ်းမကြီးပေါ်မှ တေးသို့ ချော်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဝင်ရောက်တိုက်မိသဖြင့် သူမနှင့် အမ်းမတ်တို့ အတူတကွ သေဆုံးကြရသည်။ အခြားသူများ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း မရှိပါ။ ဤသည်မှာ မှန်ကန်သည်သဘော ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့ကိုယ်ကိုသာ အဆုံးစီရင်သွားကြ သည်။

ကျွန်တော်ကိုလည်း အနည်းငယ်မျှသာ ဆီခိုက်ခြင်းဖြစ်စေသည်။ သို့ သော် ကာလ အရှည်ကြာကြီးကား မဟုတ်ချေ။ တပ်မတော်သည် ကျွန်တော်ထံ တပ်ထဲသို့ မဝင်ရမီမှာပင် ကရုဏာခွင့် ပေးခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ရက်အနည်း

နောက်ကျပြီးမှ ကျွန်တော်သည် တပ်ထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ယခင် ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော မိသားစုထက် သာလွန် ကောင်းမွန်သော မိသားစုကို တွေ့ရှိရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုမိသားစု နှင့် အထူးပင် တွယ်တာကာ နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် နေရွေ့ရသလောက်အထိ နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် စာကို ပြန်ကြည့်ပြီး မစ္စဖရန်ကလင်အကြောင်း စဉ်းစား သောအခါ ဗျူရိုကရေစီ စက်ယန္တရား၏ ထူးခြားသော အသွင်လက္ခဏာများကို သဘောပေါက် သိရတော့သည်။ မစ္စဖရန်ကလင်သည် ကျွန်တော်၏ ရှာဖွေ တွေ့ရှိရေးအတွက် ဘုရင့်လေတပ်မတော်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့မည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ် သည်။ သို့သော် လေတပ်မတော်သည် ကျွန်တော်ကို တွေ့အောင် ရှာဖွေ မပေး နိုင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကို စစ်ထဲသို့ ဆင့်ခေါ်ရန် ရှိသောအခါတွင်မူ ဆိုက်ဆိုင်ကိမြိုက်မြိုက်တွေ့အောင် ရှာဖွေနိုင်ခဲ့သည်။ အိုင်ယာလန်မှာ ရောက်နေ သည်။ တခြား မည်သည့်နေရာတွင်ဖြစ်စေ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့က အလို့ ရှိလျှင် ပြေး၍ မလွတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ်က အလို့ရှိလျှင်သာ ခက်ခဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဆေးရုံမှဆင်းလျှင် ဆင်းချင်း မစ္စဖရန်ကလင်ထံသို့ သွား ရောက်ပြီး သူ့ အလို့ရှိသည်အတိုင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံပြီး ကျွန်တော် သိချင်သော မေးခွန်းများကို မေးမည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤမေးခွန်းများသည် အလွန်အလွန် အရေးကြီးလှသည် မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကို များစွာမှပင် အနှောင့်အယှက်ပေးနေကြသည်။ သည်မေးခွန်းတွေ ရှင်းမသွားသမျှ ဤကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံးသည် ကျွန်တော်ခေါင်း ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားမည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိရှိပါသည်။

နောက် များမကြာမီမှာပင် မန်နေဂျာကြီး တေးဇတော့ ကျွန်တော်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံသည်။ သူသည် လက်ဆွဲသေတ္တာနှင့် ထီးနှင့် ဦးထုပ်မြင့်ကြီး နှင့် အမူအရာ တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့အနေနှင့် တတ်နိုင်သမျှ အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေအောင် နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ များသောအားဖြင့်ကား သူသည် စိတ်တို စိတ်ဆိုးလျက် ရှိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် အင်မတန် ကြီးစားပြီး သူ့မျက်နှာအမူအရာကို ထိန်း သောသော်လည်း ကလန်ကဆန်နိုင်သော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဖည်း ဖည်းသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်၏ ချက်နှာမျိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။

၄၂

နတ်နွယ်

ကုလားထိုင်တွင် သူ ထိုင်လိုက်သောအခါ သူသည် တစ်နေ့က ဤကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သွားသော မဖွဖရန်ကလင်နှင့် အတော်ကလေး တူသည်ဟု သဘောရမိသည်။ သို့သော် သူက သူမလိုတော့ အားရှိသော အမူစရိုက် မရှိပါချေ။

“ကျုပ်... အဲ... ကျုပ် သိရတာတော့ ခင်ဗျား မျက်စိတွေဟာ အန္တရာယ် မရှိတော့ဘူး ဆိုတာပဲ။ အဲ... မစ္စတာ တန်နီကလစ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပဲ ပြောကြပါတယ်”

“အင်း... သတင်းကောင်းပဲ”

သူ့နှုတ်ခမ်းများ ကျုံ့သွားသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ အင်း... သည်အတိုးကြီးတော့ ငါ့ဆီက

အဖြေကို လိုချင်နေပြီ။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က...

“ဒါပေမဲ့ လုံးလုံးကြီးတော့ မသေချာသေးဘူး”

“အား၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သိတာကတော့...”

“တစ်ခါတစ်ခါမှာ တို့ပြန်မှု နှေးနေသေးတယ်လို့ သူတို့ ပြောတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့လောက် သေသေချာချာ သိရမလဲ”

“ရက်ပိုင်းအတွင်း သိရမှာပဲ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အကြောင်းအရာကို ပြောင်းလဲသည့်

အနေဖြင့်...

“ဘာတွေများ သူတို့လက်ထဲ ပါသွားသေးသလဲ မစ္စတာဗားစတော့”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး...

“မပါပါဘူး။ အား... ကျုပ်တို့ တကယ် ကံကောင်းတာပဲ။ ပိုက်ဆံထည့်

တဲ့ အံ့ဆွဲအားလုံးကို သူတို့ မှောက်ကုန်ကြပြီ။ သူတို့မှာက လက်နက်တွေနဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့မှာ လက်နက်တွေနဲ့ပဲ”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကောင်တာမှာကလဲ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ အမှန်ပဲပေါ့။ အခုလဲ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ကဲ... ခင်ဗျား အလှည့် ကျုပ် ဘယ်တော့ အလုပ်ပြန်ဝင်မလဲလို့

မေးလေ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကို သူ မေးချင်ပါသည်။ ယင်းအတွက်ပင် သူ သည်ကို လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗားစတော့သည်ပင်လျှင် အကန့်အသတ် ရှိပါသည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

သူသည် လက်ဆွဲသေတ္တာထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေသည်။ ထို့နောက် ဝိးကရက်အလိပ်နှစ်ရာနှင့် ဝီစကီပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူကာ ယင်းတို့ကို သိပ်ပြီး သဘောမကျဟန်ဖြင့် ခေတ္တမျှ ကြည့်နေပြီးနောက်...

“အား... အလုပ်က လူတွေ စုဆောင်းပြီး ခင်ဗျားအတွက် ပေးလိုက်တာကလေးပဲ”

“သိပ် ဟုတ်ပါလား။ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပါ”

“အဲ... နောက်ပြီးတော့ စာတွေရှိသေးတယ်။ တချို့လူတွေက အဲ... ခင်ဗျားဆီကို ရေးကြတဲ့ စာတွေပဲ”

သားရေကွင်းတစ်ကွင်းဖြင့် စည်းထားသော စာအိတ်ထပ်တစ်ထပ်ကို ကျွန်တော့်အား ပေးပါသည်။ ထို့နောက် လက်ဆွဲသေတ္တာကို အသံမြည်အောင် ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူသည် ပြောရမည့် စကားလုံးကို ရှာဖွေနေဟန် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ လိုအပ်သော စကားလုံးကို ရရှိသွားပြီး...

“ကျုပ်တို့အားလုံး... အဲ... ခင်ဗျားကို... အဲ... ခင်ဗျား ပြန်အလုပ်ဆင်းမှာမှာကို... အဲ... ကြိုဆိုနေကြပါတယ်”

“အို... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ပြန်အလုပ်ဆင်းမှာပေါ့”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ သူ နောက်ထပ် မထိုးဖောက်နိုင်တောင် ပြုံးလိုက်သည်။ သို့သော် ယူဆသလို မဖြစ်ပါ။ သူ ထိုးဖောက်လာသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ရာထူးသစ်ကိုပေါ့”

လူဆိုးကြီး။

ကျွန်တော် ဖြေရမည်။ ဒါကို သူ သိသည်။ သူ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ ကျွန်တော် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ အဖြေကို ရှာနေသည်။

နောက်ဆုံးကျမှ... . . .

“ကျွန်တော့်မျက်စိအမြင်က မသေချာသေးဘူး။ တစ်ခါတလေ နှစ်ထပ် ဖြစ်နေသေးတယ်။ ငွေစက္ကူတွေကို တိတိကျကျ မရေတွက်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ အလကားပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ”

သူ မထချင် ထချင်ဖြင့် ထလိုက်သည်။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

“အဲ... ကျုပ်တို့ ကူညီနိုင်တာရှိရင်တော့ ပြောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ ပြန်သွားသည်။

သူ ယူလာသော စာများကို ကျွန်တော် ဖတ်သည်။ ယခင် ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့ပြီးစာများ ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

လန်ဒန် ညနေ သတင်းစာများက ကျွန်တော် မည်သည့်ဆေးရုံတွင် တက်ရောက် ကုသနေကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။ သို့ဖြင့် လန်ဒန်ဒေသ တစ်ဝိုက်မှလာသော စာများသည် ဤဆေးရုံကြီးသို့ တိုက်ရိုက်ရောက်ရှိလာကြ သည်။ ကျန်ရှိသော စာများမှာမူ သတင်းစာတိုက်များမှတစ်ဆင့်သော် လည်း ကောင်း၊ ဘက်တိုက်ကြီးမှ တစ်ဆင့်သော်လည်းကောင်း ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ဘက်တိုက်ကြီး၏ နာမည်မှာလည်း အများကြီးပင်ကြော်ငြာပြီး ဖြစ်သွားပါသည်။

စာနှစ်စောင်ထဲတွင် ငွေစက္ကူများ ပါရှိသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော် အံ့သြခြင်း မဖြစ်မိပါ။ ယခင် စာတွေတုန်းကလည်း ပေါင်တစ်ဆယ် တန် ငွေစက္ကူများနှင့် ငါးပေါင်တန် ငွေစက္ကူများ ထည့်ပေးခဲ့ကြပါသည်။

“လူကြီးမင်း ညစာ စားသုံးပါရန် ကျွန်တော် ဒါနပြုလိုက်ပါသည်” ဟု အများအားဖြင့် ရေးသား ဖော်ပြကြပါသည်။ ဘက်စာရေးများ ညစာ ကောင်း ကောင်း မစားနိုင်ဘူးဟု သူတို့ ထင်နေကြပုံ ရပါသည်။ အမှန်တော့လည်း အများ ကြီး မှန်ပါသည်။

ငွေထည့်ပေးသူများသည် များသောအားဖြင့် အမည်မဖော်ပြထားကြ ပါ။ အင်မတန် ကောင်းပါသည်။ ဘာမျှလည်း စာပြန်နေစရာ မလိုပါ။ သူ ပေး လိုက်သော ပိုက်ဆံအတွက် ဘာမျှလည်း ပြသနာ ဖြစ်နေစရာ မရှိတော့ပါ။ သို့သော်

ဗားစတော့ ယူလာသော စာများအနက်မှ စာတစ်စောင်တွင် ပေါင် တစ်ရာတိတိ ပါရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်မှ လိန်ကျမတတ်ပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ စာအိတ် ကို ကောက်ယူလိုက်ကစည်းကပင် ထူထူဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရှိရသည်။ စာအိတ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဆယ် ပေါင်တန် ငွေစက္ကူ ဆယ်ရွက် တွေ့ရှိရသည်။ စာရေးစက္ကူတစ်ရွက်ဖြင့် ပတ်ထား သည်။ စာရေးစက္ကူပေါ်တွင် စာနှစ်ကြောင်းပဲ ပါရှိသည်။

ကောင်းလေစွး

ချမ်းသာပါစေ။

ကျွန်တော်သည် အံ့သြလွန်းသဖြင့် အခြား စာတွေကိုပင် မေ့လျော့ နေမိသည်။ မိနစ်ပေါင်း အတော် ကြာသွားသည်အထိပင် ကျွန်တော်သည် အကြည်နူးကြီး ကြည်နူးနေမိသည်။ ပေါင်တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူအသစ် ကြွပ်ကြွပ်ကလေးများကို မြတ်နိုးတပ်မက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် လက်တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ ကူးပြောင်းနေမိပါသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲသို့ ပေါင်တစ်ရာ ထည့်သည်။ ထို့နောက် မိမိနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မသိကျွမ်းခဲ့သော လူစိမ်းတစ် ယောက်ထံသို့ ပေးပို့မည်။ မဖြစ်ပါ။ မပို့နိုင်ပါ။ သည်လိုအလုပ်မျိုး ကျွန်တော် မလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်းသူ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှလည်း ဒါမျိုး လုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ပထမဆုံးအဆင့်က လူတစ်ယောက်မှာ ပေါင်တစ်ရာ အပိုရှိနေရမည်။ ထို့နောက် သူ့မှာ ထိုပေါင်တစ်ရာကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနိုင်သည့် ရက်ရောမူ ရှိရမည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုငွေစက္ကူ ပေါင်တစ်ရာကို အခြား ငွေစက္ကူများနှင့်အတူ စာအိတ်တစ်ခုထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ငွေစက္ကူများအားလုံးကို စာအိတ်ထဲသို့ မထည့်မီတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး၏ ကျွမ်းကျင်မှုမျိုးဖြင့် ရေတွက်ပါသည်။

ဘုရားသခင်၊ တစ်ရာသုံးဆယ့်နှစ်ပေါင်ကြီးများတောင်ပါကလား။

ငွေစက္ကူများကို ကျွန်တော် ထပ်ပြီး ရေတွက်သည်။ ကာတွန်းတွေထဲ တွင် ပါရှိသော သူဌေးကြီး ဦးကပ်စီးလိုမျိုး မဖြစ်စေရန် ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန် တော် ထိန်းချုပ်ရသည်။ နောက်ပြီးတော့ သော့ပေါက်ကနေပြီး မန်နေဂျာကြီး ဗားစတော့များ ချောင်းကြည့်နေမလားဟုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။

အကယ်၍ သူ ကြည့်နေခဲ့လျှင် ငွေစက္ကူများကို ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင် စွာ ရေတွက်နိုင်သည်ကို သူ တွေ့ရှိသွားပေမည်။ ထိုအခါ မနက်ဖြန်မနက်မှာ ပင် ကျွန်တော့်ကို ကောင်တာတွင် အလုပ်ဝင်ရန် ပြောပေလိမ့်မည်။

နောက်ထပ် စာသုံးစောင် ကျန်ရှိနေသည်။ တစ်စောင်က အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ စာဖြစ်သည်။ သူမက ဘက်စားပြုများကို ထောင်ချပြီး သူတို့ကို

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြိမ်ဒဏ်ပေးသင့်သည်ဟု ရေးထားသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော် ပြုလုပ်နိုင်မည်မဟုတ်သည့်အတွက် အမျိုးသမီးက ဝမ်းနည်းနေသည်။
နောက်ဆုံးစာမှာမူ ထူးဆန်းသော တံဆိပ်ခေါင်းတစ်ခုနှင့်ဖြစ်သည်။ စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ဖခင်အကြောင်း တကျော့ပြန် ဝင်လာတော့သည်။

ဦးကံဝေါ
အိန်းဂျယ်
စိန်မေရီ
ဂျမေကာ
အနောက်အိန္ဒိယ

ချစ်လှစွာသော မစ္စတာ တန်နီကလစ်

ကျွန်ုပ်၏အမည်ကို မောင်ရင် ကြားဖူးလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။ သို့သော် မောင်ရင်၏ဖခင်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ (သူဟာ မောင်ရင်အဖေပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆပါသည်။ မောင်ရင်တို့ချင်း နာမည်တူကြပါသည်။) ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်း သတင်းစာတွင် ကျွန်ုပ် ဖတ်လိုက်ရသည်မှာ မောင်ရင်ဟာ တစ်နေ့ တု အတော်တလေး လက်စွမ်းပြလိုက်နိုင်တာပဲ။ မဟားတရား တစ်အုပ်ကို အဖိမမ်းလိုက်နိုင်တာပဲ။

အဲဒီတော့ မောင်ရင်ကို ကျွန်ုပ် အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်။ မောင်ရင်ရဲ့ ဘဏ်တိုက်က (၁) မောင်ရင်ကို နာလန်ထဲခွင့် ပေးသင့်တယ်။ ပြီးတော့ (၂) ဆုငွေ ပေးသင့်တယ်။

အဲဒီလိုဆိုရင် မောင်ရင်ဟာ (၁) အဲဒီခွင့်ရက်တစ်ခုလုံး ဖြစ်စေ၊ ဒါမှမဟုတ် (၂) တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်စေ ဂျမေကာမှာ ဘာဖြစ်လို့ လာမနေရမှာလဲ။ မောင်ရင် ကျုပ်နဲ့အတူ နေနိုင်တယ်။ ဒါဆိုရင် မောင်ရင်အနေနဲ့ အကုန်အကျ ဘာမှ သိပ် ရှိစရာ မလိုတော့ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ် တစ်ခုတစ်ခုနဲ့နိုင်တာက တော့ ကိုယ်တို့ဆီက ရာသီဥတုက မောင်ရင်တို့ထက် အများကြီး ကောင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် အခုလို ရာသီဥတုမျိုးမှာပေါ့။

နောက်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိတာ ရှိသေးတယ်။
(၁) ဘဏ်တိုက်တွေဟာ ကပ်စေးနဲ့ပြီး ဆုငွေမပေးဘဲ နေ တတ်တယ်။ (၂) ဆုငွေမရဘူးဆိုရင် ဘဏ်ကရုတ် လခဟာ ကာရေဗီယန်ဒေသကို အလည်လာနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။

အဲဒီတော့ မောင်ရင်အတွက် ဘဏ်က မပေးဘူးဆိုရင် ကျုပ် ပေးမယ်။ (ဒါပေမဲ့ ဘီအိုအေစီ ပထမတန်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ တခြား ဘယ်အတန်းကမှလဲ မဟုတ်ဘူးနော်။ ချာတာ လေယာဉ် နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။)

အဲ . . . မောင်ရင်ကိုယ် မောင်ရင် မဟုတ်တဲ့ မေးခွန်းတွေ တော့ မေးမနေနဲ့။ ဥပမာ 'သူစိမ်းတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီ ကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ခံမလဲ' ဆိုတာမျိုးပေါ့။

ကျွန်ုပ်ဟာ မောင်ရင်အတွက်တော့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ် ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ မောင်ရင်ဟာ လူစိမ်း တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်ဓာတ်ပုံကို မောင်ရင်အဖေ က ကျွန်ုပ်ကို မကြာခဏ ပြလေ့ရှိတယ်။ သူဟာ သူ့သားအတွက် အင်မတန် ဂုဏ်ယူတယ်။ အခုတော့ သူ ဂုဏ်ယူရကျိုး နပ်သွား ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို ယုံပါ။ ဂျော့တန်နီကလစ်ရဲ့ သားတို့ ကျွန်ုပ် ဝမ်း- မြောက် ဝမ်းသာ တွေ့ချင်နေပါကယ်။

အခုကိစ္စဟာ မောင်ရင်အတွက် အခုမှ ဘုမသိ ဘမသိ ပေါ်လာတာဆိုရင်တော့ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ မောင်ရင် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိရင် မောင်ရင်ဆီကို အစောကြီးက တည်းက ကျွန်ုပ် စာရေးပါတယ်။

မောင်ရင် လာဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဆီကို အကြောင်းကြားပြီး လာခဲ့ပါ။

သင်၏
ဂျေစီ အိပ်ချ် လှေလန်

ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် . . .
“မစ္စတာတန်နီကလစ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်တော့ အလုပ်ပြန်ဝင်မလဲ”

၄၈

နတ်နွယ်

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ဝင်နိုင်ဦးမယ် မထင်ဘူး မစ္စတာ ဟားစတော့။ ကျွန်တော် နှာလန်ထာတွက် အနားခရီးကလေးတစ်ခု သွားမယ် စိတ်ကူးထားတယ်”

“အိုး... ဆရာဝန်တွေက အသွားခိုင်းလို့လား”

သဝန်တို့ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဆရာဝန်တွေက ဆက်ဆက်သွားပါလို့ ပြောနေတယ်”

“အင်း... အင်း... သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကိုသွားမယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“ဂျမေကာလို့ မှန်းထားတယ်”

“ဂျမေကာ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ ဖြစ်တာပဲ။ ဟား... ဟား... ဝမ်းနည်း ပါတယ် မစ္စတာဟားစတော့။ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ထားလို့ပါ။ အလုပ်ကို လက်မခံ နိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟားစတော့ ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ပါ။

သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခမပေးနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောငှားကာ ဟားစတော့နှင့် ယင်း ကဲ့သို့ စိတ်ကူးယဉ်စကား ပြောနေမိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ငွေရေး ကြေးရေးအခြေအနေကိုလည်း စားမြုံ့ပြန်နေမိတော့သည်။

ယနေ့ရရှိသောစာများထဲတွင် ပေါင်တစ်ရာနှင့် ဂျမေကာသို့ ဖိတ်စာ တစ်စောင်၊ ကံကြမ္မာ၏ စီမံမှုပင် ဖြစ်သည်။

ဤအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် ရှေးရာကျပေလိမ့် မည်။ ဤကိစ္စသည် မိမိ ဆောင်ရွက်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်တွင် နည်းနည်းကလေး ဝါယမ စိုက်လိုက်လျှင် ပြီးပြီ။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်ပြီး ဆရာမကို ခေါ်လိုက်သည်။

ဆရာမ ရောက်လာသည်။

သူမက ကျွန်တော့်မျက်နှာမှ အပြုံးကို မြင်တွေ့သောအခါ... .

“ရှင် နေကောင်းနေပြီပဲ။ ကိုယ့်ကိစ္စရှိတာ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် ထလုပ် ပါတော့လား မစ္စတာတန်နီကလစ်”

“ကျွန်တော် သိချင်တာကလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ ဆရာမကြီး”

“ကျွန်ုပ် ဆရာမကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အလေးကား မြောက်မနေပါနဲ့”

“မကြာခင် ဖြစ်တော့မှာပဲ။ နောက်နှစ်ပတ်ဆိုရင် ဆရာမကြီးဖြစ်မယ်။ နောက်ခြောက်လဆိုရင် ဆရာမချုပ် ဖြစ်မယ်”

အမျိုးသမီးက ရယ်လိုက်ပြီး... .

“ကျွန်မတို့ မအားကြဘူး။ ဘာသိချင်လို့လဲ”

“အနောက်အိန္ဒိယကလာတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မြင်မိ တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ အများကြီးရှိတာပဲ”

“တဲဒါဆိုရင် ဒီကို တစ်ယောက်ယောက် လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

“ကျွန်မကို ဘယ်လိုများ အောက်မေ့နေလို့လဲ။ ရှင်ဘာသာရှင် ကြီးစား ပါလား”

“ဒုက္ခခံစားနေရတဲ့လူကို သက်သာရာရအောင် လုပ်ပေးတာ ဆရာမ အလုပ်ပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီဆရာမဟာ ဂျမေကာကဆိုရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ကျွန်မအလုပ် ဟုတ်လား... ကျွန်မဟို့အလုပ်က သီးခြားတစ်ခု တည်းပဲ”

“အမှန်ပဲပေါ့”

ခဏအကြာတွင် ဂျမေကာမှ ဆရာမကလေး ရောက်ရှိလာသည်။

“ပေါ့ပေါ့လွင်လွင် ပြုံးလျက်... .

“ဘာကိစ္စလဲ ဒီလူကြီး”

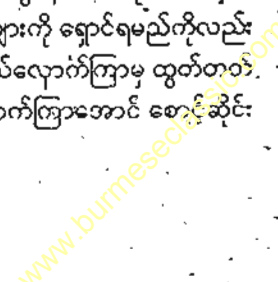
ကျွန်တော်က... .

“ဂျမေကာကို ကုန်ကျစရိတ်သက်သက်သာသာနဲ့ သွားနိုင်တဲ့နည်းများ ဆရာမ သိသလား”

လေယာဉ်ခရီး နှုန်းထားများကို သူမ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မိဘများနှင့်တွေ့ရန် အိမ်ပြန်စရိတ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ စုဆောင်း ရသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမအနေနှင့် ပေါင်သုံးဆယ်ခန့်စုမိလျှင် ကင်စတန်မြို့သို့ ရောက်ရှိနိုင်ပေသည်။

လေယာဉ်စင်းလုံးငှားပြီး ချာတာခရီး ပြေးဆွဲနေသော ကိုယ်စားလှယ် များကို သူမ သိရှိသည်။ မည်သည့်ကိုယ်စားလှယ်များကို ရှောင်ရမည်ကိုလည်း သူမ သိရှိပါသည်။ ချာတာခရီးစဉ်တစ်ခုသည် ဘယ်လောက်ကြာမှ ထွက်တတ် သည်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်မှတ်ရရန် ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်း

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

ရမည်ကို လည်းကောင်း၊ သူမ သိရှိပါသည်။ သူမက တောသားတစ်ယောက်ကို ရှင်းပြနေသည့်နွယ် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် လမ်းလျှောက်စပြုသော လူနာတစ်ဦးအတိုင်း တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဆရာမကလေး ရည်ညွှန်းသွားသော လေယာဉ်ကိုယ်စားလှယ်ထံသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ တစ်ဖက်မှ အလုပ်သဘော ပီသစွာ ကောင်းမွန်စွာ ဖြေကြားသည်။

တစ်ယောက်တည်းလား။ ရပါတယ်ခင်ဗျား။ စောင့်ပါဦး ဆိုလျှင် သူ အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ပေးဦးမည်။ နောက်တစ်ပတ် အင်္ဂါနေ့တွင် မန်ချက်စတာ မြို့မှနေ၍ လေယာဉ်တစ်စင်း ထွက်စရာရှိသည်။ သူ့မှာ လန်ဒန်မြို့ကနေ ခေါ်ဆောင်သွားရမည့် ခရီးသည်များ မီးရထားတွဲတစ်တွဲစာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ၏တွဲနှင့်ပင် မန်ချက်စတာမြို့သို့ လိုက်ပါနိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ခေါ်ဆောင်သွားမည့်အဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်နိုင်သည်။ ထိုအဖွဲ့က ငှက်ကျေးသာရကာ လေ့လာရေးအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ အသင်းဝင်အဖြစ်ကို နောက်ခြောက်လသို့ဆုတ်ပြီး သတ်မှတ်ပေးမည်။ ဒါမှ တရားဝင်သွားမည်။ အဆင်ပြေသွားမည်။ ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ကို ချက်နှင့်လည်း ပေးနိုင်သည်။ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်ပြီး ငွေသားလည်း သွင်းနိုင်သည်။

ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်ပြီး လိုက်ပါရန် အတည်ဖြစ်ကြောင်း စာရေးသားသည်။ ချက်တစ်စောင် ရေးထည့်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကို ပြန်တွက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် လှုံ့ဆော်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဆယ်ပေါင်တန်သုံးရွက်ကို စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီး စာအိတ်ပေါ်တွင် ဂျမေကာဆရာမလေး၏ ဆေးရုံလိပ်စာကို ရေးလိုက်သည်။ ထိုစာကို မန်ချက်စတာလေဆိပ်မှနေ၍ ထည့်လိုက်မည်။

မန်ချက်စတာသို့အသွားတွင် ရထားသည်တစ်ခုကို ဖြတ်သွားမည်။ အိုး . . . နေပေစေဦး။ ဂျမေကာမှအပြန်မှပဲ မစ္စဖရန်ကလင်ထံ သွားရောက် လည်ပတ်မည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်အတောအတွင်းမှာတော့ သူမထံသို့ ပို့စကတ်တစ်ခု ပို့လိုက်မည်။ အုန်းပင်တွေပါသော ပုံတစ်ပုံ ဖြစ်ပေးရမည်။

* * *

၃

ကျွန်ုပ် သင့်ကို ကင်စတန်လေဆိပ်တွင် လာရောက်ကြိုဆိုနေမည်ဟု လူလန်က ကြေးနန်းရိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအခန်းတွင်းမှ ထွက်လာလျှင် လာချင်းပင် သူ့ကို ရှာဖွေသည်။ သူသည် လူလတ်ပိုင်း အရွယ် သားသားနားနား လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆထားသည်။ အသက် ၄၀ ဆယ်ကျော်အရွယ် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် စစ်ရိပ် စစ်ဟန် လွှမ်းနေရမည်။

သို့ရာတွင် . . .

သူသည် ကျွန်တော် တွေးထင်ထားသည်နှင့် တခြားစီ ဖြစ်တော့သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဒရိုင်ဘာတွေ တထွေးကြီး ရှိနေသည်။ တချို့က ဟိုဘယ်များမှ ဖြစ်သည်။ တချို့က ခရီးသည် စောင့်ဆိုင်းသော အငှားကားသမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုဒရိုင်ဘာတွေအထဲတွင် လူလန် ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင်

ကတ်ဘုတ်ပြားတစ်ခု ကိုင်ထားသည်။ ကတ်ပြားပေါ်တွင် ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခြေဖြူနှင့် ရေးထားသည်။

လူ သေးသေးကလေး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်က နက်နေသည်။ သို့သော် မျက်နှာက ဝါနေသည်။ ပါးစေ့တွေ တွန့်နေသည်။ ခါး မသိမသာ ကုန်းနေသည်။ ကျွန်တော်က...

“မစ္စတာ လုဒလန်လား။ ကျွန်တော် ဂျော့တန်နီကလစ်ပါ”

သူ ပြုံးလိုက်သည်။

သူ သွားတွေက ဝါနေသည်။

သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်က ပျော့အိအိကြီး ဖြစ်သည်။

“တန်နီကလစ်ရဲ့ သားကြီးပဲ။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

သူ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အသံ တိုးသည်။

“ဒီမှာ လူ့ရွပ်တယ်။ ဇာ... သွားကြစို့”

ကျွန်တော် သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ဆူဆူညီညီ ပြန်ပေါင်းထုပ် နေကြသော မိသားစုများအကြားတွင် ဖြတ်သွားကြရသည်။

သူသည် ဘောင်းဘီကိုတံပြီး ညှပ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ သည်အရပ် ဒေသ၏ ဝတ်စုံပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အသားညိုညို ခြေထောက် ခွင်ခွင်ကလေး များက လှုပ်ရှားပုံ မြန်လှသည်။ ခြေမြန်တပ်သားတစ်ယောက်နှင့်လည်း တူသည်။ ဘဲလေး ကချေသည်တစ်ဦးနှင့်လည်း တူသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြွက် တစ်ကောင်နှင့်တူသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် သဘော မကျမိပါ။

သူ ကားက အနစ်တစ်ရာကျော်ပြီဟု ထင်ရသော မောရစ်မိုင်းနား ကားဟောင်းကလေးတစ်စီး ဖြစ်သည်။

သူက ကျွန်တော့်လက်ဆွဲအိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“နောက်ခန်းမှာ တင်လိုက်ပါ”

ကျွန်တော့်ဘက် ရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်မရပါ။ ကျပ်နေသည်။ သူသည် ကလပ်ကိုနင်းထားသော ခြေထောက်ကိုကြွပြီး တံခါးကို တအား ကန်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ပွင့်သွားသည်။

“ဒီတံခါးက ဒီလိုလုပ်မှ ရတယ်။ တက်”

တံခါးပတ္တာက တက္ကီတက္ကီ မြည်နေသည်။ တံခါးသော့က ကျိုးနေသည်။ အိတ်လောပိုက်က ကျယ်လောင်စွာ ဆူညံပေါက်ကွဲနေသည်။

သူ့ကား၏အသံက ဂရင်းပရစ်မြိုင်ပွဲဝင် ကားတစ်စီးလို အော်မြည်ပြီး အပြေးနှုန်းက စက်ဘီးလောက်ပဲ ရှိသည်။

လုဒလန်က ကျွန်တော့်ကို တံတောင်နှင့်တွတ်လိုက်ပြီး ပြုံးပြီးပြီးနှင့်...

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ ကျုပ်ကားက အင်မတန် စိတ်ချရတယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ယင်းအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်ခြည်းပင် ရှက်မိရသည်။ လုဒလန်သည် ပွဲဘော်ကြီးတစ်ခုသို့ သွားနေသော ကြွက်တစ်ကောင်နှင့် တူလှသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားသည် ဆူညံစွာ အော်မြည်ပြီး တအိအိချင်း ရွေ့လျား လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကင်စတန်မြို့အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောကြပါ။ ကားသံက ဆူညံနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အော်ပြောမှ ကြားနိုင်မည်။ လုဒလန်၏အသံက အော်ပြောနိုင်သည့် အသံမျိုး မဟုတ်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် စကားမပြောဘဲ ထိုင်ပြီး လိုက်ပါလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုသည်။ ဘာဟစ်ခုကိုမျှ မတွေ့ပါ။

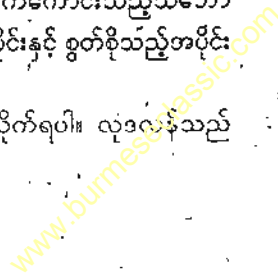
ရာသီဥတုက ပူနွေးပြီး သာယာသည်။ စိုက်ခင်းများက စိုပြေဝေဆာ သည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေသည်ဆိုလျှင် ပင်လယ် ရေချိုးဆိပ်၊ မိန်းကလေးများနှင့် အုန်းပင်များသာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်မျက်စိတွင် ဘာမျှ မမြင်တွေ့ရဟုတော့ မဟုတ်ပါ။ ပထမ တွင် တဲတွေကိုတွေ့ရသည်။ ထို့နောက် အိမ်တွေ တွေ့ရသည်။ နေပူထဲတွင် ခြင်ထောင်တွေ လှမ်းထားသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်အာရုံတွင် ယင်းခြင်ထောင် များကို ကြည့်ရင်း ညအခါတွင် တစ်ဝီ ကြားရမည့်အသံများကို သတိရလာသည်။

ဤဒေသသည် ခြင်ပေါသည့် အရပ်ဖြစ်သည်။ ခြင်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

သို့သော် လမ်းသည် တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း လမ်းအတိုင်း တက်သွားကြရသည်။ ဤကား ကံကောင်းသည့်သဘော ပင် ဖြစ်သည်။ ခြင်တွေက သူတို့ထုံးစံအတိုင်း အနိမ့်ပိုင်းနှင့် စွတ်စိုသည့်အပိုင်း မှာသာ နေတတ်သည်။

သို့သော် ကားသည် အကြာကြီးမတက်လိုက်ရပါ။ လုဒလန်သည်

မောရစ်ကားကလေးကို အိမ်ငယ်ကလေးတစ်ခုဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအိမ်ကလေးသည် တစ်ချိန်တုန်းကတော့ အဖြူ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ယခုမူ အိမ်ကလေးသည် ဟောင်းမြင်းသည့်နေရာတွင် မောရစ်ကားနှင့် ညီအစ်ကိုဟုပင် ခေါ်ဆိုရပေမည်။

အိမ်မှာ ပျက်နေသည်။ ပြိုနေသည်။ ထိုအိမ်သည် လူဒလန်၏ အိမ်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိပါ။ စိတ်ပျက်မှုကို ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော အပြုံးများနောက်တွင် သို့စွက်ထားရသည်။ ကျွန်တော်က ဧည့်သည်ဖြစ်သည်။ သူ ဖိတ်သည်ကို လက်ခံခဲ့သည်။ သူသည် သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံတစ်ယောက်ကို ရက်ရောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... ပစ္စည်းတွေ နေရာချထားပေတော့”

ဖုန်တွေ မှီတက်ပြီး ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အခန်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြရင်း လူဒလန်က ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

အံ့ဆွဲတွေကို ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်သည်။ ပိတ်ကြည့်သည်။ တံခါး ဓာရုတ်ကပ်တွေကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အားလုံးပင် ကျပ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို ချလိုက်စဉ်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ မောရစ်ကားကလေး စက်နှိုးသံ ကြားရသည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူဒလန်သည် တောင်းပန်သည့်အနေဖြင့် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြုသည်။ လက်မှ နာရီကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ထို့နောက် ကလပ်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

+ + +

သူ မကြာခင် ပြန်လာမှာ သေချာသည်။

သူသည် တပ်ထဲတွင် နေခဲ့ဖူးသဖြင့် သူ၏ ဧည့်သည်သည် သောက်တတ်လိမ့်မည်ကို သူ မျှော်လင့်ပြီး ဖြစ်ပေမည်။

သို့ဖြင့် သူ့ အိမ်ကလေးထဲတွင် ကျွန်တော် အရက် လိုက်ရှာသည်။ မရှိပါ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

မီးဖိုထဲက ကြော့အင်တုံဘေးတွင် ညစ်ပတ်ပေရေသော ရေကရားတစ်ခုကိုသာ တွေ့ရသည်။ သောက်စရာဆို၍ သည်တစ်ခုပဲ ကျွန်တော် ရှာတွေ့သည်။

ရေကရားကို သည်အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် ထားခဲ့သည်။

ရေငတ်သည်က အခံရဆိုးပါသည်။ သို့သော် ထိုရေကိုသောက်လိုက်လျှင် နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်းမှာပင် ကိစ္စချောသွားနိုင်ပါသည်။ ပူအိုက်သော အရပ်ဒေသတွင် ရေထဲတွင် အန္တရာယ်ရှိသော ရောဂါပိုးမွှားတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ မြန်မြန် ကိစ္စချောနိုင်ပါသည်။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်သည်။

စားပွဲတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ဘာမျှမရှိပါ။ ရေနံဆီ မှန်အိမ်တစ်ခုပင် မရှိပါ။ အမှောင်က ကြီးစိုးလာနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ စားစရာလည်း ဘာမျှမရှိပါ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ထိုင်ပြီး စောင့်နေရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဆာကလည်းဆာ ရေကလည်းငတ်သဖြင့် ဒေါသမဖြစ်သည့်တိုင် ကျွဲမြီးတော့ တိုလာသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ပြီး တင်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို တင်လိုက်သည်။

အိပ်ရာတစ်ခုလောက်စော့ မကောင်းပါ။ သို့သော် အန္တရာယ်ကင်းသည်။ ပူအိုက်သော အရပ်ဒေသများတွင် အိပ်ရာက အန္တရာယ်တစ်ခုခုကို ဖေးစွမ်းနိုင်ပါသည်။

နံနက် မိုးလင်းလာသောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပင် ရှိနေသည်။ ဝိုက်ကလည်းဆာ ရေကလည်းငတ် ဒေါသကလည်း ဖြစ်လျက်။

အနီးအနားတွင် လူနေအိမ်ခြေလည်း တစ်ခုမျှ မရှိသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဒုက္ခိက္ခန္ဓာရကပ် ဆိုက်ရောက်နေရတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ အခြေအနေမှာ ကြံ့ခိုင်လှသည်ဟု မထင်ရ။ သို့သော် ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် အတော်ပင် ကြံ့ခိုင်လျက်ရှိသည်။ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

စားစရာလည်း ဘာမျှမရှိ။

သောက်စရာလည်း ဘာမျှမရှိ။

ဘာမျှလည်း လုပ်စရာမရှိ။

ရတနာပုံစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

လုဒလန်တွင် မျက်မြင်အနေထက် ဘာမျှ ပိုပြီး ရှိပုံမရ။ နောက်ပြီး တော့ လုဒလန် ကိုယ်တိုင်လည်း မရှိပါချေ။

သို့ဖြင့် ထိုနေရာမှ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုနေရာနှင့် တစ်မိုင် နှစ်မိုင်လောက်တွင် အိမ်တွေရှိသည်။ တောင်ခြေ တွင် ဖြစ်သည်။

ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်မည်။

ကျွန်တော်သည် အဝတ်သေတ္တာကို လက်တွင် ဆွဲလျက် လျှောက်သွား နေသည်။ ခွေးတွေ ပြန်လာသည်။ ရေငတ်လာသည်။ လုဒလန်ကို ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ ထိုကားနှင့် ကျွန်တော် လိုက်ပါသွားသည်။ ခြင်ထောင်တွေနှင့် မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိသွား သည်။ စပိန်မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့တွင် ကျွန်တော် ပဲထမဆုံး ရှာ ဖွေသည့်အရာမှာ ဘတ်တိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘတ်တိုက်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘတ်စ် အလုပ်သမားတစ်ဦးပင် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်ကို ငွေလဲလှယ် လိုကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုအခါ ကောင်တာစာရေးက ကျွန်တော့်ကို ဂျော့- တန်နီဇာလစ်လားဟု မေးသည်။ ကျွန်တော့်နာမည်က ဘတ်စ်သတင်းစာများ အားလုံးတွင် ပါရှိသည်။

ထို့နောက် ဘတ်စ်မန်နေဂျာက လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်သည်။

ကျွန်တော်က သည်မနက်စာ ဘာမှ မစားရသေးကြောင်း ပြောပြသော အခါ သူက အဘယ်ကြောင့်နည်းဟု မေးသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် အိမ်ရှင်အကြောင်း ပြောပြရသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်အကြောင်း ပြောရာ တွင် နာမည်ကို ထည့်မပြောပါ။

သို့သော် မန်နေဂျာက . . .

“ကျွန်တော်သိတဲ့ လူတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလား”

“မစွတာ လုဒလန်”

ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်ပဲလား”

သူ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်သည်။

“လုဒလန်နဲ့နေတယ် ဟုတ်လား။ အံ့ဩစရာပဲ”
သူ တကယ်ပင် အံ့ဩနေပုံရသည်။ ခဏကြာသောအခါ . . .

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

သူ၏အမူအရာက ဘတ်စ်မန်နေဂျာတစ်ဦး၏ အမူအရာမျိုး မဟုတ် တော့။ ပြဿနာတစ်ခုကို အင်မတန်ကြီး စိတ်ဝင်စားနေသည့်အမူအရာမျိုး ဖြစ် သည်။

“သူ့အိမ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သူ့အိမ်မှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ တကယ်ပဲ ဘာဆို ဘာမှ မရှိပါဘူး”
ထို့နောက် . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်တော် လုဒလန်နဲ့ နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အံ့ဩ နေသလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

အဖြေက ရှင်းသည်။ လုဒလန်နှင့် မည်သူမျှ မနေပါ။ မည်သူမျှ လုဒလန်နှင့် နေခဲ့ဖူးသည်ဟု မကြားဖူးပါ။ လုဒလန်၏အိမ်ထဲကို ဝင်ရဖို့ထက် ဝန်ကြီးချုပ်၏ သီးသန့်ခန်းကိုဝင်ဖို့က လွယ်ဦးမည်ဟု မန်နေဂျာက ပြောပါသည်။ သို့ဖြင့် လုဒလန်အကြောင်း ဆက်ပြီး ပြောဖြစ်ကြသည်။

လုဒလန်သည် ပိုက်ဆံချမ်းသာသည်ဟု သတင်းကြီးနေသည်။ သို့- မဟုတ် တစ်ချိန်က ပိုက်ဆံတွေ အရမ်းချမ်းသာခဲ့ပြီး ယခုအခါ တစ်ပြားမှ မရှိ တော့ဟုလည်း ပြောနေကြသည်။ သို့သော် မည်သည့်သတင်းမှန်သည်ဟု ပြော ရန် ခဲယဉ်းသည်။ အကြောင်းမှာ လုဒလန်သည် မည်သူနှင့်မျှမရောဘဲ သူဘာသူ တစ်ယောက်တည်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဥတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသွားပြီး နောက် ဂျမေကာသို့ သူ ရောက်ရှိလာကတည်းက သူဘာသူ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သည်။ သူသည် စစ်ကြီးအတွင်းက ချမ်းသာခဲ့သည်ဆိုသည်မှာ ထင်ရှား သည်။ ယခုအထိလည်း ချမ်းသာနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် မချမ်းသာ တော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“စစ်အတွင်းက သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချမ်းသာခဲ့တာလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“အင်း . . . ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒါတွေကို ပြောဖို့တော့ မကောင်းဘူး”
မန်နေဂျာက ပြောသည်။ အမှန်လည်း သူ မပြောသင့်ပါ။ သို့သော်

သူ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီတုန်းက အရှေ့ဖျားဒေသမှာ မဟုတ်တဲ့အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပုံ ရတယ်။ သူ့ကို စစ်ခုံရုံးတင်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားရတယ်”

သည်နေရာတွင် မန်နေဂျာသည် သူ၏နေရာကို သတိရသွားဟန် ရှိပြီး စကားပြောင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အနားယူရအောင် လာတာလား။

သည်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဈေး သက်သက်သာသာနှင့် ကားတစ်စီး ငှားလိုကြောင်း၊ ထို့နောက် ကာရေဗီယန် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ဈေးပေါ့ပေါင်းနှင့် အခန်းတစ်ခုလည်း လိုချင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ့ဖုန်းဆက်သည်။

ဖွဲ့စည်းကားကလေးတစ်စီး ကျွန်တော် ရရှိသည်။

ထို့နောက် သူ့က သူ၏ ကလပ်သို့ နေ့လယ်စာ စားသောက်ရန် အချိန်မရွေး လာရောက်နိုင်ကြောင်း-ဖိတ်ကြားသည်။

ဘဏ်တိုက်အတွင်းမှ ကျွန်တော် ထွက်လာသောအခါ မော်ရစ်ကားကလေးထဲတွင် ထိုင်နေသော လူဒလန်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရှိရသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ရိုးရိုးကလေးပင် ပြုံးပြလျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်က...

“ကျွန်တော် ကားတစ်စီး ငှားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားကို ဘာမှ ဒုက္ခ မပိုစေချင်တော့ဘူး”

“ဘာမှ ဒုက္ခမရှိပါဘူး။ တက်။ မနက်စာ သွားစားကြရအောင်”

သူက ပြန်ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စားပြီးပါပြီ”

“မစားရသေးပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“မောင်ရင်က ဘယ်လို ထင်လို့လဲ။ ကျုပ် မောင်ရင်ကို စောင့်ကြည့်နေတာပဲ”

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နံနက်စာ ကျွေးနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်းစရာရှိတာတွေကို ရှင်းပြပါ”

“အားလုံး ကောင်းပါတယ်။ တက်”

ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်သည့်ဆိုင်မှာ အင်္ဂတေများကို တံတွေးနှင့် ကပ်ထားသလား အောက်မေ့ရသည်။ စားသောက်ရသည့် ပင်လယ်အစားအစာများမှာ အနံ့အရသာ စူးပြီး ပြင်းထန်လှသဖြင့် စားနေရင်း သေများ သေသွားမလား အောက်မေ့ရသည်။

ယင်း အစားအစာများ ပြီးသွားသောအခါ ဒုတိယ ကော်ဖီကျတော့ရမ်း ရောထားချေပြီ။

ကျွန်တော်က ကော်ဖီရစ် ပန်းကန်ကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ရင်း...

“စောသေးတယ်”

လူဒလန်က...

“မစောပါဘူး။ စောတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ရင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေပါ”

သို့ဖြင့် ကော်ဖီရစ်ကို ကျွန်တော် တစ်ဖုံစိမ့်သောက်မိပါတော့သည်။ ကောင်းမွန်လှပေသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး သူ ပြောမည်ကို နားထောင်နေမိသည်။

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မောင်ရင်ဟာ မောင်ရင်အဖေနဲ့ တူမှ တူပါ့မလားလို့ အောက်မေ့ခဲ့တယ်။ အခုတော့ တူတာပဲ။ တထေရာတည်းပဲ”

လူဒလန် ပြောသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အမေ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရှိသည်။ သူ့မိတ်ဆွေကြီး လူဒလန်နှင့် တွေ့ရမည်ဆိုသောအခါ ထိုပုံကို ကျွန်တော့်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ထိုပုံကို အိတ်ထဲက ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...

“ရုပ်ချင်းဆင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တထေရာတည်း ချွတ်စွတ်တူတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စရိုက်ကို ပြောတာပါ။ မောင်ရင်ဟာ ထူးထူးခြားခြား ကျွမ်းကျင်မှုတွေရှိတဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ။ ဥပမာ နှစ်ခုပြောရင် မောင်ရင်ဟာ သေနတ်တိုင်ထားတဲ့ လူတွေကိုလဲ အနိုင်တိုက်နိုင်တယ်။ လူတွေ မသိအောင်လဲ အိမ်တစ်အိမ်ကို ရှာဖွေနိုင်တယ်”

“လူတွေ မသိဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး...”

“ကျုပ်က လူတွေထဲက မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် သိနိုင်တယ်။ ဘဏ်မှာ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သိနိုင်တယ်”

“ဘဏ်မှာ ကျွန်တော် ငွေလဲတာပဲ”

“ဘုရားသခင်၊ ဒီကိစ္စက ဘာမှ မကြာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ဟာ အချိန်တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီရတဲ့ အတွင်းမှာ ကိုယ့်အိမ်ရှင်ရဲ့ အိမ်ကို မြေလှန် ပြီး ရှာနန်းတယ်။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတွေအများကြီး မေးနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူး”

“အို . . . အို . . . မောင်ရင်ကို ကျုပ် အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ဟာ အိပ်ရာထဲမှာအိပ်နေဖို့ ကောင်းတယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေဖို့ကောင်းတယ်။ ဇာတ်ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင် မစောင့်ဘူး။ မောင်ရင်ဟာ ကျောတန်နီကလစ်ရဲ့ သားနဲ့ မတူဘူး။ မောင်ရင်က အလုပ်တွေများပြီး ဇယားတွေ ရှုပ်နေတယ်။ မောင်ရင်အဖေ အကြောင်း မောင်ရင် ဘာတွေ သိသလဲ”

“ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အမေက သူ ပြောချင်တာတချို့ပဲ ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေကို ကျွန်တော် မမှတ်မိသလောက်ပဲ”

“မောင်ရင်အမေက သူ့ကို အလကား လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သူဟာ မြင်းလောင်းတယ်။ မြာပွေတယ်”

“ဟုတ်ကော ဟုတ်သလား”

“တစ်ခါတလေတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ မောင်ရင်အမေက သူ လေယာဉ်ပျံ မောင်းတတ်တဲ့အကြောင်းတော့ မပြောဘူးလား။ ကျုပ် ပြောတာက တကယ့်ကို မောင်းတတ်တာကို ပြောတာ။ အချိန်အဆကောင်းတယ်။ အပျံအသန်း ကောင်း တယ်။ အကိုင်အတွယ် ကောင်းတယ်။ အားလုံး ကောင်းတယ်။ အဲဒါတွေကို သူ ပြောပြသလား”

“မပြောပါဘူး”

အမေက ပျံသည်ဆိုသည့်စကားကို ပြောသည့်အခါတွင် ပျံထွက်ပြေး သည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ ဆိုလိုသည်။

“သင်း တစ်ခါတည်း ပျံသွားတာပဲ”

အမေက ယင်းသို့ပဲ ပြောတတ်သည်။

ထိုအခါ လုဒလန်က . . .

“သူတို့ မသိကြဘူး။ သူတို့ ကမ္ဘာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ခိုကလေးတစ်- ကောင်လို မိုးမော်မှာ ပျံသွားနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား သူ့ကို သဘောကျတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါတော့ သိပ်မသေချာဘူး။ ကျုပ် သူနဲ့ အချိန်အတော်ကြာကြာ နေဖူးတယ်။ သူဟာ အမြဲတမ်း သူ့ပုံစံအတိုင်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်တဲ့ကိစ္စဟာ ထူးဆန်းတာပေါ့”

“ထူးဆန်းတယ်။ ထူးဆန်းတယ် ဟုတ်လား”

သူ နှစ်ခါ ထပ်ပြောပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“ထူးဆန်းတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်ဟာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ် မယ်ဆိုတာ ကျုပ် တွေးမိတယ်။ မောင်ရင် နာမည်ကို တိုင်းသတင်းစာမှာ တွေ့ ရတဲ့အခါမှာ . . .”

“ကျောင်းမှန်း ကန်မှန်းသိသွားအောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား” သူသည် လက်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် သူ့နှာခေါင်းကို ကုတ်ခြစ်လိုက် သည်။

“မကောင်းတဲ့သဘော သက်ရောက်နေလို့လား”

“အင်း . . . ပြောပုံဆိုပုံတွေက မူမမှန်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အဖေ ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ တော်တော်ကလေးကြာတော့ ခင်ဗျား ဟာ သူ့ကို သဘောကျ မကျ မသေချာဘူးလို့ ပြောပြန်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘစ်ခါ ခင်ဗျားဟာ ပထမပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အဖေကို ကေသရာဇာခြံသေ့ကြီး လို့ ပြောခဲ့တယ်။ နောက်တစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ကြောင်သူခိုးကလေး ဘစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြန်တယ်”

လုဒလန် ပြုံးပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူဟာ ဒီအတိုင်းပဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဝေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် အဆက်အစပ်မရှိ မေးလိုက်သည်။

စစ်ခုံရုံးကိစ္စက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ ငြိမ်ကျသွားသည်။

“မောင်ရင် ဘာသိထားသလဲ”

ထို့နောက် ပြုံးလျက်...

“မောင်ရင်ကို ဘာက ပြောလိုက်တာလား”

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြုံးပြီး ပြန်ကြည့်နေသည်။

ထိုအခါ သူက...

“သူ့အတိုင်း တထေရာတည်းပဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ
ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ တိတ်ဆိတ်မှုကို ကျွန်တော် ဖြိုခွင်း
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ရောက်နေပြီ”

လူဒလန် ရမ်ပုလင်းကို ယူသည်။ သူ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်သည်။

ကျွန်တော်ခွက်ထဲသို့ ထပ်ဖြည့်သည်။ ထို့နောက်...

“ဟုတ်တယ်။ မောင်ရင် ဒီမှာ ရောက်နေပြီ”

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပင်လယ်ထဲမှာ ရေသွားကူးပါ”

ကျွန်တော် အငြင်းမပွားပါ။

ကျွန်တော် ငှားထားသော ကားကို ယူသည်။ မြောက်ပိုင်းကမ်းခြေသို့
သွားသည်။ ပို့မာရီယာသဲသောင်ပြင်တွင် လဲလှောင်းသည်။ ဘာကမန်နေဂျာ
ညွှန်လိုက်သောနေရာတွင် ညအိပ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း တစ်နေ့လုံး
လုံးပင် သဲသောင်ပြင်တွင် အချိန်ဖြုန်းသည်။ ညနေစောင်းမှပင် လူဒလန်၏
အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်မှာ သူ ရှိနေသည်။ ဗလာကျွင်းနေသော အိမ်ထဲမှာ သူ ရှိနေသည်။
သို့သော် အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသောအခါ စားပွဲပေါ်တွင် ရမ်တစ်ပုလင်း၊
သစ်သီး အချိုရည်နှင့် ရေခဲ။ ထို့နောက် သံပရာသီးတို့ကို တွေ့ရသည်။

ထိုပစ္စည်းများ ဘယ်က ရောက်လာသည် မသိပါ။

သို့သော် သူသည် ပါးစပ်မှ လက်ာတစ်ဖိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုရင်း ရေကရား
တစ်ခုထဲတွင် ယင်းပစ္စည်းများကို အချိုးကျကျ ရောစပ်လျက်ရှိတော့သည်။

သူ၏ လက်ာက

အချဉ်တစ်ဆဲ (သံပရာသီး)

အပျော့လေးဆ (ရေ)

အပြင်းသုံးဆ (ရမဲ)

အချိန်စပ်ဆ (သကြား)

“စံချိန်မီ စပ်နည်းအမှန်ပဲ”

ဆင်းဟတ်စစ်တက္ကသိုလ်တွင် သင်တန်းဆရာက နည်းဗျူဟာများ
ကို ရှင်းပြနေသည့်ပမာ သူက ဟန်ပါပါ မာန်ပါပါနှင့် ပြောလိုက်သည်။
ထို့နောက်...

“တချို့က သလဲသီး ဒါမှမဟုတ် ငှက်ပျောသီး ထပ်ပြီး ရောကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ အရက်တစ်ခုအနေနဲ့ကတော့ ဒါ ပုံမှန်စပ်နည်းပဲ”

ကျွန်တော်ထံသို့ တစ်ဖန်ခွက် တွန်းပို့လိုက်သည်။

ပြောသည့်အတိုင်း စံချိန်မီပါသည်။

“မောင်ရင် စိတ်ရှည်သားပဲ”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီဆိုတာ သိပ် မကြာပါဘူး”

ကျွန်တော် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

သူ့ဖန်ခွက်ကို သူ ကြည့်နေပြီးနောက်...

“မောင်ရင် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ မောင်ရင်အမေ ရှိနေ
တယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာရှိနေကြမုန်း မသိဘူး”

“အိုင်းရစ်တစ်ယောက်နဲ့ သူ လိုက်ပြေးတယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်ရင် အိုင်ယာလန်မှာ ရောက်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
မောင်ရင်ကို မရှာခဲ့ဘူး။ မောင်ရင်ဟာ သူနဲ့ တူ မတူသာ စဉ်းစားနေခဲ့မိတယ်”

“အခု တူသလား”

“အဲဒါ စဉ်းစားစရာပဲ”

လူဒလန် ဖြေသည်။

သည်မှာ အခြေအနေတစ်ခုလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်
စဉ်းစားရခက်နေသည်။ သူက ယင်းသို့ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်သည်။ သို့သော်
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး သူ မထုတ်ဖော်ပါ။ သူ ဘာမှမပြောသည့်အတွက်
ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမှမပြောပါ။ ကျွန်တော် အရွံ့တိုက်နေသည်လည်း ဖြစ်
နိုင်သည်။ သို့သော် သူ၏အပြုအမူကို ကလေးဆန်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိ

သည်။ စိတ်ထဲမှာ ရော်ရမ်းမှန်းဆရာသည် အလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် မှန်းသည်။
သူသည် ကျွန်တော့်ကို အမိဖမ်းရန် ရှုမေကာသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။
ထို့နောက် ကျွန်တော်၏စရိုက်ကို သူ စမ်းသပ်သည်။ အခြားအကြောင်းတွေလည်း
ရှိချင် ရှိပါမည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မသိပါ။

နောက်နှစ်ရက်လောက်အကြာတွင် သူ ပြောစရာရှိလျှင် ပြောပါ။
ကျွန်တော် နားထောင်မည်ဟု သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သည်အချိန်များ
အတွင်းတွင် ကျွန်တော်၏ အနားယူအပန်းဖြေခရီးတစ်ခု ဖြစ်စေချင်သည်။ ရော်
ရမ်း မှန်းဆရာသည်အလုပ်များဖြင့် မပျက်စီးစေချင်ပါဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။
နောက်တစ်နေ့တွင် သူ အိမ်မှ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
လန်ဒန်သို့မပြန်မီတွင် သူ့ထံသို့ ပြန်လာမည်ဟု မှာခဲ့သည်။

ဤရက်များအတွင်းတွင် သူသည် ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေပြီး
ကျွန်တော့်တွင် စိတ်အားထက်သန်မှု ရှိ မရှိ သို့မဟုတ် စိတ်ရှူးပေါက်မှု ရှိ မရှိ
သို့မဟုတ် စိတ်ပြတ်သားမှု ရှိ မရှိ သို့မဟုတ် သည်သုံးခုစလုံး ရှိ မရှိ တို့ကို သူ
အကဲခတ်နေခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်တွင် ပျင်းရိမှုရှိသည်ကိုသာ သူ တွေ့ရှိ
ရပါမည်။

ကျွန်တော်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့ကို ဘဏ်မန်နေဂျာ၏ကလပ်
တွင် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အတွင်းကား ပို့မာရီယာ ကမ်းခြေတွင်သာ
အမေရိကန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အချိန်တွေ့ ကုန်ဆုံးစေခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတွေ ခန်းခြောက်သွားသည်အထိပင် ဖြစ်ပါသည်။

သည့်နောက်တွင်ကား ကျွန်တော်သည် လူလန်ထံသို့ ပြန်လျှင်ပြန်
မပြန်လျှင် သောင်ပြင်ပေါ်တွင် အိပ်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးညတွင် ကျွန်တော်သည် သူ၏ အိမ်ခန်းတံခါးကို
ခေါက်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောမှာလား”
သူ မဖြေပါ။
သူ အရက်စပ်သည်။
ပြီးတော့မှ...
“ကျုပ် ဘာမှမပြောပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ”
ကျွန်တော် ကောင်းမွန်စွာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။
သူသည် စနစ်တကျ ဖျော်စပ်ထားသော အရက်ကို တကျွက်တည်း
သောက်လိုက်ပြီးနောက်...

“မပြောလို့ ကျုပ်တို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”
သို့သော်။
ထိုည ငါ့နာရီလောက်တွင် သူ ကျွန်တော့်ကို နှိုးသည်။ သူ့စိတ်
ပြောင်းသွားပြီဟု ဆိုသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် သူ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ထားသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်
မတ်ခွက်ကြီးနှင့် အပြည့် ထည့်ပေးသည်။ ပူပူနှင့် မည်းမည်း။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သိပ်နားထောင်ချင်လှတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်
အိပ်ရာထဲမှာ ပြန်ပြီး ကွေးလိုက်ချင်တယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။
“ထိုင်ပါဦး။ နားထောင်ပါ။ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”
သူ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

ကျွန်တော်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကော်ဖီခွက်တွင် ကပ်ထားလိုက်သည်။
ကော်ဖီနို့ကို ရှူရှိုက်နေသည်။ သူသည် နှစ်ပတ်လုံးလုံး ပြောစရာအချိန်တွေ့ ရှိ
ပါလျက်နှင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိ မပြောဘဲနေပြီး ယခု ပြန်မည့်ညကျမှ ညသန်းခေါင်
ကျော် လင်းအားကြီးတွင် နှိုးပြီး ပြောသည့်အတွက် ကျွန်တော် မကျေမနပ်
ဖြစ်နေမိပါသည်။

“မောင်ရင့်ကို ကျုပ် မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်တယ်”
သူက သင်တန်းဆရာကြီး၏ ပုံစံဖြင့်ပင် စကားစသည်။
“စစ်တပ်တစ်တပ်ဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို သိမ်းပိုက်မိပြီဆိုရင်
ဘာလုပ်မလဲ”

“မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်းသဘောအရ ဘာလုပ်မလဲ”
“ဥပဒေ ထုတ်ရမယ်”
လူလန်က ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး...

“ငွေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူအဟောင်းတွေကို တရားမဝင် ကြေညာရမယ်။
အသစ်တွေကို ထုတ်ရမယ်။ မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးလုပ်ရမယ်။ လိုအပ်လို့ ရှိရင်

အာဏာသုံးရမယ်။ ကိုယ်က စစ်နိုင်တဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးစမ်းပါ။”

“ကောင်းပြီ။ ငွေစက္ကူအသစ်တွေကို ဘယ်ကရမလဲ”

“ဟုတ်ပြီ။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ဂျာမနီမှာတော့ တိုင်းပြည် ထဲကို ဝင်သွားကတည်းက ငွေစက္ကူအသစ်တွေ တစ်ခါတည်း ပါသွားတယ်။ အာရှတိုက်မှာတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ လုပ်ရမယ်။ နောက်ထပ် မေးခွန်းကောင်းကောင်းတစ်ခု ထုတ်ပါဦး”

“အဲဒီ ငွေစက္ကူတွေကို ဘယ်သူ ရိုက်သလဲ”

“သိပ်ကောင်းတယ်။ ကျုပ် ရိုက်တယ်”

“အိုး... ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ အရေးကြီးတာ ဒီလိုလုပ်ငန်းမျိုးမှာ အတွေ့အကြုံရှိပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ကို ရဖို့ပဲ။ အဲ... ကျုပ်က ကရေဗင် မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကရေဗင်ဆိုတာ မောင်ရင် သိသလား”

“ငွေစက္ကူတွေရိုက်တဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်မယ်လို့ ထင်သလဲ”

အခြေအနေကို ကျွန်တော် တွက်ကြည့်သည်။ စစ်ကြီးက ပြီးလုနေပြီ။ လုပ်စရာအလုပ်တွေက ထောင်သောင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလုပ်ငန်းမှာ ခင်ဗျားဟာ လုံးဝ အာဏာပိုင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားမှာ အမှုထမ်းဟောင်း မှတ်တမ်းတွေ ရှိမယ်”

“ကျုပ် ဦးထုပ်မှာ အနံ့ပတ်ကြီးနဲ့ပေါ့။ ဆက်ပြောပါ”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ပထမပိုင်းမှာ စဉ်းစားတယ်။ လောဘနောက် ကို လိုက်ခဲ့ရင် ဘာတွေဖြစ်နိုင်မလဲ။ အဲ... အဲဒါမျိုးတွေ စဉ်းစားမယ်ပေါ့”

သူ ကျောမိုကာ ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဆုံးတောင် ဆက်ပြောပါ။ ကျုပ် ဘာမှ နာစရာ မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီ”

ကျွန်တော် ကော်ဖီတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သည်။ သူ့နေရာတွင် ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်က အခြေအနေတွင်ဖြစ်သည်။ ဧရာမ အလုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အမှုထမ်းကောင်းမှတ်တမ်းတွေ ရှိသည်။ အများကြီး နစ်နာဆုံးရှုံးနိုင်သည်။

“ပထမဆုံး မေးမယ်။ သူတို့အတွက် တစ်ရွက်ရိုက်မယ်။ ကိုယ့်အတွက် တစ်ရွက်ရိုက်မယ်။ ကျွန်တော် လွတ်နိုင်သလား။ မလွတ်နိုင်ဘူး။ တပ်မှာ မှတ်တမ်း တွေ ရှိရမယ်။ အသေးစိတ် မှတ်တမ်းတွေ ရှိမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ငွေစက္ကူတွေ ကို နံပါတ်ရိုက်ရမယ်။ ပုံနှိပ်စက်က နံပါတ်တစ်ခုမှာ နှစ်ရွက် ရိုက်နိုင်သလား”

“မရိုက်နိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် နောက်ဆုံးမှာ ခင်ဗျားဟာ ဖမ်းမိမှာပဲ။ ချက်ချင်း ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနှေးနဲ့အမြန်ပဲ။ သူတို့မှာ စာရင်းစစ်တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ပြဿနာက ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်မလဲ။ ဘယ် လောက်များများ ကိုယ့်အတွက် ရိုက်နိုင်မလဲဆိုတာပဲ”

“မောင်ရင် တပ်ထဲမှာတုန်းက ဦးစီးအရာရှိ ဖြစ်ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း”

“မဆန်းပါဘူး။ မောင်ရင်က ပျင်းတာပဲ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားစမ်းပါ”

“အဲဒီ ငွေစက္ကူတွေကို ထုတ်နိုင်ရမယ်”

သူသည် ကျောင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်က ဉာဏ်ထိုင်းသော တပည့် တစ်ယောက်ကို ကြည့်သလိုမျိုး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီ ငွေစက္ကူတွေကို တစ်ခုခုဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ စစ်အစိုးရကထုတ်တဲ့ ပိုက်ဆံကို တခြား ဘယ်မှာမှ သုံးလို့မရနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ မေးခွန်းလေးခု ထွက်လာတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာလဲ။ ဘယ် လောက်များများလဲ။ ဘယ်လို ပြောင်းလဲမလဲ။ ဘယ်လိုထုတ်မလဲ”

စာမေးပွဲ မအောင်သေးပါ။ လူဒလန် စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင် နေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဆက်ပြီး တွေးရသည်။

“အံ့ခွင့်အလမ်း ရှာရမယ်”

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ တပ်မှာ ကနေ သည်စကားကို သုံးကြ တုန်းပဲလား။ သည်စကားကို သုံးနေရင် စစ်ရှုံးသွားလိမ့်မယ်။ အင်း... ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ အခွင့်အလမ်းကို ရှာခဲ့တယ်”

“သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကို စဉ်းစားရမယ်”

သူ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ကောင်းပြီ။ သည်အလုပ်ကို လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ဆိုတဲ့ ပြဿနာ ပေါ်လာပြီ။ ငွေစက္ကူ ဘယ်လောက်များများကို သင့်လျော်တဲ့ အဖိုးတန် ရတနာ တွေအဖြစ် ပြောင်းနိုင်မလဲ။ အဲဒါတွေကို ဘေးကင်းရာကို ထုတ်ယူနိုင်သလား။ အဲဒီလို လုပ်ရကနီး နပ်မလား။ ကိုယ်က ဘယ်လောက် ပြန်ပေးရမလဲ။ စစ်မှုထမ်း ကောင်း မှတ်တမ်းတွေရှိတဲ့ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ကို ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ဖမ်းမိရင် သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ။ ခင်ဗျား သိသလား”

“မသိဘူး”

“ကောင်းပြီ။ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား စုံစမ်းရမယ်။ ဥပဒေသဘော လေ့လာ ရမယ်။ အလျင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာတွေကို ကြည့်ရမယ်။ ခင်ဗျားမှာ . . .”

“အခွင့်အလမ်း ရှိရမယ်။ ကျုပ်မှာ အခွင့်အလမ်း ရှိတယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဥပဒေကိစ္စကို စဉ်းစားရုံပဲ။ ခင်ဗျားရှေ့နေ က ဘာပြောသလဲ။ ခင်ဗျား ရာထူးက အထုတ်ခံရမယ်။ နာမည်ပျက်မယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားအတွက် အရေးကြီးသလား”

“မကြီးဘူး”

ကျွန်တော် ဆက်ပြီး စဉ်းစားသည်။

“ခင်ဗျားကို တပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျားကို အပေါင်းအသင်း တွေ ရှောင်ကြမယ်။ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားဟာ တနင့်တပိုးကြီးကို ရထားမှ ဖြစ် မယ်”

“ဆိုပါဦး”

ကျွန်တော် သူ့ကို အငေးသား ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်း ထဲတွင် နောက်ထပ် စိတ်ကူးမရှိတော့ပါ။

ထိုအခါ သူက . . .

“မောင်ရင် မှတ်ထားပါ။ ဒီကိစ္စကို တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ပေး ရမယ်”

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မောင်ရင်ပြောတာတွေ နည်းနည်းပဲ ဟုတ်တယ်။ အထောက်အကူ လိုတယ်။ အကူအညီလိုတယ်။ ဘယ်လောက်ထိအောင် လိုသလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီက

လိုသလဲ။ ဘယ်လို ကျွမ်းကျင်မှုမျိုး ရှိတဲ့လူလဲ။ ငွေစက္ကူတွေကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းအဖြစ် ပြောင်းလဲမယ်ဆိုရင် အဲဒီတန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းကို ရနိုင်သလား။ ရ မလား။ ရလို့ရှိရင် အပြင်ကို ဘယ်လိုထုတ်မလဲ။ ဘယ်ကိုပို့မလဲ။ အဲဒီကျွန်ရင် ဘယ်လိုထားမလဲ။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီပစ္စည်းတွေဆီကို မောင်ရင် ဘယ်လို ရောက်နိုင်မလဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ရင်ဟာ တဖမ်းခံနေရပြီ မောင်ရင်ကလေး။ မောင်ရင်ဟာ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ညစာခွက်ကို ခိုးမယ်ဆိုရင် မီးဖိုဆောင်တံခါး ကလဲ ပွင့်နေရဦးမယ်။ ခွေးကိုလဲ အပြင်မှာ ကြိုးနဲ့ ချည်ထားရဦးမယ်။ ဒါမှ ဖြစ်မယ်”

+ + +

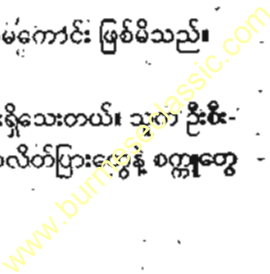
ကျွန်တော်တို့ တစ်ညလုံး ထိုင်ကြသည်။ ကော်ဖီနှင့်ရမ်ကို တစ်ခွက်စီ သောက်ကြသည်။ သူပြောသည့် စကားတွေကို ကျွန်တော်က မျက်စိ ပေကလပ် နားထောင်နေရသည်။ သူသည် ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အဖေ အဖြေတွေ လုပ်နေမည့်အစား မသွယ်မဝိုက်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်ပြော သည်ကပဲ အချိန်ကုန် လှုပ်ပင်ပန်း သက်သာလိမ့်မည်ဟု ယူဆသွားဟန်ရှိသည်။

“ပုံနှိပ်စက်တွေနဲ့စက္ကူတွေ မင်တွေ ရောက်လာမှာကို ကျုပ် နှစ်ဆယ် လေးနာရီပဲ ကြိုပြီး သိရတယ်။ ချိပ်ပိတ်ထားတဲ့ သေတ္တာတွေ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ကျုပ်ကို အလုပ်ပေးတဲ့လူကြီးမင်းဟာ အထုံအအကြီး တစ် ယောက် မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ကျုပ်ကို အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ကျုပ်က တစ်ခါမှ သူ့အပေါ်မှာ မဟုတ်တာ မလုပ်ခဲ့ လို့ပဲ။ ပထမဆုံး ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မေးခွန်းတွေ ထုတ်ကြည့်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာ ပဲ။ စာရွက်ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပထမဆုံးက အထောက်အကူကိစ္စပဲ။ လူတွေ အကြောင်း ကျုပ် သိတယ်။ မြက်မြက်ကလေးရမယ်ဆိုရင် သူတို့ လုပ်တာပဲ။ ဒီမှာ မောင်ရင်အဖေ ပထမဆုံး ဝင်လာတာပဲ”

ကျွန်တော့်အဖေအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

“သူ တကယ်ပဲလား”

“မောင်ရင်မှာ လေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ သူက ဦးစီး ချုပ်ရဲ့ လေယာဉ်မျှပဲ။ ငွေစက္ကူရိုက်မယ့် ပုံနှိပ်စက်၊ ပလိတ်ပြားတွေနဲ့ စက္ကူတွေ

ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ သူ သယ်လာတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးစီးချုပ်က သူ့ကို ယုံလို့ပဲ။ သူ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ အတွက်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ရှိနေသလား”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“ရောက်လာတဲ့ ပုံနှိပ်စက်နဲ့ စက္ကူတွေ မင်တွေကို ကျုပ်တို့ လက်မှတ် ထိုးပြီး လွှဲပြောင်းယူကြရတယ်။ တစ်နေရာမှာ သော့ပိတ်ပြီး ထားတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ သောက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ မောင်ရင့်အဖေက ပြောတယ်။ ငွေစက္ကူတွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိုက်နိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲတဲ့။ နောက်ပြီးတော့ သူက ငွေစက္ကူ ရိုက်တဲ့အကြောင်း မေးတယ်။ လုံခြုံရေးစနစ်အကြောင်း မေးတယ်။ ဆယ်စက္ကန့် လောက် စကားပြောမိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်တို့ဟာ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေကြ တယ်ဆိုတာ သိသွားကြတယ်။ နောက် မကြာခင်မှာပဲ ငွေစက္ကူတွေကို ကျုပ်က စပြီး ရိုက်ရတယ်။ သူက ငွေစက္ကူတွေကို သေတ္တာနဲ့ တစ်လုံးအပြည့်ထည့်ပြီး ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ ခွင့် လေးငါးရက် ယူပြီး ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို ထွက်သွားတော့ တာပဲ။ အဲဒီ ဒေသအကြောင်း မောင်ရင့် ဘာသိလဲ”

“မသိဘူး”

“ပတ္တမြားနိုင်ငံပဲ။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်က အဲဒီမှာ လက်နက်ချ တဲ့အကြောင်းကို မသိသေးတဲ့ ဒါမှမဟုတ် လက်မခံသေးတဲ့ ဂျပန်တွေရှိနေတယ်။ အဲဒီခရီးဟာ နည်းနည်းကလေး အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်အကြောင်း ကျုပ်တို့ သတင်းရထားတယ်။ မောင်ရင့်အဖေ ဟာ အဲဒီ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နဲ့ သွားတွေ့တာပဲ။ အဲဒီ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဟာ ငွေစက္ကူ လုပ်ငန်းကို လုပ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေဆီက ပတ္တမြားတွေ ကို သေနတ်နဲ့ထောက်ပြီး ဝယ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ငွေစက္ကူတွေကို ပတ္တမြားအဖြစ် ပြောင်းပစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံ လက်နက်ချသွားတဲ့အခါမှာ သူ ထွက် ပေါက်မရှိတော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ သိထား တယ်။ သူနဲ့ ကျုပ်တို့ ဆက်သွယ်နိုင်မယ်ဆိုရင် . . .”

လုဒလန် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဆက်သွယ်လို့ ရသလား”

“မောင်ရင့်အဖေက ဆက်သွယ်တာပဲ။ သူ့ကားပေါ်မှာ စစ်ပြေငြိမ်းရေး အလံစိုက်ထားတယ်။ လမ်းမှာ ဂျပန်တပ်နဲ့ တွေ့မယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ ဘာ

ဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ လက်နက်ချပြီးလို့ ရက်ပိုင်းကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ဒေသတစ်ခုလုံး ဂျပန်တပ်တွေ ပြည့်နေတယ်။ မောင်ရင့်အဖေဟာ ဂျပန်တပ်တွေ နဲ့ တွေ့တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်မှူးကြီး တိုရှိဘာနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးရအောင် လာ ကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ကျော့ ပြန်ပြောပြတယ်။ သူတော့ လှံစွပ်နဲ့ ထိုးသတ်ခံရပြီလို့ အောက်- မေ့လိုက်တယ်တဲ့။ သူတို့ရဲ့ စာပ်က ခြေလျင်တပ်ဖြစ်ပြီး တော်တော် ကြမ်းတယ် တဲ့။ သူတို့အတွက် အမြတ်ထုတ်ဖို့လဲ ဝန်မလေးတဲ့ လူတွေတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တိုရှိဘာ ရဲ့ နာမည်က သူ့ကို ကယ်ခဲ့တယ်။

“ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး တိုရှိဘာနဲ့တွေ့ပြီး အပေးအယူလုပ်ခဲ့တယ်။ ဘာတွေ အပေးအယူလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျုပ် မသိဘူး။ သိစရာလဲမလိုဘူး။ ဒီကိစ္စက ကျော့ရဲ့ကိစ္စပဲ။ သူ့အနေနဲ့ ကျုပ်ကို လုပ်ပေးဖို့က သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ပဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့ကို လုပ်ပေးဖို့က ဝေစုပဲ။ ပတ္တမြားတွေ သူ ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ အရည်အသွေးအကောင်းတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်များများ ရှိပြီး ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ် မသိဘူး”

“ဂျပန်စစ်ဗိုလ် တိုရှိဘာကကော။ သူကစော ဘာရသလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

လုဒလန်က . . .

“သူ့အကြောင်း ခဏ ထားလိုက်ကြဦးစို့။ ပတ္တမြားတွေက ကျော့အပိုင်း ပဲ။ ကျုပ်အတွက်လဲ လုပ်ပေးပါလို့ သူ့ကို မပြောဘူး။ ကျုပ်မှာက ကျုပ်နည်းနဲ့ ကျုပ် ရှိတယ်”

သူ ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ရွှေ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီရွှေတွေကို ကျုပ်က လိုက်ရှာနေရတာ မဟုတ် ဘူး။ သူ့ဟာသူ လာတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် အမျိုးသမီး သယ်လာတာပဲ ဆိုပါတော့”

“အမျိုးသမီး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ။ အပေါ်စားထဲက မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်လှတယ်။ အမျိုးမှန် အဖိုးတန်ပဲ။ ဥရောပနဲ့ အာရှစပ်ထားတဲ့ ကပြား မကလေးပဲ။ သူ့အဖေက ချီလီနိုင်ငံ မှတ်ပုံတင်ကိုင်ထားတဲ့ ဂျာမန်။ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေထားသလဲ။

“ကျုပ်ရဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးစာရေးကို သူ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ တစ်ချက် ကြည့်

လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူဟာ ကျုပ် အခန်းထဲကို ရောက်လာတော့တာပဲ။ နောက် ပြီးတော့ သူ့အိမ်ကို စစ်ပုလိပ်တွေက ဘယ်လိုရှာကြတဲ့အကြောင်း ဇာတ်လမ်း ရှည်ကြီး ပြောတော့တာပဲ။

“သူက အဲဒီ ဒေသအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်တဲ့ ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီး နာကာမူရာ ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးကသာ သူ့အပေါ်မှာ မျက်စိကျနေတာပါလို့ ဆိုတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပြောရိုးပြောစဉ်စကားတွေပဲပေါ့။

“သူက တစ်ကိုယ်လုံး ပိုးချည်ပဲဝတ်ထားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိတယ်။ သူက အရောင်းအဝယ်လုပ်ချင်တယ်။ ကျုပ်ကို အရိပ်နိမိတ် ပြတယ်။ ကျုပ်ဆီက အရိပ်နိမိတ်ကိုလဲ သူ တွေ့သွားတယ်။ သူ့ဆီကနေ ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်တန် အမေရိကန် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ထွက်လာတယ်။ ကျုပ် စားပွဲပေါ်ကို ချွင်ကနဲဆိုပြီး ကျလာတယ်။ သူ စုထားတဲ့ ဒါမျိုးတွေ စစ်တပ်က သိမ်းနိုင်သလား တဲ့။ သူ့က ဘာမှ နားမလည်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ မေးတယ်။ ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းသလဲ။

“ဗိုလ်မှူးကြီးနာကာမူရာဟာ အင်မတန်ပိုးတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သူလဲ သိတယ်။ ကျုပ်လဲ သိတယ်။ လူတိုင်းသိတယ်။ သူ ဘာလုပ်သလဲ။ လက်နက် မချခင် တစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ကြိုပြီး အပေါင်ဆိုင်တွေအားလုံးကို စစ် အုပ်ချုပ်ရေးကနေ ကိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကုန်ဈေးနှုန်းက ခေါင် ခိုက်နေတော့ လူတွေအားလုံးဟာ ရှိစု မဲ့စု ရွှေကလေးတွေကို အပေါင်ဆိုင်တွေ မှာ ပေါင်ကြရတယ်။

“ဟိုရိုရိုးမားမှာ အကျမြုဗုံးလဲ ကျရော သူတို့ရဲ့ နေဝင်ချိန်ဟာ သိပ် မဝေးတော့ဘူးဆိုတာကို နာကာမူရာ သိလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ သူ ဘာလုပ် သလဲ။ သူ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို ဖျာပုံ ပြောပြမယ်။ သူဟာ ထရပ်ကားကြီး နှစ်စီးနဲ့ သေတ္တာလွတ်တွေတင်ပြီး အပေါင်ဆိုင်တွေအားလုံးကို လိုက်ပြီး ရွှေနဲ့ ကျောက်သံပစ္စည်းတွေကို လုံခြုံမှုအတွက်ဆိုပြီး သိမ်းတော့တာပဲ။ အဲ . . . သူ့ မှာ လုံခြုံမှုအတွက်ဆိုပြီး တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လဲ ပါတယ်ပေါ့။ သူ လုပ်တာကတော့ တရားဝင်ပဲ။ ပြုံးပြီးကလေး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကလေးနဲ့ လက်ခံရရှိကြောင်း ပြတ်ပိုင်းတွေ ထုတ်ပေးတယ်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ခိုးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး ပဲပေါ့။

“သူ သိမ်းယူတဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ပေါင်စတာလင် နှစ်သိန်းဖိုးလောက် ရှိမယ်လို့ ခန့်မှန်းကြတယ်။ နာဂါဇက်ကို အကျမြုဗုံးကြတဲ့ နေမှာတော့ နာကာမူရာဟာ အမည်မဖော်ပြတဲ့နေရာတစ်နေရာကို ထွက်သွား တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ သူ့အကြောင်းကို ဘာမှ မကြားရတော့ဘူး”

သည်တွင် ကျွန်တော်က . . .

“ရွှေတွေကို သူ ယူသွားတယ်လို့ ဆိုရင် . . .”

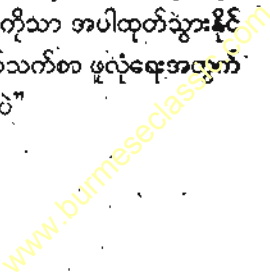
“သူ ယူမသွားဘူး။ အကုန်လုံး ယူမသွားဘူး။ မယူနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ရွှေတွေက သိပ်လေးလို့ပဲ။ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးနဲ့ပဲ ယူသွားနိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ ရွှေတွေကို စောစောက အမျိုးသမီးက ရလိုက်တယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူ ပြန်လာမယ်လို့ အမျိုးသမီးကို ပြောသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်လာဖို့ မလွယ် ဘူးဆိုတာကို အမျိုးသမီး သိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်လိုမှ ဒီအတိုင်းထိုင်ပြီး တောင်မနေနိုင်ဘူး။ သူ့အနေနဲ့လဲ ဒီက ထွက်သွားချင်နေပြီ။ ပြီးတော့ သူ ဘဝအတွက်လဲ သယ်နိုင်သမျှ ရွှေတွေကို သယ်သွားချင်တယ်”

“သူ့အနေနဲ့ အတော် စွန့်စားတာပဲ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက မဟာဓိတ် အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဆီကို သူ လာပြီး ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြတာပဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေ အကုန်လုံးကို သူက တစ်ခါတည်း ပြောပြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက တကယ့်ကို ပါးပါးနပ်နပ်ကလေး။ မသိမသာကလေး ပြောပြ သွားတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ဟာ ငွေဝတ္ထုလုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆို တာ သူ သိတယ်။ ကျုပ်မျက်လုံးထဲမှာရှိနေတဲ့ လောဘအရိပ်တွေကို သူ မြင်နေ တယ်။ သူ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို သူ သိပါတယ်။ အချိန်ကလေးနည်းနည်း ပေးလိုက်ရင် သဘောတူညီမှုတစ်ခု ရမယ်ဆိုတာကို သူ သိတယ်။ အမှန်ပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်တို့ အပေးအယူတည့်သွားကြတာပဲ။

“သူ စိတ်ကူးက တောင်အာဖရိကကို သွားမယ်။ အဲဒီမှာ အခြေအနေ ကောင်းရင် အဲဒီမှာ သူ နေမယ်။ မကောင်းရင် ချီလီကို သွားမယ်။ ချီလီကို သူ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က အဲဒီနိုင်ငံမှာ တစ်သက်လုံး နေသွားနိုင်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ ရွှေတွေကိုသာ အပါထုတ်သွားနိုင် ရင် အားလုံး အဆင်ပြေနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ သူ့တစ်သက်စာ ဖူလုံအေးအလွက် လုပ်ပေးရင် ကိုယ့်အတွက်လဲ တစ်သက်စာ ဖူလုံမှာပဲ”

ကျွန်တော်က . . .

“သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးက ကျွန်တော့်အဖေပေါ့။ ဟုတ်လား။”

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“နေပါဦး။ သူ့အတွက် ပတ္တမြားတွေ ချပြီးပြီဆိုရင် သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဇာတ်ထဲမှာ ဆက်ပြီး ရှိနေဦးတော့မှာလဲ။ တကယ်လို့ ရှိနေတယ်ဆိုရင် ဘာ ဖြစ်လို့ ရှိနေတာလဲ”

“ယုံကြည်မှုပဲလို့ ကျုပ် ပြောရမယ်။ မောင်ရင်ကတော့ ရယ်မလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှန်ပဲ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ဘူး။ သဘောတူညီမှုကို ဘယ်သူကမှ မဖောက်ဖျက်ပါဘူးလို့ ကျုပ်တို့ ကတိပြုထားခဲ့ကြတယ်။ သူ့ခိုးတို့ရဲ့ ကတိသစ္စာပဲပေါ့။ ကျုပ်တို့ သဘောမတူတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီအကြောင်း နောက်မှ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူ ဟာ ဒီဇာတ်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ သူ့အနေနဲ့ သွားရတဲ့ ခရီးတွေကလဲ အများကြီး ပဲ။ ဦးစီးချုပ်က အကုန်လိုက်ပြီး စစ်ဆေးနေတယ်။ ဂျော့က သူ့ကို မောင်းမောင်း ပို့ရတယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အခြေအနေလဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။ ထို့နောက်...

“မောင်ရင် သဘောပေါက်သလား”

“ရွှေတွေကို ဦးစီးချုပ်ရဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ သယ်ထုတ်သွားတယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာလား”

“လုံးလုံးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဘိုးကြီးက အင်မတန် ပါးတယ်။ အင်မတန် စေ့စပ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ မှောင်ခိုအလုပ်မျိုးကို ဘယ်ပုံစံနဲ့မှ ခွင့်မပြုဘူး။ အဲဒီတော့ ရွှေတွေကို လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း တင်သွားဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြသလဲ”

“ကျွမ်းကျင်သူ နောက်တစ်ဦး ထပ်တိုးလာပြန်တာပေါ့။ အဲဒါလဲ ဂျော့ ရဲ့ စိတ်ကူးပဲ။ အင်မတန် တော်တဲ့ စိတ်ကူးပဲ။ အဲဒါကို အကောင်အထည်ပေါ် အောင် လုပ်နိုင်တာက ပိုပြီး တော်သေးတယ်။ သူ့မှာ စက်ပြင်ဆရာတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ထူးခြားတဲ့ ငနဲတစ်ယောက်ပဲ။ မလေးရှားတစ်ခုပဲ။ သူ့ကို အစိုးရ အရာရှိကြီးလင်မယားက လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ မွေးစားခဲ့ကြတယ်။ သူ့ကို အင်္ဂလန် ခေါ်သွားကြတယ်။ အဲဒီမှာ သူ ပညာမျိုးစုံသင်ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အင်ဂျင်နီယာအလုပ်သင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူဟာ စစ်ထဲကို ဖြုန်းကန် ရောက်

မလာသေးဘူး။ သူ့ပညာမျိုးက အလုပ် သိပ်ပေါ့တယ်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီငနဲမှာ ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ မယားနှစ်ယောက် ယူတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ထောင်ထဲရောက်သွားတယ်။ ထောင်ကလွတ်တော့ ထောင်ဗူးဝမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်စလုံးက စောင့်နေကြတယ်။ အဲဒီတော့ သူဟာ မိန်းမနှစ်ယောက် ကို ရင်မဆိုင်တော့ဘဲ စစ်သားစုဆောင်းရေးဌာနကို တစ်ခါတည်း တန်းပြီး သွား တော့တာပဲ။ ဒီအဖြစ်မျိုးဟာ ရှားတော့ရှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ရှိတယ် ကိုယ့် သူကလေး။ ထားတော့။ ဒီစက်ပြင်ဆရာမှာ ပညာတွေ အများကြီးစုံတယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ တစ်ခုကတော့ ပုံသွင်းတာနဲ့ သတ္တုလောင်းတာပဲ။ သူ အင်္ဂလန်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြန်တော့တာလဲဆိုတော့ အကြောင်းနှစ်ကြောင်းရှိတယ်။ မောင်ရင် သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာတာက ဒါကိုတာလေယာဉ်ရဲ့ ဘယ် အစိတ်အပိုင်းကို ရွှေနဲ့ သွန်းလောင်းရမလဲဆိုတာပဲ။ အရေးကြီးတာက လေယာဉ် ရဲ့ အလေးချိန် အချိန်အဆ မှားမသွားဖို့ပဲ။ ဒါမှ ဦးစီးချုပ်ရော ကျုပ်တို့ရော ကိစ္စမချောကြမှာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ ဂျော့နဲ့ သူနဲ့ဟာ လေယာဉ်ကြမ်းခင်းအောက်ဘက် မှာ ယက်မတွေ့ရိတာကို ရှာလို့ တွေ့သွားကြတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ဟာ လေယာဉ်ပျံကို ပုံမှန်ပြင်ဆင်တဲ့ အချိန်တစ်ခုမှာ မူလ ယက်မတစ်ခုကို ဖြုတ်ပြီး ရွှေယက်မနဲ့ အစားထိုးဖို့ ပုံလောင်းကြရတယ်။ ရွှေဟာ အပူချိန် ဘယ်လောက် မှာ အရည်ပျော်တယ်ဆိုတာ သိသလား”

“မသိဘူး”

“တစ်ထောင်နဲ့ ခြောက်ဆယ်သုံးဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်။ ဒီငနဲဟာ သူ့ဟာ သူ သတ္တုကျိုတဲ့ မီးဖိုကြီးတစ်ခု လုပ်ရတယ်။ အမြန်ဆုံးပြီးအောင် လုပ်ရတယ်။ အချိန်မီ ပြီးသွားတယ်။ ဂျော့ဟာ ကန့်သတ်တဲ့ အချိန်အတွင်းမှာပဲ ရွှေယက်မ ငါးချောင်းကို ကာလကတ္တားကို အရောက်ပို့နိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်ခေါက်ကို တစ်ခု ပေါ့။ တစ်ခု တစ်ခုရဲ့ အလေးချိန်ဟာ တစ်ပါးကြိတ်လောက် ရှိတယ်။ ရွှေကို အပေါ်ကနေ အယ်လယူမီနီယံ အဖြူမှတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူ အံ့ကျ အောင် တပ်ထားတဲ့ အခါမှာ ဘယ်သူမှ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်တော့ဘူး။

“ဝေစုကတော့ စက်ပြင်အတွက် တစ်စု၊ အမျိုးသမီးအတွက် နှစ်စုနဲ့ ကျုပ်အတွက် နှစ်စုပဲပေါ့။ ဒီနောက်မှာတော့ ငွေလုပ်ငန်းသဘောကလေးတွေပဲ

ကျန်တော့တယ်။ အမျိုးသမီးကို ပို့ပေးရတယ်။ ဒါက လွယ်လွယ်ကလေးပဲ။ ကျုပ် အနေနဲ့ ခွင့်ပြုချက်တွေ ထောက်ခံချက်တွေ စက္ကူပေါ်မှာလှုပ်ပေးရတာ ဘာမှ မခက်ဘူး။ အမျိုးသမီးကို ကျောရဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ပဲ ကာလကတ္တားကို ပို့ပေးလိုက် တယ်။ စက်ပြင်ဆရာလဲ ဒီလမ်းအတိုင်းပဲသွားတယ်။ သူက အိန္ဒိယမှာ ကိုယ်-ယောင်ဖျောက်နေချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါလဲ ဘာမှမခက်ဘူး။ သူက အိန္ဒိယ မှာလဲ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိနေတယ်။ သူ့မှာ မိန်းမတွေ ဘယ်လောက်များသလဲ တော့ ကျုပ်လဲ မသိဘူး။

“နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကတော့ ကျောရဲ့ကျုပ်နဲ့ပဲ။ စောစောက မောင်ရင်ကို ကျုပ် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့နဲ့ကျုပ်နဲ့ သဘောကွဲလွဲမှု ရှိနေကြ တယ်။ ရန်ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဧရုဆက်ပြီး သွားကြမယ်ခရီးမှာ အမြင် ချင်း မတူကြတာပဲ။ မောင်ရင် သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျုပ်က အကွက်ချပြီး လုပ်တတ် တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကျောကတော့ မောင်ရင်လိုပဲ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းသမားပဲ။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ သူက တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးချင်တယ်။ အခွင့်သင့်တဲ့တစ်နေ့မှာ ပတ္တမြားတွေယူပြီး လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပျံတက်သွားမယ်။ တစ်ခါတည်း ခြေရာဖျောက်သွားမယ်။ သူ လုပ်ချင်တဲ့ပုံစံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က တော့ ဒီအကြံကို မကြိုက်ဘူး။ ဘယ်နေ့များ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူကတွေ့သွားမလဲ ဆိုပြီး တထိတ်ထိတ်နေရတဲ့ ဘဝမျိုးကို မနေချင်ဘူး။ ပုလိပ်တွေကို ပုန်းမနေ ချင်ဘူး။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အပ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။ အားလုံး ဝန်ခံမယ်။ စစ်ခုံရုံး အတင်ခံမယ်။ အလုပ်က အထုတ်ခံမယ်။ ပြီးရင် တစ်နေရာမှာ သွားပြီး ပိုက်ဆံတွေကို သုံးမယ်။ လူတစ်ယောက် ပြစ်ဒဏ်တစ်ကြိမ် ကျခံလိုက်ရင် သူဟာ လွတ်လပ်သွားတော့တာပဲ။ ကိုယ်က အလျင်လက်ဦးဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ စာရင်းစစ်တွေတွေ သွားပြီး စစ်ပုလိပ်တွေဝင်လာရင် အခြေအနေ က ရှုပ်သွားမယ်။ အဘိုးကြီးဆီသွားပြီး ဝန်ခံလိုက်ရင် ရှင်းတယ်။ ကျုပ်ပြောတာ မောင်ရင် သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား။

“လက်စသိမ်းအဖြစ်နဲ့ ကျုပ်တို့ နေ့တစ်နေ့ ရွေးကြတယ်။ မောင်ရင် အဖေက လေယာဉ်ပျံကို ယူပြီး ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို သွားမယ်။ ဆောလမ်း၊ ဂီးလ-ဘတ်၊ အဲလစ်၊ ဖီဂျီ၊ ဘယ်ကျွန်းပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကြိုက်တဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကျွန်းမှာ အခြေစိုက်သွားမယ်”

“အဲဒါလောက် လွယ်သလား”
ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။
လုဒလန် ခေါင်းညိတ်သည်။

“လွယ်တယ်။ စာရွက်စာတမ်းတွေအတွက် ဘာမှ အခက်အခဲမရှိဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်အတွက်မရှိဘူး။ ကျုပ်က သူ့ကို ဆေးရုံမှာသေသွားတဲ့ ကနေဒါ လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ မှတ်ပုံတင်ကို ပေးလိုက်မယ်။ စစ်ဘက်စာရွက်စာတမ်း တွေမှာ ဓာတ်ပုံမပါဘူး။ ယေဘုယျ ပုံပန်း ဖော်ပြချက်က တူတယ်။ ကျောဟာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဘာမှ ပူစရာမရှိတော့ဘူး။ ဘယ် လောက်ပဲ စုံစမ်း စုံစမ်း မရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျောဟာ ဦးမီးချုပ်ရဲ့ လေယာဉ် ပျံကို ဓာတ်ဆီအပြည့်ထည့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သွားရမယ့်ခရီးက ဝေး တာကိုး။ အဲဒီနောက်မှာ သူဟာ လေယာဉ်ပျံကို စွန့်ပစ်ပြီး သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ ခရီးဆက်ရမယ်။ ရွက်သင်္ဘောကလေးတစ်စင်း စီးပြီး တုန်ဂါကို သွားမယ်။ အဲဒီ မှာ နှစ်လလောက်နေမယ်။ အဲဒါတွေက ဘာမှ မခက်ခဲဘူး။

“ဒါပေမဲ့။”
“တခြား ပြဿနာတွေ ဝင်လာတယ်။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခက်စွမ်းပဲ။ ဂျပန် ရေတပ်မတော်စတိုးတစ်ခုကို စာရင်းကောက်တဲ့အခါမှာ ဂိုဒေါင်တစ်ခုထဲမှာ တော်ပီဒိုတွေ တွေ့ရတယ်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေချရတဲ့ တော်ပီဒိုမျိုးပဲ။ အခြား ဟာတွေနဲ့ မတူဘူး။ တော်ပီဒိုတွေအကြောင်း ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီ တော်ပီဒိုတွေမှာ ထိန်းချုပ်တဲ့စနစ်တစ်မျိုး ရှိတယ်။ ဒါကို လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စား နေကြတယ်။ ဟောင်ကောင်ကိုပိုပြီး စစ်ဆေးဖို့ စိတ်ကူးကြတယ်။ နောက်ကျ တော့ ဆစ်ဒနီကို ပို့တာက ပိုကောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ စစ်ကြီးပြီးသွား ပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီတော်ပီဒိုတွေကို သုံးစရာအကြောင်းမရှိတော့ပေမယ့် ဦးမီး-ချုပ်က သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ တော်ပီဒိုကို ဆစ်ဒနီကို သူ့လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပဲ ပို့ဖို့ စီစဉ်တယ်။

“အဲဒီတော့ ကျောရဲ့လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ပါသွားတဲ့ကုန်တွေက တော် တော်ကလေး ဇယားရှုပ်တယ်။ ကုန်တင်လို့ရအောင်ဆိုပြီး ထိုင်ခဲ့တွေအားလုံးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ကျောဟာ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ တော်ပီဒိုနဲ့ အပိုပစ္စည်း တွေကို တင်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ ပတ္တမြားတွေကို တင်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ မှတ်ပုံတင်အတုတွေကို တင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး တိုရိုတာကို

တင်တယ်။ မောင်ရင် ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ။ တိုရိုဘာဟာ ရှန်ဟဲ အပျော်ထမ်း တပ်က ဦးစီးမှူးတစ်ယောက်ရဲ့ အကူရဲဘော်ပုံစံနဲ့ တရုတ်ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး လိုက်သွားတယ်။ မောင်ရင်ကတော့ ရယ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက တော့ အခြေအနေတွေက အားလုံး ရှုပ်ထွေးနေတော့ ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်။

“အဲဒါ ကျုပ်တို့ အခြေအနေပဲ။ ဂျော့ဟာ ပတ္တမြားတွေကို ယူပြီး လေယာဉ်ပျံနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ အမျိုးသမီးကလဲ သူ့ရွှေတွေနဲ့အတူ ထွက်သွား ပြီ။ ကျုပ်ရွှေတွေကလဲ ကာလကတ္တားဘက်တိုက်ထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံရှိနေပြီ။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်ဟာ အဘိုးကြီးနဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းပြီး သူ့အခန်းထဲ မှာ ဝင်တွေ့တယ်။ ကျုပ် အလေးပြုပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ အမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်လို့ ဖြစ်ရတာ ပါပဲခင်ဗျား။ ကျွန်တော် အင်မတန် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ငွေတွေကို ကျွန်တော် အလွဲသုံးစားလုပ်မိပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်အမှားကို ကျွန်တော် သိပါပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ဦးစီးချုပ်က သိပ်ပြီး အံ့ဩပုံမရ တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဒါမျိုးတွေဟာ ဖြစ်တတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကခြားလူဆိုရင် အရေး မကြီးဘူး။ မင်း ဖြစ်နေတာတော့ ကျုပ် နည်းနည်း အံ့ဩတယ်တဲ့။ သူ ဘာ ကြောင့် အံ့ဩတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျုပ် ဘာမှ မမေးခဲ့ပါဘူး။”

လုဒလန် သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် အလင်းရောင်လာနေပြီ။ များမကြာမီတွင် ကျွန်တော်သည် လေဆိပ်သို့ သွား ရပေတော့မည်။ အိမ်ပြန်ရပေတော့မည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး သမ်း လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူသည် အိုမင်းပြီး ဇရာထောင်း နေပြီ။

“စစ်ခုံရုံးမှာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

သူ မျက်တောင် တစ်ချက် နှစ်ချက် ခတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“အလုပ်ထုတ်ခံရတယ်။ ဒါပဲ။ ထောင်ထဲမှာ တစ်နှစ်နေရတယ်။ စင်္ကာပူ မှာ နေရတယ်။ တစ်နှစ်အပြည့်မနေရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အထဲမှာ ကျုပ် ဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေတဲ့အတွက်ပဲ။ ကျုပ် ထောင်ကလွတ်လာမှပဲ မောင်ရင်အဖေအကြောင်းကို ကြားရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဘိုးကြီးကို

ကျုပ် ဝန်ခံချက်ပေးပြီးပြီးချင်း စင်္ကာပူကို အပို့ခံရလို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ သူ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသေးစိတ်ကို ကျွန်တော် ဘာမှ မသိရဘူး။”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

လုဒလန် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အသေးစိတ် ဟုတ်လား။ ဘာမှ အသေးစိတ် ပြောရမှာ မရှိဘူး။ တကယ်ပဲ သူ ချန်ဂီကနေ ထွက်သွားတယ်။ ဘိုနီယိုကျွန်းက ကုချင်ကဲ့ပဲ။ အဲဒီ မှာ ဓာတ်ဆီထပ်ဖြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ပျောက်သွားတယ်။ ဂျော့ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ သူ့အကြောင်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မကြားရတော့ဘူး။”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လို ထင်သလဲ”

“ကျုပ် ထင်တာကတော့ ဂျော့ဟာ ကိုယ်ယောင်ဖောက်ဖို့ စီစဉ်ထား တဲ့အတိုင်း ကိုယ်ယောင်ဖောက်သွားတာပဲလို့ ထင်တယ်။”

သူ့အဖြေပင် ဖြစ်သည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြသည်။ နံနက်စာ သဘော စားကြသည်။ ထို့နောက် လေဆိပ်သို့ သွားကြသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိတာ နှစ်ခု ရှိသည်။

တစ်ခုက သူ ဘာဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို ရှေးဟောင်းပုံပြင်တစ်ခု ပြော ရချေသနည်း။ နောက်တစ်ခုက မစ္စူဖရန်ကလင်အကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်၍ ပြောမပြသနည်း။

လေယာဉ်ထွက်ကာနီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ခွဲခွာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စူဖရန်ကလင်အကြောင်း ပြောပြမည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို မပြောရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားလေသည်။

* * *

သို့ စေလွှတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို စေလွှတ် သနည်း။

ဤတွင် ဘိုနီယိုကျွန်းအကြောင်းကို ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်သည်။ စွယ်စုံကျမ်းတစ်ခုတွင် တွေ့ရသည်။

ဘိုနီယိုကျွန်းသည် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်းကြီးတစ် ကျွန်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် တတိယအကြီးဆုံးကျွန်းဖြစ်သည်။ အကျယ် အဝန်း ၂၉၂၀၀၀ စတုရန်းမိုင်ရှိသည်။ ဂရိတ် ဗြိတိန်ထက် သုံးဆလောက် ရှိ သည်။ သည့်အပြင် ကျွန်းတစ်ခုလုံးသည် တောအုပ်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိ သည်။ ဤကျွန်းပေါ်တွင် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်က ပျောက်ဆုံးသွားသော လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကို ရှာရမည့်အလုပ်မှာ မလွယ်ကူကြောင်း လုဒလန် သိပေ သည်။

နောက်ပြဿနာတစ်ခုကတော့ မစွမ်းရန်ကလင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမ ကလည်း လုဒလန်ကဲ့သို့ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ တွင်းအောင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကပင် ကျွန်တော့်ကို သူတို့ သိထားသော အကြောင်းတစ်ချက်ကို အင်မတန် သိစေချင်နေကြသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက် ရှိနေမှန်းကို တစ်ယောက် မသိပါချေ။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ အချင်းချင်း သိကျွမ်းနေကြပါက ယခုလို ကျွန်တော့်အား ဆက်သွယ်ကြပါမလားဟု ကျွန်တော် သံသယဖြစ်မိသည်။

မစွမ်းရန်ကလင်က လေယာဉ်ပျံ ဘယ်နေရာမှာ ပျက်ကျသည်ကို သိ သည်။ လုဒလန်က လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ဘာတွေ ပါသွားသည်ကို သိသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်သိတာကို တစ်ယောက် မသိကြပါ။

ကျွန်တော်က ယခုအခါတွင် နှစ်ခုစလုံးကို သိနေသည်။ သိနေသည်ဟု ဆိုရမည်။ လုဒလန်၏စကားကို ယုံရမည်ဆိုလျှင် ဘိုနီယိုကျွန်း၏ တောကြီး မျက်မည်းထဲတွင် အင်မတန် အဖိုးတန်မသာ ရတနာများ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ သို့ရာတွင် မစွမ်းရန်ကလင်၏စကားကို ယုံကြည်ရမည်ဆိုလျှင် ပျောက်ဆုံးနေ သည်ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်ပါ။ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျသည့်နေရာကို သူမက သိနေ သည်။ သို့မဟုတ် အနီးစပ်ဆုံး သိနေသည်။ ယင်း၏အဓိပ္ပာယ်သည် ၂၉၂၀၀၀ စတုရန်းမိုင်ကို အများကြီး ကျုံ့ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

+ + +

၇

ညက တစ်ညလုံးလောက်ပင် မအိပ်ခဲ့ရသဖြင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါတွင်ကား ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲတွင် အဖေ တောပုန်းကြီး ပျောက်ဆုံးနေသော ပတ္တမြားများနှင့် လူ မရောက်နိုင်သော တောနက်ကြီးများ ချာချာလည်နေကြတော့သည်။ သည်အထဲ တွင် လုဒလန်က ပါလိုက်သေးသည်။ အရာအားလုံးသည်ပင် ရောထွေး ယှက် တင်လျက် ရှိတော့သည်။

သူ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုံးညအထိ အချိန်ဆွဲထားရသနည်း။

သူ ပြောသည့်အကြောင်းပြကတော့ မဟုတ်နိုင်ချေ။ သူသည် လက် နှေးတတ်သည့်လူစားမျိုး မဟုတ်ချေ။

သည်တွင် ကျွန်တော် တစ်ခု စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော် အပြန်ခရီး တွင် ဤပြဿနာများ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပူပူနွေးနွေး ပါသွားစေချင်သည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်နိုင်ရန် နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည်။ သူ့အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်အဖေ နောက်

ကျွန်တော် ဘဏ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည့်နေ့တွင် အကြောင်းနှစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်သည်။

ပထမအကြောင်းကတော့ ဗားစတော့သည် ခြေထိတ်လက်ထိတ်များ ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကို မဟော်ဂနီကောင်တာ ဗားပွဲ ရှည်ကြီးတွင် အပြီးအပိုင် ချုပ်နှောင်ထားရန်ပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်သစ်ကို ကျွန်တော် လက်ခံမည်ဟု သူက အပိုင်တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော် ကို တာဝန်တွေ ချက်ချင်းပင် ပေးတော့မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပထမဆုံးအနေနှင့်...

"ကျုပ်မှာ... အဲ... မင်္ဂလာရှိတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို... အဲ... အဲ... လုပ် ဆောင်ဖို့ ရှိနေပါတယ် မစ္စတာ တန်နီကလစ်"

ထို့နောက် သူသည် ဘဏ်အမှုထမ်းများအားလုံးကို စုဝေးစေသည်။

အချိန်မှာ လေးနာရီခွဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တွက်လိုက်ကြသည်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အချိန်ပို အလုပ်ဆင်းကြရတော့မည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် မဟုတ်ပါ။

ဗားစတော့က...

"ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဟာ... အဲ... ကျုပ်အမြင်မှာတော့ အင်မတန် ရက် ရောပါတယ်။ အဲ... အဲ... မစ္စတာတန်နီကလစ်ကို ဆုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့..."

သူသည် သင့်လျော်သော စကားလုံးကို ရှာမတွေ့သဖြင့် တုံ့ဆိုင်းနေ ဟန်ရှိသည်။ အတန်ကြာမှ...

"အားထုတ်မှုကို... အဲ... ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြပါတယ်"

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော်ကို စာအိတ်တစ်အိတ်ပေးသည်။ လက် ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် စုဝေးရောက်ရှိနေသော အမှုထမ်းများဘက်သို့ လှည့်လျက်...

"ဒါပါပဲ"

ကျွန်တော်သည် စာအိတ်ထဲတွင် ပါရှိသည်ကို တစ်ဦးတည်း ကြည့်ရှု လိုသဖြင့် အိမ်သာထဲသို့ သွားရောက်ကာ ဖွင့်ကြည့်ပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ပေါင်နှစ်ထောင်တန် ချက်လက်မှတ်ကို ငေး စိုက်ပြီး ကြည့်နေရပါသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် သည်ငွေနှစ်ထောင်ဖြင့် တစ်နှစ်လုံး နေနိုင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် ကားတစ်စီး ဝယ်နိုင်ပါသည်။ သို့မဟုတ် အိမ်ခန်းတစ်ခု ဝယ်နိုင်ပါသည်။

သို့မဟုတ်...။

+ + +

အတွေးတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတင်း တိုးဝှေ့ကာ ဝင် ရောက်လျက် ရှိသည်။ အကုန်လုံးကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ပစ်ပြီး ဝင်ရောက်နေ သည်။

သွား... သွား... မလာနဲ့။

ကျွန်တော် တစ်အော်သည်။

မရပါ။

ပြန်လာသည်။ ကျွေးကျော်မှုအပြည့်နှင့် ဝင်ရောက်လာသည်။ မြူဆွယ် မှ အပြည့်နှင့် ထိုးဖောက်နေသည်။

ကိုယ့်လူရယ် စဉ်းစားစမ်းပါ။ အသံတစ်ခုက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ပြောသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်သည်။ အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်ကလေး ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျန်းမာရေးကောင်းကောင်းမွန်မွန် တောင့်တောင့်တင်းတင်းလဲ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘာမှ အနှောင့်အဖွဲ့ မရှိဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ကိုယ်ရေ တကာယ ဖြစ်တယ်။

ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ရတနာတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို သိနေပြီး ကိုယ့်မှာ သွားဖို့ လာဖို့ စရိတ်စကလဲ ရှိနေပြီ။ ကိုယ့်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လဲ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိနေပြီ။

အသံရှင်က ကဗျာဆရာကြီး ဟောက်စမန်ရဲ့ ကဗျာကိုတောင် ကိုး ကားလိုက်သေးတယ်။

ကဗျာက ကျွန်တော် ကျက်စားရာ နယ်မြေ မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ယောက်က သည်းကဗျာဟာ တပ်မတော်သားတစ်ယောက်အတွက် တကယ့်ဒဿနပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

သူ့ကဗျာက...

ကိုယ်ခန္ဓာကြီး လဲလျောင်းနေတယ်။
ဒါပေမဲ့ သွေးတွေကတော့ လှည့်ပတ်နေကြတယ်။
အသက်ဆိုတာ သိမ်းထားလို့ရတဲ့ ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။
ထလော့ လုလင်၊ ခရီးဆုံးတဲ့အခါ
အိပ်စရာအချိန်တွေ အများကြီးပါ။

တပ်ထဲမှာ ခရာတုတ်နေသည့်အတိုင်းပင်တည်း။
အခြား တစ်ဖက်တွင်လည်း ကျွန်တော့်ကို အသိတစ်ခုက ထိန်းချုပ်
နေပါသည်။ ထိုအသိက စောစောက အတွေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ရှိသည်။ အလုပ်က ကောင်းသည်။ ဘဏ်မှာ
ပိုက်ဆံတွေ အပ်ထားသည်။ နောင်ရေးအတွက် စိတ်အေးရသည်။ စသည်ဖြင့်၊
စသည်ဖြင့်၊ စသည်ဖြင့်။

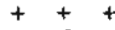
ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်မချပါ။ အချိန်တွေ အတော်ကြီးကြာသည်
အထိ ဆုံးဖြတ်ချက်မချပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်မချခင်လို့ မဟုတ်ပါ။ အစိုးရပိုင်းနှင့်
စာရင်း မရှင်းရသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
အမှုစစ်ဆေး၍ မပြီးမချင် ကျွန်တော် ဘာမျှ လုပ်၍ မရနိုင်ပါ။ အမှု
စစ်ဆေးသည်ကလည်း အချိန်တွေ အများကြီး ကြာပေးဦးမည်။
ဤကာလအတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဘဏ်မှအလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်
နေရပေမည်။ ကျွန်တော်၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်နေ
ရပေမည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မစ္စတာတေးစတော့၏ ကောင်တာတွင် နံပါတ်
တစ် ဖြစ်လာရတော့သည်။ အမျိုးသမီးကလေးများ၏ အကျိုးဆောင်အရာရှိ
လည်း ဖြစ်ရတော့သည်။ ယင်းအလုပ်က ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက်ပင်
အများကြီး ဆိုးနေပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အလုပ်ကို ကျွန်တော် ဆက်ပြီး လုပ်ပါသည်။
ရဲစခန်းတွင် လူတွေ တန်းစီပြရာသို့လည်း ကျွန်တော် သွားရောက်ပြီး
ဘဏ်ဓားပြတိုက်ရာတွင် ပါသည့် လူဆိုးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပြပါသည်။
သို့သော် ယင်းသို့ ဆွဲထုတ်ပြပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်ထံ

သို့ ဖုန်းတစ်ခု လာပါသည်။ ဘဏ်တိုက်သို့ ဆက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တရားဇွဲ
တွင် အမှုစစ်ဆေးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ယခုကဲ့သို့ပင် ဆက်လက် လုပ်
ဆောင်နေမည်ဆိုပါက ကျွန်တော့်တွင် အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်ကြောင်း ဖုန်းဆက်
သူက သတိပေးပါသည်။

ဤအကြောင်းကို ရဲအဖွဲ့သို့ ကျွန်တော် ပြောကြားသောအခါ သူတို့က
ကျွန်တော်၏ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလားဟု မေးသည်။
ကျွန်တော်၏ အသက်စည်းစိမ် အရေးကြီးကြောင်း သူတို့ သိပါသည်။ သို့သော်
နိုင်ငံသားတစ်ယောက်တွင် တာဝန်ရှိကြောင်းကိုလည်း သူတို့ နားလည်ပါသည်။
၎င်းအပြင် ကျွန်တော်၏ ထွက်ဆိုချက်သည် ဤအမှုတွင် အဓိက မဟုတ်ပါလား
သို့သော် ကျွန်တော့်ကို သူတို့ စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုနေကြပါသည်။

ဤရက်များသည် နေ့ရက်ထိုင်ရ အဆင်မပြေသော နေ့ရက်များပင် ဖြစ်
ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် အသုံးဝင်ရန် ဟူသော သဘော
ဖြင့် အပြင်ထွက်သည့်အခါတွင် လက်ကိုင်တုတ် မာမာတောင့်တောင့်တစ်ခုကို
ဆောင်ထားရပါသည်။

ဤရက်များအတွင်း တနင်္ဂနွေတစ်နေ့မှာပင် ကျွန်တော်သည် တား
တစ်စီးငှားပြီး မစ္စဖရန်ကလင်ထံ သွားဧရာက်ပါသည်။

ရထားဖြင့် မသွားဘဲ ကားဖြင့် သွားရောက်ခြင်းသည် လူဆိုးများက
သူတို့ ခြိမ်းခြောက်သည့်အတိုင်း အနှောင့်အယှက်ပြုလာပါက မစ္စဖရန်ကလင်
နှင့် မပတ်သက်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော် လာမည့်အကြောင်း
ကိုလည်း သူမအား ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားခြင်း မပြုပါ။

ယင်းကြောင့်ပင် ထိုနေ့နံနက် ဆယ်နာရီလောက်တွင် သူမ၏ အိမ်
တံခါးကို ကျွန်တော် ခေါက်သောအခါ သူမက ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး
လက်တစ်ဖက်က မေ့သီချင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ဆောင်ကာ တံခါး ဖွင့်ပေးပါသည်။

“မင်း လာမယ်ဆိုတာ စာရေးလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်ုပ် အခု ဘုရား
ရှိခိုးကျောင်း သွားမလို့”
တစ်ချို့ မှားပြန်ပြီ။

ကျွန်တော်က နောက်မှ တစ်ခေါက် လာပါဦးမည်ဟု ပြောသောအခါ သူမက...

"နံနက်ခင်း ဘုရားဝတ်ပြုခြင်းဟာ မင်းအတွက် ကောင်းမြတ်တဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်၊ မစ္စတာတန်နီကလစ်။ မင်းအတွက် အများကြီးလဲ အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ကျုပ်နဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့ပါ"

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။

သူမက အသံကောင်းသည်။ အသံအောင်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ညည်းသလိုသာ လိုက်ဆို့နေသောအခါ သူမက တံတောင်နှင့်တွတ်လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အသံကို မြှင့်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဤကဲ့သို့ အသံကျယ်ကျယ် မဆိုခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာချေပြီ။

ဘုရားဝတ်ပြု၍ ပြီးဆုံးသောအခါ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတံခါးဝတွင် သူမက ကျွန်တော့်ကို ဓမ္မဆရာ ဘုန်းကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို နောက်လည်း လာပါဦးဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ မစ္စဖရန်ကလစ်က...

"နောက်တစ်ခါ လာမလာတော့ ကျွန်မ တာဝန်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အဖိုးပြင်ဖို့အတွက် သူ အလှူငွေထည့်မှာတော့ သေချာတယ်"

ထို့နောက် သူမက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ယင်းအတွက် ကျွန်တော် ငါးပေါင် ကုန်ကျသွားသည်။

လမ်းတွင် သူမက...

"ငါးပေါင်လောက်နဲ့တော့ ကောင်းကင်ဘုံမှာ နေရာတစ်နေရာ မရနိုင် သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အစပဲပေါ့"

သူမ၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ အံ့ဩစရာပင်။ သူမက ရှယ်ရီ ဝိုင်တစ်ပုလင်း ထုတ်လာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေသည်။

"ဘာမှ အလန့်တကြား ဖြစ်မနေပါနဲ့ မစ္စတာ တန်နီကလစ်။ ကျန်းမာ ရေးအတွက် ဝိုင် နည်းနည်းပါးပါးသောက်တာကို ကျမ်းစာထဲမှာ ခွင့်ပြုထားပါတယ်"

ထိုငါးပေါင်က သူမကို စိတ်ကောင်းဝင်စေတော့သည်။

"ကျုပ်မှာ ရှိနေတဲ့ အပြစ်တစ်ခုကတော့ စိတ်မရှည်တာပဲ။ အဲဒီအထဲ မှာ နည့်ဝတ်မကျေပွန်တာ ရောပါသွားရင်တော့ မမကောင်းဘူး။ နေ့လယ်စာ တားပြီးမှ ဘေးအေးဆေးဆေးပြန်ပါ"

သူမ၏ နေ့လယ်စာက ကြက်ဘားခံပေါက်နှင့် ဝိုင်အဖြူ။ ကျွန်တော် က ဝိုင်ပုလင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးပင့်လိုက်သောအခါ သူမက...

"တစ်ခါတလေမပါ။ အထူးသဖြင့် တနင်္ဂနွေနေ့တွေမပါ"

နို့ကြက်ဥလည်း ပါသေးသည်။ ကောင်းသည်။ သူမက အချက်အပြတ် ကောင်းသည်။

ထို့နောက် ကော်ဖီ။

ထို့နောက် ကျွန်တော် အံ့ဩသွားရသည်က ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်။

"ကံစမ်းမဲ ပေါက်ထားတာပဲ မစ္စတာ တန်နီကလစ်။ ဓမ္မဘုန်းကြီးလဲ အိမ်ကို အလည်လာတဲ့အခါမှာ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်တာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ သောက်ကြသလဲဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြိုက်ကြပုံတော့ ရတယ်။ သောက်ကြည့်ပါ"

ကျွန်တော် သောက်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် တော့ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံပြောဆိုပါသည်။

"မင်းအဖေအကြောင်း မင်း သိချင်မှာပဲ"

သူမက ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်း သိချင်တာတွေကို ကျုပ် ဘယ်လောက်ပြောပြနိုင်မလဲတော့ မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့ရဲ့ ဒဏ်ရာက သိပ်ဆိုးနေပြီ။ ကျုပ်က သူ့အတွက် ဘာမှ ဟုတ္တီပတ္တီ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်မှာ မော်ဖိန်း နည်းနည်းပဲရှိတယ်။ ရှိတာကလေး ကုန်သွားတဲ့အခါမှာ သူ့အနာကို သက်သာအောင် ကျုပ် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဆာလဖာတွေကလဲ နည်းနည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါတွေကလဲ သူ့ဒဏ်ရာကို ပိုးမဝင်အောင် မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ဘူး"

ဤတွင် ကျွန်တော်က...

"စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ။ မစ္စဖရန်ကလစ် အဲဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်... အဲ... မစ္စဖရန်-

ကလင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီ ဘိုနီယိုမှာ ရောက်နေတာလဲ။ အဲဒီအချိန်က ဂျပန်တွေ လက်နက်ချပြီးတာ သိပ်မကြာသေးဘူး။

“မိန်းမတွေအတွက် နေရာမဟုတ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျုပ် ရှင်းပြ မယ်။ ကျုပ်က သာသနာပြု ဆေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပိုက်ဆံရှိမှ ပညာသင်နိုင်တယ်။ ကျုပ်က သူနာပြု တစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်ဟာ အပူပိုင်းဒေသအတွက် လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ရတယ်။ ပထမ အိန္ဒိယမှာ အာဝန်ယူရတယ်။ နောက်မှ ဘိုနီယိုကို ပြောင်းရတယ်။ တစ်ထောင့်ကိုးရာလေးဆယ့်တစ်ခုနှစ်မှာ ဂျပန်တွေ ဝင်လာတော့ ကျုပ် အဖမ်း ခံခဲ့ရတယ်”

“ခုကွရောက်မှာပဲ”

“အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာသမျှဒုက္ခကို ကျုပ် ခံနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ အကျဉ်းစခန်းကနေ ကျုပ် ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့တယ်”

ကျွန်တော် သူမကို မျက်တောင်ခတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဘယ်လိုမှ လွတ်အောင် ထွက်ပြေးစရာ နေရာ မရှိဘူး”

“တောထဲကို ပြေးစရာ ရှိတာပေါ့”

သူမက ဘာမျှ အရေးမကြီးသလို ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်က သူမ၏စကားကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘိုနီယို ကျွန်းအကြောင်း စာအုပ်တွေထဲတွင် ကျွန်တော် အများကြီး ဖတ်ထားပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဖြတ်သည့်လူမျိုးတွေ ရှိသည်။ တောတောင်ရေမြေ အင်မတန် ကြမ်းသည်။ အပူပိုင်းဒေသ ရောဂါတွေ ရှိသည်။ နောက်ပြီးတော့ ဂျပန်တပ်တွေ ရှိသည်။

“အဲဒါ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“တစ်ထောင့်ကိုးရာလေးဆယ့်သုံးခု၊ တီတိကျကျ ပြောရရင် ဩဂုတ်လ”

“လက်နက်မချခင် နှစ်နှစ်ပေါ့”

သူမက မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒိုင်းယက်နဲ့ အိုင်ဗင် လူမျိုးတွေမှာ ကျုပ် မိတ်ဆွေတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ကျုပ်ကို သူတို့က ဝှက်ထားပေးကြတယ်။ ကျုပ် ဘိုနီယိုမှာ ရှိနေတာ တတော့ အဲဒီကနေ ကျုပ် ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားတဲ့အတွက်ပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ သူနာပြု လုပ်ငန်းကို ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ဆက်လုပ်သွားတယ်။ ကျုပ်မှာ ဆေးဝါးနဲ့

ဆေးပစ္စည်းတွေ မရှိပေမယ့် ကျုပ် လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်”

သူမကို ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။ ယခုပင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ပြန်လာသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အပျိုကြီးတစ်ယောက်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ အေးအေးဆေးဆေး၊ မြောင့်မြောင့်မတ်မတ်၊ မယုံကြည်နိုင်စရာမရှိပါ။ တောကြီး မျက်မည်းထဲမှာ နှစ်နှစ်လုံးလုံး ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်လုံးလုံး မင်ပင်-ပန်းပန်း စွန်စွန်စားစား နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကွန်မင်ဒိုတပ်သားတစ်ယောက်လို စွန်စား ရသည်။ ဂျပန်တွေ၏ လိုက်လံရှာဖွေခြင်းကို နှစ်နှစ်လုံးလုံး ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ ယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိပါ။ သို့သော် ယုံရပေမည်။

သူမက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီကာလအတွင်းမှာပဲ တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ သတင်းထောက်လှမ်းဖို့နဲ့ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားတွေကို စည်းရုံးဖို့ပဲ။ တချို့က ဗြိတိသျှတွေ၊ တချို့က ဩစတြေးလျတွေ၊ တချို့က ဒတ်ချ်တွေ၊ သူတို့ တွေ့နဲ့ ကျုပ် လက်တွဲရတယ်”

လက်တွဲရတယ်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်သည်။ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် တော်မိ-ဂန်းတွေ၊ မိုင်းဖိုးတွေ၊ ဝိုင်ယာလက်တွေ ကိုင်တွယ်ထားသော ကွန်မင်ဒိုများနှင့် လက်တွဲရသည်။ ကျွန်းပေါ်ရှိ ဂျပန်တွေက အမဲလိုက်သလို လိုက်နေကြသည်။

“တွမ်ဟယ်ရီဆန်လား”

“သူ့အကြောင်း မင်း သိသလား”

“နည်းနည်းပါးပါး သိပါတယ်”

ဟယ်ရီဆန်သည် အိုင်ဗင်လူမျိုးများကို ထောက်လှမ်းရေးသမားများ ကင်းထောက်များအဖြစ် စည်းရုံးခဲ့သည်။ သူတို့က ပါးစပ်ဖြင့်မှတ်ရသော အဆိပ် ပြောင်းများဖြင့် ခေတ်မီလက်နက်များကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ အဆိပ် ပြောင်းများဘက်က အသာစီး ရလိုက်သည်။

“ဟယ်ရီဆန်တပ်ဖွဲ့နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့သလဲ”

သူမ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး...

“စစ်အတွေ့အကြုံကို ပြောရတာ ကျုပ် ပြီးငွေ့လှပြီ။ နောက်ပြီးတော့ အခုပြောနေတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်လှဘူး။ မစ္စတာဟယ်ရီဆန် တပ်ဖွဲ့ နဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတာကတော့ သူတို့မှာ ဆေးဝါးတွေရှိတယ်။ ရဲဖန်ရဲခါ

ဆိုသလို လေထီးနဲ့ချပေးတယ်။ သူတို့ဆီက ဆေးဝါးနည်းနည်းပါးပါး ကျုပ် ပြော လို့ရတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျုပ် လုပ်ငန်းကို ကျုပ် ဆက်ပြီး လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရတဲ့ဆေးက သိပ်နည်းတယ်။ အဲဒါကြောင့်လဲ မင်းအဖေ ဒဏ်ရာနဲ့ရောက်လာ တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မကုသနိုင်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က စစ်ကြီးပြီးနေပြီ မဟုတ်လား။ ဆေးဝါးပစ္စည်း တွေ ရနိုင်နေပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီဒေသက အင်မတန်ဝေးပြီး ခေါင်တယ်ဆိုတာကို ထည့်တွက်ထား ပါဦး။ သွားရေး လာရေး ဝင်မတန် ခက်ခဲတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်နေရာက ကျုပ် မခွာနိုင်တဲ့အကြောင်းလဲ ရှိတယ်။ အဲဒီက ကျုပ်ခွာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်ကို သူတို့က အင်မတန် ပြန်ပို့ကြမှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်ကို ဖားကုံးအား ထားပြုနေရတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေဟာ မျက်စိသွယ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့မှာပဲ။ ကျုပ်နေရာမှာ လူစားတစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ဖို့ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူစား ရောက်မလာမချင်းတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်နေရာမှာ ကျုပ် နေနေရမှာပဲ။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဟာ ခိုကုံးရာမဲ့တဲ့လူတွေကို ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

သူမက အံ့ဩစရာပင်။

တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် နှစ်နှစ်လောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်း ရဲရဲ နေရပြီးသည့်နောက်တွင် မည်သူမဆို နေရာထိုင်ခင်း သန့်သန့် အစား အသောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မျှော်လင့်တောင့်တပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူမက ဆက်ပြီး ပုန်းအောင်းနေသည်။ ယခုတစ်ခါ ပုန်းအောင်းသည်က ကိုယ့် လူများကို ကိုယ် ပုန်းအောင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

“မစ္စဖရန်ကလင် ဘယ်မှာ နေသလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“တိုင်းရင်းသားတွေ ဆောက်ပေးထားတဲ့ တဲကလေးတစ်လုံးမှာပဲ။ အဲဒီ ကနေပြီး သူတို့နေတဲ့ အိမ်ရှည်ကြီးတွေဆီကို သွားနိုင်တယ်”

“အဲဒါ ဘယ်နေရာမှာလဲ။ ကျွန်တော့်အဖေ လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့ နေရာ”

“အဲဒီနေရာက...”

နာမည်က အခေါ်ရခက်သည်။ အသံထွက်ရခက်သည်။ ဆင်ဘင်တင် ရောတောတော ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဤမိန်းမကြီး ထွေလာကေ လာ လုပ်နေသလားဟု ထင်မိသည်။

“အဲဒီနေရာက ဘယ်နားမှာလဲ”

ကျွန်တော် ထပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်းကို ပြောပြလို့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနေရာက မြေပုံထဲမှာ ဘာမှ ရေးမထားဘူး”

သူမက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။

“မစ္စဖရန်ကလင်ဆီကို သူ လာတာပေါ့”

ကျွန်တော် မေးပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူ လာတာပဲ”

သူမ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ရှင်း မှာမဟုတ်ဘူး မစ္စတာ တန်နီကလစ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် ငှက်ဖျားမိနေတယ်။ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ဇေယျာဉ်ပျက်ကျတဲ့အသံ မကြားဘူးလား”

“မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ် အိပ်မက်မက်နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ် အိပ်ထောင်နေတယ်”

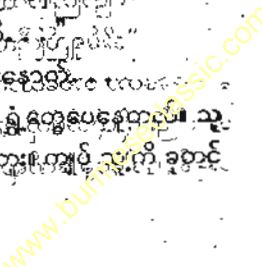
နည်းနည်းတော့ ရပ်သည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သူမက စကား လုံးတွေကို သေသေချာချာ နှေးနှေးပြောနေ သည်။ သူမက ငှက်ဖျားမိနေသည်။ အဖျားတက်နေ သည်။ အဖျားကြီး နေ သည်။ အိပ်ပျော်နေ သည်။ ကမ္ဘာပေါ်က တယ် ဖြစ်နေ သည်။ ထင်ရှားပိုင်ပိုင်တင်တင် ဖြစ်နေ သည်။

“အဲဒီတုန်းက မစ္စဖရန်ကလင်နဲ့အတူ ဘယ်သူရှိသလဲ”

“ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း နေတာပဲ။ မင်းအဖေ

ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်အိပ်ရာက နိုးပြီး သူတို့...

သူမက ကျွန်တော်ထံ ခေတ္တမျှ ကြည့်နေပြီးနောက်... ကြမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပုံ တွေပေးနေတာပဲ။ သူ မော့နေတယ်။ သူ နားနေတယ်။ သူ တောထဲပြောနိုင်ဘူး။ ကျုပ် လူကို ခုတင်

ပေါ် ဆွဲတင်ရတယ်”

သူမက စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ...

“သူ့မှာ ရလာတဲ့ဒဏ်ရာတွေကိုတော့ ကျုပ် အသေးစိတ်ပြောနေဖို့ မလိုဘူးနဲ့တယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာဒဏ်ရာတွေရတယ်ဆိုတာ တကယ်လဲ ကျုပ် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ အပြင်ဘက်မှာ မျက်စိနဲ့ တွေ့ရတာကတော့ သူ့ပေါင်တစ်ဖက်ကွီးနေတယ်။ နံရိုးတွေ ကွီးနေကြတယ်။ သူ့ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာနေတယ်။ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ရတဲ့ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူဟာ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးရှိနေတဲ့အတွက် လေးဖက်တွား ပြီး လာရတယ်”

“သူ့လာရတာ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“ကျုပ် မသိဘူး။ ကျုပ် သူ့ကို ရေခဲဆေးပေးရတယ်။ သူ့ပေါင်ကို တျှပ် စည်းပေးရတယ်။ သူ့ ဒဏ်ရာတွေကို အရက်ပျံနဲ့စင်အောင် ဆေးပေးရ တယ်။ ဆေးထည့်ပေးရတယ်။ ဆေးတိုက်ရတယ်”

ထို့နောက် သူမက ကော်ဖီထုပ်ဖြည့်သည်။ မျက်မှောင်ကုတ်သည်။ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ အတန်ကြာမှ ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ် လုပ်တာ မှန်သလား မမှန်ဘူးလားဆိုတာ အခုထက်ထိ စဉ်းစား လို့ မရဘူး”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“သူ့ကို မြို့ကို ပို့မယ်ဆိုရင် ပို့နိုင်တယ်။ တိုင်းရင်းသားတွေဆီကို ကျုပ် သွားရမယ်။ သူ့တို့ကို လှေနဲ့ လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြောရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သွားရမယ့်ခရီး တ မိုင်တစ်ရာလောက်ရှိတယ်။ နောက်ပြောတော့ ကျုပ် အိမ်ကနေပြီး သူတို့နေတဲ့ အိမ်ရှည်ကြီးကို သုံးမိုင်လောက် ဝေးတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ အဲဒီကို ရောက်အောင် သွားနိုင် မသွားနိုင် မသေချာဘူး။ ငှက်ဖျားဟာ လူကို အတော် အားနည်းစေ တာပဲ”

“ပြောကြတယ်”

“အိမ်ရှည်ကြီးကို ကျုပ် သွားမယ်။ အဲဒီကို ကျုပ် မရောက်ဘူးဆိုရင် မင်းအဖေဟာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ အတော်ကလေး အားရှိပြီး ကိုယ့်အိမ်ကို အရောက်ပြန်လာနိုင်ဖို့ သေချာရင်တော့ ကျုပ် သွားမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာတွေက အင်မတန် ဆိုးပြီး အခြေအနေ မကောင်းတဲ့

လူနာတစ်ယောက်ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး စွန့်စားတာမျိုးတော့ မလုပ်သင့်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ် မသွားဘဲ နေခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် သူ သေ ရတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မှားနိုင်တယ်”

သူမက ကျွန်တော်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီအကြောင်းကို ကျုပ် မကြာခဏ စဉ်းစားမိတယ် မစ္စတာ တန်နီကလစ် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လုံးလုံးပင် စာကို အမှတ်ရနေခဲ့သလော။

“မစ္စဖရန်ကလစ်မှာ ဟခြား ဘယ်လိုမှ လုပ်စရာ မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“နောက်တစ်နေ့ ညနေကျတော့ ဒဏ်ရာတွေမှာ ဖိုဝင်လာကြပြီ။ ကျုပ် သာ အားရှိနေလို့ရှိရင် သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်နေလို့ရှိရင် ဒီနှစ်ရက်မှာ သူ ဟာ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း မိုင်အတော်ရောက်သွားပြီ”

“သေရင်လဲ သေပြီပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်အိမ်မှာလဲ သူ့အတွက် ကျုပ် ဘာမှ လုပ်မပေး နိုင်ဘူး။ လှေပေါ်မှာလဲ ကျုပ် သူ့ကို ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ ကျုပ်ဟာ သူ့သေတဲ့အထိ သူ့အနားမှာပဲ နေခဲ့တယ်”

“အဲဒါ သူ့အတွက် ကံကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

သူမ ခါးဆန့်လိုက်ပြီး...

“ကံကောင်းတယ် ဟုတ်သား”

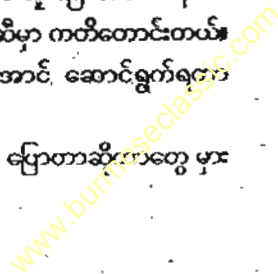
“နို့မဟုတ်ရင် သူဟာ တစ်ယောက်တည်း သေရမှာပဲ။ သူ သေရတော့ မယ်ဆိုတာ သူ သိနေပြီပဲ”

“တတိယနေ့ကျတော့ ဒဏ်ရာတွေဟာ ပုပ်လာပြီ”

“ဒါပေမဲ့ သူ စကားပြောနိုင်သေးတာပဲ။ စာထဲမှာ...”

“သူ့မှာ စကားပြောနိုင်တဲ့ အချိန်ကလေးတွေ ရှိတယ်။ မင်းအကြောင်း ကို သူ ပြောတယ်။ စာထဲမှာ ဘာတွေထည့်ရေးပါဆိုတာ သူ ပြောတယ်။ နောက် ပြီးတော့ စာကို မင်းဆီကိုရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့ ကိုယ့်ဆီမှာ ကတိတောင်းတယ်။ မင်းကို ကျုပ် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကတိကိုတည်အောင် ဆောင်ရွက်ရတာ မလွယ်ဘူး”

“ကတိတည်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ပြောတာဆိုတာတွေ မှား

ပါတယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။"

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

"မင်းကို ကျုပ် ဘာမှ ဆက်ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး"

"တစ်ခု ရှိတယ်။ စာထဲမှာပါတဲ့ ရည်ညွှန်းချက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး"

"နံပါတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကျုပ်လဲ နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ အရေးခိုင်းတာပဲ။ အဲဒီနံပါတ် ကို ထည့်နေဖို့ သူ အထပ်ထပ်ပြောတယ်။ အဲဒီနံပါတ်ကို မင်း သိဖို့ သူ အဓိက သိပ်ထားတယ်"

"ဒီနံပါတ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာဆိုတာတော့ အရိပ်အမြွက်မပြော ဘူးလား"

"မပြောဘူး။ နံပါတ်ကို ထည့်နေဖို့ပဲ ပြောတယ်"

"ဒါဆိုရင် ဒီနံပါတ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ယူရမှာပေါ့"

"ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ"

ထို့နောက် သူမသည် အင်္ကျီလက်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို လက်ဖြင့် သပ်ပစ်လိုက်ရင်း...

"ကျုပ်ကို စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့။ ကျုပ်လဲ ဒီနံပါတ်အကြောင်း ကို တွေးနေမိပါတယ်။ သူ့အကြောင်းကိုရောပေါ့"

သူ့ဘဝအကြောင်းကို ကျွန်တော် တည်းဖြတ်ပြီး ပြောဆိုပါသည်။ အမေ၏အမြင်များကို ထည့်သွင်းပြောကြားခြင်းမပြုပါ။ ထို့အပြင် လူဒလန်နှင့် မသမာသော လုပ်ငန်းများကိုလည်း ခြွင်းချန်ထားခဲ့ပါသည်။ သူသည် လေတပ်-မတော်တွင် သူ့ဘဝကို အခြေစိုက်သည်။ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးများ ရရှိသည်။ လေယာဉ်ပျံသန်းမှုတွင် ထူးချွန်သည်။

"ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူ ဘာဖြစ်ရတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူ ပြောပြလား"

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

"မပြောဘူး။ သူ သေသွားတယ်။ သူ အသက်ထွက်သွားတာကို ကျုပ်

စောင့်ကြည့်နေတယ်။ သူဟာ အင်မတန် ရဲရင့်ပါတယ်။ သူ့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သင်္ချိုဟ်ခဲ့တယ်။ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုခုရှိတယ်ဆိုရင် သူ့နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ သူက သူ့သားဆီကို သတင်းပေးချင်တယ်။ အဲဒီတာဝန်ကို ကျုပ် ယူခဲ့တယ်။ အဲဒါပဲ"

"တစ်ခုကျန်နေသေးတယ်။ သူ သေတဲ့အကြောင်းကို မစွဲဖရန်ကလင် သတင်းမပို့ခဲ့ဘူး"

ကျွန်တော် ထောက်ပြလိုက်သည်။

"သူက ကျုပ်ကို သတင်းမပို့ဖို့ မှာခဲ့တယ်"

"သူ မှာခဲ့ပေမယ့် ဥပဒေသဘော ရှိနေသေးတယ်။ တာဝန်ရှိတယ်"

"ကျုပ်တို့ဟာ တရားဥပဒေနဲ့ အင်မတန် အလှမ်းဝေးတဲ့နေရာတစ်ခု မှာ ရောက်နေကြပါတယ် မစွတာတန်နီကလစ်။ သူ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျပြီး သေသွားတယ်ဆိုတာကို သိရတဲ့အတွက် သူ့သားဟာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲဖြစ်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ တခြားပြဿနာတစ်ခုခုဆိုရင် တစ်သက်လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရမယ်တဲ့"

"အဲဒီတော့ မစွဲဖရန်ကလင် သဘောတူလိုက်တယ်ပေါ့"

"ဟုတ် ဟယ်"

"အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး"

"ကျုပ်လဲ နားမလည်ဘူး။ ကျုပ် စဉ်းစားလို့မရဘူး"

သူမ မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ သူမ၏အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားသည်။

"ဒါပေမဲ့ အခု မင်းနဲ့ စကားပြောနေရင်းနဲ့ ဒီအဓိပ္ပာယ်ကို မင်း နားလည်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သဘောပေါက်လာတယ်"

သူမက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်...

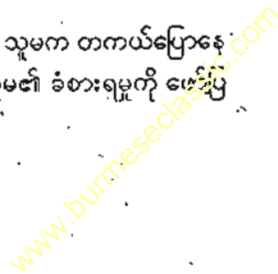
"ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆတယ်"

ကျွန်တော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

"မင်းပြန်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် မစွတာ တန်နီကလစ်"

သူမ၏အသံ မာလာသည်။

ကျွန်တော် စောဒကတက်သည်။ မရတော့။ သူမက တကယ်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ သူမ၏ ခံစားရမှုကို ဖော်ပြသော စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။

မစ္စတာ ကန်နီကလစ်

မင်းနဲ့ မင်းအဖေ တူညီမှုကနေ မင်း ခွာထွက်မသွားနိုင်ဘူး။ သူဟာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လေးစားချီးကျူးထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သူ သတ္တိရှိသလို မင်းလဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကို မင်းပြခဲ့ပြီးပြီ။ သူဟာ တိုက်ပွဲတွေဝင်ခဲ့တယ်။ အောင်ပွဲတွေ ရခဲ့တယ်။ မင်းလဲ အတူတူပဲ။ နောက်ဆုံး ကျတော့ သူဟာ သူ့ဘဝကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးသွားခဲ့တယ်။ ရာဇဝတ်မှုနဲ့မကင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုမှာ သူ့ပတ်သက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီဥစ္စာဟာ သူ့ဘဝကို ထိခိုက်စေခဲ့တယ်။

အခုလဲ ကျုပ်ဟာ မင်းကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သူ့စာကို ပေးခဲ့မိတဲ့အတွက် နောင်တရနေမိတယ်။ သူ့စာထဲမှာပါတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မင်းဟာ ကျုပ်လို့ပဲ မသိဘူးလို့ ကျုပ် ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတုတ်ဘူး။ မင်းဟာ ကျုပ် မသိတာတွေကို သိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်မှာ ဒီစာကိုပေးမိတဲ့အတွက် မင်းကို မတုတ်တဲ့ လမ်းတစ်ခုကို လျှောက်စေရာ ရောက်နေပြီလို့ ကျုပ် ခုခိုနေမိတယ်။

သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာပါတဲ့ အပိုဒ်တစ်ခုကို ကျုပ် သတိရနေမိတယ်။ အဲဒါကတော့ 'အဖေရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေဟာ သားဆီကို ဆင်းသက်တယ်'တဲ့။ မင်းအဖေဟာ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီဒုစရိုက်မှုကို မင်း ဆက်ပြီး ကျူးလွန်အောင် ကျုပ်က ပေါင်းကူးပေးရာရောက်နေပြီလို့ ကျုပ် စိုးရိမ်နေတယ်။

ကျုပ် အခုပြောနေတာတွေဟာ အလကားသက်သတ် ဆရာလုပ်နေတာလို့ မင်း ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်။ အမှန်တော့ မင်းကိစ္စမှာ ကျုပ် ဘာမှဝင်ပြီး စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့တာဝန် မဖြစ်အောင် ကျုပ်မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်တော့ ရှိတယ်လို့ ယူဆမိတယ်။ မင်းနဲ့ မင်းအဖေရဲ့ တူညီမှုဟာ ရှေ့မှာဆက်ပြီး တူညီသွားမှာကို ကျုပ် မလိုလားဘူး။ ဒီလောကကြီးမှာ ဆွဲဆောင်နေတဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရမယ်။ မင်းလဲ အခု ဒီပြဿနာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်နေရပြီလို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်။ ဒါကို မင်း ဥပေက္ခာပြုနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့

အမြော်အမြင် ကြီးတာပဲ။

၁၉၄၅ ခုနှစ်က အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အခုဆိုရင် သမိုင်းဖြစ်နေပါပြီ။ သမိုင်းကို သမိုင်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့လို့ မင်းကို ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။

သင်၏ ရိုးသားသော စိတ်ရန်ကလင်

ကျွန်တော် စာကိုဖတ်သည်။ ပြီးတော့ ထပ်ဖတ်သည်။ ပတ္တမြားတွေနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားအကြောင်း စဉ်းစားသည်။ အဖေနှင့် သားတို့၏ တူညီမှုအကြောင်း စဉ်းစားသည်။

ပတ္တမြားတွေ ရှိနေသည်။ သည်ပတ္တမြားတွေအတွက် ကျွန်တော်အဖေ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ သည်ပတ္တမြားတွေကို မည်သူပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မသိနိုင်ပါ။ သည်ပတ္တမြားတွေကို ဂျပန်တစ်ယောက်က စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က ထုတ်ဝေသော ငွေတွေဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် မည်သူတွေထံက ဝယ်ယူခဲ့သနည်း။

တစ်ခါ ကျွန်တော်အဖေက သည်ပတ္တမြားတွေကို စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က ထုတ်ဝေသော ငွေဖြင့်ပင် ထပ်ပြီး ဝယ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် သည်ပတ္တမြားတွေသည် ဘိုနိုယိုကျွန်းက တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိသည်။

သည်ပတ္တမြားတွေကို ကျွန်တော် သွားရှောက်ပြီး မရှာဖွေခဲ့လျှင် ၎င်းတို့ကို မည်သူမျှ တွေ့ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် နောက် မှူးဆက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကြာရှိသည်အထိ တွေ့ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုအခါကျမှ တွေ့ရှိကြလျှင်လည်း ပိုင်ရှင်ကို ရှာဖွေနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် မစ္စရန်ကလင်ပြောသည့် အချက်တစ်ခုမှာ မှန်သည်။ သည်ပတ္တမြားတွေကို ကျွန်တော် မပိုင်ဆိုင်ပါ။

ထိုအပြင် အရေးကြီးသည်သောချက်ကို သူမက ကိုင်ထားသည်။ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျသည့်နေရာကို သူမ တစ်ယောက်တည်းသာ သိရှိသည်။ နောက်ပြီးတော့ ထိုနေရာကို သူမက ကျွန်တော်ကို ပြောမပြမည်မှာလည်း အများကြီး သေချာနေသည်။ သူမက ကျွန်တော်ကို ထိန်းကျောင်းသည့်အနေဖြင့် သူမ၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပေးလိမ့်မည်။

နတ်နွယ်

ကျွန်တော် စာပြန်ရေးလိုက်သည်။ သူမ၏စာကို ရရှိသည့်အကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစား တွေးတောနေချိန်အတွင်း တံခါးကို ဖွင့်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်အချိန်မှာ ပင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာ တခြား အကြောင်းအချက်တစ်ခုက ဝင်ရောက်လာ ပြန်သည်။

ဘိုနီယိုကျွန်းတွင် စစ်ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

* * *

ဘိုနီယိုကျွန်းသည် အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစုတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာ လူနေကျွန်းများတွင် တတိယအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဘိုနီယိုကျွန်းသို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိသော ဥရောပတိုက်သားများမှာ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောသားများ ဖြစ်သည်။ ဒတ်ချ်နှင့် ဗြိတိသျှတို့သည် ဘိုနီယိုကျွန်း၌ ကုန်သွယ်မှုများ အပြင်အဆိုင် ပြုလုပ် ရင်း နယ်မြေများကို သိမ်းသွင်းခဲ့ကြသည်။ ၁၉၅၀ ခုပြည့်နှစ်တွင် အင်ဒိုနီးရှား သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်သောအခါ ဒတ်ချ် ဘိုနီယိုသည် ပြည်နယ်တစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်ပြီး ကာလီမန်းတင်းဟု ခေါ်ဆိုသည်။ ကျွန်း၏ သုံးပုံနှစ်ပုံမျှ ဖြစ်သည်။ ကျန် သုံးပုံတစ်ပုံသည် ဗြိတိသျှတို့အုပ်စိုးသော မြောက်ဘိုနီယို၊ ဘရူးနေနှင့် ဆာရာဝပ်တို့ ဖြစ်သည်။ ယခု တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားသည်မှာ ဗြိတိသျှတို့ အုပ်ချုပ် သော နယ်မြေတွင် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး တိုက်ပွဲသတင်းကို ရေဒီယိုတွင် ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ပထမတွင် တိုက်ပွဲသည် မကြီးကျယ်လှ။ ရဲစခန်းတစ်ခုကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက် သေဆုံး၍ နှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရသည်။

သို့သော် အရေးကြီးသည်က စစ်တစ်ခု စတင်ချေပြီတည်း။ ကွန်မင်ဒိုတပ်ဖွဲ့များ နှင့် ဂေါ်ရခါးတပ်ဖွဲ့များကို အမြန်ဆုံး စစ်ကူပို့ရသည်။ ရဟတ်ယာဉ်များနှင့် စစ်သင်္ဘောများ စေလွှတ်ရသည်။ ဤတိုက်ပွဲများသည် အင်ဒိုနီးရှားနှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံခြင်းပင်ဖြစ်သည် ဟု ရေဒီယိုမှ ကြေညာသွားသည်။

ဤကား ဘိုနိုယိုကျွန်းတွင် ဖြစ်ပွားသော စစ်ကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခြင်း တဲ့။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မြေပုံစာအုပ်ကိုထုတ်ပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသော တီဗီဒူဒေသကို ရှာဖွေသည်။ သို့သော် မြေပုံမှာ သေးလွန်းလှသဖြင့် စာကြည့်- တိုက်သို့ ကျွန်တော် သွားရသည်။ ဧရာမမြေပုံကြီးတွင် ရှာဖွေရသည်။ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သူများသည် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ကာလီမန်းတင်းပြည်နယ်ဖြစ်သော တောင်ဘိုနိုယိုမှ လာရောက်ကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဆာရာဝပ်နယ်မြေ ကို တိုက်ခိုက်ရန် တောင်တန်းများကို ဖြတ်ပြီး သုံးပိုင် ခရီးလောက်ကိုသာ လာကြ ရသည်။ တိုင်း သတင်းစာကြီးက တိုက်ပွဲအကြောင်း အပြည့်အစုံရေးသားထား သည်။

သေချာသည်ကတော့ ဤစစ်ပွဲသည် ထူးဆန်းသော စစ်ပွဲတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။ နယ်နိမိတ်မျဉ်းကြောင်းသည် မိုင်တစ်ထောင်ကျော် ရှိသည်။ ဤ နယ်နိမိတ်ကို မည်သူမှ မကွာကွယ်နိုင်ပါ။ နယ်နိမိတ်က ရိုးရိုးမြေပြင်လည်း မဟုတ်။ မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများဖြစ်ကြသည်။ တောင်နွားမောင်း နှစ်ဖက်စလုံးမှာလည်း သစ်တောကြီးတွေ သိပ်သည်းလျက် ရှိသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် စစ်သားတစ်ယောက် ၏ အသိစိတ်ဖြင့် သိရှိလိုက်ပါသည်။ စစ်ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဖြစ်သည်ဖြစ်စေ ဘိုနိုယိုကျွန်းသို့ ကျွန်တော် သွားရောက်ခဲ့လျှင် ကောင်းစွာ သွားလာ လှုပ်ရှား နိုင်ပါသည်။

သို့သော် မစွဲဖရန်ကလင်၏ ပြဿနာက ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် သွား ချင်သည်။ သို့သော် သူမ၏အကူအညီမရဘဲနှင့် ကျွန်တော် မသွားနိုင်ပါ။ သူမ၏ အကူအညီမရမှာလည်း ကျိန်းသေသည်။

အမူမစစ်ဆေးမီ တစ်ရက်တွင် ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ထံသို့ သူတို့ ဖုန်းဆက်ကြပြန်သည်။ အေးစက်မာကျောသော အသံက ထပ်မံ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်။ မင်းကိုယ်မင်း အမြဲ တမ်း မကာကွယ်နိုင်ပါဘူး”

နှစ်ခွန်းပဲ ပြောသည်။

တယ်လီဖုန်းကို ချောက်ကန် ချသွားသည်။

ထိုနေ့ ညနေမှာပင် သည်အမှုကို ကိုင်တွယ်ရသော မစ္စတာဟန်ဒါဆင် အမည်ရှိသည့် စုံထောက် အင်စပိတ်တော်ကို ကျွန်တော် သွားရောက် တွေ့ဆုံ သည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ဌာနဆိုင်ရာ စားသောက်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ဟိုက်ပြီးနေသက်...

“ခင်ဗျား စိတ်ပူနေသလား”

“သူတို့ပြောတာ တကယ်ဆိုရင်တော့ ပူစရာပေါ့”

သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီးနောက်...

“ကျုပ်တို့ဟာ အင်မတန် ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင် ခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့ဟာ တကယ်လုပ်တာထက် ခြိမ်းခြောက်တာက ပိုများတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူတို့အားလုံးလောက်ကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းမိထား ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ မိတ်ဆွေတွေရှိတယ်။ ပိုက်ဆံပေးပြီးတော့လဲ ခိုင်းနိုင် တယ်။ ခင်ဗျားဟာ တန်းစီပြတုန်းက လူရွေးပေးခဲ့ပြီး အခုမှ စိတ်ပြောင်းသွား မယ်ဆိုရင်တော့ သဘာဝမကျဘူးပေါ့”

“အင်စပိတ်တော်ကြီးက သူတို့အားလုံးကို ထောင်ထဲ ပို့ချင်တာလား”

“အားလုံးအတွက် ကောင်းတာပေါ့”

“လူ့အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အကျိုး ဆိုပါတော့”

“မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ လူ့အဖွဲ့ကြီးကို ကာကွယ်ဖို့ လခယူနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားလဲ တစ်ကြိမ်က လခယူခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“နောက်ပိုင်းတော့ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒီမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အများကြီး စွန့်စားခဲ့ပြီးပြီ။ အခုဟာ နောက်ဆုံး တစ်ခုပဲ။ သေနတ်နဲ့လူကို ဝင်ပြီး နပန်းလုံးခဲ့တာထက်တော့ အများကြီး အခြေ အနေ ကောင်းပါတယ်”

“တစ်ခါ စွန့်စားခြင်းရဲ့ သဘောက နောက်တစ်ခုကို ဦးတည်နေတာ ပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“လုပ်ငန်းရဲ့ သဘာဝပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ”

ကျွန်တော် ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သူက...

“မပြန်ခင် တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားအတွက်ပါ။ သူတို့

ဟာ လက်တံ့ပြန်တတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အကြာကြီးတော့ တေးမထားတတ်ကြပါဘူး”

“ဘယ်လောက်ကြာရင် သူတို့ မေ့သွားမလဲ”

“တစ်ပတ် နှစ်ပတ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်လ နှစ်လ၊ ခင်ဗျား နောက်ထပ် ခွင့်ထပ်ယူလို့ ရမလား”

“ဘက်တိုက်တွေက မလွယ်ဘူး”

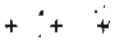
သူ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့မှာ ပူးပေါင်းမှုကလေးတွေ ရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘက်တိုက် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံတွေနဲ့ပေါ့။ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်တို့ တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့်မန်နေဂျာကြီးကတော့ သိပ်ပြီး ဘဝင်ကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟန်ဒါဆင်က သူ့လက်ကို ကမ်းပေးရင်း...

“သူ့ကို အပေါ်က ပြောပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဆုငွေရတယ် မဟုတ်လား။ ခရီးတစ်ခု သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်တို့ကိစ္စတွေ ကျုပ် စီစဉ်ပါမယ်”

အမှစစ်ဆေးသည်။

ကျွန်တော်သည် စကြိုတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျွန်တော့်အလှည့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေပါသည်။ ရှေ့နေတစ်ယောက် အပြင်ထွက်လာပြီး ဆေးလိပ်သောက်သည်။ ဟန်ဒါဆင်နှင့် စကား အနည်းငယ်ပြောသည်။ ထိုရှေ့နေ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသောအခါ ဟန်ဒါဆင်က ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အား ခြိမ်းခြောက်သည့်ကိစ္စကို တရားသူကြီး သိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေ ကောင်းမွန်ကြောင်း ပြောကြားသည်။

“သည်ကောင်တွေ နောက်ထပ် ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ် နှစ်နှစ် တိုးသွားမှာတော့ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သတင်းကောင်း မဟုတ်လှပါဘူး”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

သူက...

“ကျုပ်အတွက်တော့ သတင်းကောင်းပါပဲ။ ဪ... ဒါနဲ့ ကျုပ် စကားတစ်ခုပြောရမယ်။ ခင်ဗျား ဘက်တိုက်က လုံခြုံရေးအရာရှိက တစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့ အထက်အရာရှိ ဖြစ်ဖူးတယ်။ သူ ဘက်က အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ အပန်းဖြေ ခရီးလမ်းညွှန်စာစောင်တွေကိုတောင် ကျုပ် ဖတ်နေမိပြီ”

ကျွန်တော်ကမူ အပန်းဖြေခရီးလမ်းညွှန်စာစောင်များအစား တိုင်းသတင်းစာကြီးကို ဖတ်ရသည်။ အရှေ့ပိုင်းဒေသတွင် အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုရှိသနည်းဟု ကြည့်ရသည်။ ဘုရင့်ရေတပ်မတော်မှ တိုက်သင်္ဘောကြီးတစ်စီးသည် စင်္ကာပူ ရေတပ်ခခန်းမှနေ၍ ဆာရာဝပ်ပြည်နယ် ကူးချင်မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျွန်တော်သည် သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရသောအခါ လူဆိုးတွေက ခြိမ်းခြောက်သည့်အကြောင်းကို ပထမတွင် ရှေ့နေက မေးသည်။ ထို့နောက် တရားသူကြီးက မေးသည်။

“သည်ကိစ္စကို ကျုပ် အလေးအနက် ဆောင်ရွက်ရမယ်”

တရားသူကြီးက ပြောသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် အစစ်ခံပြန်သည်။ ပြန်လှန်မေးခွန်းများကို ဖြေရသည်။ ဝက်ခြံကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပြီးသောအခါ တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်လို လူမျိုးတွေ ရှိသည့်အတွက် လူ့အဖွဲ့ကြီးတွင် အကျိုးများစွာ ရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မနေတတ် မထိုင်တတ် ရှက်သလိုလို ဖြစ်လာသဖြင့် မျက်လုံးလွဲလိုက်ရာ လာရောက်နားထောင်သူများထဲတွင် မစွ ဖရန်-ကလင်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

သည်မိန်းမကြီး ရုံးမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။

သက်သေခြံအတွင်းမှ ကျွန်တော် ထွက်လာသောအခါ နောက်ဘက်တွင် ထိုင်နေသော ဟန်ဒါဆင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ ကျွန်တော့်

နောက်သို့ လိုက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒုတိယတန်းထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ဝတ်စုံအပြာနဲ့ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့် ကို စောင့်ကြည့်နေပြီး သူက ကျွန်တော့်ကို လာပြီး စကားပြောမယ်ဆိုရင် . . .”

ကျွန်တော့်စကား ရပ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ မစွစရန်ကလင် လျှောက်လာနေသည်။

“သူလား”

ဟန်ဒါဆင်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် သွားမယ်။ အင်စပိတ်တော်ကြီး သူ့ကို ရှင်း

ပြလိုက်ပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

ထိုနေရာမှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ရဲသားတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို စာတစ်စောင် လာပေးသည်။ ဟန်ဒါဆင် ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်။ ဘာမှမပူနဲ့။ ကျုပ် စိစဉ်ထားတယ်”

ညနေစောင့်သောအခါ ဝက်ခြံထဲမှပုဂ္ဂိုလ်များ ထောင်ဒဏ် တစ်ဆယ့်-နှစ်နှစ် အသီးသီး ရရှိသွားကြသည်။ သူတို့အားလုံးပင် ယခင်က ပြစ်မှုဟောင်း တွေ ကိုယ်စီရှိနေကြသည်။

သူတို့အားလုံးကပင် ကျွန်တော့်ကို မကျေမချမ်းနိုင်သော မုန်းတီးမှုဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ဤအမှုတွင် ကျွန်တော်သာ ဝင်ရောက် မစွမ်းဆောင်နိုင် ခဲ့လျှင် သူတို့သည် ငွေတွေ အမြောက်အမြားနှင့် လွတ်ထွက်သွားကြပေလိမ့်မည် ထူ တရားသူကြီးက ပြောဆိုသည်။

သူတို့ကလည်း သည်အတိုင်းပင် မှတ်ယူထားကြပါသည်။ သို့သော် အတိုးတရားတွက်ချက်မှုတွင်ကား သူတို့က တရားသူကြီးမင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ချေသည်။

+ + +

ကျွန်တော်သည် ရဲကားဖြင့် တရားရုံးမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ရဲကားသည် တစ်လမ်းမောင်းလမ်းကို ပြောင်းပြန်မောင်းနှင်သည်။ အကယ်၍ လူဆိုးများ နောက်မှလိုက်ပါလာလျှင် မလိုက်နိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဟိုတယ် တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ကျွန်တော်၏ လုံခြုံမှုအတွက် ကျွန်တော်သည် ထိုဟိုတယ်မှာ ညအိပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား အမျိုးသမီးကြီးကို စာလျှင်ကြီးက ခေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီကြား ထဲမှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲအလုပ်ကလေးတွေ လုပ်လို့ ရသမျှ လုပ် ထားပေါ့။ နေကာမုက်မှန်တပ်တာမျိုးတို့ ဦးညှပ်တစ်မျိုးဆောင်းတာတို့ ဆံပင်ကို ဆေးဆိုးတာတို့ပေါ့”

ကားထဲတွင် ဟန်ဒါဆင်က ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပဲ။ ဟုတ်စားတစ်လက်လောက် ဆောင်ထားရရင် ကောင်း မလားလို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးနေတယ်”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခွင့် မရှိဘူး။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့အတွက်တောင် ခင်ဗျားမှာ ကိုင်ဆောင်ခွင့်မရှိဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဟိုတယ်မှာ ထားခဲ့သည်။

မစွစရန်ကလင် ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်တော်က သူမကို ဧည့်-ခန်းဆောင်ကြီး၏ လူရှင်းသော တစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

စားပွဲထိုးက ကျွန်တော့်အတွက် ဝီစကီတစ်ခွက် ယူလာပေးသောအခါ သူမက အနည်းငယ် မကျေနပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူမက လက်ဖက်ရည်သောက်မည်ဟု ဆိုသည်။

“ဗာမင်ဂမ်ကနေပြီး ဘာကိစ္စ ရောက်လာရတာလဲ” ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“တရားရုံးမှာ မင်း အစစ်ခံတာကို နားထောင်ရအောင်ပဲ။ နောက်ပြီး တော့ မင်းနဲ့လဲ တွေ့ရအောင်ပဲ။ မင်းဆီက ပြန်စာကို ဖတ်ရတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ မှာ သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျဘူး”

သူမက လက်ဖက်ရည်တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“တရားရုံးမှာ မင်း ကနေထွက်ဆိုတာ အင်မတန် လေးလေးနက်နက် ချိတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို လေးနက်လေ သူတို့က မင်းကို ပိုပြီးမှ ခြိမ်းခြောက်လေ ဖြစ်မှာပဲ။ မစ္စတာ တန်နီကလစ် . . . မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးဆန်းတာတော့ ဒါပဲ။

မင်းဟာ အချို့နေရာကျတော့ ဘာမှ အလေးအနက် မရှိဘူး”

“ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မင်းအဖေအကြောင်း ကျုပ် ပြောတဲ့အခါမှာ မင်းရဲ့ တုံ့ပြန်မှုဟာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ မျှော်လင့်ထားသလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး”

သူမက ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်ထိခိုက်မှု သိပ်မရှိဘူးလို့ ပြောချင်တာလား။ အချိန်တွေက အများကြီး ကြာသွားပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူ သေပြီလို့ တွက်ထားခဲ့ပြီ”

အမျိုးသမီးကြီး ခေါင်းခါသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ သည်အကြောင်းကို ပြောရတာ စိတ်မချမ်းသာစရာ တိစ္ဆာတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ ကျုပ်လို လူ့ဆပုံမရဘူး”

“ဒီမှာ မစ္စဖရန်ကလင်။ ကျွန်တော်ဟာ စစ်မြေပြင်မှာ ဒဏ်ရာရတဲ့ လူတွေ ကျဆုံးတဲ့လူတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေလဲ အများကြီးပါတယ်”

“ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ မင်းအနေနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်နေတာကို ကျုပ် တွေ့ရတယ်။ မင်းဟာမင်း သိချင်တာတစ်ခုတို့ သိလိုက်ရတဲ့ပုံစံမျိုးပဲ။ မင်းဟာ တစ်ခုခုကို သိနေတယ်။ ကျုပ်က မင်းကို ထပ်ပြည့်ပြီး ပြောနေတာပဲ။ မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေအားလုံးဟာလဲ အဲဒီဘက်တို့ တာစုနေတယ်”

“မစ္စဖရန်ကလင် စိတ်ထဲမှာ ထင်နေလို့ပါ”

သူမက လက်တစ်ဖက် ကာလိုက်ပြီး . . .

“ဒီမယ်. . မစ္စတာ တန်နီကလစ်၊ မနိုးသားမှုဟာ မောင်ရင့်ပုံစံ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ရင် မလုပ်တတ်ပါဘူး။ မောင်ရင် လုံအောင် မဖုံးနိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ကလဲ ဒါမျိုးကို မမြင်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောခဲ့ကြတဲ့ အဖြစ်တွေကို ကျုပ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေပါတယ်။ အသေးစိတ် မှတ်မိနေပါတယ်။ သူ သေတော့မယ်ဆိုတာ သူ သိနေသလားလို့ဆိုတာကို မင်း မမေးခဲ့ဘူး။ သည်ဥစ္စာဟာ သားတစ်ယောက်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုအနေနဲ့ ဆန်းမနေဘူးလား”

“သူ့ဒဏ်ရာတွေ ဘယ်လိုဆိုတာ မစ္စဖရန်ကလင် ပြောခဲ့ပြီပဲ။ သူ

ဝေဒနာခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေပြီပဲ”

ထိုအခါ သူမက လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် . . .

“မစ္စတာ တန်နီကလစ်။ မင်းဟာ ပရိယာယ်ဝေရစ်တွေ လုပ်လာပြန်ပြီ။ ကျုပ်အနေနဲ့ စကားပြောလို့ မကောင်းတော့ဘူး။ သည်အတိုင်းပဲ ဆက်သွားနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီပွဲကို ရပ်လိုက်ကြစို့”

“ဒါကတော့ . . .”

ကျွန်တော်စကားကို သူမက ကြားဖြတ်ပြီး . . .

“သည်တစ်ခါ ရပ်ပြီးရင်တော့ နောက်ကို ဘယ်အကြောင်းနဲ့မှ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး ဆက်စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ မတွေ့တော့ဘူး။ မောင်ရင်ဆီကိုလဲ ကျုပ် စာမရေးတော့ဘူး”

သူမက လက်ဖက်ရည်ကို ဆက်ပြီး သောက်နေသည်။ ပန်းကန်လုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ . . .

“နောက်ပြီးတော့ မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကလဲ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဆန်းနေတယ်။ မင်းက မင်းအဖေ ဘယ်နေရာမှာသေသလဲလို့ မေးတယ်။ ကျုပ်က တောတွင်းတစ်နေရာမှာလို့ ပြောတယ်။ မြေပုံပေါ်မှာ အမှတ်အသားမရှိတဲ့ တောတွင်းတစ်နေရာလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း မကျေနပ်ဘူး။ ထပ်ပြီး မေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ သည်အချက်က မင်းအဖို့ အရေးကြီးနေတယ်။ မင်း ရထားတဲ့ သတင်းတွေအဖို့ အရေးကြီးနေတယ်”

ဤတွင် ကျွန်တော်က . . .

“စကားပြောကြဆိုကြတဲ့ အကြောင်းတွေကို မှတ်မိတာကတော့ မိန်းမတွေမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လဲ မှတ်မိပါတယ်။ မစ္စဖရန်ကလင်ဟာ အဲဒီနေရာကို အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောမပြုချင်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ မင်းရဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ ပြောပုံ ဆိုပုံတွေကို သံသယရှိနေလို့ပဲ။ အခုအထိလဲ သံသယရှိနေတုန်းပဲ။ မင်းအဖေဟာ မဟုတ်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဒါဟာ ဘာဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ မင်း သိတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်း သိနေတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် သူမကို ကြည့်နေမိသည်။

သူမက ကျွန်တော့်ကို နေရာ တော်တော်များများတွင် ဖမ်းပိ ချိတ်မိ နေပြီ ဖြစ်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်လူတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ သူမက အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်လျှင် အဆက်အသွယ်များအားလုံး ပင် ဖြတ်တောက်သွားပေမည်။

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော့်အဖေ လေယာဉ်ပျံဖျက်ကျသည့်နေရာကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသိရှိနိုင်တော့ပါ။

သူမကို ဥပဒေကြောင်းနှင့် ပြော၍ ရရှိမည်လည်း မဟုတ်ပါ။ သူမက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးနှင့် ပန်းကန်ပြားတို့ကို ချလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အသံမြည်သွားသည်။ ထို့နောက် သူမက အင်္ကျီလက်ပင့်လိုက် ပြီး လက်မှ ရွှေနာရီသေးသေး ကောင်းကောင်းကလေးကို ကြည့်သည်။

“ကျုပ် မစောင့်တော့ဘူး။ မင်း စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပါ။ နောက်နှစ်မိနစ် မှာ ကျုပ် သည်ကနေ သွားမယ်ဆိုရင် ရထားကို ကောင်းကောင်းမိတယ်”

“မစ္စဖရန်ကလင် လုပ်ပုံက တယ်ကြမ်းပါလား”

“မင်း ကျုပ်ကို ပြောမှာလား မပြောဘူးလား”

သူမက လက်အိတ်များကို စွပ်လိုက်သည်။ သူမ၏လက်ပေါ်တွင် သားရေပိုးပါးကလေးတွေကို အတွန့်အကြေမရှိအောင် သေသေချာချာ ပွတ် သပ်နေသည်။

“ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော် ပြောမယ်”

+ + +

သူမက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ကြားဖြတ်ပြီး မေးမြန်းခြင်း မပြုပါ။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို မပြုံးမမဲ့ ရှိနေသည်။

သူမက အံ့ဩဟန်လည်း မပြုပါ။

မကျေနပ်ဟန်လည်း မပြုပါ။

သို့သော် သူမ၏မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်မျက်နှာမှ လုံးဝမခွာဘဲ ရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်၏စကား ဆုံးသောအခါတွင် ကျွန်တော်ပြောသွားသော

စကားများကို သူမက တစ်လုံးမကျန် ပြောနိုင်မည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ အမူအရာတို့ကိုလည်း အတိအကျ ပြောဆိုနိုင်ပေ လိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်စကားဆုံးသောအခါ . . .

“လေယာဉ်ပျံကို သွားရှာဖို့ မင်း စိတ်ကူးထားသလား”

သူမက မေးလိုက်သည်။

“စိတ်ကူးနေတာပဲ”

“မင်းအဖေရဲ့ သင်္ချိုင်းကို ရှာဖို့ကော”

ကျွန်တော် မျက်နှာရှုံ့လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူမက . . .

“ဟော . . . တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ မင်းရဲ့ ဦးစားပေးက ထူးခြား မနေ

ဘူးလား”

“ခါလောက်လဲ မထူးခြားပါဘူး။ ကျွန်တော် ခုနစ်နှစ်သား နောက်ပိုင်း

မှာ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သူဟာ အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်

အပိုင်းမှာ မရှိတော့ဘူး”

“အခုအထိပေါ့”

+ သူမက မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ . . .

“တော်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဝတ္တရား ဘယ်လောက်ရှိရမလဲ”

“ပတ္တမြားတွေ။ သည်ပတ္တမြားတွေ ရှိနေရင်လဲ မင်းပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူ့ပစ္စည်းမှလဲ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပတ္တမြားတွေကို အဲဒီမှာ အဲဒီ

အတိုင်း ပစ်ထားတဲ့အတွက်လဲ ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်ဘူး”

မစ္စဖရန်ကလင် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် . . .

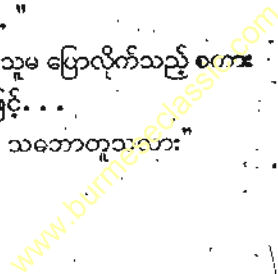
“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“နောက်ပြီးတော့ သည်ပတ္တမြားတွေ . . .”

ကျွန်တော့်စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ သူမ ပြောလိုက်သည့် စကား

အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် ငုံ့မိလာသဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်ပြောတာကို မစ္စဖရန်ကလင် သဘောတူသလား”

သူမက...

“ဒါကတော့ ရှင်းနေတာပဲ။ သည်ပတ္တမြားတွေကို အကျိုးရှိအောင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မလဲ”

ထို့နောက် သူမက လက်အိတ်များကို ပြန်ချွတ်ရင်း...

“သည်ပတ္တမြားတွေ မင်းလက်ထဲကိုရောက်လာရင် အကျိုးရှိတဲ့နေရာ မှာ သုံးနိုင်မလား”

“သုံးနိုင်တာပေါ့”

သူမက လက်အိတ်များကို လက်ကိုင်အိတ်နံဘေးတွင် သေသပ်စွာ ချထားလိုက်ပြီး...

“အင်း... ဟုတ်ပြီ။ မင်းဟာ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေကြီး ဝိုင်းမှူးချုပ်ဟောင်း လူဒလန်လို နေနိုင်မှာပေါ့။ သာယာတဲ့ ရာသီဥတုတစ်ခုမှာ အပျင်းထူနေနိုင် မှာပေါ့”

“မစ္စဖရန်ကလင် ဘဏ်တိုက်တစ်ခုခုမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးသလား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

သူမက ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ခပ်လုံ့လဲကလေး ပြုံးလိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားသည်။

“မင်း စဉ်းစားဖို့ ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ်။ သည်ပတ္တမြားတွေရဲ့ ပိုင်ရှင် တွေကို မသိနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သဘောတူတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ မြန်မာပြည် ကိုသွားပြီး စတွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ပတ္တမြားတွေများ ပျောက်ဖူး ဆုံးဖူးပါသလားလို့ လျှောက်မေးနေလို့ မရနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ ရှင်းနေတယ်။ သည်ပတ္တမြားတွေဟာ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ ရထားတာတွေပဲ”

“အဲဒီတော့”

သူမ၏အပြုံးက ပိုပြီး ပွင့်လန်းလာသည်။

“မကောင်းတဲ့ အထဲကနေ အကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ဘူးလား မစ္စတာတန်နီကလစ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မစ္စဖရန်ကလင်”

သူမ၏ ဆိုလိုချက်ကို ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ခပ်ရေးရေးထင်လာ သော်လည်း ကျွန်တော်က သေချာအောင် မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ ဘိုနိုယိုကျွန်းမှာ သာသနာပြု သူနာပြုတစ်ယောက် ဖြစ်

ဦးတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ဆာရာဝပ် သူနာပြု ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကြီးပဲ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ မစ္စဖရန်ကလင်ဟာ ဒါကြောင့်လဲ ကိုယ်ကျင့် ဘာရေးကိစ္စကို ပြုကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားတာပဲ”

အမျိုးသမီး ရယ်သည်။

တနာယ်ပင် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မောသည်။

ကျွန်တော်နှင့်တွေ့မှ ပထမဆုံးအကြိမ် ရယ်မောခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“အဖွဲ့ကြီးဟာ ကောင်းကွဲတွေကို အများကြီး သယ်ဖို့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ မူဝဲသ ဆုပ်ကိုင်ထားတာ မရှိပါ ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ တခြား အလှူခံလူမှုဝန်ထမ်းအသင်းတွေ လိုပဲ အမြဲတမ်းလောက်ပဲ ရန်ပုံငွေ ချို့တဲ့နေတတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က သူမကို မှန်သုန်သုန် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဧည့်... ရတနာတွေ ရမယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်တွေ၊ ပတ်တီးတွေ ဝယ်ရမယ် ဟုတ်လား။ လုပ်အားတန်ဖိုးတောင် မရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားက လမ်းညွှန်မယ်။ ကျွန်တော်က သွားရမယ်။ ရှာရမယ်။ ပြီးတော့ ဒါတွေ အားလုံးကို သူများကို ပေးလိုက်ရမယ်”

သူမ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြန်ပြီး...

“ဒါ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး”

ထိုအခါ သူမက ပြုံးပြီးပြီးနှင့်...

“အပေးအယူ နည်းနည်းလုပ်ဖို့တော့ ကျုပ် စဉ်းစားထားပါတယ်”

ကျွန်တော်က...

“တစ်ဝက်”

သူမက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး...

“သုံးပုံတစ်ပုံ”

“ခင်ဗျားအတွက်လား”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး။ သုံးပုံနှစ်ပုံက အဖွဲ့ကြီးအတွက် တစ်ပုံက မင်

အတွက်”

ကျွန်တော် ထိုင်ပြီး စဉ်းစားသည်။

သူမက လက်ဖက်ရည်ကို တစ်စုံစီမို့သောက်ရင်း ပြုံးစိစိရှိနေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သူမ၏အပြုံးသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ကူးစက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးပြီးကြည့်နေကြသည်။

“ဟုတ်သလား”

သူမက မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က သူမကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဟုတ်ပြီ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သူမက . . .

“နေအိမ်တစ်ခု ပြောစရာရှိသေးတယ် မစ္စတာတန်နီကလစ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်း မသွားရဘူး။ ကျုပ်လဲ မင်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မယ်”

* * *

G

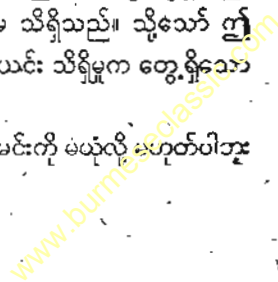
ဟုတ်ကဲ့။ စစ်ဖြစ်နေသည့်အကြောင်းကို သူမ သိပါသည်။ စစ်၏ အန္တရာယ်များကိုလည်း သူမ သိပါသည်။ စစ်ဖြစ်နေလျှင် သာသနာပြု ဆေးအဖွဲ့တွေမှာ ပိုပြီး လုပ်စရာတွေ ရှိသည်ဟု သူမက ပြောပါသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံး ကန့်ကွက်ချက်အဆို ရှုနိမ့်သွားရသည်။ အခြားသော ကျွန်တော်၏ ထောက်ပြချက်များမှာလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျက်ပြယ်ကြရတော့သည်။

သူမက ဆာရာဝပ် တောကြီးထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ နှစ်နှစ် ဝရမ်းပြေးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမအနေနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွင်လည်း မိတ်ဆွေတွေရှိသည်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများထဲတွင်လည်း မိတ်ဆွေတွေရှိသည်။

လေယာဉ်ပျံပျက်ကျသည့်နေရာကို သူမ သိရှိသည်။ သို့သော် ဤအချက်ကို သူမ၏ခေါင်းထဲမှာပဲ သိမ်းထားသည်။ ယင်း သိရှိမှုက တွေ့ရှိသော ရတနာများ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံ တန်သည်။

“အဲဒီနေရာကို အခု မပြောတာကတော့ မင်းကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

မစ္စတာ တန်နိကလစ်။ ဒါပေမဲ့ သတိရှိတဲ့သဘောပါပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ။ ကျုပ်မှာလဲ လျှို့ဝှက်မှုလေးတစ်ခုတော့ ရှိရမှာပေါ့။

မင်းမှာလဲ ရှိတာပဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ရှိလို့လား”

သူမ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှိတာပေါ့။ ပတ္တမြားတွေကို လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ အထူးလျှို့ဝှက်တဲ့ နည်းတစ်ခုနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီးထားတယ်။ အဲဒါကို မစ္စတာလုဒလန်က မင်းကို ပြော လိုက်တယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းဟာ ဝေစုတစ်ခု ရနေတာပဲ။ မင်းဟာ ကျုပ်ကို အကုန်လောက်နီးနီး ပြောလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေတွေကို ဘယ်ပုံစံနဲ့ အိန္ဒိယကို သယ်သွားတယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်း မပြောခဲ့ဘူး။ နောက် ပြီးတော့ ပတ္တမြားတွေကို မင်းအဖေ ဘယ်လိုဝှက်ထားတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ် ကို မင်း မပြောခဲ့ဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဝှက်ဖဲအဖြစ် ထားသည့်ကိစ္စကို ဖွင့်ထုတ်ပြီး ကစားလိုက်ရသည်။

သို့သော် သူမကို ကျွန်တော်နှင့်အတူ မခေါ်ချင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် အန္တရာယ် ပြင်းတီးသော အရပ်ဒေသတွင် နေခဲ့ဖူးပါ သည်။ သို့သော် အထူးလေ့ကျင့်ထားသူများ၊ လက်နက်အပြည့် တပ်ဆင်ထား သူ များနှင့်သာ ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်မြားမြောသော အရပ်ဒေသတစ်ခုသို့ အသက် ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒရွတ်ဆွဲခေါ်ပြီး သွားရောက်ဖို့ကား တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးပါ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က...

“သည်မေးခွန်းက မေးဖို့တော့ မသင့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပဲလဲလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ကျုပ် အငြိမ်းစား ယူခဲ့တယ်”

“ခြောက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပေါ့။ ဒါဆိုရင် မစ္စဖရန်ကလင် သိဖို့ကောင်းတယ်”

“ကျုပ် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်မှာ အနားယူခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ အရက်သေစာ

မသောက်သလောက်ဘဲ။ ဆေးလိပ်ဆိုရင်တော့ လုံးလုံး မသောက်ဘူး။ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး ကျန်းမာတယ်”

“ဒါလဲ မဖြစ်သေးဘူး”

သူမ ရယ်ပြန်သည်

သူမအနေနှင့် အများကြီး ပျော်ရွှင်အားရနေပုံ ရသည်။ တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ် ပိုပြီး သိသာထင်ရှားလာသည်။ သူမအဖို့ အရာရာသည် မက်မောဖွယ် ရာ ရှိနေသည်။ သူမသည် အငြိမ်းစား ယူခဲ့ရသည့်အတွက် အနည်းငယ် ကြိတ် မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေမည်။ ဆာရာဝပ်သို့ ပြန်လည် သွားရောက်ရေးဆိုသည်မှာ အိပ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါ ဤအိပ်မက်သည် အကောင်- အထည် ပေါ်လာချေပြီ။ သူမသည် လူ့အဖွဲ့ကြီးတွင် အသုံးဝင်ပေးတော့မည်၊ ဗွန်မြတ်သော လုပ်ငန်းအတွက် ရန်ပုံငွေများ ပေးလှူနိုင်မည်။

ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိလိုက်သည်။ စီးကရက်မီးခိုးများ ကို ဖြတ်ပြီး သူမကို ကြည့်နေမိသည်။ သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့် နေသည်။ သဘောမကျသည့် အမူအရာမျိုးနှင့်မဟုတ်။ ကျေနပ်အားရသည့် အမူအရာမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူမက...

“မင်း ကျုပ်ကို သဘောမကျဘဲ ဖြစ်နေတာကတော့ ကျုပ်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သည်အချက်ကို မင်း အကြောင်း ပြလို့ မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အကြောင်းပြလို့ မရနိုင်လို့ပဲ။ ကျုပ်ဟာ တောထဲမှာ မင်းထက် ကျွမ်းကျင်တယ်။ မင်းထက် ပိုတော်တယ်။ ဒီတော့ တစ်ခါ ဘယ်ဘက်ကို လှည့်လာပြန်သလဲ။ ကျုပ်ရဲ့ အသက်ကို ပြောလာပြန်တယ်”

“ကျွန်တော်က လက်တွေ့ကျကျ ပြောနေတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ မင်းအနေနဲ့ သံသယ ရှိ နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ် အသက်အရွယ်ထဲက တခြားလူ တော်တော်များများဆိုရင် တော့ သည်အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ ကတော့ ကောင်းကောင်းကျော်လွှားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကို သက်သေပြဖို့ပဲ ကျုပ် ပြင်ဆင်ထားပါတယ်”

“ဘယ်လို သက်သေပြမှာလဲ”

“ယောက်ရှိုင်းယားကို မင်း သိသလား”

“သေသေချာချာတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ အဲဒီက
လာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီမှာ တစ်ခါမှ မနေဖူးဘူး”

“သိပ်လှတယ်။ လမ်းလျှောက်ဖို့တော့ အကောင်းဆုံးဝေသတစ်ခုပဲ။
အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်”

“လမ်းလျှောက်နိုင်ရုံလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“မင်း တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပြောနေတာ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်
တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာ နာမည်ကျော်ခရီးတစ်ခု ရှိတယ်။ အထူး အရည်-
အချင်းတွေ လိုအပ်တယ်”

“ဘယ်လောက် လိုအပ်သလဲ”

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်ထားတာထက် အများကြီး လိုအပ်တယ်။ အဲဒီ
မှာ တောင်သုံးလုံး ရှိတယ်။ အင်ဂလိဘားရိုး၊ ဝှမ်းဆိုက်နဲ့ ပင်နီဂန့်ဆိုတဲ့ တောင်
တွေပဲ။ တောင်သုံးလုံးဟာ ဖိုခနောက်ဆိုင် ရှိနေတယ်။ အဲဒီတောင်သုံးလုံးစလုံး
ကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ တက်ရမယ်။ မိုင် သုံးဆယ်ခနီး ရှိတယ်”

“မစ္စဖရန်ကယ်တင် တက်နိုင်မယ်လို့ ထင်သလား”

“ကျုပ် ကောင်းကောင်း တက်နိုင်ပါတယ် မစ္စတာတန်နီကလစ်”

“တကယ်လို့ မတက်နိုင်ဘူးဆိုရင်ကော”

“မင်းကို ကျုပ် လမ်းညွှန်လိုက်မယ်။ ဆာရာဝပ်ကို မင်းတစ်ယောက်
တည်း သွားပေတော့။ ဒါပေမဲ့ အဲ . . . ကျုပ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ မင်း သိက္ခာကို
ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ပါ။ အဲ . . . မင်း မတက်နိုင်ဘူး ဆိုရင်ကော”

“အို . . . အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မသွား
ရဘူး”

“ကျုပ်ကလဲ မသွားပါဘူး။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအမှီးပြင်ဖို့အတွက်
နောက်ထပ် အလှူငွေ ငါးပေါင်၊ မဟုတ်သေးဘူး။ ဆယ်ပေါင်ရရင် တော်ပါပြီ။
ဘယ်နှယ့်လဲ။ သဘောတူသလား”

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည်။ ဦးထုပ်ဆောင်းထား
သည်။ အဝတ်အစားသပ်ရပ်သည်။ ဘေးမှာ လက်ကိုင်အိတ်နှင့် လက်အိတ်များ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးငယ်ပြီး ဆံပင်များ ဖြူနေ
သည်။ တစ်နေ့တံ့ ဈေးဝယ်ထွက်မည့် အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်

တူနေသည်။

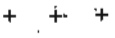
သို့သော် သူမတွင် တင့်ကားနှင့်တူသော အားမာန်ရှိသည်။ နောက်ပြီး
တော့ မမျှော်လင့်သည့် အချက်တွေ အများကြီး ရှိနေသည်။

ထိုတောင်သုံးလုံးကို ကျွန်တော် တက်ရမည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခြေထောက်
တွေ ပေါက်ပြဲမည့်သူမှာ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်ဖို့များသည်။

ကျွန်တော် နောက်တစ်ချက် ထပ်ပြီး ထောက်ကြည့်လိုက်သည်။
“တစ်ထောင်မရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ယောက်ျားတစ်-
ယောက်နဲ့ ခရီးအတူသွားရမှာ သင့် မသင့်ကော မစ္စဖရန်ကယ်တင် စဉ်းစားပြီးပြီလား”

ထိုအခါ သူမက . . .
“အင်မတန် စဉ်းစားသင့်တဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကိစ္စမှာ
တော့ လုံးဝ သင့်လျော်တယ်လို့ ကျုပ် ယူဆတယ်”

သည်ပွဲကတော့ သူ့ပွဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

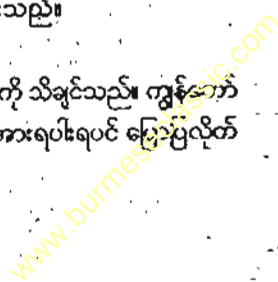

ကျွန်တော်က သည်စနေ တနင်္ဂနွေတွင် ယောက်ရွှင်းယားသို့ သွားမည့်
အကြောင်း ဟန်ဒါဆင်အား ပြောပြသည်။ ထိုအခါ သူက အဝတ်အစားများ
ယူရန် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ကားနှင့် လိုက်ပို့ပေးသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သိမ်းထားသော စစ်ဖိနပ်တစ်ရံ ရှိသည်။ ကျွန်တော်က
ထိုဖိနပ်ကို တစ်နေ့တွင် အသုံးလိုလိမ့်မည် ဟူသော သဘောဖြင့် သိမ်းထားခြင်း
မဟုတ်ပါ။ သံယောဇဉ် ရှိသဖြင့်သာ သိမ်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့
သည်ဖိနပ်က အသုံးဝင်လာပေပြီ။ ကျွန်တော်ခြေထောက်များကို မပေါက်မပြဲ
အောင် ကာကွယ်ပေးတန်ရာ ကောင်းသည်။ သို့သော် ခြေထောက်များသည်
အများကြီး နုနယ်လျက် ရှိကြသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ဖိနပ်နှင့် အဝတ်အစားများ၊ တိုယ်
သုံးပစ္စည်းများ ထည့်ပြီးနောက် ဘဏ်တိုက်သို့ သွားသည်။

သောကြာနေ့ နံနက် ဖြစ်သည်။
ဗားစတော့က ကျွန်တော် ဘယ်ကဲ့သို့သွားမည်ကို သိခွင့်သည်။ ကျွန်တော်
ကလည်း ယောက်ရွှင်းယားသို့ သွားမည့်အကြောင်း အားရပေးရပင် ပြောပြလိုက်
သည်။

ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် ခွင့်ရက်များ ထပ်ပေးမည့်အကြောင်း သူ သိပြီးဖြစ်မည်။ သို့သော် သူ ဘာမျှ မပြောပါချေ။ အထက်ကလာသော ညွှန်ကြားချက် ဖြစ်သဖြင့် သူ့အနေနှင့် ဘာမျှ မလုပ်သာပါချေ။

“ကောင်းပါတယ် မစ္စတာတန်နီကလစ်။ ကောင်းပါတယ်” ဟုသာ သူ ပြောပါသည်။

သို့ရာတွင် ညနေ ရုံးဆင်းကာနီးသောအချိန်တွင်ကား သူသည် ငွေစာရင်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ကွာခြားမှုများယွင်းနေဟန်ဖြင့် ပြန်တွက်ခိုင်းသည်။ ယင်းသဘောက လူတစ်ယောက်၏ စနေ တနင်္ဂနွေ ခရီးကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီမျှ နောက်ကျစေပါသည်။ ဘက်တိုက်အနေနှင့်လည်း မလိုအပ်ဘဲနှင့် အချိန်ပိုလုပ်အားခ ပေးနေရပါသည်။ သို့သော် သူ့အနေနှင့်မူ ဤသို့ လုပ်ရသည်ကို ကျေနပ်အားရနေပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဟန်ဒါဆင်က ရဲကားနှင့် လာခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ငှားထားသော ဖိနပ် ကားကလေးကို သွားယူကြသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လူဆိုးများ နောက်ယောင်ခံပြီး မလိုက်နိုင်စေရန် ဟန်ဒါဆင်က နည်းသစ်တစ်မျိုး သုံးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးသွားသောကားသည် လမ်းမကြီးတစ်ခုခုတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသော ရဲကားတစ်စီးနှင့် ဆုံရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဤကားပေါ်မှဆင်းပြီး ထိုကားပေါ်သို့ ပြောင်းတက်ရသည်။ ဟန်ဒါဆင်က ပြီးပြီးသူ့မှာ နည်းပေါင်းတစ်ရာ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်သည် ငှားရမ်းထားသော ဖိနပ်ကားပေါ်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လန်ဒန်မြို့တွင်းမှ ထွက်ပြီး ဗာမင်ဂမ်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ မစ္စဖရန်ကလင်ကိုခေါ်ပြီး ယောက်နှိုင်းယားသို့ အရောက် မောင်းသည်။ ဆက်တယ်ဟုခေါ်သော ရွာကလေးတွင် စခန်းချကြရမည် ဖြစ်သည်။ တည်းခိုစခန်းတစ်ခုတွင် ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး နေရာယူထားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် တည်းခိုစခန်းတံခါး ပိတ်ထားပြီဖြစ်သဖြင့် မနည်းပင် နှိုးကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် နံနက်စာ စားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ယခင်ပုံစံနှင့်မတူ ခြားနားသော မစ္စဖရန်ကလင်နှင့်အတူ ခရီး စတင်ရတော့သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် လက်တွေ့ကျသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် လက်တွေ့ကျသော အဝတ်အစားများကို ပတ်ထားသည်။ သူမက ခေတ်ပေါ်လမ်းလျှောက်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ခြေအိတ်က အညိုဖြစ်သည်။ သက္ကလတ်

ဝန်နှင့် ဂျက်ကက်နှင့် သိုးမွေးဦးထုပ်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကျောပေါ်တွင် တိုင်မုန်နှင့် ဓာတ်ဗူး ထည့်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကလေး ပါရှိသည်။ သူမကို ဤသို့ရသည်မှာ အားမာန်အပြည့်ရှိသည်။ သူမက လမ်းလျှောက်စာမားတို့၏ ခြံလှမ်းအတိုင်း မှန်မှန်နှင့် စနစ်တကျ လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။

ရာသီဥတုက ကောင်းမွန်သည်။ နေရောင်ခြည်ဖွင့်လန်းနေသည်။ တာင်းကင်တွင် တိမ်တိုက်ငယ်ကလေးများသာ လွင့်မြောလျက် ရှိသည်။ ယင်းတို့၏ အရိပ်ကွက်ကွက်ကလေးများသည် စိမ်းညိုနေသော တောင်ပေါ်တကြောတွင် အပြောက်အစက်များ ဖြစ်နေကြသည်။ ကျောက်ခက်ပန်းများက ဟိုနေရာထည်နေရာမှာ စိမ်းလန်းနေကြသည်။ သန်မာသော မြက်ဖုတ်ကြီးများက ခြေထောက်အောက်တွင် ရုန်းကန်လျက် ရှိကြသည်။

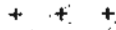
သည်လိုနေမျိုးက လူကို လန်းဆန်းစေသည်။ တက်ကြွစေသည်။ ကျွန်တော်က သည်လိုမျိုး တစ်နေ့လျှင် မိုင် သုံးဆယ်ခန့်မလျှောက်တာ အဘယ်ကြော့ချေပြီနည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ အတွေးတို့ကို အတပ်သိသည့်လေး ဘယ်လောက်ကြာပြီနည်းဟု ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော်သည်။

“ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ”
ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် အနည်းငယ် သိဒ္ဓိတင်လေးဖို့ ရှိအပ်သည်ဟု ယူဆပြီး . . .

“အဲဒီတုန်းက စစ်သားအသုံးအဆောင် အပြည့်အစုံ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကျည်အပြည့်အစုံ၊ ပြေးလိုက် လျှောက်လိုက် ပြေးလိုက် ဆိုတော့ မြန်တာပေါ့။ မစ္စဖရန်ကလင်ကော ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ခရစ်စမတ်ကပဲ။ ကျုပ် ငယ်ငယ်တုန်းက ခရစ်စမတ်အကြို နေ့တိုင်း ဖေဖေနဲ့ လျှောက်လေ့ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ညဆုတောင်းပွဲကို သွားပြီး ခရစ်စမတ်သီချင်းတွေ ဆိုကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကစပြီး သည်လလုပ်ကို ကျုပ် ပြန်စခဲ့တယ်”

ပထမ သုံး လေးမိုင်ကတော့ မဆိုးပါ။ လမ်းလျှောက်ကောင်းသည်။

သက်သောင့်သက်သာပစ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပင်နီဂန့်တောင်ကို စတက်ရသော အခါ ခြေသလုံးကြွက်သားများ မာတောင့်စ ပြုလာတော့သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ကျန်းမာသည်ဟု ယူဆသည်။ တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ် စကွာရှ်ဘော ကစားသည်။ အခြေအနေကောင်းသည်။ သို့သော် တောင်ပေါ်ကို ခရီးရှည်ကြီး တက်ရသည့်အလုပ်ကား အထူး ကျင့်သားရှိဖို့ လိုပါသည်။ တောလုံးကစားသည်နှင့် ပုံစံချင်း မတူပါ။

တောင်ထိပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ် နားကြသည်။ လှပသော ရှုမျှော်ခင်းကို ကြည့်ရှုကြသည်။ လေပြေလေညင်းတိုက်ခတ်သည်ကို ခံစားကြသည်။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်လိုက်ချင်သည်။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီသောက်ရအောင်ဟု ပြောပါသည်။

ထို့အခါ သူမက . . .

“အို . . . မဟုတ်ဘူး။ နည်းလမ်းမဟုတ်ဘူး။ ကော်ဖီကို တောင်ကြားထဲမှာ သောက်ရမယ်။ ဝမ်းဆိတ်တောင်ကို ဆက်မတက်ခင်ပေါ့။ ဒါက သူ့ထုံးစံ” သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ပါ မသောက်ရတော့ပါ။

အဆင်းတွင် ကြွက်သားများ ဆန့်ထွက်ကြပြန်သည်။ ယင်းတို့ကို ထိန်းထားရသည်ကလည်း ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော် တောင်စောင်းရှည်ကြီးကို လွယ်ကူစွာ ဆင်းသွားခြင်းက တစ်မျိုးတော့ ကောင်းသည်။ အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ဆိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ အရသာရှိလှသည်။ ဆေးလိပ်က ပိုပြီး အရသာ ထူးခြားပါသည်။ သို့တစေလည်း နောက်ထပ် ပေနှစ်ထောင်ခန့် တက်ရပြန်သောအခါ ကျွန်တော်မှာ မောပန်းနွမ်းနယ်ပြန်တော့သည်။

မစွစရန်ကလင်ကမူ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးကလေးလို တက်သွားနေသည်။ သူမ၏ ခြေထောက်များ နွမ်းနယ်ခြင်းမရှိဘဲ နာရီချိန်သီးလို မှန်မှန်ကြီးလှုပ်ရှားလျက် ရှိပါသည်။ ဤသည်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက စနစ်တကျ သင်ကြားခဲ့ပြီး ယခုအထိ ထေ့ကျင့်မှုမပြတ် ရှိနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူမက အသက်ရှူ မှန်သည်။ အသက်ရှူပုံ ပြည့်သည်။ မောဟိုက်ခြင်း မရှိပါ။ မြန်ခြင်း နှေးခြင်း မရှိပါ။ ထွက်သက် ဝင်သက် မှန်နေသည်။ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ကို ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းတို့မှ ရယူပြီး ကောင်းမွန်စွာ အသုံးပြုလျက် ရှိသည်။

သို့ရာတွင် . . . ကျွန်တော့်မှာမူ အသက်ရှူရာတွင် မောသံ ပါနေသည်။ ခြေချောင်းဆုံးချောင်း မရှိတော့သော ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာလည်း နာကျင်စပြုလာသည်။

သို့သော် အသက် ငါးဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး သွားနိုင်လျှင် ကျွန်တော်လည်း သွားနိုင်ရပေမည်။

တစ်ဖက် တောင်စောင်းအောက်ခြေလောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ငေါင်မုန့်စားပြီး စမ်းရေ သောက်ကြသည်။ မစွစရန်ကလင်က အဝေးတွင် တွေ့မြင်နေသော အင်ဂလိဘားရိုးတောင်ထိပ်ကို ပြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အသွားနှုန်း မဆိုးဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အကြာကြီး နားမဆဲသင့်ကြောင်း ပြောသည်။ ကြွက်သားများ မာလာပြီး ပိုပြီး ပင်ပန်းမည်ဟု ဆိုသည်။

ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ အခြေအနေက ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာသည်။ လမ်းလျှောက်၍လည်း မကောင်းတော့ပါ။ ရာသီဥတုကလည်း မကောင်းတော့ပါ။ လိုက်ဖက်ညီအောင် ပြောင်းလဲလာတော့သည်။ ကောင်းကင်ပြာထဲတွင် တိမ်တိုက်ကလေးများ မရှိတော့ပါ။ တစ်မိုးလုံး မမှောင်လာသည်။ တိမ်မည်းထဲမှ ရေစက် ရေပေါက်များ ကျလာသည်။ တောင်ကမ်းပါးယံများတွင် စိမ်းလန်းစိုပြေခြင်းများ မရှိတော့။ ညိုမှောင်မှိုင်းဖျနေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့လိုပင် လမ်းလျှောက်သူများကို ဟိုနေရာ သည်နေရာတွင် ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို တွေ့မြင်ရသည်။ သို့သော် နီးနီးစပ်စပ်တွင် မဟုတ်ပါ။ စကားပြောခွင့် မကြုံပါ။ တောင်ကြားတခွင် စိမ့်လွင်ပြင်က ကျယ်ပြောလှသည်ဖြစ်၍ ခြေလျင်တောင်တက်သမားများကို အလွယ်တကူပင် ဖျောက်ထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဦးရွာထဲတွင် စိုစွတ်စွာနှင့် သွားနေကြရသည်။ အင်ဂလိဘားရိုးတောင်စောင်းကို မိုးရေထဲတွင် တက်စပြုသောအခါတွင် တောင်ထိပ်ဆီမှ ဆင်းလာသော လူနှစ်ယောက်ကို မစွစရန်ကလင် တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်တော် မမြင်မိပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းတိုင်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် ကြည့်ပြီး တက်သွားနေရသည့် အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်သည့် သင်္ကေတပင် ဖြစ်သည်။

“အတော်တုံးတဲ့ လူတွေပဲ။ ကြည့်စမ်း။ အပေါ်မှာ မိုးကာအင်္ဂါတွေနဲ့ လမ်းလျှောက်ရင် ဘယ်လို အတတ်အစားမျိုးတွေကို ဝတ်ရမယ်ဆိုတာ မသိတဲ့

လူတွေ ရှိသေးတာပဲ”

သူမက ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော် အံ့သြမိရသည်။ ကျွန်တော် တုံ့ကနဲ ရပ်လိုက်ပြီး သူတို့ကို ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းကြောင်းနည်းနည်းပြောင်းရင် ကောင်းမယ်”

ကျွန်တော် ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဤနယ်မြေတကြောတွင် တခြား မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ မမြင်ရပါ။

သူမက ကျွန်တော် ရူးသည်ဟု တွက်ဟန်ရှိသည်။ သို့သော် တစ်ခုခုကိုလည်း စဉ်းစားမိလိုက်ဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး ထက်ကြသည်။ သို့သော် ဘယ်ဘက်ကို လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ကြသည်။ တောင်စွယ်တစ်ခု ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်လည်း ချက်ချင်းပင် လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ကြသည်။ တမင်တကားပင် လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပေါ်ဘက်ကိုက်နှစ်ရာ သုံးရာလောက်တွင် ဆုံတွေ့ ကြမည့်သဘော ရှိသည်။

ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်၏အထင် မှားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မမှားကြောင်း ကျွန်တော် သိနေပါသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း အလိုလို သိသည်။ ကျိုးကြောင်း ဆက်စပ်မှုအရလည်း သိရှိရသည်။

သူတို့သည် လမ်းလျှောက်ရန်အတွက် ဝတ်စားထားကြသူများ မဟုတ်ပါ။ အင်ဂလိတ်တန်မြို့သည် တောင်၏ တစ်ဖက်တွင်ရှိသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် အင်ဂလိတ်တန်မြို့ဘက်မှ လျှောက်လာကြခြင်းဖြစ်မည်။ ကွင်းပြင်အတိုင်း လျှောက်လာကြမည်။ မိုးရေထဲတွင် လျှောက်လာကြမည်။ သူတို့သည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ မြေပုံအရ ကျွန်တော်တို့ သိရှိရသည်မှာ အင်ဂလိတ်တန်မြို့ကို တောင်ထိပ်မှနေ၍ တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူတို့သည် လမ်းမေးရန် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ဦးတည်ပြီး လာနေကြခြင်း မဟုတ်။

“သူတို့ ခြိမ်းခြောက်ထားတဲ့အတိုင်း စာကယ် လုပ်လာကြပြီ ထင်လို့လား”

မစ္စဖရန်ကလင် တဲ့တိုးဖ် မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ကို ကြည့်လျက်

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“သူတို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ပြောလို့ နေမှာပေါ့။ ဆက်တယ်က တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ တောင်သုံးလုံးကိုတက်မယ့်အကြောင်း ကျုပ် ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သည် စနေ တနင်္ဂနွေမှာ ကျုပ် ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ ကျုပ် မပြောခဲ့ဘူး။ မင်းကော ပြောခဲ့မိလို့လား”

ကျွန်တော်က . . .

“ဟန်ဒါဆင် သူ့ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ . . .”

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခြည်းပင် တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်ရလိုက်သည်။

“ဗားစတော့၊ ဘက်မန်နေဂျာ၊ သူ့ကိုလဲ ကျွန်တော် ပြောခဲ့မိတယ်”

သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ခပ်မှန်မှန်ပင် လာနေကြသည်။ မိုးရွာနေသဖြင့် တောင်စောင်းကို ဆင်းရသည်မှာ အနည်းငယ် ချော်ချွတ်ဟန် ရှိသည်။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ရှာဖွေ သူတို့ မခက်တော့ဘူးပေါ့။ ကျုပ်တို့ဟာ

တောင်သုံးလုံးကို တက်တယ်ဆိုရင် သူတို့က တောင်ထိပ်တစ်ခုကနေ စောင့်ကြည့်နေရုံပဲပေါ့”

မစ္စဖရန်ကလင်က ပြောသည်။

“လွယ်လွယ်ကလေးပဲ”

ကျွန်တော် မှန်ကုတ်ရွာ ပြောလိုက်သည်။

ဗားစတော့ထံသို့ သူတို့ ဖုန်းဆက်မည်။ ပုလိပ်တစ်ယောက်ဟန်ဆောင်ပြီး ဆက်မည်။ ဟန်ဒါဆင်အဖြစ်နှင့်လည်း ဆက်နိုင်သည်။ သည် စနေ တနင်္ဂနွေမှာ မစ္စတာတန်နီကလစ်က ဘယ်မှာရှိမလဲဟု မေးမည်။ ယောက်ရှိုင်းယားမှာ တောင်သုံးလုံးကို တက်နေတယ်ဟု ဗားစတော့က ပြောမည်။ ကျွန်တော်၏ သိတင်းပတ် အားလပ်ရက်ကလေး ပျက်စီးပြီဟု ယူဆမည်။

ယင်း၏နောက်တွင် လူဆိုးများအနေဖြင့် တောင်သုံးလုံး၏ အမည်

များကို သိရှိရန်မှာ မခက်ပါတော့ချေ။ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ လျှို့ဝှက် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့် ဟန်ဒါဆင်၏ ကားမှတ်လှည့်တို့ကို စဉ်းစားမိသည်။ ယခုတော့ သည်မျှ လုံခြုံအောင် လုပ်ခဲ့ရသည်တို့မှာ ဘယ်ထဲရေသွန် ဖြစ်ရချေပြီ။

ထိုလူနှစ်ယောက် ရပ်လိုက်ကြသည်။

မိုးကလည်း ရွာသွန်းနေပြီး အတန်ငယ်လည်း လှမ်းနေသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်နေသည်ကို သိသုံးကွဲကွဲ မမြင်ရပါ။

သို့သော် သူတို့ လက်ထဲတွင် တုတ်တွေ ရှိနေသည်ဟုတော့ ထင်ရသည်။ တုတ်တွေ မဟုတ်နိုင်ပါ။

“အောက်ကို ပြန်ဆင်း”

မစ္စဖရန်ကလင်က ပြောလိုက်သည်။

သူမက အောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က...

“သူတို့ လက်ထဲကုမာတွေ အောက်တွင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“တုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ တောင်ကုန်းဆင့်ဆီကို သွားရမယ်”

သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်က ကျွေးဖိုအိတ်၏ ပန်းသိုင်းကြိုးနှစ်ခုကို ဆုပ် ကိုင်ထားကြသည်။ သူမ၏ကိုယ်ကို ရှေးသို့ အနည်းငယ် စိုက်ထားသည်။ သူမ သွက်သွက်ကြီး လျှောက်နေသည်။ သူမအနေနှင့် ဤအင်အားတွေကို အဘယ်က ရရှိသနည်း။ ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် သူမသည် ခြေမြန်တပ်သားတစ်ယောက် လို သွားနေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ပြေးသလိုမျိုး သွားနေသည်။ သူမကို မိအောင် လိုက်ရသည်မှာ မလွယ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ အောက်ဘက်ကို ဆင်းသွားနေကြသည်။ ဘေးတစ်ဖက် သို့ ဖြတ်သွားနေကြသည်။ သွားနေရင်း သူမက လေသံမှန်မှန်ဖြင့်...

“အင်ဂလီဘားရိုးက အသွင်သဏ္ဍာန်နည်းနည်း ထူးခြားတယ်။ တောင် ကုန်းတွေ အဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ် ရှိတယ်။ လှေကားထစ်ကြီးတွေ အဆင့်ဆင့် မြင့်တက်သွားသလိုပဲ တောင်ကုန်းတစ်ခုခု နောက်ဘက်ကို ကျွပ်တို့ ရောက်သွား နိုင်ရင် ကောင်းမယ်”

သူမက နောက်ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လူ နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ မြန်မြန်ကြီး လိုက်လာနေကြသည်။ အလဲလဲ အကွဲကွဲဖြစ်သည်။ သို့သော် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းနေရသဖြင့်

သူတို့အတွက် တုပန်းသာနေသည်။ ဥပဒေဟောင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ အံပေါ့ စီးကို ရယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ကိုက် သုံးရာလောက် တွင် ရှိကြသည်။

“သူတို့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ အယ်လောက်နီးနီး ရောက်ဖို့ လိုသလဲ” မစ္စဖရန်ကလင်က မေးသည်။

“နှစ်လုံးပြု။ သေနတ်တွေနဲ့ဆိုရင် ကိုက် တစ်ရာလောက်အထိ ကပ် လာဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီနေရာကနေ ပစ်ရင်တောင် မှန်ရုံပဲရှိမယ်။ ဒဏ်ရာရရုံပဲ ရှိမယ်။ မသေနိုင်ဘူး။ ဒါထက် ဝေးဝေးကဆိုရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

သူမက...

“ဟိုမှာ မိုင်ဝက်လောက်မှာ စောက်ကြီးတွေ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ပြေးကြရင် ကောင်းမယ်”

သူမက ခေါင်းကို ယမ်းခါပြီး...

“မြန်မြန်လျှောက်ကြမယ်။ သူတို့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ဆိုရင် မလွယ် ဘူး။ သူတို့ ပန်းလာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး”

“ကြည့်သေးတာပေါ့။ ကျုပ်က အပြေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ သွားနေရသော တောင်ခါးပန်း၏ မြေအနေအထားက အပြေအပြစ်မရှိဘဲ ကြမ်းတမ်းလှသည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် တောင်ပေါ်ကို တက်ခဲ့လျှင် လမ်းကောင်းကောင်းက တက်ရပေမည်။ ဒါမှ လွယ်ကူသက်သာ ပေမည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့သွားနေသည့် လမ်းကြောင်းတွင် ကျောက်တုံး တွေ ရှိနေသည်။ အသွားရခက်သည်။ ယခုလို ခြေလှမ်းဖို့နှင့်ဆိုလျှင် ပိုဆိုးသည်။ နောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

သူတို့က အသာစီးရနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်မီလျက် ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က တောင်ကုန်းစွန်းအနီးသို့ ရောက် ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ကိုက် နှစ်ရာလောက် သွားမီလျှင် သူတို့ ဖြင်ကွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ ဖျောက်ကွယ်သွားကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ ခဏကလေး ပဲ လျှောက်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုက် နှစ်ရာသည် သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အကွာအဝေး

မင် ဖြစ်နေသည်။ သူတို့က တဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်မိလျက် ရှိသည်။
 မစ္စဖရန်ကလင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ကျုပ် ပြေးကြည့်မယ်။ နည်းနည်းကလေးပေါ့”
 သူမ ပြေးသည်။ ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင် ဖြစ်သည်။ အထိန်းအဆ မမှန်
 ခဲ့ချေ။ ကိုက် ငါးဆယ်ခန့် ပြေးမိသောအခါ သူမ လက်လျော့လိုက်သည်။
 “မလွယ်ဘူး။ ကျုပ် မပြေးနိုင်ဘူး”
 သို့သော် သူမသည် လမ်းလျှောက်ပြိုင်ပွဲဝင်သူတစ်ဦးလို အပြေးကလေး
 သွားလျက်ရှိသည်။
 “တောင်ကုန်းစွန်းထိပ်ကို ရောက်အောင် ကျုပ် တစ်ခါ ထပ်ပြေးကြည့်
 ခဲ့မယ်”

သူမက ပြောသည်။
 ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ဟန်တားနိုင်မည်နည်းဟု
 စဉ်းစားကြည့်သည်။ သေနတ်ထိမှန်ပြီး မသေဖို့လည်း အရေးကြီးသည်။ အကယ်
 စွဲသာ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အနည်းငယ် ကြန့်ကြာနေအောင်
 လုပ်ထားနိုင်လျှင် သူမသည် သူတို့လက်က လွတ်အောင် သွားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။
 သူမကိုသာ မိုင်ဝက်လောက် အသာ ပေးထားလျှင် လေ့ကျင့်ထားသော လမ်း-
 လျှောက်သမား မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဤလိုလမ်းမျိုးတွင် သူမကို မိအောင် လိုက်နိုင်ဖို့
 မလွယ်ပါ။ တောင်ကုန်းစွန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် သူမ တစ်ချို့ ပြေးပြန်သည်။
 လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ပတ်ပြီး ပြေးသည်။ သူတို့နှင့် နည်းနည်းကလေးတော့ နီး
 သွားသည်။ သို့သော် ခဏပိုင်းအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
 သို့သော် သူတို့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်တွေ့မြင်ရသောအခါ
 သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ကိုက် တစ်ရာငါးဆယ်လောက်သာ ကွာတော့သည်။
 သို့သော် အပေါ်စီးမှ မူကား မဟုတ်တော့ချေ။
 “လာ... ကျုပ်တို့ တက်ကြမယ်”
 မစ္စဖရန်ကလင် ပြောလိုက်သည်။
 သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
 တောင်းလှသည်။ သို့သော် ကျည်စေ့ကလေးများသည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့
 ရောက်မလာပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ ဘယ်ဘက်တွင်သာ အနည်းငယ် ပြန့်ကျဲသွား
 သည်။ သို့သော် သူတို့၏အသံကို မိုးသံတွင် မကြားရသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ဘက်သို့ တက်ကြသည်။ ခပ်မြန်မြန်တက်ကြ
 သည်။ ဤအပိုင်းသည် အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးသော အပိုင်းဖြစ်သည်။ သူတို့
 က ကျွန်တော်တို့နှင့် ကြောက်ရွံ့ကောင်းလောက်အောင်ပင် နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်
 သည်။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းကို ကွေ့ပတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ သုတ်-
 ခြေတင်ကာ လိုက်လာကြသည်။
 နောက်တစ်ချက် ပစ်ပြန်သည်။ ကျည်စေ့များ ပိုပြီး နီးလာကြသည်။
 ကျွန်တော်က သူမ လျှောက်သည့်အတိုင်း လိုက်ပြီး လျှောက်သည်။
 လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးများပေါ်သို့တင်ထားသည်။ တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း ငွေကို
 လက်ဖြင့် ဖိတွန်းလိုက်သည်။
 ယခုအခါတွင် သူမသည် မောပန်းနေလောက်ပြီ။ ကျွန်တော် မောပန်း
 နေပြီကတော့ အသေအချာပင် ဖြစ်သည်။
 သူတို့လည်း မောပန်းနေကြလောက်ပြီဟု ကျွန်တော် တွေ့ရှိရသည်။
 သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော်တို့လို မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ကို လျှောက်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။
 တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူတို့လည်း တောင်ကြီးတစ်လွှဲတို့အောက်ခံကြရ
 သည်။ ယင်းအလုပ်သည် မြို့ပေါ်က အခြားစားလုပ်ကိုင်ချင်းကဲ့သို့ အချိန်အတိုင်း
 တစ်ရပ် မဟုတ်ပါ။ သူတို့သည် ငါးပေလောက်သာ ငြိမ်နေပြီး ငွေမ
 ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များမှာ ကျင့်နေကြသည့်အပြင်
 သူတို့၏ ခြေထောက်များကော မည်သို့ ရှိမည်ဖြစ်သော်
 သူတို့သည် တောင်ကုန်းအောက်ခြေ ဖြန့်စား၍ အတိုင်း ကျွန်တော်
 တို့ နောက်သို့ ဖြတ်လျှောက်ပြီး လိုက်လာကြသည်။ ယင်းအတိုင်း
 အတွင်းအထွေး အယ်လောက်ပင် ရှိတော့သည့်အခါ ကုန်ပြု
 ကုန်သွယ်သောနတ်တစ်ကမ်း ပီရေပြီဖြစ်သည်။ ငွေမ
 မစ္စဖရန်ကလင်သည် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်တို့ကို ဖိနှိပ်ကာ
 သွားနေသည်။ အခြေပြုဖွယ်ရာကောင်းသော ခွန်အားဖြင့် အပေါ်ဘက်သို့ တက်
 သွားနေသည်။
 နောက်တစ်ချက် ပစ်ပြန်သည်။ ကျည်စေ့တစ်ခု ကုန်ပြု
 ကျည်စေ့တစ်ခုသည် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်တို့၏ အောက်သို့ လာချောက်
 ထိမှန်သောအခါ ပျားကောင်ကလေးတွေ ထုတ်သလို ခံစားဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။
 ဒက်ရာဖြစ်လောက်အောင် မဟုတ်ပါ။ ပြိုင်ပွဲနှင့် ငြိမ်နေသည့်

ယခုအထိတော့ ဘာမှ မဖြစ်သေး။

သို့သော် နောက်ထပ် ကိုက်အနည်းငယ်မျှ ပိုပြီး နီးကပ်လာလျှင်ကား ကျွန်တော်တို့ မလွယ်တော့ပါ။ ဒုက္ခရောက်ဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်။

ကျွန်တော် အစွဲရန်ပြီး နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အတွာအဝေးကို မှန်းဆသည်။ သူတို့သည် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ အကွာအဝေးမှာ ကိုက်ထစ်ရာထက် မပိုချင်တော့။

ကျွန်တော်၏ရှေ့မှ သွားနေသော မစ္စဖရန်ကလင်သည် ဘယ်ဘက်သို့ တွေ့သွားပြန်သည်။ မတ်စောက်သော အတက်လမ်းတစ်ခုကို တက်သွားနေသည်။

နောက်တစ်ချက် ပစ်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်၏ ကျောပြင်နှင့် ခြေထောက်တို့ကို ကျည်စေ့များ ထိမှန်ကြသည်။ သို့သော် အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် အဝတ်အစားများက ကျည်စေ့များ အန္တရာယ်တို့ တောင်စွာ ကာကွယ်နိုင်ကြပေသည်။

အနည်းငယ် ခုခံကျင့်သည်။ ထိုခိုက်ဒက်ရာခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် မစ္စဖရန်ကလင်သည် နာကျင်ဟန်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုး အော်လျှောက်သည်။ ကျည်စေ့တစ်သောင်း သူ၏ခြေထောက်ကို ဖောက်ဝင်သွားသန် ရှိသည်။ သွေးအနည်းငယ် စီးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် သူမက ချက်ချင်းပင် -

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရဟယ်”

သူမ ဆက်ပြီး တက်သွားနေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်ချက်။

ကျွန်တော်၏ ဖတ်ဖတ်လည်တွင် ကျည်စေ့ကလေးတွေ ပြန်ကျသွားသည်။ ဒုက္ခရောက်လေးတွေ ခံစားရသည်။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မနေသဖြင့် ယခုအထိလည်း အခြေအနေ မသိရှိဘူးပေ။

ကျွန်တော်၏နောက်ဘက်တွင် ထစ်စုံထစ်စုံ လျှောကျသည့်အသံနှင့် လူထစ်ယောက်၏ ဆဲဒေသံတို့ကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော် လျှပ်ကြည့်လိုက်သည်။

လူထစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။ သူ့သေနတ်ကို အထက်သို့ မြှောက်ချိန်နေသည်။ ထို့နောက် ဖစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ချိန်ရွယ်ပြီး ဖစ်လိုက်ကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်

ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ နားရွက်ကို ကျည်စေ့တစ်စေ့ ထိမှန်သည်။ ကျွန်တော် လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်ရာ သွေးစက်လေးတွေ တွေ့ရသည်။ အန္တရာယ်ဖြစ်လောက်အောင် မဟုတ်။ သို့သော် တော်တော်ကလေးတော့ နာသည်။

တောင်စောင်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွားနေကြသည်။ နောက်တစ်ချက်က နည်းနည်းဝေးသွားသည်။ သူတို့ လိုက်မမီဘဲ ဝေးကျန်ရစ်သည်။ နောက်တစ်ချက်က အသေအချာ မချိန်ရွယ်၍ ဘဲလား မသိ။ ကျည်စေ့များ ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ ရောက်မလာပါ။

“မစ္စဖရန်ကလင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အသက်ရှူမမှန်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“စကားမပြောနဲ့”

သူမက ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အမြင့်ကို ရောက်နေကြသည်။ အမြင့်ကို ရောက်သည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ တပန်းသာလာသည်။ နောက်ထစ်ကြိမ် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အကွာအဝေးတွင် လည်း အနိုင်ရရှိလာသည်။ အများကြီးတော့ မဟုတ်။ ကိုက် အနည်းငယ်မျှသာပင်။ သို့သော် အရေးကြီးလှသည်။

နောက်တောင်ကုန်းသည် ကျွန်တော်တို့ အထက် ပေနှစ်ရာခန့် မြင့်သည်။ စတင်ကုန်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော်၏ခြေထောက်များက လေးလံလျက်ရှိသည်။ ခြေသလုံး ကြွက်သားများ ပေါင်အတွင်းသားတို့သည် မာတောင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အသွားနှုန်းသည် လေးလံနေကျေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်ခရီးသည် မပြင်ခရီးနှင့် မြားနားလှသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ထပ် ကိုက်အနည်းငယ်မျှ အဘာစီး ထင်စေရရှိကြပြန်သည်။ နောက်ဘက်မှနေ၍ သေနတ်ဖြင့် ဖစ်ခတ်ခြင်းထည်း မရှိတော့ပါ။ သေနတ် အလှမ်းမမီတော့၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့မှာ မြန်မာစစ်ဦးစီးဌာန ကျည်အားမရှိတော့၍ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ကိုသာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေကြသည်။ ရှေ့မှာ ခရီးထာ အများကြီး ကျန်ရှိသေးကြောင်း သူတို့ သိရှိ၍

ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သူတို့ လိုက်နေရသူတစ်ဦးသည် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူတို့ သိရှိထားကြသည်။

သူတို့၏ အဘိဓာန်တွင်မူ ယင်း၏သဘောသည် သူတို့ဘက်က အနိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အနေနှင့် သည်မိန်းမကြီး မောအောင် ဓောင့်ဖို့သာ လိုသည်။ သူတို့က ယောက်ျားတွေ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် လူငယ်လူရွယ်တွေ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမအကြောင်းကိုသာ သူတို့သိရှိခဲ့လျှင် နည်းဗျူဟာတစ်မျိုး ပြောင်းပေလိမ့်မည်။ မြန်မြန်ဖမ်းမိဖို့ ကြိုးစားကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့သည် မစ္စဖရန်ကလင်လို အမျိုးသမီးမျိုး ယခင်က တွေ့ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်လည်း မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

တောင်ကုန်းရိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ မစ္စဖရန်ကလင်သည် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးတွေ့ပြန်သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့မြင်ရစဉ်က သူတို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သော တောင်စောင်းဆီသို့ သွားနေသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် အဘယ်ကြောင့် ထိုနေရာသို့ ဦးတည်နေသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော် မေးမကြည့်ပါ။

ဤဒေသသည် ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်သော နယ်မြေမဟုတ်ပါ။ သူမ၏ နယ်မြေသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူမကို ဘာမျှ ညွှန်ကြားနေစရာ မလိုပါ။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် ဤအတိုင်း သွားနေကြရန် လည်း မဖြစ်ပါ။ သူမသည် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် မာကျောသူ တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူမတွင် အသက်အရွယ် အနည်းနှင့်အများ ထောက်လာပြီမှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် လက်မှန်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ခြောက်နာရီ ထိုးပြီပြီ။ ယမန်နေ့ညက မည်သည့်အချိန်လောက်တွင် မှောင်သနည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ ည ရှစ်နာရီလောက်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။ တမင်ဂမ်ကို သွားမည်လမ်းပေါ်တွင် ကားရှေ့ဖီးများကို ကျွန်တော် ဖွင့်ခဲ့ရသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် မြောက်ဘက်သို့ ပို၍ပင် ရောက်နေသဖြင့် ယမန်နေ့ကထက်ပင် အမှောင် နောက်ကျနိုင်သည်။

နှစ်နာရီဆိုသည်က နည်းသည့်အချိန် မဟုတ်ပါ။ သူ့လိုနေရာ ယခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင် ပို၍ ရှည်ကြာသည်ဟုပင် ဆိုရပါမည်။

နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အပေါ်ဘက်သို့ အားခဲပြီး တက်လာနေသူ နှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့က ခရီး အသာ အတော်ကလေး ရရှိနေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဘက် ကိုက် တစ်ရာငါးဆယ်လောက်တွင် ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သေနတ် အလှမ်းမမီရာသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အန္တရာယ်ကင်းဝေးရာသို့ကား မဟုတ်သေးချေ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် အမြဲတမ်းလည်း အပေါ်ဘက်သို့ တက်နေနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ အပေါ်သို့ တက်နေရလျှင်ကား ကျွန်တော်တို့၏ လမ်းလျှောက်ဖိနပ်များက သူတို့၏ ဘွတ်ဖိနပ်များထက် အများကြီး တပန်းသာသည်။ သို့သော် အဆင်းတွင်ကား သူတို့လည်း ကျွန်တော်တို့လိုပင် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ချော၍ လျှော၍ ဆင်းလာကြမည်မှာ အမှန်ပင်။ ကျွန်တော်တို့ထက်ပင် မြန်နိုင်ပါသေးသည်။

သို့သော် ဘာလုပ်ရမည် ကျွန်တော် မသိပါ။

ဘယ်ကမှလည်း အကူအညီ မရနိုင်ပါ။

လက်နက်မရှိသူတစ်ဦးက လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသူနှစ်ဦးကို တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း မလွယ်ပါ။

မည်သည့်နေရာ မည်သည့်အခြေအနေတွင် လုံခြုံစိတ်ချမှု ရရှိနိုင်မည် ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။

တောင်၏တစ်ဖက်တွင်ရှိနေသော မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိသွားလျှင်ကား ဘေးအန္တရာယ် ကင်းနိုင်သည်။ သို့သော် မြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိနိုင်ဖို့အောင် တောင်၏တစ်ဖက်သို့ ဆင်းပြီး နှစ်မိုင်ခရီးလောက် သွားရပေဦးမည်။

သို့သော် သူတို့သည် မြို့စွန့်လောက် ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပြီး အန္တရာယ်ပေးမှာ သေချာသည်။

တစ်ခုခုကို အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်မဖြစ်မည်။

သို့သော် ဘာဆုံးဖြတ်ရမည်နည်း။

ကျွန်တော်၏ ကျောပိုးဖိတ်ထဲတွင် ဓာတ်ဗူးတစ်လုံးနှင့် ပေါင်မုန့်တွေသာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် စီးကရက်ဗူးနှင့် မီးခြစ်တို့သာ ရှိသည်။ ပိုက်ဆံအကြွ အနည်းငယ်ရှိသည်။ ဒါပဲ။

တောင်ဆင်ခြေလျှောတစ်လျှောက်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေ

ကြသော ကျောက်တုံးကြီးများအနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ မစွစရန်ကလင် ခြေလှမ်း ပိုသွက်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် မောပန်းစွာဖြင့်ပင် သူ့ကို မိအောင် လိုက်နေရသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် သူမသည် ကျောက်တုံးကြီးများအကြားတွင် ကွေ့ပတ်ကာ သွားသည်။ စွတ်စို နေသော ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် ဒံယီးဒယ်ိုင် လျှောက်သွားနေရင်း သူမ လဲကျ သွားသည်။ ကျွန်တော် ပြေးသွားပြီး သူမကို ထူမည်ပြုသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

သူမက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမက ရှေ့သို့ လူးလွန်ပြီး တက်သွားသည်။ ဂူပေါက် ကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူပေါက်က သေးသေးကလေးဖြစ်သည်။ မသိမသာကလေး ကွဲဟနေ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းအပေါက်ကို ကျောက်ဆောင်တစ်ခုက ဖုံးကွယ်ထား သည်။

သူမက ဂူပေါက်အတွင်းသို့ ငါးရှဉ့်တစ်ကောင်လို တွန့်လိမ့်ပြီး ဝင်သွား သည်။ သူမ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက် အမှောင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဂူပေါက်ဝတွင် လှည့်လိုက်ပြီး သူမ၏နောက်သို့ လိုက် ဝင်သွားသည်။ ဝမ်းလျားထိုးပြီး ဝင်သည်။ မရပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးကြီးက ကြီးနေသည်။ ကျောပေါ်က အိတ်ကလည်း ခံနေသည်။

“မြန်မြန်”

သူမက လောဆော်သည်။

ကျွန်တော် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ် ပြီး သူမထံသို့ ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂူအတွင်းသို့ အတင်း လူးလွန်ပြီး ဝင်ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ဒူးနှင့်တံတောင်ဆစ်များ ပေါက်ပြဲကုန်ကြသည်။

အထဲသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဂူကလေးကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက် မိသည်။ အလင်းရောင်က မှောင်လှသည်။ ဂူကလည်း သေးသေးလုံးလုံးကလေး ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ပိတ် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ ဆက်သွား၍ မရနိုင်ပါ။

ပုန်းရုံပဲ ပုန်းနေနိုင်သည်။

လွတ်မြောက်နိုင်သည်လမ်း မဟုတ်ပါ။

အတယ်၍ သူတို့ တွေ့ရှိသွားလျှင် ကျွန်တော်တို့ မပြေးသာတော့ပါ။ တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူတို့၏အသံများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားကြ ရသည်။ ဟိုချော်ချော် သည်ချော်ချော် လျှောက်နေကြသည်။ အသက်ရှူ မော ဟိုက်နေကြသည်။ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ကျန်ဆဲနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝပ်နေကြရသည်။ ငြိမ်ပြီး တိတ်နေကြရသည်။ ခြေသံ များ ဂူပေါက်ကို ကျော်သွားသည်။ အဝေးတွင် ပျောက်သွားသည်။

ထို့နောက် သူတို့ ပြန်လှည့်လာကြသည်။

တစ်ယောက်က . . .

“သည်နား တစ်နေရာရာမှာပဲ ရှိနေရမယ်။ သည်နားမှာပဲ ရှိရမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပုန်းစရာနေရာ မရှိဘူး”

“တောက် . . . ငါတစ်ကိုယ်လုံး ရွံစိနေပြီ”

“ငါလဲ အတူတူပဲပေါ့”

“သူတို့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိရမယ်။ ပျောက်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သည်နားမှာ လျှို့ဝှက်ခုံ ရှိလိမ့်မယ်။ တွေ့တော့ မတွေ့ရဘူး”

သူတို့ ထွက်သွားကြပြန်သည်။ ဝေးသွားကြသည်။ နီးလာကြသည်။

“အပေါ် နည်းနည်းတက်ကြည့်စမ်း။ ဘာတွေ့ရသလဲလို့”

“ဘုရားသခင် . . . ငါ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ တက်စမ်းပါ”

ထွက်ခွာသွားသော ခြေသံများ ကြားရသည်။ ရပ်သွားသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ”

ဂူပေါက်အနီးတွင် ကျန်ရစ်သူက လှမ်းအော်ပြီး မေးလိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ ပြန်ဖြေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မကြားရပါ။

ခဏအကြာတွင် ဂူအနီးတွင် ကျန်ရစ်သူလည်း ထွက်ခွာသွားတော့ သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြေသံဝေးပြီး ပျောက်သွားသည်။

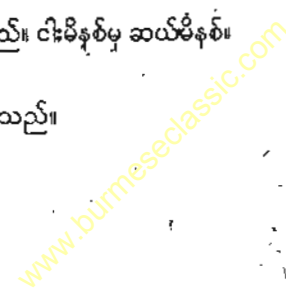
ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေသည်။

တစ်မိနစ်ပြီး တစ်မိနစ် ကုန်လွန်လျက် ရှိသည်။ ငါးမိနစ်မှ ဆယ်မိနစ်။

ထို့နောက် မိနစ် နှစ်ဆယ်။

ထို့နောက် ခြေသံများ ပြန်ပေါ်လာကြပြန်သည်။

“ဒီနားမှာပဲ သူတို့ ရှိရမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါတို့ သေသေချာချာ ကြည့်တာပဲ။ ဘယ်နေရာမှာမှ ပုန်းစရာ မရှိဘူး။”

“သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှတော့ ထွက်မသွားနိုင်ဘူး။ ဘယ်နေရာမှာမှ ပုန်းစရာ မရှိဘူး။ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။”

သူတို့ ထွက်သွားကြပြန်သည်။

မိနစ်များ ကုန်ခဲ့လှသည်။

သူတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြန်သည်။

“သည်မှာပဲ ရှိရမယ်။ တခြား ဘယ်မှာမှ မရှိနိုင်ဘူး။”

“သူတို့ အောက်ကိုဆင်းသွားတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အပေါ်ကို တက်သွားတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“နာရီဝက် ရှိသွားပြီ။ သူတို့ လွတ်သွားကြပြီနဲ့ တူတယ်။”

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ အပေါ်မှာ ပြန်ကလေးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကနေ ကြည့်ရင် အကုန်လုံးကို မြင်နိုင်တယ်။ အဲဒီကို သွားကြရအောင်။”

သူတို့ တစ်ကြိမ် ထွက်သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဂူကျွန်းကျွန်းကလေးထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ရှိနေကြရသည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ယခုလောက်ဆိုလျှင် တောင်တစ်ဖက်သို့ ရောက်နေလောက်ပေပြီ။ ရေခွေးပူပူကလေး ချိုးကြဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုနေပြီ။ ခိုက်ခိုက်တုန် အေးနေကြရသည်။ အခေါင်းပေါက်တစ်ခုထဲတွင် ကျပ်သိပ်ပြီး နေကြရသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက် လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်နှင့် တိတ်တိတ်ကလေး နေကြရသည်။ စကားမပြောရဲပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ အသံကို သူတို့ ကြားသွားမည် စိုးရသည်။

ဂူထဲတွင် တစ်နာရီလောက် ရှိသွားသောအခါ ကျွန်တော်၏ယာဘက်ခြေသလုံး ကြွက်သားများ မာတင်းပြီး တောင့်လာသည်။ ကြွက်တက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မစွဖရန်ကလင်သည် ကျွန်တော်၏အဖြစ်ကို ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိပြီး သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး၏ ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့် ချက်ချင်းပင် ပြုစုကုသပေးပါသည်။ ကျွန်တော်၏ခြေဖနောင့်ကို လက်တစ်ဖက်က ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အခြား လက်တစ်ဖက်က ခြေချောင်းများကို အပေါ်ဘက်သို့ လှန်ချိုးသည်။ ထို့နောက်

ကျွန်တော်၏ခြေသလုံး ကြွက်သားများကို နှိပ်ချေပေးနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ထွက်ချက်စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရှိနေသည်။

သို့သော် ထုတ်ပြီး မဆွေးနွေးနိုင်ကြပါ။ ခေါင်းထဲမှာပင် ရှိနေကြရသည်။

အပြင်ဘက်မှာ အမှောင်ထု ဘယ်လောက်ရှိမည်နည်း။ ယမန်နေ့ညက လရောင် ရှိသည်။ သို့သော် သည်တုန်းက ရာသီဥတုကတစ်ဖို့။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်နေသည်။

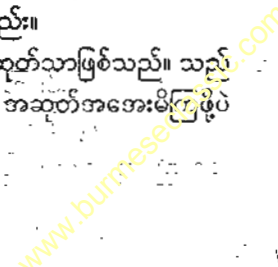
ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသမျှ အရေးအကြီးဆုံး အချက်နှစ်ချက် ရှိသည်။ ပထမအချက်က အပြင်ဘက်မှ လူနှစ်ယောက်သည် ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းနေကြမည်နည်း။ သူတို့သည် လဟာပြင်ထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ မိုးသည်းသည်းရွာနေသည်။ သူတို့၏ အဝတ်အစားများက ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့လိုပင် ဒုက္ခ ဆင်းရဲရှိနေကြပေလိမ့်မည်။

သူတို့နေရာမှာ ကျွန်တော် နေကြည့်သည်။ သူတို့နေရာမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သည်မှာ မရှိတော့ဘဲ တခြားတစ်နေရာကို လွတ်သွားမှာ သူတို့ စိုးရိမ်နေကြသည်။ အချိန်က တစ်နာရီလောက် ကြာသွားပြီဖြစ်သည်အတွက် သူတို့ ဘာကိုမှ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေတော့သည်။

သို့သော် သည်တောင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပျောက်ကွယ်မသွားနိုင်သည်ကိုလည်း သူတို့ ကောင်းကောင်း သိသည်။ တစ်ဖက် တောင်နာမောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသွားလျှင် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ မြင်တွေ့ရမည်။ တောင်စောင်းတစ်လျှောက်တွင် အကွယ်အကာ မရှိချေ။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ညအမှောင်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်း သူတို့ သိရှိရပေမည်။

ဒုတိယအချက်ကတော့ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေကြသနည်း။ တစ်ယောက်ကတော့ တောင်စောင်းအထက်ဘက် တစ်နေရာတွင်ရှိသော ပြန်ကလေးကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုပြန်သည် ဘယ်လောက် မြင့်သနည်း။ သူတို့သည် သေနတ်အလှမ်းမီသော နေရာမှာ ရှိနေခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဂူထဲမှ ထွက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိစ္စပြီးချေပြီတည်း။

အခြေအနေက နှစ်ဖက်စလုံး မတိုးသာ မဆုတ်သာဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်း ကြာကြာနေသွားလျှင် လေးယောက်စလုံး အဆုတ်အအေးမိကြဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

အေးစိမ်းနေသော လိုက်ဂူကလေးထဲတွင် မစ္စမရန်ကလင်ရာ ကျွန်တော်
ရာ တခိုက်ခိုက် တုန်နေကြသည်။

သို့သော် သူတို့က အပြင်ဘက်တွင်ရှိနေသဖြင့် သွေးပူအောင် ခြေများ
လက်များကို လှုပ်ရှားနေနိုင်ကြသည်။

ဤကား မမျှတသည့် အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆောလျှင်စွာ မပြုမူနိုင်ခဲ့လျှင်
စွတ်စိုအေးမြသည့် ဘေးဒဏ်ကို ခံကြရပေမည်။ လူတွေသည် သည်လိုပဲ သွေးခဲ
ပြီး သေသွေးတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်မသင့်သေးဘဲ လှုပ်ရှားခဲ့လျှင် သူ
တို့ တွေ့မြင်သွားနိုင်သည့်အတွက် ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးနိုင်ပေသည်။

အန္တရာယ်အကြီးဆုံးအချိန်တော့ အမှောင်ကျရောက်ပြီး နောက်ပိုင်း
ကာလမှာပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူတို့က ထိုအချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြပေလိမ့်မည်။

ယင်းကာလအတွက် နာရီဝက်အချိန်ပေးလိုက်သည်။ အချိန်စေ့ရောက်
သောအခါ ကျွန်တော်က လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး မစ္စမရန်ကလင်ရာ
ပခုံးကို ပုတ်ကာ အချက်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏တိုက်ကို စတင်
ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ခြေထောက်များသည် အင်တေတိုင်ထားဘိ
သကဲ့သို့ မာတောင့်နေကြသည်။

“ခဏနေဦး”

မစ္စမရန်ကလင်၏ တီးတိုးသံကို ကြားရသည်။

နောက်ထပ် နာရီဝက်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်မရွည်သည့်ရောဂါကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရ
သည်။ ဇယားကွက်ကို လှည့်ပတ်နေသော နာရီလက်တံထိပ်မှ မီးစုန်းရောင်
ကလေးကို သည်းခံပြီး ကြည့်နေရသည်။

နာရီဝက်ပြည့်သောအခါ ကျွန်တော် လှုပ်ရှားပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်
တွင်လည်း သူမက တားမြစ်ပြန်သည်။

တကယ်တော့ သူမ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်က စိတ်ရွည်ရမည့်နေရာ
တွင် စိတ်မရွည်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အထက်တွင် သူတို့က ဘာကို မျှော်လင့်နေမည်နည်း။
အမှောင်ကျပြီး တစ်နာရီလောက်ဆိုလျှင် သင်းတို့ ထွက်လာကြမှာပဲဟု။

နောက်ထပ် တစ်ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ သူမက ကျွန်တော်
ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် ခဲရာခဲဆစ်ပင် ဝမ်းလျားထိုးလိုက်ရသည်။ ထို့နောက်
ဂူပေါက်ဆီသို့ တစ်လက်မချင်း တိုးသွားရသည်။

ကျွန်တော်ခေါင်းကို အပြင်ဘက်သို့ ပြုထွက်လိုက်ပြီး နားစွင့်သည်။
မိုးသံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မကြားရ။

တံတောင်နှစ်ဖက်နှင့် ဒူးနှစ်ဖက်တို့ကို အသုံးပြုပြီး အပြင်ဘက်သို့
တဖြည်းချည်းချင်း ထွက်ရသည်။ တစ်ပေလောက် ထွက်မိတိုင်း ခဏနားပြီး
နားစွင့်ရသည်။ ကျွန်တော်၏ တိုးညှင်းလှသော လှုပ်ရှားသံများကို သူတို့ ကြား
သွားမည်ဟု စိုးရိမ်နေမိသည်။

တောင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်
ပေါ်လာမည်တို့ သူတို့ စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ဂူအတွင်းမှ တစ်ကိုယ်လုံး ထွက်မိသည်အထိလည်း ကျွန်တော်သည်
အပေါ်ဘက်မှ စောင့်ကြည့်နေသူများ မမြင်နိုင်အောင် မြေပြင်တွင် ဝပ်တာ
မစ္စမရန်ကလင် ထွက်လာမည်ကို စောင့်နေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားသံ တိုးတိုးကလေးများပင်လျှင် ကျယ်လောင်
လှသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ သို့သော် မိုးသံက ကျွန်တော်တို့၏ လှုပ်ရှား
သံများကို ကောင်းစွာ ဖုံးကွယ်ထားပါသည်။

အလင်းရောင် နည်းနည်းကလေးပဲ ရှိသည်။

ကျွန်တော်အနီးတွင် မစ္စမရန်ကလင်ကိုပင် ခပ်ရေးရေးကလေးသာ
တွေ့မြင်ရသည်။

တိမ်တိုက်များသည် မိုးသီး မိုးပေါက်များကို ဒရဟော သွန်ခူနေသလို
လက်လည်း ဖုံးကွယ်ထားကြသည်။

အလင်းရောင်မရှိသည့်အတွက် အကြောင်းနှစ်ချက် ဖြစ်ပေါ် သည်။
တစ်ကြောင်းက ကျွန်တော်တို့ကို အကူအညီပေးပြီး နောက်တစ်ကြောင်းက

မကူညီခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မှောင်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ မမြင်နိုင်ပါ။ တစ်ချိန်တည်း မှာပင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း လမ်းကို ကောင်းကောင်း မမြင်တွေ့နိုင်ပါချေ။

ကျွန်တော် သတိထားပြီး ခြေတစ်လှမ်း၊ လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် မစွဲဖရန်ကလင်က ကျွန်တော်ပုခုံးကို သူမ၏ လက်ဖြင့် ဆွဲထားလိုက်သည်။ စက္ကန့် ပိုင်းမျှ ကြာသောအခါ သူမက ကျွန်တော်ကို ကျော်ပြီး လျှောက်သွားသည်။

မှန်ပေသည်။

ဤတောင်က သူမ၏တောင် ဖြစ်သည်။ ဤနယ်မြေကို ကျွမ်းကျင် ကြောင်း သူမက လက်တွေ့ပြသခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သူမက တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေသွားလျက်ရှိသည်။ ကိုယ်ကို ငုံ့ပြီး သွားနေသည်။ ခြေကို အသံထွက်အောင် ဖွန့်ပြီး သွားနေသည်။

ကျွန်တော်က သူမ နောက်သို့ ကိုးရိုးကားရား လိုက်ပါရသည်။ ကြွက် သားတွေကလည်း ချုပ်ရှား၍ မကောင်းပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်လှမ်းချင်း သတိထားပြီး သွားနေကြရသဖြင့် ကိုက်အနည်းငယ် မပေါက်ရောက်အောင် မိနစ်အတန်ကြာမျှ သွားကြရသည်။

ခြေထောက်ကို ဖြည်းဖြည်းလေး ကြွရသည်။ ဖြည်းဖြည်းလေး ပြန်ချရသည်။ အသံ လုံးစ မမြည်အောင် ပြန်ချရသည်။

ကိုက် နှစ်ခဲလ် သုံးဆယ်မျှ သွားမိသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ပြန်အစွန်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြစိမ့်။ ထိုတွင် ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တ ရစ်နားပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မှာဖွေကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကြောက်စိတ်သည် ဟု ဆိုရမည်။ ယခုအထိ ကျွန်တော် တို့၏ ခြေသံ ခြည်မသွားပါ။ ကိုယ်ရှိန်ပျက်ပြီး လဲချော်သွားခြင်း မရှိပါ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့မှာ ကျောက်တုံး ကျောက်နီရဲ့အတွယ်များ မရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အထက်ဘက်မှ ချောင်းဆိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ထဲတွင် စိမ့်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် သိပ်မဝေးပါ။ ချောင်းဆိုးသံကို သိသကဲ့ကဲ့ပင် ကြားရ သိမိမိ။ သို့သော် ဘယ်လောက်နီးသနည်း။

ကျွန်တော်တို့နှင့် သိပ်မဝေးပါ။

သို့သော် သေနတ်ပစ်မိသည့်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းကို စောင်းပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ကို ခပ်ရေး ရေး တွေ့မြင်ရမလားဟု ဖြစ်သည်။

မတွေ့မြင်ရပါ။

ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေမိကြသည်။ ရှေ့ကို ဆက်သွားလျှင် အကွယ်အကောမရှိသော လဟာပြင်ကို ရောက်ရှိပေတော့မည်။ အနွေးနှင့်အမြန် ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့၏ လှုပ်ရှားသံကို သူတို့ ကြားကြပေတော့မည်။

လောလောဆယ် အနေအထားတွင်မူ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ မမြင် နိုင်ပါ။ သို့သော် ရုတ်တရက်ဆိုသလို လျှပ်ပြက်နိုင်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် တို့ကို မြင်တွေ့သွားပေမည်။

ချောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

သူတို့သည် မိုးထဲမှာ ရွဲရွဲစိုနေမည်။ ဒုက္ခရောက်နေကြမည်။ သို့သော် သည်အချိန်အထိ သည်နေရာမှာ ရှိနေခြင်းသည် သူတို့၏ ဇွန်ပုံ ကောင်းမှုကို ပြနေခြင်းပင်။

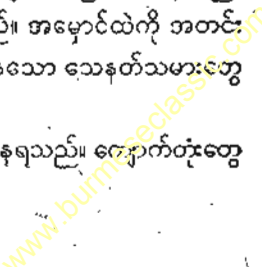
ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး သွားကြသည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်တို့ သည် မြက်ပင်များနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ရှိသော ကွက်လပ်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိ နေကြသည်။ သည်နေရာမှာ ယုန်တီးနိုင်သည်။ ကျောက်ခဲတွေ လိမ့်ကျနိုင်သည်။ ချော်လဲနိုင်သည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် သုတ်ခြေ တင်ပြီး ပြေးကြရန်လာ ရှိတော့သည်။ ယင်းသို့ ပြေးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏အသံကို နောက်ယောင်ခံပြီး ထက်ကြပ်မကွာ လိုက် ကြပေတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်လှမ်း ရွှေသည်။ နောက်တစ်လှမ်း ရွှေသည်။ ထို နောက် ရပ်လိုက်သည်။ အားလုံး ဖြည်းဖြည်းပင်။

အမှန်တော့ ကြောက်လန့်မှုက ထွက်ပြေးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ တောင်အောက်သို့ တအား ပြေးဆင်းသွားချင်သည်။ အမှောင်ထဲကို အတင်း ပြေးသွားချင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြိမ်းခြောက်နေသော သေနတ်သမားတွေ ထံမှ ဝေးရာသို့ မြန်မြန် ရောက်ချင်နေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ပြားပြားဝပ်နေရသည်။ ကျောက်တုံးတွေ

ကြားထဲတွင် သက်ရှိ ကျောက်တုံးနှစ်တုံး ဖြစ်နေကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ချင်း တွားပြီး သွားနေကြရသည်။ ကိုယ့်ခြေလှမ်းကို ရေတွက်ပြီး သွားနေကြရသည်။

ထိုနည်းဖြင့် ကိုက် လေးဆယ်ခန့် သွားမိသောအခါ မစွဖရန်ကလင် ခြေတစ်ဖက် ချော်သွားသည်။ ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ကျောက်ခဲတုံးကလေးများ လိမ့်ကျသံ ထွက်ပေါ် သွားသည်။

သူတို့ ကြားသွားကြမည်မှာ အမှန်။ သူတို့၏ အောက်ဘက်တစ်နေရာ တွင် ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားနေကြောင်း သူတို့ သိရှိသွားကြပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ထံမှ နောက်ထပ် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာမည်ကို သူတို့ နားစွင့်နေပေမည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာရှိနေသည်ကို သိရှိရန် သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြပေမည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာတွင် မိနစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာသွား သည်အထိ မလှုပ်မရှားဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အေးမြ၍ တစ်ကြောင်း၊ ကြောက်ရွံ့၍ တစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့သည် တသိမ့်သိမ့် တုန်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့ကဲ့သို့ပင် နားကို စွင့်ထားကြရသည်။

သူတို့ထံမှ ဘာသံမျှ မကြားရ။ မည်သည့်လှုပ်ရှားသံမျှ မကြားရ။ တော်တော်ကလေး ကြားသွားသောအခါတွင်မှ ချောင်းသံတစ်ချက် ကြားရသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။

ဆယ်ကိုက်လောက်မျှ မသွားရမီမှာပင် ကျွန်တော်သည် ခြေချော်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လဲကျသွားသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်သည် အင်ဂလေတန်မြို့ ဆီကပင် ကြားရလောက်အောင် နာကျင်စွာ အော်လိုက်ဟန်လည်း ရှိသည်။

ကျွန်တော်အသံကို သူတို့ ကြားသွားသည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော် တို့ ဘယ်နေရာလောက်တွင် ရှိနေသည်ကိုလည်း သူတို့ သိသွားကြပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နောက်သို့ သူတို့ လိုက်လာကြပေပြီ။

"ဒါကို ပစ်လိုက်"

မစွဖရန်ကလင်က ပြောလိုက်သည်။

"ဘာလဲ"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

သူမက ကျောင်းအိတ်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး ကျွန်တော် အား ပေးသည်။ ဓာတ်ဗူးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ဗူးကို တအားကုန်လွှဲပြီး တောင်အောက်ဘက် ဆီသို့ ပစ်လိုက်သည်။ ဓာတ်ဗူးသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ထိမှန်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ ကွဲထွက်သွားသည်။

အသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ သူတို့ ပြေးဆင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ကြားရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း လှုပ်ရှားကြရပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် တောင်ပေါ်ဘက်သို့ တက်ကြသည်။ သို့သော် အထူး သတိ ထားပြီး တက်ကြရသည်။

သူတို့သည် ဓာတ်ဗူးအဖွဲ့ကို တွေ့ရှိသွားကြဟန် တူသည်။ အမှောင် ထဲတွင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့သွားကြသည်တော့ မသိ။ သူတို့၏ ခြေသံများ ရပ်သွားကြသည်။

သူတို့ ရပ်သွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း ရပ်လိုက်ကြရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ လှည့်စားမှုက အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့နှင့် အတော်ကြီးပင် ကွာစေးသွားသည်။ နောက် ခဏ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် သေနတ်အလှမ်းမမီရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြပေတော့မည်။

သူတို့သည် ထိုနေရာမှာပင် ရပ်နေကြသည်။ မိုးရွာထဲတွင် ရပ်ပြီး ကြံရာမရ ရှိနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ ဖမ်းမိသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေရ သလို သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ လွတ်ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ သွားသည်။ ထိုနောက် ဆက်သွားသည်။ ထိုနောက် ပြန်နားသည်။ သူတို့လည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဖြစ်သည်။

ထိုဓာတ်ဗူးကို အဘယ်ကြောင့် သူတို့ တွေ့ရှိသွားရသနည်း။ သူတို့ သည် ထိုဓာတ်ဗူးကို တွေ့ရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည် ကို သိရှိသွားကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စောစောကလည်း တောင်ပေါ် သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ယခုလည်း ဆက်ပြီး တက်နေကြသည်။

သို့သော် သိပ်မကြာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှသွားနေသော မစွဖရန်ကလင် လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ဓာတ်ဗူးကလေး ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုဆီ သို့ သွားသည်။ ထိုနောက် ထိုချောက်အတိုင်း ဆင်းသက်သည်။

သူမက မြန်မြန်ကြီးပင် ဆင်းသွားနေသည်။ အသံ မကြားအောင်

ဂရုပြုနေခြင်းမရှိပါ။ သို့သော် ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် နားလည်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မြက်ခင်းတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းနေရသည်။ မြက်ပင်များက ခြေသံကို ထိန်းထားကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ချောင်းရေစီးသံတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ချောင်းရေစီးသံနှင့် မိုးသံ ရောညှိနေသည်။ ရေစီးက ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကို တိုက်ဖြတ်လျက်ရှိသည်။

ယခုအချိန်အထိပင် သူတို့၏ လှုပ်ရှားသံများကို ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဘက်တွင် ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်တည့်တည့်သို့လည်း ဦးတည်လျက် လိုက်ပါလာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးကြသည်။ ထို့နောက် အပေါ်ဘက်သို့ နည်းနည်းတက်သည်။ ထို့နောက် ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့သည်။ ကိုက် နှစ်ဆယ်ခန့် သွားမိသောအခါ မစွဖရန်ကလင် တုံ့ကန့် ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့ကို အမှောင်ထုထဲတွင် ခပ်ရေးရေး တွေ့မြင်နေရသည်။

“ဝပ်”

သူမက တီးတိုးပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝပ်”

သူမက အမိန့်ပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြက်ခင်းများပေါ်တွင် အားလျားမှောက်လျက် ရှိကြသည်။

“သွား... သွား၊ ကျွန်မတို့နောက်ကို မလိုက်ပါနဲ့”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို မစွဖရန်ကလင် အသံကုန် ဖာစ်အော်လိုက်သည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ အရူးအမှူးပင် ဖာစ်အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သူမထံသို့ လိုခံသွားပြီး သူမ၏ ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက် ပိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမက ရုန်းဖယ်ပြီး ဖာစ်အော်လိုက်ပြန်သည်။

မိန်းမကြီးတော့ ရူးသွားပြီ။

သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြန်အော်လိုက်သံကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ သက်ခြေတင်လာသော သူတို့၏

ခြေသံများကို ကြားရသည်။

ကျွန်တော်က သူမ၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲထူလိုက်သည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။ ပြေးကြရုံပဲ ရှိတော့သည်။ သူမလည်း ပြေးရမည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြေးရမည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ပြေးရမည်။ ယင်းသို့ ပြေးသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့မှာ လွတ်လမ်း သိပ်မရှိတော့။ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့က အတိအကျ တွေ့ရှိသွားကြပြီ။ ခဏကြာလျှင် သေနတ်အလှမ်းမီရာသို့ ရောက်ရှိလာကြပေတော့မည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ”

သူမက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။ သည်အခါ ကျွန်တော်မှာ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားရသည်။ သူမ၏အသံက ရူးသွပ်သည့်အသံ လုံးဝ မရှိပါ။

နောက် တစ်စက္ကန့်မျှအကြာတွင် သူမက ဖာစ်အော်ပြန်သည်။

“သွားကြပါ။ သွားကြပါ။ ကျွန်မတို့ဆီကို မလာပါနဲ့”

“လာ”

ကျွန်တော်က သူမကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာ တလေးကို ကျွန်တော်ပုခုံးပေါ်တွင် ထမ်းပြီး ပြေးနိုင်သမျှ ပြေးကြည့်ရန်ပင် ငြိမ်သည်။

“ဟိုမှာ... သူတို့”

သူမက လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

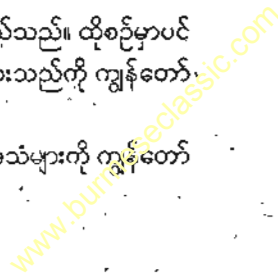
သူတို့ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရပြန်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် ခပ်ရေးရေးပင် ဖြစ်သည်။ လူပုံသဏ္ဍာန်တွေလောက်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တို့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီးပင် လာနေသည်။

“သွား... သွား... သွားကြပါ”

သူမက အသံကို အစွမ်းကုန်မြှင့်ပြီး အရူးအမှူး ဖာစ်အော်လိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်က သူမကို ဆွဲသည်။ သူမက ရုန်းဖယ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

သူမ၏ ဖာစ်အော်သံနှင့်ရောပြီး တခြားသော အသံများကို ကျွန်တော်

ကြားရသည်။ ရုတ်တရက် ဟစ်အော်လိုက်သံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအသံမျိုးကို ပေါ်လွင်အောင် ကျွန်တော် တိတိကျကျ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ လူဆိုးနှစ်ယောက်၏ ဟစ်အော်လိုက်သံပင် ဖြစ်သည်။ သေနတ်သံတစ်ချက်လည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ 'ဘုရား' ဟု ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သံလည်း ပါသည်။ ထို့နောက် အော်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့သော် စကားလုံးအဓိပ္ပာယ် မပါရှိဘဲ အော်သံသက်သက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံတွေအားလုံးက လျင်မြန်လှသည်။ ဟစ်အော်သံများ၊ လဲကျသံများ၊ လုံးလိမ့်သံများ၊ မသဲကွဲသောအသံများ၊ နောက်ဆုံးပိတ် မြုပ်ဝင်သွားသော ဟစ်အော်သံ။

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဘာဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ဘယ်လိုမှ မမှန်းဆတတ်ပါ။ ထိုအသံများသည် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်သည်ကိုကား သိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဘေးတွင်ရှိနေသော မဲစွဲဖရန်ကလင်သည် ထိုခဏမှာပင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။ သူမက ငိုရှိုက်ရင်းနှင့် မသဲကွဲသော ညည်းညူခြင်း၊ ရွတ်ဆိုခြင်းများလည်း ပြုလုပ်သည်။ အတန်ကြာမှ သူမသည် ဘုရားသခင်ထံတွင် ဆုတောင်းပတ္တနာပြုနေကြောင်းကို ကျွန်တော် နားလည်သိရှိရတော့သည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာလို့လဲ"

ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားမလည်သည့်အနေဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"တွင်းကြီးပဲ။ အင်မတန်နက်တဲ့ တွင်းကြီးပဲ"

သူမက တိုးညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ဘေးတွင် ခူးထောက်ကာ ဦးခေါင်းကိုမော့ပြီး ဘုရားသခင်ထံတွင် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းနေသော ပုရိပ်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့၏အောက်ဘက် အနက်ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြပေပြီ။ သူက သူတို့အတွက် ဆုတောင်းလျက်ရှိသည်။ သူမအတွက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

* * *

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တောင်စောင်းကို ကြွေပတ်ပြီး မည်းမှောင်သော လမ်းကြောင်းအတိုင်း တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်အထိ မစွဲဖရန်ကလင်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တည်တည်မှုန်မှုန် ရှိနေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ မထင်မှတ်သော ထူးဆန်းခြင်း၊ သည်းထိတ်ဖွယ်ရာ ရက်စက်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ လွတ်မြောက်လာခြင်းတို့ကြောင့် သူမသည် ယခုထက်တိုင်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိတော့သည်။ ကျွန်တော်က သူမကို မေးခွန်းတစ်ခု နှစ်ခု မေးကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူမက . . .

"နေဦး။ အခု မမေးပါနဲ့ဦး"

ည ဆယ့်တစ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက်တွင်မှ မြို့ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်အတူတူပင် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်တခြားစီလို ဖြစ်နေသည်။

မစွဲဖရန်ကလင်သည် စိတ်ရော လူရော နွမ်းနယ်နေသည်။ သူမသည် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ပထမဆုံး လမ်းစီးတိုင်

အောက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူမသည် ငိုကြွေးလျက်ပင် ရှိနေသေးကြောင်းကို ကျွန်တော် တွေ့ရှိရသည်။

လမ်း၏တစ်ဖက်တွင် တယ်လီဖုန်း စကားပြောရုံကလေးတစ်ခု ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ကူးဖြတ်သွားမည် ရှိသည်။ သို့သော် သူမက ကျွန်တော်ပုခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး တားထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ်ကို အကြောင်းကြားရမယ်”

“ဟင့်အင်း”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အကြောင်းကြားရမှာပေါ့။ အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ . . .”

“သေပြီ။ ကျုပ် သိတယ်။ ကျုပ် သတ်တာပဲ”

သူမက ကျွန်တော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏အကြည့်က မာကျောခက်ထန်ဟန်လည်း ရှိသည်။ ကြေကွဲဆွေးမြည့်ဟန်လည်း ရှိသည်။ ထို့နောက် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေး ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အားအင်များ တုန်ခန်းသွားသည့်အလား ကျွန်တော်ကို မှီလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာကို ကျွန်တော်၏ စိုရွှံ့နေသော ဂျက်ကက်အင်္ကျီတွင် အပ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သာ ထိန်းဖက်မထားလိုက်လျှင် သူမ လဲကျသွားမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

မိုးရွာသွန်းလျက်ရှိသော လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရပ်နေပုံက ထူးခြားနေပါသည်။ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ခဏမျှ အကြာတွင် ရောက်ရှိလာသော အငှားကားမောင်းသူက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ပြောင်ချော်ချော် ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမတွင် သူက ကျွန်တော်တို့ကို ချစ်သူနှစ်ဦးဟု ထင်ထားသည်။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ အမေနှင့်သားအရွယ်များ ဖြစ်နေကြသည်။ သူက မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ကျုံ့ပြီး သရော်တော်တော် လုပ်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ထိုးမိတော့မလို့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သည်အချိန်မျိုးတွင် အငှားကားတစ်စီးရရန် အင်မတန် ခက်ခဲကြောင်း သိသည့်အတွက် သာ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ သူက ရှားပါးပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“ဆက်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သူက . . .

“အဝေးကြီးပဲ”

“လိုက်ပို့ပါ”

သူ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“ပိုက်ဆံ ပါရဲ့လား”

ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟု မေးလိုက်သည်။ သူက စော့ပြောသည်။ ဓားပြတိုက်သလိုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ တောင်းသည့်ပိုက်ဆံကို ကျွန်တော် ပေးပါသည်။

ပူနွေးသော ကားပေါ်သို့ရောက်ရှိပြီး ထမင်းလုံးတရွှေခြောက်သော ညအတွင်းမှ ချောမောစွာ ထွက်ခွာသွားရသောအခါတွင်းကား ကားခက်စွကို မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် တစ်လမ်းလုံးပင် ဝိုဠ်း လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီး နှစ်သိမ့်သော်လည်း မရပါ။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ တက္ကဆီ ဒေရိုင်ဘာက နောက်ဘက်သို့လှည့်ပြီး . . .

“အမျိုးသမီးကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

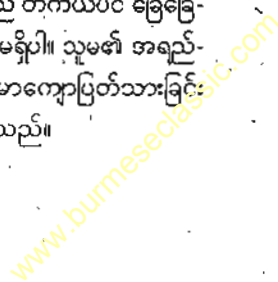
ကျွန်တော်က . . .

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြုန်းကန် တုန်လှုပ်စရာတစ်ခု ဖြစ်သွားလို့ပါ”

အမှန်တော့ တုန်လှုပ်စရာဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ ပထမတွင် သူမကို ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးအဖြစ် တွေ့ရသည်။ သို့သော် သည်လိုအမျိုးသမီးတွေ အများကြီးရှိပါသည်။ သည်လိုပုံစံမျိုးထဲက တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် သူမသည် သည့်ထက်မကကြောင်းကို တွေ့ရှိရပြန်ပေသည်။ သည့်ထက် အများကြီးပင် ပိုမိုပါသည်။ သူမတွင် သာမန်ထက် ထူးခြားသော နောက်ကြောင်းရာဇဝင် ရှိခဲ့သည်။ သူမသည် တကယ်ပင် ခြေခြေမြစ်မြစ် စစ်စစ်မှန်မှန်ဖြစ်ကြောင်း အနည်းငယ်မျှ သံသယမရှိပါ။ သူမ၏ အရည်အသွေးနှင့် စွမ်းအားသတ္တိတို့ကို အံ့ဩရသည်။ သူမက မာကျောပြတ်သားခြင်းလည်း ရှိသည်။ ကောက်ထားစာနာတတ်ခြင်းလည်း ရှိသည်။

ထို့နောက်ကော့။

သူမတွင် တည်ငြိမ်အေးဆေးမှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုနှင့် အခြေအနေကို တွက်ချက်နိုင်မှုတို့ ရှိပါသည်။

လူဆိုးနှစ်ယောက်နှင့် စာရင်းရှင်းရာတွင် ယင်းအချက်များ ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ယခုမူ သူမသည် စိတ်နှလုံး ချောက်ချားလျက်ရှိတော့သည်။ ကျွန်တော့် ငါးနံ့အေးတွင် ငိုကြွေးလျက်ရှိသော သေးသေးငယ်ငယ်နှင့် ဆံပင်ဖြူဖြူ အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်အမျိုးသမီးသည် သူ၏ ဦးနှောက်နှင့်နှလုံးသား မာကျောမှုကို အသုံးပြုကာ ငွေနပ် ကောင်းလှသော လက်နက်ကို လူဆိုးနှစ်ယောက်ကို ချေမှုန်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က လေ့ကျင့်သင်ကြားထားသော စစ်သားတစ်ယောက်၊ တိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်၊ ခေါင်ခေါင်မြည်တစ်ယောက်။

သို့သော် ဇာတ်လမ်းစကတည်းက သူမက ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က နောက်လိုက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယခုတစ်ဖန် သူမက ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရန် ကြံစည်နေပြန်သည်။ လူနှစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့သည်။ သူမက မတိုင်ကြားလိုပါ။ ကျွန်တော့်

ဖခင် သေဆုံးစဉ်က မတိုင်ကြားခဲ့သလိုပင် ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နှုတ်ပိတ်နေခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပတ္တမြားတွေနောက်သို့ လိုက်သည်ကိစ္စသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး မှားယွင်းသည်။ သူမအနေနှင့် နိုင်ကွက်တစ်ခုကို ကိုင်

ထားပြီး သာသနာပြုလုပ်ငန်းအတွက် ရယူခြင်းမှာလည်း လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သည်ကိစ္စတွင် သူမက စိတ်အားထက်သန်နေသည်။ ပျော်

မြူးနေသည်။ သဘောအကျကြီး ကျနေသည်။ မိန်းမတွေသည် ယောက်ျားတွေထက် ကြောက်စရာကောင်းသည်ဆို

သော အချက်ကို ယခင်က ကျွန်တော် မယုံခဲ့ပါ။ သို့သော် ထိုညက အငှားကားဖြင့် ဆက်တယ်ရွာကလေးသို့ အပြန်တွင်မှ ကောင်းစွာ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

တောင်ပေါ်မှာထုန်းက ကျွန်တော်က လွတ်မြောက်ဖို့တစ်ခုတည်းပဲ စဉ်းစားခဲ့သည်။ သို့သော် သူမက သတ်ဖြတ်ဖို့ပါ စဉ်းစားခဲ့သည်။

သူမက ဤကိစ္စအတွက် စဉ်းစားခဲ့သည်။ နည်းလမ်းရှာခဲ့သည်။ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သည်။

သူမ ဘာလုပ်မည်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော့်ကို အရိပ်အမြွက်မျှ မပြောခဲ့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်၍လော။ သူမကိုယ် သူမ ယုံကြည်လွန်း၍လော။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုသော ဟိုတယ်ကလေးသို့ မရောက်ရှိမီမှာပင် သူမ အင်ရပ်သွားသည်။ မျက်ရည်များခြောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း မျက်နှာ

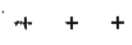
ဖြူရော်နေသည်။ မျက်လုံးများ နီရဲနေသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အသက်ပိုပြီး ကြီးသွားသည်။

သူမက ဟိုတယ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း ရေပူပူချိုးသည်။ ထို့နောက် ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အိပ်ရာဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူမ၏ နမူနာကို ယူပါသည်။ သို့သော် သူမ၏ တွက်ချက်မှုကို စဉ်းစားနေမိသည်။

“တွင်းနက်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်ကို ငါ့ရောက်အောင်သွားပြီး အော်လိုက်လို့ ခြံရံ သူတို့ ငါ့အိမ်ကို ပြေးလာကြမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျရင် သူတို့ တွင်းထဲကို လိမ့်

တူးပြီး တစ်ခါတည်း သေကုန်ကြမှာပဲ။ အဲဒီတော့ အဲဒီအတိုင်း ငါ လုပ်ရမယ်” အို... ဘုရားသခင်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော့်အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားမှ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ လေးလံစွာနှင့် နာကျင်ထိုင်းထိုင်းစွာ နိုးလာသည်။ တစ်ကိုယ်

လုံးမှ အကြောအခြင်များ ကိုက်ခဲလျက်ရှိသည်။ အခန်းထဲသို့ သူမ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူမ၏ကိုယ်တွင် ယခင်ည

က ဆောက်တည်ရာမရမှုများ လုံးဝ မရှိတော့ပါ။ အရိပ်အမြွက်မျှ မရှိတော့ပါ။ သူမက ကျကျနန သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကြော့ကြော့မော့မော့ ဖြစ်သည်။

ယမန်နေ့ညက ရုတ်တရက် အသက်ကြီးရင့်မှုသည် ယနေ့နံနက်တွင် ရုတ်တရက် ဖင် ပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သူမက... “ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ” ဟု မပြောပါ။

www.burmeseclassic.com

“မနေ့ကအဖြစ်ကတော့ တကယ်ဆိုးတာပဲ” ဟုလည်း မဆိုပါ။

“ဘယ့်နွယ်နေသေးသလဲ” ဟုလည်း မမေးပါ။

သို့သော် . . .

“ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး သွားကြမယ်”

သူမက ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ။ မနက်စာ စားပြီးပြီးချင်း သွားကြမယ်”

ထိုအခါ သူမက . . .

“မင်း အဓိပ္ပာယ်ကောက် မှားနေပြီ။ ကျုပ်ပြောတာက စင်္ကာပူကို သွားကြဖို့ ပြောတာ”

“အိုး . . . ခဏနေပါဦး။ ကျွန်တော်တို့မှာ လက်တွေ့လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့ ရဲအဖွဲ့ကို မနေ့ကအကြောင်း ပြောရမယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ မှားတယ်”

“မှားတယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဥပဒေ လိုက်နာရမယ်”

“ဒီမယ် မစ္စတာတန်နီကလစ်၊ နှစ်လုံးပြုစုသေဆုတ်နဲ့ လူနှစ်ယောက် တွင်းချိုင့်ကြီးထဲကို လိမ့်ကျသွားကြတယ်။ သူတို့ဟာ လူဆိုးတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ ဟာ တကယ်လို့သာ မကောင်းမှုတစ်ခုခုကို မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီလို ဖြစ်ကြရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုအမှုကိုစွမ်းအတွက် လောကကြီးရဲ့ သဘာဝတရား စီရင်မှု ရှိတယ်”

သူမက ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို စားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခြေအနေ ကို သဘာဝကျကျ တွက်ပြသည်။

“စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ပုလိပ်ကို တိုင်ရင် ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ။ ထွက်ချက်ပေး ရမယ်။ စုံစမ်းမှုတွေ ရှိမယ်။ စစ်မေးမှုတွေ ရှိမယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာ ဟိုလေး တကြော် ဖြစ်မယ်။ နောက်တစ်ခါ ရာဇဝတ်တရားရုံးကို သွားချပြန်ဦးမယ်။ ကျမ်း ကိုင်ပြီး အစစ်ခံရမယ်။ မတော်တဆ သေဆုံးခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာကို မေး မယ်။ သည်လူနှစ်ယောက်ကို သည်တွင်းနက်ကြီးထဲကို ကျသွားအောင် သည် နယ်မြေအကြောင်း မင်း ကျွမ်းကျင်မှု ရှိ မရှိ ဆိုတာကို မေးကြမယ်။ ဒီမေးခွန်း နှစ်ခုစလုံးကို မဟုတ်ဘူးလို့ မင်း ဖြေရမယ်။ သည်အခါမှာ ကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိ လာမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

သတင်းစာတွေထဲမှာ စာလုံးမည်းကြီးတွေနဲ့ ပါလာမယ်”

“တော်ပါတော့”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဆုံးအောင်ပြောပါရစေဦး။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်ဟာ ပြဿနာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သူတို့ အမဲလိုက်ကြလိမ့်မယ်။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အရေးယူကြလိမ့်မယ်”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာဘဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဥပဒေအကြောင်းကို ကျုပ် နားမလည် ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဥပဒေ ပါရဂူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကာကွယ်မှုဆိုတဲ့နေရာမှာ အကန့်အသတ်ရှိတယ်။ ဆိုကြပါစို့။ သူ့ခိုး တစ်ယောက်ဟာ မင်းအိမ်ထဲကို ဖောက်ဝင်လာမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မင်း ပစ် သတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တားဆီးတဲ့အနေနဲ့ ထိုက် သလောက်တော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ကိစ္စကို ကြည့်ပါ။ နှစ်လုံးပြုစုသေဆုတ်နဲ့ လူနှစ်ယောက်၊ သူတို့ရဲ့အန္တရာယ် ဘယ်လောက် ကြီးမား တယ်ဆိုတာကို ပုလိပ်ကလဲ သိတယ်။ လူတွေကလဲ သိတယ်”

သူမက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေပြီးနောက် . . .

“မင်း မစဉ်းစားမိတဲ့အချက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ မင်း ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်လက်ထဲက သေဆုတ်ကိုရအောင် လူယူနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ကို မင်းဟာ မကြာခင်ကလေးကပဲ လက်တွေ့ပြခဲ့တယ်။ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက သိနေတယ်။ အဲဒီတော့ တချို့လူတွေက ပုလိပ်တွေကရောပေါ့။ မင်းဟာ အခု ကိစ္စမှာလဲ ပထမတစ်ခါလို လုပ်တာပဲလို့ တွက်ကြလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်တာဘဲ”

“မင်း လူ အယ်နှစ်ယောက် သတ်ခဲ့ဖူးသလဲ မစ္စတာတန်နီကလစ်”

“စစ်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါးပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းဟာ စစ်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအလုပ်မျိုးတွေ ကို လုပ်ဖူးနေတယ်။ သူတို့က ဒီလိုပဲ တွက်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်အကြောင်း ကို ကျုပ်တို့က မတိုင်ခဲ့ရင် ဘာပြဿနာမှ ပေါ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ သတင်းစာတွေထဲမှာလဲ မပါတော့ဘူး။ စုံစမ်းစစ်ဆေးတာတွေလဲ မရှိတော့ဘူး။

ဘာသံသယမှလဲ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ ဘာမှလဲ နောင်နေ့ ကြန့်ကြာနေစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ တွင်းဖော်တဲ့လူတွေက သူတို့ အလောင်းတွေကို တွေ့ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ စုံစမ်းစစ်ဆေးတာ တွေ လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ သည်အခါကျရင်တော့ အားလုံးဟာ ရှင်းရှင်းလွယ်လွယ် ကလေးပဲ။ မတော်တံဆ လိမ့်ကျပြီး ဒေသတာပဲလို့ တွက်ကြလိမ့်မယ်။ နောက် တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

သူမက ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။

“ပြောပါ”

“သူတို့မှာ မိသားစုတွေရှိနေရင် ကျုပ်တို့မတိုင်တာဟာ ပိုပြီးတော့ မှန် တယ်။ သူတို့ရဲ့ အဖေတွေဟာ လူသတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း တွင်းထဲကိုကျပြီး သေ တာကို သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေ မသိကြတော့ဘူး။ မိဘဟော့ရဲ့ ဒုစရိုက်မှုကို ကလေး တွေက ဆက်ပြီး ခံစားရတယ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အယူအဆကိုလဲ မင်း သိသားပဲ”

“ဒါကတော့ အကြောင်းရှာပြီး အကြောင်းပြတာပဲ။ သူတို့မှာ သားသမီး တွေ ရှိချင်မှ ရှိမှာပေါ့”

“ကိုယ့်တရားကိုယ် ဆုံးဖြတ်တယ်လို့လဲ ပြောနိုင်ပါတယ် မစွတာ တန်နီကလစ်”

သူမက ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာတွင် မြူးပျသည့် အသွင် ရှိ နေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ယင်းအမူအရာ ပျောက်သွားပြီးနောက်... .

“ကျုပ် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပြီးပြီ။ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ် မှန်တယ်လို့ ကျုပ် လူဆတယ်”

သည်အတွက်ကား ယုံမှား သံသယ ရှိစရာမလိုပါ။ သူမ၏ ဆွေးနွေး ချက်များက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါပေသည်။

+ + +

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့ စင်္ကာပူသို့ ထွက်ခွာ သွားကြသည်။ ထိုရက်များသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အလုပ်များသော နေ့ရက် များပင် ဖြစ်ပါသည်။ ငွေကြေးအကုန်အကျများသည့် နေ့ရက်များလည်း ဖြစ်ပုံ သည်။ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် ဝယ်ရသောအခါတွင် ကျွန်တော်၏ငွေ နံပါတ်

နှစ်ထောင်မှ အတော်ကလေး ပဲ့ထွက်သွားပါသည်။

အပူပိုင်းဒေသမှ ပိုးမွှားများအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက်လည်း ကျွန်တော်သည် ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် မကြာခဏ အဖောက်ခံရပါသည်။

လန်ဒန်မြို့ ကျွန်တော်၏အခန်းတွင် နေထိုင်ရသည်မှာလည်း လော- လောဆယ်တွင် အန္တရာယ်ကင်းသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ သူတို့သည် ပထမအကြိမ် ကြိုးစားမှု၏အဖြေကို သိရှိရပြီးမှပင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ ကြိုးစားကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသည်။ ယင်းအဖြေကိုလည်း တော်တော်နှင့် သူတို့ သိရှိကြရဦးမည် မဟုတ်ချေ။ သူတို့ စေလွှတ်လိုက်သူနှစ်ဦးသည် မြစ်ချောင်းများ အတွင်း ထုံးကျောက်များကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော တွင်းချိုင့်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်အခန်းသို့ ဟန်ဒါဆင် ရောက်ရှိလာပြီး အကန့်- အကြောင်း မေးမြန်းပါသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်ကနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်... .

“ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ”

အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မရောက်ဖူးသော အရပ်ဒေသ တစ်ခုသို့ သွားရမည်ဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ ထို အရပ်ဒေသ၏ အမည်နာမများသည် အခေါ်ရ ထူးဆန်းလှပေသည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်တော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး မုသားစကား ဆိုလိုက်သည်။

“ဘာမှမှ မဖြစ်တာဘဲ”

“ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်သွားမယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

“အရှေ့ဖျားဒေသ”

သူ လေချွန်လိုက်ပြီး... .

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ သူဌေးတွေမှ သွားနိုင်တဲ့အရပ်ပဲ။ ကျွန်တော်က အနီးအနားလောက်ပဲ သွားမယ်လို့ ထင်နေတာ။ ဘယ်တော့သွားမလဲ”

“သောကြာနေ့”

“အဲဒီနေ့အထိ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်ပေးနေပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်၊ ဒါလောက်လဲ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့”

ကျွန်တော် လိပ်ပြာမသန့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

သူက...

“မူပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ သက်သေတွေရဲ့ လုံခြုံမှုကို စောင့်ကြည့်ပေးရ မယ်တာဝန် ရှိတယ်။ ဒါမှလဲ ပြည်သူလူထုက ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု ရှိလာပြီး အမှန်တရားဘက်က သက်သေခံရကြလိမ့်မယ်။ သည်အနားတစ်ဝိုက် မှာ ဖိနှပ်အရည်ကြီးနဲ့ ဖိကာတင်ပြီး လူတစ်ယောက်တွေ့လို့ရှိရင် ဘာမှ မစိုးရိမ် ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ လူပဲ”

အပြင်ဘက်တွင် မိုးရွာသွန်းနေသည်။

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့။ အအေးမိပြီး သူ သေလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်စိတ်ချနေပုံရတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့တာဝန်ကတော့ ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်ပေးနေရမှာပဲ”

ကျွန်တော်ကြောင့် ကံမကောင်းသည့်ပုလိပ်တစ်ယောက် ဒုက္ခခံနေရ မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်...

“ကျွန်တော် တခြားကို တစ်ရက်လောက် သွားစရာရှိတယ်။ ကနေည ပဲ သွားဖြစ်ဖို့ များတယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ သွားတွေ့မလား အောက်မေ့တယ်။ ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်နေတုန်းက သူ့ဆီက ကြေးနန်းရတယ်။ သူနဲ့မတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာနေပြီ”

“စစ်သားဟောင်းကြီးနှစ်ယောက် တွေကြတာ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်ကြတာပေါ့”

ဟန်ဒါဆင် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း ပြောသည်။

ကျွန်တော်၏ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဗာစီဗီန်အက်ဒမန် အနီးရှိ ဆတ်ဖောက် တွင် နေထိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကားဖြင့်သွားသည်။ အိန်ဂျယ်ဟိုတယ်တွင် အခန်းတစ်ခုငှားထားလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော်ကို တစ်ည အိပ်နေ စေချင်မည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှ အရေးကြီးသည့်လုပ်ငန်း လည်း မရှိတော့။

ဗိုလ်မှူးကြီး၏ထုံးစံမှာ ညဘက်တွင် နာရီပြန် နှစ်ချက်လောက်အထိ စကားပြောတတ်သည်။ ထို့နောက် သုံးနာရီ အိပ်သည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှ

ထပြီး ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည်။ ထို့နောက် နှစ်နာရီ လမ်းလျှောက် သည်။ သူသည် အငြိမ်းစားယူပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဤအလေ့အကျင့်များ ပျက်ပြားသွားနိုင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ ပျက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။

ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ကျွန်တော် တွေ့လိုသည့်ကကြောင်းနှစ်ကြောင်း ရှိပါ သည်။ တစ်ကြောင်းကတော့ မတွေ့ရတာကြာသဖြင့် တွေ့လိုခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ သူ့ထံမှ အကြံဉာဏ်များ ရယူလိုပြီး အရှေ့ဖျားဒေသ ရှိ သူ၏ စိတ်ဆွေဟောင်းများနှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ရယူလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု သံနှင့် ရိုက်ထားသည်။

“ဆူသာလင် မျိုးကောင်းမျိုးသန့် ဆိတ် ဓမ္မမြူရေးခြံ”

သို့သော် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသောအခါတွင်ကား ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီး မလိုအပ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆိတ်တွေက သူတို့ဘာသာ ကြော်ငြာလျက် ရှိပါသည်။

အိမ်တံခါးကို ဖောက်တာမကွာလျှင်ဆူသာလင် ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးပါ သည်။ ကျွန်တော်ကို မြင်တွေ့သောအခါ သူသည် ကျွန်တော် နှာခေါင်းမရွံစေ ရန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောပါသည်။

“သည်ကောင်တွေက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အကောင် တွေပဲ တန်နီတလစ်ကလေး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့ကို မင်း ဘယ်လို မှ သတိမထားမိတော့ဘူး။ လာ... လာ... အထဲကိုလာ”

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်မိသောအခါ...

“မင်း ဂျင်သောက်လို့ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်း မျက်လုံးတွေ ဘယ်နွယ်နေသေးသလဲ”

“ကောင်းသွားပါပြီ ခင်ဗျား”

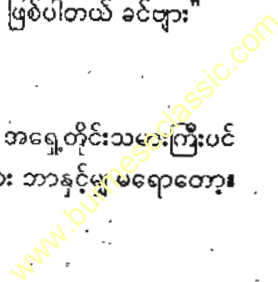
ထို့နောက် ဂျင်သောက်သည့်နေရာတွင် လက်ကြီးသော ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အထာကို သိသဖြင့်...

“အားတိုးဆေးကလေးနဲ့ ရောသောက်ရင် ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“အစွဲအလမ်းက တယ်ကြီးတာကိုး”

သူ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူသည် အရက်သောက်သည့်နေရာတွင် အရှေ့တိုင်းသပေးကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဂျင်ကို ရေနှင့် ရောသောက်သည်။ တခြား ဘာနှင့်မျှ မရောတော့။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဖန်ခွက်ထဲတွင် ဂျင် အရက်များထည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော တက္ကသိုလ်ပြည်သည့် လက်တင် ကုလားထိုင်ဟောင်းကြီးတွင် ထိုင်ပါသည်။ သူ၏ရှည်လျားသော ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး ခြေချင်းဝတ်နှစ်ခုကို ထပ်ဆင့်ထားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ တဖိတ်ဖိတ် ပြောင်လက်နေသော သူ၏ ဖိနပ်များကြောင့် ကျွန်တော့် မှာ မျက်စိကချိန်းစပ်နေရတော့သည်။

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော့်ကိုသနားသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေတော့သည်။ သည်လိုမျိုး အကြည့်ခံရမည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သည် အဖြစ်မှ ကျွန်တော် မည်သို့မျှ မလွတ်မြောက်နိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော် သည် ဟက်တာမက္ကလွိုက်ဆူသာလင်၏ ရှားရှားပါးပါး အသုံးမကျသူများတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သည်အတွက်လည်း သူက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းကြီးပင် အပြစ်တင်ပါသည်။ နည်းနည်း ကလေးမျှ ထောက်ထားညှာတာခြင်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် အရက်သောက်သည့်နေရာတွင် ကောင်းသော အကျင့်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ဖန်ခွက်တွေကို အပေါ်သို့ မြှောက်ခြင်းမပြုပါ။ ထို့နောက် 'ခိုးယားစ်' 'ခွက်မှောက်' 'ပထမခွက်' စသည်ဖြင့် ပြောဆိုလေ့ မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းတွင် ဤလိုမျိုး ထုံးစံမရှိပါ။ ကိုယ့်အရက် ကိုယ်သောက် လိုက်ကြရုံပဲဖြစ်သည်။

"တန်နီကလစ်ကလေး၊ မင်းမှာရှိတဲ့ ပြဿနာကတော့ မင်းဟာ မီးရထားတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် တော်တော်ညှိတဲ့ အကဲဖြတ်တစ်ယောက်ပဲ"

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အတော် အသုံးမကျတဲ့ အကဲဖြတ်တစ်ယောက် ပါပဲ"

"အိမ်း"

သူ့မျက်လုံးများက သူ့နှာခေါင်း ချွန်ချွန်ကြီးပေါ်မှနေ၍ ကျွန်တော့် ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း...

"ဖြစ်ပုံကို ပြန်ပြောစမ်းပါဦး"

သည်ဇာတ်လမ်းကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် မအောင်မြင်သည့်အဖြစ်ကို နည်းနည်းမျှ သဘောမကျတတ် မှီ သူသည် အချက်အလက်တွေကို သေသေချာချာ စိစစ်ပြီး မည်သည့်နေရာ

တွင် မှားယွင်းကြောင်းကို သိရှိလိုပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုးရီးယားစစ်ပွဲမှ ဗိုလ်အဆင့်ဖြင့် ပြန်ခဲ့သည်။ ခြေချောင်း သုံးချောင်း ကျန်ရစ်သည်။ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့တစ်ခု တိုးလာသည်။ တပ်မတော်က ကျွန်တော့်ကို ထုတ်ပယ်လိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော် သည် စစ်ထဲသို့ မဝင်မနေရ ဥပဒေအရ ရောက်ရှိခဲ့ရသူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် အမြဲတမ်း ပြန်တမ်းဝင် အရာရှိအဖြစ် ခန့်ထားခြင်း မပြုနိုင်ပါ။

သို့သော် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူသာလင်သည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောမတူပါ။ လက်မခံနိုင်ပါ။ သို့ဖြင့် သူသည် အစီအစဉ်များပြုလုပ်သည်။ စစ်ဦးစီးချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုရသည်အထိ ဖြစ်သည်။ ဦးစီးချုပ်သည် အကြောင်းအားလျော်စွာပင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ရင်းတွင် ဦးစီးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

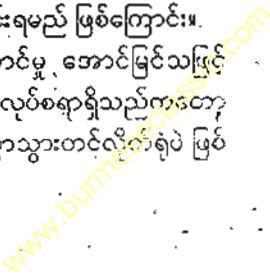
ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူသာလင်၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် တစ်ညတွင် ကျွန်တော်သည် ဦးစီးချုပ်နှင့် ညစာစားပွဲတွင် တွေ့ဆုံရသည်။ ဦးစီးချုပ်က ကျွန်တော့်ကို လေ့လာစစ်ဆေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူသာလင်က အများကြီး ပဲ့ပိုးထားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဦးစီးချုပ်၏ စစ်ဆေးမှုကို အောင်မြင်သွားပါသည်။

တပ်မတော်ကို တပ်မတော်ညွှန်ကြားရေးကောင်စီက အုပ်ချုပ်ပါသည်။ ဦးစီးချုပ်က ညွှန်ကြားရေးကောင်စီ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ သူ၏ဩဇာရှိသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကောင်စီက အထူးညွှန်ကြားချက်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်သည်။ ညွှန်ကြားချက်ကို အထူးဂရုပြုပြီး ရေးသားဆုံးဖြတ်သည်။ အမျိုးသားစစ်မှုထမ်းအရာရှိများသည် ကိုရီးယားစစ်ပွဲတွင် ခြေသုံးချောင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီး သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့လျှင် အမြဲတမ်း ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်ပေးပါရန် တပ်မတော်ကောင်စီသို့ လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း။

အထူး ညွှန်ကြားချက်က ဤမှာတွင် မပြီးဆုံးသေး။

ဤလျှောက်လွှာများကို ၁၉၅၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့ နံနက် ဆယ်တစ်နာရီ မိနစ် သုံးဆယ်မှ ဆယ်တစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း စစ်ဦးစီးချုပ်ထံသို့ လူကိုယ်တိုင်လျှောက်ထားတင်သွင်းရမည် ဖြစ်ကြောင်း။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ၏ ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်မှု အောင်မြင်သဖြင့် အများကြီး ပီတိဖြစ် ကျေနပ်နေတော့သည်။ ဆက်ပြီး လုပ်စရာရှိသည်ကတော့ ဒါန်းဆိုသည့်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အနေနှင့် လျှောက်လွှာသွားတင်လိုက်ရုံပဲ ဖြစ်

တော့သည်။

သည်မှာ မီးရထား ပြဿနာ ဝင်လာတော့သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းသည် အယ်လဒါရှော့တွင် တပ်စွဲထားသည်။ သို့သော် အယ်လဒါရှော့မှ လန်ဒန်သို့ မီးရထားဖြင့်သွားလျှင် တစ်နာရီ မသွားရပါ။

သို့ဖြင့် ရထားပေါ်သို့ ကျွန်တော် တက်ပြီး လိုက်ပါသွားသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ပိုတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။

ဤကား ကျွန်တော့်အတွေးပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် အပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ဟက်တာမက္ကလွိုက်ဆူသာလင်ကို အနိုင်ယူသည့်အနေဖြင့် မီးရထားကြီးကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ (အပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဆိုသည်မှာ စစ်ရုံးချုပ်မှ မဟုတ်ပါ။ ကောင်းကင်ဘုံမှဖြစ်ပါသည်။)

ပထမတွင် ရထားရပ်ထားသည်မှာ ခေတ္တခဏဟုသာ ကျွန်တော် ထင်လိုက်သည်။ အချက်ပြမှုတစ်ခုကြောင့် ရပ်တန့်နေခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးဆသည်။ သို့သော် ရထားသည် တော်တော်နှင့် မထွက်နိုင်ဘဲ ကြာသည်ထက် ကြာလာသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပူလာရတော့သည်။ ရထားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ခေါင်းတွဲဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ တစ်စုံတစ်ခု ကနိုးပျက်သွားကြောင်း သိရှိရသည်။

ပြဿနာက ကြီးကျယ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ရော ရထားကြီးအတွက်ရော ဖြစ်သည်။ လွင်တီးခေါင်ကြီးထဲတွင် ရထားပျက်နေသဖြင့် အခြားမည်သည့်ရထားကမျှ ဤရထားကို ဖြတ်ကျော်မသွားနိုင်ပါ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကွင်းပြင်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်ရတော့သည်။ ဤနယ်မြေအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမျှမသိပါ။ အတန်ကြာ သွားမိသောအခါ လမ်းငယ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရှိသည်။ ထိုလမ်းငယ်ကလေးအတိုင်း လိုက်သွားသည်။ အတန်ကြာသွားမိသောအခါ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ကျွန်တော်သည် တကယ်သွားရမည့်ဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ သွားနေမိကြောင်း သိရှိရတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြီး လျှောက်ရသည်။ သည်တော့မှ လမ်းမကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

သည်တွင် ကျွန်တော်သည် ဖြတ်သန်းသွားသော ကားများကို တားပြီး လမ်းကြမ်းရန် ကြိုးစားမိတော့သည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ ကြာသွားသည်အထိ မည်သည့်ကားမျှ မရပ်ပါ။ ဆလွန်းကားကြီးများ၊ ကားကလေးများ၊ ကုန်တင်ကားများအားလုံးပင် ကျွန်တော့်ကို ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ ကုန်တင်ကားတစ်စီးက ရပ်ပေးသည်။ ကားပေါ်တွင် ကုန်တွေနှင့်နေအောင် တင်ထားသဖြင့် ဒုတိယဂီယာဖြင့် လာ မောင်းရသည်။ တစ်နာရီလျှင် ရှစ်ပိုင် ကိုးပိုင်လောက်သာ ခရီးပေါက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် စစ်ရုံးချုပ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည်။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး ခွေးတွေ ရွဲရွဲဖို့နေသည်။ ဖိုးရိုးဖားရား ပိုသီပုတ်သီ ဖြစ်နေသည်။ အရေးတကြီးဆုံးကတော့ ခုနစ်မိနစ်တိတိ နောက်ကျနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဦးဖီးချုပ်ရုံးက လျှောက်လွှာကိုပင် လက်မခံတော့ပါ။ ညွှန်ကြားချက်ကို ပြန်လည် ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ စသည်ဖြင့်၊ စသည်ဖြင့်။

ဟက်တာမက္ကလွိုက်ဆူသာလင်သည် သူ၏ အရက်ဖန်ခွက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် သောက်နေသည်။ ပြီးမှ...

“မင်းလုပ်ရမှာက လမ်းမအလယ်ကောင်းမှာ ပိတ်ရပ်ပြီး ကားတွေကို တားရမယ်။ ပြီးတော့ အခု အချိန်ကလေးမှာပဲ ကျွန်ကျော်ဝင်ရောက်လာတဲ့ ခုရှုတွေကို လိုက်ဖမ်းမလိုဆိုပြီး ကားကို အမိန့်နဲ့ မောင်းခိုင်းရမယ်”

အမုန်တော့ ထိုအတိုင်း ကျွန်တော် ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မလုပ်မိခဲ့ပါ။ သာမန် ကားကြီးစီးသည့်သဘောမျိုးဖြင့်သာ ကားလမ်းဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကားတွေကို တားခဲ့ပါသည်။

ယင်းအတွက် ကျွန်တော်သည် မလွဲမရှောင်သာပင် ဘဏ်တိုက်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတော့သည်။

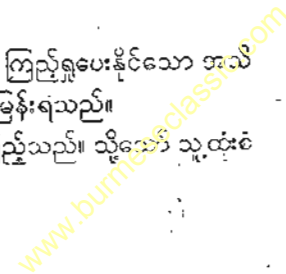
“အခုဆိုရင် မင်း ဘာဖြစ်နေမလဲ။ ဝိုလ်မှူး ဖြစ်နေပြီ။ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိဘူး။ ဆိုးတယ်။ ဆိုးတယ်။ သိပ်ဆိုးတယ်”

သူ ရေရွတ်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံပြီးနောက် စကားလမ်းလွဲသည်၊ ကျွန်တော် လိုချင်သည့်အကြောင်းအရာသို့ ရောက်ရှိအောင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လမ်းလွဲရသည်။

စစ်ရုံးချုပ်၌ လူ့လန်ဒန်၏မှတ်တမ်းများကို ကြည့်ရှုပေးနိုင်သော အသိတစ်ယောက်ယောက် ဝိုလ်မှူးကြီးတွင် မှီ မရှိ မေးမြန်းရသည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်သည်။ သို့သော် သူ့ထုံးစံ

အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်စစ်မေးသည်။

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းအတွက် အရေးကြီးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြည့်ဦးမယ်လေ”

ဆာရာဝပ်တွင် သူ၏ အသိအကျမ်းများ ရှိ မရှိလည်း မေးရသည်။

ယင်းကိစ္စကိုလည်း သူ စုံစမ်းကြည့်မည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော့်ထံ အမြန်ဆုံး

အကြောင်းကြားမည်ဟု ဆိုသည်။

“ကဲ... အဲဒါတွေ လုပ်ပေးရမယ့်အတွက် ကျုပ်ကို အိန်ဂျယ်ဟိုတယ်

မှာ ညစာ ကျွေးပေတော့”

“ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် ပြုလုပ်သည်။

+ + +

သည်ကိစ္စကို သူ ဆော်ဗရွက်လျှင် အချိန် သိပ်မကြာနိုင်ကြောင်း

ကျွန်တော် သိရှိသည်။ တကယ်လည်း တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် သူ့ဆီကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မည်ဟု ပြော

ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သောအခါ သူက လိုရင်းကို တိုက်ရိုက်ပြောဆိုပါ

သည်။

“တကယ့်ဒိတ်ဆွေတွေနဲ့ မင်း ပေါင်းတာပဲ။ လူ့လန်အကြောင်း

ကောင်းကောင်း မပြောကြဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“သူ့အကြောင်းကို သူတို့ သိပ်မပြောချင်ကြဘူး။ အဲဒီအစိပွယ်က

ဘာလဲဆိုတော့... ဘာလဲဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ အဲဒီလူက လူထူးလူဆန်း

တစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ”

“စစ်သားနဲ့ မတွေ့ဘူးပေါ့”

သူ သုံးနေကျ စကားလုံး ဖြစ်သည်။

သူက စာအုပ်ကြီးသမား ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ထဲက စစ်သားကြီးပင်

ဖြစ်သည်။

သူ ဆက်ပြီး ပြောသည်။

“စစ်ကြီးဖြစ်တဲ့အခါမှာ သည်လိုလူမျိုးတွေ ပါလာကြတယ်။ စစ်ကြီး

ပြီးသွားတော့ သည်လိုလူမျိုးတွေ ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။ သူ့အကြောင်း မင်း

ဘာသိချင်တာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အကုန်လုံးပေါ့။ ဟုတ်လား။ အင်း... သူ့အကြောင်း အကုန်လုံးတော့

ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သိရသမျှ အားလုံးကိုတော့ ပြောပြမယ်။ မင်းရဲ့

လူ့လန်က တရားဝင်အရဆိုရင် အင်မတန်တော်တဲ့ ဦးစီးအရာရှိတစ်ယောက်

ပဲ။ မှတ်တမ်းထဲမှာ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ စာနဲ့ ပေနဲ့ အသေအချာ ရေးထားတယ်။

တစ်ထောင့်ကိုးရာသုံးဆယ်ကိုးခုနစ် သြဂုတ်လမှာ တပ်ထဲကို ရဲဘော်အဖြစ်နဲ့

ဝင်တယ်။ အဲဒါပဲ။ နောက် ဗိုလ်မှူးချုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါပဲ။ နောက်

ပြီး အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ။

“မင်း သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ သိပါတယ်”

“ဟမ်း”

ကျွန်တော် သိသည်ဆိုသည့်အတွက် သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။

“သည်ကိစ္စတွေကို မင်း ဘာဖြစ်လို့မေးသလဲ မသိဘူး”

စာရွက်များ လှန်လှောသံ ကြားရသည်။

“စစ်ကြီးမဖြစ်ခင်တုန်းက ငွေစက္ကူပုံနှိပ်တယ်။ လူလိမ်လှူကောက်တွေ

ကို ငွေစက္ကူပုံနှိပ်သူအဖြစ် ဘယ်သူ လိုချင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက အဲဒီ

သဘောကို ရောက်သွားတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းမှာ သူ နေခဲ့တယ်။ ဆင်း-

ဟတ်စ်(စစ်တက္ကသိုလ်)ကို မရောက်ခဲ့ဘူး။ တက္ကသိုလ်ကို မရောက်ခဲ့တာလဲ

သေချာတယ်။ ပုံနှိပ်မှု အတတ်ပညာမှာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ ရတယ်။ ခိုးတတ်တဲ့

အတတ်ပညာကို အလိုလို ရခဲ့တာပဲ”

“နောက်ကော”

“နောက်ထပ်တော့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ အဲ... ရယ်စရာကောင်းတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ သူဟာ တစ်ကြိမ်တုန်းက အနိပ်”

“ဘာပြောတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“သူဟာ စတာလင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေလို နီခဲ့တယ်။ တစ်ထောင့်ကိုးရာ- သုံးဆယ် အစောပိုင်းကပေါ့။ မယုံကြည်ရဘူး။ အဲဒါကို မှတ်ထားပါ တန်နီကလစ်။ သူဟာ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်မကောင်းဘဲနဲ့ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လူတော် ဖြစ်လို့ပဲ”

“နောက်ပိုင်းမှာ သူ ပြောင်းလဲသွားလို့လဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်း ထင်သလား”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“အေး... ငါလဲ မသိဘူး။ ကူချင်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ အဲဒီမှာ ဖရက်ဒီတေလာ ရှိတယ်။ သူက ဂေါ်ရခါးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့အဖေက ကျွန်ုပ် တပည့်တစ်ယောက်ပဲ။ အင်ဖာတိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတယ်။ ဖရက်ဒီက စိတ်ချရတယ်”

သူ ဒေတ္တမျှ စကားကို ရပ်ထားပြီးနောက်... .

“မင်း သွားမလို့လား”

“သွားဖြစ်မလားပဲ”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး... .

“ဟိုတုန်းကတော့ လူငယ်တွေဟာ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားလို့ပဲ ပြောခဲ့ကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်း ဘယ်တော့ သွားမလဲ”

“တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်းပေါ့”

ကျွန်တော်က ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပြီးမှ မှားသွားမှန်း သိသဖြင့်... .

“သောကြာနေ့ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

သူ ရယ်လိုက်ပြီး... .

“အင်း... မင်းကို ငါ ပြင်ပေးလိုက်ပြီး ဘာကိစ္စနဲ့ပဲ သွားသွား ကောင်း သော ခရီး ဖြစ်ပါစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ကောင်းပြီ။ သွားပေတော့။ ဩ... . နေဦး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်”

လောက်တုန်းက ပီလင်နဲ့ ငါ တွေ့တဲ့အကြောင်း မင်းကို ပြောပြီးပြီလား။ သူ့ကို ကြည့်ရတာကတော့ အခြေအနေ တော်တော်ကောင်းနေတဲ့ပုံပဲ။”

ယင်းသို့ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို သူ ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြုံးလိုက်သည်။ တော်တော် ဆိုးတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ။ ဟုတ်သည်။ သည်အဘိုးကြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပီလင်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းမှနေ၍ ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်သော အမ်အိုင်ဆစ်(စစ်ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့၊ ခြောက်) သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြောင်း သူ့ရော ကျွန်တော်ရော သိသည်။ သို့သော် သည်နာမည် ကို သူ အကြောင်းမဲ့ ပြောခြင်း မဖြစ်တန်ရာ။

ယမန်နေ့က ကျွန်တော်တို့ စကားပြောခဲ့ကြစဉ်က ကျွန်တော်တို့နှင့် သိသမျှလူတွေအကြောင်း အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ပြောခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ထောက်လှမ်းရေးမှ ပီလင်အကြောင်း မပြောခဲ့ကြ။

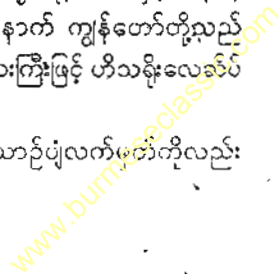
ထို့ကြောင့် ထောက်လှမ်းရေးမှ ပီလင်အကြောင်း ပြောဆိုခြင်းသည် ဖရက်ဒီတေလာသည်လည်း ပီလင်နှင့် အလားတူဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ရခါးစစ်ဗိုလ်တစ်ဦးအနေဖြင့် ထောက်လှမ်းရေးတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေခြင်းသည် ထူးဆန်းသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည့် လူများရှိသည် အရပ်သည် ထူးဆန်းသော ကမ္ဘာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဟက်တာမက္ကလွိုက်ဆူသာလင့်က အများကြီး အထောက်အကူပြုပါသည်။ ကူချင်မြို့တွင် သည်လို အဆက်အသွယ်မျိုး ရရှိသည်မှာ အများကြီး အသုံးဝင်နိုင်ပါသည်။

သောကြာနေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် မစ္စဖရန်ကလင်နှင့် လန်ဒန် အနောက်ပိုင်းလေဆိပ်တွင် တွေ့ဆုံပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဗြိတိသျှ ဥရောပ လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် ဘတ်စ်ကားကြီးဖြင့် ဟီသရီးလေဆိပ် သို့ သွားရောက်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် စင်ကာပူသွားရန် လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်ကိုလည်း

ကျွန်တော့်အား ဂျပေကာသို့ ပို့ပေးခဲ့သော အိန္ဒိယလူမျိုး လျှော့ဈေး ကိုယ်စား-
လှယ်ထံမှပင် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အသင်းသား
တစ်မျိုး ဖြစ်ကြရပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုပေးသော ကတ်ပြားကလေးတွင်
ကျွန်တော်တို့သည် အသင်းဝင်ကြေးပေးပြီးဖြစ်သော အရှေ့တောင်အာရှ
ဘာသာသာသနာ လေ့လာရေးအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ
သွားမည့်သူများသည် ဘန်ကောက်မြို့တွင် ဘုရား ဘယ်နှစ်ဆူရှိကြောင်း
ရေတွက်မည့်သူများ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နာရီမျှ ကြာအောင် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့
ဖွယ်ရာ စီးနင်းလိုက်ပါပြီးနောက် ဘန်ကောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။
ထိုမှတစ်ဖန် အခြားသော အကြံအဖန်လက်မှတ်ဖြင့်ပင် စင်္ကာပူသို့ ခရီးဆက်ကြ
ရသည်။

လမ်းခရီးတွင် ကျွန်တော်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စဉ်းစားသွား
သည်။ ဤတွင် အချို့သောအချက်များကို နားမလည်နိုင် ရှိနေရသည်။ ပြဿနာ
အဖြစ်ဆုံးကံတော့ ဖခင်၏စာထဲတွင် ပါရှိသော ဂဏန်းများပင် ဖြစ်သည်။

ဤဂဏန်းများ အကြောင်းကို ကျွန်တော် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားသည်။
အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားသည်။ အထက်အောက် စဉ်းစားသည်။ အလျား
လိုက် စဉ်းစားသည်။ ဘာအဖြေမှ မထွက်ပါ။ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်လိမ့်မည်
ကို အစအန ဖော်မရပါ။

သည်လောကကြီးမှာ နံပါတ်တွေ အများကြီးရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့
နှင့်ပတ်သက်နေသော နံပါတ်တွေ အမြောက်အမြားရှိသည်။ ထိုနံပါတ်သည်
ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်။ အမြန်နှုန်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အကွာအဝေးလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ အမြင့်နှုန်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

နောက်ပြီး ဘဏ်စာရင်းနံပါတ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘဏ်စာရင်းတွေ
ရှိသော ငွေအရေအတွက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ (မဖြစ်နိုင်ပါ။)

တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ (သို့သော် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါမှမ
ဂဏန်း ပါနေသည်။)

သို့မဟုတ် ပတ္တမြားတွေ၏ ကရက် အရေအတွက် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကြေး
စာရင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် . . .

သာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် မြေပုံအညွှန်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့သော် ဘာဆိုသည်ကိုလည်း ဘာမျှ ညွှန်ပြမထားပါ။ သဲလွန်စ
ပေးမထားပါ။ အရိပ်အမြွက် ပြမထားပါ။

ကျွန်တော်သည် ဖခင်၏စာကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး တစ်ကြိမ်
ဖတ်ပြန်သည်။ စာရွက်ပေါ်မှ ဂဏန်းများကို အတန်ကြာအောင် ဝေးစိုက်ပြီး
ကြည့်နေမိပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများသည် နောက်တစ်ကြောင်းဆီသို့
ရောက်ရှိသွားကြပြန်သည်။ ဤတွင်လည်း အလားတူပင် နားလည်ရခက်နေပါ
သည်။

“သည်ကိစ္စမှာ ဒါနဲ့တော့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”
ကယောင်ချောက်ချား ပြောဆိုသွားသည်လော။

သို့မဟုတ် ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း။

နံပါတ်တစ်ခု ပေးထားသည်။ ဒါနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဟု ဆိုထား
သည်။

ဤစာပိုဒ်ကို မစွစရန်ကလင် သိတန်ရာသည်။ သည်စာပိုဒ်ကို သူမ
ရေးထားသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က . . .

“ဒီအကြောင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ မစွစရန်ကလင် သိသလား။
သည်ဥစ္စာ . . .”

ကျွန်တော်က စာကြောင်းကို လက်နှင့်ထောက်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရေးထားတာက ဒါနဲ့ ဘာမှ . . .”

ထုံးစံအတိုင်းပင် သူမက ကျွန်တော့်စကားကို ကြားဖြတ်လျက် . . .

“ကျုပ် သိတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သူ့ရဲ့ အဒိန္နဒါန လုပ်ငန်းမှာ ကျုပ် မပါစေချင်ဘူး”

သူမ၏စကားကို ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ် တွက်ဆနေစဉ်မှာပင် သူမက
လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး သူမ၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကျွန်တော့်အား လှမ်း
ပေးလိုက်သည်။

နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပေါ်တွင် . . .

ကိုင်ဆောင်သူ၏ အမည် . . . မစ္စ ချာရတီ ဖရန်ကလင့်

“ချာရတီဆိုတာ ဒါနဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် နာမံညီပဲ။

ဒါပေမဲ့ သည်နာမည်ကို မင်း လုံးလုံး မသုံးစေချင်ဘူး။ ကျုပ် နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး”

သူမက ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမက ဆက်ပြီး . . .

“ဒါပေမဲ့ သူ မှားသွားပြီ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ သည်ကိစ္စမှာ

ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာ သူ မှားပြီ မဟုတ်လား။”

* * *

“ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေလဲ”

မေးလတ်က ပြောလိုက်သည်။

သူက စင်္ကာပူရှိ အရှေ့ဖျားဒေသ ကြည်း တပ်ဖွဲ့များ ဌာနချုပ်မှ စစ်ဦးစီး ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းတွင် အမှုထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဖျား ဌာနချုပ်သို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော် အမှုထမ်းခဲ့သော တပ်ရင်းမှ မည်သူတွေများ စင်္ကာပူတွင် ရှိနေသနည်းဟု စုံစမ်းသောအခါ သူ့ကို တွေ့ရှိရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက မလေးကျွန်းဆွယ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေများကို ကျွန်တော့်အား ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မေးလတ်၏ကားထဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ကားကို စင်္ကာပူ၏ အမြင့်ဆုံးတောင်ကုန်းတစ်ခုထက်တွင် ရပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့နေရာမှနေ၍ မလကာ ရေလက်ကြားကို မြင်တွေ့နေရသည်။ အူမတ္တရာ ကျွန်းသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မှန်မှန်ရေးရေး ရှိနေသည်။

မေးလတ်က လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကာ ညွှန်ပြလိုက်ပြီး . . .

“ဒီကမြင်ရတဲ့ ဥစ္စာက တန်ဖိုးဆီကပန်လို့ ခေါ်တယ်။ ရေလက်ကြား ခဲ့ တစ်ဖက်မှာပေါ့။ အဲဒီမှာ သူတို့ရဲ့ ကွန်မင်ဒိုတွေကို လေ့ကျင့်ပေးကြတယ်။ အဲဒီကနေပြီးတော့မှ ကွန်မင်ဒိုတွေကို အန်ဖြန့်လွှတ်တယ်။ စင်္ကာပူကနေ ကြည့်ရင် သူတို့နေရာကို ကောင်းကောင်းမြင်ရတယ်။ သူတို့က သည်နေရာကို သတင်းဖြန့်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ လူတွေက သည်ကနေ လာပြီးကြည့်ကြတယ်။ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးပေါ့”

“အောင်မြင်သလား”

သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အခုအထိတော့ မအောင်မြင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အမျိုးမျိုး လုပ်နေကြတာပဲ။ နည်းမျိုးစုံပေါ့။ အခြေအနေတွေကို ချုပ်သည်ထက်ရှုပ်အောင် လုပ်ကြတယ်။ မိုင်းခွဲတာတို့ ငုံ့ဖောက်တာတို့ လုပ်ကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တိုက်ပွဲတွေ ဖန်တီးကြတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်မှာထိုင်ပြီး ရေလက်ကြားကို ကျော်ဖြတ်ကာ ကြည့်နေမိကြသည်။ နေလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးလာသည်ထိပ်ပဲ ဖြစ်သည်။ မေးလတ်က အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆက်လက် ရှင်းပြသည်။

စင်္ကာပူအကြောင်း၊ အင်ဒိုနီးရှားအကြောင်း၊ ဆူကာနိုအကြောင်း၊ စင်္ကာပူရှိ အင်ဒိုနီးရှား ကောင်စစ်ဝန်အကြောင်း၊ မလေးရှားအကြောင်း၊ တွန်ကူအဗ္ဗဒူရာမန်အကြောင်း၊ လီကွမ်ယုအကြောင်း . . .

“ဘိုနိုယိုအကြောင်း ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သူ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒီအပိုင်းက အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

ကျွန်တော်သည် ကားနောက်ခိုကို မှီလိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အေးဆေးစွာ ဖွာရှိုက်ရင်း သူ ပြောသည်များကို နားထောင်နေမိသည်။

သို့သော် သူ ပြောပြသည့် အချက်အလက် တော်တော်များများသည် ကျွန်တော် သိရှိပြီးအချက်များပင် ဖြစ်သည်။

နယ်နိမိတ် ခိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော် ရှိသည်။ တောင်တွေက မြင့်ပြီး တောတွေက ထူထပ်သည်။ တစ်နယ်နှင့်တစ်နယ် ကူးနိုင်သော တောင်ကြားလမ်းများ ရှိသည်။ သို့သော် ဖောက်လုပ်ထားသော ကားလမ်းများမရှိတဲ့ ရေကြောင်းခရီးကိုသာ အားကိုးနေကြရသည်။

လောလောဆယ် အခြေအနေတွင် တိုက်ပွဲများသည် အသေးစားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသည်။ မိမိတို့ဘက်မှ အောင်မြင်မှုများ အနည်းငယ် ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သူပုန်များသည် တောနက်ကြီးများထဲတွင် ပိတ်မိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ စသည်ဖြင့်၊ စသည်ဖြင့်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူသည် တိုးတိုးညှင်းညှင်း ပြောနေရာမှ အသံကျယ်ကျယ်ကလေး ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ သွားဖြူဖြူများ အဖွေးသား ပေါ်လွင်လျက် ရှိသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“င်္ဂေါ်ရခါးကြီးနဲ့ ဂေါ်ရခါးကလေးတွေ အကြောင်း စဉ်းစားမိလို့ ရယ်တာပါ။ ဘိုနိုယိုမှာ ဂေါ်ရခါးတပ်တွေ ရောက်နေတယ်။ သူပုန်တွေဟာ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ဂေါ်ရခါးတပ်တွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါမှာ အတော်ကလေး အံ့ဩကြရမယ်။ ခေါင်းဖြတ်သမားကလေးတွေပဲ။ သူတို့ရဲ့ ခွတ်ကရိုးမားကောက်ကို တစ်ချက် ဝေလိုက်ရင် ခေါင်းတစ်လုံး ပြတ်သွားပြီပဲ”

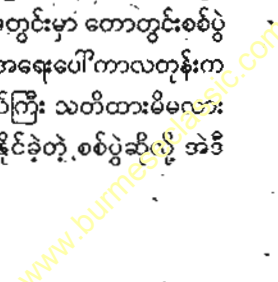
“ဂေါ်ရခါးကြီး ဆိုတာက”

“ဝေါ့ကက၊ သူ့ကို သိသလား”

“သူတို့ရဲ့ တပ်များကြီး မဟုတ်လား”

မေးလတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ဝေါ်လတာ ဝေါ့ကလေး။ ဂေါ်ရခါး စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ထောင့်ကိုးရာ သုံးဆယ်ပိုင်းတုန်းက အနောက်မြောက် နယ်စပ်ဒေသမှာ မှတ်ကျောက်တင်လာတဲ့ သူပဲ။ ဗုတ်ယု ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းမှာ တောတွင်းစစ်ပွဲအတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရခဲ့တယ်။ မလေးရှားမှာ အရေးပေါ်ကာလတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ပလာ အောက်မှာ တိုက်ခဲ့တာ။ ဗိုလ်ကြီး သတိထားမိလား၊ မသိဘူး။ အနှစ် နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ သူပုန်တွေကို နိုင်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲဆီလို့ အဲဒီ

တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

“ဗိုလ်ချုပ် ဝေါ့ကာမှာ ဆောင်ပုဒ်နှစ်ခု ရှိတယ်။ ပထမတစ်ခုကတော့ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ရအောင်ယူရမယ်တဲ့။ အဲဒါ သူပြောတဲ့ စကားပဲ။ ဒီစကားကို သူ အမြဲတမ်းပြောတယ်။ အိပ်ပျော်နေတုန်းတောင် ဒီစကားကို သူ ပြောနေမလား မသိဘူး။

“ဒုတိယကတော့ သူ သိပ်ပြီးတော့ မပြောဘူး။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိုက်ရမယ်တဲ့။ ဒီနည်းနှစ်ခုနဲ့ သူ လုပ်သွားတာပဲ။ နေမကောင်းနေတဲ့ ကလေးတွေကို ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ကယ်ပြီး ပထမတန်းဆေးရုံကြီးကို ပို့ပေးတယ်။ တိုင်းရင်းသားတွေ အတွက် တံတားတွေဆောက်ပေးတယ်။ ဆိတ် မွေးမြူရေးအကြောင်း နားလည်တဲ့ အရာရှိတွေက ဆိတ် မွေးမြူရေးသမားတွေကို အကြံဉာဏ်တွေ ပေးကြတယ်။ ကြား၊ ဘဲ မွေးမြူရေး ပါရဂူတွေ လွှတ်ပေးတယ်။ ဆန်စပါး စိုက်ပျိုးရေး ပါရဂူတွေ လွှတ်ပေးတယ်။ ဒါက တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ရအောင်ယူတဲ့ အပိုင်းပဲ။

“ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တိုက်တဲ့ အပိုင်းမှာကျတော့ အသံလွှင့်စက်ကို နယ်မြေအနှံ့ ဖြန့်ထားတယ်။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေက ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိနေတဲ့အခါ ကျတော့ သူပုန်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သတင်းပို့ပေးကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိုက်ခိုက်တော့တာပဲ”

“အောင်မြင်သလား”

“မလေးရှားမှာတော့ အောင်မြင်တာပဲ။ ဘိုနိုယိုမှာလဲ မကြာခင် အောင်မြင်မှု ရလာမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တော့ အတော်ကြာလိမ့်ဦးမယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူ လှည့်ကာ...

“ဒါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးက အဲဒီကို ဘာကိစ္စသွားမှာလဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ အကြောင်းပြ ဇာတ်လမ်းကို သူ့အား ပြောပြရသည်။ အငြိမ်းစား သာသနာပြု မစ္စူဖရန်ကလင်သည် သူ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းများထံ သွားရောက် လည်ပတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်က သူမ၏ တူ တစ်ယောက်အနေဖြင့် လိုက်ပါခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ကုသိုလ်ကံကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာကတော့ ဗိုလ်ကြီးကို သူတို့ လက်ခံကြပါမလား”

“အပျော်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့လား”

“ဆိုပါတော့”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မစ္စူဖရန်ကလင်ဟာ နေရာ တော်တော်များများမှာ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် အင်ဒိုနီးရှား ကောင်စစ်ဝန်ရုံးရှေ့မှ ဖြတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုနေထိုင်ရာ ဟိုတယ်ရှိသော ဥယျာဉ်လမ်းသို့ အပြန်ခရီးတွင် မေးလတ်က ကျွန်တော့်ကို စကံာပူ ယမကာ သောက်ဖူးပြီလားဟု မေးသည်။

ကျွန်တော်က မသောက်ဖူးသေးကြောင်း ပြောသောအခါ သူသည် ကားကို ပြန်တွေ့ပြီး ဗြိတိသျှ စာရေးဆရာကြီးများဖြစ်ကြသော ရဒယတ် ကစီ-ပလင်နှင့် ဆမ်းမားဆက်မွမ် တို့၏ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်များရှိသော ရက်ဗယ် ဟိုတယ်သို့ မောင်းပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှည်လျားသော ဘားကောင်တာတွင် ထိုင်ပြီး တန်ဖိုးကြီးလှသော ယမကာကို တစ်ခွက်စီသောက်ကြပါသည်။ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်ကြသည်။ ထိုညကို အမှတ်တရကလေး ဖြစ်စေပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် မည်းမှောင်သော လမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုအတိုင်း စားသောက်ဆိုင်များရှိရာအပိုင်းသို့ မောင်းသွားကြပါသည်။ ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် အကောင်းဆုံး အစားအစာများကို စားသောက်ရပါသည်။

ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားသောအချိန်တွင် သီဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများထံ အလည်အပတ်သွားနေသော မစ္စူဖရန်ကလင်သည် ပြန်ရောက်နေပြီး အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီဟု ထင်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသေးသည့်အကြောင်း စာတိုကလေးတစ်စောင် ရေးထားပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ရေးထွက်ပြီး ဝယ်ရန်လည်း ရေးထားသည်။ ထို့နောက် ဝယ်ယူသင့်သော ပစ္စည်းများနှင့် ထိုပစ္စည်းများ ရနိုင်သော ဆိုင်များကိုလည်း အကြံပေး ရည်ညွှန်းထားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာဝင်ပါသည်။ လေအေးစက်ဖွင့်ထားသော အခန်းထဲတွင် လဲလျောင်းလိုက်ပါသည်။ ယမကာသောက်ထားသည့် အချိန်ကြောင့် အလွယ်တကူပင် အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

သို့သော် မဟုတ်ပါ။

မဟုတ်ရသည့် အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံတွင် လူဒလန် ဝင်ရောက် ခိုလှုံနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ ဝင်ရောက်လာသည့် အခါတွင် စဉ်းစားစရာတွေ တွေးတောစရာတွေ အများကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ လူဒလန်သည် အချိန်ကြာမြင့်လာလေလေ ပဟေဠိ ပိုဆန်လာလေ ဖြစ်သည်။

ချာချီ ပြောသည့် စကားအရ ပြောရလျှင် စကားထာတစ်ပုဒ်ထဲက လျှို့ဝှက်မှုများ ပြွမ်းတီးနေသော ပဟေဠိတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် ပန်းပွင့်များရိုက်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်က ဒဲသးသေးခွင်ခွင်မျက်လုံးများက စူးစူးတောက်-တောက်နှင့် ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲတွင် မြုပ်ချည် ပေါ်ချည် ရှိနေသည်။ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်မိသည့်အတိုင်းပင် သူသည် ပွဲတော်ကြီးနှင့် တိုးနေသော ကြွက်တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သို့ဖြင့် ပွဲတော်ကြီးသည် ဘယ်လို ပွဲတော်ကြီးမျိုးနည်း၊ အဘယ်မှာ ရှိချေသနည်းဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ထပ်တလဲလဲ မေးမြန်းနေမိတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ မျက်နှာကြက်ကို ငေးစိုက်ပြီးကြည့်ရင်း စိတ်ကူးမှန်ဘီလူးကြီးဖြင့် သူ၏ အပြုအမူများကို ပုံကြီးချဲ့ကာ ကြည့်နေမိတော့သည်။ သူ၏ ပထမဆုံးသော ကလိမ်ချုံစာမှ စတင် ရပါသည်။ ကလိမ်ချုံ ဟုတ်သည်။ ကလိမ်ချုံပင် ဖြစ်သည်။ သူ့စာက ဘယ်လိုမှ ပုံမမှန်ပါ။

အယုံသွင်းပုံကလေးကတော့ လှသည်။ မင်းအဖေရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်း ပါ မောင်ရင်ကလေးရယ်။ ပြီးတော့မှ အကြံအဖန်ကိစ္စတွေကို ဝန်ခံသည်။ နောက် ပြီးတော့ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကို စမ်းသပ်သည်။ နောက်ဆုံးကျမှ ခိုးဝှက်ထားသော ရတနာများ ရှိရာသို့ လမ်းညွှန်သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

သူ မပြောပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း မမေးခဲ့ပါ။

သို့သော် . . .

ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးရာသို့လည်း ရောက်နေပြီ။ အချိန်တွေကလည်း ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် သည်မေးခွန်းက ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှ မထွက်ဘဲ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်၏ဖခင်သည် စတုရန်းမိုင် တစ်သန်းလောက်ရှိသော တောနက်ကြီးထဲတွင် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း လူဒလန် သိသည်။ လေယာဉ်ပျက်ကျသော နေရာအတိအကျကို မည်သူမျှ မသိရှိကြောင်းကိုလည်း သူ သိရှိသည်။ လေယာဉ်ပျက်ကျသည့်နေရာကို မစွဲဖရန်ကလင်တစ်ယောက်သာ သိရှိသော်လည်း မစွဲဖရန်ကလင် ရှိမှန်းကိုပင် သူ မသိပါ။

လူသူ အရောက်အပေါက်မရှိသော တောနက်ကြီးအတွင်း ပျက်ကျသွားသော် လေယာဉ်ပျက်ကို နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြာမှ သွားရောက်ရှာဖွေရမည့် အလုပ်သည် ကောက်ရှိပုံထဲတွင် အပ်ရှာရသည့်သဘောပင်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ သိရှိသည်။

သို့သော် သူသည် အပင်ပန်းခံကာ ကျွန်တော့်ကို ထိုလမ်းသို့ တွန်းလွှတ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

သေချာသည်ကတော့ လူဒလန်သည် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းဖြင့် လုပ်ဆောင်ခြင်းတော့ အလျဉ်း မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာရှိသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

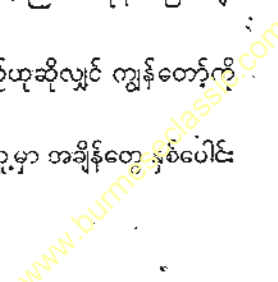
ကောင်းပြီ။ သေချာတာ တစ်ခု ရှိသည်။ ပတ္တမြားတွေတို သူ လိုချင်သည်။ အကုန်လုံးကိုဖြစ်စေ သို့မဟုတ် တချို့တစ်ဝက်ကိုဖြစ်စေ။

သို့သော် သူသည် မိုင်ပေါင်း အထောင်အသောင်းဝေးသော အရပ်တွင်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်မှာရှိသည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့အပြင် သူ့ထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်က သိနိုင်စရာ ရှိသည်ဟုလည်း ယူဆစရာမရှိချေ။ အမှန်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် သူ့လောက်ပင် မသိ ဟူသော အချက်ကို သူ သိပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် သူ ပြောသလောက်ကိုသာ သိသည်။ စစ်ရုံးချုပ်က ကျွန်တော်မိခင်ကို အကြောင်းကြားခဲ့သမျှလောက်ကိုသာ ကျွန်တော် သိသည်။ ယင်းကလည်း မဖြစ်စလောက်ချေ။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်မသိသည့် အချက်တစ်ခုကို လူဒလန် သိရှိပေသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို အချို့တဝက်သာ ပြောခဲ့သည်။ အကုန်မပြောချေ။ သို့သော် သူ ဘာကို သိချေသနည်း။

ပတ္တမြားတွေရှိသည့်နေရာကို သူ သိသည်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်စရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ဘိနိုယိုကျွန်းမှ ပတ္တမြားတွေကို သွားယူဖို့ သူ့မှာ အချိန်တွေ နှစ်ပေါင်း

များစွာ ရှိခဲ့သည်။ သူ့မှာ ထိုသို့ပြုလုပ်မည်သဘောလည်း ရှိသည်။ ပြုလုပ်နိုင်သည် အရည်အချင်းလည်း ရှိသည်။ ပြုလုပ်ဖို့ရနိုင်လျှင် ပြုလုပ်ခဲ့တာ ကြာချေပြီ။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူ့မှာ ထိုသို့ ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

နာမည်ပျက်ရှိနေခြင်းကြောင့်လော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူသည် ဗြိတိသျှ တပ်ဖွဲ့များ တပ်စွဲခဲ့သည့်နေရာတိုင်းမှာပင် နာမည်ပျက်နေမည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ယင်းအတွက် သူ့မှာ မည်သို့မျှ အခက်အခဲမရှိနိုင်ပါ။ သူ့လို လူမျိုး တစ်ယောက်သည် လိုအပ်သော မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားနှင့် ထောက်ခံစာများ ပြုလုပ်သည့်နေရာတွင် ဘာမျှ အခက်အခဲမရှိနိုင်ပါ။

နောက်ပြီးတော့ သူ့မှာ မိတ်ဆွေတွေရှိသည်။ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်နိုင်သည်။ သို့သော် လုဒလန်သည် ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည့်လူမျိုး မဟုတ်ချေ။ သူက တစ်ကိုယ်တော်သမား ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူသာ ယုံကြည်သည်။ သူ့ကိုယ်သူသာ အားကိုးသည်။ အခြား မည်သူ့ကိုမျှ မယုံကြည်ပါ။ အားမကိုးပါ။ ဂျပေကာမှာ သူ နေထိုင်ခဲ့သည့်ပုံစံသည် တစ်ကိုယ်တော်ပုံစံပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မိတ်ဆွေများ အသိအကျွမ်းများနှင့် ရောနှော ပတ်သက်ခြင်း မရှိပါချေ။

လုဒလန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားတွက်ချက်ရာတွင် ဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းတစ်ခုမှာ သူ့မှာ ငွေမရှိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူသည် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် သည်အတိုင်းထိုင်ပြီး စားသောက်ခဲ့ရသည်။ သူ၏ ငွေတွင်းကြီး ခန်းသွားလောက်ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျွန်တော့်ကို အသုံးပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ဘိုနီယိုကျွန်းသို့ ပို့လွှတ်သည့်နေရာတွင် သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက် နှစ်ခု ရှိနိုင်သည်။ (၁) ပတ္တမြားတွေကို ကျွန်တော် တွေ့ရှိမည်။ (၂) ထိုအခါ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရှိပြီး ထိုက်သင့်သလို ကျေးဇူးဆပ်မည်။

မီးခလုတ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်သည်။ ခုတင်ဘေးရှိ စာအုပ်စင်ကလေးပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ဘီအိုအေစီလေကြောင်းဌာန ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်၏ စိတ်ချမ်းသာမှု ရရှိစေရန်အတွက် ကျွန်တော်သည် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ဂျပေကာသို့ နောက်တစ်ခေါက်သွားကာ ကြွက်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲလှည့်ရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် လက်တွေ့တွင် ထိုအကြံအစည်ကို ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်သည်။

+ + +

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ကား ပူပူလောင်လောင်ကြီးမှာပင် ဈေးဝယ်ရန် ထွက်ခဲ့ရသည်။ စင်္ကာပူ၏ အဓိကရ ဈေးကြီးဖြစ်သော ချန်အယ်လေးမှာပင် ဈေးဝယ်ခြင်းကို စတင်ရပေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး ဘွတ်ဖိနပ် ရှာပုံတော်ဖွင့်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ဈေးဝယ်ခြင်းအမှုကို ဝါသနာပါသူတစ်ဦး မဟုတ်ချေ။ ဈေးသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် စိတ်ညစ်စရာတွေသာ တွေ့ရမည်ဟု ယူဆထားသည်။ လူတွေ ပြတ်ကျပ် ပြတ်သိပ်နေသော ကုန်ပစ္စည်းဆိုင်ကြီးများကို တစ်ဆိုင်ဝင် ထစ်ဆိုင်ထွက်နှင့် ချာချာလည်နေရပေမည်။ စကားမပြောချင်သလိုလို ပြောချင်သလိုလို အရောင်းစာရေးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်။ မြွေကွက်သေ၍ အမွေရထားသော မုဆိုးပုများ၏ လောဘတကြီး တိုးတွေခြင်းကို ခံရမည်။

သို့သော် ချန်အယ်လေးသည် ယင်းသို့ မဟုတ်ပါချေ။ တော်စရာကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဈေးသည်တွေက ကုလားတွေ တရုတ်တွေ မလေးလူမျိုးတွေ အင်ဒိုနီးရှားတွေ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့က တကယ်ဈေးရောင်းသည့် ဈေးသည်များပင် ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်မှာ ပိုက်ဆံရှိဖို့သာ လိုသည်။ လိုချင်တာ အကုန်ရသည်။ ကားလုံးပင် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်ရမည်။

တောထဲမှာဝတ်ဖို့ အင်္ကျီလား။ အို... ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ယောက်ဖက ရုပ်အင်္ကျီချုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ လူကြီးမင်းကို တိုင်းပြီး တစ်ခါတည်း ချုပ်ပေးလိုက်မယ်။ နှစ်နာရီအတွင်း ရစေရမယ်။ ဒုတိယလမ်း ယာဘက်ကို သွားပါ။ တစိတ်တစု ဆိုင်ပဲ။ အလီ ရှိသလားလို့ မေးပါ။ ဟာရှင်က လွတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောပါ။

ကောင်းပြီ။ သူ ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း သွားပြီ။ အလီကို ဆိုးဆိုးဆိုးဆိုး မြက်မြက် တွေ့ရပါသည်။ သူက နေ့လယ်စာစားရန် အပြင်သွားမနေပါ။ အလီ

က သူ့အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်လျက် ရှိနေသည်။ ပေကြီးတစ်ချောင်းနှင့် ကိုယ်တိုင်း ယူဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ဘယ်အသားမျိုး ကြိုက်သလဲ၊ ဘယ်အရောင်မျိုး ကြိုက်သလဲ၊ ကိုယ်ကသာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူက ပိတ်စအမျိုးပေါင်း တစ်ရာ့ ငါးဆယ်လောက်ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဖြန့်ပြပါလိမ့်မည်။ သင်ကြိုက်ရာကို ရွေးပေတော့။

ဈေးနှုန်းကကော။

အဲသည်မှာတော့ အလီရဲ့မျက်လုံးများက သင့်ကို သေခွသချာချာ ကြည့်ရတတ်ချက်ပေလိမ့်မည်။ သင့်ကိုယ်ခန္ဓာကို ပေကြီးနှင့်တိုင်းသည်ထက်ပင် ဧဝံပင်သေချာပေလိမ့်မည်။ တိကျမှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။ လူကိုကြည့်ပြီး ဈေးကို ဆိုပေလိမ့်မည်။ များလျှင်ပြောပါ။ ဘယ်လောက် ပေးနိုင်မလဲဟု ဈေးခေါ်မည်။ သင်က ဈေးဆစ်မည်။ သူက နည်းနည်းလျှော့ပေးမည်။ သင်က နည်းနည်း တိုးပေးမည်။ သူက နည်းနည်းထပ်လျှော့မည်။ သူ ပြုံးမည်။ သင် ပြုံးမည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဈေးတည့်သွားကြမည်။ အရောင်းအဝတ်ဖြစ်သွားကြမည်။ သင့် စိတ်ထဲမှာတော့ သင် အများကြီး ဈေးလျှော့ပြီး ရလိုက်သည်ဟု ထင်ပေမည်။ သို့သော် အလီက အများကြီး ဈေးပိုပြီး ရလိုက်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ဘာမှ သံသယရှိစရာ မလိုပါ။

နောက် နှစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ သင့်အတွက် ရှုပ်အင်္ကျီများ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပါပြီ။ တကယ်လူပြီး တကယ်ကောင်းသည့် ရှုပ်အင်္ကျီများ လည်း ဖြစ်ကြပါသည်။

နောက် ဘာလိုချင်သေးသနည်း။ လိုချင်တာ ရမည်။ အလိုမှာ အစ်ကို တွေ ညီတွေရှိသည်။ ယောက်ဖတွေ ရှိသည်။ ဦးလေးတွေ ရှိသည်။ အဒေါ်တွေ ရှိသည်။ ဝမ်းကွဲတွေ ရှိသည်။ တစ်ဈေးလုံး သူ၏ ခွေမျိုးချည်းပင် ဖြစ်သည်။ အလီနှင့် နှိုင်းစာလိုက်လျှင် ဆွေမျိုး ညာတကာ များပြားလှသည်ဆိုသော ဒေးဗစ် ဘုရင်ကြီးသည် တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော့်တွင် ဘွတ်ဖိနပ်တွေ တထမ်းတဖိုးကြီး ဖြစ်သွား သည်။ နွားတစ်ကောင်လုံး ကုန်အောင်ချုပ်သည့် ဖိနပ်များအားလုံး ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဝယ်လိုက်သည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။ တွန်တော်အနေဖြင့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဝယ်သင့် မဝယ်သင့် စဉ်းစားနေသည့်အချိန်တွင် ကော်ဖီခွက် များ ရောက်ရှိလာသည်။ ပစ္စည်းအသစ်တစ်ခုကို ထုတ်ပြတိုင်း အပြုံးတစ်ခုတို့

တွေ့ရသည်။ ပစ္စည်းများအားလုံး ဝယ်ခြမ်းပြီးသောအခါ ပစ္စည်းများ လိုက်ပို့ရန် နှင့် ကားငှားဝေးရန် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကောင်ကလေးနှစ်ယောက် သုံးယောက် ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်ပြန်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ မိုးကာတံ နှစ်လုံး ပါလာသည်။ အလေးချိန် စီးသည်တော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မစွ ဖရန်ကလင်အတွက်က တစ်လုံး သက်သက်ဝယ်မပေး၍ မဖြစ်။ ယောက်ျားဖော် တစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ဦးကာတံတစ်လုံးထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ အိပ်နိုင်သည်။ ယခုတော့ သူမအတွက်က တာဝန်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

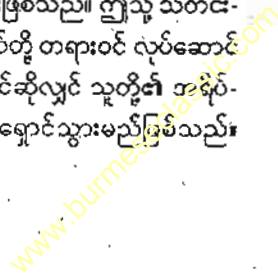
ထို့နောက် မီးဖိုတစ်လုံးနှင့် လမ်းတွင် လိုအပ်သည့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ မိုးများတိရစ္ဆာန်များ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန် လိမ်းဆေး နှင့် တာကွယ်ဆေးများ၊ လက်ဆောင်ပေးရန် ပုတီး လက်ကောက် စသည့် ပစ္စည်း များကိုကား မစွဖရန်ကလင်က သူမ ဝယ်ခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။

မစွဖရန်ကလင်သည် ထိုနေ့ညနေတွင် သာသနာပြုအဖွဲ့မှ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများနှင့် တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမူ ဝိုက်ကြီးမေးလတ်က ညစာစား မိတ်ခေါ်ထားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အချိန်- အချက်ပြုထားရာသို့ မသွားမီတွင် နာရီဝက် တစ်နာရီခန့် တွေ့ဆုံပြီး ပြောစရာ ရှိသည်များ ပြောကြားရန် သဘောတူညီထားကြသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကောင်တာတွင် ကျင့် အနည်းငယ်သောက်ပြီး နောက် သူမ၏အခန်းသို့ သွားရောက်သည်။ သူမ၏ အခန်းတံခါးကို ကင်မရာ တွေ လွယ်ထားသော တရုတ်တစ်ယောက်က ဖွင့်ပေးသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ စထရိတ်တိုင်း သတင်းစာမှ ဖြစ်သည်။ မစွဖရန်ကလင်နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မရပါ။ ကျွန်တော်ပါ ရောပြီး တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်း ခံရတော့သည်။

သူတို့၏ သာသနာပြုအဖွဲ့မှ ဝါဒဖြန့်ချိလိုသူတစ်ဦးသည် မစွဖရန်ကလင် အကြောင်း သတင်းစာတိုက်သို့ သတင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ သတင်း ထောက်နှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုသည့်အလုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ တရားဝင် လုပ်ဆောင် နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သာ မစွဖရန်ကလင်ဆိုလျှင် သူတို့၏ အိမ်- အထောက်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဝေးက ရှောင်သွားမည်ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှ ဘိုနီယိုကျွန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ အဓိကသွားရောက်ရမည့်ကိစ္စသည် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာရှိနေကြောင်း သိရှိစေသည့် သတင်းဖြန့်ချိမှုမျိုးကို မပြုလုပ်သင့်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။

သို့သော် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်းကို ပြုလုပ်လျက်ရှိခဲ့ပြီ။ မစ္စဖရန်ကလင် အနေနှင့်လည်း ဤသို့ တွေ့ဆုံပြောကြားခြင်းလုပ်ရသည်ကို အတော်ကြီး ကျေနပ်နေပုံရသည်။ သူမက ဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်ကို ဖြန့်ချိနေသည်ဟု ယူဆနေဟန် ရှိပါသည်။

ယင်း၏ အကျိုးဆက်ကတော့ နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ဓာတ်ပုံများကို တွေ့ရှိရပြီး ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုကြရပါသည်။

စစ်တွင်းအမျိုးသမီးသူရဲကောင်း ဆာရာဝပ်သို့ ပြန်လာခြင်း။

သတင်း အပြည့်အစုံပင်ဖြစ်သည်။ မစ္စဖရန်ကလင်၏ စစ်တွင်း စွန့်စားခန်းများ၊ သူမ၏ သာသနာပြုနှင့် သူနာပြုလုပ်ငန်းများ၊ သူမ၏ တောတွင်းကျွမ်းကျင်မှု၊ ထို့နောက် သူမ၏ ခရီးဖော် ဗိုလ်ကြီးဟောင်း ဂျော့တန်နီကလစ်ကြောင့် ဤခရီးကို သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တန်နီကလစ်ဆိုသည်မှာလည်း သူရဲကောင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့်၊ စသည်ဖြင့်။

မပါတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ အဆိုပါ တန်နီကလစ်၏ ဖခင်သည် ပတ္တမြားရတနာတွေနှင့်အတူ ယခု ကျွန်တော်တို့သွားမည့် နယ်မြေအတွင်း၌ ပျောက်ဆုံးသွားသည့်အကြောင်း။

ဤသတင်းများကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်၏ တော့ရိုးတစ်ခုလုံး စိမ့်သွားရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ကြေညာလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့အကြောင်း နောက်တစ်ကြိမ် သတင်းစာတွင် ပါလာသည်နှင့်ဗာလျှင် ယခုတစ်ကြိမ်က အများကြီး တော်ပေရွေးသည်။

သည်ကနေလည်း ဈေးဝယ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ရသေးသည်။

အဓိက ဝယ်ယူသည့်ပစ္စည်းကတော့ မြေပုံများပင် ဖြစ်သည်။ ဘိုနီယိုကျွန်းကို မြေပုံကောင်းကောင်း မပြုလုပ်ရသေးပါ။ မြေတိုင်းဌာနမှ ယုတ်ထားသော မြေပုံကြီးများသည် ဖထမ ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ဟုတ်နေသည်။ အရောင်တွေ ပြည့်နေသည်။ သို့သော် သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါ မြို့ကြီးများ၊

ရွာကြီးများနှင့် တောင်ထိပ်အချို့ကိုသာ ပြထားပေသည်။ အများစုမှာ အစိမ်းကွက်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။

ယင်း အစိမ်းကွက်ကြီးများသည် ကမ္ဘာတည်ဦးကတည်းကရှိနေသော မူလ သစ်တောကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ ကွန်တိုမျှားများပင် ရေးဆွဲထားခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် မြေပုံများတွင် ရေလမ်းခရီးများကို ပြသထားသည်။ ဘိုနီယိုကျွန်းတွင် ခရီးသွားမည့်ဆိုလျှင် ရေလမ်းသည် အရေးအကြီးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ရေလမ်းခရီးကိုပြသော မြေပုံများသည်လည်း အရေးကြီးရပေတော့သည်။ သည့်ထက်ကောင်းသော မြေပုံများကား ရေးဆွဲ ရိုက်နှိပ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ဒေသတစ်ခုတွင် စစ်တစ်ခုဖြစ်လာလျှင် မြေပုံများကို မလွဲမရှောင်သာ ပြုလုပ်ကြရသည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ ကျွန်တော်တို့သည် ရှိပြီး မြေပုံများကိုသာ အသုံးပြုကြရပေတော့မည်။

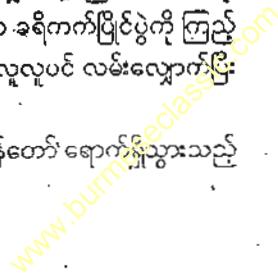
မြေပုံများအပြင် ကျွန်တော်သည် မစ္စဖရန်ကလင် မှာလိုက်သော ပစ္စည်းများကိုလည်း ဝယ်ရသည်။ သူမ မှာလိုက်သော ပစ္စည်းများမှာ ထူးထူးထွေထွေများတော့ မဟုတ်။ ငါးများချိတ်၊ ငါးဖျားကြီးနှင့် နိုင်လွန်ချည်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဒိုက်ယက်နှင့် အိုက်စင် တိုင်းရင်းသားများအားလုံးကို တံငါသည်များ အဖြစ် ပြောင်းလဲမလို့လားဟု ကျွန်တော်က မစ္စဖရန်ကလင်ကို မေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူမက ကျွန်တော်၏ နောက်မြောင်မှုကို လက်ခံခြင်းမရှိပါ။ မှာသည်အတိုင်းသာ ဝယ်ခဲ့ရန် ခပ်တည်တည် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောပါသည်။

သို့သော် ထိုနေ့သည် ကျွန်တော်အတွက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လှပသော မြို့ကို အေးအေးလူလူ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လျှောက်သွားသည်။ သင်္ဘောကြီးများ ဝင်ကြ ထွက်ကြသည်ကို ငေးမောသည်။ အသစ်ဆောက်လုပ်နေသော အဆောက်အအုံကြီးများကို ငေးမောသည်။

ထို့နောက် နေ့လယ်စာ စားသည်။ လမ်းလျှောက်သည်။ ဆာစတမ်း-ဖို့ရက်ဗယ်၏ ကျောက်ရုပ်ကြီးအနီးတွင် ကျင်းပသော ခရစ်ကက်ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ အေးအေးလူလူပင် လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည်။

အချိန်မှာပင် မစွစရန်ကလင်ကလည်း အငှားကားပေါ်မှ ဆမ်းလာသည်။ သူမ၏ လက်ထဲတွင် ဝယ်ခြမ်းလာသည့် အထုပ်အပိုးတွေ မနိုင်မနင်းနှင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ဘီယာ အေးအေးကလေး သောက်လိုက်မည်ဟု တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာခဲ့သည်။ ယခုမူ ဘီယာကိစ္စကို ခဏထားလိုက်ရပြီး သူမ၏ အထုပ်အပိုးများကို အပေါ်ထပ်သို့ ကျပြီး သယ်ပေး ရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်တာတွင် အခန်းသောများကို ရယူပြီးနောက် အသံတိတ်ဆိတ်ပြီး မြန်သော ဓာတ်လှေကားဖြင့် အပေါ်သို့ လိုက်ပါကြရသည်။

မစွစရန်ကလင်က သူမ၏အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးရွက်ကို ဖွင့်ကာ...

“ဂျော့ရှေ့... အဲဒါတွေကို အထဲကို ယူခဲ့ပါ”

ကျွန်တော်က သူမပြောသည့်အတိုင်းပင် အထုပ်တွေကို ပိုက်ပြီး အခန်း တွင်းသို့မရောက်မီ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို ဝင်တိုက်မိသည်။ အကြောင်း မှာ သူမသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားရာမှ နောက်သို့ တစ်လှမ်း ပြန် ဆုတ်လာပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်လျက်ရှိသည်။

အကုန်လုံး ဆွဲလှန်ထားသည်။ အကုန်လုံး ဆွဲမှောက်ထားသည်။ အဲဆွဲ များထဲမှ ပစ္စည်းများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွန်ချထားသည်။ ကုလားထိုင် ကုရှင် များကို ခွဲထားသည်။ အဝတ်သေတ္တာများကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အားလုံး မှောက်ချထား သည်။

ဤအဖြစ်ကား ဆိုးလှချေပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် အခန်းတစ်ခန်းလုံး ပြောင်းဆန်နေသည် များကို လိုက်ကြည့်ရင်း သည့်ထက်ဆိုးသော အဖြစ်တစ်ခုကို တွေ့ကြရပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် အသက်မရှုနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြ သည်။ မျှက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိကြသည်။

အိပ်ရာပေါ်ရှိ သူမ၏ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို တော့လှိုက်ခားကြီးတစ် ချောင်းဖြင့် ထိုးစိုက်ထားသည်။

ယင်း၏ အထက်ဘက် နံရံပေါ်တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က သုတ်ဆေးဖြင့် စာတန်းတစ်ခု ရေးထားသည်။

“၁၀၅၉၈ ကို သတိထားပါ”

သွေးရောင် ရဲရဲကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုစာတန်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းထဲတွင် အဖန်တလဲလဲ ဖြစ် ပေါ်နေသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဟူသော မေးခွန်း များလည်း တညီတတန်းကြီး ဖြစ်ပေါ်ပြီးရင်း ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိတော့သည်။

သည်အဖြစ်မျိုး ကြုံရလျှင် မည်သူမဆို သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်က ထိုနေရာမှာပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အတော်ကြီး ကြာသည်အထိ ရပ်နေမိသည်။ အခြေအနေကို သိရှိနားလည်ရန် စဉ်းစား တွေး တောလျက် ရှိသည်။

မစွစရန်ကလင်က အလျင်ဆုံး သတိရသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သွားသည်။

တယ်လီဖုန်းကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်ထားသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်အခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြသည်။ ကျွန်တော် အခန်းကိုလည်း ယခုကဲ့သို့ပင် ဖွေနှောက်ထားကြမလားဟု စိုးရိမ်မိကြသည်။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်အခန်း ဘာမျှမဖြစ်ပါ။

တယ်လီဖုန်း ကောင်းသည်။

သည်နှောက်တွင်ကား ကျွန်တော်တို့သည် လက်ထောက်မန်နေဂျာ များ၊ မန်နေဂျာများ၊ အထပ်မန်နေဂျာများ၊ ဟိုတယ်စုံထောက်များ၊ ကြီးကြပ်ရေး များနှင့် အခြား ဟိုတယ်မန်နေဂျာများနှင့် တွေ့ရ ပြောရ ဖြေရှင်းကြရတော့ သည်။

ထို့နောက် ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာသည်။ မေးခွန်းတွေ မေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ရေးမှတ်ကြသည်။

ထို့နောက် တစ်ဖန် စထရိတ်တိုင်း သတင်းစာမှ လူများ တစ်ခေါက် ခရောက်ရှိလာကြပြန်တော့သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံမှ နောက်ဆုံးထုတ်လုပ်သော ကင်မရာ များကို လွယ်လျက် ဖြစ်သည်။ ကင်မရာ မီးလင်းသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ချက်ချင်းပင် ဓာတ်ပုံဆရာကို အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ စေပါသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံဆရာသည် သူ လိုချင် သော ပုံကို ရရှိသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် ထွက်ခွာသွားသည်။

ပြဿနာက မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင် ဖြစ်သည်။ အချိန်တွေ အများကြီး ကြာနေတော့သည်။ ဤကိစ္စ ဘာကြောင့် ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တို့ မသိပါဆိုသည်ကို ပုလိပ်တွေက မယုံကြည်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဤအမှုသည် သာမန်ဖောက်ထွင်းမှုတစ်ခု မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိမြင်ထားသလိုပင် သူတို့ကလည်း သိမြင်ထားကြသည်။

“ဘာတွေ ပျောက်သလဲ”

“ဘာမှတော့ ပျောက်မယ် မထင်ဘူး”

“စစ်ကြည့်ပါဦး”

စစ်ကြည့်ကြသည်။

တစ်ခန်းလုံး ပြန်ကျဲထားသည်ကို စစ်ဆေးရသည့်အလုပ်မှာ မလွယ်ပါ။

“မပျောက်ဘူး။ ဘာတစ်ခုမှ မပျောက်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

နောက်ဆုံးတွင် အတည်ပြုလိုက်သည်။

“ရန်ငြိုးကြောင့်လား၊ ရန်ငြိုးရှိနိုင်သလား”

“ကျုပ်တို့တော့ မသိဘူး”

“တစ်ခုခုတော့ သိရမယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဖြစ်

နိုင်ဘူး”

ယင်းသို့ဖြင့် အကြောရှည်ရပြန်တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပုလိပ်များပြန်သွားပြီး မစွစရန်ကလင်နှင့် ကျွန်တော် တို့ ညစာစားကြရသည်။ မကောင်းမွန်သော ညစာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သည်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့သည် သည်အကြောင်းကိုပင် ထပ်ပြီး ပြောကြရသည်။ ပြောပြီးရင်း ပြောကြရသည်။ ထပ်ပြီး ပြောကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့၏ အဖြစ်မှန်ကို သိရှိ နေကြသော်လည်း သင့်လျော်သော အဖြေမှန်ကို ရှာမရဘဲ ရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အဖြစ်မှန်ကိုလည်း မဖော်ထုတ်လိုကြပါ။ သို့သော် အဖြစ်မှန်က တကယ်ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဤအချက်ကို ထည့်တွက်ကြ ရပေမည်။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးအဖြေကတော့ ကျွန်တော်တို့ စင်္ကာပူတွင် ရောက်ရှိနေ သည်ကိုလည်း သိရှိပြီး တိုနီယိုကို အာကိစ္စသွားမည်ဆိုသည်ကိုလည်း သိရှိသူ တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ကို သတိပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မည်သူနည်း။

ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို လုလင်နု သိသည်။ သို့သော် လုလင်နုက ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို လုလင်နု သိသည်။ သို့သော် လုလင်နုက ကျွန်တော်အခန်း မဟုတ်ပါ။ မစွစရန်ကလင်၏အခန်း ဖြစ်နေသည်။ လုလင်နုသည် မစွစရန်ကလင် ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ရှိနေသည်ဆိုသည်ကိုပင် မသိပါ။

တပြည်းဖြည်းနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် စောစောပိုင်းက မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ထင်နေသော အချက်တစ်ခုကိုပင် ထပ်တလဲလဲ ထင်လာကြရတော့သည်။ ယင်း အချက်ကို ကျွန်တော်က ပထမဆုံး လက်ခံလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ သတင်းစာ နှင့် တွေ့ဆုံပြေကြားခြင်းကို အစကတည်းက ကျွန်တော်က မကြိုက်ခဲ့သူ ဖြစ် သောကြောင့်ပင်။

“ဒီမှာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်... စင်္ကာပူမှာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်အဖေကို သိရမယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ အခုနှစ်နှစ်အယ်တောင် မကြာသေးဘူး။ အဖေကို သိတဲ့လူတွေ ဒီမှာ ရှိနေရဦးမယ်”

သူမက...

“သူ့ကို သိနေတဲ့လူတွေ စင်္ကာပူမှာ ကနေအထိ ရှိနေသေးတယ်ဆို ရင် အင်မတန်ကို တိုက်ဆိုင်လွန်းတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် ငြင်းချက်ထုတ်သည်။

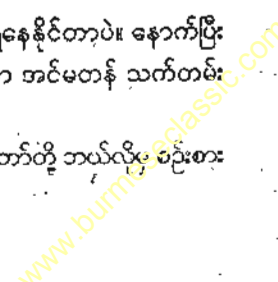
“တပ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး ဆက်ပြီး အမှုထမ်းသွားကြတဲ့လူတွေ အများ ကြီးပဲ။ ဥပမာ - ဗိုလ်ချုပ် ဝေါကာ ဆိုရင် အဲဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်ပဲ”

“သူ့လက်ချက်လို့ ဆိုချင်သလား”

သူမက သရော်သလို မေးလိုက်သည်။

“သူ ဒီမှာရှိနေရင် တခြားလူတွေလဲ ဒီမှာ ရှိနေနိုင်တာပဲ။ နောက်ပြီး တော့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ရတနာတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ အင်မတန် သက်တမ်း ရှည်တတ်တယ်”

နံရံပေါ်တွင်ရေးထားသော နံပါတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ မငြင်းစား

၍ မရပါ။ ဘာနှင့်မျှ ဆက်စပ်ကြည့်၍ မရပါ။ နံပါတ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် တို့ ဘယ်လိုမျှ မသိနိုင်ပါ။

ပုလိပ်တွေက ထိုနံပါတ်အကြောင်းကို သိချင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ က မသိပါဟု ဆိုသောအခါ သူတို့က မကျေနပ်ကြပါ။ မယုံကြည်ကြပါ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မသိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကို ပြောလိုက်သည့်အချိန်ကလည်း မသိပါ။ သည့်နောက်တွင် ပြန်စဉ်းစားကြသည့် အခါတွင်လည်း မသိရှိပါ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် စထရိတ်တိုင်းသတင်းစာတွင် ပါရှိ သော ကျွန်တော်တို့သတင်းနှင့် ဓာတ်ပုံကိုသာ အဖြေရှာ၍ ရရှိသည်။ သည် တစ်ခုပဲ ဖြစ်နိုင်သည့် အလားအလာရှိသည်။ သတင်းစာကို ဖတ်မိသောအခါ ကျောဟောကတန်နီကလစ်ဆိုသူတစ်ဦးသည် ဘိုနီယိုကျွန်းသို့ သွားရောက်ရန် စင်္ကာပူတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက သိရှိသွား ပေလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် သည်နာမည်မျိုးနှင့် လူစာစ်ယောက်သည် တစ်ချိန်သော အခါက ပတ္တမြား ရတနာတွေနှင့်အတူ ဘိုနီယိုကျွန်းတွင် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ကိုလည်း ထိုသူက အမှတ်ရရှိနေပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုသူသည် မည်သည့်လူမျိုးဖြစ်ပြီး မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မည် ကိုကား မပြောနိုင်ပါ။ ခွဲခြားနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှပေသည်ဟု ကျွန်တော် တွက်ဆမိ သည်။

သို့သော် မစ္စဖရန်ကလင်ကမူ...

“၁၉၄၅ ခုနှစ်တုန်းက အရှေ့ဖျားဒေသမှာ တပ်သား ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်ဟာ အခုအချိန်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တပ်သား မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဒုဗိုလ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အခုအချိန်မှာ ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူး ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးဖြစ်ခဲ့တဲ့လူဟာ အခုအချိန်မှာ ဗိုလ်မှူး ကြီး ဒါမှမဟုတ် ဗိုလ်မှူးချုပ် ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်အခန်းကိုမွှေးသွားတဲ့ လူဟာ ပတ္တမြားတွေနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုရင်၊ ဘိုနီယိုကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်တယ် ဆိုရင် သူဟာ ဗြိတိသျှလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ သူဟာ ကြည်းတပ်က ဒါမှမဟုတ် လေတပ်က ဖြစ်ရမယ်။ သူဟာ ရာထူးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်”

သို့သော် သည်အချိန်မှာပင် မစ္စဖရန်ကလင်သည် သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်မျိုး နေထွေးမိပြန်တော့သည်။

“သည်ကိစ္စဟာ ဘိုနီယိုကျွန်းက သူပုန်တွေရဲ့ လက်ချက် မဖြစ်နိုင်ဘူး လား။ သူတို့နယ်ထဲကို သူတို့လုပ်ငန်းထဲကို သာသနာပြုတွေ ဝင်လာမှာကို သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သူတို့က ကျုပ်နဲ့ တခြား သာသနာပြုတွေကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့အနေနဲ့ အခုလို လုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူမက ရှင်းပြသည်။

“နံပါတ်ကိစ္စကကော”

“နံပါတ်ကိစ္စ အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်သလား”

“ကျွန်တော်တော့ ထင်တယ်”

“ကျုပ်ကတော့ မထင်ဘူး။ သည်ကိစ္စဟာ သတင်းစာထဲမှာ ဟိုးလေး တကျော် ဖြစ်အောင် တမင် လုပ်ကြတာပဲ။ နံပါတ်က သက်သက် ရှုပ်အောင် လုပ်ထားတာပဲ”

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စထရိတ်တိုင်း သတင်းစာ၌ ဖောက်ထွင်းမှု သတင်း ပါလာသည်။ သတင်းစာတွင် ရေးသားထားသည်က သူမ၏ အယူအဆ နှင့် အတော်ကလေး ကိုက်ညီနေသည်။

သာသနာပြုအခန်းကို မွှေးနှောက်သွားခြင်း

နံရံပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်နံပါတ်တစ်ခု ရေးထားခြင်း

သူမက...

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ သူပုန်တွေရဲ့ လက်ချက်ပဲဆိုတာ”

ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အခြားပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင် ကြရပြန်သည်။

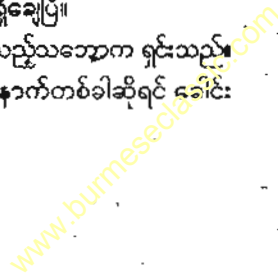
ဘိုနီယိုခရီးကို ဆက်ပြီး သွားမလား၊ မသွားဘူးလား ဆိုသည့် အချက် ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏အမြင်မှာတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို သတိပေးလျက် ရှိချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်ကို သိရှိသူတစ်ဦးက ဖြစ်သည်။ သူသည် အကြမ်းဖက်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိချေပြီ။

ခေါင်းဖူးတွင် တော်လိုက်ခားကြီး စိုက်ထားသည့်သဘောက ရှင်းသည်။

“မင်းတို့ကို အချိန်မရွေး သတိနိုင်တယ်။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ခေါင်း တခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်ပြီသာ မှတ်”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိ၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

မစ္စဖရန်ကလင်က တုံ့ပြန်သည်။

ကျွန်တော်က နံနက်စာကို စိတ်မပါတပါ ဖားသောက်ရင်း ဘဏ်တိုက်ကို လွမ်းသလိုလို ရှိနေသည်။ ဘဏ်တိုက်၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို သတိရနေသည်။

သူမက ကျွန်တော်၏အတွင်းစိတ်ကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့်...

“နှစ်လုံးပြူး သေနတ်တွေကို သတိရနေသလား”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

သူမက ပြုံးသည်။

ခရီးဆက်ရေး မဆက်ရေး ဆုံးဖြတ်ရမည်က ကျွန်တော်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ မစ္စဖရန်ကလင်ကမူ သည်လောက်ကြီး ရောက်လာပြီးမှတော့ ဘိုနီယိုကို မရောက်ရောက်အောင် ဆက်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ သူမ၏အခန်းကို မွေနှောက်ခြင်း ခံရသည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ နှောင့်နှေးတဲ့ဆိုင်းခြင်း မရှိပါ။

သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူမ၏ အကောင်းမြင်ဝါဒတို့ကို ဘာတစ်ခုကမူ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ရတနာများကို ရရှိလိုသည့်လောဘသည် အတော်ကြီး လျော့နည်းသွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ အလျှော့မပေးမှုက ကျွန်တော့်ကိုလည်း မူလလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်လက်ဆွဲတက်စေပါတော့သည်။

ဘိုနေ ညနေဘက်တွင် တောင်တရုတ်ပင်လယ်ကိုဖြတ်ပြီး ဆာရာဝပ်ပြည်နယ် ကုဆုန်မြို့ကို သွားမည့် သင်္ဘောပေါ် သို့ တက်ရောက်သည့်အချိန်အထိပင် တွန်တော်ကတော့ စိတ်ထဲတွင် ဒွါဟဖြစ်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်နေမိသည်။

သို့သော် မစ္စဖရန်ကလင်ကမူ အနည်းငယ်မျှပင် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မရှိပါ။ သူမ၏ မျက်လုံးများက ကျေနပ်အားရမှုဖြင့် အရောင်တောက်လက်လျက်ပင် ရှိကြသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် စစ်သားတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဝေဂါကာ၏ စစ်ကူတပ်များ ဖြစ်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က စစ်သားတွေကို မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မင်း မိတ်ဆွေဟောင်း စစ်သားတွေ ပါနေမှတော့ တို့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

သည်စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ စာရင်းမသွင်းခဲ့သော တပ်ရင်းတစ်ခုမှ စစ်သားတွေ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူသာလင်၏ စကားများကို ကျွန်တော် နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည်။

“မင်းအနေနဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ခုကို သွားမယ်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ အတူမသွားနဲ့”

ယင်းကြောင့်ပင် သင်္ဘောကြီး ထွက်သွားသောအခါ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ကြသော အသံများ၊ ဂုဏ်ပြုကြသော ဩဘာသံများသည် ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွင် ပဲ့တင်ထပ်လာခြင်း မရှိပါချေ။

အင်း၊ ဘိုနီယိုကျွန်းကတော့ မကောင်းဆိုးရွား ဖြစ်ဦးတော့မှာပဲ။

* * *

ဒယီးဒယိုင်လျှောက်သွားကြပြီး စောစောက စားထားသော နေ့လယ်စာများကို ပင်လယ်စောင့်နတ်များအား ပူဇော်ပသကြတော့သည်။ ပြီးလျှင် နောက် တစ်ယောက်အတွက် နေရာဖယ်ပေးကြရသည်။

ကျွန်တော်လည်း အများနည်းတူပင် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့ထိုး နောက်ငင် ဖြစ်ရသည်။ တအော့အော့ တအန်အန်ဖြစ်ရသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ တွင် အခြားလူတွေလိုပင် ယိမ်းထိုးနေသော သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် လူးလို့မိပစ် လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် မစ္စဖရန်ကလင် တစ်ယောက် ဘာမျှမဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောစရာလိုဦးမလား မသိပါ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိထားရသည့်အချိန်တွင် သူမက အောက်ထပ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး လက်ဖက်ရည်သောက်လျက် ရှိသည်။

ထို့နောက် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူမ ပြန်တက်လာသောအခါတွင် ဒုက္ခရောက်နေသော လူထုကြီးကိုကြည့်ပြီး နည်းနည်းမျှ အသနား အကြင်နာ မရှိသော လေသံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“သည်ကိစ္စက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတာပဲ။ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ လုပ်နေစရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နည်းနည်းကလေး ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရုံပဲ”

သူမ၏ အဆိုအမိန့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူမက ထိုအတိုင်းပင် လုပ်ဆောင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

ထို့နောက် သူမက ကျွန်တော့်ကို အကြံပေးသည်။ အောက်ထပ် တားသောက်ဆိုင်သို့သွားပြီး ဝက်ပေါင်ခြောက် ဆင်းဒဝစ်စားလိုက်။ ပြီးတော့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်နဲ့ ကိုက်မုန့်စားလိုက်။

သူမပြောနေသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုမှ သူမ နားလည်ပါရဲ့လား။ သူများ ဘာဖြစ်နေသည်ကိုမကြည့်ဘဲ သူ ပြောချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေသည်။

သူမက ကိုက်မုန့်ဟု ဆိုသည့်အချိန်တွင် သင်္ဘောလက်ရန်းပိုက်ကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထားရသော ကျွန်တော်၏ လက်ခေါက်များက သွေး မန့်တော့ပါ။ ဖြူရော်နေကြပြီ။

၉

မကောင်းဆိုးရွားကို အရေးကြီးမှာ မရှာရပါ။
ကျွန်တော်က သင်္ဘောသားကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ တောင် တရုတ်ပင်လယ်က ကျွန်တော်တို့၏ ကမ္ဘာပြိုဟ်နှင့် အခြားသောပြိုဟ်များ အားလုံးတွင် အဆိုးရွားဆုံး ပင်လယ်တစ်ခုဟု ဆိုကြပါသည်။
စင်္ကာပူဆိပ်ကမ်းမှ အပြင်သို့ ထွက်လာမိသည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော် တို့သည် ကြမ်းတမ်းသည့် ရေပြင်ကြီးကို တွေ့ရှိကြရတော့သည်။
သင်္ဘောထွက်လာ၍ တစ်နာရီမပြည့်မီမှာပင် သင်္ဘောလက်ရန်း ဇာစ်လျှောက်တွင် အော့အန်နေသော စစ်သားများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေတော့သည်။ နောက် လူမမာတစ်ယောက်အတွက် တစ်နေရာစာရဖို့ပင် မလွယ်ပါတော့ချေ။
ပင်လယ်လေကလည်း ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်လှချေသည်။
စောစောတုန်းက အပြုံးများ၊ စောစောတုန်းက ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းမှု များ အားလုံး ပျောက်ကွယ်ကုန်တော့သည်။
လူတွေသည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်နေသော ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်

တဖြည်းထက် တဖြည်း သက်သာလာခြင်း မရှိပါ။ ပို၍သာ ဆိုးရွားလာပါသည်။ သို့သော် တကယ်ပင် ပိုပြီး ဆိုးလာသလား သို့မဟုတ် ဆိုးလာသည်ဟု ထင်ရသလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ ညဘက်တွင် လှိုင်းမူးသည်ထက် ပို၍ ဆိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ညဘက်တွင် ဘာမျှ မမြင်ရပါ။ စိမ်းနေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုသာ မြင်ရသည်။ အိပ်၍လည်း မရပါ။ ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်။ ဝမ်းထဲမှာ လှိုက်နေသည်။

ထို့အပြင် မစွမရန်ကလင်တစ်ယောက် အောက်ထပ်တွင် ကလေးတစ်ယောက်လို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်ကို သိရသောအခါ ခံစားနေရသော ဝေဒနာမှာ ပို၍ ဆိုးလာရပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစားနိုင်သည့်အချိန် ရသမျှ သူမအကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ သူမကို နည်းနည်းမျှ မကျေနပ်ပါ။ နည်းနည်းမျှ ဘဝင်မကျပါ။ ရံဖန်ရံခါ မုန်းတီးမိသလိုပင် ရှိပါသည်။

သနား ကြင်နာခြင်းသည် သူမ၏လုပ်ငန်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမက ယင်းသို့ပင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူမ၏ သနားကြင်နာမှုကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ တွေ့မြင် သိရှိရခြင်း မရှိပါ။

သူမ၏ သနားကြင်နာမှုကို ဘိုနိုယိုကျွန်းမှ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေ အတွက်သာ ထားရှိဟန်တူပါသည်။ သူမ၏စကားကို နားထောင်သူများအတွက်သာ ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။

တောင်သုံးလုံးတွင် တွင်းချိုင့်ကြီးထဲသို့ လိမ့်ကျ သေဆုံးသွားသူ နှစ်ဦး အတွက်ကား သနားကြင်နာမှု တစ်စက်ကလေးမျှ မထားရှိခဲ့ပါ။ အကယ်၍ သူမက ကြိုတင် ပြောကြားခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်အနေနှင့် တားမြစ်မိမည် မဟုတ်ပါ။ ထိုနေ့ကမူ ကျွန်တော်၏ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံမှုအတွက် ကျွန်တော်သည် ဘာမဆို လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မစွမရန်ကလင်သည် လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို သူမဘာသာ သူမ ထစ်ယောက်တည်းသာ ပြုလုပ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်သည်ဟုယူဆသော လူတစ်ယောက်သည် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပေသည်။ ဥပမာ - ဟစ်တလာ၊ ဥပမာ - နီဝဲနီရောသမားများ၊ ဥပမာ - မစွမရန်ကလင်။ အေးစက်လှသော

ပင်လယ်လေတိုက်ခတ်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ပြီး အေးနေသော ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွင် ချွေးစေးများ ပြန်လာပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော ညသည် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ပူနွေးသော နေရောင်ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အချမ်းသက်သာလာရသည်။ အတုန်လျော့ပါးလာရသည်။

ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ကြည့်သည်။ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သောက်၍ ရရှိသွားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် လှိုင်းမူးသည် ဒဏ်ကို တစ်ခိုခိုပင် ခံနေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် အဆိုးဆုံးကာလသည် ကုန်လွန်သွားပြီဖြစ်သည်။ လှိုင်းဒဏ်လည်း ကုန်ဆုံးသွားပြီး အချိန်ကာလလည်း ကုန်ဆုံးသွားပေပြီ။ များမကြာမီတွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်မိပေတော့သည်။

နေ့က သာယာလျက် ရှိသည်။ ညတုန်းကမူ အဆုံးကာလ မရှိတော့ဟုပင် ထင်ခဲ့ရသည်။ ယခုမူ အဆုံးကာလကို တွေ့မြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ခံစားနေရမှုများ အတော်ကြီး သက်သာသွားပြီဖြစ်သည်။ မစွမရန်ကလင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သေသေသပ်သပ် ကျကျနနပင် ဖြစ်သည်။ လှိုင်းဒဏ် လေဒဏ်ကို နည်းနည်းကလေးမျှ ခံစားရပုံ မရပါ။

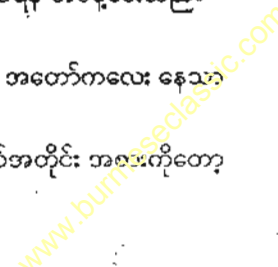
ကျွန်တော်အနီးသို့ သူမ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော်၏အခြေအနေကို သဘောမကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုပြီးနောက် သက်သာသွားပလားဟု မေးသည်။

ကျွန်တော်က...
“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း ထိန်းထားရင် ကောင်းသွားမှာပါ”
ထို့နောက် သူမက ကျွန်တော်ကို အခန်းပြန်ပြီး မျက်နှာသစ်ရန်၊ ဇုတ်ဆိတ်ရိုက်ရန်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးကြောသုတ်သင်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

သူမ ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ သူမပြောသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်သောအခါ အတော်ကလေး နေသလို ထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

သို့သော် သူမ၏ နောက်ထပ် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အစားကိုတော့

မစားနိုင်သေးပါ။

အစား မစားနိုင်သော်လည်း အများကြီးတော့ ကောင်းပါသည်။

သို့သော် အချိန်တွေက ကုန်ခဲလှသည်။ ကျွန်တော့်နာရီလက်တံပေါ်မှ စက္ကန့်လက်တံ လည်နေသည်မှာ နှေးကွေးလှသည်။ ထိုအတူ မိနစ်လက်တံကလည်း မရွေ့လျားသလောက်ပင်။

သို့သော် သည်လိုနှင့်ပင် လိုအပ်သောအချိန်သို့ ရောက်ရှိပါသည်။

အဝေးတွင် ကမ်းခြေညိုညိုကို တွေ့မြင်ရပါတော့သည်။

ထိုနောက် တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာသောအချိန်တွင် ကမ်းခြေအနီးသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီး ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

လှိုင်းမူးသည်ရောဂါသည် အခြားသော ရောဂါဝေဒနာများကဲ့သို့ပင် ပျောက်ကင်းသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သိသိသာသာကြီး နေလို့ ကောင်းသွားတော့သည်။

လူလည်း လန်းသွားသည်။

စိတ်လည်း လန်းသွားသည်။

စားချင် သောက်ချင်စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီး ငြိမ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းဗိုက်တွင် အထူးပင် ဆာလောင်လာတော့သည်။ အားရပါးရကြီး စားပစ်လိုက်ချင်သည်။ အားရပါးရကြီး သောက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် လှိုင်းလေများ ငြိမ်သက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စားသောက်ဆိုင်ကလည်း ပိတ်သွားလေတော့သည်။

သည်တော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။

သို့တော့ ကြံ့ခိုင်သူများကိုသာ ရောင်းလေသလား မသိ။ ပျော့ညိုသူများ စားမည်စိတ်ကူးသည့်အချိန်တွင် ဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အသစ်ကျပ်ချွတ် ဆေးကြောထားသော ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သူမ၏ နံဘေး၌ကပ်ကာ လက်ရန်းကိုဖို့လျက် ဆန်တက်သွားသော မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းကို ငေးမောနေမိသည်။

သူမက လမ်းညွှန်စာအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထက်သန်စွာ ညွှန်ပြလျက် ရှိသည်။

သူမ ချစ်မြတ်နိုးသော တိုင်းပြည်ကြီးအား အစွမ်းကုန် အမွှမ်းတင်လျက် ရှိသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေရသည်ကတော့ လတာပြင်ကြီးနှင့် ကျွဲတော ကျူပင်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ညိုဖြာဖြာ လေးတွဲတွဲ မြစ်ရေပြင်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမအဖို့မူ ဆွတ်ဖျံဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့သည်။

သူမက ကမ္ဘာဦးသမိုင်းမှ အစချီပြီး ပြောနေသည်။ ကိုမ်းစံခံရွတ် ဟု သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စတင် တွေ့ရှိသည့်အကြောင်း၊ ဆာရာဝပ် လူဖြူ ဘုရင်ကြီး အကြောင်း၊ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီဖြစ်လာသည့်အကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် မလေးရှား ပြည်ထောင်စုတွင် ပါဝင်သွားသည့်အကြောင်း။

မစွမရန်ကလင်က တရားမျှတစွာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်လာသည့်အကြောင်းကို ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြနေသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

သို့သော် စိတ်ထဲမှာမူ မျှတစွာ အုပ်ချုပ်နေသော အရပ်ဒေသတစ်ခု သို့ အဘယ်ကြောင့် သင်္ဘောတစ်စီးစာ စစ်သားများ ရောက်ရှိလာကြရသနည်း ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

ဆိပ်ခံတံတားတွင် သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ပြီး ကြီးများ ချည်နှောင်ပြီးသည် အထိပင် သူမက နတ်လမ်းညွှန်၍ မပြီးနိုင်သေးဘဲ ရှိနေသည်။

ဟိုဟာက မဟာရာဇာရဲ့ ရွှေနန်းတော်ကြီး၊ စတီနာလို့ခေါ်တယ်. . .

ဟိုဥစ္စာကတော့ ဟိုဥစ္စာ. . . သည်ဥစ္စာကတော့ သည်ဥစ္စာ. . .

သင်္ဘောပေါ်မှ လူတွေအားလုံးလောက်ပင် ကုန်းပေါ်ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဆင်းသွားသည့်အချိန်တွင် အငှားကားတစ်စီးမှ ကျန်နိုင်စရာ မရှိတော့။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးတွင် မတတ်နိုင်တော့ဘဲ သူမ၏ လက်ညှိုးထိုးသည့်လုပ်ငန်းကို ရပ်ဆိုင်းရန် သတိပေးရတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အထုပ်အပိုးများကို သယ်ဆောင်ပြီး သူများတွေအားလုံး၏ နောက်ဆုံးမှ ဆင်းကြရတော့သည်။

သို့သော် အငှားကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်၏ တွက်ဆချက်ကား မှားယွင်းပါသည်။ နောက်ဆုံးကား ထွက်မသွားသေးပါ။

ကားတွေ အများကြီးပင် တန်းစီလျက် ရှိပါသည်။
 မစ္စဖရန်ကလင်က သည်အရပ်အကြောင်း သူ သိပါသည်ဟူသော
 အကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါသည်။
 ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းများကို အငှားကားတစ်စီးပေါ်သို့ တင်ပြီး သူ
 ကိုယ်တိုင် တက်မိသောအခါ သူမက...
 “အိုဒီယံ” ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ယာဉ်မောင်း ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။
 “ကနေ့ အဲဒီမှာ ခရီးသွားကား တစ်ကား ပြတယ်နဲ့တူတယ်”
 ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။
 ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် အိုဒီယံ ဆိုသည်မှာ ရုပ်ရှင်ရုံ ဖြစ်သည်။
 သူမက...
 “အိုဒီယံ ဆိုတာ ဟိုတယ်တစ်ခုပဲ။ ကောင်းတယ်။ ဈေးသိပ်မကြီးဘူး။
 စင်္ကာပူကတည်းက အခန်း ကြီးပြီးငှားထားတယ်”

+ + +

ဂေါ်ရခါး ဗိုလ်ကြီး ဖရက်ဒ်တေလာသည် ကျွန်တော့်ထံမှ ဖုန်းဆက်
 မည်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော် ရောက်ရှိလာမည်ကို
 ဗိုလ်မှူးကြီးက စာရေး အကြောင်းကြားထား၍ဖြစ်သည်။ သူ၏စာတွင် ဆိတ်နဲ့
 သင်းနေနိုင်ပါသည်။
 သူ၏အသံနှင့် သူ၏ပြောပုံဆိုပုံကို ထောက်ချင့်ရာတွင် သူသည်
 သွက်လက်ပုံ၊ ထက်မြက်ပုံ ရသည်။ ရယ်စရာ မောစရာ ပြောတတ်ပုံလည်း
 ရသည်။
 အမှန်တော့ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပြီး
 ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သွက်လက်သော၊ ထက်မြက်သော၊ ရယ်ရယ်မော-
 မောရှိသော အရာရှိကလေးများကိုသာ သဘောကျတတ်ပါသည်။
 “ကျွန်တော့်ကို အခြေအနေလေးတွေ ရှင်းပြနိုင်မလား”
 ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။
 “အသုံးကျမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြပါ့မယ်။”

မနက်ဖြန်မနက် နံနက်စာ စားကြရအောင်။ ဘယ်နှယ်လဲ”
 “နံနက်စာ ဟုတ်လား”
 “လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်ကလေးတွေ နည်းနည်း
 ရှုပ်နေကြတယ်။ ကနေ့တော့ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အားမယ်မထင်ဘူး။
 ဗိုလ်ကြီး ဘယ်နေရာကို အတိအကျသွားချင်တာလဲ”
 သူ စူးစမ်းသည်။
 ကျွန်တော်က သွားရောက်မည့်နေရပ်အမည်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပီအောင်
 လျှာကိုလိပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူက အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်သည်။
 ကျွန်တော်က...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “အဲဒီတစ်ပိုက်မှာ လှုပ်ရှားမှုကလေးတွေ ရှိနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 နယ်မြေအစီရင်ခံစာတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်။ နောက်ဆုံး အခြေ-
 အနေကို သိရအောင်ပေါ့။ နံနက်စာပေါ့။ ဟုတ်လား။ ခုနစ်နာရီပေါ့”
 ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းကိုချရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ကို သနား၍လည်း
 ဖြစ်သည်။ မနာလို၍လည်းဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ပြဿနာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ
 ပေမည်။
 သူတို့တိုက်နေရသည့် စစ်ပွဲက နည်းနည်းထူးခြားသည်။ အခြေအနေ
 ရေရေရာရာ မသိရသော နယ်မြေအကျယ်ကြီးတွင် တိုက်ပွဲသေးသေးကလေး
 တွေ တိုက်နေရသည်။ သူတို့ကိုအုပ်ချုပ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်က မှန်တိုင်းတိုက်သလို
 သူတို့ကို တရကြမ်း မောင်းနေသည်။ အဆုံးကို လှန်လိုက် အစကို ပြန်လိုက်နှင့်
 အတင်းလိုက်ပြီး မောင်းနေသည်။
 မေးလတ်က ဗိုလ်ချုပ် ဝေဂဲကာအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်
 ပြီးဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း မနားတမ်း မပေါ့တမ်း အလုပ်လုပ်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်
 သည်။ တေလာသည် ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်ကို ယူရသည်ဆိုလျှင် အမြဲတမ်း
 လှုပ်ရှားနေရပေလိမ့်မည်။
 ထိုညက ကျွန်တော် စောစောအိပ်ပါသည်။ ယမန်နေ့ညက သဘော
 ပေါ်တွင် ကောင်းကောင်းမအိပ်ခဲ့ရ၍ဖြစ်သည်။ ဝီစကီနှစ်ခွက်ကို အေးအေး-
 ဆေးဆေး ဖိမ်နှင့်သောက်ပြီး ကောင်းကောင်းကြီး အနားယူလိုက်ရပါသည်။
 မစ္စဖရန်ကလင်သည် သူ၏အပေါင်းအဖော်ဟောင်းများနှင့် ဘုရားသခင်၏

လုပ်ငန်းတော်ကို သွားရောက်ဆွေးနွေးနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူမ၏ မျက်စောင်းထိုးမခံရဘဲ အရက်ကို စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ သောက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကာလနဂါးလိုပင် အိပ်ပျော်ခဲ့ပါသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင်ပင် လန်းဆန်းလျက်ရှိပါတော့သည်။ ခုနစ်နာရီမထိုးခင် ငါးမိနစ်အလိုတွင် စားသောက်ခန်းတစ်နေရာတွင် ဖရက်ဒီတေလာနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများသည် ဖရက်ဒီတေလာ ကဲ့သို့ပင် တောက်ပြောင်လျက်ရှိပါသည်။

ဖရက်ဒီတေလာသည် မျက်လုံးများသာမက အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ၊ ခါးပတ်နှင့် ဖိနပ် စသည်တို့အားလုံးပင် တောက်ပြောင်လျက် ရှိပါသည်။ သူ၏ စိတ်နှလုံးမှာလည်း အလားတူပင် တောက်ပြောင်လျက်ရှိကြောင်း သံသယရှိစရာမလိုပါချေ။

ခုနစ်နာရီတိတိတွင် မစ္စဖရန်ကလင် ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ ရောက်ရှိလာချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်မှူးကြီးအကြောင်း ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် ဖရက်ဒီတေလာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်အဖြစ်ကို သဘောကျဟန် မရှိသော်လည်း တေလာသည် အပြင်ပန်း အမြင်ကောင်းသလို လူကလည်း တကယ်ကောင်းကြောင်း တွေ့ရှိသောအခါ သူမ၏ သဘောထားလည်း လျင်မြန်စွာပင် ပြောင်းလဲသွားရတော့သည်။

တေလာသည် ဆာရာဝပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်မျှသာ ရှိပြီး နယ်မြေအခြေအနေကို သူမ သိသလောက်ပင် သိရှိလျက် ရှိသည်။ မြို့ရွာနာမည်များကိုလည်း အသံထွက်မှန်အောင် ထွက်ဆိုနိုင်ပါသည်။

“ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ စားကောင်းမယ့် ဟာကလေးတွေ မြန်မြန်စားပြီး မစ္စတာတန်နီကလစ် အခန်းကို သွားကြရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်။ မစ္စဖရန်ကလင် ဘာများ ကန့်ကွက်စရာ ရှိပါသလဲ”

သူက အမိန့်ပေးသည့်လေသံဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ကလေး ပြောလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး”
“ဟုတ်ပြီ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်နှင့် လိမ္မော်ယို တို့ကို စားသောက်ရင်း ဗိုလ်မှူးကြီးအကြောင်း အနည်းငယ် ဆက်ပြီး ပြောကြသည်။ ထို့နောက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ တေလာ၏ လက်ဆွဲသေတ္တာမှာလည်း ပြောင်လက်လျက်ပင် ရှိသည်။

အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ဆွဲသေတ္တာကို သူဖွင့်သည်။ အထဲမှ ပစ္စည်းမျိုးစုံ ထွက်လာသည်။

မြေပုံများ၊ ခဲတံများ၊ နံရံတွင် မြေပုံချိတ်ရန် သံမှိုများ။

ဆယ်စက္ကန့်လောက်အတွင်းမှာပင် နံရံပေါ်တွင် မြေပုံချိတ်ဆွဲ၍ ပြီးသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကိုလည်း မြေပုံရှေ့တွင် ချထားပေးသည်။

ထို့နောက် သူက . . .

“ခင်ဗျားတို့ဟာ လိုဇာန်နီဗောင်ကို သွားကြမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

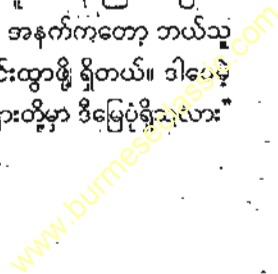
“ဟုတ်ပြီ။ မစ္စတာ တန်နီကလစ်ဟာ သည်ကို မရောက်ဖူးတဲ့ လူသစ် တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စဖရန်ကလင်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ သည်ဒေသက ပြန်သွားတာ လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ပြောင်းကုန်ပြီ”

သူ၏လက်ညှိုးဖြင့် မြွေလိမ် မြွေကောက်တွန့်နေသော နီဗောင်မြစ်ကို ထောက်ဆွဲကာ ပြုပြီး . . .

“သည်မြစ်ကို မစ္စဖရန်ကလင် မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ အဲ . . . ဟုတ်ပြီ။ ဟော သည်မှာ”

လက်ဆွဲသေတ္တာထဲမှ ပလတ်စတစ်မြေပုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မူလမြေပုံပေါ်တွင် ထပ်ထားလိုက်သည်။

“ဟောဒီနေရာမှာ မြစ်ကြောင်းဟာ အသစ်ပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒီမှာ မှီတဲ့ တူးမြောင်းဟာ အခုအထိ ရှိနေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူလဲ ရေကြောင်းပြောင်းသွားပြီ။ ဟောဒီကွေ့ဟာ ခြောက်မိုင်လောက် ရှိတယ်။ အနက်ကတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ မကြာခင်မှာပေါ့ ရေကြောင်းတိုင်းထွာဖို့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့အတွက်တော့ အချိန်မီမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့မှာ ဒီမြေပုံရှိသလား”
ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်။ ဒါဆိုရင် ပလတ်စတစ်မြေပုံကို ကျွန်တော် ပေးလိုက်မယ်။ နောက်ထပ် မြေမျက်နှာပြင်အပြောင်းအလဲဖြစ်တာကို ပြန်တာ ကျွန်တော်တို့မှာ သည်တစ်ခုပဲ ရှိသေးတယ်”

သူ့စကားကို ခေတ္တမျှ ရပ်ထားလိုက်ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျားတို့ အဲဒီကိုသွားတဲ့ကိစ္စဟာ မစွမရန်ကလင် အလျင်က လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာတွေကို အလည်သွားတာပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ထားတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်သလား”

“ကျုပ် စင်္ကာပူမှာ သွားခွင့်တောင်းတုန်းက သူတို့ကို ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့တယ်။ သူတို့က သွားခွင့်ပေးလိုက်တယ်”

မစွမရန်ကလင်က မြေသည်။

တေလာက...

“ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ အဲဒါ မှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သွားခွင့်ပေးလိုက်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ လက်ခံရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သဘောကို ထပ်ပြောရရင် ခင်ဗျားတို့ မသွားစေချင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်စေချင်တယ်”

“အို... မဖျက်နိုင်ဘူး”

မစွမရန်ကလင် လျင်မြန်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ထို့အခါ တေလာက...

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောရမှာက ဒီနယ်မြေအကြောင်းနဲ့ ဒီနယ်မြေကလူတွေကို မစွမရန်ကလင် သိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီနယ်မြေဟာ ဘယ်လောက်ဝေးပြီး ဘယ်လောက်ခေါင်တယ်ဆိုတာရယ်၊ သွားရေးလာရေး ခက်ခဲတယ်ဆိုတာရယ် မစွမရန်ကလင် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မစွမရန်ကလင်တို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး အကာအကွယ်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီဒေသမှာ ဘာမှ သိပ်ပြီး မလုပ်ဆောင်နိုင်ကြသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ လူအင်အားလဲ အင်မတန် နည်းနေပါသေးတယ်။ ဒါလောက်ကျယ်ပြောတဲ့ နယ်မြေကြီးကို ဘယ်လိုမှ နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်ကြသေးပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ရန်သူရဲ့အင်အားဟာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး”

“ကျုပ်အနေနဲ့ စွန့်စားဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ ဗိုလ်ကြီးတေလာ”

မစွမရန်ကလင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုမှ တွေ့ကြဖူးတာဖြစ်ပေမယ့် မစွမရန်ကလင်ဟာ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစွန့်စားမှုဟာ ဘယ်လောက်အထိ ကြီးမားတယ်ဆိုတာတော့ မစွမရန်ကလင် သိစေချင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သင့်လျော်မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလဲ ချစေချင်တယ်။ လိုဗန်နီဗောင်ဟာ နယ်စပ်ဒေသတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီဒေသဟာ တစ်ဖက်က သူပုန်တွေစိမ့်ဝင်နေတဲ့ နယ်ခြားဒေသလဲဖြစ်တယ်။ အခုကလေးတွေ အခုကလေးတွေဟာ ဣာလီမန်တင်ပြည်နယ်ထဲကနေပြီး ဆာရာဝပ်ပြည်နယ်ထဲကို စိမ့်ဝင်လာကြပြီး ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲစပြုလာကြတယ်။ သူတို့ဟာ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေကို ဆူပူအောင့် လှူဆော်ပေးကြမယ်။ အစိုးရတိုက်ကင်းတွေကို ချိုးပြီး တိုက်ကြမယ်။ နောက်ပြီး နောက်ပြီးပေါ့”

“တောင်ကြားကြီးတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဝင်လာနိုင်တဲ့ တောင်ကြားလမ်းတွေ အများကြီး မရှိပါဘူး။ အဲဒီတောင်ကြားလမ်းတွေကို ပိတ်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

မစွမရန်ကလင်က ပြောလိုက်သည်။

“တေလာသည် မျက်စိမျက်နှာ ဖျက်သွားတတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ့မှာ သည်းခံနိုင်သည့် စိတ်ရှည်မှုရှိပါသည်။ သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက...”

“တောင်ကြားလမ်းတွေမှာ ခံတပ်ကလေးတွေ ဆောက်ထားဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ အစီအစဉ် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တော့ ကြာလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာ အခုလဲ ကျွန်တော်တို့လူတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို လုံလောက်တဲ့ အကာအကွယ်တွေ မပေးနိုင်သေးဘူး။ သူတို့မှာ အန္တရာယ်တွေရှိနေတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်ဆောင်နိုင်ကြသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရဟတ်ယာဉ်တွေကိုပဲ အားထားနေကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းနိုင်တဲ့ကွင်းတွေက သိပ်နည်းနေသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အကွက်ကျကျပဲ လုပ်နေကြရသေးတယ်။ အဝေးကနေပြီးမှ လှမ်းပြီး လုပ်နေကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ အခြေစိုက်နိုင်မှာပါ မစွမရန်ကလင်။ အဲဒီတော့... ညကပဲ ကျွန်တော် မစွတာတန်နီကလစ်ကို ပြောလိုက်သေးတယ်။ လိုဗန်နီဗောင်ဒေသမှာ သောင်းကျန်းသူတစ်စု ရှိနေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့

အစီရင်ခံစာ ရထားတယ်။ အဲဒီအစီရင်ခံစာကို ကျွန်တော် ထပ်ပြီး ဖတ်ကြည့်တယ်။ နောက်ထပ် စုံစမ်းမှုတွေလဲ ဆက်လုပ်ကြည့်တယ်”

“အဲဒီတော့”

ကျွန်တော်က စကားထောက်လိုက်သည်။

“သတင်းက ကောလာဟလ သာသာပဲရှိတယ်။ အခိုင်အမာတွေ့ရတာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဒေသမှာ ကျူးကျော်သူတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ ယုံကြည်ရတယ်”

“ယုံကြည်ရတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်သူက ယုံကြည်တာလဲ”

မစ္စဖရန်ကလင် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ယုံကြည်တာပဲ။ ပိုပြီးမှ အရေးကြီးတာကတော့ ဒေသက လူတွေ ယုံကြည်နေတာပဲ”

“လိုဗန်နီဗောင် အိမ်ရှည်ကြီးတွေလား”

တေလာက...

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကလဲ”

တေလာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ မစ္စဖရန်ကလင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ပြောပိုင်ခွင့်...”

“ဒေသဆိုင်ရာ ခြေရာကောက်တွေကလား”

မစ္စဖရန်ကလင် ကြားဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

တေလာ ထပ်ပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိထားတဲ့သတင်းတွေကို ကျွန်တော် ပြောပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းရတဲ့နေရာကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါဘူး”

သူမ နှာခေါင်းမရှုံ့ပါ။ သို့သော် သူမ၏အမူအရာက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက် သည့်သဘောမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ”

တေလာ သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ကတော့ သွားမယ့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်

လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်။ သည်ခရီးဟာ အင်မတန်ကြီးကို လိုအပ်နေတာ မဟုတ်ရင်ပေါ့။ ဗြိတိန်နိုင်ငံကနေ ထွက်လာကြပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ စရိတ်စက တွေ အများကြီးကုန်ပြီးကြတဲ့နောက်မှာတော့ ခရီးစဉ်ကို ဖျက်ချင်ကြမှာမဟုတ် ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အကြံပေးချက် ကတော့ နဂိုအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က...

“အခြေအနေကတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခရီးကို ဆက်သွားကြမယ့် ပုံစံပါပဲ။ အဲဒီတော့ ခရီးလမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ကြီး ဟာအကြံဉာဏ်ပေးနိုင် ပါသလဲ”

သူ ပခုံးထွန်လိုက်ပြီး...

“ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မပေးနိုင်သလောက်ပဲ။ မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် မှာ ပြောက်ကျားလှုပ်ရှားမှုတွေ ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာကို သိတိပေးရုံလောက်ပဲ ပေး နိုင်မယ်။ ဗိုလ်ကြီးတို့သိတဲ့အတိုင်း ကူချင်မြို့ အပြင်ဘက်မှာ လမ်းပန်းဆက်သွယ် ရေးဆိုလို့ ရေလမ်းခရီးပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ သည်ရေလမ်းခရီးတွေကို သူတို့ နှောင့်ယှက်ကြမှာအမှန်ပဲ။ ဗိုလ်ကြီးတို့ အထူးသတိထားကြပါလို့ပဲ ကျွန်တော် အကြံပေးနိုင်တယ်”

“ဒီ စိန်ဝင်လာတဲ့အစုတွေဟာ အင်အား ဘယ်လောက်ရှိမလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

တေလာ ပခုံးထွန်လိုက်ပြန်သည်။

“တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကနေ တစ်ဆယ့်ငါးယောက်အထိ ရှိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူများရင် သူတို့အဖို့ လှုပ်ရှားလို့မလွယ်ဘူး။ အဲဒါကို သူတို့ သိလို့ အရေအတွက်ကို လျှော့ချလိုက်ကြတယ်။ အခုဆိုရင် လေးယောက် တစ်ဦး ငါးယောက် တစ်ဦး၊ ခြောက်ယောက်တစ်စုတွေပဲ များတယ်”

“ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်”

ကျွန်တော် စူးစမ်းလိုက်သည်။

“မလွယ်ဘူး။ သစ်စောကြီးတွေက ပေနှစ်ရာလောက် မြင့်ဇာမ်း ဘစ်ခါတလေ ပေနှစ်ရာငါးဆယ်လောက်အထိ မြင့်တယ်။ တောက စိပ်ပြီး ပိတ် နေတာပဲ။ သစ်ပင်ကြီးတွေကိုတက်ဖို့ဆိုတာကလဲ လုံးပတ်ကြီးတွေက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာကျုပ်တို့ ကင်းတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ စုရပ်တွေ သတိမှတ်ထားရ

တယ်၊ အချိန်နဲ့နေရာတွေ သတ်မှတ်ထားရတယ်”

“အဲဒီအခြေအနေအရပ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်လုံး စီစဉ်ပေးနိုင်မလား”

ကျွန်တော် သူ့ကို အပြုံးဖြင့် ဆွဲဆောင်လိုက်သည်။
သို့သော် ဆွဲဆောင်၍မရပါ။

“တောင်းပန်ပါတယ်။ တစ်ကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရေဒီယိုတွေ အင်မတန် နည်းနေပါသေးတယ်။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ တောနက်ကြီးတွေထဲမှာ သုံးနိုင်တဲ့ ရေဒီယိုမျိုးတွေကို ထုတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပါပဲ”

ထို့နောက် ဖရက်ဒီတေလာသည် သူ၏ လက်ဆွဲသေတ္တာထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူကာ ကျွန်တော်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ပုဂ္ဂလိကတွေလက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ လိုင်စင်မဲ့သေနတ်တွေကို အမြန်ဆုံး အစိုးရကို အပ်ကြဖို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားတယ်။ ပုဂ္ဂလိကတွေလက်ထဲမှာ သေနတ်တွေကို နည်းနိုင်သမျှ နည်းသွားအောင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အခု အဲဒီအမိန့်နဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး ပုဂ္ဂလိကတွေလက်ထဲကို သေနတ်တွေ အပ်လိုက်ဦးမယ်။ ဟောဒီ ပါမစ်က ရိုင်ဖယ်နဲ့ နှစ်လုံးပြုသေနတ်တွေ ကိုင်ဆောင်ခွင့်ပေးထားတယ်။ တစ်မျိုးကို တစ်ခုစီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ သယ်နိုင်သလောက် သယ်သွားနိုင်ပါတယ်”

ထို့နောက် သူသည် နံရံမှ သံမှိုများကိုနုတ်ပြီး မြေပုံကို ခေါက်သိမ်းသည်။

“ခင်ဗျားတို့သွားကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့ သွားကြမလဲ”

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ပေါ့”

ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

ထုတ်ထားသော ပစ္စည်းများအားလုံး လက်ဆွဲသေတ္တာထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူ ပြန်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ယူနီဖောင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖြန့်သပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို အောက်သို့ လိုက်ပို့သည်။ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်အထိ ဖြစ်သည်။ တောက်ပြောင်နေသော လင့်ရိုဟာကားဆီသို့ ကျွန်တော်

တို့ လျှောက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည့်အချိန်တွင် သူက...

“ဗိုလ်ကြီးရဲ့အဖေဟာ စစ်အတွင်းက ဒီမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့

ဗိုလ်မှူးကြီးက စာထဲမှာ ရေးထားတယ်”

ကျွန်တော်၏ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဟာသွားသည်။

“စစ်အတွင်းက မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်ကြီးပြီးမှပါ”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ပြင်လိုက်သည်။

သူက ကျွန်တော်ကို ထောက်ထားစာနာဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ့ လေယာဉ်ပျံပျက်ကို ရှာဖွေ ခင်ဗျား စိတ်ကူးထားသလား”

“မကူးပါဘူး။ တွေ့နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီလို သဘောပေါက်ထားတာ ကောင်းတယ်။ အဘွားကြီးကို ခရီး

ဆက်မသွားဖို့ ဗိုလ်ကြီး မပြောနိုင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်လဲ သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သူ့လိုအဖေမျိုးတစ်ယောက်

နဲ့တယ်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က...

“သူ့လိုမျိုးတော့ မရှိနိုင်ဘူး”

သူ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး...

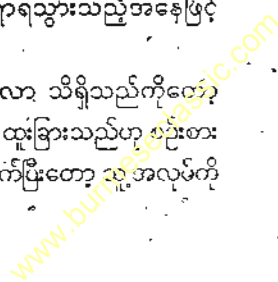
“သူ့ကို ဂရုစိုက်ပါလို့ ကျွန်တော် ပြောသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောပါ

ဘူး။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး။ သူကတောင် ပြန်ပြီး ဂရုစိုက်မယ့်

သူ ပြုံးပြီး ကားမောင်းထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားသည့်အနေဖြင့် သေတစ်ချက်ချွန်လိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း တေလာ သိရှိသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ တေလာ၏အလုပ်က တစ်ခုခုကို ထူးခြားသည်ဟု စဉ်းစားသည့် ဝမ်းထောက်လှမ်းရမည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့အလုပ်ကို

လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တိတိကျကျလုပ်မည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
သို့သော် ယခုအချိန်တွင်မူ သူသည် သည်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိပါ။

+ + +

ကျွန်တော်တို့မှာ လှေတစ်စင်း လိုသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့မနက်က ကျွန်တော် လှေရှာထွက်ရသည်။ လှေတွင် တပ်ဆင်ရမည့် ပဲ့ချိတ်စက်တစ်လုံးကိုပါ ရှာဖွေရသည်။

ပဲ့ချိတ်စက်ကိစ္စတွင် မစွမ်းရန်ကလင်နှင့် အငြင်းပွားရသေးသည်။ သူမက ပဲ့ချိတ်စက် မလိုအပ်ဟု ယူဆသည်။ ပဲ့ချိတ်စက်အတွက် ဓာတ်ဆီတွေ အများကြီး သယ်နေရမည်ဟု ဆိုသည်။ သူမက ဓာတ်ဆီအတွက် တဝန်တပိုး ဖြစ်နေမည်ကိုပင် အဓိကထားပြီး ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်၏ကိုယ်အလေးချိန်ကို ယခု လက်ရှိ အတိုင်းပဲ သဘောကျနေသည်။ ရေဆန်ခရီး မိုင် တစ်ရာလောက်ကို လှော်ခတ် ရသည့်အတွက် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် သုံးလေးဆယ်လောက် လျော့ကျသွား မည်ကို မလိုလားပါ။

သူမက...

“ကျုပ်လဲ လှော်မှာပေါ့”

ကျွန်တော်က...

“တကယ်လား”

ထို့နောက် ကျွန်တော် ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့သည်။

သစ်သားကန်များ တပ်ဆင်ရသော အလယ်အလတ်အရွယ် ရော်ဘာ လှေတစ်စင်း ကျွန်တော် ဝယ်ယူသည်။ ထို့နောက် လှေတွင် တပ်ဆင်ရန် ဆီးခေါ အမျိုးအစား ပဲ့ချိတ်စက်ကလေးတစ်လုံးလည်း ဝယ်ယူသည်။

ပဲ့ချိတ်စက်ကလေးသည် အားကောင်းလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လေးလံခြင်းလည်း မရှိပါ။ ထို့အပြင် ဓာတ်ဆီလည်း သိပ်မစားပါ။

ရေစွယ် ဖရေဖော် ရေတံခွန်များကို ကျော်ဖြတ်ရမည့်အခါတွင် လှေ ကလေးကို ရေထဲမှ မယူသွားကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် အလေးချိန်က စကားပြောပေသည်။

ထို့နောက် ငါးဂါလင်ဝင်ပုံး ဆယ်ပုံး ဝယ်ရပါသည်။ ၎င်းတို့ကို ဓာတ်ဆီ အပြည့် ဖြည့်ရပါသည်။

ပြီးလျှင် ခြေနင်းလေထိုးတံတစ်ခုနှင့် ရော်ဘာလှေ အပေါက်အပြဲ ဖြစ် ခဲ့လျှင် ဖာထေးရန် ကော်ဗူးနှင့် ကြက်ပေါင်စများလည်း ဝယ်ရပါသည်။

ပြီးလျှင် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်၊ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်နှင့် ခဲယမ်း မီးကျောက်များ ဝယ်ရသည်။

စတိုးဆိုင်တစ်ခုထဲတွင် ကြိုးခွေများ ချိတ်ထားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်လက်ထဲတွင် ကျန်ရှိနေသော ငွေကြေးအခြေအနေ ကို တွက်ဆပြီးနောက် ငါးမူးလုံး နိုင်လွန်ကြိုး အလံတစ်ရာ ဝယ်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် ဤကြိုးကို အဘယ်ကြောင့် ဝယ်မိသည်တော့ မသိပါ။ စိတ် ထဲမှာ ဝယ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ဝယ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သစ်ပင် အမြင့်ကြီးတွေတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်နိုင်သည်။ အတိအကျ ရယ်လို့ဟော့ ဘာမှ မရှိပါ။

ဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းများအားလုံးကို ဆိုင်မှာပင် အပ်ထားခဲ့သည်။ ပဒေါင်ဝန်လမ်းသို့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ အိုဒီယံ တိုတယ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲရွဲရှိနေသည်။ အပူချိန်က ဖာရင်ဟိုက် ရှစ်ဆယ် ဒီဂရီ အထက်တွင် ရှိသည်။

စင်္ကာပူမှာတုန်းကလိုပင် ကျွန်တော်သည် ဘီယာအေးအေးကလေး တစ်လုံး ဒါမှမဟုတ် နှစ်လုံးလောက် သောက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် လောကကြီးတွင် နီယာမတရားတစ်ခု ရှိနေပုံရသည်။ သင် သည် ဘီယာ အေးအေးကလေး သောက်ချင်စိတ် အလွန်အလွန် ပြင်းပြနေခဲ့ ပါလျှင် အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝနိုင်ဟု။

ယခုလည်း ကျွန်တော်နှင့် အရက်ကောင်တာကြားတွင် အတားအဆီး တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ အဆိုပါ အတားအဆီးသည် သေးသေးငယ်ငယ် ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤအတားအဆီးသည် ကွေ့ဝိုက်ပြီး သွား နိုင်သော အတားအဆီးလည်း မဟုတ်။ ကျော်ဖြတ်ပြီးသွားနိုင်သော အတားအဆီး တစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါ။

ဤအတားအဆီးတွင် ရပ်တန့်စေနိုင်သည့် စွမ်းပုံကား ရှိနေပါသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

မရှိသည်ကို သူ တွေ့မြင်သွားသောအခါ...

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

သူ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဒေါသဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်တော်၏သွားများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကြိတ်နေကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ကျွန်တော်၏နဖူးကြောကြီးများ တွန့်ရှုံ့နေကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မြင်ယောင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဒေါသများကို မနည်းပင် ကြိတ်မှိတ် ထိန်းသိမ်းနေရဟန်ရှိသည်။

သူက ကျွန်တော်၏ပခုံးကို ကြွက်တစ်ကောင်၏ လက်ဖျိုးဖြင့် ပုတ်လိုက်ပြီး...

“ကျောက်ခေတ်က မျက်နှာကြီးဖျိုး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ဘာဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါ”

“ပြဿနာကတော့ စင်္ကာပူပဲ”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

စင်္ကာပူမှာ ဟိုတယ်ခန်း ဖောက်ထွင်းခံရတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဆာရာဝပ်ကို သွားမည့်အကြောင်း သိသည်လူ စင်္ကာပူတွင် မည်သူရှိမည်နည်း ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားခဲ့သည်။ လူ့လန် မဟုတ်နိုင်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ လူ့လန်သည် မိုင်ပေါင်း အသင်္ချေလောက်ထေး သော ဂျမေဏာတွင် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူလည်း စင်္ကာပူ မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ရှိနေနိုင်ပါသည်။

သူက...

“စင်္ကာပူ ဟုတ်လား။ အရှေ့ဖျားဒေသမှာတော့ အကောင်းဆုံး နေရာ တစ်ခုပဲ။ အခုတော့ အတော်ကလေး ပြောင်းလဲသွားပြီလို့ ပြောကြတယ်။ စင်္ကာပူ က မောင်ရင့်ကို ဘာခုကွပေးလို့လဲ”

သူ့ကို ကိုင်မဆောင်မိစေရန် ကျွန်တော့်စိတ်ကို မနည်းပင် ထိန်းထား ရသည်။

“ခင်ဗျား ဒီကို ဘာကိစ္စ ရောက်လာရတာလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို သနားသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

လူ့လန်သည် ၁၉၄၄ ခုနှစ်လောက်ဆီက ဝတ်ဆင်သော အပူပိုင်း ဒေသ စစ်ဝတ်စုံ အဟောင်းအနွမ်းတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ပခုံးထောက် တွင် အပေါက်ငယ်ကလေးတွေ ရှိနေသည်။ တစ်ချိန်က ရာထူးတံဆိပ် တပ်ဆင် သည့် အပေါက်များပင် ဖြစ်သည်။

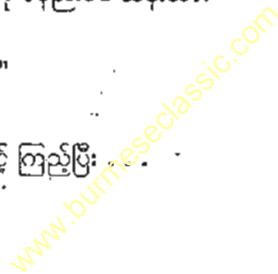
သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ကျေနပ်အားရနေပုံ ရသည်။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရန်အတွက် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းထားသည်။

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကိုမဆွဲဘဲ သူ့လည်ပင်း သေးသေးကလေးကို သာ တအား ဆုပ်ဆွဲပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

“မောင်ရင် ဘယ်မှာတည်းတယ်ဆိုတာ သိရရင် ကျုပ် ဒါလောက် ပင်ပန်းမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ မောင်ရင် ဘယ်မှာ စခန်းချမယ်ဆိုတာ မပြော ခဲ့ဘူး”

သူ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ အမူအရာ လိုလိုလားလား ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း

“ဘိုး . . . သားရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာရတယ်ဆိုတာ မောင်ရင် မသိဘူးလား။ မောင်ရင်ပဲ ကျုပ်ဆီကို စာရေးလိုက်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို လာခဲ့ပါလို့ ကျွန်တော် မခေါ်ပါဘူး”

“ကျုပ် ရိုက်လိုက်တဲ့ကြေးနန်းကို မောင်ရင် မရဘူးလား”

“ဘာကြေးနန်းလဲ”

“မောင်ရင်ဆီကစာကို ရတော့ ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်။ ကျုပ်ကော ဘိုနီယိုကိုထွားရရင် မကောင်းဘူးလား။ စွန့်စားခန်းတစ်ခုပဲ။ အသက်တော့ ကြီး သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သန်တုန်း မြန်တုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ လန်ဒန်ကို ကျုပ် ကြေးနန်းရိုက်လိုက်တယ်။ ကုချင်မှာ ဆုံကြမယ်လို့။ အဲဒီကြေးနန်း မောင်ရင် မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါကြောင့် မောင်ရင် အံ့ဩနေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဘာပြုလို့ ပေါက်တော့မယ့် ဆိုက်ကုံးကြီးလို ဖြစ်နေရတာလဲ”

“စင်္ကာပူမှာ ခင်ဗျား ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့သလဲ”

“ကျွန်တော် တောင်းဆိုလိုက်သည်။”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ် စင်္ကာပူကို ရောက် တယ်လို့ မောင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ထင်နေရတာလဲ။ ကျုပ် အဲဒီကို လုံးလုံး မရောက် ဘူး။ ကျုပ် ဖိလစ်ပိုင်ကို သွားတယ်။ အဲဒီကနေ ဆာဗာက ဂျက်ဆယ်တန်ကို ဖြတ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာပဲ။ စင်္ကာပူကို ဘယ်လိုမှ မရောက်ခဲ့ဘူး”

“ခင်ဗျား လက်မှတ်တွေ ပြစမ်းပါ”

“ကျွန်တော် တောင်းလိုက်သည်။”

“လုဒလန်က ကျွန်တော့်ကို ခပ်စူးစူး ကြည့်နေသည်။”

“သူငယ်ကလေးက ဒေါသချည်းပါလား”

“ထို့နောက် လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်များ ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ် ကို သူ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်များ ပေးသည်။ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်၊

မနီလာ၊

ဂျက်ဆယ်တန်၊

ကုချင်၊

“ကဲ . . . ဒေါသတွေ ပြေသွားပြီလား မောင်ရင်။ မောင်ရင် စင်္ကာပူ မှာ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တယ်နဲ့တူတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စင်္ကာပူမှာ ပြဿနာတွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။”

“ကျွန်တော်က သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေဆဲပင် ရှိသည်။ ကျွန်တော် တို့အနီးတွင် ကြွက်တစ်ကောင် ရှိနေသည်မှာ သေချာသည်။”

“ကျွန်တော်တို့ ဟုတ်လား။ မောင်ရင်နဲ့ တစ်ယောက်ယောက် ပါသေး လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ စကားအဖြစ် သုံးလိုက်တာလား”

“ကျွန်တော် သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အရက်ကောင်တာဘက် သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ ဆုပ်ကိုင်မှုက ပြုတ်တူနှင့် ညှပ်သလို ရှိနိုင် သည်။”

“ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ ဘီယာသောက်ရန် နောက်ထပ် အချိန်မစောင့်နိုင်တော့ပါ။ ဘီယာကလေး ဝင်သွားလျှင် သူ့ကို ယခုထက် ဖိပြီး ပြောနိုင်ပေမည်။”

“သို့သော် သဲကန္တရထဲက အိုအေစစ်ကလေးသို့ ကျွန်တော် မရောက်ရှိပါ။”

“မစွဖရန်ကလင်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရှိနေခဲ့ဟန် တူသည်။ သူမ၏ နေရာမှနေ၍ အရက်ကောင်တာကို မြင်နိုင်ပေမည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ဆိုင်း နေခြင်းပင် ဖြစ်မည်။”

“ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲမှ သူမ ကမန်းကတန်း ထွက် လာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အဖော်တစ်ယောက် ပါရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်သောအခါ သူမ ရပ်တန့်သွားသည်။”

“မစွဖရန်ကလင် ခင်ဗျား။ မှတ္တာလုဒလန်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ”

“ကျွန်တော်က ပုံမှန်သဘောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။”

“သူမ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။ တဖြည်းထက်တဖြည်း ပိုပြီး

မှုန်ကုတ်လာသည်။”

“ဂျမေကာကပါ”

“ကျွန်တော် ဆက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။”

“လုဒလန်က သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်း ခါးမှနေ၍ ကုန်းငုံ့လိုက်သည်။”

“ကောင်းသော နေ့လယ်ခင်းပါ မစ္စဖရန်ကလင်”

သူမက အားလုံးကိုပင် မသိကျိုးကျွဲ ပြုလိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်း ဂရုမပြုပါ။ သူ့လက်ကိုလည်း ဂရုမပြုပါ။ သူ၏ ကုန်းငုံ့ကာ ဂါရဝပြုမှုကိုလည်း ဂရုမပြုပါ။

သူမက ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ရေခဲလို အေးစက်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်သည်။

ထို့နောက်...

“မစ္စတာလုဒလန် သည်မှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ သည်မှာ လာဆုံတာပဲ”

“တကယ်ပဲလား”

ထို့နောက် သူမသည် မစ္စတာလုဒလန်ကိုလည်း စောစောက ရှိနေသော အေးစက်သည့်အကြည့်ဖြင့်ပင် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူက ဖိတ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဖိတ်တာပဲ”

လုဒလန်က ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ ပြုံးလိုက်သည်။ မိတ်ဖွဲ့သော အပြုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ စေ့စပ်သောအပြုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် မည်သည့်သဘောမျှ မအောင်မြင်ပါ။

သို့သော် ထိုသို့ မအောင်မြင်သည်ကို သူသည် အနည်းငယ်မှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန် မရှိပါ။

သူမ၏ပခုံးပေါ်မှ သူ ကျော်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဧည့်ခန်းမှာ လက်ဖက်ရည်ရတယ်နဲ့ တူတယ်။ မစ္စဖရန်ကလင် လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦး”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူ ဝင်သွားသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် ပထမတွင် လုဒလန်၏ ကျောပြင်ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က...

“လက်ဖက်ရည် သောက်ကြရအောင်”

“ကျုပ် ဖြေရှင်းချက် လိုချင်တယ်”

“သူ ပေးပါလိမ့်မယ်”

“မင်းဆီက လိုချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှ ရှင်းမပြနိုင်ပါဘူး”

သူမက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်ကနဲ လှည့်လိုက်ပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်က ကောင်းမွန်သည်။

ထို့အတူ လုဒလန်၏ အမူအရာကလည်း ကောင်းမွန်ပေသည်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းမွန်စွာပင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။

သူက သူမအတွက် နေရာ လုပ်ပေးလိုက်သည်။

“မစ္စဖရန်ကလင် ဒီမှာထိုင်ပါ။ ဒီကနေပြီး တံခါးပေါက်ကို မြင်နိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ ထိုင်ရထိုင်ရ ကျုပ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကျုပ်... ”

“တချို့အမျိုးသမီးတွေက ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်က ဘာသောက်မလဲ။ တရုတ်လား၊ အိန္ဒိယလား”

“မစ္စတာ လုဒလန်”

သူမက အော်လိုက်သည်။

“နေပူတဲ့နေ့မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရတာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကလေးကတော့ အရက်စားပွဲကို ဦးတည်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက်ရည်က လူကိုပိုပြီး လန်းစေတယ် မဟုတ်လား၊ ဟော ဒီမှာ စားပွဲထိုးစောင့်နေပြီ။ ဘာမှာရမလဲ။ တရုတ်လား၊ အိန္ဒိယလား”

“အိန္ဒိယ”

သူမက သွားများကို ကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ လုဒလန် ချထားသော ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။

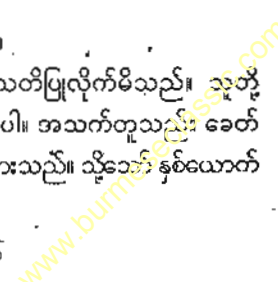
လုဒလန်က စားပွဲထိုးကို မှာကြားသည်။

ထို့နောက် သူမက...

“မစ္စတာလုဒလန် ဖြေရှင်းချက်ပေးပါ”

သူက သူမကို သိမ်မွေ့စွာ ကြည့်သည်။

သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော် တစ်ခု သတိပြုလိုက်မိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူကြပါ။ အသက်တူသည်။ ခေတ်တူသည်။ ဥပဒေဘောင်စွန်းတွင် ရှိကြသည်။ ပြတ်သားသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်

စလုံးသည် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ဖြစ်ကြသည်။

“ကျွန်တော်အကြောင်းကို တန်နီကလစ်က ဘယ်လောက်အထိ ပြောထားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး မစ္စဖရန်ကလင်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စဖရန်ကလင် အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ကို သူ ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို အံ့အားသင့်ကြရတာပဲ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အကောင်းဆုံးကတော့ ပြောစရာရှိတာတွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပြောကြတာ ပိုပြီး ကောင်းပါတယ်။ ပြောရင်း ဆိုရင်း ဟောဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ရောက်လာပြီ။ မစ္စဖရန်ကလင်က မိခင်လုပ်ပေးတော့”

လုဒလန်၏ ပြဇာတ်ကလေးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်ကိုယ် မှ ဒေါသများ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သို့သော် မစ္စဖရန်ကလင် တွေ့မြင်သွားသောအခါ ကျွန်တော်အပြုံးကို ကမ်းကတန်း အရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။

သူမ၏ အထက်စီးအနေအထားသည် အတော်ကလေး လျော့ပါး ပျောက်ကွယ်သွားရသည့်အတွက် သူမသည် ဆုံးရှုံးမှုကို ပြန်လည်ရယူနိုင်ရန် . .

“လက်ဖက်ရည်ကို ဘယ်သူ ငဲ့တာက အရေးမကြီးပါဘူး။ မစ္စတာ လုဒလန်။ ကျွန်မ . . .”

လုဒလန်က ကြားဖြတ်ပြီး . . .

“ဘယ်ဒီလို ဟုတ်မလဲ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လုပ်ပေးတာ အင်မတန်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ယဉ်ကျေးမှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းမသွားသေးပါဘူး။ အဲဒီတော့ တဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး . . .”

တဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီးဆိုသည့် စကားလုံးတွင် အမိန့်ပေးမှု အနည်းငယ် ရောစွက်နေပါသည်။

သူမ၏ခါး အနည်းငယ် ဆန့်သွားသည်။ သို့သော် သူမက လက်ဖက်ရည်အိုးကို ယူလိုက်ပြီး လုပ်ငန်းစသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ကောင်းပါပြီ မစ္စတာ လုဒလန်။ ရှင် ကျွန်မတို့ကို တော်တော် ရှာရသလား”

“မရှာရပါဘူး။ ကုချင်မြို့က ဟိုတယ်တွေကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ကြည့်တဲ့အခါမှာ မစ္စဖရန်ကလင် ကြိုတင် နေရာယူထားတဲ့ ဟိုတယ်ကို တွေ့ရတာပါပဲ”

“ကျွန်မတို့ ကုချင်မြို့မှာ ရှိမယ်ဆိုတာကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိထားသလဲ”

“တန်နီကလစ်ကလေးက လန်ဒန်ကနေပြီး ကျွန်တော်ဆီကို စာထည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါ မစ္စဖရန်ကလင် မသိဘူးလား။ ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားမသိဘူး”

မစ္စဖရန်ကလင် ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ပြီး ပြုံးကြည့်သည်ကို ထောက်ခံပြီး သူ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မစ္စဖရန်ကလင်တို့ မျှော်လင့်မထားကြဘဲနဲ့ ကျွန်တော် ရောက်လာရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်သဘောမှာ ကျွန်တော်ကို မကြိုဆိုဘူးဆိုတဲ့သဘောတော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး”

မစ္စဖရန်ကလင်က လုဒလန်ကို လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ သည်မှာ လာဆုံတာလို့ မစ္စတာ တန်နီကလစ်က ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာပါလဲ မစ္စတာ လုဒလန်”

“ကျွန်တော် အခုပဲ သူ့ကို ပြောပြပြီးပါပြီ။ သူ့ဆီကစာကို ကျွန်တော် ရတဲ့အခါမှာ လက်မှတ်တစ်စောင်ရတာပဲလို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်။ စွန့်စားခန်း တစ်ခုကို ကြိုရတာပဲပေါ့။ ကျွန်တော်အသက်အရွယ်မှာ ဒါမျိုးတွေ အများကြီး ကြုံစရာမရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အခုအချိန်မှာတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သင့်လျော်နေတုန်းပဲ။ အဲဒါပါပဲ မစ္စဖရန်ကလင်။ မစုဆော်မှုလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ အခုလို လိုက်ရတာ ပျော်စရာကလေးတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ တန်နီကလစ်ကလေးကလဲ ဘယ်လိုမှ အောက်မေ့လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အဲ . . . မစ္စဖရန်ကလင်အကြောင်းတော့ ကျွန်တော် မသိတာ အမှန်ပါပဲ”

“အခု သိပြီပဲ”

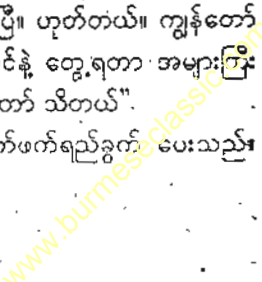
သူမက ပြောလိုက်သည်။

သူက လက်ဖက်ရည်တစ်ကွိုက် ကျိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကျွန်တော် အခု ဒီမှာရောက်ပြီ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ရောက်နေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မစ္စဖရန်ကလင်နဲ့ တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်။ တန်နီကလစ်ရဲ့အဖေကို ကျွန်တော် သိတယ်”

မစ္စဖရန်ကလင်က ကျွန်တော်ကို လက်ဖက်ရည်ခွက်ပေးသည်။

အဆိပ်ခွက်ပေးသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“လူလိမ် လူကောက် နှစ်ယောက်ပဲ”

လုဒလန် ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ဖြစ်သည်။

“အခုဆိုရင် နှစ်ယောက်မကတော့ဘူးဆိုတာကိုကော မစ္စဖရန်ကလင် မပြောတော့ဘူးလား။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ သည်ကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံး မှာ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ”

သူ စကားကို ခေတ္တမျှ ရပ်ထားလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားကော မစ္စဖရန်ကလင်”

သူမက အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုမှ ခွဲခွာမပစ်နိုင်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ။ မစ္စတာ လုဒလန်”
“ဪ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်ဘက်သို့ သူ လှည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်သည့်အနေဖြင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ရှင်းပြရသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် ကျွန်တော်အခင် ကွယ်လွန်သည်အထိ ပြုစုခဲ့ရသူ ဖြစ်ကြောင်း လုဒလန်ကို ကျွန်တော် ပြောပြရသည်။

ထိုအခါ လုဒလန်က သူမကို ပြုံးကြည့်ပြီး...

“ဒါဆိုရင် ရှာရမယ့်နေရာ အများကြီး ကျုံ့သွားတာပေါ့။ ကောင်းပြီ။ ကျုပ်ပြောမယ်။ ဘယ်နေရာဆိုတာကို ခင်ဗျားက သိတယ်။ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်က သိတယ်။ တန်နီကလစ်ကလေးက အမွေခံ ဖြစ်တယ်။ တရားမဝင်တဲ့ အမွေခံပေါ့။ နည်းနည်းတော့ တရားမဝင်ဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ မစ္စဖရန်ကလင်... ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံးမှာ ရပိုင်ခွင့် ရှိနေကြတာပေါ့”
သည်နောက်ပိုင်းတွင်ကား ကျွန်တော်တို့ အတော်ကလေး ငြင်းကြခုံကြရပါသည်။

ပထမဆုံး မစ္စဖရန်ကလင်က လုဒလန်၏ ရပိုင်ခွင့်ဟူသော စကားလုံးကို ငြင်းခုံပါသည်။ ထိုအခါ သူက စကားအသုံးမှားသွားကြောင်းဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာပင် လျှော့ပေးသည်။

ထို့နောက် ပြေလည်မှုရအောင် ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။

အခြေအနေကို တွက်စစ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပတ္တမြားတွေအကြောင်း

ကို လုဒလန်တစ်ယောက်သာလျှင် သိရှိပြီး လေယာဉ်ပျံ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိသည်ကို မစ္စဖရန်ကလင်ကသာ သိရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ ဤတန်ဖိုးရှိသော အချက်နှစ်ခုကို ပူးပေါင်းပြီး မသိရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လုဒလန် လိုက်ပါသင့် မသင့်ကိုလည်း အတော်ကလေး အချေအတင် ပြောကြရသည်။ သို့သော် လုဒလန်သည် မစ္စဖရန်ကလင်လိုပင် ပြတ်သားသည်။ ခေါင်းမာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သည်ကိစ္စဆက်မပြောကြနှင့်တော့ဟု ပြောလိုက်ရာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသွားကြရသည်။

မစ္စတာလုဒလန်ကို ကျွန်တော်က လိုက်ပါခွင့်ပေးလိုက်ပြီး သည်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုကို ဆွေးနွေးကြပြန်တော့သည်။

ဝေခြမ်းရေးကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် သူမက အထက်စီးမှပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သာသနာပြုအဖွဲ့အတွက် သုံးပုံ နှစ်ပုံ၊ ကျွန်တော်အတွက် သုံးပုံတစ်ပုံဟု သဘောတူညီခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ ယခု မစ္စတာလုဒလန် ဝင်ရောက်လာသောအခါ ထပ်မံညှိနှိုင်းကြပြန်တော့သည်။

ဤနေရာတွင် မစ္စဖရန်ကလင်သည် နည်းနည်းကလေးမျှပင် အလျှော့ပေးမည့်သဘော မရှိပါ။ ရတနာတွေရှိသည့်နေရာကို သူမတစ်ယောက်သာလျှင် သိရှိသည်ဟူသော အချက်ကို အသေဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

လီဗန်နီဗောင်ဒေသ တစ်နေရာရာတွင် ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိရှိနေသည့်အချက်ကိုပင် မျက်ကွယ်ပြုထားသည်။ ဤအချက်ကို ကျွန်တော်က ထုတ်ဖော်ခြင်းပြုမည်မဟုတ်ဟု သူမက ယူဆထားဟန် ရှိသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြုပါ။

လီဗန်နီဗောင်သည် လုပ်ငန်းစတင်ရမည့်နေရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သိရှိပါသည်။

ဤအချက်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အလိုလို သိရှိထားကြသည့်အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူမက မလျှော့ချင် လျှော့ချင်နှင့် မသိမသာ

ကလေး အလျှော့ပေးပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အပိုင်းဂဏန်းတွေကို ပြောကြပြန်တော့သည်။ သုံးပုံပုံပြီး တစ်ယောက်တစ်ပုံဆိုသည့် အချက်ကိုကား သူမက အပြတ်အသတ် ပယ်ချပါသည်။ သာသနာပြုအဖွဲ့က မဟာဝေစု ရရှိရမည်ဟု ဆိုသည်။

သာသနာပြုအဖွဲ့ကို နှစ်ပိုင်း တစ်ပိုင်းပေးပြီး ကျွန်တော်နှင့် လုဒလန်တို့က လေးပိုင်း တစ်ပိုင်းစီဆိုသော အချက်ကိုလည်း သူမက လက်မခံပါ။

ဒုစရိုက်သမားတွေထက် ဘုရားသခင်က ပိုပြီး ရရမည်ဆိုပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပြေလည်မှုကို ရရှိအောင် ရှာဖွေရင်းနှင့် ပိုင်းခြေဂဏန်းသည် ကြီးသည်ထက် ကြီးလာရပါတော့သည်။

နိဂုံးချုပ်တွင် . . .

ဘုရားသခင်အတွက် ကိုးပုံ ငါးပုံ။

ကျွန်တော်နှင့် လုဒလန်တို့က ကိုးပုံ နှစ်ပုံစီ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ဝေစုသည် လုံးပါး ပါးသွားရတော့သည်။ အမှန်တကယ် ရှိနေသော ပစ္စည်း၏ ကိုးပုံ နှစ်ပုံ ဖြစ်ပါစေဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်းရတော့သည်။

+ + +

ကျွန်တော်တို့သည် ပထမက နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာပင် ခရီးထွက်ကြရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လုဒလန်သည် ကုချင်မြို့တွင် သူ့အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဝယ်ရဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် ထိုအစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ကြရသည်။

တကယ့်တကယ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မူလက သတ်မှတ်သည်ထက် နှစ်ရက်မျှပင် နောက်ကျသွားရပါသည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို မြစ်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးရန် ကျွန်တော်ငှားထားသော ကမ်းရိုးတန်းသွား ကုန်သင်္ဘောသည် ယခုအခါ မရရှိတော့၍ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် နောက်သင်္ဘောတစ်စင်း ကျွန်တော် ရှာရသည်။ သင်္ဘော ရှာရသည်က မလွယ်ပါ။ ဈေးဆစ်ရသည်ကလည်း မလွယ်ပါ။

ယင်းကာလအတွင်းတွင် မစ္စမရန်ကလင်က လုဒလန်ကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေပါသည်။

တစ်။ ကျွန်တော်တို့သွားရောက်မည့်ဒေသကို သူ မသိပါ။ သူ့ကို အသိမပေးရပါ။

နှစ်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်၏ မျက်စိအောက်တွင် ရှိနေရမည်။

သို့ဖြင့် သူ ရှေးဝယ်သွားသောအခါ သူနှင့်အတူ မစ္စမရန်ကလင် လိုက်ပါသွားသည်။ ညအိပ်သောအခါ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်း အိပ်ရသည်။ အစားအစာ စားသောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အတူ စားသောက်ကြသည်။

ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ လုဒလန်၏ သဘောစရိုက်ကို သူမ မနှစ်သက်ကြောင်း ပြသရန်ပင် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိသည်။

ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေကြရသည့်အတွက် ကုချင်မြို့တွင် နောက်ဆုံး နေခဲ့ရသော သုံးရက်မှာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် လုဒလန်ကမူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ မယုံသင်္ကာမှုများအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဟန်မရှိပါ။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ရံဖန်ရံခါ ရယ်မောခြင်းပင် ပြုတတ်သည်။

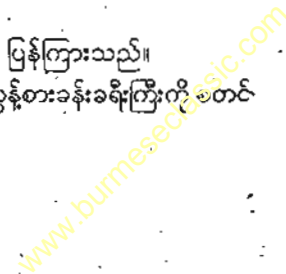
စင်္ကာစုကိုစွဲကို ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေးနေမိသည်။ မစ္စမရန်ကလင်ကမူ ထိုအပြုအမူသည် လုံးဝ မသင့်လျော်ကြောင်း မကြာခဏပင် လုဒလန်ကို သတိပေး ပြောဆိုသည်။

ရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံးသည့်နေ့တွင် အိုဒီယံဟိုတယ်၏ ငွေတောင်းခံလွှာများကို ကျွန်တော်တို့ ရှင်းလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ထိုနေ့နံနက် စောစောမှာပင် ဖရက်ဒီတေလာထံသို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး နယ်မြေအခြေအနေများ ပြောင်းလဲမှု ရှိ မရှိကို စူးစမ်းသည်။

တစ်ဖက်မှ အပြောင်းအလဲ မရှိကြောင်း ပြန်ကြားသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရတနာရွာဖွေရေး စွန့်စားခန်းခရီးကြီးကို စတင်ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံးတွင် မျှော်လင့်ချက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီ နှင့် ဖြစ်ကြသည်။

+ + +

ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘောကလေး သည် ကျွန်တော်တို့ကို ကူချင်မြစ်အတွင်းမှနေ၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားသည်။ လတာပြင်နှင့် ရွှံ့နွယ်များ ထူထပ်သော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသကို ဖြတ် ကျော်ပြီးနောက် လှိုင်းလေ ငြိမ်သက်နေသော တောင်တရုတ်ပင်လယ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ သင်္ဘောကလေးသည် အရှေ့ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ပြီး ဆာရာဝပ် ပင်လယ်ကမ်းခြေအတိုင်း ခုတ်မောင်းသွားလျက် ရှိသည်။

မာလိန်များသည် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရပ် တန့်ခြင်းပြုလေသည်။ သူ့မှာ ဘာမျှ အလျင်စလို အရေးတကြီး မရှိပါ။ ခနော် ခနဲ့ ဆိပ်ခတ်တားများတွင် သင်္ဘောကို ဆိုက်ကပ်ပြီး နယ်ခံကုန်သည်တွေနှင့် အေးအေးဆေးဆေး လက်ဖက်ရည်သောက်သည်။ အာလာပသလ္လာပ စကား ပြောသည်။

သူ့အေးအေးဆေးဆေး ရှိသလောက် ကျွန်တော်တို့မှာ ပူပူလောင်- လောင် သည်းမခံနိုင် ဖြစ်ရသည်။ အကြောင်းမှာ နေတာက လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံး နေ၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်တော့ရောက်မလဲဟု မေးလျှင် သူက တစ်ခါနှစ်ခါလောက် ရပ်ပြီးလျှင် ရောက်မည်ဟု ပြန်ပြောတတ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် နေမဝင်ခင် တစ်နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ သွား ရောက်ရမည့် မြစ်ဝတွင် သင်္ဘောသား သင်္ဘောကလေး တန်ရပ်သွားတော့ သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရော်ဘာလှေကလေးကို ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ချရသည်။ ထို့နောက် လှေကလေးပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်းတွေကို အလျင် ချရသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဆင်းကြ ရသည်။

အချိန်က ဒီရေတက်ချိန် ဖြစ်သည်။ သည်တော့ မာလိန်များကြီးက ရင်ကော့ပြီး ရေကျချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်

တို့၏ ပဲ့ချိတ်တပ် ရော်ဘာလှေကလေးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မြစ်ကြောင်း ကို ဆန်တက်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။

ပဲ့ချိတ်စက်ကို နှိုးသော ကြိုးကလေးကို ပထမတစ်ခုခု ဆွဲဖို့စဉ် မှာပင် စက်သံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ရော်ဘာလှေကလေးသည် မြစ်ဝရှိ ပထမ ဆုံးသော ကွေ့ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး ပြေးလွှားပါတော့ သည်။

ပထမပိုင်းတွင် ကမ်းနှစ်ဖက်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အဝေးကြီးတွင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့တွင် ပိုက်ဆို့နေသော သစ်တောကြီးများ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ ကမ်းနှစ်ဖက်က လျင်မြန်စွာ နီးကပ်လာလေ ဖြစ် တော့သည်။

ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ဖြန့်ကြက်လျက်ရှိသော အိမ်ကလေးတွေဆီမှ မီး- ရောင် လင်းလက်စ ပြုလာကြသည်။

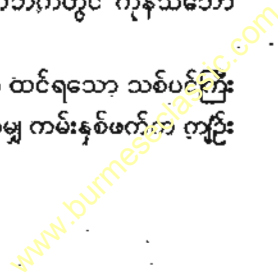
ရေက အစိမ်းပုပ်ရောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရွှံ့နွယ်များဖြင့် ထူပျစ်နေသည်။ နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကမ်းရိုးတန်းသွား သင်္ဘော တလေး၏ ရွက်တိုင်ထိပ်တွင် ရေကြောင်းပြ မီးများ လင်းလက်လျက်ရှိပြီကို တွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ သစ်တောကြီးများမှာလည်း တဖြည်းထက်တဖြည်း ညိုမှိုင်း မည်းမှောင်လျက် ရှိတော့သည်။

အလင်းရောင် မပျောက်ကွယ်မီတွင် မြစ်အထက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် တို့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ရောက်နိုင်မည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါ။ သင့်- လျော်သော ကမ်းခြေတစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရပ်ပြီး မိုးကာတဲများ ဆောက်လုပ်စဉ်တွင် အလင်းရောင် လုံလောက်စွာ ရှိနေဦးမလားဆိုသည်က မြဲသာနာ ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပထမဆုံးသော မြစ်ကွေ့ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင် ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဘက်တွင် ကုန်သင်္ဘော တလေးကို မမြင်တွေ့ကြရတော့ပါ။

ရေထဲသို့ ဆင်းပြီး ပေါက်နေကြသလားဟု ထင်ရသော သစ်ပင်ကြီး များဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ နီးကပ်သွားလေသည်နှင့်အမျှ ကမ်းနှစ်ဖက်က ကျဉ်း ဆည်ထက် ကျဉ်းလာပါတော့သည်။

နေလုံးကြီးက အောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် သစ်ရွက် သစ်ခက်များက ပွန်ရီသော အလင်းရောင်ကို ကန့်လန့်ကာ ပိတ်ကာ လိုက်ကြ တော့သည်။

ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် စိုးရိမ်စပြုလာကြပြီဖြစ်သည်။ သစ်ပင် များ ရှင်းလင်းသော ကမ်းခြေကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်ရောက် သည့်အချိန်တွင် အလင်းရောင် လုံလောက်စွာ ရှိမှ ရှိပါတော့မည်လားဟု . . .

ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ မိုးကာတံများကို ဆောက်လုပ်စဉ်အတွင်း အလင်းရောင် လုံလောက်စွာ ရှိနေဖို့ လိုအပ်သည်။

ဘိုနိုယိုကျွန်းမှ သားကောင်များ၊ ပိုးမွှား တိရစ္ဆာန်များ၊ သစ်ပင် သီးနှံ များသည် အန္တရာယ် ကြီးမားလှသည်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထား၍ မရပါ။ မိချောင်းနှင့် မြွေဆိုးများ၏ အန္တရာယ်ကို မဆိုထားဘိ၊ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့်နေသော ပုရွက်ဆိတ်များ၏ အန္တရာယ်ကပင် ကြီးမားလှချေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့တွင် အလင်းရောင်တစ်ခု တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ စိုးရိမ်စိတ်များ ပျောက်လွင့်သွားတော့သည်။

အလင်းရောင်သည် သမီးတောတစ်ခု၏ အောက်ခြေ အမှောင်တွင်းမှ လင်းထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အလင်းရောင်အနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ပဲ့ချိတ် စက်သံကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားဟန် ရှိသည်။

အလင်းရောင် ဗမာဏ ပိုကြီးလာသည်။ တံခါးနှင့်တူသော လေးထောင့်ပေါက်တစ်ခု ပွင့်လာသည်။ အထဲတွင် လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည့် ပုံသဏ္ဍာန် ခပ်ရေးရေးကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ လှေတုလေး ကမ်းခြေအနီးသို့ ကပ်သွားသောအခါ ဆိပ်ခံသဖွယ် တံတားငယ်တစ်ခုပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

သူက ကျွန်တော်တို့ကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းအော်ပြောသည်။ ဩစတြေးလျ လူမျိုးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့အားလုံး သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ မဲလဘုန်းတက္ကသိုလ်မှ ရုက္ခပေဒ ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏အလုပ်က သစ်ပင်ကြီးများ၊ သစ်ပင်ကလေး များ၊ ချွန်နယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ နွယ် မြက် ပန်းမန်များကို အမျိုးကြီး အမျိုးစု အမျိုးစိတ် အမျိုးမြွှာများအဖြစ် လေ့လာ ခွဲခြမ်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အလုပ်ကို

နှစ်ပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ်ကျော်မျှ လုပ်ခဲ့ကြသည့်တိုင် မပြီးဆုံးနိုင်ကြသေးဟန် ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ သူတို့နှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းသည် အဘက်ဘက်မှ ကံကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

တစ်အချက်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဓတွ့ရှိရသည့်အတွက် ဝမ်းသာ အယ်လဲ ရှိကြသည်။

နှစ်အချက်။ သူတို့၏ ထဲအတွင်းပယ် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရန်နေရာ ရှိသည်။

သုံးအချက်။ သူတို့မှာ ရိက္ခာ အလုံအလောက်ရှိနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ကို တည်ခင်းကျေးမွေးရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြသည်။

နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ သူတို့သည် လူကောင်းသူကောင်းတွေ ဖြစ် ကြပြီး အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းကြသည်။

ထိုညက မစွစရန်ကလင်ကတော့ အဘယ်မျှ ဗဟုသုတဖြစ်မည် မသိ၊ ကျွန်တော်တော့ အများကြီးပင် ဗဟုသုတ ရရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ညစာစားပြီးနောက် ကော်ဖီနှင့် ဩစတြေးလျ ဘရန်ဒီ အနည်းငယ်သောက်ရင်း သူတို့ပြောသည်များကို နားထောင်ကြရသည်။

ဘိုနိုယိုကျွန်းသည် ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကြီးတွင် အင်မတန် သက်တမ်း ငယ်ပေသေးသည်။ ဒိုင်နောဆော ခေတ်တုန်းက ဤနေရာတစ်ဝိုက်သည်

တုန်းမြေ မဖြစ်သေးချေ။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးအဖြစ်သာ ရှိသေးသည်။

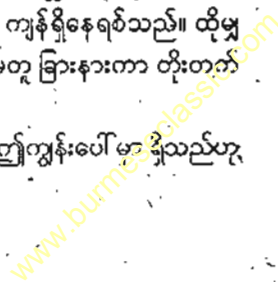
ရေခဲခေတ်ကျမှ ပင်လယ်ပြင်ကြီး တိမ်သွားပြီး ကုန်းမြေပေါ်လာသည်။ အာရှတိုက် ကုန်းမြေကြီးနှင့် ဆက်မိသွားသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ တစ်သုတ် ငြီးတစ်သုတ် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီး ထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သောအခါ ဘိုနိုယိုသည် ပင်မ တုန်းမြေကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားပြီး ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း ဖြစ်လာရတော့သည်။

သို့သော် ကုန်းမြေပေါ်ရှိ အမျိုးမျိုး အစားစားသော တိရစ္ဆာန်များနှင့် သစ်ပင် ပန်းမန်များကား သည်အတိုင်းပင် မပြောင်းမလဲဘဲ ကျန်ရှိနေရစ်သည်။ ထိုမျှ

မက တိရစ္ဆာန်များနှင့် သစ်ပင်များသည် အများနှင့်မတူ ခြားနားကာ တိုးတက် ဖြစ်ထွန်းလာကြတော့သည်။

သစ်ပင်အမျိုးပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ဤကျွန်းပေါ်မှာ ဒို့သည်ဟူ

သူတို့က ပြောကြသည်။ ထို့အပြင် ထိုသစ်ပင်များအားလုံးသည်လည်း ရောထွေး ယှက်တင်လျက် ရှိကြသည်။ အင်္ဂလန်မှာလို ဝက်သစ်ချပင်များက ဝက်သစ်ချ ပင် သက်သက်၊ အဲလင်းပင်များက အဲလင်းပင် သက်သက်ဟု မဟုတ်ပါ။

ဘိုနီယိုကျွန်းတွင် သစ်ပင်ဆယ်ပင်ကို လေ့လာလျှင် ကိုးပင်က အမျိုး ကွဲ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆယ်ပင်စလုံးပင် အမျိုးကွဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့အပြင် သစ်ပင်များကို အမျိုးအစား ခွဲခြားရသည့်အလုပ်ကလည်း မလွယ်ကူပါချေ။ အပွေးအခေါက် တစ်ခုတည်းကိုသာ အားထားပြီး အမျိုးအစား ခွဲခြားရသည်။ အပွေးမြင် အပင်သိဟု ဆိုသော်လည်း ရံခါတွင် အပွေးအခေါက် များက တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် သိပ်မကွဲပြားဘဲ ရှိနေတတ်သည်။

ယင်းသစ်ပင်များ၏ အရွက်လက်များကို လေ့လာနိုင်ရန်ကား အတော် မလွယ်သည့် ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်၏ အရပ်အမောင်းသည် ပေ တစ်ရာလောက် မြင့်နေသည်ဆိုလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဩစတြေးလျများသည် သူတို့၏ လုပ်ငန်းကြီးကျယ်သည့်အတွက် လည်းကောင်း၊ သူတို့ပြောသည့်စကားကို နားထောင်မည့် ပရိသတ်ရှိနေ၍ လည်းကောင်း ဝမ်းသာနေကြသည်။

သူတို့၏ တဲအတွင်းတွင် မှန်ချပ်များ၊ နမူနာအိတ်များ၊ အဏုကြည့် မှန်ဘီလူးများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ထိုတွေ့ရှိချက်များတွင် သူတို့၏နာမည်များ ချိတ်ဆွဲထားရသဖြင့် ပီတိဖြစ်မဆုံး ရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် သည်အရပ်မှာ ဆက်ပြီး နေရမည်ဆိုလျှင် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာနှင့် ကာလအတန်ကြာအောင် ဆက်ပြီး နေမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် . . .

ပို၍ကောင်းမွန်သော ဟူသည့်အချက်က ကျွန်တော်တို့၏ လမ်းညွှန် ဆောင်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် မစ္စဖရန်ကလင်၏ လက်စွဲဆောင်ပုဒ် ဖြစ် ပါသည်။

ရှေ့သို့
အထက်သို့

ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့တွင် သည့်ထက်ပို၍ ကောင်းမွန်သော အခြေအနေ ရှိပါသည်။ ပို၍ တပ်မက်ဖွယ်သော ရတနာများ ရှိနေပါသည်။

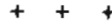
သို့ဖြင့်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အရက်မတက်မီမှာပင် သူမက ကျွန်တော်တို့ကို နှိုးပါသည်။ အိပ်ရာမှ ထစေပါသည်။ ရှေ့ခရီးကို ဆက်စေပါသည်။

ရောင်နီစို့သည်ဆိုလျှင်ပင် ဆီးဂေါ့ ပဲ့ချိတ်စက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ရော်ဘာလှေကလေး စတင် ပြေးလွှားပါတော့သည်။

သို့သော် . . .

မကြာမီ ခဏကလေးအတွင်းမှာပင် စိမ်းမြသော မြစ်နီပေါ်တွင် ရွှေဝါရောင် ဝင်းပလာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပထမ ခရီးတထောက်မနားမီတွင် မိုင် လေးဆယ် လောက် ခရီးပေါက်ချင်သည်။ ညမမောင်ခင် ကမ်းခြေကုန်းမြင့်တစ်ခုသို့ ရောက် ရှိချင်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးပြင်းနှင့်လျက် ရှိကြသည်။ တောနက် ကြီး၏အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပတ်ပတ်- လည်တွင် ရေပြင်နှင့် သစ်ပင်ကြီးများသာ ပတ်လည်ပိုင်းလျက် ရှိသည်။

လှပသော ငှက်ကျေးသာရကာများ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသော ငှက်ရဲ တိရစ္ဆာန်များနှင့် အမျိုးမျိုးသော မောက်သတ္တဝါများသည် ကျွန်တော်တို့ ရှိနေ သည်ကို လုံးဝ အမူမထားဘဲ သစ်ပင်မြင့်ကြီးပေါ်တွင် ဘေးကင်းလုံခြုံစွာ ရှိနေ ကြသည်။

တစ်ခါ နှစ်ခါဆိုသလို မြစ်ကမ်းနံဘေးတွင် လူနေအိမ်ခြေများ တွေ့ မြင်ရသည်။

မိသားစုပေါင်း မြောက်မြားစွာ နေထိုင်နိုင်သော ရွာကလေးတစ်ရွာ နှင့် တူသည်။ အိမ်ရှည်ကြီးနှစ်လုံး၊ ယင်း အိမ်ရှည်ကြီးများ၏အလယ်တွင် မြူဖွေး သော စာသင်ကျောင်းကလေးတစ်ခု။ ယင်းတို့ကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ မြစ်ကမ်း နဖူးပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ဂိုးတိုင်နှစ်တိုင်နှင့် တူပါသည်။

အိမ်ရှည်ကြီးများအောက်တွင် ဝက်များ ပြေးလွှားနေကြသည်။ ကလေး ငယ်များက အိမ်ရှေ့ ကပြင်မှနေ၍ လက်ပြနေကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် ပြီးရယ်ကာဖြင့် လက်ပြန်ပြသည်။ ဘိုနီယိုကျွန်း၏ သဘာဝကို ကျွန်တော် စတင်

ခံစားနေမိတော့သည်။

သို့ဖြင့် နေမြင့်လာသောအခါ ဤနမူနာ ဖျော်ရွှင်စရာကလေးတို့သည် ဖျောက်ကွယ်ကုန်ကြသည်။

အမျိုးမျိုးသော ပိုးမွှား တိရစ္ဆာန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။ အချို့က ကျွန်တော်တို့ကို နမူနာ မြည်းစမ်းကြည့်ရန် ကြိုးစားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်တွင် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များ၏ ရန်မှ ကာကွယ်ရန် လိမ်းဆေးများ လိမ်းထားကြသည်။ သို့သော် ယင်း လိမ်းဆေးများက ၎င်းတို့၏ အနီးကပ်လေ့လာမှုများနှင့် စမ်းသပ်ဆင်းသက်ခြင်းကိုကား မကာကွယ် မတားဆီးနိုင်ကြပါ။

သည်အထဲတွင် အချို့သော အသားချောများက ဖြို၍ ခြောက်တတ်ကြပါသေးသည်။ ပုစဉ်းကြီးတစ်ကောင်ကဆိုလျှင် သေနတ်တင် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းလို ထိုးစိုက်ပြီး ဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် နိမ့်နိမ့်ကလေးပျံပျံပြီး ထိုးတော့ တုပ်တော့မည့်အလား ဖြစ်သည်။ သင်း၏ အတောင်ပံကြီးနှစ်ဖက် မြန်ထားသည်က တစ်ပေလောက်ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဦးထုပ်ဖြင့် ပုတ်ခါပစ်ရသည်။ သင်း ပျံထွက်ပြေးသည်။ သို့သော် သင်း၏ အစ်ကိုများ၊ ဦးလေးများ၊ အပေါ်များ စသည်ဖြင့် ထစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးက ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်ပြီး ခြောက်လှန်နေကြပါသည်။

သို့တိုင်အောင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ချောချောမောမောဖြင့် ခရီးတော်တော်ကလေး ပေါက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် လွင်ပြင်ခရီးကို လှန်မြောက်ပြီး ကုန်းမြင့်ဒေသသို့ မရောက်ရှိမချင်း ရေပြင်ပေါ်တွင် မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မတွေ့ရှိနိုင်ဟု ယုံကြည် စိတ်ချထားကြသည်။

တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေသော လေ့ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်ရှိ သစ်တောများအတွင်းမှ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ ဘဝကို ကြည့်ရှုလေ့လာရသည်မှာ ဖျော်စရာကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဥပမာ - တောဝက်အုပ် တစ်အုပ်ဆိုလျှင် ပဲ့ချိတ်စက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး တအားကုန်ပြေးကြသည်မှာ ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ပရမ်းပတာ တောအနံ့ မုဖြေးကြဘဲ တစ်ကောင်၏ နောက်သို့ တစ်ကောင်

လိုက်ကာ တန်းစီပြီး ပြေးကြပါသည်။

အရောင်အသွေးတောက်ပသော ပိန်ညှင်းငှက်များ ထိုးစိုက်ပြီး ဆင်းသွားကြသည်မှာ ပန်းဖွားတပ်ထားသော မြားတံများ ပစ်လွှတ်သည့်သဖွယ် ဖြစ်သည်။

ရံဖန်ရံခါတွင် မည်းနက်သော ဧရာမ အောက်ချင်းငှက်ကြီးများသည် သူတို့၏ ကြီးမားလှသော နှုတ်သီးကောက်ကောက်ကြီးများဖြင့် ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော မိချောင်းကြီးများကိုကား မတွေ့ရပါ။ ဧရာမ ဖွတ်ကြီးထစ်ကောင်ကိုသာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် နေပူစာလှူရင်း ကျွန်တော်တို့ကို ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ အဆိုပါ ဖွတ်ကြီးသည် ငါးပေလောက် ရှည်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။

နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီလောက်တွင် မစွဖရန်တလင်က ဓာတ်ဖူထဲမှ တော်ဖီများကို ကျွန်တော်တို့အတွက် ငဲ့ထည့်ပေးနေစဉ် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ဖို့ဝဲလာသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ရဟတ်ယာဉ်သည် ကမ္ဘာဦး ပိုးမွှားကြီးတစ်ကောင်လိုပင် မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် ဖြတ်ပြီး ပျံသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ လိုက်လံခြင်း မရှိပါ။ နေလုံးကြီးအနီးမှ စက္ကန်ပိုင်းမျှသာ ဖြတ်သွားသဖြင့် ယင်းရဟတ်ယာဉ်သည် တပ်မတော်မှ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။

နောက်နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် အဆိုပါ ရဟတ်ယာဉ် တကြော ပြန်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှ စွေစောင်းစောင်း ဖြတ်သွားသည်။ တော်တော် မြင့်မြင့်ကလေးမှ ဖြစ်သည်။

ရဟတ်ယာဉ်များဖြင့် ကင်းလှည့်ရသည်မှာ မလွယ်ကူကြောင်း ဗိုလ်ကြီးတေလာ ပြောလိုက်သည့်စကားကို ကျွန်တော် အမှတ်ရမိသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှနေ၍ သူတို့ ဘာမြင်တွေ့နိုင်မည်နည်းဟု ကျွန်တော် ဧဏ်းစားနေမိသည်။

ဥပမာ - ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ မြင်နိုင်မလား၊ မြင်ချင်လည်း မြင်နိုင်မည်။ သို့သော် ပေပေါင်း လေးငါးရာအမြင့်မှ ကြည့်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ သွားနေသော မြစ်သည် စိမ်းလန်းသော ကမ္မလာကြီးထဲတွင် အစင်းကြောင်း ထာလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယင်း အစင်းကြောင်းကလေးကိုလည်း

ရိပ်ကန်သာ တွေ့မြင်ရပါမည်။ ကျွန်တော်၏ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရလျှင် ကင်းလှည့်သည့်အခါများတွင် မတွေ့မြင်မိသည်များ အများအပြား ရှိတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကား သိပ်မပြောကြပါ။

ကျွန်တော်က ပဲ့ချိတ်လှေကလေးကို ပဲ့ကိုင်ရသည်။ လက်တစ်ဖက်က လက်တံကိုကိုင်ပြီး အခြား လက်တစ်ဖက်က ကော်ဖီခွက်ကိုဖြစ်စေ၊ စီးကရက်ကို ဖြစ်စေ ကိုင်ထားပါသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က လှေထိပ်တွင် စောစောက ဖွတ်ကြီးလို မလှုပ်မယှက် ရှိနေပြီး မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးမောလျက်ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ တွင် သူမက ပြုံးလိုက်သည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကြီးပင် ဖျော်နေပုံ ရသည်။

သို့သော် လုဒလန်ကမူ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဂနာမငြိမ် ရှိနေသည်။ တစ်လျှောက်လုံးပင် ဟိုလှုပ်လှုပ် သည်လှုပ်လှုပ် ရှိနေသည်။

သူက အခါတစ်ရာလောက် နေရာရွှေ့သည်။ တစ်ခါ နေရာရွှေ့တိုင်း လှေကို တစ်ခါ လှုပ်စေသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ကော်ဖီပူပူများ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ပေါ်သို့ ဖိတ်ကျကုန်သည်။

ယင်းကြောင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ ခြေက ကနေတာလား”

“မသိလို့ပါ”

သို့သော် သူ လှုပ်ရှားပြန်သည်။ မြစ်အောက်ဘက်ဆီသို့ သူ ကြည့်သည်။ မြစ်အောက်ပိုင်းကို သူ မကြာခဏ ကြည့်နေသည်ဟု ကျွန်တော် သတိ ပြုမိလာသည်။

သူ ဘာဖြစ်၍ ကြည့်သနည်း။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

လုဒလန် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“သည်လိုနေရာမျိုးတွေမှာ သည်လိုပဲ ဖြစ်နေတတ်တာပဲ”

“ခင်ဗျားမှာ တောတွင်းအတွေ့အကြုံ ရှိပါတယ်”

“အဲဒါက မြန်မာပြည်မှာပဲ။ ကြာလှပြီ”

သို့သော် သူ အငြိမ်မနေနိုင်ပါ။

အရာရာသည် အေးဆေးငြိမ်သက်လျက် ရှိသော်လည်း ပိုးမွှားတွေ၏ အန္တရာယ်နှင့် သူ၏ ဂနာမငြိမ်မှုတို့ကို ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်စ ပြုလာသည်။

လုဒလန်၏ခေါင်းက ဆုံလည်ကုလားထိုင်ဖြစ်နေပြီး သူ၏မျက်လုံးများက ချားရဟတ်လည်နေကြသည်။ သည်ဘက်ကမ်းကို ကြည့်သည်။ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကြည့်သည်။ နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။ အထူးသဖြင့် ပဲ့ဘက်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်က များသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့လိုပင် ကြည့်မိသည်။ သို့သော် ဘာမျှမတွေ့ရပါ။ နောက်ဘက်တွင် မြင်ရသော မြင်ကွင်းက ရှေ့ဘက်တွင်မြင်ရသော မြင်ကွင်းနှင့် ဘာမျှ မထူးခြားပါ။ တစ်ခုပဲ ထူးခြားသည်။ နောက်ဘက်တွင်က ကျွန်တော်တို့ ထက်ခြမ်းခွဲပစ်ခဲ့သော ရေကြောင်းကို ပြန်ပြီး စေ့နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြည့်နေတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

သူ ပခုံးတွန့်သည်။

“ဘာမှ မကြည့်ပါဘူး။ သည်တောတွေက ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ သွားသွား ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပါပဲ”

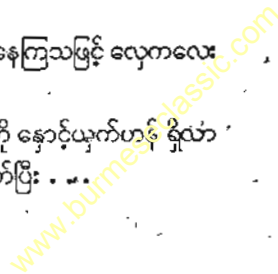
မနက်က ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြကတည်းက သူ၏ပုံစံ ပြောင်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိသော လုဒလန် မဟုတ်တော့ပါ။ ယခုအခါ တတွန့်တွန့် တလိမ်လိမ်ရှိနေသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

သူ၏ ဂနာမငြိမ်မှုက ကျွန်တော့်ထံသို့ ကူးစက်လာဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်နေရတာ အနေမကျသလိုဖြစ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တလှုပ်လှုပ် တရွှေ့ရွှေ့နေကြသဖြင့် လှေကလေးမှာ ပုခက်လွှဲသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုအခါ မစ္စဖရန်ကလင်၏ ဒေသခံအိပ်မက်ကို နှောင့်ယှက်ဟန် ရှိလာတော့သည်။ သူမက နောက်ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်လိုက်ပြီး . . .

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် တဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်းပါ။ ခြေ အငြိမ်မနေနိုင် လက်အငြိမ်မနေနိုင် ကျောင်းသားကလေးတွေ ကျနေတာပဲ”

သူမ၏ ပုံခိုင်းမှုကို ကျွန်တော် အတည်ပြုလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒါ သူပဲ”

သူမက ကိုယ်ကို နည်းနည်းရွှေ့လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် . . .

“အဲဒါ သူပဲ ဆိုတာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“တစ်ယောက်သမ်းရင် တစ်ယောက်လိုက်ပြီး သမ်းသလို ကူးစက်တာ မျိုးပဲ။ သူ အငြိမ်မနေနိုင်တော့ ကျွန်တော်လဲ အငြိမ်မနေနိုင်ဘူးဖြစ်လာတယ်” ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာဘဲ”

မစ္စဖရန်ကလင် တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ ထိုအခါ လှေ လှုပ်သွား သဖြင့် ကျွန်တော်က . . .

“ဟော့ . . . တွေ့လား။ ခင်ဗျားလဲ လှုပ်လာပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာဖြစ်လို့ အငြိမ်မနေနိုင်ရတာလဲ” သူမက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ မနေနိုင်ဘူး”

ထို့နောက် . . .

“ခင်ဗျား ဘာလို့ အငြိမ်မနေနိုင်တာလဲ”

လူဒလန်ကို ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ ပြောသည်။

မစ္စဖရန်ကလင် ကိုယ်တစောင်း လှည့်လျက်သား အနေအထားမှာပင် ရှိနေသည်။ တစ်မိနစ်ခန့် ကြာသွားသောအခါ သူမက . . .

“ကျွန်မတို့နောက်ကို လိုက်နေကြတယ် ထင်လို့လား”

သည်သဘောကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိပါ။ သို့သော် သည်အတွေးကို ပြန်နိုင်သည်။ နောက်ကြောင်းကို ခဏခဏ ပြန်ကြည့်နေသည်မှာ သည်သဘော ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကပါ . . .

“ဟုတ်သလား။ အဲသည်လို ထင်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ထင်နေကြလို့လား”

“ကျွန်မအနေနဲ့တော့ ဘာမှ ထင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး မစ္စတာ လူဒလန်”

မစ္စဖရန်ကလင်က ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း . . .

“ကျွန်တော်လဲ ထင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

သူမက သူ့ကို ကြည့်နေသည်မှာ မြွေပါးကစ်ကောင်က မြွေတစ်ကောင် ကို ကြည့်နေသည့်ပမာပင် ဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီလို ရှင် ထင်နေလို့ရှိရင် သိနိုင်တဲ့နည်း ရှိပါတယ်”

“ကျုပ် ရှင်းပြမယ်”

လူဒလန် ပြောလိုက်သည်။ ယခုအခါ သူသည် ထက်ထက်မြက်မြက် ပြန်ဖြစ်လာသည်။

“ကျုပ်တို့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေတယ်လို့ ကျုပ် ဘယ် လိုမှ ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့် တာပဲ။ အဲဒါ ဘာမှားသလဲ”

သူမက သူ့ကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကမ်းကို ကပ်စမ်း။ ဟောဟိုနေရာကို ကပ်”

သူမက တစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ သစ်ပင်နိမ့်နိမ့် များ။ နေရောင်ခြည်ကို အရလှသောအနေဖြင့် မြစ်ပြင်ပေါ်သို့ ကိုင်းကျနေကြ သည်။

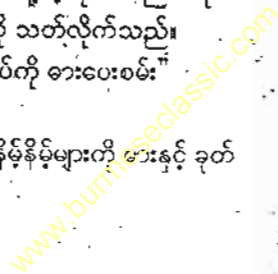
“အထက်ဘက်က သစ်ပင်တွေဆီကို ကပ်ပါ”

ကျွန်တော်က လှေကလေးကို ထိုနေရာဆီသို့ ပဲ့လိုက်သည်။ ကိုင်း နေသော သစ်ပင်များအထက်နားတွင် ပဲ့ချိတ်စက်ကို သတ်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကျုပ်တို့ စောင့်ကြည့်ကြမယ်။ ကျုပ်ကို ဓားပေးစမ်း”

မစ္စဖရန်ကလင်က ပြော ပိုက်သည်။

ကမ်းပေါ်သို့ သူမ တက်သွားသည်။ ကိုင်းနိမ့်နိမ့်များကို ဓားနှင့် ခုတ်

ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သစ်ကိုင်းများဖြင့် လှေကို ဖုံးအုပ်သည်။ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လှေပေါ်သို့ သူမ ပြန်တက်လာသည်။ သစ်ခက်များအောက်တွင် ဝပ်နေသည်။ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထားသည့် အလားပင် ဖြစ်သည်။

သူမက ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးသင်တန်းကျောင်းတွင် နည်းပြဆရာမ တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ပြီး စောင့်နေကြသည်။

လူဒလန်က ဤသို့ ပြုလုပ်သည်မှာ မလိုအပ်ကြောင်း ကန့်ကွက်သေးသည်။ သူမကလည်း မလိုအပ်ဟု ထင်ကြောင်း၊ သို့သော် ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်း အားဖြင့် စိတ်ချ သေချာသွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က အကျင့်ပါနေသည့်အတိုင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ဤသို့ မပြုလုပ်သင့်ကြောင်း ကျွန်တော် သိဖို့ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်က လေ့ကျင့်သင်ကြားထားရသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ သူမ၏ တားမြစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

ကျွန်တော်က လက်မိနစ်ကို ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာမလွှဲဘဲ ကြည့်နေမိသည်။ တစ်မိနစ်ပြီး တစ်မိနစ် ကုန်ဆုံးသွားနေသည်။ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်၊ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်။

သူမက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြုလိုက်သည်။ မည်သူမျှလိုက်မလာဟု ဆိုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကို တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းကို ပြန်ယမ်းခါပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် တိတ်တိတ်နေရန် သူမ၏နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် လက်ချောင်းတစ်ချောင်း ဖိထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြပါသည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမျှ မထူးခြားပါ။

တောနက်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းထားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို မျက်လုံးပေါင်း အသံချေက စောင့်ကြည့်နေကြမည်မှာ မလွဲပါ။

ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်တွေ၏ မျက်လုံးများ။

သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ၏ မျက်လုံးများ။

ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာတွင် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသွားသောအခါ

မျှောကြီးတွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် လှေနံရံကို တွားပြီး တက်လာကြတော့သည်။

ညစာ သုံးဆောင်ရန် လာရောက်ကြသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကံဆိုးမသားတစ်ကောင်သည် မစွဲဖရန်ကလင်၏ လက်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သင်း၏ သွားသုံးချောင်းကို သူမ၏အသားထဲသို့ မနှစ်မြှုပ်ရမီမှာပင် ညစ်ချေပစ်ခြင်း ခံလိုက်ရတော့သည်။

သို့သော် မျှောတွေမှာ ဆွေမျိုးညာတကာတွေ အများကြီးရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် တပ်မကြီးများဖွဲ့ပြီး ချီတက်လာကြတော့သည်။ သူတို့ကို တုတ်တွေနှင့် ဘယ်လောက်ပဲ ယမ်းယမ်း ဘယ်လောက်ပဲ ရိုက်ရိုက် သူတို့၏ သွေးဆာမှု သွေးတောင်းမှုကို မတားဆီးနိုင်ကြပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် မျှောတစ်ကြီးနှင့် စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲနေကြရပါသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း မျက်လုံးကို ဖွင့်ထားပြီး နားကို စွင့်ထားကြရသည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့တတွေ၏ လှုပ်ရှားသံများသည် ရေထဲတွင် မျှောပါသွားပြီး နောက်ယောင်ခံလိုက်သူများကို သတိပေးရာ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိသည်။ သို့သော် မစွဲဖရန်ကလင်က တပ်မှူး ဖြစ်သည်။

သူမက ဆက်ပြီး သည်းခံလိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူမနှင့်အတူ ဆက်ပြီး သည်းခံကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘောင်းဘီအဖျားများကို ခြေအိတ်ထဲ ထိုးသွင်းပြီး ဦးထုပ်များကို တတ်နိုင်သမျှ ဆွဲချထားရသည့်အတွက် လွှတ်နေသော အသားနေရာများကို မျက်စိနှင့်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြရသည်။

ဘာမျှ မဖြစ်ပါ။

ဘာမျှ မတွေ့ရပါ။

အချိန်တွေက ကြာလှသည်။

တစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ သည်အတိုင်း ဆက်သွားနေလျှင် မိုက်မဲတာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပဲ့ချိတ်စက်နှိုးသည့်ကြီးကို ဆွဲပြီး လှေကလေးကို ကမ်းနှင့်ဝေးရာ၊ မျှောတွေနှင့်ဝေးရာသို့ မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

မြစ်လယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က မေးလိုက်မိသည်။

“သည်ကောင်တွေ အမြဲ ရှိနေတာပဲလား။”

“မျှောတွေလား။ သည်ကောင်တွေနဲ့ဆိုရင် ကိုယ့်က လက်မြန်ရတယ်”

မစ္စဖရန်ကလင်က ဖြေရှင်းသည်။
ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို မည်သူမျှ မလိုက်သည်ကတော့ သေချာ
သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်နေပေတော့။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

လူဒလန်ကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကလဲ ရှိတယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

သူက တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

သို့သော် မစ္စဖရန်ကလင်ကမူ စိတ်ချဟန် မရှိပါ။ စိတ်ချဟန်လည်း

မဆောင်ပါချေ။

အတန်ငယ်သွားမိသော် ချောင်းလက်တက်ကလေးတစ်ခု တွေ့ရသည်။
သူမက ထိုချောင်းပေါက်ကလေးသို့ ဝင်ရောက်ရန် ပြောသည်။

သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သိပ်မဆိုးပါ။ ချောင်းပေါက်ကလေး
၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကုန်းမြင့်မြင့်များ ရှိနေသဖြင့် မျော့တွေ သိပ်မလာကြပါ။
သို့သော် ရောက်လာသမျှ အကောင်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ခုခံတိုက်ခိုက်
နေကြရပါသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် နောက်ထပ် အချိန် တစ်နာရီ ကုန်ဆုံးသွားပြန်ပါသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဘာမျှဖြစ်ပျက်ခြင်း မရှိပါ။ အကယ်၍
ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ လိုက်လာသူများ ရှိခဲ့လျှင်လည်း သူတို့သည် အထူး
သတိထားပြီး လိုက်လာကြဟန်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ အနည်းဆုံး
နှစ်နာရီမက ခွာပြီး လိုက်လာကြပေမည်။

နောက်တစ်ခုကလည်း ကျွန်တော်တို့ မည်သည့်မြစ်လက်တက်ထဲသို့
ချိုးဝင်သွားသည်ကို သူတို့ မသိရှိနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် မျှော့များနှင့် စစ်တိုက်နေကြရသည်တစ်ကြောင်း၊
နောက်မှလိုက်လာမည့်လူများကို စောင့်ကြည့်နေရ၍ တစ်ကြောင်း မြစ်ကြီး ဘာ
ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ကမ်းမှာ ကပ်မနေဘဲ မြစ်ထဲမှာ သွား
နေလျှင်လည်း ဘာဖြစ်သည်ကို သိရှိပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် လျှင်မြန်စွာ ခွာသွားနေကြသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ သတိမပြုမိလိုက်ကြပါ။ မြစ်ရေပြင်သည်
ငြိမ်သက်နေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်နေမိကြသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့
ရေစီးကြောင်းနှင့်ဝေးရာတွင် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ လှေကလေး တဖြည်းထက်တဖြည်း မြင့်တက်သွား
နေသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ သတိမပြုမိခဲ့ကြပါ။ အကယ်၍ တစ်ယောက်ယောက်
က သတိပြုမိခဲ့လျှင်လည်း ထုတ်ပြောမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့သည် ပုန်းခိုနေသော ချောင်းပေါက်
ကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ ဘာတစ်ခုမျှ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု မရှိ
ကြပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့်လိုခြုံမှုအတွက်ပင် အထိုက်အလျောက်
ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေခဲ့ကြဟန် ရှိပါသည်။

ပဲ့ချိတ်စက်သံ မြည်လာသည်။ လှေကလေးကို မြစ်လယ်သို့ ကျွန်တော်
မောင်းထွက်သည်။ မြစ်ကွေ့၏ တစ်ဖက်ထိပ်ကို ကွေ့ပတ်လိုက်သည်။

သည်အဖြစ်ကို ပထမဆုံး တွေ့မြင်သူမှာ မျက်စိ အငြိမ်မနေသော
လူဒလန်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ အဲဒါ ဘာလဲ”

ထိုအချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ကြရသည်မှာ သည်မျှ
ထိတ်လန့်စရာမရှိပါ။ လှိုင်းလုံးကြီးနှစ်လုံး သုံးလုံးသာလျှင် ဖြစ်မည်။ တစ်လုံး
နောက်မှ တစ်လုံး လိုက်ပါလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့ဘက် ခပ်လှမ်း-
လှမ်းတွင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကတော့ မြစ်ပြင်သည် ထိုအချိန်
အထိပင် ပြန့်ပြူးငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

သို့သော် ထိုလှိုင်းလုံးကြီးများကို မြင်တွေ့သောအခါ မစ္စဖရန်ကလင်
အထူးပင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားဟန် ရှိသည်။

သူမက ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ချောက်ချားသော
အမူအရာဖြင့်...

“ဘုရားသခင်၊ ကမ်းကို ကပ်၊ မြန်မြန်ကပ်”

* * *

အဟုန်ရပြီး အလုံးအရင်းနှင့် ပြန်ကျလာမည် ဖြစ်သည်။
ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဒီလှိုင်းများ ဤအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ကြသည်ပဲ ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ကသာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ကမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြုံတွေ့ဖူးရသည်။

သူမက လှမ်းအော်ပြီး ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်က သူမ ပြော
သည့်အတိုင်းပင် လှေကလေးကို စောစောက ကျွန်တော်တို့ထွက်ခွာခဲ့သော ကမ်း
ဆီသို့ ဦးတိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင်
ပင် လျင်မြန်လှသည်ကား အမှန် ဖြစ်သည်။

(ဒီလုံးကြီးများလိုက်လာလျှင် မြင်းနှင့် ဒုန်းစိုင်းမြေးသည်တိုင် မလွတ်
နိုင်ဟု အဆိုရှိကြသည်။ ။ ဘာသာပြန်သူ)

ယခုပင် ငြိမ်သက်နေသော မြစ်ရေပြင်သည် ယခု ချက်ချင်း ညှိမည်း
လာသည်။ သို့သော် မည်သည့်လှိုင်းမျှမရှိချေ။ သို့သော် မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တပြက်
အတွင်းမှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီးနှင့် လှိုင်းလုံးကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာ
ပြီး မြင့်မားလှသော နံရံတိုင်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ် သို့ တောင်ပြို
သလို ပြိုကျလာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကမ်းနှင့် ကိုက် သုံးဆယ်ခန့်သာ ဝေးကွာတော့
သော်လည်း ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပါ။

ဒီလုံးကြီး အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လှေကလေးသည်
အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် အဝေးသို့ လွင့်ထွက်သွားပါသည်။

ဒီလုံးကြီး ဘယ်လောက်မြင့်သနည်း။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မုသိ
ပါ။ ကိုးပေ ဆယ်ပေခန့် မြင့်သည်။ စိတ်ထဲမှာ အံ့အံ့ဩဩနှင့် ထင်လိုက်မိခြင်း
သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်သည်ကိုသာ ကျွန်တော် သိရှိပါတော့သည်။ ယင်း
ကိုပင်လျှင် ဇေဝေဝါ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ဖြစ်ပျက်မှုအားလုံး
က လျင်မြန်လွန်းလှ၍ ဖြစ်သည်။

ဒီလုံးကြီးသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မိုင်ဝက်လောက်ခရီးကို
ရောက်ရှိသွားဟန် တူသည်။ သည်အတိုင်းပင် ထင်မှတ်ရပါသည်။

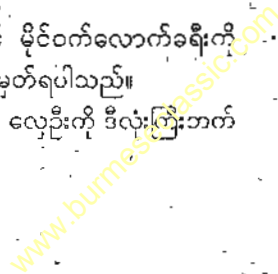
ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ လုပ်လိုက်ချိန်ရသည်။ လှေဦးကို ဒီလုံးကြီးဘက်
သို့ ထိုးလှည့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၁၁

သည်လောက်ကြီးတွင် ကျွန်တော် မသိသော အကြောင်းအရာတွေ
အများကြီး ရှိပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ဒီလှိုင်း (ဒီလုံးရိုက်ခြင်း)အကြောင်းသည်
တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။

များမကြာမီကမှ ဒီလှိုင်းများအကြောင်း သိရှိနိုင်ရန် စွယ်စုံကျမ်းတွင်
ကျွန်တော် ဖတ်ရှုမိပါသည်။

မြစ်တစ်မြစ်တွင် ဒီလှိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ဖို့အတွက် အကြောင်းအချက်
တွေ စုံပေါင်းမိဖို့ လိုပါသည်။ ပထမဆုံး ရေထရက် ကြီးမားသော ဒီရေ ဖြစ်ရ
မည်။ ထို့နောက် မြစ်ဝကျယ်ရမည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မြစ်ကြောင်း ပြန်
ကျဉ်းသွားရမည်။ ထို့နောက် ဒီရေအရှိန်ကို တန်စေမည့် သဘာဝအတားအဆီး
များ မရှိရ။ ဥပမာ - ရေဆွယ်ရေမော်များ၊ ရေတံခွန်များ ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ
လျှင် ကျဉ်းမြောင်းသော မြစ်ကြောင်းသည် မိုင်ပေါင်း သုံးလေးဆယ်အထိ ရှိနေ
မည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဒီရေသည် ယင်း မြစ်ကြောင်းအတိုင်း အထူအထည်
ကြီးမားစွာ မြင့်တက်သွားရမည်။ သို့မှသာလျှင် ဒီရေကျသော အချိန်တွင် အရှိန်-

ကျွန်တော်ပါးဝပ်ကလည်း တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဟစ်အော်လိုက်မိသည်။

“ကိုင်းထားကြ”

ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် လှိုင်းလုံးကြီး အုပ်မိုးလျက် ရှိချေပြီ။ အုတ်နံရံကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ထင်လိုက်သနည်း။

အုပ်မိုးနေသော ရေထုကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အပေါ်သို့ ဝုန်းကန်ပြိုကျလာလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် မဟုတ်ပါ။

လှိုင်းလုံးကြီး၏ရှေ့ဘက် ဆင်ခြေလျော့သည် ကျွန်တော်၏အောက်သို့ ရောက်သွားပြီး လှေကလေးကို အပေါ်သို့ တအားကြီး မြှောက်ပစ်လိုက်သည်။

လှေကလေး ကျွမ်းပြန်သွားပြီး အားလုံးပင် ရွဲရွဲစိုသွားတော့သည်။

ပဲ့ချိတ်စက်သည် ကျွန်တော်၏နောက်ဘက်တွင် လည်ပတ်လျက်ပင် ရှိနေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ စိုးရိမ်ရပြန်သည်။ လှေကလေးသည် ချာလည်ပတ်လည် ရှိနေသဖြင့် လည်ပတ်နေသော ပန်ကာစောင်းများက အန္တရာယ်ကြီးလှပေသည်။

လှေကလေးသည် လည်ရင်း ပတ်ရင်းနှင့်ပင် လှိုင်းလုံးကြီး၏ နောက်ဘက် ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အောက်ဘက်သို့ ထိုးစိုက်ပြီး ဆင်းမသွားမီမှာပင် နောက်ထပ် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး လာနေကြောင်းကို ကျွန်တော် ရုတ်တနဲ့ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တမုဟုတ်ချင်းမှာ ဒုတိယ လှိုင်းလုံးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ လှေကလေးသည် အပေါ်ဘက်သို့ ပြန်ပြီး ထိုးတက်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် လေထဲတွင် အနည်းငယ် မြောက်သွားပြီး အောက်ဘက်သို့ စောက်ထိုးဆင်းသွားပြန်တော့သည်။

ရော်ဘာလှေ၏ နံရံပတ်ပတ်လည်တွင် သီထားသော ကြိုးတစ်ချောင်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ထိုကြိုးတန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

လှေပေါ်ရှိ ကျွန်တော်တို့၏ပစ္စည်းများအားလုံးကိုလည်း ထိုကြိုးတန်းမှာပင် ချည်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးစထွက်ကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုသဘောဖြင့် ယင်းသို့ ချည်နှောင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မတော်တဆလှေ တိမ်းစောင်းသွားခဲ့လျှင် ပစ္စည်းများ ကျမကျန်စေရန် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုမူ ထိုကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုက ကျွန်တော်တို့ကို အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးလျက် ရှိတော့သည်။ ကြိုးတန်းတစ်လျှောက် ဓာတ်ဆီပုံးများ၊ အစားအသောက်သေတ္တာများ၊ သောက်ရေပုံးများနှင့် သေနတ်သေတ္တာများအားလုံးက အရှိန်နှင့်လွှဲပြီး ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ထုထောင်းပြီး ရိုက်နှက်လျက် ရှိကြတော့သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ လှေနံရံကြီးကိုသာ မလွတ်အောင် တအားဆုပ်ကိုင်ထားရတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လှေနှင့်အတူ ချာရပတ်လည် ဖြစ်သွားရသဖြင့် မည်သည့်ဘက်က အပေါ် မည်သည့်ဘက်က အောက် မည်သည့်ဘက်က ဝဲယာဟု မသိရှိနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ချာရပတ်လည်ကြီး အရိုက်အနှက် အထုအထောင်း ခံနေရပြီး အပွန်းအပဲ့ အကွဲအရှုများ ဖြစ်တုန်သည်ကိုသာ သိရှိနေရတော့သည်။

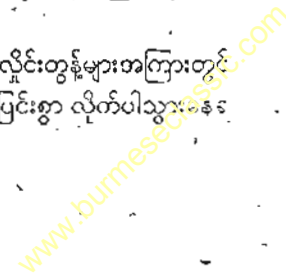
ကြိုးသေးသေးကလေးတ ကျွန်တော်၏ လက်ဖဝါးများအတွင်းသို့ စူးဝင် နစ်မြုပ်ကြသည်။ သို့သော် တခြားသော အနာတရများနှင့်စာလျှင် လက်ကို ကြိုးရှည်က မပြောပလောက်ပါ။ အသေးအဖွဲမျှသာ ဖြစ်သည်။

လှိုင်းလုံးကြီးနှစ်လုံး ဖြတ်ကျော်သွားသောအခါ သည်နှစ်လုံးပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိသည်။ သူတို့၏နောက်ဘက်တွင် ငြိမ်ဆက်သော မြစ်ရေပြင်သာ ရှိနေပါစေဟု အောက်မေ့မိသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ဆန္ဒ မပြည့်ဝပါ။ လှေကလေးသည် မြောက်တက်သွားပြန်သည်။ ချာရပတ်လည်သွားသည်။ ထို့နောက် အရှိန်နှင့် ပြန်ကျသည်။ ချာရပတ်လည် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများက ကျွန်တော့်ကို လွင့်ထွက်သွားအောင် ရိုက်ပုတ်ကြပါသည်။

နောက် တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်လောက်အကြာတွင်ကား လှိုင်းလုံးကြီးများ ကျော်လွန်သွားကြတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သတိမေ့နေသည့်အချက်က ကျွန်တော်သည် ဒီလုံးကြီးပေါ်တွင် တပါတည်း ပါသွားနေသည့်အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒီလုံးကြီး၏အထက်ဘက် လှိုင်းတွန်းများအကြားတွင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ရင်း ရေလုံးကြီးနှင့်အတူ အရှိန်ပြင်းစွာ လိုက်ပါသွားနေသည်။

အသက်မရှူဘဲ အောင်ထားရသည်များ၊ လှိုင်းလုံးကြီး၏ အရိုက်အပုတ် ခံရသည်များ၊ ကြိုးတန်းတွင်သီထားသော ပစ္စည်းများ အထူအထောင်းခံရသည် များကြောင့် ကျွန်တော်သည် အသက်ရှူရပ်သလောက်ပင် ရှိနေတော့သည်။

ရေပေါ်တွင် မှောက်ခုံကြီးဖြစ်ပြီး မှောက်လေးတစ်ခုလို ပေါ်နေသော လှေ၏အောက်တွင် ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ဆွဲထားရင်း တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေကာ ဟိုယိမ်း သည်ယိမ်းဖြင့် အပေါ်ဘက်သို့ တက်သွားလိုက် အောက် ဘက်သို့ ကျသွားလိုက်နှင့် လွှဲယမ်း ရိုက်နှက်နေသော ကာပွတ်ချောင်းလိုလည်း ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ ရေနစ်နေပြီပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ပါးစပ်သည် ပိတ်ထားသည့်ကြားမှပင် ပွင့်သွားပြီး ရေများ တရဟော ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ လည်ချောင်းထဲမှနေပြီး အဆုတ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်ပင် ဖြစ်သည်။

အဆုတ်ကို ရေဝင်၍ ချောင်းဆိုးလိုက်သောအခါ ပါးစပ်က ပွင့်သွား ရပြန်သည်။ ရေတွေ အများကြီး ထပ်ဝင်လာကြပြန်တော့သည်။

ထိုအခါ ယျှိုအန်ရပြန်သည်။ ဗိုက်ထဲကို ရေတွေ ရောက်လာကြပြန် သည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ကြိုးတန်းမှ ပစ္စည်းတွေက ထူထောင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အသက်ထွက်တော့မတတ်ပင် ရှိနေတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် မတတ်သကဲ့သို့ကြားကပင် ကြိုးစကို ကြိုးကွင်းတစ်ခု လုပ်ယူ၍ ရအောင်ဆွဲယူနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏လက်ကောက် ဝတ်ကို ကြိုးကွင်းထဲတွင် ထည့်ချည်ထားလိုက်ပါသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော် သည် လှေကလေးမှ လွင့်ထွက်မသွားနိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်အနေနှင့် ကြိုးကွင်းပြုလုပ်ပြီး လက်ကောက်ဝတ်ဖြင့် ချိတ် ဆွဲထားလိုက်သည်ကိုသာ နောက်ဆုံး မှတ်မိပါတော့သည်။

သည့်နောက်တွင်ကား ကျွန်တော် ဘာမျှ မမှတ်မိတော့ပါ။

သည့်နောက်တွင် ဘာဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မသိတော့ပါ။

ဘယ်တော့မှလည်း သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

လှေကလေးသည် အဝေးကြီးသို့ လွင့်ပါသွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း

သတိမေ့မြောက်ကာ လှေနှင့်အတူ ပါရှိသွားပါသည်။

သို့သော် အကြင် မြစ်သည် ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးခြင်းပြုသလို ကယ်တင်ခြင်းလည်း ပြုပါသည်။

လှေကလေးသည် နောက်ဆုံး လှိုင်းလုံး၏နောက်တွင် ကပ်ပါသွားပြီး တစ်နေရာတွင် ရေစီးကြောင်းကြောင့် ကမ်းဆီသို့ ရောက်ရှိသွားဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် သတိလစ်တစ်ချက် မလစ်တစ်ချက် ရှိနေရာမှ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိနေသေးကြောင်း သတိပြု လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လင်းထိန်နေသော နေရောင် ကို တွေ့ရသည်။ မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်သွားသဖြင့် ပြန်မှိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး လွတ်နေသော လက်တစ်ဖြင့် စမ်းကြည့်ရသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်၏အမြစ်များကို စမ်းမိသည်။ သစ်မြစ်များကို တျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက် ပြန်သည်။

သစ်မြစ်များပေါ်တွင် ကျွန်တော် တင်နေသည်။

လှေကလေးကိုလည်း ကျွန်တော့်ဘေးတွင် တွေ့ရသည်။

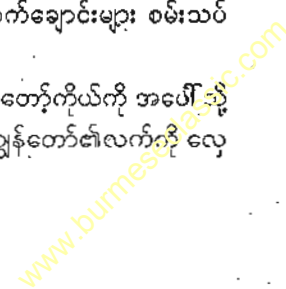
ကျွန်တော် ချောင်းဆိုးသည်။ အတော်ကြီးကြာအောင်ပင် ဆိုးရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ ရေမည်းမည်း ပျစ်ပျစ်များ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များကို အနည်းငယ် လှုပ်ကြည့်သည်။ ကောင်းစွာ လှုပ်လို့ရသည်။ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေတော့ ရှိသည်။ သို့သော် အသုံးချ၍ ရသည်။

ကျွန်တော်၏ လက်များကော။

တစ်ဖက်က လွတ်လွတ်လစ်လစ်ပင် ရှိနေသည်။ နောက်တစ်ဖက်က ဒုတိယ ကြိုးကွင်းထဲတွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်၏လက်ချောင်းများ စမ်းသပ် ထိတွေ့၍ မရပါ။

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို အပေါ်သို့ ရောက်အောင် မြှောက်တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏လက်ကို လှေ နံရံကြိုးကွင်းမှ ကြိုးစားပြီး ဖြုတ်ယူရသည်။

ကြီးကွင်းက ကျွန်တော်၏လက်ကောက်ဝတ်ထဲသို့ အတော်ကြီး နက် အောင်ပင် ဖြစ်ပင်ခဲ့သည်။ လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးများသည် လက်တစ်လျှောက် ကို စီးကျလျက် ရှိသည်။ လက်မောင်းရင်းသို့ ရောက်သည်အထိပင် ဖြစ်သည်။ သွေးစုပ်မျှောကြီး သုံးကောင်က အားရပါးရ ပွဲတော်တည်လျက် ရှိကြ သည်။

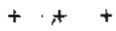
မျှောတွယ်လျှင် သည်အတိုင်း ဆွဲဖယ်ပစ်၍ မရပါ။ စီးကရက်မီး သို့မဟုတ် ဆားနှင့် တို့လိုက်လျှင် အလိုလို ပြုတ်ကျသွားသည်ဟု အဆိုရှိကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် သင်းတို့ တတွေကို သည်အတိုင်းပင် အတင်းဆွဲခွာပစ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သင်းတို့ ထိုးဖောက်ထားသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော ကြိတ်ဒဏ်ရာများကို အနာမရင်းစေ ရန် ရေထဲတွင် အတန်ကြာအောင် စိမ်ထားလိုက်မိပါသည်။

ကျွန်တော် ရင်ဘတ်တွင်ရော၊ နောက်ကျောတွင်ရော၊ ခြေထောက် များတွင်ရော ပျော်ပွဲစားနေကြသည် ကိုရွှေမျှောများ တပုံတခေါင်းကြီးဖင် ဖြစ် တော့သည်။ သူတို့သည် ရေစိုနေသောအဝတ်များကို ဖောက်ထွင်းပြီး ပွဲတော် တည်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သင်းတို့ကို တစ်ကောင်ချင်း ဆွဲခွာပစ်နေရ သည်။ သူတို့၏ကိုယ်တွင် သွေးများဝပြီး ဖောင်းနေသဖြင့် အခွာရ လွယ်ကူပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာဖြင့်ပင် သင်းတို့ကို လွှင့်ပစ်နေရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် သူတို့ကို အာရုံစိုက်ပြီး ဖယ်ရှားနေရသဖြင့် ပင် ကြည်လင်စွာ သတိပြန်ရလာဟန်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ကောင်ကို လွှင့် ပစ်ပြီးသောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာ သတိရလျက် ရှိတော့သည်။

သည်အခါတွင် ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှာဖွေကြည့်ရှုသည်။
မစွစရန်ကလင်ကိုလည်း မတွေ့ရပါ။ လုဒလန်ကိုလည်း မတွေ့ရပါ။
သူတို့နှစ်ယောက်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရှိရပါ။

ကျွန်တော် အကြာကြီးထိုင်ပြီး စဉ်းစားမနေပါ။ သို့သော် အခြေအနေ

မှန်ကိုတော့ ကြီးစားပြီး တွက်စစ်ကြည့်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဒီလုံး အရိုက်ခံရသဖြင့် လှေပေါ်မှ လွင့်ထွက်သွားကြပေမည်။

ကျွန်တော်က လှေနှင့်တွဲနေခဲ့သဖြင့် ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် ရေပေါ်မှာပေါ်နေနိုင်သည့်ပစ္စည်း ဘာမျှမရှိပါ။ အထူး အထည်ကြီးမားပြီး အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်လှသော ဒီလုံးကြီး၏ ရိုက်ပုတ်မှုကို သူတို့ ဘယ်လိုမျှ ခုခံ ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် သူတို့ကို လိုက်ရှာရမည်။
မျှော်လင့်ချက်တော့ မရှိလှ။
အထက်ဘက်မှာ ရှာရမလား၊ အောက်ဘက်မှာ ရှာရမလား။
ကျွန်တော် ခဏမျှ စဉ်းစားကြည့်သောအခါ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာ သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ရေထဲတွင် တစ်ဝက်လောက် ဖြစ်နေသော ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်ထက် ရေပေါ်တွင်ပေါ်နေသော ရော်ဘာလှေကို ပို၍ မြန်မြန်ကြီး သယ်ဆောင်သွားမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

သည်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆလိုက်ပါသည်။ သူတို့ မှာ ဆွဲအားနည်းသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လှေက လှိုင်းလုံးများ ကျော်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အောက်ဘက်သို့ မျောလာသည်။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် လုဒလန်နှင့် မစွစရန်ကလင်တို့သည်...။
ကျွန်တော်၏ ယာဘက်လက်မှာလည်း အထုံပျောက်သွားပြီး ထိ၍ ကိုင်၍ ရလာပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လှေကလေးကို ရေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှေပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထိုင်၍ရအောင် ပရမ်းပတာဖြစ်နေသော ပစ္စည်းများကို သိမ်းရ ဖယ်ရ ရွှေ့ရသည်။

နောက်အလုပ်ကတော့ ပဲ့ချိတ်စက်ကို နှိုးဖို့ပင် ဖြစ်သည်။
သို့သော် နှိုး၍ ရပါတော့မလားဟု ကျွန်တော် သံသယဖြစ်မိသည်။
နောက်ပိုင်းတွင် စက်ရပ်သွားသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းပါသည်။
ပန်ကာနှင့် အခုတ်ခံရသည့်အန္တရာယ် ကင်းသွားသည်။

သို့သော် ယခုမူ မကောင်းပါ။ ရပ်သွားသောစက်ကို ပြန်နှိုးဖို့ မလွယ်ပါ။ သည်လို စက်ကလေးများသည် ရေရွဲရွဲစိုပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများ အရိုက်ခံရသည့် ဒဏ်ကို ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

စက်နှိုးသည့်ကြိုးကို ကျွန်တော် နှစ်ခါ သုံးခါ ဆွဲကြည့်သည်။ မည်သို့

မျှ မတုံ့ပြန်ပါ။

တောက်... သွားပြီ။

ကိရိယာ တန်ဆာပလာသေတ္တာကလေး အဘယ်မှာနည်း။ ရေအောက် သို့ ရောက်ရှိသွားပေမည်။

ကိရိယာသေတ္တာကလေးကို တခဏ နှစ်ခဏမျှကြာအောင် ရှာကြည့် နေသေးသည်။ နောက်မှ ကျွန်တော်၏ထုံထိုင်းသောခေါင်းထဲတွင် အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။

ပဲခိုက်စက်သည် လောက်ထိုးမိုးမျှော်အဖြစ်တွင် ရပ်သွားသည်။ ယင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဓာတ်ဆီ မရှိတော့၍ပဲ ဖြစ်မည်။

ဓာတ်ဆီတိုင်ကိရိယာကို ဖွင့်ပြီး အထဲကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ လှုပ် ကြည့်သည်။ အထဲမှ လှုပ်ခတ်သည့်အသံ မကြားရ။

ဓာတ်ဆီပုံးတစ်လုံးကို ကြိုးတန်းမှ ဖြုတ်ယူသည်။ ဓာတ်ဆီပုံးများ အားလုံးပင် ကြိုးတန်းတွင် ရှိနေကြသည်။ တိုင်ကိရိယာသို့ ဓာတ်ဆီထည့်ပြီးနောက် စက်နိုးကြည့်သည်။

ပထမ ငါးကြိမ်တွင် ဘာသံမျှ ထွက်မလာပါ။ ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ ဒေါသ ဖြစ်သည့်အသံများသာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆဋ္ဌမအကြိမ်တွင်ကား စက်သံ တစ်ချက် နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သတ္တမအကြိမ်တွင်ကား တောက်လျှောက် နိုးတော့သည်။

ပဲခိုက်စက်ကလေးသည် တေးသံ ကျူးရင့်ရင်း ကိုယ့်လူရယ် ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံမှပေါ့ ဟု ကျွန်တော်ကို ပြောနေဟန် ရှိသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ဆီတိုင်ကိရိယာကို လက်ဖြင့် ရင်းရင်း နီးနီး ပုတ်လိုက်ပြီးနောက် ကမ်းမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

သေချာအောင် အောက်ဘက်သို့ အလျင် သွားကြည့်သည်။ ကိုက် သုံးလေးရာလောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီ။ ကမ်းနှစ်ဖက်စလုံးကို ကြည့်ရှုသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အသက်ရှင်နေသည့် အရိပ်အသွင်တစ်ခုတစ်ရာ တွေ့ရမလား ဟု မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး ကြည့်သည်။

သို့သော် မြစ်ရေပြင်စိမ်းစိမ်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ သစ်တောကြီးများ မှာလည်း ပြကတော့ အတိုင်းပင် ရှိနေကြသည်။ သေဆုံးခြင်း၏ အရိပ်လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း မတွေ့ရပါ။

မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်စရာ အားတက်စရာ ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။

ပိန်ညှင်းငှက်တွေက ရေထဲကို ထိုးငုပ်မြဲ ထိုးငုပ်နေကြ၏။ မျောက်တွေ က သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် ခုန်သွားမြဲ ခုန်လွှားနေကြသည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျား တွေက လေထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့မြဲ ယိမ်းနွဲ့နေကြ၏။ သူတို့နှင့် ဘာမျှ မသက်ဆိုင် ကြသလိုပင်။

နှစ်ဖာလုံခန့် သွားမိသောအခါ ကျွန်တော်က လှေကလေးကို ပြန်လှည့် ပြီး မြစ်အထက်ဘက်သို့ ဆန်တက်ခဲ့သည်။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင်လည်း အား ထုတ်ရသည်။ တစ်ခုခုကို မမြင်ဘဲ ကျော်လွန်မသွားစေရန်လည်း သတိထား ရသည်။

စောစောက ကျွန်တော်နှင့် လှေကလေး တင်နေခဲ့သော သစ်မြစ်ကြီး များရှိရာ နေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုနေရာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖြတ်ကျော် သွားသည်။

လှိုင်းလုံးကြီးတွေက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သယ်ဆောင် လာခဲ့သနည်း။ မည်သို့မျှ မမြောနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဒီလုံး ရိုက်ခဲရသည့်နေရာသည် မြစ်ကွေ့တစ်ခုမှာ ဖြစ် သည်။ သို့သော် သည်လိုပျိုး ခပ်ခပ်ဆင်ဆင် မြစ်ကွေ့တွေ အများကြီးပင် ဖြစ်သည်။ လှိုင်းအရှိန်က မြန်လှသည်။ သို့သော် ဘယ်နှစ်စက္ကန့်တွင် ဘယ်လောက် ဝေးဝေး ရောက်ရှိသနည်း။ ယင်းကိုလည်း မည်သို့မျှ မတွက်ချက်နိုင်ပါ။

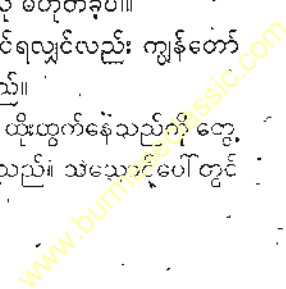
မဟုတ်သည့်နေရာတွင် လိုက်ရှာနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆန်တက်သွားနေ သည်။ စက္ကန့်မလုပ် မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရှုရှာဖွေရသည်။ မည်သည့်အရိပ် အယောင်များ တွေ့ရမလဲဟု မျှော်လင့်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ကမ်းခြေတစ်နေရာတွင် လှ နှင့်တူသော အရာတစ်ခုကို ဖြင့်မိသဖြင့် ရင်တထိက်ထိတ်ဖြင့် အနီးသို့ ကပ်သွား ပြီး ကြည့်ရသည်။ သို့သော် ကပ်ခါမျှ ထင်ထားသလို မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ဧရာမ မှီပွင့်ကြီးတစ်ခုကို အဝေးတွင် မြင်ရလျှင်လည်း ကျွန်တော် သည် မျှော်လင့်တကြီးနှင့် အနီးသို့ သွားကြည့်ရသည်။

လက်ယာဘက်ကမ်းတွင် သဲသောင်တစ်ခု ထိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့ သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မြင်ဖူးသလိုလို ရှိမိသည်။ သဲသောင်ပေါ်တွင်

လှိုင်းရိုက်ခတ်ထားသဖြင့် ရွှံ့နွယ်များ တင်နေသည်။ သစ်ကိုင်းများ ကျိုးကျနေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ယင်းမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း မြတ်ကျော်သွားနေစဉ်မှာပင် သစ်ကိုင်းတစ်ခုသည် လှုပ်ယမ်းလျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ယမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်က လှေဦးကို ချက်ချင်းပင် ထိုးလှည့်လိုက်သည်။
လက်သည် ရွှံ့ပုံတစ်ခုထဲမှ ထိုးထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှံ့ပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါ ရွှံ့တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် ကမ်းပေါ်သို့ခုန်ဆင်းပြီး လက်တစ်ဖက်က လှေကြိုးကို တိုင်ထားရင်း လက်တစ်ဖက်က ရွှံ့များကို ယက်ဖယ်ကြည့်သောအခါ လူဒလန်၏ မျက်နှာကို တွေ့ရတော့သည်။

သူ့ပါးစပ်ထဲမှာရော သူ့နှာခေါင်းထဲမှာရော ရွှံ့တွေ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် တိုင် သူ အသက်ရှူနေနိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ရေစပ်သို့ ဆွဲချထားပြီး ရွှံ့တွေကို ရေနှင့် ပက်ဆေးရသည်။ သူ ထွေးထုတ်သည်။ သူ အန်ထုတ်သည်။ သူ တစ်ဆို့နေသည်။ သူ ညည်းညူလာသည်။

ကျွန်တော် သူ့ဗိုက်ကို သုတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို အသက်ရှူပေးသည်။ သူ့ဗိုက်ထဲမှ ရေတွေကို ထုတ်ပေးသည်။

အတန်ကြာသောအခါ သူ့ပါးစပ်မှ အသံထွက်လာသည်။
“ဘုရားသခင်”

နောက် တခဏမျှ ကြာလေ့ သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာသည်။
သူ ပြောသော နောက်စကားလုံးမှာ . . .

“ကျေးဇူးပဲ”
ပြီးလျှင် . . .

“တောက် . . . တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်နေတာပဲ”
သူ့ကိုယ်သူ ဆေးကြောသုတ်သင်လျက် ရှိတော့သည်။
ကျွန်တော် သူ့ကို မပြီး လှေပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထို

နေရာမှ လှေကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။
တစ်ယောက်တော့ တွေ့ပြီ။

နောက်တစ်ယောက်ကိုကော တွေ့နိုင်ပါဦးမလား။
ကံကောင်းထောက်မပါဦးမလား။

မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ ဆန်တက်သွားနေစဉ်တွင် လူဒလန်က သူ့အဖြစ်ကို မှတ်မိသမျှ ပြန်ပြောပြသည်။

ပထမလှိုင်းမှာပင် လှေပေါ်မှ သူ လွင့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ အသက်တစ်ချက်လောက်သာ ရှုနိုင်ပြီး ရေအောက်သို့ မြုပ်ဝင်သွားသည်။ ဘယ်လောက်အနက်ကြီးအထိ မြုပ်ဝင်သွားသည်ကို သူ မသိပါ။

သူ သိသည်မှာ . . .

“ကျုပ် ကိုယ်ကြီးဟာ မြစ်အောက်ခြေက ရွှံ့တွေထဲကို ထယ်ထိုးသလို မြုပ်ဝင်သွားတယ်။ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုကို ဝင်တိုက်မိတယ်။ အဲဒီ ကျောက်တုံးကြီးထိပ်မှာ ကျုပ် တင်နေတယ်။ ကျုပ် အသက်ရှူလို့လဲ မရဘူး။ လှုပ်လို့လဲ မရဘူး။ အဲဒီမှာ အပေါ်က ဖိအားနဲ့ပိနေတယ်။ အဲဒီလိုနေရာက ဖြုန်းဆို ကျုပ် အပေါ်က ဖိအားဟာ ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒါ တစ်ခါ ကျုပ် ခြေထောက်တွေကို လှုပ်ပြီး မြေကြီးကို ထောက်ကန်လိုက်တယ်။ ရေပေါ်ကို ကျုပ် ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒါပဲ ကျုပ် မှတ်မိတယ်”

သူ့ကို ကျောက်တုံးကြီးက ကယ်တင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အပေါ်ဘက်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ အပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရေပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရေဖီးကြောင်းက သူ့ကို ကမ်းဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးရင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လည် သက်သာလာသည်။

ကျွန်တော်က မစွဲဖရန်ကလင်ကို တွေ့များ တွေ့မလားဟု ကမ်းနှစ်ဖက်လုံးကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုရာမှေ့နေရသည်။ ဒို့သော် အစအနမျှ မမြင်တွေ့ရဘဲ အချိန်တွေ ကုန်သည်ထက်ကုန်လာသောအခါ ကျွန်တော် စိုးရိမ်စပြုလာရတော့သည်။

မာကျောသော စိတ်ဓာတ်များ ကိန်းအောင်းနေသည့် မာကျောသော ကိုယ်ခန္ဓာကလေးသည် နောက်ဆုံးတွင် သူ အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးသော ဘိုနီယို

ကျွန်းတွင် ပျက်သုဉ်းရချေပြီဟု။

အမှန်တော့လည်း သူမက ဤကဲ့သို့ပင် ဆန္ဒရှိပေသည်။ လူတွေက သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ခေါင်းချမည့်အရပ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးတတ်ကြသည်ပင်။ အမှန်ပင်။

လူတွေက ကျုပ်တော့ ဘယ်လို သေလိုက်ချင်တာပဲဟု ပြောတတ်ကြ သည်။

ဂေါက်ကွင်းမှာ ဂေါက်ရိုက်ရင်း နှလုံးရောဂါနှင့် သေချင်သည်။ စစ်မြေပြင်မှာ စစ်တိုက်ရင်း ကျည်ဆန်ထိမှန်ပြီး ကျဆုံးချင်သည်။ လူတိုင်းပင် သည်ကဲ့သို့ ပြောတတ်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ အတွေ့အကြုံတွင်မူ တကယ့် တကယ်တွင် မည်သူမျှ မသေချင်ကြပါ။

လူတစ်ယောက်သည် သေကာနီးလေ သေရမှာ ကြောက်လေပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ အသိတွင်မူ မစွမရန်ကလင်သည် ယခုအခါ သေဆုံး ချေပြီတည်း။ ကျွန်တော်နှင့် လူဒလန်တို့ အသက်ရှင်နေကြသည်ပင် အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပေပြီ။ တတိယတစ်ယောက်ကိုကား မမျှော်လင့်နိုင်ပါတော့။

သို့သော် သည်လို အမျိုးသမီးကြီးများသည် သည်ကမ္ဘာကြီးတွင် ထူးဆန်းတာတွေကို အများကြီး ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်ထား သင့်ပါသည်။

သစ်ကိုင်းတွေကို သူမကိုယ်တိုင် ဓားဖြင့် ခုတ်ချိုင်းပြီး လှေကလေးကို ဝှက်ထားခဲ့သော နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ထိုနေရာတွင် သူမကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ ရှိကြရတော့သည်။

သူမက သူမ၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပေါ်မှာပင် ရပ်လျက် ရှိနေ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းအော်ပြီး ခေါ်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော် တို့ကို ဝှေ့ယမ်းပြနေပြီး လင် တစ်ဖက်က မျှော့တွေကို တိုက်ပွဲဆင်လျက်ရှိသည်။

သူမအနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူမက လှေပေါ် သို့ အကျအနပ်ပင် ကက်လိုက်ပြီး လှေပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်များကို ကြည့် ကာ ညွှန်ကြားချက်များကို စတင် ထုတ်ပြန်လေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့ စောစောကနားခဲ့တဲ့ ချောင်းပေါက်ကလေးကို သွားပါ။ အဲဒီ

ကျရင် ဒါတွေကို အားလုံး နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ရမယ်”

သူမက လက်တွေ့သမား ဖြစ်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီး လာနေသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းခဲ့သည်။ ရေအောက်ကို ရောက် အောင် ဆင်းသွားသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးဘက်ကို ခေါင်းတည်ပြီး နေခဲ့သည်။

ရေထဲမှာ သူမ နှစ်ပတ် သုံးပတ် လည်ပြီး ပါသွားသည်။ သို့သော် သူမက အလိုက်သင့် လိုက်ပါသွားသည်။ ယင်းအရှိန်အတိုင်း လိုက်ပြီး ကူးခတ် သည်။

တတိယ လှိုင်းလုံးကြီး ကျော်ဖြတ်သွားသောအခါ သူမသည် ရေပေါ် သို့ ဖျေတက်ပြီး ထိုလှိုင်းလုံး၏ အရှိန်ဖြင့်ပင် ကမ်းခြေသို့ ရောက်အောင် ကူးခတ် သွားသည်။

သူမက သည်အကြောင်းများကို အထိုက်အလျောက်မျှသာ ပြောဆို သည်။ မသေဘဲ အသက်ရှင်သည့်အဖြစ်ကို သည်မျှ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်မထားဘဲ ရှိမှုကိုသာ ဖော်ညွှန်းပြောဆိုသည်။

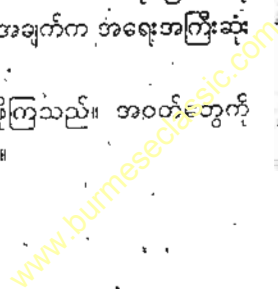
မစွမရန်ကလင်သည် စကားဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်တို့သို့ယောက် မသေမပျောက်သည့်အတွက် ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို ဂုဏ်ပြုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ချိုင့်ကလေးတွင် ခေတ္တမျှ နားခိုပြီးနောက် အားလုံး အနေအထားကျအောင် ပြန်လုပ်ကြရသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကတော့ ကျွန်တော်တို့တွင် အပွန်းအပဲ့ အထိ- အခိုက်ကလေးများ ရှိသော်လည်း အားလုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပင် ဖြစ်ကြ သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်း ပစ္စယများလည်း သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ကြ သည်။

ဓာတ်ဆီပုံးများအားလုံး အပွန်းအပဲ့ အချိုင့်အခွက်များ ဖြစ်ကုန်သော် လည်း တစ်ပုံးပဲ အဖုံးပွင့်သွားသည်။ ရေရိုခဲ အိတ်များဖြင့် ထုပ်ထားသော ကိရိယာတန်ဆာပလာအိတ်မှာလည်း ကျွန်တော် ထင်ထားသလို မြစ်ထဲသို့ ရောက်မသွားဘဲ လှေပေါ်မှာပင် ရှိနေသည်။ ယင်းအချက်က အရေးအကြီးဆုံး ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ မီးဖိုကြသည်။ အဝတ်တွေကို ခြောက်အောင်လှန်းကြသည်။ ရေခွေးကျိုကြသည်။

လုဒလန်နှင့် ကျွန်တော်က ကော်ဖီထဲတွင် ဝီစကီတလေးရောပြီး သောက်ကြသည်။ သည်လိုအချိန်စောစောမှာ အရက်သောက်ရကောင်းလားဟု မစွမရန်ကလင်က အပြစ်တင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် သူ၏ အလို မကျမှုကို အမှုမထားဘဲ ခပ်ရဲရဲပင် သောက်ကြပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းများနှင့်ပင် ခရီးဆက်ကြရပြန်တော့သည်။

“ကျွန်တို့နောက်ကို ဘယ်သူမှ နောက်ယောင်ခံပြီး မလိုက်ဘူးဆိုတာ တော့ သေချာသွားပြီ”

မစွမရန်ကလင်က ပြောလိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုကောက်ချက်ကို သူမ ရရှိကြောင်း ကျွန်တော် မသိပါ။ သူမကမူ ထိုယူဆချက်ဖြင့် အတော်ကလေး ပျော်ရွှင်နေဟန် ရှိသည်။ သစ်ပင်များ၊ တိရစ္ဆာန်များ လေ့လာရေးလုပ်ငန်းကို ပြန်လည် လုပ်ဆောင်လျက် ရှိတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ မြိမ်းချမ်းမှုကို ကျွန်တော်က ဖြိုခွဲလိုက်မိသည်။

“အဲဒီလှိုင်းကြီးတွေအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောခဲ့တာလဲ”

သူမကို ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“သည်ဒေသအကြောင်းကို မစွမရန်ကလင် ကောင်းကောင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

သူမက ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ...

“သည်လမ်းကို ကျွပ် တစ်ခေါက်ပဲ သွားဖူးတယ်။ အဲဒီနေ့က ဒီလုံးက သေးသေးကလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ရေသေရက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“တစ်ခေါက်ပဲ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

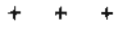
“အမှန်တော့ မစွမရန်ကလင် သည်မြစ်ကို အစုန်အဆန် အခေါက်ခေါက် အခါခါ သွားဖူးရမယ်”

သူမက ခေါင်းကို ယှမ်းခါလိုက်ပြီး...

“၄၅ ခု နောက်ပိုင်းမှာ သည်နယ်မြေဟာ ကျွပ် နယ်မြေ မဟုတ်တော့

ဘူး။ မင်းကို ကျွပ် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ”

သူမ ပြောခဲ့ပါသည်။ သူမက ဒတ်ချ်ပိုင်နယ်မြေအတွင်းရှိ ကျပန်းများ လက်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တောင်တန်းများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသော ခရီးလမ်းနှင့် ပုန်းအောင်းခဲ့ရသော ကာလကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ သူမ၏ ကျဉ်းမြောင်း မြောင့်တန်းသော ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။ မင်းကာလ ယင်းဘဝသည် ဒီလှိုင်းတစ်ခု၏ အန္တရာယ်ထက် အများကြီး ဆိုးရွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းများကြောင့် ည မိုးချုပ်ချိန်အထိပင် မြစ်မကြီးပေါ်မှာပင် ရှိနေကြသေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရည်မှန်းချက်မှာ သည်ကနေ မိုးမချုပ်မီမှာပင် လိုဗန်နီဇာင်သို့ သွားရာလမ်းဖြစ်သော ပထမ မြစ်လက်တက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အချိန်တွေ အများကြီး ကုန်ဆုံးခဲ့ကြရသဖြင့် ညနေ ငါးနာရီထိုးသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းချရန် နေရာကို စတင် ရှာဖွေကြရတော့သည်။

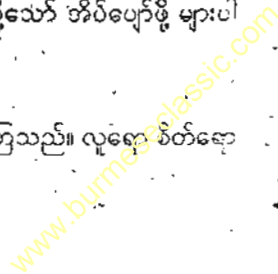
ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရသည့်အလုပ်ကတော့ ပိုးကောင် မွှားကောင်များဘေးမှ ကင်းဝေးရန် မီးဖို ကောင်းကောင်း အလျင်ဖိုရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်တို့၏ မိုးကာတဲများကို ဆောက်လုပ်ကြရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ညစာ စားကြသည်။ လုဒလန်နှင့်ကျွန်တော်က ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုပြီး နောက်ထပ် ဝီစကီတစ်ခွက်စီ သောက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်သည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

လုဒလန်သည် တမုဟုတ်ချင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ မစွမရန်ကလင် အိပ်ပျော် မပျော်ကား ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် အိပ်ပျော်ဖို့ များပါသည်။

အိပ်မပျော်နိုင်သည်က ကျွန်တော်ပင်။

အရိုးတွေ အဆစ်တွေ အကုန်လုံး နာနေကြသည်။ လူတွေ ခိတ်ခော

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကို အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေစေသည့် အချက်ကတော့ ကျွန်တော်၏ အဆုံးအစ မထင်သော အတွေးများနှင့် အပြင်ဘက် တောနက်ကြီးအတွင်းမှ အသံငလံများပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မိုးကာတဲခေါင်မိုးကို ငေးကြည့်နေရင်း အပြင်ဘက်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို သိရှိနေရတော့သည်။

နေ့ခင်းဘက်မှာဆိုလျှင် ဤတောအုပ်ကြီး အပြောကျယ်လှပြီး နက်ရှိုင်းခြင်း၊ လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းခြင်း တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော်လည်း မျက်စိထဲတွင် ပသာဒ ဖြစ်သော အစိမ်းရောင် အညိုရောင်များကို မြင်နေရသေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရာအားလုံးကို ကိုယ့်မျက်စိနှင့် မြင်တွေ့နေနိုင်ပါသည်။

ညအခါတွင်ကား ယင်းသို့ မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကြားရသမျှ အသံများအားလုံးကို ချောက်ချားနေမိရသည်။ အသံတွေက များလွန်းသည်။ သည်အထဲတွင် အသံ တော်တော်များများက ကျွန်တော် မကြားဖူးသောအသံများ ဖြစ်ကြသည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှသည်။

မြို့ပေါ်မှာ ကားသံ ရထားသံတွေ ကြားနေရသလိုပင် အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ ပိုးကောင် မွှားကောင်ကလေးများ တစ်ဝီ တစ်စီ အော်မြည်သံများကို နောက်ခံအဖြစ် တစ်လျှောက်လုံး ကြားနေရသည်။ သစ်ပင်တွေပေါ်မှ ထူးဆန်းသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်လိုက်သံများ၊ စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သံများကို အနားတွင် တပ်ပြီး ကြားရသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် တဲအပြင်ဘက်မှ လာအော်သွားသလား အောက်မေ့ရသည်။

မြွေတစ်ကောင်က မျောက်ကို မြည်းနေသည်လား။

ငှက်ဆိုးထိုးသံလား။

အပြင်ဘက်တွင် သန်းပေါင်းများစွာသော သတ္တဝါများသည် တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် ချောင်းနေကြသည်။ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် သတ်နေကြသည်။ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် စားနေကြသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် အတော်ကြီးကြာလာသောအခါ ဤတောနက်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ အရေးမပါကြောင်း သိရှိလာရတော့သည်။

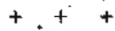
ကိုယ့်အရပ်မှာ ကိုယ် သေခဲ့လျှင် ဝမ်းနည်းမည်သူ ရှိသေးသည်။ အနည်းဆုံး မိမိ သေဆုံးကြောင်းကိုတော့ သိရှိကြပေလိမ့်မည်။

သည်မှာ သေဆုံးခဲ့လျှင်ကား သည်တောကြီးနှင့် သည်တောကြီးထဲက သတ္တဝါများက မည်သို့မျှ ဂရုပြုနေကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ အစားအစာသစ် တစ်ခုဟု သဘောထားသည်မှအပ မည်သို့မျှ သဘောထားကြမည် မဟုတ်ချေ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အထီးကျန်အဖြစ်နှင့်ပင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာဖြင့် အိပ်ပျော်သွားဟန် ရှိတော့သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့သည် သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ရလျှင်ကား လွယ်ကူမည် မဟုတ်တော့ချေ။

ဝက်ပေါင်ခြောက်ကြော်အနံ့ဖြင့် ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ မစွစရန်ကလင်သည် တွန်တော်တို့အလျင် ထပြီး အလုပ်များလျက် ရှိတော့သည်။ သူမက တကယ်ပင် လက်တွေ့ကျသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အဝတ်စုံတွေကို နံနက်ခင်းနေရောင်တွင် ဖြန့်လှန်းထားသည်။

ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့်အတူ တွဲစားရန် ကြက်ဥများကား မရှိတော့ပါ။ ၎င်းတို့သည် ယမန်နေ့ည ဒီလုံးကြီးနှင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သောစစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကြက်ဥအစား အခြားစားစရာတစ်ခု ရှိပါသည်။ စားကောင်းသော မှိုမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ယင်း မှိုသည် ကြည့်ရသည်ကလည်း တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သည်။ အနံ့ကလည်း တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် စားလိုကား အရသာ ရှိလှပေသည်။ ထိုမှို၏ နာမည်ကို မစွစရန်ကလင်က ပြောပြပါသည်။ သို့သော် တွန်တော် မေ့သွားပြီဖြစ်သည်။ ကောင်းတာကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ မြို့ပေါ်မှာ စားရသော မှိုသည် ကောင်းလှပါသည်။ ရဲ့ဟုဆိုလျှင် သည်ထက် အများကြီး သာသည်ဟု ပြောရပါမည်။

အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ကော်ဖီကို သောက်ရသည်။ ယင်း၏နောက်မှ စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်လိုက်ပါသည်။

သည်အခါ ညတန်းက ချောက်ချားဖွယ်ရာများအားလုံးသည် အိပ်မက် တစ်ခုလုံးပင် လွင့်ပျောက်သွားကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းပြီး ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်ကြသောအချိန်တွင်ကား ကောင်းမွန်သော အလားအလာများက ကြီးစိုးလျက် ရှိပြန်တော့သည်။

နတ် ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီလောက်တွင်ကား ကျွန်တော်တို့ အလိုရှိသော မြစ်လက်တက်ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လုဒလန်သည် သေချာအောင် မြေပုံတွင် တိုက်ကြည့်ကြပါသည်။ သေချာသောအခါတွင်မှ မြစ်ဝတွင်ထွန်းနေသော သဲသောင်တန်းကို ကွေ့ဝိုက်ပြီး မြစ်လက်တက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

သည်မှာ ရေကြောင်းက ပိုပြီး ကျဉ်းသွားပါသည်။ မြစ်လက်တက်၏ အကျယ်သည် နှစ်ဆယ့်ငါးကိုက်လောက်ပဲ ရှိပေမည်။ ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးများသည် မြစ်ပေါ်တွင် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အခက်အလက်များ ယှက်ဖြာနေကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်မကျရောက်ဘဲ ရှိတော့သည်။

အလင်းရောင်ကတော့ လုံလောက်စွာ ရှိနေပါသည်။ သို့သော် တစ်မျိုးကြီး ထူးဆန်းသည်။ အရိပ်မထိုးသော အလင်းရောင်မျိုး ဖြစ်သည်။ ရေပြင်တွင် ရောင်ပြန်မဟပ်သော အလင်းရောင်မျိုး ဖြစ်သည်။

ရေစီးက သည်မှာ ပိုပြီးသန်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်တွေကိုလည်း ဟိုနေရာမှာ သည်နေရာမှာ တွေ့ကြရသည်။ ရေကြောင်းက ကျောက်ဆောင်တွေကိုဖြတ်ပြီး စီးဆင်းနေသည်။

သို့သော် ဆီးကျော့ ပဲ့ချိတ်စက်ကလေးသည် ကောင်းစွာပင် ရုန်းနိုင်ပါသည်။ ရေစီးသန်သဖြင့် အမြန်နှုန်းတော့ နည်းနည်းနေးသွားသည်။ သို့သော် အားအင်အပြည့်ဖြင့်ပင် ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသည်။

နေ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ပထမဆုံး ရေမော်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိကြရသည်။ သည်မှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် တကယ့်ခုက္ကူကို စတင် တွေ့ရှိကြရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းစွာပင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းပြုသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပထမဆုံး ကင်းထောက်ကြရသည်။ လမ်းထွင်ကြရသည်။ မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း ချွန်နွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို တတိတိ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းသွား

ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ လုဒလန်တွင် လုံလောက်သော ခွန်အားမရှိ၍ဘဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုက် သုံးရာဟူသည်မှာ ဘာမျှမဟုတ်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် နှစ်နာရီနီးပါးမျှကြာအောင် လမ်းထွင်ရပါသည်။ နွယ်ပင်တွေ ရှိသည်။ ဆူးတွေ ရှိသည်။ တွယ်ကပ်နေသော မြက်ပင်တွေ ရှိသည်။ အောက်ဘက်တွင်လည်း မြေကြီးက စိတ်မချရ။ မြေပျော့တွေ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖိနှပ်တွေမှာ တွယ်ကပ်ပြီး ပါလာသည့် သစ်ရွက်ဆွေး သစ်ရွက်ပုပ်တွေ ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းကို အတော်ကလေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်အောင် ခုတ်ထွင်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့မှာ သယ်ရမည့်ပစ္စည်းတွေ များပြားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းတွေကို လမ်းရှင်းရှင်းတွင် သယ်ယူသွားနိုင်မှ ချောမောလွယ်ကူမည်။ ချဲ့တွေ နွယ်တွေကို တိုးနေရလျှင် ခရီးတွင် မည် မဟုတ်ပါ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တောခုတ်ဓားတစ်စင်းနှင့် ချွေးပြိုက်ပြိုက် ကျရတော့သည်။ အပင်ပန်းကြီး ပင်ပန်းရတော့သည်။ ထို့အပြင် ခြေတလှမ်းလှမ်း မည်ရှိတိုင်း သတိထားရသည်။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို မခုတ်မီ သစ်ကိုင်းတွင် ဘာရှိနေသနည်းဟု သေသေချာချာ ကြည့်ရသည်။

အကြောင်းမှာ စောစောပိုင်းက တစ်ကြိမ်တွင် မစွဖရန်ကလင်၏ အော်ဟစ်သတ်ပေးမှုကြောင့်သာ သစ်ကိုင်းခွကြားတွင် ရုပ်ဖျက်ပြီးနေသော မြွေကလေးတစ်ကောင်နှင့် ထိပ်တိုက် မတိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘသားချော မြွေကလေးသည် သစ်ခွကြားတွင် အတော်ကြာအောင် ရှိနေပြီးမှ အေးအေးစွာပင် မြေကြီးပေါ်သို့ လျှောဆင်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ငန်းတော်ကျား”

မစွဖရန်ကလင်က ပြောသည်။

“အန္တရာယ် ပေးတတ်သလား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း သူ ရှောင်သွားတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဆိပ်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“ပေါက်ရင်တော့ သေနိုင်တာပေါ့”

သူမက မည်သို့မျှ အရေးမကြီးသလို ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အထဲ မှ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို သွားထိလျှင် သူက ပြန်ပေါက်မည်။ ထိုအခါ အဆိပ်တက်ပြီး သေဆုံးမည်။ ထိုတစ်ယောက်ယောက်သည် ကျွန်တော် ဖြစ်ဖို့ ပင် များသည်။

“သူတို့ ဒီလိုပဲ ရှောင်ထွက်သွားကြသလား”

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှောင်သွားတာပဲ။ သူ့ကိုသာ ကိုယ်က ဘာမှ သွားမလုပ်နဲ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ မြွေဟောက်မပါဘူး။ မြွေဟောက် ကတော့ တွေ့တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် လိုက်ပေါက်မှာပဲ။ မြွေဟောက်ကိုတော့ သတိ ထားပေါ့”

ကျွန်တော် သတိထားပါသည်။ မျက်လုံးများကို တစ်ချက်ကလေး မမှိတ်ပါ။

ခွံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများအတွင်းတွင် အဖိုးမျိုးသော ပိုးကောင် မွားကောင် များ ရှိကြပါသည်။ ဖွတ်၊ ပုတတ်၊ ကင်းလိပ်လျှော စသည် စသည် တွားသွား သတ္တဝါများလည်း အများကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ တချို့က အလွန်လှကြသည်။ တချို့ကတော့ မလှပါ။

ခေါင်းပေါ်မှာ လိပ်ပြာတွေ ပျံနေကြသည်။ ကင်းလိပ်လျှောများ ပြေး ထွက်သွားကြသည်။ မျှောကြီးတွေ တွားပြီးလာကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သည် တစ်လံပြီးတစ်လံ ဆိုသလို လမ်းကို ခုတ်ထွင်နေရပါသည်။

ရေမော်၏အထက်ဘက် ကမ်းခြေတစ်နေရာရှိ ကွက်လပ်ကမ်းပါး ကလေးသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင်ကား ကျွန်တော် ခြေကုန်လက်ပန်း (ကျနေပြီ) ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ လက် နှစ်ဖက်တွင် ခြစ်ရာရှာရာတွေ ပွနေသည်။ လည်ပင်းနှင့်မျက်နှာတွင် ပိုးကောင် ကလေးတွေ ကိုက်ထားသည့် အဖုအပိန့် တစ်ရာလောက် ရှိသည်။ ကျွန်တော် မြေပြင်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ ခြေတွေ လက်တွေကို ဆန့်ထားလိုက်သည်။ အင်မတန်အရသာရှိပါသည်။ သို့သော် ခေတ္တခဏမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ၏လက်ထဲမှ စီးကရက်တစ်ဝက် မကျိုးမီမှာပင် မစ္စူဖရန်ကလင်က ထရန် ဖွဲ့ ဆော်သည်။

ကေန္တ သူမ၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တွင် ကျွန်ပိုင်ရှင်ကြီးများ ပါဝင်ခဲ့

ဟန် ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှင်းလင်းဖောက်ထွင်ထားသော ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း ရော်ဘာလှေကလေး ဆိုက်ကပ်ထားခဲ့ရာ ရေမော်အောက်ခြေရင်းသို့ ပြန်သွား ကြရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ရေမော်အထက် ထိပ်သို့ ရောက်အောင် သယ်ယူပို့ဆောင်ကြရသည်။ အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်ယူပို့ဆောင်ကြရသည်။

ကျွန်တော်၏အဖြစ်ကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ငါးဂါလန်ဝင် ဓာတ်ဆီပုံးနှစ်ပုံးကို လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဆွဲပြီး ကျွန်တော် ဖောက်ထားသော လမ်းအတိုင်း သယ်ဆောင်သွားရသည်။ လမ်းက အတက်ကြီး ဖြစ်သည်။ အပူချိန်က ဒီဂရီ ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ခေါက် ပြန်ပြီး သည်အတိုင်း သယ်ရပြန်သည်။

ပြီးလျှင် နောက်တစ်ခေါက်၊ ပြီးလျှင် နောက်တစ်ခေါက်။

နောက်ဆုံးတွင် သယ်စရာပစ္စည်းတွေ ကုန်သွားသောအခါ ရော်ဘာ လှေကလေးကို သယ်ရသည်။ ပထမဆုံး လေလျှော့ရသည်။ ပြီးလျှင် ထုပ်ပိုးချည် နောင်ရသည်။ ပြီးမှ သယ်ဆောင်ရသည်။ ရော်ဘာလှေကလေး၏ အလေးချိန်က တစ်ရာတစ်ဆယ့်နှစ်ပေါင် ကောင်းကောင်း ရှိသည်။

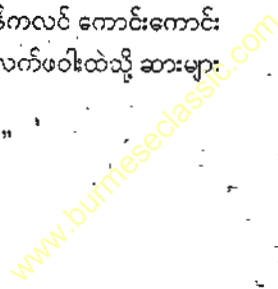
သည်နောက်တွင်လည်း ကိစ္စက မပြီးသေးပါ။ ရော်ဘာလှေကလေးကို လေပြန်ထိုးရပေဦးမည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲရွဲစိုနေသည်။ ခြေနင်းလေထိုးတံ တို့ စည်းချက်မှန်မှန် နင်းနေရသည်။ သို့သော် အကျိုးသက်ရောက်မှု သိပ်မရှိပါ။ ရော်ဘာလှေကလေးသည် ပြားချပ်ပြီး ပုံပုံအိအိကြီး ရှိနေသည်။ သိသိသာသာ ကြီး ကြွတက်လာခြင်း မရှိပါ။ ပြည့်ဖောင်းလာခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော် ကြိုးစား ပြီး လေထိုးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်၏ ခြေသလုံးကြွက်သားများ မာ တောင့်လာပြီး ကြွက်တက်လာတော့သည်။

သည်ကိစ္စတွင် တယ်လိုလုပ်ရမည်ကို မစ္စူဖရန်ကလင် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ပလတ်စတစ် ဆားပူးကို ယူပြီး ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးထဲသို့ ဆားများ ခွန်ချသည်။

“အဲဒါကို စားလိုက်၊ သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

မသက်သာပါ။ ရုတ်တရက် မသက်သာပါ။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီး လုဒလန်၏ ခြေထောက် သေး-
သေးသွယ်သွယ်ကလေး လေထိုးတံနင်းနေသည်ကို အရသာယူပြီး ကြည့်နေမိ-
ပါသည်။ သူက ကြွက်တက်သည်ဖြစ်စေ မတက်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်၏
တစ်ဝက်လောက်ပင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သန်သန်မာမာ လူရွယ်တစ်-
ယောက် ခြေနင်းလေထိုးတံဖြင့် လေထိုးသည်မှာ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မရှိ
သော်လည်း ယခုလို ပိန်ပိန်ညှော်ညှော်ကလေး လေထိုးနေသည်မှာ ရယ်စရာ
ကောင်းလှတော့သည်။

သူ ကြွက်မတက်ပါ။ သို့သော် ကြွက်တက်လုနီးပါးပင် ဖြစ်သည်။
ရော်ဘာလှေကလေး ပြန်လည်ဖောင်းကာစပြုလှသောအခါ သူသည် လက်နီး-
စုတ်တစ်ထည်လို ဖြစ်နေတော့သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြာနေသည်။ အဝတ်
တွေအားလုံး စိမ့်နေသည်။

လေထိုး၍ ပြီးကာနီးအချိန်လောက်တွင် လုဒလန်က မစ္စမရန်ကလင်
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပုံကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ခြေသလုံး
ကြွက်သားများကို လက်ဖြင့် နှိပ်ရင်း မပြုံး မရယ်မိရန် မနည်းကြီးပင် ချုပ်တည်း
နေရသည်။ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်ပုံက အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်လှည့်လောက်
လေထိုးခိုင်းရလျှင် ကောင်းမလား သို့မဟုတ် အမျိုးသမီးက ကျွန်မ တစ်လှည့်
ထိုးဦးမည်ဟု ပြောလေမလားဆိုသည် သဘောမျိုးပင်။

သို့သော် ယင်းနှစ်ခုစလုံး တစ်ခုမျှ ဖြစ်မလာပါ။

မည်သို့ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးတွင်ကား ကျွန်တော်တို့သည် မြစ်ရေပြင်ပေါ်
သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အချိန်မှာ နာရီပြန် တစ်ချက် နှစ်ချက်
ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အနက် မစ္စမရန်ကလင် တစ်ယောက်သာလျှင်
သေသေသပ်သပ် သန့်သန့်ပြန်ပြန် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိပြီး လှေခိုက်ကို မှီ
ထိုင်ရင်း ပဲ့ကိုင်နေရသည်။ စီးကရက်ကိုသာ ပါးစပ်တွင် ခဲထားပြီး စကား သိပ်
မပြောမိပါ။

မစ္စမရန်ကလင်က လှေဦးတွင်ထိုင်ပြီး တွေ့ရှိရသော မြင်ကွင်းများကို
စိတ်ပါလက်ပါ ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်။ သူမကလည်း စကားမပြောသလောက်ပင်
ဖြစ်သည်။

လုဒလန်ကတော့ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်နေရသည်။

သူသည် မကြာခဏဆိုသလို ညည်းတွားခြင်းများ ပြုလုပ်သည်။ သို့သော် ယင်း
တို့သည် သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်လာသမျှသော အသံများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပထမ မြစ်လက်တက်၏ အထက်ဘက် လေးငါးဆယ်
မိုင်လောက်တွင် နောက်ထပ် ရေမော်တစ်ခု ကျော်ဖြတ်စရာရှိသေးသည်။
သို့သော် ထိုနေ့မှာပင် ဆက်ပြီး ကျော်ဖြတ်နိုင်စရာအကြောင်းကား မရှိတော့။
သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် အမှောင်ပျိုးလှာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည်
ဝခန်းချရပ်ရန် နေရာရှာဖွေကြပြန်တော့သည်။

ထိုညမှာလည်း အလျင်လျင်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ကျွန်တော်
အနေနှင့် အကြာကြီး မျက်လုံး ကြောင်မနေတော့ပါ။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
ထားသဖြင့် အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည်
အမှောင်ထုထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။ ယမန်နေ့ညကကဲ့သို့ပင် ထွက်
ပေါ်လာနေသော တောသံများသည် ကျွန်တော်မျက်လုံးများကို မကျယ်စေနိုင်
တော့ပါ။ သို့သော် နံနက် သုံးနာရီလောက်တွင်ကား တဲအထက်တွင် မင်္ဂလာ
မရှိအော်မြည်သွားသော ငှက်ဆိုးသံကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ချီ ထထိုင်မိပါသည်။
သည်မှတစ်ပါးကား အခြား ဘာအနှောင့်အယှက်မျှ မရှိပါ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်ကား ကျွန်တော်၏အခြေအနေ ကောင်းမွန်
လျက်ရှိပါသည်။ ကိုယ်တွေ လက်တွေ အနည်းငယ် တောင့်တင်းနာကျင်လျက်
ရှိသေးသော်လည်း အင်အားအပြည့်အဝ ရှိနေပါသည်။

သို့တစေလည်း . . .

ရှေ့ဘက်တွင် ဘာရှိနေသည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်သိရှိခဲ့လျှင်ကား
ရော်ဘာလှေကလေးကို ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ဦးတည်ပြီး ရေစုန်အတိုင်း မိုင်
ကုန်မောင်းပြေးမိမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

သည် နံနက်စောစော ခွန်အားနှင့် လုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ခဏကလေး အတွင်းမှာပင် ပြီးစီးသွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေအနေအထား ကို ကြည့်ရှုလေ့လာနိုင်လျှင် အခြေအနေကို ကောင်းမွန်မှန်ကန်စွာ သိရှိမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ပေါက်ရောက်နေကြသော သစ်ပင်ကြီး များသည် မိုးပေါ်သို့ ပေနှစ်ရာခန့်အထိ မြင့်တက်သွားကြပြီး မြစ်ပေါ်တွင် အခက်အရှက်များ ယှက်ဆိုင်နေကြတော့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပထဝီဝင် မြင်ကွင်းကို မည်သို့မျှ မတွေ့ရှိနိုင်ပါ။

မြစ်ကမ်းစပ်မှနေ၍ အတွင်းဘက်သို့ ကြည့်ခဲ့လျှင် ဧရာမပင်စည်ကြီး များ၊ နွယ်ပင်ကြီးများ၊ ချုံနွယ်များ၊ ပိတ်ပေါင်းများကို လေး ငါးဆယ်ပေလောက် သာ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။ သည့်ထက်ပို၍ကား ဘာမျှ မမြင်တွေ့နိုင်ပါ။ ပိတ်ဆို့ နေသော တံတိုင်းကြီးများသာ ဖြစ်တော့သည်။

သည်အရပ်၏ သစ်ပင်မြက်ပင်များ ကြီးမားသန်စွမ်းမှုသည် မယုံကြည် နိုင်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ကြီးများသည် ပင်စည်လုံးပတ်များ မတရား ကြီး ထွားကြရုံမျှမက တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်ကလည်း မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် ထိကပ် လျှက်ရှိကြသည်။ ဘိုနီယိုကျွန်းတွင် သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်နေကြပုံမှာ ဘောလုံးပွဲတစ်ခုတွင် ပရိသတ်ကြီး ပိတ်ထပ်နေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ပထမပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အားရှိ ပါးရှိ ခုတ်ထွင်ပါသည်။ မြေပြင် သည် အရှေ့ဘက်တွင် မြင့်တက်သွားလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့နိုင် သည်မှာလည်း ကမ်းခြေအတိုင်း ရှေ့တည့်တည့်လောက်ကိုသာလျှင် ဖြစ်သည်။ နေအပူရှိန်က ပြင်းထန်လှသော်လည်း တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေလျှင်အနီးတွင် ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အေးမြနေပါသည်။

မြစ်အလယ်ခေါင် အထက်ဘက်တွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကျောက်တုံးကြီးကို အကူအအေးတိုင်းရာ မှတ်တိုင်တစ်ခု အဖြစ် သဘောထားပါသည်။ ခွေးသုတ်ရန် ကျွန်တော် တစ်ခါ ရပ်နားလိုက်တိုင်း ကျောက်တုံးကြီးသည် တစ်ကြိမ် ပိုနီးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျောက်တုံးကြီး သည် ရွှေလျားသွားခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်တော်ကို အားပေးလျက်ရှိသည်။

တစ်နာရီခန့် ခုတ်မိ ပြတ်မိ ချိုင်မိသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကျောက် တုံးကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အနီးသို့ ရောက်သွား

၃၂

နံနက် ကိုးနာရီအချိန်လောက်တွင် ဒုတိယရေမော်ကို တွေ့ရှိရသော အခါ ကျွန်တော် လှမ်းမျှော်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဘာမျှ ဆိုးဆိုးရွားရွား မရှိဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ယူဆလိုက်မိသည်။

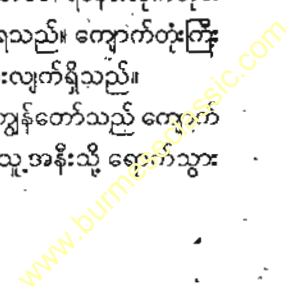
သို့သော် မဟုတ်ပါ။ ဆိုးရွားလှချေသည်။

အလွန် အလွန်ပင် ဆိုးရွားလှချေသည်။

ပထမအကြိမ် ကြည့်လိုက်စဉ်တွင်မူ မြစ်အလယ်ပိုင်းလောက်တွင် မြန်ကျဲနေသော ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များသာ ဖြစ်သည်။ အထက်ဘက် သို့ လှေကားထစ်များသဖွယ် စီရရီဆင့်ပြီး တက်သွားနေကြသည်။ စိမ်းညိုသော မြစ်ရေတို့သည် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များအကြားသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဖွေးဖွေးဖြူသွားကြသည်။ သို့သော် ရေဆင်းမကြမ်းဘဲ ညင်သာသည်။

ရေတံခွန်များ၏ စုစုပေါင်းအမြင့်သည် ပေ ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ် ခန့် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။ မတ်စောက်သည်။ သို့သော် တာတိုသည်။

ကမ်းနံဘေးရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရသည့်အလုပ်

သောအခါ လမ်းအော်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် ကျောက်တုံးကြီးက ကျွန်တော်ကို ပို၍ စိတ်ပျက်စေပါတော့သည်။

ကျောက်တုံးကြီးနှင့် မျဉ်းပြိုင်တန်းမိသောအခါ ကျွန်တော်ကတော့ အောင်ပွဲရပြီဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။

ကျောက်တုံးကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် ပြန်ပြန်သော ရေပြင်က နည်းနည်းကလေးသာ ဖြစ်သည်။ တိုတိုကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ယင်း၏အထက်ဘက်တွင်ကား ရေဆင်းရေကျများ အဆင့်ဆင့်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပြန်တော့သည်။ မြောင့်မြောင့်ကြီးမတ်ပြီး တက်သွားသည်။ အရှည်အလျားကြီးဖြစ်သည်။ အမြှုပ်တစ်စိထနေသော ရေဖြူဖြူများက ကျောက်ဆောင်များအကြားတွင် တိုးဝှေ့ပြီး ဆင်းသွားနေကြသည်။

ထိုနေ့သည် ငရဲပြည်ကို ရောက်ရသော နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုအဖြစ်မျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် မကြုံတွေ့ချင်ပါ။ ကြုံတွေ့ရန်လည်း မမျှော်လင့်ပါ။

လုဒလန်နှင့် မစ္စမရန်ကလင်တို့လည်း လမ်းခုတ်ထွင်သည့်အလုပ်ကို ဦးဆောင်နိုင်သည့် အနေအထား လုံးဝမရှိကြပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးစားကြည့်ကြပါသေးသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးမှာပင် ရှုပ်ထွေးနေသော ချွံ့နွယ်စိမ်းများကို တစ်နာရီဖြင့် တစ်နာရီ ခုတ်ထွင်နိုင်သည့်အင်အားလည်း မရှိပါ။ ခံနိုင်ရည်လည်း မရှိကြပါ။

ချွံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများသည့် ခုတ်ထွင်နေရင်းမှာပင် ကြီးထွားလာနေကြသည်ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ထင်မိသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်အနေနှင့် ခုတ်ထွင်နေခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်လျှင် ရင်းတို့သည် သိပ္ပံဝတ္ထုများထဲမှာ ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်ကို ရစ်ပတ်ဝါးမျိုးသွားကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ရှူးပေါက်လာမိတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ချွံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများကိုသာ ရှင်းလင်းတိုက်ခိုက်နေကြရသည် မဟုတ်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မျှော့တွေကလည်း ပေါများလှသည်။ အဆိပ်ပြင်းထန်သော ပိုးကောင်များကလည်း လေထဲတွင် တဝီဝီ ပျံသန်းနေကြသည်။ သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုများက ရပ်ဆိုင်းသွားသည်ဟူ၍ မရှိပါ။

ကျွန်တော် မောပန်းသဖြင့် တခဏမျှ ရပ်နားတိုင်း အလုပ်ကို ပြန်ရ

ရန် မလွယ်ကူဖြစ်ရသည်။ နားမိလျှင် ပြန်မလုပ်ချင်တော့ပါ။ ပြန်မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ မောပန်း နွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် အကြောတွေ အခြင်တွေလည်း တောင့်တင်းနေကြပြီဖြစ်သည်။ တင်းထားသည့်စိတ်များလည်း တစ်စထက်တစ်စ လျော့ပါးလျက် ရှိတော့သည်။

ဓားဖြင့် ခုတ်ရသည်ကလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးပင်။ သည်လို ခုတ်လိုက်၊ ပိုလို ခုတ်လိုက်၊ ရေ့ကို တွက်လိုက်၊ နောက်ကို တွက်လိုက်၊ အပေါ်ကို ပင့်ခုတ်လိုက်၊ အောက်ကို ပိုင်းချလိုက်။ ဓားသည် အနေးအထားအမျိုးမျိုးသို့ ပြောင်းလဲနေရတော့သည်။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေရသည်။ ထင်ခုတ်သလို ပန်းပင်များညှပ်သလို စည်းချက်မှန်မှန် လုပ်နေ၍ မရပါ။

နှစ်နာရီလောက်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် အသက်ထွက်တော့မတတ်ပင် ရှိနေပြီး တောခုတ်ဓားကြီးကို ပစ်ချလိုက်ကာ လုဒလန်ကို ရော်ဘာလှေသို့ ပြန်ပြီး ကြီးခွေ အယူခိုင်းလိုက်သည်။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး ပူလောင်အိုက်စပ်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ရေအေးအေးတွင် စိမ်လိုက်ရသောအခါ အရသာကောင်းမွန်ထူးခြားလှပေသည်။ သို့သော် တခဏမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရေစီးအားက သန်လှသည်။ ကြီးအဆုံးအထိ မျောပါသွားသည်။ ထိုတွင် ကျွန်တော်သည် ရင်ဘတ်တွင် ကြီးတန်းလန်းကြီးနှင့် ချာရပတ်လည်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်မှာ မည်သို့မျှ ခုခံတွန်းလှန်နိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်နေသည်။ သစ်လုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် ဘာမျှခြား ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်မှာ ရေပေါ်တွင် ပေါ်နိုင်သည့် အား အင်မတန် နည်းနေသည်။ တရပဟောစီးနေသော ရေများက ကျွန်တော်အပေါ်တွင် ကျော်ဖြတ်သွားနေကြပြီး ကျွန်တော်ကို အောက်ဘက်သို့ရောက်အောင် တွန်းပို့နေကြသည်။

ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ရေပေါ်သို့ ဖေါတက်ရသည်။ ကမ်းပေါ်သို့ ဖြတ်ကန် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လုဒလန်နှင့် မစ္စမရန်ကလင်တို့သည် ခြေထောက်ကို စုံကန်ပြီး ကြိုးကို တအားဆွဲနေကြသည်။ ကျွန်တော်ကို ကမ်းဆီသို့ ဆွဲယူနိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

သို့သော် ရေစီးအားက သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းအားထက် အများကြီးသာလွန်နေဟန်ရှိသည်။ သည့်နောက်တွင်ကား ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် အတွေး

အမြင်များ မကြည်လင်တော့။

ကျွန်တော် တစ်ခုပဲသိသည်။ သူတို့လက်ထဲမှ ကြီးလွတ်သွားလျှင် ကျွန်တော်သည် ချာလပတ်လည်ပြီး အောက်ဘက်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးများပေါ်သို့ ကျသွားမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဝင်ဆောင်ပြီး ကျသွားမည်။ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာပင် ရေမွန်းသွားပြီး မကြာတင်မှာတင် ရေနစ် သေဆုံးသွားရပေတော့မည်။

လောလောဆယ်တွင် ကျွန်တော် အသက်ရှု၍မရပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် ချည်ထားသော ကွင်းလျှောသည် တင်းသည်ထက်တင်းလာပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းမှ လေများ ပိုညစ်ထုတ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်က ရေထဲတွင် နစ်မြုပ်မသွားစေရန် အကြောက်အကန် ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ခေါင်းသည် ရေပေါ်တွင် တစ်ခါတစ်ခါ ဖျံသာ ပေါ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော့်ကို လုဒလန်က ကယ်တင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်ကမူ ယင်းအဖြစ်ကို ကျွန်တော် မသိရှိခဲ့ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်ထံသို့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်သော အခါ လွန်ဆွဲနေကြသူနှစ်ဦးပမာ ပက်လက်လန်လဲမတတ် နောက်သို့ လန်နေကြသည်။ ထိုအပြင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပထမအကြိမ် မြင်တွေ့ရစဉ်ကထက် အများကြီး ဝေးကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဆွဲထားသောကြိုးကို လျှောဝေးကြရပြီဖြစ်သည်။ ရေစီး၏အားကို သူတို့ ထိန်းမထားနိုင်ကြတော့ပါ။

သည်သဘောက အဖဲဖြတစ်ခုပဲ ရှိသည်။

မြစ်က အနိုင်ရရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မြစ်၏ခွန်အားက အဆုံးမရှိပါ။ ထာဝရ ဖြစ်သည်။ အလဲ မလှဲစတမ်း။

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရပါသည်။ စိမ်းမြသော ရေအောက်မှနေ၍ အပေါ်ဘက် အလင်းရောင်သို့ ပြန်ရောက်နိုင်ရန် လက်နှစ်ဖက်ကို ယက်ပုတ်သည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကန်လှုပ်သည်။ အပြင် အထန် ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်သည်။

သို့သော် ရှုံးသည်။ ရှုံးပါသည်။ ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးရင်းပင် . . .

ကျွန်တော်၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး

ရုတ်တရက် သွားထိမိသည်။ ကျောက်တုံးက ရေညီတွေ့ဖြင့် ချောနေသည်။ ကျွန်တော် ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ခြေထောက်များက ကျောက်တုံးကြီးကို ထိမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်တုံးကြီးတွင် ပိကပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကျောက်တုံးကြီးကို ပွတ်တိုက်ပြီး အောက်ဘက်သို့ မျောပါသွားရန်သာ ရှိတော့သည်။

ကျောက်တုံးကြီးကို ကျွန်တော် ဖက်တွယ်ထားနိုင်မှဖြစ်မည်။ ကိုင်ဆွဲထားနိုင်မည့်နေရာတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရှာဖွေသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် တော်တော်ကလေး မြဲမြံငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အကြောင်းမှာ မြစ်ရေစီးသည် တစ်ကြိမ်တည်းတွင် အလုပ်နှစ်ခုကို မလုပ်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ရေစီးအားဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးတွင် ဖိတိုက်ထားချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကို ရေထဲတွင် ချာရပတ်လည်ပြီး သွားအောင် မဆောင်ကြဉ်းနိုင်ပါ။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျောက်တုံးကြီးတွင် ဖိကပ် ပိတိုက်နေရင်း နေရာမြဲငြိမ်မှုကို ရရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးကြီးတွင် ပပ်ကြားအက်ကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုပပ်ကြားအက်အတွင်းသို့ ကျွန်တော် လက်ကိုနှိုက်သွင်းလိုက်သည်။ လက်တစ်ဆုပ်စာ ရရှိသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပပ်ကြားအပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျောက်စွဲထားလိုက်ပြီးနောက် အပေါ်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုးတင်လိုက်သည်။

အပေါ်ဘက် လက်လှမ်းမီရာတွင် နောက်ထပ် ပပ်ကြားအက်တစ်ခုကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရပြန်သည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံး ကိုင်စရာ ရရှိသွားပေပြီ။ ကြိုးကလည်း ထိန်းထားသည်။

ကျွန်တော် အတင်းလူးလွန်ပြီး အပေါ်ကို ထိုးတက်နေသည်။ ပပ်ကြားအက်များကို နှိုက်ကိုင်ထားသော ကျွန်တော့်လက်များ မတရား နာကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်၏ခေါင်းသည် ရေပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်နိုင်ပါသည်။

လုဒလန်နှင့် မစွစရန်ကလင်တို့သည် အောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ရောက်ရှိနေကြပြီး ကြိုးကို သစ်ပင်ကြီးတစ်ခုတွင် ရစ်ပတ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့အင်အားတွင် သစ်ပင်၏အားကို ထည့်ပေါင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကို အပေါ်ဘက်သို့ရောက်အောင် ထပ်တင်လိုက်သည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်၏ခေါင်း အထက်ဘက် တစ်ကိုက်လောက်တွင် ကျောက်တုံး၏ ထိပ်ပိုင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်သို့ ကျွန်တော် တက်နိုင်ခဲ့လျှင် . . .

သို့သော် ရေစီးအားက ကျွန်တော်၏ခြေထောက်များကို ဆွဲယူသွားနေသည်။ လက်ဝဲဘက်သို့ ဆွဲယူသွားနေကြသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေစီးကြောင်းအတွင်းသို့ ပြန်လည် ဆွဲယူသွားနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းနေကြသည်။

ကျွန်တော်၏ခြေထောက်များကို ကျွန်တော် ပြန်ဆွဲယူ၍ မရဘဲ ရှိနေသည်။ သို့သော် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်နိုင်မလား၊ ခြေထောက် နှင်းစရာ တစ်နေရာရမလား၊ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို နှင်းထားနိုင်မလား။

ခြေကုပ်တစ်ခု ရရှိရန်အတွက် ကျွန်တော်၏လက်တစ်ဖက်ကို နေရာရွှေ့ရမည်။ ယင်းသို့ လက်တစ်ဖက်ရွှေ့လိုက်လျှင် ဆုပ်ကိုင်ထားမှုများ အားလုံး ပြုတ်ထွက်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ် အကွဲပေါက် တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုအကွဲပေါက်ကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင် နိုင်မည်လား . . .

ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ပါသည်။

လက်နှစ်ဖက် ခြုံမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်မိပြန်သော်အခါ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ကိုယ်ကို အပေါ်ဘက်သို့ ဆွဲတင်ရပြန်သည်။ ရေပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်၏ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပေါ်သွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး မြို့တင်လိုက်သောအခါ ခါးအထိ ရောက်သွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစား လိုက်ပြန်သောအခါတွင်ကား ကျွန်တော်သည် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်သို့ မှောင်လျက်သား ဝုန်းကန် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

သို့သော် အတော်ကလေးကြာမှပင် ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်ထားသော ကြိုးကွင်းကို လျှော့လိုက်ပြီးမှပင် ကျွန်တော် အသက်ကောင်းကောင်းရှူနိုင်သည်။

“အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”

လူဒလန် အော်ပြီး မေးသည်။ သူ့အသံက နီးနီးကလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ပြန်မဖြေနိုင်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်မိသောအခါ သူ့

နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်နှင့် ခုနစ်ပေလောက်သာ ဝေးကွာသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူဒလန်နှင့် မစ္စဖရန်ကလင်တို့သည် ကမ်းပါးထက်တွင် ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြွားဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ခုနစ်ပေ။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော့်အကြားရှိ ရေလက်ကြား တလေးထဲတွင် အမြှုပ်ဖြူဖြူများထနေသော သေမင်းတမန် မြစ်ရေစိမ်းစိမ်းသည် ထရဟော စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

သိပ်မဝေးပါ။ ခုနစ်ပေတည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် အသာကလေး ခုန်လိုက်ရုံပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ရေစီးကြောင်းအတွင်းသို့လည်း အသာကလေးပင် ကျသွားနိုင်သည်။

ကျွန်တော်သည် အမောဖြေပြီး အားများ ပြန်ပြည့်လာသည်အထိ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေမိပါသည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့်ပင် အားပြန်ပြည့်လာခြင်း မရှိပါ။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အားတင်းရသည်။ ကလေး တလေးတွေတောင် ခုနစ်ပေလောက်ကို အသာကလေး ခုန်နိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်ကလည်း သူတို့လိုပင် ခုန်လိုက်ရုံပဲဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ် တလေးပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခြေချော်လတ်ချော် ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် . . .

သူတို့သည် ယခုအခါ ကြိုးကို သစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ထားကြသည်။ သူတို့က . . .

“ခုန်ပါ။ ခုန်လိုက်ပါ”

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် ခုန်လိုက်သည်။

အလွယ်ကလေးပင်။

+ + +

ကျွန်တော်တို့သည် မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်မတိုင်မီအထိ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်းကို ပြန်လည် စတင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော်လည်း အလွန်အမင်း

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ အခြားနှစ်ယောက်ကလည်း အသုံးမဝင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာစားသည်။ နားသည်။ ဆေးလိပ်သောက်သည်။ ဝိစကီနည်းနည်းသောက်သည်။ ကော်ဖီတွေ တော်တော်များများသောက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ကျွန်တော်သည် ကျောတန်နီကလစ် ပြန်ဖြစ်လာတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အသိစိတ်ကြောင့်ပင်လော သို့မဟုတ် အခြား တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်ပင်လော မပြောတတ်။ ထိုင်ရာမှထပြီး တောလိုက်ခေးကြီးကို လွဲယမ်းလျက် ရှိနေပြန်တော့သည်။

ထိုနေ့မှာပင် ရေမော်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန်ကား မမျှော်လင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နေရာမှနေ၍ ရေမော်ထိပ်ကို မြင်ပင် မမြင်ကြရသေးပေ။

ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် ဤရေမော်သည် တဖြောင့်တည်းဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ညနေဘက်တွင် ကျွန်တော်တို့ သိမြင်လာရသည်မှာ မြစ်သည် မျဉ်းဖြောင့်အဆုံးတွင် တစ်ဖက်သို့ ကွေ့ကောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပြီးမြောက်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ရေမော်ကွေ့ကို တွေ့ရှိရခြင်းကပင် အကျိုးသက်ရောက်မှု ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သိမ်းသောအခါ လုဒလန်နှင့် မစ္စဖရန်ကလင်တို့ကို ကျွန်တော် ကြည့်မိပါသည်။ သူမလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိပါသည်။ သူမ၏ဆံပင် ဖြူနေပြီဖြစ်သော်လည်း အစဉ်တောက်ပြောင်လျက် ရှိခဲ့သည်။ သူမ၏ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်မှုနှင့် စိတ်ဓာတ်ကောင်းမွန်မှုကို ပြသလျက်ရှိသည်။ ယခုမူ တစ်ခေါင်းလုံး ချွေးတွေရွဲရွဲစိုနေပြီး ဆံစများ ဖရိုဖရဲကျနေကြတော့သည်။ သူမ၏အသက်အရွယ်မှန်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း သူမ၏အသက်အရွယ်ကို နားလည်နေဟန် ရှိတော့သည်။

ရှေ့ဘက်တွင် ကျွန်တော်က ဓားကြီးတယမ်းယမ်းဖြင့် သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များကို ခုတ်ထွင်နေသည့်အချိန်တွင် လုဒလန်နှင့် မစ္စဖရန်ကလင်တို့က နောက်တွင် အပျင်းထူ၍ မနေကြပါ။ ကျွန်တော် ခုတ်ထွင်ထားသည်များကို သူတို့က ဖယ်ရှားပစ်ကြပါသည်။ လမ်းကြောင်းကို ကောင်းမွန်အောင် ရှင်းလင်းပေးကြပါသည်။

အရှိကို အရှိအတိုင်း ပြောရလျှင် သူတို့၏လုပ်ဆောင်မှုများသည်

ဘာမျှ မများပြား မကြီးကျယ်လှသော်လည်း သူတို့ လုပ်နိုင်သမျှကို အစွမ်းကုန် လုပ်ကိုင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညက စကားဝိုင်း မရှိပြေပါ။

ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် ဘယ်သူကမျှလည်း မှီဟင်းစားရန် စိတ်ဆန္ဒ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါ။ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင်လည်း မည်သူမျှ မှီတစ်ပွင့် ချိုးနိုင်လောက်အောင် ခွန်အား မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် စည်သွတ်ဗူးများကိုသာ မှီဝဲကြရတော့သည်။ ထို့နောက် ကော်ဖီပူကလေး သောက်ပြီး အိပ်ရာထဲသို့ တချိုးတည်း ဝင်ရောက်ကြပါတော့သည်။

စခန်းတစ်ခုတည်းတွင် နှစ်ညအိပ်ကြရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ကြပါ။

ညတာကလည်း တခဏကလေးဟု ထင်ရပါသည်။ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားကြပြီး တရေးနိုးသောအခါ မိုးလင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းပြီး နာကျင်လျက်ရှိပါသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း သိပ်ပြီး ကြည့်လင်လန်းဆန်းခြင်း မရှိပါ။

လုဒလန်နှင့် မစ္စဖရန်ကလင်တို့ကိုလည်း သူတို့ ဘယ်လိုနေကြသနည်းဟု ကျွန်တော် မမေးပါ။ မေးစရာလည်း မလိုပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် လှုပ်ရှားနေကြပုံက သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်ကြီးတွေကဲ့သို့ ဖြစ်တော့သည်။ သုန်မှုန်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

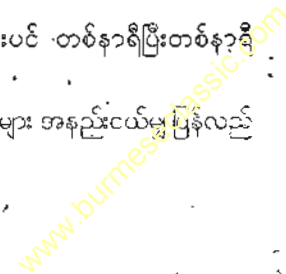
နံနက်စာ စားကြတော့လည်း သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ကြသည်။

သစ်တောကြီးနှင့် စစ်ခင်းကြပြန်ဦးမည် ရှိသောအခါ ကျွန်တော်လိုပင် သူတို့လည်း သက်ပြင်းကြီးများ ချကြပြန်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် သည်လုပ်ငန်းကို ရှောင်လွှဲ၍မရနိုင်ကြပါပေ။

ဒုတိယနေ့တွင်လည်း ပထမနေ့အတိုင်းပင် တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မာကျောတောင့်တင်းနေသော ကြွက်သားများ အနည်းငယ်မျှ ပြန်လည် ပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် အပူချိန်ကမူ တက်သည်ထက် စက်နေပါသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဝဲဩယသံသရာ ချာချာလည်ပတ်နေရတော့သည်။ သည် နေရာတွင် မကောင်းသမျှ ဟိုနေရာတွင် ပိုဆိုးနေပါသည်။

နေတာ ကြာညောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လူတစ်ယောက်ဟု မထင်မှတ်မိတော့ဘဲ အချိန်မှန် လှုပ်ရှားနေသော ကိရိယာတစ်ခုဟုသာ အောက်မေ့မိတော့သည်။ စိတ်တွင် ထိခိုက်ခံစားနေရသည် များက အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါ။ ပြဿနာက ခံနိုင်ရည် ဘယ်လောက်ရှိသနည်း ဟူသည့် အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စ ပြီးမြောက်သွားရန် စိတ်ဆန္ဒရှိနေဖို့ ပင် ဖြစ်သည်။

သည်နှစ်ခုအနက် တစ်ခုခု မရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ လှည့်ပြန်ကြဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ သည်အရည်- အချင်း နှစ်ရပ် မရှိကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဤမျှလောက်ကြီး ဒုက္ခ ဆင်းရဲခံရပြီးသည့်နောက်တွင် ဆက်လက်ပြီး ဒုက္ခဆင်းရဲ မခံချင်တော့သည့် စိတ်များ တိုးပွားလာတော့သည်။ တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွားနေတော့သည်။ ထပ်၍ ထပ်၍ ထပ်၍ တိုးပွားနေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤလုပ်ငန်းကြီး လုံးဝ ပြီးမြောက်သွားခြင်းမှာ မမျှော်- လင့်ဘဲ ပြီးမြောက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့မြင်ကွင်းကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုက ဖုံးကွယ် ထားသည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးကို လွန်လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ဆက် ပြီး ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြရဦးမည်ဟု ထင်ထားခဲ့ကြသည်။

တကယ် တကယ်တွင်မူ ထိုကျောက်တုံးကြီးသည် ရေမော်၏ အပေါ် ထိပ်တွင် တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကျောက်တုံးကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘေးချင်းယှဉ်မိသောအခါ အံ့ဩ ဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။

မြစ်ရေပြင်သည် အနည်းဆုံး ရှေ့တစ်မိုင်လောက်အထိ ညီညာပြန့်ပြူး ပြီး ကြည်လင်စိမ်းမြလျက် ရှိတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့တွင် ကုန်ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးရသည့်အလုပ် က ကျန်ရှိနေသေးသည်။

အင်မတန် ပင်မန်းသော အလုပ်ကြမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ကုန်ပစ္စည်း များကို ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ရောက်အောင် မနိုင်မနင်း သယ်ပိုးကြရသည်။ ကျွန်တော် တို့ ကျိန်ဆဲမိကြသည်။ သည်လုပ်ငန်းကို မစခဲ့မိလျှင် ကောင်းမည်ဟု ယူဆမိကြ သည်။ အပွန်းအပဲ့ အစင်းအခြစ်များ ဖြစ်ကြရသည်။ ပိုးကောင်မွှားကောင်တွေ ၏ အကုတ် အကိုက် အထိုး အဖောက် ခံကြရပြန်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့တွင် ဆက်လက်၍ ချီတက်ရမည်ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်က-ခိုင်မြဲစွာ ရှိနေကြ၍လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် သည်စခန်းတွင် တတိယ ညအဖြစ် မအိပ်ချင်ကြ၍လည်းကောင်း နောက်ဆုံးတွင် လုပ်ငန်းပြီးမြောက် အောင်မြင်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပစ္စည်းများ သယ်ရသည့်ကိစ္စတွင်လည်းကောင်း၊ ရော်ဘာလှေကို လေထိုးရသည့်ကိစ္စတွင်လည်းကောင်း ပြန်လည်စဉ်းစားမနေ တော့ဘဲ ဘီလုံးငှက်ပုံပြင်ကလေးကို ရည်စူးပြီး ရယ်စရာပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ဘီလုံးငှက်ကလေးအတွက် ဘာလုပ်စရာများ ရှိသေးသလဲ” သို့သော် မည်သူမျှ မပြုံးမရယ်ကြပါ။

သို့သော် ပဲ့ချိတ်စက်သံကလေး ဧည့်ထွက်လာသောအခါတွင်ကား အားလုံးပင် ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသွားကြဟန် ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရေမော်ထိပ်မှ လှမ်းမြင်ခဲ့ရသော တစ်ခိုင်ခနီကို လွန်မြောက်ပြီး မြစ်အကွေ့သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင်လည်း မြစ်ရေပြင်သည် ဘာမျှ အတားအဆီးမရှိဘဲ ရှင်းလင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အကွေ့- အကောက် တစ်စုံတစ်ရာလည်း မတွေ့မြင်ရပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ရေကြောင်း အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် ဆန်တက်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ အဝေးကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် အနည်းဆုံး သုံးလေးမိုင်တော့ ကောင်းမွန်စွာ သွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအဖြစ်က အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ညနေ ဖိုးချုပ်တွင် ပြုလုပ်နေကျရ အလုပ်ကို ပြုလုပ်ကြရပါသည်။ စခန်းချ ရပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထွက်ချိန် နောက်ကျခဲ့သဖြင့် စခန်းချသည့်အလုပ် ကို သုတ်ခြေတင်ကြရပါတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် တဲထိုးသည့် လုပ်ငန်းတွင် ကျင့်သားရသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အများကြီး မြန်ဆန်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့တွင် ခွန်အားလည်း အတော်ကလေး ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးနေကြပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဘာစားချင်သည်ကိုလည်း ဆွေးနွေးနိုင်ကြသည်။ ချက်ချိန် ပြုတ်ချိန်လည်း ရရှိသည်။

ကျွန်တော်က ညဇာစားရင်း လှေလှန်နှင့် မစ္စဖရန်ကလင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေမိသည်။

သူတို့သည် အထူးပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေကြ ဟန် ရှိသည်။ သို့သော် လူကြီးတွေကို အထင်သေး အမြစ်တင်ဖွယ်ရာ မသင့်ကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် သတိပေးမိသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော် လည်း သူတို့လိုပင် ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်နေပြီး သူတို့လိုပင် မသပ်မရပ် ဖြစ်နေမည် မှာ သေချာပါသည်။ သည်အချိန်တွင် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ပြန်မတွေ့မြင်ရသည် မှာပင် ကောင်းမွန်ပါသည်။

သို့သော် သည်နေရာတွင် ကျွန်တော် မှားသွားပါသည်။ မစ္စဖရန်ကလင် ၏ တဲကဲတွင် မှန်ရိုးတူပါသည်။ သူမသည် တဲထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက် ကွယ်သွားပြီးနောက် ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူမ၏ဆံပင်များသည် သေသေ- သပ်သပ် ကြော့ကြော့မော့မော့ ရှိနေကြသည်။ သူမ၏အဝတ်အစားများလည်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူမ၏မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် သူမ၏ကျောဘက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ဝှက်ပြီး ယူလာဟန် ရှိသည်။

“အဲဒါ အာဖြစ်မလဲ။ မှန်းကြည့်ကြစမ်း”

သူမက ပဟေဠိပင် ဝှက်နေသေးတော့သည်။

“မင်္ဂလာ ကိတ်မှန်ကလေးလား”

ကျွန်တော်က မဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုကို တွေးပြီး ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏စကားက မထက်မြက်လှပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ

ဤလိုမျိုး ဉာဏ်ကြီးရှင် လုပ်တမ်းကစားနိုင်လောက်အောင်လည်း မည်သူ့တွင်မှ ထက်မြက် ကြည်လင်နေခြင်း မရှိပါ။

သူမက . . .

“ဒါဆိုရင်တော့ မမှန်သေးဘူး။ မှန်အောင် ပြောနိုင်လို့ရှိရင်တော့ ဒါ ကလေးကို မင်း ရမှာပဲ”

သူမက ဘရန်ဒီပုလင်းတစ်ဝက်ကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးလိုက် သည်။

“အို . . . မဟုတ်တာဘဲ”

ကျွန်တော် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်း ရထိုက်ပါတယ်”

သူမက ကျောင်းဆရာမကြီးပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ပဟေဠိအဖြေ မှန်၍ ဤဆုရရှိခြင်း မဟုတ်။ ကျွန်တော်၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် ရရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဘရန်ဒီကို ချက်ချင်းပင် ဝှဲပြီး အရသာခံကာ သောက် နေမိသည်။ ထို့နောက် ဤပုလင်း ပါရှိကြောင်းကိုသာ နေ့လယ်က ပစ္စည်းဇာ ကို ဝတ်ပင်တပန်းကြီး ထမ်းသယ်နေရတုန်းက သိရှိခဲ့လျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သည်ပုလင်းကို အလေးခံပြီး သယ်မလာပါ။ အရက်တွေကို ကုန်အောင် သောက် ပြီး ပုလင်းခွဲကို မြစ်ထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်မည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအခါ ယင်းသို့ မပြုလုပ်ခဲ့မိသည့်အတွက်လည်း အများ ကြီး ကောင်းမွန်လျက် ရှိပါသည်။

သူမက . . .

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဘရန်ဒီဟာ တကယ် လိုအပ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆပြီး သည်ပုလင်းကို ကျုပ် ယူခဲ့တာပဲ”

“အမှန်ပဲပေါ့”

ကျွန်တော်က ဘရန်ဒီကို နောက်တစ်ကျိတ် ထပ်သောက်ရင်း ခြွင်းချက် မရှိ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သိပ်အများကြီး မသောက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သူ့ကို ချန်ထားပါဦး။ နောက် လိုအပ်မယ့်အချိန်တွေ ရှိနိုင်သေးတယ်”

“ဒီလို ရေမော်မျိုးလား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

ဘရန်ဒီပုလင်းကို ရုတ်တရက် လက်ဆင့်ကမ်း ပေးလိုက်သည်။ သူ လည်း ရထိုက်ပါသည်။ ထို့အတူ သူမလည်း ရထိုက်ပါသည်။

သို့သော် အမျိုးသမီးကြီးက ကောင်း မကောင်း ပြည့်ဝမ်းလို့သည့်

အရိပ်အယောင် မပြပါ။

“ဒီလို ရေမော်မျိုးတွေ နောက်ထပ် အများကြီးရှိသေးသလား”

ကျွန်တော် ထပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ရေမော်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သိသားပဲ။ မင်းကို ကျုပ် ပြောခဲ့

သားပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရေမော်တွေဟာ ဘယ်လိုမျိုးဆိုတာတော့ မပြောခဲ့ပါဘူး”

သူမ ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက်...

“ဒီရေမော်တွေက သိပ်ဆိုးတယ်။ ကျုပ် တွေဖူးသမျှမှာတော့ အဆိုး

ဆုံးတွေပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မစွဖရန်ကလင် ဒီ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့ဖူးတာပဲ။

တစ်ခုတော့ မှတ်မိနေရမှာပေါ့”

“ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိခဲ့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်တော်တော့ သေတဲ့အထိ မှတ်မိသွားမှာပဲ”

သူမက...

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ် ကောင်းကောင်း သတိမရဘူးနဲ့တူတယ်”

“မြစ်ရိတယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးတောင် မသိခဲ့ဘူးလား”

“သိပ်စောစော ကြိုပြီး မသိခဲ့ဘူး”

ထို့နောက် သူမက ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မေးလိုက်သည်။

“မင်း သည်ကနေ လှည့်ပြန်ချင်လို့လား”

“မပြန်ချင်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမက တွေးခေါ်နေခြင်းလောဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့ဖြင့်

သူမကို ကျွန်တော်က လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“မစွဖရန်ကလင်ကကော၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားချင်သလား။ တကယ်လို့

မသွားချင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်...”

သူမသည် မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော်ကို မကားဆုံးအောင် ပြော

ခွင့်ပေးလေ့ မရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ်ပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ် မပြန်ချင်ပါဘူး”

လူဒလန်ကိုလည်း မေးသင့်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆလိုက်သည်။ လွန်

ခဲ့သည့် နှစ်ရက်အတွင်းတွင် သူသည် ကြော့ကြော့မော့မော့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်-
လတ် မရှိပါ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားနိုင်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုလဲ။ ဂျပေကာကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“နောက်မှ။ အားလုံးကိစ္စပြီးသွားမှ”

သူက ဘရန်ဒီတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပြီး သူ ပြုံးနေကျအပြုံးဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဆွေးနွေးပွဲသည် ဤမျှသာဖြစ်သည်။ ရှေ့မဆက်
တော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အတွက် ကိစ္စပြီးမြောက်သွားပါသည်။

သဘောတူညီချက် ရရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ပြီး သွားကြမည်။

ဆုံးဖြတ်ချက် အတည်ဖြစ်ဆဲပင် ရှိသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မစွဖရန်ကလင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထပ်မ
ရှုပ် ပင် အတည်ပြုလိုက်သည်။ သူမ ပြင်ဆင်ထားသော နံနက်စာက မွှေးဖျံ့လှ
သည်။ သဘိုင်းထဲ ရောက်သူများပင် ထ၍ စားချင်လောက်သည်။ ကျွန်တော်
သည် မြူးကြွနေသော ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်လိုပင် အိပ်ရာမှ ထလာမိတော့
သည်။

မွှေးဖျံ့သော တင်းရန်များကို ကျွန်တော် ခံစားနေစဉ်တွင် သူမက
စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆုတ်ယူလိုက်ပြီး ယင်းစာရွက်ကို သစ်ပင်တွင် ဓားနှင့် စိုက်
ထားလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဲဒါက ဘာလဲ”

“မင်းတို့ စစ်တပ်ထဲမှာ ဘာခေါ်သလဲ။ အပိုင်းတစ် အမိန့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ အခုချက်ချင်း လုပ်ရမယ့်အမိန့်ပေါ့”

သူမက သစ်ပင်မှ စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ဘာပြောထားသလဲဆိုရင် အဆင့်အားလုံး တစ်ရက် အနားပေး
လိုက်သည်တဲ့”

“ဘာ”

ကျွန်တော် အာမေဒိုတ်သံ ပြုလိုက်သည်။

သူမက ရယ်မောကာ...

"ကျွန်တို့အနေနဲ့ ဒုက္ခ သုက္ခတွေ့ရလို့ ခံစားနေကြဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့အခု ဒီကနေသွားကြမယ်။ နေရာကောင်းကောင်းလေးတစ်ခု ရှာမယ်။ အဲဒီမှာ နားကြမယ်။ ရေချိုးမယ်"

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူမ၏စကားကို ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးပြီ။ မစ္စဖရန်ကလင် မမှတ်မိဘူးလား"

"ဘိုနီယိုကျွန်းမှာ အားလုံး အဲဒါမျိုးတွေ့ရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြစ်ရိုး

တစ်လျှောက်မှာ သဘာဝရေကူးကန်ကလေးတွေလဲ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ

အန္တရာယ်မရှိတဲ့နေရာ။ ကောင်းမွန် သာယာတဲ့ နေရာပေါ့"

"မိချောင်းတွေ မရှိဘူးပေါ့"

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

"မိချောင်းတွေက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာပဲ ရှိပါတယ် ဂျော့"

"ရေမြေတွေကော"

"သူတို့ကိုတော့ ကျုပ်တို့ သတိထားရမယ်"

"ခင်ဗျား သွားမှာပဲ မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

+ + +

မိုးကာတဲအတွင်းမှ ကြက်နာကြီးတစ်ကောင်လို ထွက်လာသော လူ့အလန်ကလည်း မစ္စဖရန်ကလင်၏ အစီအစဉ်ကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုပါ။ သူက ပျော်၍တောင် နေလိုက်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် သည့်ထက်ကောင်းမွန်သော နေ့တစ်နေ့ မရှိတော့ပါ။ အားလုံးပင် ပြည့်စုံကောင်းမွန်နေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပထမပိုင်းတွင် ဒုက္ခ သုက္ခများ တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ပို၍ပင် ကောင်းမွန်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးခန့် သွားမိသောအခါ နောက်ထပ် ရေမော်တစ်ခု တို့တွေ့ကြရပြန်သည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော ကျောက်တောင်နှစ်ခုကြားမှ ရေတံခွန် ငယ်ကလေးတွေ အဆင့်ဆင့် စီးကျနေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် အသက်ရှူ ရပ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့က အေးအေးဆေးဆေး သာသာယာယာများ အနားယူ ကြရမလားဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြရသည်။ ယခုတော့ ပေါများကြွယ်ဝလှသော သဘာပအန္တရာယ်ကြီးနှင့် နဖူးတွေ့ ရူးတွေ့ တွေ့ကြရပြန်ဦးတော့မည်။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။

တောင်ကျပ်က တိုတိုကလေးသာဖြစ်သည်။ တောင်နံရံများက ကျွန်တော်တို့အတွက် လှေကားထစ်များပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ခြေနင်း ကောင်းသည်။ အတက်ကောင်းသည်။

တောင်ကြားထိပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ မြစ်သည် ရေကန်ကြီးတစ်ခုလို ကျယ်ပြန့်သွားတော့သည်။ ထို့အပြင် သဲကမ်းပါးကလေးတစ်ခုလည်း ရှိနေသည်။ အပေါ်ဘက်တွင် သစ်ကိုင်း သစ်ခက်တွေကလည်း ရှင်းနေပြီး နေရောင်ခြည် လင်းလက်လျက် ရှိတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံးပင် ရေကူးကြပါသည်။ လက်ပစ်ကူး၊ အမြန်ကူး၊ အဝေးကူး၊ ခွေးကူး၊ ထိုမျှမက၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရေနှင့် ပက်ကြသည်။ ရယ်ကြရသည်။

ထို့နောက် သောင်ပြင်ပေါ်မှာ နေပူစာ လှူကြသည်။ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ စား၍ကောင်းလှသည်။ ထို့နောက် ငါးများကြသည်။

ထို့အပြင် သည်နေရာတစ်ဝိုက်မှာ မျှော့ကလည်း မရှိသလောက်ပင်။ ဦးကောင်မွှားကောင်များကလည်း လောကကြီးကို အလှဆင်သူများ ဖြစ်နေကြသည်။ ပန်းပွင့်ကြီးတွေကလည်း နေရောင်တွင် ငွားငွားစွင့်စွင့် ရှိနေကြသည်။

တောင်ပင်လယ်က ကျွန်းများအကြောင်း ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်စားတစ်ကားအတိုင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဘုရားသခင်ကို ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ဖွယ် ရှိသည်က ဂီတာများ မပါရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် တစ်ခု စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှု ကမ္ဘာကြီးတွင် အချို့သော အရာများ မရှိခဲ့လျှင် အများကြီး လွမ်းဆွတ်ရပါသည်။ ဥပမာ - ယမကာ၊ ရေချိုးရန် ရေနွေးနွေးနှင့် တနင်္ဂနွေ သတင်းစာ။

သို့သော် တဒေါင်ဒေါင်မြည်နေသော ဂီတာနှင့် ခေတ်ပေါ်တေးဂီတအဖွဲ့များ တစ်မိုင်လောက်အတွင်းတွင် ရှိမနေသည်ကတော့ အများကြီး ကောင်းပါသည်။

ဥနေစောင်းလာသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အမှောင်လွှမ်းလာသည်။

သို့သော် ကောင်းပါသည်။ မိုးကာတဲများ ဆောက်လုပ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ မီးဖိုကြီးတစ်ခုလည်း ဖိုထားပြီဖြစ်သည်။ များ၍ ရထားသော ငါးတွေကို ချက်ကြသည်။

လောကကြီးက သာယာနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့သည် အလားအလာကောင်းများကိုလည်း တွေ့မြင်နေကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြေပုံတွင်ကြည့်ပြီး နေရာဒေသနှင့် အကွာအဝေးတို့ကို တွက်ချက်ကြည့်ကြသောအခါ နောက်ထပ် မိုင်နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက်သွားလျှင် မစွစရန်ကလင် အကျွမ်းဝင်သော နယ်မြေအတွင်းသို့ ရောက်ရှိကြတော့မည်ဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးတွင် ရေမော်ကြီးကြီးမားမားများလည်း မရှိတော့ဟု သူမက ဆိုသည်။ ရေမော်သေးသေးကလေးများသာ ကျန်ရှိတော့ပြီး ပစ္စည်းများကို ထမ်းပိုးကြရဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း မပြောပလောက်ဟု ဆိုသည်။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့တာ နိဂုံးချုပ်သည့်အနေဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဘရန်ဒီသောက်သည်။

တစ်ယောက်က ဘုရားဝတ်ပြုသည်။

ထို့နောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

သို့သော် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါတွင်ကား ညကနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်

ဖြစ်နေတော့သည်။

သူတို့အားလုံး လေးယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးပင် ညစ်ပတ်ပေရေနေကြသည်။ နံစော်နေကြသည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံးတွင် သေမင်းတမန် လက်နက်များ အပြည့်ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် မိုးကာတဲများအတွင်းမှ တွားပြီး ထွက်လာကြသည်ကို သူတို့က သုန်သုန်မှုန်မှုန် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကြည့်နေကြသည်။

* * *

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

လေသံက စကော့တလန် တစ်နေရာရာမှဖြစ်သည်။ ဝလပ်စကိုမှ ဖြစ်ဖို့ ပိုများသည်။ အသံနေ အသံထား လေးသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အမူအရာ မရှိပါ။ သို့သော် မစွစရန်ကလင်ကို တွေ့မြင်သွားသောအခါ သူ့မျက်လုံးများ အံ့ဩသွားကြပုံ ရှိသည်။

“ကျုပ် မေးနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့... ”

“ကျွန်တော်တို့ အထက်ပိုင်းကို သွားကြမလို့ပဲ”

ကျွန်တော် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

သူက မစွစရန်ကလင်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး...

“သူကောလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ နှစ်နောက် ကျွန်တော်က တစ်ခါ ပြန်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကကော ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကင်းအဖွဲ့”

“ဘယ်တပ်ရင်းကလဲ”

“ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ခွင့်ပြုချက် ပါသလား”

“ပါတယ်”

“တပ် ခွင့်ပြုချက်”

“ဟုတ်တယ်”

သူက ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်များသည် ခေါသဖြင့် တွန့်သွားကြဟန် ရှိသည်။ ကုချင်မြို့က လူတွေကို အရူးတွေပဲဟု သူ ထင်မှတ်လိုက်ဟန် ရှိသည်။

“နာမည်တွေ ပြောပါ”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“မြစ်အထက်ပိုင်း ဘယ်ဘက်ကို သွားမှာလဲ”

ယင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

သူတို့ ဘယ်တပ်က ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်အနေနှင့် မှန်းဆရန်

မခက်ခဲ့ပါ။

အေးဆေးငြိမ်သက်သော စစ်သားလေးယောက်။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသည်။ သူတို့အားလုံး ညစ်ပတ်ပေရေလျက် ရှိကြသော်လည်း သူတို့သည် ခြေဖျားမှသည် ခေါင်းအထိ စစ်သားတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းနှင့် လက္ခဏာများ အပြည့်အဝ ရှိနေကြသည်။ တောင့်တင်းသည်။ သတိရှိသည်။ အရပ်အမောင်းကောင်းသည်။ အလုံးအထည်ကြီးသည်။ မျက်လုံးများ ဇူးရှု တည်ငြိမ်သည်။ လက်နက်များက လက်ထဲတွင် အသင့်ရှိနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ တောတွင်း ကိုယ်ဖျောက်ဝတ်စုံတွင် တပ်ဖွဲ့က အမှတ်အသားသော်လည်းကောင်း၊ ရာထူး အဆင့်အတန်းသော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ တပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် သူတို့သည် အက်စ် အေ အက်စ် ကွန်မင်ဒိုများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ သည်မှာ ရှိနေသည့်အကြောင်း ဖရက်ဒီတေလာက မပြောလိုက်ပါ။ သို့သော် ထိုသို့ မပြောလိုက်ခြင်း၏ သဘောမှာ ၎င်းတို့သည် အသိမပေးဘဲ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

“ဟီးယားဖို့မှာ အခြေအနေတွေ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

ဟီးယားဖို့သည် ၎င်းတို့၏ တပ်စခန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးများ ပုတ်ခတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားက ကြည်းတပ်ကလား”

“ဟိုတုန်းကပေါ့”

“သူကကော”

မစ္စဖရန်ကလင်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စဖရန်ကလင်က အငြိမ်းစား သာသနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ပဲ”

“သည်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟိုလူ သေးသေးကလေးကကော”

လူလန်ကို ညွှန်ပြပြီး မေးသည်။

“သတိထားပြောပါ။ သူက အနိပတ်ကြီးတွေတစ်လောက် လူတစ်ယောက်

ပဲ”

ကျွန်တော် ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

သူ ပြန်မပြုံးပါ။

“ဘယ်မှာလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ခွင့်ပြုချက်တွေ”

“စာရွက်စာတမ်းတွေတော့ မရှိဘူး။ ဝိုလ်ချုပ် ဝေါကာရဲ့ဌာနချုပ်က ဝိုလ်ကြီး တေလာနဲ့ ဟုတ် မဟုတ် မေးကြည့်ပါ”

လူလန်၏ အနိပတ်ကြီးက သူ့အပေါ်တွင် ဩဇာသက်ရောက်မှု မရှိသလို ဝိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဝိုလ်ကြီး ဟူသော ဝေါဟာရများကလည်း သူတို့အပေါ်တွင် ဘယ်လိုမှ ဩဇာသက်ရောက်မှု မရှိပါ။ ထို့အပြင် သူ့အနေနှင့် ကျွန်တော်၏စကားများ ဟုတ်မဟုတ်ကိုလည်း မည်သို့မျှ စုံစမ်းမေးမြန်းနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သူတို့မှာ ရေဒီယိုရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင် လောလောဆယ်တွင် သူတို့လက်ထဲမှာ မပါပါ။ ထို့အပြင် တေလာ ပြောသလို ရေဒီယိုသည် မည်သို့မျှ အသုံးမဝင်နိုင်သည်လည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အောက်ဘက်ကို ပြန်သွားကြပါ”

သူက ဖြည်းလေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မစ္စမရန်ကလင် ကြားဝင်လာသည်။ မဝင်ရသည့်အချိန်တွင် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏အသံက တိုးသော်လည်း ကောင်းမွန်စွာ ကြားသာသည်။ သူက သူမကို မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော်ကိုသာ ကြည့်လျက်...
“ခင်ဗျားဟာ စစ်သားတစ်ယောက်ဆိုရင် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ စဉ်းစားနိုင်မှာပဲ”

“တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေလို့လား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

သူ ပြန်မပြောပါ။

“ကျုပ်တို့ အထက်ဘက်ကို သွားကြမယ်”

မစ္စမရန်ကလင်က အလေးအနက် ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ သူက သူမကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးများ ထဲတွင် သန္နိဋ္ဌာန် ခိုင်မြဲမှုကို တွေ့မြင်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် အမိန့်မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အကြံပေးတာ

ကို ခင်ဗျားတို့ လက်ခံကြပါ”

သူ ပြောလိုက်သည်။

“အကြံဉာဏ်ပေးတာကို ကျုပ် လိုချင်လို့ရှိရင်... ”

သူမ၏စကား မဆုံးမီတွင် လုဒလန်က ကြားဖြတ်လျက်...

“ခင်ဗျားတို့ ခြေရာကောက်နေကြတာလား”

“ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်နေတာကို မစဉ်းစားပါနဲ့။ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား

တို့... ”

“ကျုပ် စကားဆုံးအောင် ပြောပါရစေ” လုဒလန် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော

လိုက်သည်။ “ခင်ဗျားတို့ဟာ ခြေရာခံနေကြတာဆိုရင် အသွားအလာ ရှိနေတာကို မကြိုက်ဘူး။ သည်နယ်ထဲမှာ သူပုန်တွေရှိနေတယ်လို့ ကျွန်ုပ်က လူတွေ ပြောလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားတို့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပါ။ ကျုပ်တို့ စောင့်နေမယ်”

အက်စ် အေ အက်စ် ကွန်မင်ဒို ခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူ့နာရီကို ကြည့်

လိုက်ပြီး...

“မြန်မြန် သွားကြပါ”

“သူတို့ တော်တော်နီးနီးမှာ ရှိသလား”

လုဒလန်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“သွားကြပါ”

“မသွားနိုင်ဘူး”

လုဒလန် ပြောလိုက်သည်။ သူက ပြတ်သားလှသည်။ မစ္စမရန်ကလင် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကွန်မင်ဒိုသည် သူ့လူသုံးယောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“သစ်ခက်တွေချိုးပြီး သောင်ပြင်မှာ ခြေရာတွေမရှိအောင် ဖျက်ပစ်ကြစမ်း”

“အဲဒါလောက် မြန်မြန်လား” လုဒလန်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကျုပ်တို့ လှေကို လှော်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ပဲခိုတ်စက်နဲ့ မောင်းလာတာ”

“ဘုရားသခင်”

သူ ဖြည်းဖြည်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို သူ အေးစက်စွာ ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ခြေရာခံပြီး လိုက်နေတာပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဝေးရက်လောက်က တွေ့ခဲ့တယ်။ အခု ကျုပ်တို့ဟာ သူတို့ ရွေ့မှာ ရောက်နေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ စစ်သားတွေဆိုရင်... ”

“ချို့ခိုပြီး တိုက်မလို့ပေါ့”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ သို့သော် သူ ဘာမျှ မပြောပါ။ သူ့လူ သုံးယောက်သည် သောင်ပြင်ပေါ်တွင် သစ်ခက်များ ဖြင့် ခြေရာ လက်ရာ ဖျက်နေကြသည်။

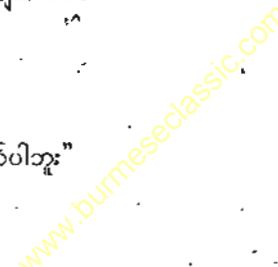
“ကောင်းပြီ။ ကျုပ်တို့ စခန်းချနေကြမယ်။ လှေကို ငှက်ထားမယ်။ တွာပဲတို့လဲ ပုန်းနေကြမယ်” လုဒလန် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် တို့နောက်ဘက်ရှိ သစ်တောဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးဖြုတ်လျက်...

“ဘယ်လောက်ဝေးဝေးမှာလဲ”

“အား... အဝေးကြီးပဲ”

ကျွန်တော်က...

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ဝင်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါဘူး”

“မလွယ်ဘူး”

သူ့ ဘယ်လိုခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ သူတို့ သည် ရန်သူကို တောထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ခြေရာခံခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို ဆွဲခိုတိုက်ခိုက်နိုင်ရန်အတွက် သူတို့ရှေ့သို့ ရောက်အောင် တစ်ကွေ့တစ်ပတ်ကြီး လာခဲ့ကြရသည်။ ယခုတော့ အတော်ခွကျပြီး အပြောရ အဆိုရခက်သော အရပ်သားသုံးယောက်ကြောင့် ကြီးပမ်းထားရသည်များအားလုံး အလကား ဖြစ် ချေပြီ။

ကျွန်တော်၏ သဘောပေါက် စာနာမှုကို ရိပ်မိသွားဟန်ရှိသည်။ ရော်ဘာလှေကလေးကို ကျွန်တော် လေလျှော့ပြီး ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲယူလာချိန် တွင် ကျွန်တော့်အနီးသို့ သူ ရောက်ရှိလာပြီး . . .

“ခင်ဗျားက ခြေလျှင်တပ်ကလား”

“ဟုတ်တယ်”

“တောတွင်း အတွေ့အကြုံ ရှိသလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပဲ”

“ဟိုနှစ်ယောက်ကကော”

“သူက ဗမာပြည်မှာ တိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ဆယ့်လေး နံပါတ် တပ်မ- တော်ကပဲ။ သူ့မှာ တောတွင်းအတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးပဲ”

“အဖိုးသမီးကြီးကကော။ သူဟာ သာသနာပြုတစ်ယောက်ဆိုရင် . . .”

“သူက သည်အရပ်မှာနေခဲ့တယ်။ ဂျပန်တပ်တွေ မတွေ့အောင် နှစ်နှစ် လုံးလုံး ပုန်းနေခဲ့တယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ့ ဘာစဉ်းစားနေမည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မကောင်းနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ရိုးရိုး ခရီးသွားတွေ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှင့် လုံးဝ မတွေ့ခဲ့လျှင် သူ့အဖို့ အများကြီး ကောင်းပေးလိမ့်မည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ကျွဲပြီး ရော်ဘာလှေကို သယ်ပေးသည်။ တောတွင်း သို့ ကိုက်သုံးဆယ်လောက် ရောက်အောင် သယ်သွားကြသည်။ သစ်ပင်တွေ ကြားထဲတွင် သစ်ခက်တွေနှင့်ဖုံးပြီး ထားခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် မြစ်ကမ်းပါးသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြပြီး ကျွန်တော်တို့၏ ခြေရာလက်ရာတွေအားလုံးကို ဖျက်ပစ်ကြရသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပါ။ သည်ကနေပြီး အရှေ့ဘက်ကို မိုင်ဝက်လောက်သွားပါ။ သည်ဘက်ကို သွားပါ”

ကျွန်တော့်ခါးတွင် လမ်းညွှန်အိမ်မြောင် ရှိပါသည်။ သို့သော် သူက သေချာအောင် လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။

“တောကောင်တွေသွားတဲ့ လမ်းကို လုံးဝ မဖြတ်ကြပါနဲ့။ ဟုတ်လား။ မီးမဖိုပါနဲ့။ ဘာမှ မချက်မပြုတ်ပါနဲ့။ ရေဗူးကိုပဲ ဆောင်ထားကြပါ”

ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ . . .”

“နားထောင်ပါ။ အဝတ်မလျှော်ပါနဲ့။ ဆပ်ပြာနံ့ကို မိုင်ဝက်လောက် ကနေ ရနိုင်တယ်။ အနံ့က သိပ်ပြဿနာဖြစ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျား သွားကိုတောင် မတိုက်ပါနဲ့။ အပေါ်အပါးသွားရင် ကျင်းတူးပြီး ချက်ချင်း ပြန်ဖုံးထားပါ။ ဟိုနား သည်နား မလျှောက်ကြပါနဲ့။ ငှက်တွေ မျောက်တွေက အသံပေးနိုင်တယ်။ အဲဒီ တော့ ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေကြပါ”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရမလဲ”

သူ ပခုံးကို တွန်လိုက်ပြီး . . .

“တစ်နာရီ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ရက်။ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကကော”

“ကျုပ်တို့ ရှိနေမှာပေါ့။ သည်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေမှာပေါ့။ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားတို့ကို လာပြောမယ်။ ကဲ . . . သွားကြပေတော့”

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့စကားကို လိုက်နာသည့်အနေဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။ မြစ်ကမ်းပါးမှ ဝေးရာသို့ ခွာခဲ့ကြပါသည်။

သိပ်ပြီး တောတိုးရခြင်း မရှိပါ။ သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် အလင်း ရောင် မရှိသဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ သိပ်မဖြစ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ သတိထားပြီး လျှောက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေရာများကို အလိုလိုဖျက်ပြီး ဖြစ်ပေရန် ကျွန်တော်တို့နောက်တွင် သစ်ခက်များ ဆွဲထားကြပါသည်။ သို့သော် တကယ် တကယ်တွင်မူ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေရာ များ ထင်မကျန်ရစ်သလောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြေပြင်တစ်လျှောက်တွင် သစ် နွက် သစ်ဆွေးများက ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နင်း လိုက်လျှင် သစ်ဆွေးများ ခွက်ဝင်သွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြန်ပြီး ဖောင်း

ရှာကြပါသည်။

ခရီးအစပိုင်းတွင် ကျွန်တော်က မောင်းချမ်းကို ထုတ်ပြီး သစ်ပင် တစ်ပင်ဆီသို့ အမှတ်အသားပြုရန် လျှောက်သွားပါသည်။ သို့သော်...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မစ္စဖရန်ကလင်က မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က...

“သစ်ပင်မှာ မှတ်မလို့၊ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ အပြန်လမ်းကို ရှာတွေ့မှာ

ပေါ့”

သူမက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

“မမှတ်ပါနဲ့။ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းပျောက်နေလိမ့်မယ်”

“မပျောက်ပါဘူး” သူမ ပြုံးလိုက်ပြီး “မင်းအနေနဲ့တော့ ပျောက်ချင် ပျောက်မှာပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ မပျောက်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အားလုံး အတူတူချည့်ပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် ယခုအခါ မြစ်နှင့် ကိုက်သုံးဆယ်လောက်ပဲ ဝေး သေးသည်။ သို့သော် မြစ်သည် ဘယ်နေရာတွင် ရောက်သွားပြီ မသိ။ ကျွန်တော် အနေနှင့် ဘယ်ဘက်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် အားလုံးပင် အတူတူချည့် ဖြစ်နေတော့ သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က...

“လမ်းကို ကျုပ် သိပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားတတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီး တယ်။ တော်တော်ကလေးတော့ လေ့လာထားရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ကောင်း ကောင်း သိပါတယ်”

ကျွန်တော် အဝင်မကျသဖြင့်...

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

“မှတ်ထားတာပဲပေါ့။ မှောက်နေတဲ့သစ်ရွက်၊ လိမ်နေတဲ့သစ်ကိုင်း၊ ပုဂံ နေရာ သည်နေရာမှာတွေ့ရတဲ့ သေးသေးမွှားမွှားကလေးတွေပေါ့။ သည်အရပ် မှာနေတဲ့လူတွေက ဘယ်သူမှ လမ်းကို မမှတ်ကြပါဘူး။ သူတို့ဆီက ကျုပ် သင်ထား ရတာပဲ”

သူမက မကြာ မကြာဆိုသလို တွေ့ရ မြင်ရတာကလေးတွေကို

လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုအနီးရှိ သစ်ကိုင်းတစ်ခု၊ လိပ်ဝတ်နေ သော နွယ်တစ်ခု၊ ပုံသဏ္ဍာန် ထူးခြားသော မြို့ပွင့်တစ်ပွင့်။

လေးငါးဆယ်ပေတိုင်း လောက်မှာပင် ထူးခြားတာကလေးတစ်ခု ရှိ တတ်သည်။ သို့သော် သည်အထိလည်း ကျွန်တော်အတွက်တော့ မလွယ်သေး ပါ။ သည်အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေကို အစီအစဉ်လိုက် မှတ်ထားနိုင်ဖို့ စာရွက် နှင့် ခဲတံ ဆောင်ထားရမလို့ ဖြစ်သည်။

သူမကမူ ကျွန်တော်၏အဖြစ်ကို ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းအနေနဲ့ သည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် နေဖူးပြီး သေသေ- ချာချာကလေး လေ့လာသင်ကြားလိုက်မယ်ဆိုရင် ကောင်းကောင်း တတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ပြောတာ ယုံပါ”

ကျွန်တော်တော့ မယုံပါ။ သည်လို သိရှိနိုင်ဖို့အတွက် လူတစ်ယောက် ၏ မှတ်ဉာဏ်သည် ကွန်ပျူတာလို ကောင်းမွန်နေရပေမည်။

လူဒလန်ကတော့ ပျော်နေပုံရသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သတိထားပြီး လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ နောက် ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကွက်လပ်ငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားကြ သည်။ သစ်ပင်ကြီး နှစ်ပင် သေဆုံးကာ ခြောက်သယောင်းသွားသဖြင့် နေရောင် ရရှိရာ ချုံငယ်ကလေးများ ဖြစ်ထွန်းနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အနီးတွင် မြေဆိုးများနှင့် တခြား အန္တရာယ်ပြုနိုင် သော အကောင်များ ရှိ မရှိ ကင်းထောက်ကြပြီးနောက် ချုံငယ်ငယ်ကလေး တစ်ခုအောက်တွင် ဝင်ရောက် ခိုလှုံကြရသည်။

ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားလိုက်မိ သည်။

နှစ်ရက်။

ကျွန်တော်က သည်အကြောင်းကို ပါးစပ်မှလည်း ထုတ်ပြောလိုက်မိ သည်။ ထိုအခါ မစ္စဖရန်ကလင်က တားမြစ်လိုက်ပြန်သည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး စကားမပြောပါနဲ့။ ဆေးလိပ်မသောက်ပါနဲ့။ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေဟာ တော်တော်နဲ့ ပျောက်မသွားဘူး။ အကြာကြီး ရှိနေနိုင် တယ်”

ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်စကားဆိုရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သောအခါ သူမ

က တိတ်တိတ်နေရန် နှုတ်ခမ်းစုံပေါ်တွင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း တင်လိုက်သည်။

+ + +

စကားမပြောဘဲ နေရခြင်းနှင့် မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေရခြင်း တို့သည် အတော် မသက်သာသည့် လှုပ်ငန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နေရာတိုင်းမှပင် ခုခံပုန်ကန်လျက် ရှိပါသည်။

စကားပြောချင်တိုင်း ပြောလိုရသည့်အချိန်တွင် မပြောဘဲနေရခြင်းသည် ဘာမျှ အပန်းမကြီးပါ။ အကြောင်းမှာ ကိုယ်ပြောချင်သည့်အချိန်တွင် ပြောနိုင် သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စကားမပြောရဟု ဆိုသော အချိန်တွင် ကား စကားပြောလိုစိတ်များက တားမနိုင် ဆီးမရ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း သည်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ လှုပ်ချင် ရှားချင် နေ သည်။ အငြိမ်မနေနိုင် ဖြစ်နေသည်။ လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ကြွက်သားတွေ ရှိနေ ခြင်းက လှုပ်ရှားဖို့ ဖြစ်သည်။ မလှုပ်ရှားရသောအခါ ဆန္ဒပြနေကြတော့သည်။ တိုနားက တောင့်သလိုလို သည်နားက အောင့်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သွေ့ပြန် ကြောတွေကလည်း ဦးနှောက်ကို သတင်းပို့နေကြသည်။ ဦးနှောက်ကို အပြော ခိုင်းနေကြသည်။ ဆန့်လိုက်ပါလား၊ လှည့်လိုက်ပါလား၊ လိမ်လိုက်ပါလား စသည်ဖြင့်။

ယခင်တုန်းက သည်လိုမျိုး ကျွန်တော် ထိန်းချုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် စစ်တပ်ထဲတွင် သင်တန်းတက်စဉ်ကသာ ဖြစ်သည်။ ကြာတောင်း ကြာလှပြီ။ ကောင်းကောင်းပင် မမှတ်မိချင်တော့။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ မသက်သာသည့် အလုပ်တစ်ခုဟု သာ သိရသည်။ အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံနေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကြည့်ပါ။

လူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုင်နေရသည်။ သူတို့ကို ကြည့်နိုင်သည်။ ကြည့်နေရသည်။ သို့သော် စကားမပြောရပါ။ စကားပြောစရာအကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်ရှိနေမေ့ မပြောရပါ။ ထိုအခါ စိတ်ထဲက သိပ်ပြောချင်လာသည်။ ထိုအခါ နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်ခန္ဓာက အငြိမ်မနေနိုင် ဖြစ်လာ

သည်။ လှုပ်ရှားချင်လာသည်။

သည်လိုမျိုး ငါးမိနစ်ပြည့်အောင် နေကြည့်ကြစမ်းပါ။

သင်တန်းတက်တုန်းက အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်များကို အမှတ်ရလာသည်။ ထိုအထဲက အချို့သော နည်းများကို ယခု လုပ်စမ်းကြည့်မိသည်။

အသံထွက်ပြီး စကားမပြောရလျှင် စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ် ပြောနိုင်ပါ သည်။ စိတ်ထဲမှာ ကြိုက်သလောက် ပြောနေပါ။ နံ့သေးမှာရှိနေသို့နှင့် မပြော လျှင် ပြီးရော။

စိတ်ထဲမှာ ကြိုက်တဲ့သူနှင့် စကားပြောနိုင်သည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ပြော နိုင်သည်။ အစ်ကိုတွေ ညီတွေနှင့် ပြောနိုင်သည်။ မိတ်ဆွေတွေနှင့် ပြောနိုင် သည်။ အဝေးကြီးမှာရှိသည့်လူ မည်သူနှင့်မဆို ပြောနိုင်သည်။

ကြည့်စရာတစ်ခုတွေ့လျှင် ကြည့်နေပါ။ ပြတင်းပေါက်ပေါ်က ယင်- ကောင်တစ်ကောင်ကို ကြည့်နေပါ။ ပန်းပွင့်ပေါ်က ပျားတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေ ပါ။ သွားနေသော ချေးထိုးပိုးတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေပါ။

ခြေထောက်တွေ ဘယ်နှစ်ချောင်းရှိသလဲ ရေကြည့်ပါ။ မြက်ပင်တွေ ဘယ်နှစ်ပင်ရှိသလဲ ရေကြည့်ပါ။ ကိုယ့်လက်ချောင်းများပေါ်တွင် အဖွေး ဘယ် နှုတ်ပင် ရှိသလဲ ရေကြည့်ပါ။

တစ်ခုခုမှာ အာရုံစူးစိုက်ထားပါ။ အချိန်တွေ ကုန်သွားပါလိမ့်မည်။

ကြွက်သားတွေကို အလုပ်ပေးနိုင်သည့်နည်းတွေလည်း ရှိပါသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပါ။ လက်မောင်းက ကြွက်သားတွေ မာပြီး တောင့်လာပါလိမ့်မည်။ ဗိုက်ကြောနှင့် ခါးကြောတွေကိုလည်း တင်းလိုက် လျှော့ လိုက် လုပ်နိုင်ပါသည်။ တစ်ကြိမ် လုပ်ပါ။ ဆယ်ကြိမ် လုပ်ပါ။ အကြိမ်တစ်ရာ လုပ်ပါ။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ဆိုသည်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရေတွက်ပါ။

ခြေထောက်တွေကို လှုပ်ရှားရသည်ကတော့ သိပ်မလွယ်ပါ။ သို့သော် ခြေချောင်းကလေးတွေကို နာနာဖိပြီး ချိုးနေလျှင် ခြေထောက်တစ်ခုလုံးမှ ကြွက်သားများ မာတောင့်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်တစ်ရာတိတိ ချိုးပါ။ သည်ဘက် ခြေထောက်ကို ချိုးပြီးလျှင် ဟိုဘက်ခြေထောက်ကို ဆက်ပြီး ချိုးပါ။ အလုပ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

လွယ်သောအလုပ်တော့ မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် လူတစ်ယောက်၏ စိတ်နှင့် ကိုယ်-
ခန္ဓာတို့ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါသည်။

အရေးအကြီးဆုံးကတော့ နာရီမကြည့်ဖို့ဘဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်တော့
မှ မကြည့်ပါနှင့်။ လုံးဝ မကြည့်ပါနှင့်။ အကြောင်းမှာ နာရီကိုကြည့်ခဲ့လျှင် စိတ်
ပျက်စရာသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်ပျက်ခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်ကျစရာ
ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မစ္စူရန်ကလင်သည် စကတည်းက ကျွန်တော်တို့ကိုမကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်
သို့ မျက်နှာလွှဲနေပါသည်။ အတော်ကလေးကြာမှ ကျွန်တော် အမှတ်ရလာသည်။
ထိုနည်းမှာလည်း ကောင်းသော နည်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

တခြား လူတစ်ယောက်ကို မကြည့်ဘဲနေလျှင် စကားပြောချင်စိတ်
လည်း အလိုအလျောက် လျော့နည်းရပါသည်။

သို့ဖြင့် တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ သူတို့ကို
မကြည့်ဘဲ သစ်ပင်များဘက်သို့ ကြည့်နေမိပါသည်။ ထို့အခါ ကျွန်တော်တို့
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်တောကြီးသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာတော့သည်။ ကြား
နေရသမျှ အသံတွေအားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်သည်။ မြင်နေရသမျှ
အရာအားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပင် ဖြစ်ကြသည်။

သို့ဖြင့် သစ်တောကြီးကို ကျွန်တော် ကြည့်ရှုလေ့လာနေမိပါတော့
သည်။

ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရ
ပါသည်။ ဇာပဝါ ခြုံထားသည်နှင့်တူသော မှိုပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း
မှိုပွင့်ကြီးသည် ကျွန်တော် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကြီးသည်ထက် ကြီးလာသည်ဟု
ထင်ရသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မှိုပွင့်ကြီးတွင် ရိုးတံရှည်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ရိုးတံရှည်၏
ထိပ်တွင်မှ ခေါင်းလောင်းပုံ မှိုပွင့်ကြီး ဖုံးအုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မှိုပွင့်ကြီး၏
ထိပ်တွင် ရွှေဝါရောင် ဦးထုပ်နက်ဆောင်းထားသည်။ ယင်း မဟူရာကွက်ပေါ်
တွင် ပိုးတောင်မာအနီတစ်ကောင် ပွဲတော်တည်နေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ
အဆိုပါ ပိုးတောင်မာ ပျံသွားသည်။ သူ၏ ခြေထောက်များတွင် အမှုန် အမှုန်
များ ကပ်ပါသွားသည်။

အတန်ကြာသောအခါ နေခက်တစ်ကောင် ရောက်ရှိလာသည်။ စား-

သောက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ပိုးတောင်မာတစ်ကောင် ရောက်
လာသည့်အချိန်ကို မှတ်သားသည်။ စားသောက်သည့်အချိန်ကို မှတ်သားသည်။
တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အချိန် ဘယ်လောက် ကွာခြားသည်ကို မှတ်သား
သည်။

မှိုပွင့်ကြီးသည် လေယာဉ်ပျံကွင်းတစ်ကွင်းနှင့် တူတော့သည်။ လေ-
ယာဉ်ပျံများ မှန်မှန် ရောက်လာကြသည်။ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ အချိန်မှန်မှန်
တိတိကျကျ ဖြစ်သည်။

စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ မဟုတ်ပါ။

ပိုးတောင်မာ များသည် တစ်နေရာရာတွင် စုဝေးလျက် ရှိကြပေမည်။
လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေးမျှော်စင်မှ ဆင်းသက်ခွင့်ပေးမည်ကို စောင့်ဆိုင်း
ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၏နောက်ဘက်မှ ဘာသံမှမကြားရပါ။ ကျွန်တော် လှည့်
ကြည့်လိုက်သောအခါ လုဒလန် အိပ်ပျော်နေသည်။ တူသလိုလူသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် နေ့ခင်းတွင် အိပ်ထားသည့်အတွက် ညဘက်ကျတော့
သူ အလျော်ပေးရတော့သည်။

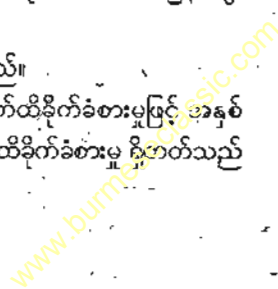
မစ္စူရန်ကလင်လည်း မလှုပ်မယှက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမလည်း အိပ်
ပျော်နေနိုင်သည်။ သို့သော် သူမ အိပ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သူမက
စိတ်ရှည်သည်။ သည်းခံနိုင်သည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ဖွတ်ကြီး မှေးနေ
သလို သူမကလည်း အခက်အခဲပေါ်တွင် မှေးနေတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်အစဉ် လွင့်ပျံ့ရပြန်သည်။

ပိုးတောင်မာများကို ကျွန်တော် တစ်ကြိမ် ကြည့်ပြန်သည်။ ရေတွက်
သည်။ လေ့လာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ စိတ်အစဉ်ဟိုသည် ကျွန်တော်
နှင့်အတူ ခပ်မဆိတ် ရှိနေသူနှစ်ဦးထံသို့ ရောက်ရှိနေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့
တစ်တွေ သည်ကို ရောက်လာစေသည့်အကြောင်းများကို ထပ်တလဲလဲ ပြန်တွေး
နေမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် ထူးခြားကြသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် စာတစ်စောင်ကို စိတ်ထိခိုက်ခံစားမှုဖြင့် နာနစ်
နစ်ဆယ်လုံးလုံး သိမ်းထားခဲ့သည်။ သို့သော် သူမက ထိခိုက်ခံစားမှု နှိတ်တတ်သည်

မဟုတ်။ တချို့နေရာများတွင် ထိခိုက်ခံစားမှု လုံးဝမရှိဘဲ ရက်စက်ခြင်းသာ ရှိခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် သူမသည် သာသနာပြု တစ်ယောက် သူနာပြုတစ်ယောက် ထက် အာဏာရှင်တစ်ယောက်နှင့် တူနေတော့သည်။

သို့သော် စိတ်ဝယ် ထိခိုက်ခံစားတတ်ခြင်းနှင့် ရက်စက်ခြင်းတို့သည် ခွန်တွဲလျက် ရှိတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဥပမာ - ဟစ်တလာကို ကြည့်ပါ။ ဥပမာ - ဟင်းမလားကို ကြည့်ပါ။ ကလေးတွေကို ချစ်တတ်သော လူသတ်သမားကြီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပါ။

သည်အရပ်ဒေသကို သူမ ဘာကိစ္စနှင့် ရောက်ရှိလာသနည်း။ သူမ၏ ရင်ဝယ်သားမြေးများသဖွယ်ဖြစ်သော တိုင်းရင်းသားများကို တွေ့ဆုံရန်လော။ တွန့်တော်ဖခင် အကြံအစဉ်ဖြင့်လုပ်ပြီး ရရှိသော ပတ္တမြားများကို သာသနာပြု လုပ်ငန်းအတွက် ရရှိရန်လော။

လူနှစ်ယောက်ကို တွင်းချိုင့်တစ်ခုအတွင်းသို့ လိမ့်ကျသေဆုံးအောင် တမင်တကာ ကြံဆောင်ခဲ့သူတစ်ဦးသည် အများကောင်းကျိုးကို ထမ်းရွက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

သို့သော် သူမက ဤသို့ ရည်စူးသည်ဟု ပြောခဲ့လျှင် သူမ ပြောသည့် အတိုင်းပင် အလွယ်တကူ ယုံကြည်ထိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ သူမ ပြောသမျှ စကားတွေသည် ယုံကြည်စရာတွေချည်း ဖြစ်ခဲ့၍ ဖြစ်ပါသည်။

လုဒလန်ကကော။

စောစောက ပိုးတောင်မာ အနီကောင်တွေကို ချက်ချင်းပင် သတိရမိသည်။ သူတို့က မှီပွင့်ကြီးပေါ်မှာ စတည်းချသည်။ စားသောက်သည်။ သူတို့ လိုချင်တာ ယူသွားကြသည်။ လုဒလန်သည်လည်း သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် စောစောကလည်း တစ်ကြိမ် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သေသေချာချာ တွက်ချက်သည်။ တွက်ချက်သည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်သည်။ သူက မသန့်ရှင်းသော ပစ္စည်းတွေကို ရယူသည်။ ပြစ်ဒဏ်ကျခဲ့သည်။ ထို့နောက် တခြားသို့ ထွက်သွားသည်။

ယခုတစ်ဖန် သူ ရောက်ရှိလာပြန်ပြီ။

သူက သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး သေသေချာချာ တွက်ချက်သူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်အလုပ်တစ်ခုကိုမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲနှင့် မလုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူက သည်ကို စိတ်လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ရောက်ရှိလာသည်ဟု ဆိုသည်။

သည်လိုပဲ သူ ပြောခဲ့သည်။ သူ့မှာ လှုံ့ဆော်မှုရှိလာ၍သာဟု ဆိုသည်။

လုဒလန်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အမြဲတမ်း ထိန်းချုပ်ထားတတ်သည်။ သူက စီမံချက်သမား ဖြစ်သည်။ သူက အမိန့်အာဏာပေးတတ်သူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန် အတင်းအကျပ် ပြောခဲ့သည်မှအပ နောက်ပိုင်းတွင် ဩဇာအာဏာပေးသည့်သဘော လုံးဝ မရှိခဲ့ပါ။

သူသည် ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကာ နောက်လိုက်တစ်ဦးအဖြစ်နှင့်သာ လိုက်ပါခဲ့သည်။

သူသည် သေးငယ်သလောက် အကြောမာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စိတ်ဓာတ်တင်းမာသည်။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူသည် အဘယ်ကြောင့် နောက်လိုက်တစ်ဦးအဖြစ် ပြောင်းလဲလျက် ရှိချေ့နည်း။

သူ၏ အသွင်ပြောင်းလဲမှုသည် မြစ်မကြီးအတွင်းမှနေ၍ မြစ်လက်တက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ ပို၍ သိသာ ထင်ရှားလာသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

တောနက်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူသည် ဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေသော မျက်လုံးများ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးလာသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးပင် အင်မတန် အသိခေါက်ခက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှထဲတွင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အထူးဆန်းဆုံး အရှားပါးဆုံး ဖြစ်ကြပါသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ပိုးတောင်မာများနှင့် မှီပွင့်ကြီးကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံကို ထိန်းချုပ်နိုင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော အခြားအရာတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်၏ ဆီးအိမ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူက နှိုးစက် နာရီတစ်လုံးကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ကုန်ဆုံးသွားသော အချိန်များကို တင်းအောင့်လာခြင်း၊ ပေါ့ပါးသွားခြင်းတို့ဖြင့် အချက်ပြနေပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက အပေါ့အပါးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ညက်ကြီးရှင်

သင်တန်းဆရာတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ဟာ တခြားတစ်နေရာကို မသွားနိုင်လို့ ကိုယ့်သေးပေါ်မှာ ကိုယ်ထိုင်နေတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ ကလေးတွေဟာ သည်လိုပဲ သူတို့သေးတွေပေါ်မှာ သူတို့ ထိုင်နေကြတာပဲ။ သူတို့မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်ကြဘူး။ လူကြီးမင်းတို့ဟာ တစ်ကြိမ်က ကလေးကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြတာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သည်သေးတွေဟာ ကိုယ့်သေးတွေပဲဆိုတာလဲ မမေ့ကြပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှ အန္တရာယ် မပေးနိုင်ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ရွံစရာကြီးပဲ”

“ဘာရွံစရာရှိသလဲ လူကြီးမင်းများ။ သည်ပစ္စည်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကဆိုရင် လက်ဖက်ရည်ပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဘီယာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ရှန်ပီနိုဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အဲသည်တုန်းကဆိုရင် လူကြီးမင်းတို့ဟာ ဒါတွေကို သောက်ရတဲ့အတွက် သဘောကျ ဝမ်းသာနေကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အခုကျမှ ဘာရွံစရာစရာ ရှိတော့သလဲ”

ကျွန်တော်က တပ်ကြပ်ကြီး၏ ဩဝါဒကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

သို့သော် တကယ့်တကယ်တွင်ကား အဲတော်ကလေး ကသိကအောက် နိုင်ပါသည်။ ထပ်ကြပ်ကြီး မြောတာ မမှန်၍တော့ မဟုတ်ပါ။

အက်စ် အေ အက်စ်အဖွဲ့သည် မြစ်ကမ်းတစ်နေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေကြမည်။ ရှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး ပစ်ခတ်နိုင်ရန်အတွက် တပ်ဖြန့်ထားကြပေမည်။ သည်အတွက် ဘာမျှ ပူစရာမလိုပါ။

ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားစရာ တစ်ခု ရှိသေးသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ရူးတုန်း မိုက်တုန်းအရွယ်က ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အက်စ် အေ အက်စ် တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို အက်စ် အေ အက်စ် တစ်ယောက်အဖြစ် အထက်က ရွေးကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မရွေးချယ်ခဲ့ကြပါ။ လုံးဝ မရွေးချယ်ခဲ့ကြပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က တိုက်ရန် ခိုက်ရန် အင်မတန် စိတ်အားထက်သန်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အက်စ် အေ အက်စ် တစ်ယောက်က သည်လိုမဖြစ်ရပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ် ထိန်းချုပ်နိုင်ရမည်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှု ရှိရမည်။ သည်လိုမျိုးကလည်း စစ်သားတစ်ရာတွင် တစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်သည်။ အယ်လဒါရှောတွင် ဖြစ်သည်။ စနေနေ့ည။ လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသော ကြည်းရေလေ တပ်ပေါင်းစုကလပ်တွင် အက်စ် အေ အက်စ် လေးယောက် သူတို့ချင်း ဖဲကစားနေကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စစ်သားတွေ အရက်မူးပြီး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရန်ဖြစ်ကြတော့သည်။ ဆဲကြ ဆိုကြသည်။ ထိုးကြ ကြိတ်ကြသည်။ တလုံး တထွေးကြီး သတ်ပုတ်ကြသည်။

သို့သော် အက်စ် အေ အက်စ် လေးယောက်ကား အကစားမပျက်ပါ။ မူးပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိုးကြိတ်နေကြသူများကလည်း သူတို့စားပွဲတို့ အနှောင့်အယှက်မပေးမိဖို့ သတိထားပြီး ရှောင်ရှားနေကြပါသည်။

သူတို့က လေးယောက်။

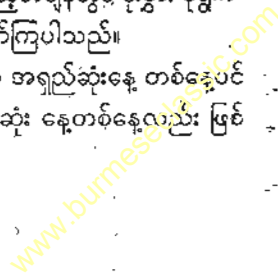
မူးပြီး ရန်ဖြစ်နေသူများက တစ်ရာငါးဆယ်လောက် ရှိသည်။ သူတို့အဖို့ တစ်ခန်းလုံး လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသည်မှာ ဘီယာခွက်ထဲက အမြှုပ်ထသလောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းနေရခြင်းသည် ပထမပိုင်းတွင် အတော်အခံရဆိုးသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဦးနှောက်က လုပ်စရာရှိသည်များအားလုံးကို လုပ်ဆောင်သွားတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာ အတွေးနယ်ချဲ့လျက် ရှိပါတော့သည်။ အကယ်၍ အတွေးတန်သွားခဲ့လျှင်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြီး တွန်းထုတ်ရသည်။ အတွေးနယ်တစ်ခုထဲတွင် နစ်မြုပ်နေစေရသည်။

နေ့လယ်စာစားချိန်ရောက်ပြီဟု ကျွန်တော့်ဗိုက်က ပြောလာလျှင် ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ်ပျော့နေပြီဖြစ်သော ချောက်ကလက်တစ်တောင် စားပြီး ရေတစ်ကျိုက် သောက်ချလိုက်ပါသည်။ ညစာစားချိန်တွင်လည်း သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကျွန်တော် ညစာစားသည့်အချိန်တွင် ပိုးမွှား ပုရွက်ဆိတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး စားကြ သောက်ကြပါသည်။

ထိုနေ့သည် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ နေ့တာ အရှည်ဆုံးနေ့ တစ်နေ့ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့အတူ ကသိကအောက် အနိုင်ဆုံး နေ့တစ်နေ့လည်း ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် သင်တန်းတပ်ကြပ်ကြီး ပြောခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်းပင် နောက်ဆုံး တော့ နေတာသည် ကုန်ဆုံးသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာအိတ်အတွင်းသို့ ငြိမ်သက်စွာပင် တိုးဝင်ပါ သည်။ စောင်ခြံအောက်ကွင် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ကွေးနေသကဲ့သို့ပင် ကွေးနေမိပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည်။

ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ အကြောင်းမှာ အကောင်တစ်ကောင်က ကျွန်တော်ကို အနံ့ခံနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် အသံအစ်အစ် အောက်အောက်လည်း ပြုနေသည်။ ထို့အတူ အိပ်ရာအိတ်ကို ထိမြင်းလည်း လုပ်နေသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းနမမ်း ကြီးသွားသည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများ ပြန်လာသည်။

ဘုရားသခင်၊ ဘာကောင်ကြီးများပါလိမ့်။

၎င်းက ဆက်ပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးနေချိန်တွင် ကျွန်တော် နည်းနည်း တလေးမျှ မလှုပ်ရဲဘဲ ငြိမ်ပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရှိနေရပါသည်။

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အိပ်ရာအိတ်အဖုံးကို နာနာကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားရ သည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဘာကောင်ကြီးများ ဖြစ်ချေမည်နည်းဟု အမျိုးမျိုး တွေးတောနေရတော့သည်။

ဆင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကြွလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လူဝံလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ တောဝက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

နောက်ပြီးတော့ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

နောက်ပြီးတော့ အော့နုလုံးနာဖွယ်ရာကောင်းသော နှာခေါင်းရှည် ရှည်၊ နှာဝကားကား အနံ့ဆိုးကြီးများကို အမြို့မှတ်ထုတ်နေတတ်သော ကြွက်ကြီး တစ်ကောင်လော။

အပြင်ဘက်တွင်ကား ညသည် ဆပ်ကပ်ရုံကြီးတစ်ခုလို အကောင် ဗလောင်မျိုးစုံတို့၏ အသံများဖြင့် ဆူညံနေတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အဖို့မူကား ထိုအသံများကို ကျော်လွှားပြီး အသံ နှစ်ခုကိုသာ ကြားနေရမိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရင်ခုန်သံနှင့် ဘာကောင်မှန်းမသိသော သတ္တဝါကြီး၏ နှာခေါင်းသံပင် ဖြစ်တော့သည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်က အိပ်ရာအိတ်ကို ဆတ်ကနဲဖွင့်ပြီး ခေါင်း ထောင်ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုအကောင်ကြီး လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမည်လော။

ဆင်မုလွဲ၍ ထွက်ပြေးမည် မဟုတ်ပါ။

တိရစ္ဆာန်တို့၏ တုံ့ပြန်မှုသည် အင်မတန် နှေးကွေးပါသည်။

အကောင်းဆုံးကတော့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေခြင်းပင်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စူးစမ်းစစ်ဆေးခြင်းကို ဆက်ပြီး ခံနေရပါသည်။

အတို့ အထိ ခံရသည်။ နှာခေါင်းနှင့် အနမ်းခံရသည်။

ကျွန်တော် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ မလှုပ်မယှက်ကြီးသာ ရှိနေရသည်။

ဆင်တစ်ကောင်၏ခြေထောက်သည် အလေးချိန် ဘယ်လောက်ရှိချေမည်နည်း။ စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျွန်တော့်ကို ထိတွေ့ စမ်းသပ်နေသောအရာသည် နှာမောင်းတစ် လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် နှုတ်သီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ်...

ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပါသည်။ မေးတဆတ်ဆတ် ရိုက် နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ချွေးတွေ ရွှဲရွှဲစိုနေသည်။

ယခုကဲ့သို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းခံနေရသော ဒုက္ခနှင့် နှိုင်းယှဉ်သောအခါ ကျွန်တော် တစ်နေလုံး ဒုက္ခခံခဲ့ရခြင်းသည် တစ်ခဏမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

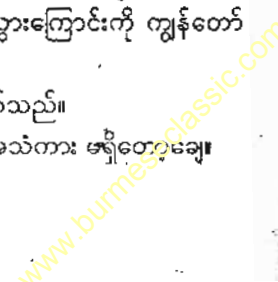
ထိုအကောင်ကြီးသည် မည်သည့်အချိန်တွင် ဆာလောင်လာချေမည် နည်း။ မည်သည့်အချိန်တွင် ဒေါသဖြစ်လာချေမည်နည်း။ ထူးဆန်းသော အရေခွံ တစ်ခုအောက်တွင် စားစရာတစ်ခု ရှိနေကြောင်းကို သူ မည်သည့်အချိန်တွင် သိရှိသွားချေမည်နည်း။

ကျွန်တော်၏ခါးပတ်တွင် ဓားမြှောင်ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိရ မိသည်။ ထို ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ရန် ကျွန်တော် လက်ဖြင့်စမ်းမိသည်။ ထို့ နောက် ဓားမြှောင်ကို ကျွန်တော့်မျက်နှာနားတွင် ကပ်ပြီး အသင့်တိုင်ထားလိုက် သည်။

အတော်ကြီးကြာသောအခါတွင်မှ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ဘာသံမျှ ကြားရတော့ဘဲ ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြောင်းကို ကျွန်တော် မတတ်မြင်တော့သည်။

နောက်ခံတေးများကား ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရှေ့ပိုင်းအသံကား မရှိတော့ချေ။

ကျွန်တော် နားကို နာနာစွာခွင့်သည်။ မည်သည့်လှုပ်ရှားသံမျှ မကြားရ။
သစ်ရွက်ဆွေးများအတွင်းမှ ဘာသံမျှ ထွက်မလာ။

သည်အကောင်ကြီး ရှိသေးသလော။

ကျွန်တော် ဖွင့်ပြီး ကြည့်ချင်သည်။

မကြည့်ရဲပါ။

အမှောင်ထုထဲတွင် လက်ပတ်နာရီမှ မီးစုန်းလက်တံများကို မြင်နေရ
သည်။ စက္ကန့်လက်တံ လည်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေသည်။ မယုံကြည်
လောက်အောင် နှေးကွေးလှသည်။

တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်၊ . . . ဆယ်ပတ်။

က. . . ကြည့်နိုင်ပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော် မကြည့်ပါ။

ကျွန်တော်၏လက်ချောင်းများသည် အိပ်ရာအိတ်ဖုံးအနီးတွင် အလိုလို
တုံ့ဆိုင်းနေကြဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်၏အမိန့်ကို ဖိဆန်နေကြဟန် ရှိသည်။
ကျွန်တော်၏ သိချင်လောတို့ ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်နေကြဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်
တို့ အိပ်ရာထဲမှာပင် လုံခြုံစွာ ရှိနေစေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မှောင်ထဲမှာပင် ဆက်ပြီး ရှိနေရတော့သည်။
ခွေးပြိုက်ပြိုက်ကျနေရသည်။ တောက်လက်နေသော နာရီလက်တံများကို ကြည့်
နေရသည်။ ညတာ မြန်မြန် ကုန်ဆုံးပါစေဟု ဆုတောင်းနေရသည်။

သည်စဉ်မှာပင် ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာအိတ်ကို ဆတ်ကနဲ တို့ထိခံပြန်
သောအခါ ကျွန်တော်သည် ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သွား
တော့သည်။ ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် ဖျို့အန်လာသည်။

တစ်စုံတစ်ခုသောအရာက ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာအိတ်ကို ဆွဲဖွင့်လျက်
ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်ပင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။
မှတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနှင့် လှဝလန်၏ မျက်နှာကြီးကို မြင်
တွေ့ရသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို အတန်ကြာ ဖူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်
မထိတထိကလေး ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

“တောဝက်တွေပါ။ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့။ သူတို့ သွားကြပါပြီ”
သူ ပြောလိုက်သောစကားများက သည်မျှသာပင် ဖြစ်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမလည်း
ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အစမ်းသပ် အစစ်ဆေးခံခဲ့ရကြောင်း ဖြူရော်နေသော သူမ
၏ မျက်နှာကလေးက သက်သေခံနေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ပတ်လည်တွင် သူတို့ ခြေရာများကို တွေ့ရသည်။
သူတို့ ခြေထောက်ရာများ၊ သူတို့၏ နှုတ်သီးရာများ။

ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်သော ကျွန်တော့်၏အသံကို ကျွန်တော်
ကြားလိုက်ရပါသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ကျွန်တော် ပက်လက်လှန်ချလိုက်ပြီး
အပေါ်မှ သစ်ကိုင်းများကို ကြည့်နေမိပါသည်။

ညတစ်ညကား ကုန်ဆုံးချေပြီ။

သို့သော်

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နောက်တစ်နေ့၏ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်မှုက
စပြန်ချေပြီတည်း။

+ + +

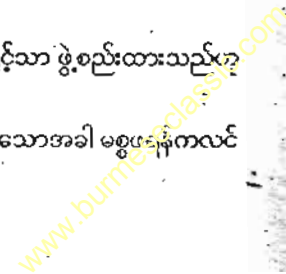
ကျွန်တော့်အနေနှင့်ကား တစ်မနက်လုံးပင် အိပ်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော့်
တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်ထားသလို နာကျင်တိုက်ခံနေသည်။ ခေါင်းမထူနိုင်အောင်ပင်
ဖူးနောက်နေသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် တစ်ခါမျှ သည်လောက် ခြေကုန် လက်
ပန်း မကျူးဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အိပ်ပျော်ရန် မကြိုးစားရဘဲ အလိုလို
အိပ်ပျော်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ နေမုန်းတည့်နေပြီ ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်တွင် ပုရွက်ဆိတ်တွေဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို
သပ်ချရသည်။ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှသည်။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် အကိုက်
ခံရသည်။

ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်လာရပြန်သဖြင့် ရေ
တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်ရသည်။

ဤကမ္ဘာကြီးသည် ငြိတ်ဆိုး ကြမ္မာဆိုးတို့ဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသည်ကို
ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင်မှတ်လာမိတော့သည်။

သူတို့ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မစ္စဖရန်ကလင်

က သူမ၏လက်ကို ဆတ်ကနဲ ထောင်လိုက်ပြီး နားထောင်ရန် အချက်ပြသည်။
 ကျွန်တော် နားစွင့်လိုက်သည်။
 မလှမ်းမကမ်းဆီမှ လှုပ်ရှားသံများ ကြားရသည်။
 ဘုရားသခင်၊
 သည်တစ်ခါ ဘာများ ဖြစ်ချေမည်နည်း။
 တိရစ္ဆာန်များလော။
 သူပုန်များလော။
 သို့သော် မဟုတ်ပါ။
 အက်စ် အေ အက်စ် ကင်းထောက်တပ်သားများ ကျွန်တော်တို့ထံသို့

ခပ်မြန်မြန် လာရောက်နေကြသည်။ သူတို့၏မျက်နှာများ နွမ်းနယ်နေကြသည်။
 သူတို့ စိတ်ပျက်အားလျော့နေကြသည်။

“သင်းတို့ အရိပ်တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး”
 စကော့တလန်သားက မကျေမနပ် ပြောသည်။
 “သည်ဘက်ကို မလာကြဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”
 ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။
 သူ တံကွေးထွေးလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တို့အနံ့ကို သူတို့ ရသွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ကျွန်ုပ် မသိဘူး။
 သူတို့ဘာသူတို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး တခြားဘက်ကို သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။
 ခွေးမသား အကောင်တွေ”

“သူတို့မလာတာ သေချာရဲ့လား”
 “လာလို့ရှိရင် သူတို့ အခု ရောက်ပြီပေါ့။ သူတို့ တခြားကို သွားကြပြီ”
 မစ္စဖရန်ကလင်က . . .
 “ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ သွားနိုင်ပလား”
 သူက သူမကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်

ပြီး . . .
 “ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်တာ လုပ်နိုင်တယ်။ ကျွန်ုပ်အကြံကို လိုချင်တယ်ဆို
 ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြပါ”
 “သူတို့တွေ အောက်ဘက်မှာ မြို့နေရင်ကော”
 “ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ တံဆိုးလို့ပဲပေါ့”

“မင်း မသိဘူးပေါ့”
 “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို . . .”
 သူ့မျက်နှာတွင် ဝေါသရိပ်များ လွှမ်းလာသည်။ သို့သော် ခဏချင်း
 မှာပင် သူ၏ဝေါသကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး . . .
 “ကျုပ်အနေနဲ့ တယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး”
 ကျွန်တော်က . . .
 “ကျွန်တော်တို့ ချက်လို့ ပြုတ်လို့ ရမလား”
 သူ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် . . .

“အိုး . . . ရတာပေါ့။ သူတို့ကို ကျုပ်တို့ လွတ်သွားပြီ။ သူတို့ မရှိတော့
 ဘူး။ ခင်ဗျားတို့မှာ လက်ဖက်ခြောက် ရှိသလား”

“ရှိတယ်”
 “အိုး . . . ကောင်းလိုက်တာ။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ကြရအောင်”

+ + +

ပြဿနာတစ်ခုကား ပြီးဆုံးချေပြီ။ ဘာမျှမဖြစ်ပါ။ သို့သော် ဆင်းရဲ
 ဒုက္ခနှင့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းများကိုကား တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ ခံစားခဲ့ကြ
 ရသည်။ သို့သော် ဘာမျှမဟုတ်ဘဲ ဒုက္ခခံကြရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

မြစ်ကမ်းပါးသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သောက်စရာ ပူပူနွေး-
 နွေးနှင့် စားစရာ ပူပူနွေးနွေးများကို ပြုလုပ်ကြသည်။ စစ်သားများကို ကျွေးမွေး
 ကြသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် အထူးပင် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ဆေး
 ကြော သုတ်သင်ကြသည်။

အက်စ် အေ အက်စ် လေးယောက်သည် ကျွန်တော်တို့တိုက်သော
 လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ကို ကံကောင်းထောက်မပါစေ
 ဟု ဆန္ဒပြုကာ တောနက်ထဲသို့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်
 သွားကြတော့သည်။

သူတို့ကို ကိုးရက်ကြာမှ ရဟတ်ယာဉ်က သတ်မှတ်ထားသောနေရာ
 တွင် လာခေါ်မည်ဖြစ်သည်။ သည်အတောအတွင်းတွင် သူတို့ ဆက်ပြီး တောနင်း

နေကြပေမည်။ သို့သော် အကျိုးထူးဖွယ်ရာကား မရှိပါတော့ချေ။ သို့သော် သူတို့ လူစုသည် သည်ကုံးရက်လုံးလုံး သစ်ပင်အောက်မှာထိုင်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်အလာ ကို စောင့်နေကြမည့် လူစားများကား မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့်ကား အထိုက်အလျောက် အနားယူ နိုင်ကြမိသည်။ လက်ဖက်ရည် ထပ်ဖျော်ကြသည်။ ထိုင်ကြသည်။ သောက်ကြ သည်။

ထို့နောက်...

“ကျုပ်တို့ ဆက်သွားကြမလား”

လူဒလန်က မစွစရန်ကလင်ကို မေးသည်။

“ဒါပေါ့”

သူမက ဖြေသည်။

သူက သူမကို မေးသည်။ သူမက သူ့ကို ပြန်ဖြေသည်။ စိတ်ဝင်စား စရာပင်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မည်သူကမျှ ကျွန်တော့်ကို မတိုင်ပင်ကြပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ နာကျည်းရသည်။

ကျွန်တော့်ကို အလကား နွားကြီးပဲဆိုပြီး မတိုင်ပင်ကြခြင်းပင် ဖြစ် သည်။ နွားကြီး၏အလုပ်က ပစ္စည်းတွေကို သယ်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က...

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်ဝင်စားရင် နားထောင်ပါ။ သည်နယ်မြေထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဓားပြတွေရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ အထက်မှာ ရှိသလား။ အောက်မှာ ရှိသလားဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ မသိကြဘူး။ သည်နေရာ မှာ မရှိဘူးဆိုတာပဲ သိကြတယ်”

“အဲဒီသဘောက ဘာတဲ့လဲ”

မစွစရန်ကလင်က ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ကလေး မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီသဘောကတော့ သူတို့ တခြားတစ်နေရာကို သွားနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ သည်နေရာမှာ အကြာကြီး နေခဲ့ကြတာပဲ။ သူတို့ဟာ ဘယ်ကဲ့ပဲ သွားသွား သူတို့သွားတဲ့နေရာကို ရောက်သွားကြပြီ”

* ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

လူဒလန်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီး...

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

သူမက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကာလီမန်တင် နယ်ခြားက သည်ဘက်မှာရှိတယ်”

ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ ဆာရာဝပ်နယ်ထဲကို ရောက်နေကြတာ တော်တော်လေး ကြာသွားပြီလို့ အက်စ်အေအက်စ်တွေက ပြောသွားကြတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ လာတဲ့လမ်းကို ပြန်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်လမ်းတည်း သွားကြရ မှာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့မှာ ပဲ့ချိတ်စက်မပါတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့လောက် မြန်မြန်သွားနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

သို့သော် သူမက စိတ်မရှည်ဖြစ်နေသည်။ ခရီးဆက်ဖို့ပဲ စိတ်စောနေ သည်။

“သူတို့ဟာ ပြန်တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့ သည်မှာ ဆက်ပြီး နေနေ တာဟာ အလကား အချိန်ဖြုန်းတာပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က...

“တစ်ခုလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သူတို့မှာ လက်နက်တွေရှိတယ်။ သူတို့ အလုပ်က ပြဿနာဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ။ ပဲ့ချိတ်စက်သံက ကျွန်တော်တို့ကို မောင်း ထုပေးနေတာပဲ။ သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ပြီးပစ်မယ်။ ဒါ သူတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ပဲ။ အဲသည်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ်လို့ အရဲကိုးမလဲ”

“မှန်တယ်။ သည်မှာ ခဏနားနေတာက ဘာမှ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူး”

လူဒလန် ထောက်ခံသည်။

“နားနေမယ် ဟုတ်လား”

သူမက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်သည်။

ထို့နောက်...

“ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေ”

သူမက အတော်ကြီးပင် အထင်အမြင်သေးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အထင်သေးခံလိုက်ရသော ယောက်ျားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြူးပြီး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

သည်ပွဲတွင် သူမ ရှုံးပြီ။ ဒါကို သူမ သိသည်။ သူမ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဩဘာပေးခံရသည်။

“ရှင်တို့က သည်နေရာမှာ နှစ်ရက်လောက် ကျောက်ချနေကြမယ် မဟုတ်လား။ ဒါ သက်သက် အပြင်းထူတာပဲ။ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ သည်အတိုင်းချည်းပဲ။ လုပ်စရာအလုပ် ရှိနေပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှောင်ရပါမလဲ လို့ စဉ်းစားနေကြတာပဲ”

ကျွန်တော်က သူမကို ရိုသေလေးစားစွာပင် ပြုံးလိုက်ပြီး တံတစ်လုံးကို စတင် ဆောက်လုပ်ပါသည်။

လှလှလှလှ . . .

“အခုဥစ္စာက မှန်တယ်”

ထိုအခါ သူမက . . .

“အထက်ဘက်မှာ အိမ်ရှည်ကြီးတွေရှိတယ်။ နှစ်လုံးရှိတယ်။ သည်နယ်ထဲမှာ လက်နက်တွေနဲ့ သူ့ပုန်တွေ ရောက်နေပြီဆိုတာကို သူတို့ကို အကြောင်း မကြားသင့်ဘူးလား”

“သူတို့ သိမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

သူမက ဆယ်ကြိမ်မကပင် ပြောဖူးသည်။ သည်နယ်မြေထဲတွင် သည်တိုင်းရင်းသားတွေ မသိဘဲနှင့် ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ဟု ဆိုသည်။

“သူတို့ သိချင် သိမယ်။ မသိချင် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို သတိပေးဖို့ ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်တို့တာဝန်က ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်နေဖို့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ် ဆိုရင်ပေါ့။ သည်အတွက် ကျွန်တော်တို့ အချိန် နှစ်ရက်ပေးရမယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“နှစ်ရက် ဟုတ်လား”

သူမက တစ်နေကုန်ပင် မကြည်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသဖြစ်နေသည်။ စိတ်တိုနေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို စကားမပြောပါ။

သူမ ရေမကူးပါ။ အစားစားတော့လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် ခွဲပြီး စားပါသည်။

ထိုနေ့သည် ပထမနေ့ကလိုပင် ပျော်စရာကလေးဖြစ်ဖို့ ကောင်းသော်လည်း စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့သော် မည်သူကမျှ အလျှော့မပေးပါ။ လှလှလှနှင့် ကျွန်တော်ကလည်း အလျှော့မပေးပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မှန်သည်ဟု ယူဆထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမကတော့ အရှုံးပေးသည့်အလုပ်မှာ သူမ၏ အလုပ် မဟုတ်သောကြောင့်ပင်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ညမိုးချုပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခပ်စောစောပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ သုံးယောက်စလုံးပင် လေးလေးလံလံ ထိုင်းထိုင်း မှိုင်းမှိုင်းနှင့် ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်မှာ မှောက်လိုက် လှန်လိုက်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မှိုနေသည်။ အကြောင်းမှာ စောလွန်းနေ၍ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ စခန်းတစ်ခုလုံး၏ အခြေအနေသည် တင်းမာနေပြီး အေးအေးလူလူနေ၍ မရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လှလှလှကတော့ ကျွန်တော်အလျင် အိပ်သွားသည်။ ဟောက်၍ များပင် နေသေးတော့သည်။

ယင်းကဲ့သို့ သူက တခေါ်ခေါ် ဟောက်နေသောအခါ ကျွန်တော်မှာ ပို၍ပင် အိပ်မရနိုင် ဖြစ်ရတော့သည်။

သို့တစေလည်း အဆုံးစွန်သော ကာလတစ်ခုတွင်မူ ကျွန်တော်သည် မိုးကာတဲန်ရုံကို ငေးကြည့်နေရင်းနှင့် ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများ မှေးမှိတ်သွားကြတော့ဟန် ရှိသည်။

ကျွန်တော်မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအချိန်တွင်ကား မစ့ဖရန်ကလင် မရှိပါတော့ချေ။

* * *

အချိန်က မိန်းမတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးရမည့်အချိန် မဟုတ်ပါ။

“သဘောတရားတွေ အသာထား။ ပစ္စည်းတွေသိမ်း။ သူ့နောက်က လိုက်ကြမယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့်။

“သူ့ဘာသူ သွားပေစေ”

“ဘုရားသခင်၊ သည်တောကြီးထဲမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း သေသွား

လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“သူ့ဒုက္ခ သူ ရှာတာပဲ”

လုဒလန်ကို ကျွန်တော် ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်မိသည်။

သူ ဆက်ပြောသည်။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်။ အဘွားကြီးတစ်ယောက်အလုပ်က အနားယူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ သည်တောကြီးဟာ သူ့ဘဝ. . .”

သည်အတွေးက ကျွန်တော့်အတွက် အဆန်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် လည်း ယမန်နေ့ညက သည်အတိုင်းပဲ တွေးခဲ့ပြီးပြီ။ သူ ပြောသလိုမျိုး စဉ်းစား ခဲ့ပြီးပါပြီ။

သို့သော် သည်အတွေး မမှန်ပါ။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် ဆင်သင်္ချိုင်းသို့ တစ်ကောင်တည်း သွားနေသော သေကာနီး ဆင်ကြီးတစ်ကောင် မဟုတ်ပါ။ သူမက ရည်မှန်းချက်အပြည့် စိတ်ဓာတ်အပြည့်နှင့် အခက်အခဲတို့ကို ကျော်လွှားမည့်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“သူမသည် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း မည်သည့် အခါတွင်မျှ အနိုးပေး လက်လွှတ်သွားမည့်လူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါချေ။ ကျွန်တော်က ငြင်းချက်ထုတ်ရန် အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေပါသေးသည်။ ယင်းမှာ. . .”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မတွေ့တော့ဘူးဆိုရင် ပတ္တမြားတွေကိုလဲ မတွေ့ တော့ဘူးပဲ”

ထိုအခါ လုဒလန် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ. . .

“ဪ. . . အင်း။ ဟုတ်တယ်”

သူသည် သူမကို စိတ်ပေါက်လွန်းသဖြင့် ပတ္တမြားတွေကိုပင် မှေသွား

သူမသည် အမျိုးသမီးတို့၏ ကာကွယ်ခြင်း စောင့်စည်းမှုဖြင့် အခင်းကြီး အခင်းလေးအတွက် ဟိုနား သည်နား သွားနေမလားဟု လေးငါးဆယ်မိနစ် လောက်အထိ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေကြပေသည်။

သူမ၏အမည်ကို ခေါ်ကြည့်ကြသည်။

ပစ္စည်းများကို စစ်ကြည့်သောအခါ ကျောပိုးအိတ်တစ်ခု မရှိတော့ပါ။

စားနပ်ရိက္ခာအချို့ မရှိတော့ပါ။ သူမ၏ မိုးကာတဲအတွင်းမှ အိပ်ရာအိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။

သူမ မရှိတော့ပါ။ သွားပါပြီ။ ဘယ်ဘက်ကို သွားမည်ဆိုသည်ကိုလည်း မည်သို့မျှ မမှန်းဆနိုင်ကြပါ။

“အလကား မိန်းမကြီး”

လုဒလန် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ တန်နိကလစ်၊ ကျုပ် မိန်းမမယူတာ ဒါကြောင့်ပဲ”

သူမ လုပ်သွားပုံကို ကျွန်တော်လည်း မကြိုက်ပါ။ သို့သော် သည်

ဟန် ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေကို လျှင်မြန်စွာ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းကြသည်။ လှေပေါ်ကို တင်ကြသည်။ ပဲချိတ်စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သဲသောင် ကမ်းမှ ခွာပြီး အထက်ဘက်သို့ ဆန်တက်ပါသည်။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သိပ်ပြီး များများစားစား မပါရှိသူတစ်ဦးသည် ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် လမ်းထွင်သွားရန် သိပ်ပြီး အခက်အခဲရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့အပြင် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ခုတ်ထွင်စရာမလိုဘဲ ကောင်းစွာ သွားသာ သော ကုန်းမြေများလည်း ရှိနေပါသည်။

ထိုမျှမကသေးပါ။ မစ္စဖရန်ကလင်သည် မြစ်ကမ်းအတိုင်းမသွားဘဲ တောထဲမှလှည့်ပြီး သွားနိုင်ပါသည်။ သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် ချုံနွယ် ပိတ် ပေါင်းများ မရှိလှသဖြင့် ခုတ်ထွင်နေစရာ မလိုသလောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူမက တောကျွမ်းပြီး အရပ်ရစ်မျက်နှာကို ကောင်းစွာ သိသဖြင့် မြစ်ကြောင်းနှင့်လည်း ဝေးကွာပျောက်ဆုံးသွားရန် အကြောင်းမရှိပါ။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူမအနေနှင့် အတော်ကလေးပင် ခရီးပေါက် သွားလောက်ပေပြီ။ သူမ ထွက်သွားသည်မှာ ခုနစ်နာရီ ရှစ်နာရီလောက်ရှိပြီး သူမအနေနှင့် အနည်းဆုံး တစ်နာရီလျှင် တစ်မိုင်တော့ ရောက်ရှိနိုင်ပေမည်။

ပြဿနာက သူမနှင့် ကျွန်တော်တို့ လွဲသွားနိုင်ပါသည်။ သူမကို ကျွန်တော်တို့ လွန်သွားနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က သည်အကြောင်းကို လူ့ဒလန်အား ပြောပြသောအခါ သူက...

“သည်မိန်းမကြီး ဇွတ်တရွတ်နိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ နားတော့ မထိုင်းသေးပါဘူး။”

သည်အခါ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ သည်မိန်းမကြီးသည် ဇွတ်- တရွတ်နိုင်သည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့နှင့် ကင်းနိုင်သည်အထွက်လည်း သူ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက် သည်။

“သူက ကျွန်တော်တို့ကို မလိုဘူး။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို လိုနေတာ” သူ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ငယ်ပါသေးတယ် တန်နီကလစ်။ အစပိုင်းမှာတော့ သူ သွားနိုင်

ဦးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျရင်တော့ သူ လျှောက်ချင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ လှေပေါ်ကိုပဲ တက်လိုက်လာရမှာပဲ”

သည်ကိုယ်ခန္ဓာ ပိန်ပိန်ပါးပါးကလေးက ယောက်နှိုင်းယားမှာ ဘယ်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်ကို သူ မမြင်တွေ့ရ၍သာ ပြောခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ ထိုနေ့က မိုင် သုံးဆယ်ခန့်ကို သူ လျှောက်ပြီးနောက် ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်ပင် ရှိနေသေးသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသည်။

မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်သွားနေကြရင်း ကျွန်တော်က သူမ နာမည်ကို ဟစ်ခေါ်နေမိပါသည်။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော် တကြော် ကြော် ခေါ်နေမိသည် မသိပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်၏အသံထက် ပဲချိတ်စက် သံကို ပို၍ ဝေးဝေးက ကြားနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

လူ့ဒလန်က ကမ်းခြေဘက်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က တခြား တစ်ဖက် ကို ကြည့်သည်။

“မောင်ရင် သိသလား။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ပစ်ကွင်းထဲက ဘဲတွေ ဖြစ်နေပြီ”

သူ သတိပေးသည်။

“ဖြစ်ကာမှ ဖြစ်တော့။ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

“သူ့လုပ်ပုံက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မှ ကျန်တော့မှာ မဟုတ် ဘူး”

“အမှန်ပဲပေါ့”

“ကျုပ်တို့ သူ့ကို တွေ့ကြရင်ကော”

“တကယ်လို့ တွေ့ခဲ့ရင်ပေါ့”

“တွေ့မှာပါ”

“အဲသည်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး သွားကြရုံပဲပေါ့။”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရင် ပထမပြောတာ မှန်တယ်။ သူတို့တွေ ရှင်းသွားအောင်

အချိန်ပေးရမယ်။ မှန်နေတဲ့အချက်တစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ မပြောင်းပါနဲ့”

“နောက်ကြောင်းပြန်ရမယ်လို့ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ စောတောက နေရာကိုပေါ့။ မနက်ပြန်အတိပေါ့။ နောက်

ထပ် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလောက်နဲ့တော့ ကျုပ်တို့ ဘာမှ ဖြစ်သွားသေးတော့

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“မတုံးစမ်းပါနဲ့ သူငယ်ကလေး။ ကျုပ်တို့ သေသွားနိုင်တယ်။ အခု ဆုံးဖြတ်ပါ။ ငြင်းချင်ရင် နောက်မှငြင်း”

သူ့ဘေးမှာ ရှိပ်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ရှိသည်။ ထွက်လာကတည်းက ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက်က ထိုသေနတ်ကို တစ်လျှောက်လုံး ကိုင်ထား သည်။

အချိန် နှစ်နာရီ ရှိသွားပြီ။ သစ်တောကြီး နှစ်ဖက်ကြားရှိ ငြိမ်သက်နေ သော ရေပြင်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဆန်တက်ခဲ့ကြသည်မှာ လေးမိုင်ခန့်လောက် ပေါက်လာပြီဖြစ်သည်။ ယခုအထိတော့ မစွစရန်ကလင်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသေးပါ။ ကျွန်တော်တို့အပေါ် သို့ ကျည်ဆန်မိုးလည်း ရွာသွန်းခြင်း မရှိ သေးပါ။

သို့သော် မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ လှေကလေးတစ်စင်းသည် အထီးတည်း အထင်းသားရှိနေသဖြင့် အချိန်မရွေး ကျည်ဆန်မိုး ရွာသွန်းလာ နိုင်ပါသည်။ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာတွင် ချုံခိုကိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ခေါင်းထဲတွင် စက္ကန့်မလပ် သတိရနေပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြီး သွားနေကြပါသည်။ တစ်ခုပဲ ခေါင်း ထဲမှာ စဉ်းစားလာမိသည်။ သူမကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်များ ကျော်လာပြီလား။

နောက်ဘက်တွင် သူမ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟူသော အသိသည် တစ်မိနစ် ထက် တစ်မိနစ် ကြီးထွားလာနေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် လှေကလေးကို လှည့်ပြီး နောက်ကြောင်း ပြန်သွားချင်စိတ် တစ်ရပ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်နေတော့သည်။

သို့သော် သူမသည် တစ်နာရီ တစ်မိုင်နှုန်းနှင့်ဆိုလျှင် ရှစ်မိုင်ခန့်ကို ရောက်သွားပြီ။ ထိုအပြင် ကျွန်တော်တို့ ယခုလာခဲ့သည့် အချိန် နှစ်နာရီ သုံး နာရီကို ထည့်ပေါင်းလျှင် ဆယ်မိုင် ဆယ်တစ်မိုင် ဖြစ်သွားမည်။ ကျွန်တော်တို့ က ရေဆန်ခရီးကို တစ်နာရီ နှစ်မိုင်နှုန်းထက် ပိုပြီး မသွားနိုင်။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့က ခြောက်မိုင်လောက်ပဲ ရောက်သေးသည်။

သူမသည် ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့မှာပင် ရှိနေပေဦးမည်။

သူမ၏ခရီးက အတော်ကလေး ကြမ်းပေလိမ့်မည်။ နောက် နှစ်နာရီ အကြာတွင် သူမကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိကြရသည်။

သူမက ကမ်းပါးပေါ်တွင်ရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေသည်။ သူမ

ကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကလေး နွမ်းနယ်နေပုံရသော်လည်း ပန်းပန်လျက် ပင် ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် အများကြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သို့သော် သူမကမူ အထူးတလည် ဝမ်းသာသွားဟန်မရှိပါ။ သို့သော် သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် အောင်ပွဲရသည့် အရိပ်မျိုးကလေး မသိမသာ တည်ရှိနေပါသည်။ သည်အခါ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အခံရခက်သလို ရှိသွားပြီး . . .

“ဒီလိုမျိုးလုပ်တာကတော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး”

သူမက ကျွန်တော်ကို ဖြတ်ကန် ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းတို့ အပျင်းထူနေတာကိုး။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးမှပေါ့”

လှေပေါ် သို့ ကောင်းမွန်စွာ တက်နိုင်စေရန် သူမကို ကျွန်တော် လက် တမ်းပေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူမက ကျွန်တော်လက်ကိုမဆွတ် လှေပေါ် သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

တစ်လမ်းလုံး တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ရှိခဲ့ရသည်အဖြစ်သည် ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်ထဲတွင် ယခုတိုင် စွဲမြဲဖိစီးနေဆဲဖြစ်သည်။ လူဒလန် ပြော သည်မှာ မှန်သည်။ ယခုအထိမူ ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှမဖြစ်ဘဲ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြ သည်။ သို့သော် ရှေ့ဆက်ပြီး သွားခဲ့လျှင်ကား မသေချာတော့။ နောက်ဘက်သို့ တစ်မိုင် နှစ်မိုင်လောက် ပြန်ပြီး နေရာကောင်းကောင်းတစ်ခုတွင် စခန်းချနေသင့် သည်။ သို့သော် ခြောက်နာရီလောက် နားနေလိုက်လျှင် အခြေအနေ အများကြီး ကောင်းသွားပေမည်။

သို့ဖြင့် လှေကလေးကို ကျွန်တော် ဝိုက်ကွေ့လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သွားတာလဲ”

သူမက ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

“နောက်ကြောင်း ပြန်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားရမယ်”

ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော်တို့ နောက် . . .”

ကျွန်တော်စကား မဆုံးပါ။ သူမက ရှိပ်ဖယ်ကို ကောက်ယူကာ ကျွန်တော်ကို ဆိုက်ထားလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာ မလုပ်ပါနဲ့”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

သူမက မောင်းတင်လိုက်သည်။ ပြောင်းထဲသို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် သွင်းလိုက်သည်။ လက်မဖြင့် မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ရှေ့သို့ တွန်းလိုက်သည်။

“ကမလေးကလား မလုပ်စမ်းပါနဲ့။ တကယ်လဲ ပစ်မှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကို မပစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပဲ့ချိတ်စက်ကိုတော့ ပစ်ရလိမ့်မယ်”

“အဲဒါက ပိုပြီး ဆိုးသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် အလို့- အပ်ဆုံး ပစ္စည်းပဲ”

“သူ့အတွက်တော့ မလိုပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မစ္စဖရန်ကလင်” လုဒလန် ပြောလိုက်သည်။

“အထက်ကို ပြန်လှည့်ပါ”

သူမ၏အသံက တည်ငြိမ် အေးဆေးသည်။

“မလှည့်ဘူး”

ကျွန်တော် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူမက...

“သည်တောကြီးထဲမှာ ကျုပ် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သတိ အသက်ရှင်နေနိုင်တယ်။ ကျုပ် သွားတတ် လာတတ်တယ်။ မင်းတို့ ကျုပ်လို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

သူမကို ကျွန်တော် စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

“သည်တောထဲမှာ ကျုပ် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သတိ ရပါ။ ဘယ်ဥစ္စာက စားကောင်းတယ်။ ဘယ်ဥစ္စာက အဆိပ်ရှိတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဘယ်လမ်းက သွားပြီး ဘယ်နားမှာ ပုန်းရမယ် ဆိုတာလဲ သိတယ်။ မင်းတို့ကို ကျုပ်က အသာကလေး မျက်ခြည်ဖြတ်သွားနိုင် တယ်”

“ဒီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားမှာပေါ့”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်မှောက်ပြီး သွားကြမှာလား။ ဒီလောကီလဲ ဒီသေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး ကျုပ် ခြွပ်ပစ်နိုင်တယ်”

လုဒလန် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ကလေးရေ... သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေတော့။ သူက အထက်စီး ဖြစ်နေတယ်”

သို့ဖြင့် မြစ်ကို ဆန်ကြရပြန်တော့သည်။

သူမက လှေဦးတွင် ထိုင်နေသည်။ သေနတ်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင် ထားသည်။ ခပ်မဆိတ် ရှိသည်။ သို့သော် သတိရှိစွာနှင့် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားသဘောချည်းပဲ။ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားသဘောချည်းပဲ”

တစ်ချိန်တွင် ကျွန်တော် စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့ သူမက ဘာပြန်ပြောသနည်း။

“ကျုပ်က မှန်တဲ့ကိစ္စအတွက် မှန်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာပဲ”

သည်တော့တွင် သူမ ဘာမျှ မပြောတော့။ စောစောက ပုံစံအတိုင်း ပင် တစ်ပြားသားမလျှော့ ရှိသည်။

ညအမှောင် ပျိုးကာနီးလောက်တွင် နောက်ထပ် ရေမော်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိရပြန်သည်။ ရေမော်ရင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချကြရ သည်။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူကမှ ချိုးခိုပြီး မတိုက်ဘူး” သူမက ခပ်ကြားကြားကလေး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားက အတပ် သိနေတာကိုး”

ကျွန်တော်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ကလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သိနေတယ်”

“သိနေတယ် ဟုတ်လား”

“ယုံကြည်မှုလို့ ခေါ်နိုင်တယ်”

သူမက ဆိုလိုက်ပြန်သည်။

လုဒလန်သည် မီးဖိုတွင် ချက်ပြုတ်နေရာက...

“ခင်ဗျားကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ အသုံးဝင်တဲ့ပစ္စည်း ရှိနေတယ်”

“ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အိမ်ရှည်ကြီးကို ရောက်ပြီ”

“ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“မိုင်အစိတ်ထက် မပိုဘူး”

“သည်ရေမော်ကို ဖြတ်ရဦးမယ်”
 “ကျုပ်တို့ မရောက်ရောက်အောင် သွားရမှာပဲ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စိတ်ထဲမှာ သိနေပြန်ပြီလား”
 သူမက မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့်...
 “ဟုတ်တယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ သိလာတယ်”

+ + +

နံနက် အရှက်တက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ ခရီး စတင်ကြသည်။
 အတော် ပင်ပန်းမည့် နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ အမှန်လည်း အမှန်ဖြစ်တော့
 သည်။ ရေမော်ကို တစ်နာရီနှင့် မိနစ် သုံးဆယ် ဖြတ်ကျော်ရသည်။

ရေမော်၏ အထက်ဘက်တွင် မြစ်သည် ပို၍ ကျဉ်းသွားပြီး ပို၍ ရေစီး
 သန်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်တွေလည်း ထူထပ်လာသည်။ သို့ဖြင့် ပဲ့ချိတ်စက်
 ကလေးသည် တစ်စထက် တစ်စ ပိုပြီး ပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်နေရတော့သည်။

ရှစ်မိုင် ကိုးမိုင်ခန့် သွားမိသောအခါ ရေမော်တစ်ခုကို တွေ့ကြရပြန်
 သည်။ ရေမော်ကို မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် ညည်းတွားလိုက်မိ
 သည်။

ထိုအခါ သူက...
 “သည်ရေမော်က တိုတိုကလေးပဲ”
 “မစ္စဖရန်ကလင် သိလို့လား”
 “ဟုတ်တယ်”
 “ဒါပြီးရင် နောက် ဘယ်လောက်သွားရဦးမလဲ”
 “ဆယ့်နှစ်မိုင်လောက်ပေါ့”

သူမ၏လက်ထဲတွင် သေနတ် မရှိတော့ပါ။ သူမက ယမန်နေ့ညက
 ပင် ထိုသေနတ်ကို ဝေးရာမှာ ထားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်
 အနေဖြင့် ကျည်ဆန်တွေကို ထုတ်ထားလိုက်သည်။ သူမက မလိုကြောင်း ပြော
 ဆိုသည်။ သေနတ်ကိစ္စ ပြီးသွားပြီဟု ဆိုသည်။

မှန်ပါသည်။ ယခုအခါတွင် သူမ၏ ရောက်တော့မည်ဆိုသော စကား
 က ကျွန်တော့်ကို တွန်းအားပေးလျက် ရှိသည်။ မစ္စဖရန်ကလင်ကို ကျွန်တော်

မနှစ်သက်စွာ ပြုလာသည်။ သို့သော် သူမ၏ လောဆော်မှုကိုကား မငြင်းဆန်နိုင်
 ဘဲ ရှိနေသည်။

နောက်ဆုံး ရေမော်ကား လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်တော်တို့
 ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသော ရေမော်များအနက် အလွယ်ကူဆုံး အသက်သာဆုံး ရေမော်
 တစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။ ၎င်းကို ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နာရီအတွင်း ဖြတ်
 ကျော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ပိုးကောင် မွှားကောင်များ အန္တရာယ်တော့ ဧွေ
 ရသည်။ ထို့အပြင် အချို့နေရာများသည် မြေဘယ်လောက်ပျော့သနည်းဆိုလျှင်
 မစ္စဖရန်ကလင်၏ခြေထောက် ပေါ့ပေါ့ကလေးပင် ကွဲဝင်သွားတတ်သည်။

သူမက ဘယ်လောက်များ လောကြီးနေသနည်းဆိုလျှင် ရေမော်
 အထက်သို့ လမ်းဖောက်ကာ ပစ္စည်းများအားလုံး သယ်ပြီးနောက် ဝေးကွာရက်ကလေး
 တစ်လိပ်သောက်ပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့် နားသည်ကိုပင် သူမက ခွင့်မပြုပါ။ ကြိမ်စကြာ
 နှင့် အတင်းရိုက်နေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စီးကွက်တစ်လိပ်ကို
 ပင် ကုန်အောင် မသောက်ရဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီးကို ထိုးခြေကာ ရော်ဘာ
 လျှေကို လေထိုးပြန်တော့သည်။ လူ့လန်က ပဲ့ချိတ်စက်ကို တပ်ဆင်ပေးသည်။
 သူမ၏ လုပ်အားကတော့ လောဆော်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရေမော်၏အထက်တွင် မြစ်သည် ပိုပြီး ကျဉ်းသွားပြန်တော့သည်။
 ရေစီးကလည်း ပို၍ သန်လာပါသည်။

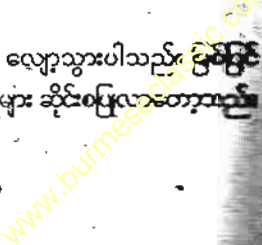
တစ်လမ်းလုံး ညင်ညင်သာသာ စီးဆင်းလျက်ရှိသော မြစ်ရေသည်
 ယခုအခါ ကြမ်းတမ်းလှတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အတော်ကြီးပင် မြင့်လာပြီဟုလည်း ထင်ရသည်။
 အတွင်းဘက် တောင်တန်းကြီးများ၏ အောက်ဘက် တောင်နာမောင်းများသို့
 ရောက်ရှိလာပြီဟု ထင်ရသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ မြေခိုမိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဘက်တွင်
 ကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် မြစ်ကြောင်းအရသာ ကျွန်တော်တို့ ဤသို့ ထင်ရသည်။

တောအုပ်ကြီးတွေ၏ အနေအထားကတော့ ဘာမျှ ပြောင်းလဲခြင်း
 မရှိပါ။ မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်စလုံးတွင် ပေနှစ်ရာကျော်မျှ မြင့်တက်သွားနေကြပြီး
 မြစ်ပေါ်တွင် ကိုင်းချင်းယှက်နေကြပါသည်။

သို့သော် လေထုကတော့ သိသိသာသာ လျော့သွားပါသည်။ ငြိမ်ငြိမ်
 ၏ အထက်ဘက် ဟိုနေရာ သည်နေရာမှာလည်း မြူများ ဆိုင်းပြုလာတော့သည်။

မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်လာသဖြင့် ခရီးမတွင်တော့ပါ။ ဝဲတွေကလည်း များလာသည်။ ကြမ်းလာသည်။ မကြာ မကြာပင် ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးတန်းသွားကြရသည်။ ဝဲတွေကို ကွေ့ပတ်ပြီး သွားနေကြရသည်။ ရံဖန်တွင် ဝဲနစ်ခုကြားမှ ဖြတ်သွားကြရသည်။

ပဲ့ချိတ်စက်ကလေးသည် ခုတ်မောင်းလျက်ပင် ရှိသည်။ သို့သော် စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး မောင်းနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ညနေလုံး အပြင်းအထန် ခုတ်မောင်းသော်လည်း မှောင်စပျိုးလာချိန်အထိ အိမ်ရှည်ကြီးသို့ မရောက်နိုင်ကြသေးပါချေ။

လျှောဦးထိပ်တွင် ထိုင်နေသော မစ္စဖရန်ကလင်သည် ရေစိုခံအိတ်တစ်ခု အတွင်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။ ခဏအကြာတွင် သူမ၏ လက်ထဲတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခု ပါလာသည်။

သူမက . . .

“ဆက်မောင်းပါ”

“လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက တစ်နာရီတောင် ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“တစ်နာရီဆိုရင် လုံလောက်ပြီ”

သူမက ပြန်ဖြေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ယခုသွားနေသော နှုန်းအတိုင်းဆိုလျှင် တစ်နာရီခရီးသည် တစ်မိုင်ခွဲမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“အဲဒါလောက် နီးနေလို့ရှိရင်လဲ ရေပေါ်မှာ လျှောက်သွားပါလား။

မစ္စဖရန်ကလင် လျှောက်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

ကျွန်တော် ဘုတောလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် ကမ်းပါးပြန့်များ မရှိဘဲ နှစ်ဖက်ကမ်းပါးတို့သည် ကိုးပေ ဆယ်ပေခန့်မြင့်သော ကျောက်ကမ်းပါးတောက်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရေထဲတွင် လျှောက်မသွားနိုင်သလို ကမ်းပါးပေါ်မှလည်း လျှောက်မသွားနိုင်ပါ။ လှေကလေးဖြင့်သာ အမှောင်ထဲတွင် ဆက်ပြီး သွားကြဖို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ အမှောင်ထု လုံးဝ လွှမ်းခြုံလာပြီဖြစ်သဖြင့်

ကျွန်တော်တို့သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်ကိုသာ အားကိုးပြီး သွားနေကြရတော့သည်။

အမှောင်ထုကြောင့် ပိုးကောင် မွှားကောင်တို့၏ အန္တရာယ်မှာလည်း

ပို၍ ထူပြောလာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့သို့ ကိုက် နှစ်ဆယ်ခန့်ထက်ပိုပြီး မမြင်နိုင်ကြပါ။

အတန်ကြာသောအခါ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျောက်နံရံကြီးများ မရှိတော့သည်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တွင် တွေ့မြင်ကြရသည်။

ကျွန်တော်က . . .

“ကမ်းဘက်ကို မီးထိုးပါ။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချကြမယ်”

သူမက ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ယခုအခါ သူမသည် သေးသေးငယ်ငယ် အရိပ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။

“မင်း နှာခေါင်းမှာ ဘာနဲ့ရသလဲ”

အပူနဲ့နှင့် ဓာတ်ဆီနဲ့တို့ကိုသာ ကျွန်တော် ရရှိသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဟင်အင်း”

“မီးခိုးနဲ့ ကျုပ် နှာခေါင်းထဲမှာ မီးခိုးနဲ့ ရနေတယ်”

“တစ်ယောက်ယောက် မီးဖိုနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒါကို ကျုပ် စိုးရိမ်တာပေါ့။ မီးလောင်တာ သိပ်ပြီးလွယ်တယ်။

ဆက်သွားပါ”

ကျွန်တော် နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး အနံ့ခံသည်။

ဘာနဲ့မျှ မရပါ။

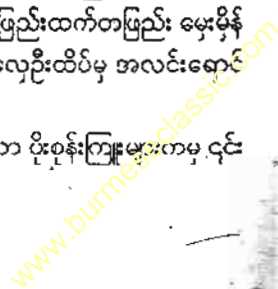
လူဒလန်လည်း ထို့အတူပင်။

မစ္စဖရန်ကလင်ကမူ အနံ့ ပိုပြီး ပြင်းလာသည်ဟု ဆိုသည်။ သစ်သားကို မီးလောင်သည့်အနံ့ဟု ဆိုသည်။

သူမက မြန်နိုင်သမျှ ပိုပြီး မြန်မြန် သွားချင်နေသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်သည် တဖြည်းထက်တဖြည်း မှေးမှိန်သွားလျက် ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းသည် လျှောဦးထိပ်မှ အလင်းရောင် လဲ့လဲ့ကလေးအဖြစ်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။

သစ်ပင်များအကြားတွင် ပျံ့သန်းနေကြသော ဝိုးဝန်းကြားများကမှ ၎င်းထက် ပိုပြီး လင်းကြပေသေးသည်။

သို့ရာတွင် သူမက လှေဦးထိပ်တွင် ကုန်းငုံ့လျက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ပါးစပ်မှ...

"မောင်း... မောင်း... ဟုတ်ပြီ။ မောင်း။ ဘယ်ဘက်ကို မောင်း။ မောင်း"

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အလင်းရောင်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လာကြရတော့သည်။

"လိုဗန်နီဟောင်က အိမ်ရှည်ကြီးပဲ"

မစ္စဖရန်ကလင်က ပြောလိုက်သည်။

သူမ၏အသံ တိုးညှင်းသည်။ ထို့အပြင် အားရရွှင်လန်းခြင်းလည်း မရှိပါ။

သည်အချိန်ကျမှပင် မီးခိုးနံ့ကို ကျွန်တော်လည်း ရရှိပါတော့သည်။

+ * +

မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသောအခါ ကမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ကပ်မိကြသည်။ ကမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်ကြသည်။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့သည် မီးရောင်တစ်ရောင်တည်းကိုသာ တွေ့မြင်ကြရပါသည်။ အဆိုပါ မီးရောင်မှာလည်း မီးဖိုတစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မီးဖိုမှာ မီးသေလျက်ရှိပြီး ရံဖန်ရံခါဆိုသလိုသာ မီးတောက်ကလေးများ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား မီးခိုးနံ့များဖြင့် မွန်နေပါသည်။ သစ်သား သစ်တုံးတွေကို မီးလောင်ထားသည့်အနံ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သည်မီးခိုးနံ့များအားလုံးသည် ဤမီးဖိုတစ်ခုတည်းမှ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်း မဟုတ်သည်ကား သေချာသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရွံ့ရွက်တွေထဲတွင် ရပ်နေကြသည်။

အမှောင်ထဲတွင် ရပ်နေကြသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က ကျွန်တော် မသိသော ဘာသာစကားတစ်ခုဖြင့် ဟစ်အော်လျက် ရှိပါသည်။

သို့သော် မည်သည့်အသံမျှ တုံ့ပြန်လာခြင်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျန်ရှိနေသော အလင်းရောင် မှိန်မှိန်ကလေးကို

အားကိုးကာ အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်ပြီး သွားကြသည်။

ထို့နောက် ရပ်တန့်လိုက်ကြပြန်ပြီး သူမက ဟစ်ခေါ်နေပြန်တော့သည်။

ဘာမျှ မထူးခြားပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ကို ဆက်ပြီး သွားကြပြန်သည်။ မီးဖိုကလေးကို ကော်လွန်သွားကြသည်။

ထိုအခါ လေထဲတွင် မီးခိုးနံ့များ ပါလာသည်ကို ရှုရှိုက်ကြရပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှုရှိုက်ဖူးသည့် အနံ့မိုးပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝက်တွေ ရှိနေကြသည်။

သို့သော် သူတို့ထံမှ ဘာသံမျှ မကြားရပါ။ ၎င်းတို့ အဘယ့်ကြောင့် အသံမပြုကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိရှိရသည်။ ဝက်တွေအားလုံး သေနေကြသည်။

ဇိုးဇိုးသေရုံမျှ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ထံမှ တစ်ကောင်သည် မီးလောင်ထားသော သစ်သားတွေအောက်တွင် လောင်ကျွမ်းလျက် ရှိပါသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လှည့်ပြီး ထိုးကြည့်သည်။

သို့သော် အလင်းရောင်က မွေးမြန်လှသည်။

ကျွန်တော်က မီးခြစ်ကိုခြစ်ကာ ခေါင်းပျော်တွင် မြှောက်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လေတိုက်သဖြင့် တစ်နေရာဆီမှ မီးတောက်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ အိမ်ရှည်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလောင်ကျွမ်းသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိရှိရသည်။

သူမက တကြော်ကြော် ဆက်ပြီး ခေါ်နေသည်။ သူမ၏အသံက ညတွင် ဝဲပုံလျက်ရှိသည်။ ဆွေးမြည့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

ဖြေခြင်း၊ ထူးခြင်း၊ တုံ့ပြန်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့တွင် နောက်ထပ် ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် ဓာတ်ခဲအပိုတွေ ရှိပါသည်။ အိတ်တစ်ခုထဲတွင် ရှိသည်။ သို့သော် အမှောင်ထဲတွင် ၎င်းတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ စမ်းလို့ရှာလို့ ရမည် မဟုတ်ပါ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တုတ်ချောင်းနှစ်ချောင်းကို ဓာတ်ဆီးထဲတွင် နှစ်ပြီး မီးတုတ်များ ပြုလုပ်ရတော့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အပျက်အစီး အဘယ်မျှရှိသည်ကို တွေ့

မြင်နိုင်ကြရပါတော့သည်။

“သည်မှာ လူ့ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

ကျွန်တော် တိုးညှင်းစွာ မေးလိုက်သည်။

သူမ ခေါင်းခါသည်။

သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စများ စီးကျလျက် ရှိသည်။

“မသိဘူး။ နှစ်ရာတော့ မကဘူး”

ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူတို့ ဘယ်မှာ ရောက်နေကြရသနည်း။

မီးလောင်ပြင်ထဲတွင် ကျွန်တော် တုတ်နှင့် ထိုးဆွဲပြီး ရှာကြည့်သည်။

အိမ်ရှည်ကြီးတစ်ခုသည် တိုင်ရှည်ကြီးများဖြင့် လူအများ နေသာလောက်အောင် အရှည်ကြီး အမြင့်ကြီး နှော့ကလပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြမ်းခင်းပြင်သည် မြေပြင်၏အထက် ပေနှစ်ဆယ်လောက် မြင့်သည်။

အိမ်အောက်တွင် ကြက်တွေ ဝက်တွေကို အမှိုက်သမိုက်တွေကြားထွင် မွေးမြူထားကြပါသည်။

ယခုမူ အိမ်ရှည်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးဝါးမျှခြင်း ခံရပြီး ပြိုလဲကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ပြာပုံကြီး အမှိုက်ပုံကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

မီးလောင်ကျွမ်းထားသဖြင့် မည်းနက်နေသော ဝက်သေများကို ကျွန်တော် ထပ်တွေ့ရသည်။ မီးမြိုက်ထားခြင်း ခံရသော ကြက်သေကောင်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သို့သော် လူသေအလောင်းတစ်ခုတလေမျှ တွေ့ရှိမည်လောဟု ကျွန်တော် ရှာဖွေသော်လည်း ယခုအချိန်အထိမူ မတွေ့ရှိရပါချေ။

မစ္စဖရန်ကလင် ရပ်နေရာသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားပြီး . . .

“လူတွေ ထွက်ပြေးသွားကြတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်မီးပုံကြီးကို ဘယ်သူ ဖိုသလဲ”

ထိုအခါ သူမက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖြင့် . . .

“ဟုတ်တယ်။ အားလုံး ထွက်ပြေးကြတာပဲ ဖြစ်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်က . . .”

ထို့နောက် သူမက တကြော်ကြော် ဟစ်ခေါ်နေပြန်တော့သည်။

တစ်နာရီလောက် ကြာသည်အထိ ဘာမျှ မထူးခြားပါ။ သည့်နောက်

တွင်မှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မီးရောင်အစပ်တွင် ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က သူ့ကို မမြင်တွေ့ပါ။ ကျွန်တော်က သူမကို လှမ်းအော်ပြီး ပြောရသည်။ ထိုအခါ သူမက ကောင်ကလေးထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားရောက်သည်။ ကောင်ကလေး ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြီး . . .

“ကျုပ်ကို စားစရာတစ်ခုပဲ ပေးစမ်းပါ။ ခပ်မြန်မြန်။ ချောကလက် ရှိရင် ပေးပါ”

သူမထံသို့ ကျွန်တော် ချောကလက်ပြား ပစ်ပေးလိုက်သည်။ သူမက ချောကလက်ကို မြေကြီးပေါ်တွင် ချထားပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

ကောင်ကလေးက ချောကလက်ပြားကို ဆတ်ကနဲ ကောက်ယူလိုက်သည်။ သို့သော် သူ ဘာလုပ်ရမည် မသိ ဖြစ်နေသည်။ မစ္စဖရန်ကလင်က သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ တိုးတိုးညှင်းညှင်း ပြောဆိုနေချိန်တွင် သူက ချောကလက်ပြားကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က နောက်ထပ် ချောကလက်ပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး အပတ်စက္ကူကိုခွာကာ ကိုက်စားပြလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ကောင်ကလေး သဘောပေါက်သွားပုံ ရသည်။ စက္ကူပတ်ကို ခွာသည်။ သတိထားပြီး အနည်းငယ် မြည်းစမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်တွင် ကား အားရပါးရ ကိုက်စားလျက် ရှိတော့သည်။

မစ္စဖရန်ကလင် ဆက်ပြီး ပြောနေသည်။

သူမ၏အသံ အဖြတ်အတောက်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူမသည် မေးခွန်းများကို မေးမြန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကောင်ကလေးထံမှ တံပြန်မှုကို ရရှိတော့သည်။ ကောင်ကလေးသည် ဆယ်နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ်ထက် မပိုနိုင်သေးပေ။

အသားညိုညို မျက်လုံးပြုံးပြုံးနှင့် ဖြစ်သည်။ နံငယ်ပိုင်းကလေး ဝတ်ထားသည်။ သူ၏မျက်လုံးများက ဂနာမငြိမ် ရှိသည်။ သူ၏ ခြေထောက်များက လည်း တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ရှိနေသည်။ အရေးဆိုလျှင် ထွက်ပြေးပြီး ပုန်းအောင်းနေရန် အသင့်ရှိနေသည်။

ချောကလက်ကို သူ စားသောက်ပုံမှာ အတော်ကြီး ဆားလောင် မွတ်

သိပ်နေပုံ ရသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က ပဲဗူးတစ်ဗူးကို ဖွင့်ပြီး သူ့အား ပေးလိုက်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က မေးခွန်းများကို ဆက်မေးနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူမက မေးမြန်းသိရှိရမည့်များကို ကျွန်တော်တို့အား ပြန်လည်ပြောပြသည်။ သိပ်ပြီး များများစားစားတော့ မဟုတ်ပါ။ တောထဲကနေပြီး လူတွေ ရောက်လာကြသည်။ သေနတ်တွေနှင့် ဖြစ်သည်။ သူကြီးနှင့် သူတို့ စကားပြောကြသည်။ လူတွေအားလုံးကို မောင်းထုတ်သည်။ အိမ်ရှည်ကြီးကို မီးရှို့သည်။ သေနတ်နှင့်လူတွေ ပြန်သွားကြသည်။

“သူပုန်တွေပဲ”

လုဒလန်က ပြောလိုက်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က . . .

“တခြားအုပ်စုလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ကျွန်တို့လူတွေ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သူ သိလား”

ကျွန်တော်က မစ္စဖရန်ကလင်ကို မေးလိုက်သည်။

“တောထဲမှာ ဟိုနေရာ သည်နေရာ တွေမှာပေါ့”

“အဲဒီနေရာတွေကို သူ သိသလား”

“သူ ရှာနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှောင်ကြီးထဲမှာတော့ သူ မသွားချင်ဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကို အမိဆွဲထားပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ အိပ်ခိုင်းထားဖို့ပဲ။ သူတို့ဘာသာသူတို့လဲ ပြန်လာချင်လာကြမှာပေါ့”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က ကောင်ကလေးကို မောင်းချခွေးတစ်လက် ပေးလိုက်သည်။ ကောင်ကလေးက ဝမ်းသာသွားသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို အိပ်ရာအိတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ သွင်းပေးလိုက်သည်။ ခဏချင်းမှာပင် သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မောင်းချခွေးကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်နှင့် ဖြစ်သည်။

သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့က မီးဖိုတွင် ထင်းထပ်ထည့်ရသည်။ မီးတောက်ကြီး မြင့်တက်လာအောင် လုပ်ရသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က တကြော်ကြော် ဟစ်ခေါ်ပြန်သည်။

တစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ သူတို့ ပြန်လာကြသည်။ ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာသူမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တောင်ငွေတစ်ချောင်းကို အားပြုပြီး ထောင့်ထောင့်နင်း လျှောက်လာသည်။ မီးဖိုအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး မစ္စဖရန်ကလင်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တွင် ရပ်သည်။ မစ္စဖရန်ကလင်ကို တော်တော်ကြီး ကြာအောင်ပင် စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် သူမက စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်သည်။ မစ္စဖရန်ကလင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြုံးလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိုင်းဖက်လျက် ရှိကြတော့သည်။

အဘွားကြီးသည် တောဘက်သို့လှည့်ပြီး ဟစ်ခေါ်သည်။ တပြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင်အတွင်းမှ လူတွေ ထွက်လာကြသည်။ မီးပုံကြီးကို ဝိုင်းပတ်ပြီး ရပ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရေနွေးအိုးကို အဆက်မပြတ်တည်ကာ လက်ဖက်ရည် တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ဖျော်ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ရှိသမျှ ခွက်များအားလုံးဖြင့် ထည့်ပြီး သူတို့ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပေးရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် လုဒလန်သည် အထုပ်အပိုးများကို ဖြေပြီး ကလေးတွေကို စားစရာများ ဝေငှရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဝန်းရံလျက်ရှိသော စက်ဝိုင်းကြီး တစ်နေရာတွင် အနည်းငယ် ကဲ့ဟသွားပြီး လူနှစ်ယောက် ထမ်းစင်တစ်ခုကို သယ်ဆောင်လာသည်။ ထမ်းစင်ပေါ်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မှောက်ခုံကြီး ပါလာသည်။

ထမ်းစင်ဘေးသို့ မစ္စဖရန်ကလင် ချက်ချင်းပင် ရောက်ရှိသွားသည်။

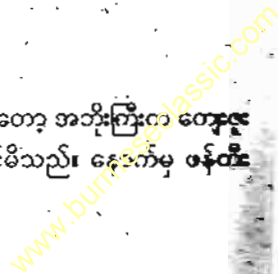
“ဆာရမ်”

သူမက ပြောလိုက်သည်။

“ဖန်ကီး”

အဘိုးကြီးက ပြန်ပြောသည်။

အဘိုးကြီး၏အသံ တုန်နေသည်။ ပထမတော့ အဘိုးကြီးက တောထဲတင်ပါတယ်ဟု ပြန်ပြောသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ နောက်မှ ဖန်ကီး

ဆိုသည်မှာ သူမ၏ အမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“ဖန်ကီး ပြန်လာပြီ”

မစ္စဖရန်ကလင်က အဘိုးကြီး ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံထားသော စောင်ကို ဖယ်လိုက်သောအခါ အဘိုးကြီး တစ်ချက် ညည်းလိုက်သည်။ စောင်အသားက ကျောကုန်းတစ်နေရာ နှစ်နေရာတွင် ကပ်ငြိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ကျောပြင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။

ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်သည်။ အရိုက်ခံထားရသော အရှိုးအပိန်များ တပြင်ကြီးပင် မြင်မကောင်း ရှိနေသည်။

+ + +

ဟိုတစ်စ သည်တစ်စဖြင့် ဇာတ်လမ်းအပြည့်အစုံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချာတိတ်ကလေး ပြောသွားသည်မှာ လိုရင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ အကျဉ်းချုပ် ပြောဆိုမှုသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က သည်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အခြေအနေများကို အကုန် မမြင်သာပါ။

လီဇနီဇာဇာ အိမ်ရှည်ကြီးကို ဝင်ရောက် မွေနှောကိသွားသူများသည် အက်စ်အေအက်စ်အဖွဲ့က ခြေရာခံပြီး လိုက်နေသူများ ဟုတ် မဟုတ်ကား ကျွန်တော်တို့ မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် နယ်ခြားကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကာလီမန်တင်းဒေသမှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသူများ ဖြစ်ကြောင်းကား သေချာသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က တွာရူးမား ဟုခေါ်သော သူကြီးအဘိုးကြီးသည် အတော်မှာသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း အထိုက်အလျောက် ပြောဆိုနိုင်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က သူ၏ ကျောပြင်ကြီးမှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ဆေးကြောစုတ်ဆေးပြီး ဘရန်ဒီ အနည်းငယ် တိုက်လိုက်သောအခါ သူသည် စကားပြောနိုင် ဆိုနိုင် ရှိသွားတော့သည်။

အားလုံး စုစုပေါင်း လူကိုးယောက် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့သည် ညနေ မိုးချုပ်အချိန်တွင် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် ဤရွာမှ ထောင်ထားသော တိရစ္ဆာန်ထောင်ချောက်တစ်ခုကို နင်းမိပြီး ခြေထောက်

တွင် ဒဏ်ရာ ရရှိသွားသဖြင့် ၎င်းတို့အားလုံး ဒေါသ ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က ၎င်းတို့လူစု ဘယ်လို ဝတ်ဆင်ထားသနည်းဟု မေးသော အခါ ဆာရစ်သည် ဘာပြောရမှန်းမသိ ရှိနေတော့သည်။

“စစ်သားတွေလို ယူနီဖောင်းတွေ ဝတ်ထားသလား”

ကျွန်တော် ထပ်မေးလိုက်ရသည်။ သူ ခေါင်းခါသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က ဘာအရေးကြီးလို့လဲဟု ဒေါသဖြင့် ကျွန်တော်ကို မေးသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ရှင်းပြရသည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ စီမံခင်နေသူ များထဲတွင် ၎င်းတို့ တပ်မတော်မှ အမြဲတမ်း စစ်သားများ ပါ မပါ ကျွန်ုပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေးသမားများက သိလိုကြသည်။

၎င်းတို့လူစုသည် အမြဲတမ်း တပ်မတော်မှ စစ်သားများ မဟုတ်သည် ကား သေချာသည်။ သူတို့၏ အဝတ်အစားတွေက ဖြစ်ကတတ်ဆန်းတွေပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ၎င်းတို့၏ လက်နက်များကမူ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းများ မဟုတ်ကြပါ။

ဆာရစ်က လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုသူက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဆာရာဝပ် ကင်းထောက်တပ်ဖွဲ့တွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသူ၏ ပြောပြချက်အရ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူတို့၏ လက်နက်များမှာ မောင်းပြန်သေနတ်များ ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့က အိမ်ရှည်ကြီးတွင် တစ်ည တည်းခိုလိုကြောင်း ပြောသည်။ ဆာရစ်တို့က ခွင့်ပြုသည်။

သို့သော် ၎င်းတို့၏ တောင်းဆိုချက်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး တောင်းဆိုချက်မှာ ၎င်းတို့အထဲမှ နှစ်ယောက်ကို ဤ အိမ်ရှည်ကြီးတွင် ရွာသားများ အဖြစ်နှင့် အမြဲ လက်ခံထားရမည်။

ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ လက်နက်များနှင့် စားနပ်ရိက္ခာများကို သိုလှောင်ထားရန် အခန်းတစ်ခန်း ပေးရမည်။

ထို့နောက် သည်မှာ ဆက်သွယ်ရေး ရေဒီယိုတစ်လုံး တပ်ဆင်ထားမည်။ ထို့နောက် . . .

သည်အခါ သည်ဘက်က မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းဝန်

သည်။ ထိုအခါ ၎င်းတို့ ဒေါ်ကန်လာကြသည်။ သည်အခါ သည်ဘက်က ၎င်းတို့ကို လက်မခံနိုင်တော့ကြောင်းဖြင့် ထွက်သွားရန် ပြောသည်။

၎င်းတို့က မထိမဲ့မြင်ဖြူဖြူ အနိုင်အထက် ဆက်နေကြသည်။ ၎င်းတို့က သေနတ်နှင့်ထောက်ပြီး အစားအစာများကို တောင်းသည်။ ထို့နောက် တူးအတ်ဟု ခေါ်သော ဒေသအရက်ကို တောင်းခံကြသည်။

သည့်နောက် သူတို့ မူးကြသည်။

မိန်းကလေးတွေကို လိုချင်ကြသည်။

သို့သော် သူတို့ မရရှိပါ။ ဤအရေးကို မြင်သဖြင့် အိမ်ရှည်ကြီးမှ မိန်းကလေးများအားလုံးသည် တောထဲတွင် သွားရောက်ပုန်းအောင်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

သည်အခါတွင် ၎င်းတို့သည် အကြမ်းပတမ်း ဖြစ်လာကြပြီး ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် သုံးစွဲရသော ရိုးရာနတ်အိုးကြီးများကို ရိုက်ခွဲကြသည်။

ထို့နောက် လူတွေကို ထိုးကြ နက်ကြ ရိုက်ကြ ပုတ်ကြ ကန်ကြ ကျောက်ကြသည်။ သေနတ်ဒင်များဖြင့် ဆောင်ကြသည်။

တူးအတ် အရက်များကို ထပ်သောက်ကြပြန်သည်။ ဝက်ထစ်ကောင်ကို ပစ်သတ်ကာ မီးကင်ပြီး စားကြသည်။

သည်အခါတွင် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ၎င်းတို့သည် အင်ဒိုနီးရှား လူမျိုးများ မဖြစ်နိုင်ကြပါ။ အင်ဒိုနီးရှား အများစုသည် မူဆလင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဝက်သား မစားကြပါ။ အရက်လည်း မသောက်ကြပါ။

၎င်းတို့သည် အရက်များ အလွန်အကျွံမူးလာသောအခါ လူစိတ်ပျောက်ပြီး တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်ဟု ဆာရစ်က ပြောသည်။

၎င်းတို့သည် သေနတ်များကို အရမ်းပစ်ဖောက်ကြတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်လည်း ၎င်းတို့သည် အရှိန်မပြေကြသေးပါ။

ယမန်နေ့ညက တောင်းဆိုချက်များကိုပင် ထပ်မံ တောင်းဆိုကြသည်။

အိမ်ရှည်ကြီးသည် သူတို့နှင့် မူးပေါင်းရမည်ဟု ဆိုသည်။ အိမ်ရှည်ကြီးသည် သူတို့၏ အခြေခံစခန်းတစ်ခု ဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုသည်။

ယင်းသို့ မဟုတ်ခဲ့လျှင်...

ထွာဇူးမားက လုံးဝ မလိုက်လျောပါ။ ၎င်းတို့သည် လွတ်လပ်သော လူမျိုးများ ဖြစ်ကြပြီး ၎င်းတို့ နယ်မြေသည် လွတ်လပ်သော နယ်မြေ ဖြစ်သည်။

ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုအခါ ကျွေးကျော်သူများက ၎င်းကို အပေါ်ထပ်သို့ တက်သော လှေကားတွင် ကြီးနှင့်တပ်ပြီး ကြိမ်ရှည်ရှည် ဟုတ်တုတ်ကြီးနှင့် ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်တော့သည်။ ရွာသားတွေအားလုံးကိုလည်း ကြည့်ရှုစေသည်။

ထို့နောက် အိမ်ရှည်ကြီးကို ကျွေးကျော်သူများ မီးတင်ရှို့ကြတော့သည်။

၎င်းတို့သည် မကြာမတင်မီတွင် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဦးမည်ဟု ထွက်ခွာသွားကာနီးတွင် ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုသွားကြသေးသည်။

အိမ်ရှည်ကြီးကို အသစ် ပြန်ဆောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ ပြန်လာမည်ဟု ဆိုပါသည်။

လိင်နီစောင် ရွာသူရွာသားများသည် ၎င်းတို့ ညွှန်ကြားသည်အတိုင်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်ကြရမည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့နောက် ၎င်းတို့က ရွာသားများ၏ ခြေထောက်များဆီသို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ကာ ရွာသားများကို ရွာပြင်သို့ နှင်ထုတ်ကြသည်။

“သွားကြ။ တောထဲမှာ သွားနေကြ။ ကျုပ်တို့က လာဆိုမှ ပြန်လာကြ” ၎င်းတို့က အော်ဟစ်ကာ ပြောဆိုကြသည်။

+ + +

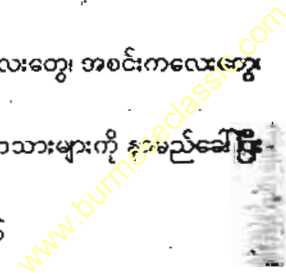
ညအမှောင်ထဲတွင် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးကျော်သူ လူရင်းကားများဟုပင် အတန်ကြာအောင် သူတို့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝါရှိသည်မှာလည်း ထောင်ချောက်ပင် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြသည်။

ဖန်ကီး ဟူသော အမည်ကိုလည်း ဥပယ်တံမျဉ်းဟုပင် သူတို့ထင်သည်။ အကြောင်းမှာ သည်အရပ်သို့ ဖန်ကီး မလာရောက်သည်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ ရှိချေပြီ။

ယခုမူ ဖန်ကီး ပြန်လာချေပြီ။

ဖန်ကီးက အမုကလေးတွေ၊ အပိန့်ကလေးတွေ၊ အစင်းကလေးတွေ၊ အရူကလေးတွေက အစ ကုသပေးသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က အချို့သော ရွာသူရွာသားများကို နှာမည်ခေါ်ပြီး

နှုတ်ဆက်ဆက်ဆံသည်။ အထူးသဖြင့် လူကြီးပိုင်းကို ဖြစ်သည်။

သူမက ကရုဏာတရား ကြီးမားသော သက်ဦးဆံပိုင် ဧကရီ ဘုရင်မကြီး တစ်ဦး အနေမျိုးဖြင့် လူ့အားလုံးကို ဆက်ဆံသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် လူဒလန်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဒိုင်ယက်လူငယ်နှစ်ဦးနှင့်အတူ သေနတ်တစ်လက် ပေးကာ တောဝက်တစ်ကောင်ရအောင် ပစ်ခဲရမည်ဆိုပြီး စေလွှတ်ပါသည်။

လူဒလန်ကိုတော့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတာဝန်များကို အပ်နှင်းပါသည်။ မြစ်အထက်ဘက် တစ်နေရာတွင် ဝါးရုံများ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသည်ကို သိရသောအခါ သူမက လူဒလန်ကို ပဲ့ချိတ်လှေကလေး ပေးအပ်ပြီး ဝါးဖောင်များကို ဆွဲစေပါသည်။

ဒိုင်ယက်များသည် သူမ၏ အမိန့်များကို မနာခံလိုလှသော်လည်း ဆာရမ်ကတစ်ဆင့် စေခိုင်းသောအခါ တစ်နေကုန် နေပူထဲတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ကြပါသည်။ သစ်တုံးတွေ ဝါးလုံးတွေကို ဖြတ်ကြသည်။ ချည်နှောင်ကြသည်။ အမိုးမိုးကြသည်။

ဥ ခိုးချုပ်သောအခါ လူအားလုံးပင် နေထိုင်ရန် နေရာကိုယ်စီ ရရှိကြတော့သည်။ ယာယီ အဆောက်အအုံသည် အကြမ်းထည်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ လှလုံခြုံခြုံ ရှိပါသည်။

လေထဲတွင် တော့ဝက်ကပ်အနံ့ကလည်း မွှေးဖွံ့နေတော့သည်။

သူမအနေနှင့် လူရမ်းကားများ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မယူဆပါ။ တကယ်လည်း မလာပါ။ သို့သော် ရွှေ့နေမှုကို တွေးမျှော်ထားသော လူဒလန်ကမူ ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့မှာ မှုတ်ပြောင်းတွေ ရှိသလား”

ရွာသားတွေကို သူ မေးသည်။

ဟုတ်ကဲ့။ ရှိပါသည်။ အနည်းငယ်ကျန်ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့ကို ဗီလီယံဟု ခေါ်သော အလွန်မာသော အသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် မီးမလောင်နိုင်ပါ။

မြားတွေကော။

မရှိပါ။ သို့သော် မြားတွေကို လုပ်လို့ရပါသည်။ မြားထိပ်မှာ လူးဖို့

အဆိပ်ကော။ ဒါလည်း လုပ်လို့ ရနိုင်ပါသည်။

သို့ဖြင့် ရွာသားအချို့သည် မြားတွေ လုပ်ကြသည်။ အဆိပ်ရည်တွေ

ကျိုကြသည်။ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကာကွယ်ရေးကိစ္စများ ပြီးစီးသွားသည်။

အကယ်၍ လူလွန်မသားများ တကြော့ ပြန်လာခဲ့လျှင် ၎င်းတို့သည် သူရဲကောင်း တစ်ကျိတ်လောက်၏ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံကြရပေလိမ့်မည်။

သို့သော် အံ့ဩဖွယ်ရာများကို အမှန်တကယ် ဆောင်ကြဉ်းသူမှာ ဖန်ကီးသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူမ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ရွာသူရွာသားများ၏ စိတ်ဓာတ်သည် ကုန်းကောက်၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မပြည့်မီမှာပင် သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်များသည် မိုးပေါ် ပျံတက်တော့မတတ် မြင့်တက်လာကြတော့သည်။ သူတို့မှာ အားအင်တွေ ပြည့်ဝလာတော့သည်။ သူတို့သည် ရွှင်လန်းရယ်မောလျက် ရှိကြတော့သည်။

သည်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် မစ္စဖရန်ကလင်ကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းတစ်ခု မေးမိသည်။

သည်လို လူမျိုးတွေ ရှိနေပါလျက်နှင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ အင်ပါယာကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် ပြိုပျက်ခဲ့ရသနည်း။

သူမသည် နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း တစ်နေ့လုံးပင် လူအားလုံးကို အတင်း မောင်းလျက်ရှိတော့သည်။ အနားအနေမရှိ လှည့်ပတ်ကာ လူတွေကို ဝည်းရုံးသည်။ သူမသည် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း အရပ်ရပ်ကို စစ်ဆေးကြီးကြပ်သည်။

သင့်လျော်သော သစ်ပင်များကို လှဲစေသည်။ အကိုင်းအခက်များကို ချိုင့်ပြီး အခေါက်များကို ခွာစေသည်။ ဆွဲယူနိုင်ရန် နဖားပေါက်များ ဖောက်စေသည်။ မီးလောင်သွားသော အိမ်ဟောင်းကြီးမှ အချို့သစ်လုံးများမှာလည်း အကောင်းပကတိ ရှိနေပြီး ပြန်သုံးနိုင်ပါသည်။

ဒိုင်ယက်များသည် အိမ်ဆောက်တတ်ကြပါသည်။ မစ္စဖရန်ကလင်တွင် ဗိသုကာ အသိအမြင် အနည်းငယ်မျှ ရှိပုံမရပါ။ သို့သော် သူမက လူတွေကို တွန်းအားပေးနိုင်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင်လျှင် ညနေစောင်းသောအခါ အိမ်ရှည်ကြီး အကြမ်းထည် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားကြသည်။

သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော်က အမဲပစ်ထွက်ရပြန်သည်။ လူဒလန်ကလည်း ကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရသည်။ ဤနေရာ တစ်ဝိုက်ကို ခံတပ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ ထောင်ချောက်များ

ကျင်းညောင်များ ပြုလုပ်ထားကြသည်။ မြားတွေ လေးတွေ အဆိပ်တွေ ထပ်မံ ဖြည့်တင်းထားကြသည်။

ကလေးတွေပင် အနားမနေကြရပါ။ လူရမ်းကားတွေ လာရောက်ချိန် က လွတ်ထွက်သွားသော ကြက်များ ဝက်များကို လိုက်လံရှာဖွေပြီး ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်လာကြရတော့သည်။ ကြက် ဝက်များ အများကြီး မကျန်ရှိပါ။ သို့သော် ရွာတစ်ရွာကို ပြန်လည်တည်ဆောက်လျှင် အခြေခံက စရပါမည်။

သို့သော် ကြက်ဖမ်း၊ ဝက်ဖမ်းအဖွဲ့တွင် ကောင်ကလေးတစ်ယောက် မူကား မပါရှိပါ။ ဂျီဂါဟူသော ကောင်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ဂျီဂါကား အခြားမဟုတ်ပါ။ ယမန်နေ့ညက ပထမဆုံး ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသော ရွာသားကလေးပင်ဖြစ်သည်။ မစ္စဖရန်ကလင်၏ ဟစ်ခေါ်မှု ကို ပထမဆုံး တုံ့ပြန်သူကလေးပင်။

ဂျီဂါသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ၏အဖိုးမှ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာပါချေ။ တစ်ကြောင်းကတော့ နောက်ထပ် ချောကလက်စားချင်သေး၍ ဖြစ်မည်။ သို့သော် အဓိကအကြောင်းကတော့ သူမက သူ့ကို အရေးကြီးသည့် တာဝန်များ ပေးထား၍ ဖြစ်ပါသည်။

သူက သူမ၏တမန်တော်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဖန်ကီးနှင့် ဆာရမ်ကို သူက ဆက်သွယ်ပေးရသည်။ သည် အခါတွင်မှ ဆာရမ်က အမိန့်များ ထုတ်ပြန်ရသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က သူ့ကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဆက်ဆံသည်။ မြန်မြန် လုပ်၊ မြန်မြန်ပြေး၊ မြန်မြန်သွား၊ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်။

ကောင်ကလေးက မြန်ပါသည်။ ပြေးပါသည်။ သူမကို လေးစားမြတ်နိုး ပါသည်။ သို့သော် ကောင်ကလေးလည်း သံမဏိစည်းကမ်းအောက်တွင် ပင်ပန်း လှပါသည်။

တတိယမြောက် ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မစ္စဖရန်ကလင် ရောက်ရှိလာသည်။

- “အသားတွေ လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေပြီလား”
- အာဏာသံဖြင့် မေးသည်။
- “အများကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်သူမှ မငတ်နိုင်တော့ဘူး”
- သူမက ကျွန်တော် စုဆောင်းထားသည်များကို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်

တစ်နေ့လုံး ချွေးတဖိုးဒီးကျအောင် တောထဲတွင် လိုက်ပြီး ပစ်ခတ်ထားရသည် များ ဖြစ်သည်။

“မရသေးဘူး။ ထပ်ရှာဦး”

“မရတော့ဘူး”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ကြိုးစားမှပေါ့”

“ကြိုးစားတာပဲ”

“ဒီမှာ ကျုပ်ပြောမယ်... ”

သို့သော် သူမကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရယ်မောနေသည်ကို သူမ တွေ့မြင်သွားသည်။ ထိုအခါတွင် သူမက မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်အနေနဲ့ နည်းနည်း လွန်လွန်းသွားတယ် ထင်တယ်”

“အမှန်ပဲပေါ့”

“အင်း... တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကျုပ်ဟာ ဒီလိုပဲ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

သူမ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်။ မစ္စဖရန်ကလင်လုပ်တာ မှန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ။ မနက်ဖြန်ကျရင် မောင်ရင့်အဖေရဲ့ မြေပုံကို သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ကုန်းကြောင်းသွားကြသည်။ လှေကလေးက သစ်ဖောင် ဆွဲရာ ရှိနေသည်။ လှေလန်က မာလိန်မှူး လုပ်ရမည်။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားသည်ကို တစ်ဖက်စောင်းငန်းကြည့်ပြီး ကျန်ရစ် သည်။ သူ၏အကြည့်တွင် သူ၏အတွေးက ပေါ်လွင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည် သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ကြပြီး ပတ္တမြားတွေရှိရာသို့ သွားသည်ဟု ယူဆနေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က...

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ မိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

သူ ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်လာသည့်အချိန်တွင် ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ ဝင်များသည် အိမ်ရှည်အသစ်ကြီးကို အားကြီးမာန်တက် ဆောက်လုပ်လျက် ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုအတိုင်း တောအုပ် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က ရှေ့မှဖြစ်သည်။ သီချင်းကလေး တအေးအေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ခွေးလိမ္မာကလေးတစ်ကောင်ပမာ သူမ၏နောက်မှ လိုက်ပါရသည်။

သူမသည် အတော်ကလေးကြာအောင်ပင် အေးအေးဆေးဆေး အနား ယူသည့်အနေမျိုးဖြင့် လျှောက်သွားနေသည်။

သူမက လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့လျှင် ကျွန်တော်ကလည်း လက်ဝဲဘက် သို့ ကွေ့ရသည်။ သူမ ရပ်လျှင် ကျွန်တော် ရပ်ရသည်။

ကျွန်တော် တပ်ထဲတွင် ရှိစဉ်က ခေါင်းဆောင်မှုအရည်အချင်းကို စစ် ဆေးသော လူရွေးပွဲ တက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်၏ မှတ်တမ်းတွင် ဤသို့ ရေးထားသည်။

“အ-အနုတ်၊ တပ်ပြန်ပို့”

အတန်ကြာသောအခါတွင်မှ သူမက နယ်မြေအနေအထားကို ရှင်းပြ သည်။ သူမက ရှေ့သို့ လျှောက်သွားရင်း ပြောဆိုနေသဖြင့် စကားလုံးများသည် သူမ၏ပခုံးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းပြီး ကျွန်တော်ထံသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“မြစ်ဟာ သည်နေရာကစပြီး ကျွန်းဆွယ်ကြီးတစ်ခုကို ပစောက် ပုံ သဏ္ဍာန်ပတ်ပြီး စီးနေတယ်။ မင်းနှိတ်ထဲမှာ ပစောက်ပုံတစ်ခုကို မြင်ကြည့်စမ်း။ အခု ကျုပ်တို့ထွက်လာတဲ့ လိုဗန်နီစောင် အိမ်ရှည်ကြီးက ပစောက်ရဲ့ ဘယ်ဘက် လက်တံထိပ်မှာ ရှိတယ်။ ညာဘက် လက်တံထိပ်မှာက တခြား အိမ်ရှည်ကြီး တစ်ခု ရှိတယ်။ ပစောက်ရဲ့ အောက်ခြေမှာတော့ နောက်ထပ် အိမ်ရှည်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ ကျုပ်က အဲဒီသုံးခုကြားမှာ နေတယ်။ ဒါမှ သုံးနေရာစလုံးကို အလွယ်- တကူ သွားနိုင်တယ်”

“သုံးနေရာစလုံးနဲ့ အကွာအဝေးတူညီတဲ့ နေရာပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နေရာက အိမ်ရှည်ကြီးနှစ်ခုနဲ့တော့ သုံးမိုင်စီ ဝေးတယ်။ နောက်တစ်ခုနဲ့ကျတော့ ခြောက်မိုင် ခုနစ်မိုင်လောက် ဝေး တယ်။ အဲဒါ တစ်ထောင့်ကိုးရာသုံးဆယ်ခု နောက်ပိုင်းနှစ်တွေပေါ့။ နောက်ပြီး တော့ စစ်ကြီးပြီးကာနီးမှာ တစ်ခါ နေခဲ့ရတယ်”

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လား”

သူမက ဤစကားလုံးကို အသစ်အဆန်းတစ်ခုသဖွယ် ရွတ်ဆိုလိုက်

သည်။ ထို့နောက်...

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နေရတာ ငြိမ်းချမ်းတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အလုပ်များတယ်။ ကျုပ်ဟာ လူတစ်ထောင်ကျော်လောက်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို တာဝန်ယူရတယ်။ အိမ်ရှည်ကြီးတစ်ခုကို ကျုပ် ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြီး သွားတယ်။ ကျုပ် လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်တယ်။ ကျုပ်နေဖို့ လိုအပ်လို့ရှိရင် နေတယ်။ ပြီးရင် ကျုပ် စခန်းကို ပြန်တယ်။ အင်မတန် ငြိမ်းအေးတယ်”

“တောရဲတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အန္တရာယ် မရှိဘူးလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပဲ။ ဘိုနီယိုကျွန်းမှာ ကြမ်းတမ်းတဲ့အကောင်တွေ သိပ် မရှိဘူး။ ကျားသစ်ကလွဲရင် အသားစားသတ္တဝါ အကောင်ကြီးတွေ မရှိသလောက်ပဲ။ ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်ဆိုရင် မင်း ကံကောင်းလို့ပဲ”

“မစ္စဖရန်ကလင် တွေ့ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ကျွန်တော်တို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် သွားကြသည်။ ဘာမျှ အလျင်မလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသည်။

သူမက မကြာခဏဆိုသလို ဟိုနေရာ သည်နေရာမှာရပ်ပြီး အထူးအဆန်းများကို ညွှန်ပြ ရှင်းလင်းတတ်ပါသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ခိုင်နောဆော သတ္တဝါကလေးနှင့် တူသော ပုရွက်ဆိတ်စား သင်းခွေချပ်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အကြေးခွဲများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေပါသည်။ သူ့အနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူသည် ဘောလုံးတစ်လုံးကို ဝိုင်းဝိုင်းကြီး ကွေးထားလိုက်ပါသည်။ ခြေထောက်အဖြစ် အသုံးပြုသော အခြေကို ခေါင်းပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ပါသည်။ ငြိမ်နေသည်။ တောက်ပြောင်နေသော သံမဏိဘောလုံးတစ်လုံးပမာ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ရန်ရှာမည့်အကောင်များက မည်သို့များ ပြုလုပ်ချေမည်နည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။

သင်းခွေချပ်နှင့် တစ်ပေ နှစ်ပေ အကွာလောက်တွင် ခြကောင်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသော ခြကောင်ပိုတစ်ခု ရှိသည်။

“ဒါ သူ့အစာပဲ။ ကျုပ်တို့သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သည်ကောင်တွေကို သူ ခဏခဏလေးနဲ့ အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်မှာပဲ”

မစ္စဖရန်ကလင်က ပြောသည်။

ပထမပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးလမ်းအတိုင်း သွားကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးလမ်းမှ ဖယ်ကြည့်ပြီး သစ်ပင်များ အကြားတွင် ကွေ့ပတ်ကာ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်ရသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ အမြဲတမ်းပင် ကွေ့ပတ်ကာ သွားနေရသည်။

သစ်ရွက်ဆွေးများပေါ်တွင် သွားနေရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခြေသံကို မကြားကြရပါ။ သူမက ကျွန်တော်၏ရှေ့မှ အလွယ်တကူပင် သွားနေသည်။ သူမက သွားရမည့်လမ်းကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိနေသည်။

ကျွန်တော်သာလျှင် ခဏချင်းမှာပင် လမ်းကြောင်း ပျောက်သွားတတ်သည်။ သို့သော် သူမက ရပ်ပြီး မစောင့်ပါ။ အနည်းငယ်မျှပင် တွဲနွေးခြင်း မဖြစ်ပါ။

တစ်ကြိမ်တွင် နောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ထွာ ကျော်ကျော်ရှိသော ကင်းခြေများကြီးတစ်ကောင် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ပြီး သည်ကောင်ကြီးက ကျွန်တော့်နောက်ကို မိသည့်ထက် ဖီလာနေတော့သည်။ သည်အကြောင်းကို ကျွန်တော်က သူမအား ပြောလိုက်သောအခါ သူမ ပြန်လှည့်ပြီး ကြည့်ပါသည်။

“အတော်ဆိုးတဲ့ အကောင်ပဲ”

သူမက ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမက ကင်းခြေများကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် နှာနှာ ဖိနှင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“သည်ကောင်တွေက ကိုက်တတ်တယ်”

သူမက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ရှင်းပြသည်။

“အင်း”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်မူ ကိုက်တတ်သည့် အကောင်တွေမှာ သည် အကောင်တွေတင် မကပါ။

သူမ၏ မျက်လုံးများက သိန်းငှက်တစ်ကောင်၏မျက်လုံးများကဲ့သို့ပင် လျင်လှသည်။ တစ်နေရာတွင် သူမက ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေသော အလှအကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော့်အား ပြပါသည်။ သစ်ရွက်တစ်ရွက်နှင့်တူသော အကောင်ကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဖြုန်းခနဲကြည့်လိုက်လျှင် ပန်တွင်

တစ်ပွင့်ဟု ထင်ရသည်။

သည်အမျိုးသမီးကြီးက သည်အရပ် ဒေသကို ချစ်မြတ်နိုးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ ကြားနေကျအသံများနှင့်မတူသော အသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။

ရေကျသံ ဖြစ်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင် ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ၏မျက်နှာ ဝင်းထိန်လျက် ရှိနေသည်။

သူမက...

“ကျုပ်ရဲ့ ရေတံခွန်ကလေးပဲ။ နားထောင်စမ်း။ သည်အသံကို ကြားရရင် ကျုပ် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာ သိရတော့တာပဲ”

ထို့နောက်...

“လာ...”

ရေတံခွန်ကလေးသည် ပေနှစ်ဆယ် အမြင့်လောက်ဆီမှနေ၍ ဆင်းကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရေတံခွန်အနီးတွင် ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကလေးဖြစ်သည်။ ပေလေးဆယ်လောက် ကျယ်ဝန်းသည်။ သဘာဝအလျောက် မျက်နှာပြင် မညီမညာဖြစ်ပြီး သစ်ပင်များ ပေါက်ရောက်နေခြင်းမရှိပါ။

မစ္စဖရန်ကလင်သည် ကွက်လပ်ကလေးကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်သွားသည်။ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ညီညာသော မြေပြင်ကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် လဲကျဆွေးမြည့်နေသော သစ်လုံးများရှိသည်။ ကျောက်တုံးများအကြားတွင် ပန်းရိုင်းပင်ကလေးများလည်း ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က ထိုနေရာတွင်ရပ်ပြီး ပြုံးကြည့်နေပြီးနောက်...

“ဒါ ကျုပ် အိမ်ကလေးပဲ။ နေရာကလေးက မလှဘူးလား”

လှပါသည်။

ဝိန်းပိန်းပိတ်နေသော တောအုပ်ကြီးထဲတွင် သေးငယ်သော ပွင့်လင်းကွက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အုပ်စိုးထားသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များကို ဖောက်ထွင်းပြီး နေရောင်ခြည် ကျရောက်နိုင်သော နေရာကလေးဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးများအကြားတွင် ကြည်လင်သော မြစ်ရေက တသွင်သွင် စီးဆင်း

လျက် ရှိသည်။

သည်နေရာမှာ စိမ်းသောအစိမ်းက တောက်ပသည်။

အခြားနေရာများမှာလို့ ညိုမှိုင်းမှိုင်း မဟုတ်ပါ။

“ဘယ်နားမှာလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“ဟိုနားမှာပဲ။ လာ... ကိုယ် ပြမယ်”

+ + +

သူမက ကျွန်တော်၏ဖခင်ကို ရေတံခွန်အနီးမှာပင် ကပ်ပြီး မြှုပ်နှံခဲ့သည်။ ကျောက်တုံးကြီးများအကြားရှိ ကွက်လပ်ပေါက်ကလေးတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ပန်းရိုင်းပင်ကလေးများ ပေါက်ရောက်နေသော မြေကွက်ကလေးကို ငေးငုံ့ပြီး ကြည့်နေမိပါသည်။

သူမက...

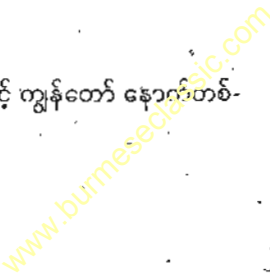
“သည်နေရာမှာ ကျောက်သားတွေကြားမှာ ချိုင့်ခွက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ အလောင်းကို မြှုပ်နှံဖို့ အနေတော် ကျင့်ကလေးတစ်ခုပဲ။ ကိုယ့်မှာ အသုဘခေါင်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ကိုယ် သစ်ခက်တွေ ဝိုင်းရံပြီး ချထားလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာလဲ သစ်ခက်တွေ တင်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ အပေါ်ကနေ မြေကြီးကို ဖို့ပေးရတယ်။ ဒါ ကိုယ့်အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးတာပဲ”

ကျွန်တော်၏ဖခင်ကို ကျွန်တော် မသိသလောက်ပင် ဖြစ်ကြောင်း အထက်တွင် ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ကာလများအတွင်း သူသည် ကျွန်တော်၏စိတ်အာရုံထဲသို့ ရံဖန်ရံခါမှသာ ရောက်ရှိလာတတ်ပါသည်။ သို့သော်...

ထိုအရပ်တွင် ထိုနေရာကလေးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် မှာ စိတ်ထိခိုက်မိပါတော့သည်။

“မစ္စဖရန်...”

ကျွန်တော် စကားဆိုတစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောရသည်။

“မစ္စဖရန်ကလင် လုပ်ထားတာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်”

သူမက သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က နေ-
မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ အားနည်းနေသည်။ သူက ဧရာမ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ဖြစ်
သည်။ သို့ဖြင့် . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော် တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် သေဆုံးသောအခါတွင် သည်လိုနေရာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အုတ်ဂူ
တွေ ပြည့်နှက်နေသော သင်္ချိုင်းတွင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုနေရာမျိုးက မရဏ၏ အကျည်းတန်မှုကို သွားဖြီပြနေသည်။

သည် နေရာကလေးက ဘဝတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“သူက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို မစ္စဖရန်ကလင် ဘယ်လို
မြင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မေးတာ”

သူမ မသိမသာ ပင့်သက်ဖြာလိုက်သည်။

“လူသားတစ်ယောက်ပေါ့” *
ထို့နောက် . . .

“မရိုးသားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲရင့်တယ်”

ထို့နောက် တစ်ဖန် ပြုံးလိုက်ပြန်ပြီး . . .

“မင်းလိုပဲပေါ့။ တကယ်ပဲပေါ့။ ကဲ . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက်
ဆုမွန်ကောင်း တောင်းကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းကြသည်။ သူမက ထုံးစံအတိုင်း
တကယ်ပင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းသည်။
ကျွန်တော်လည်း သူမကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား အိမ်ရှည်ကြီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။
ဂါရဝပြုသည့် လုပ်ငန်းပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များကို ဆွေးနွေးကြသည်။

လိပ်ခန်းဇာတ်ရုံ အိမ်ရှည်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရမည့်နေရာ
မဟုတ်ဟု သူမက ဆိုပါသည်။

အိမ်ရှည်ကြီးကို သူတို့ ပြန်လည် တည်ဆောက်နေကြစဉ်မှာပင်
ကျွန်တော်တို့သည် မစောက် တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ တန်းဂေါအိမ်ရှည်ကြီးသို့ ပြောင်း

ရွှေကြွရမည်ဖြစ်သည်။

တန်းဂေါမှနေ၍ ရေတံခွန် ကွက်လပ်သို့သွားရသည့်ခရီးက လွယ်ကူ
သည်။ ထို့အပြင် ရေတံခွန်ကွက်လပ်သည် တန်းဂေါနယ်မြေအပိုင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ရှည်ကြီး ပြန်လည်တည်ဆောက်သည့် လုပ်ငန်း
တွင် ကူညီလုပ်ဆောင်ရန်အတွက် လိပ်ခန်းဇာတ်ရုံတွင် တစ်ရက် ထပ်နေရန်
ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သည့်နောက်တွင်ကား သူတို့၏ရွာကို သူတို့ဘာသာ ပြီးစီး
အောင် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်သွားကြရန်ပင် ဖြစ်သည်။

အခြေအနေ အရပ်ရပ်မှာလည်း အများကြီး ပြန်လည် ကောင်းမွန်
လျက်ရှိခဲ့ပြီ။ သူတို့အားလုံး စုစုစည်းစည်း ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။ အဝတ်များကို
လျှော်ဖွပ်ပြီးကြပြီဖြစ်သည်။ အစားအစာများကိုလည်း သိုလှောင်ထားနိုင်ကြပြီ
ဖြစ်သည်။

ချာတိတ်ကလေး ဂျီဂါသည် ဖန်ကီးကို တွေ့မြင်သောအခါ ခုန်ပေါက်
ပြီး ပြေးလာသည်။ သူမ ပြန်လာလျှင် စားဖို့ ထမင်းနှင့် လက်ဖက်ရည် အဆင်သင့်
ပြုလုပ်ထားပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“မစ္စဖရန်ကလင်အနေနဲ့ အောင်နိုင်မှုတစ်ခုပဲ”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“သူ့အနေနဲ့လဲ အောင်နိုင်တာပဲ”

ထို့နောက် သူမက ချာတိတ်ကလေး၏ဆံပင်များကို လက်ချောင်းများ
ဖြင့် ထိုးဖွရင်း လုပ်စရာရှိတာ တစ်ခုခုသွားလုပ်ရန် ပြောလိုက်သည်။

လုဒလန်သည်လည်း မနက်တုန်းကလို သုန်မှုန်မနေတော့ဘဲ ကျွန်တော်
တို့ကို တွေ့မြင်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားဟန် ရှိသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပတ္တမြားများ သွားရှာသည်ဟုတော့
ယခုတိုင် ယုံကြည်နေဟန် ရှိသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် သူက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာတွေ့သလဲ”

သင်္ချိုင်းတစ်ခုပေါ့”

ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။ ဆက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်တို့ တခြား ဘာမှ မရှာပါဘူး”

+ + +

သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီ ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အထုပ်အပိုးများကို ရော်ဘာလှေကလေးပေါ်သို့ တင်ပြီး ပစောက်သဏ္ဍာန် ဖြစ်ကြောင်း အတိုင်း ကွေ့ပတ်ကာ တန်းဂေါသို့ ဆန်တက်သွားကြပါသည်။

လှေပေါ်တွင် တိတ်တိတ်ပူန်း ခရီးသည်တစ်ဦးလည်း လိုက်ပါလာပါသည်။

ချာတိတ်ကလေး ဂျီဂါသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါခွင့်ပြုရန် ဖန်ကီးကို ချဉ်းကပ်သည်။ သို့သော် ဖန်ကီးက ငြင်းပယ်သည်။ ထိုအခါ လုဒလန်ကို ချဉ်းကပ်ပြန်သည်။ ဒိုင်ယက်လူမျိုးများ၏ ဓလေ့ထုံးစံတွင် အသက်အရွယ် တူညီလျှင် သြဇာအာဏာချင်းလည်း တူညီပေသည်။ လုဒလန်ကလည်း ငြင်းပယ်လိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်က သူ ချဉ်းကပ်ရမည့် လူစာရင်းတွင် နောက်ဆုံးပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် ကျွန်တော်ကို ချဉ်းကပ်ရာတွင်မူ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ချဉ်းကပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူက သင်္ဘောခအဖြစ် မောင်းချခွားကလေးကို ပေးသည်။ အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ မောင်းချခွားကို ကျွန်တော် လက်ခံ၍ မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ကျွန်တော်သည် မိုက်မဲတတ်ဟန်ရှိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက် ဖြစ်ပေါ်မှုအရ လုပ်ဆောင်တတ်ဟန် ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် မဟုတ်သော်လည်း မှန်ကန်ကြောင်းကို ကား နောက်ပိုင်းတွင် တွေ့ရှိရပါသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို မစ္စဖရန်ကလင် မသိအောင် အထုပ်အပိုးတွေ ကြားတွင် ဝှက်ထားလိုက်ပါသည်။ နှစ်မိုင်လောက် သွားမိသောအခါတွင်မူ သူသည် ပစ္စည်းတွေကြားမှ ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ငါးရှဉ့်တစ်ကောင်လို တီးထွက်လာပါသည်။ မစ္စဖရန်ကလင်က သဘောမကျဟန်ဖြင့် သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ချာတိတ်ကလေးသည် သူမ၏ အတွင်းစိတ်ကို သိရှိဟန်ဖြင့် သူ့အပြုံးကို ထပ်မံ အားဖြည့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပစောက် အောက်ခြေရှိ အိမ်ရှည်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ တမ်းပေါ်သို့ ခေတ္တမျှ တက်ရောက်ကြပါသည်။ မစ္စဖရန်ကလင်က မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများနှင့် ပြန်ပေါင်းထုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွာက လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးညှိခံကြ

သည်။ ထို့နောက် ဖန်ကီးကို ညအိပ်ရန် ပြောဆိုကြပါသည်။ မစ္စဖရန်ကလင်လက်မခံပါ။ အပြန်ခရီးကျမှ ကြာကြာကလေး နေမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ကြသည်။

တန်းဂေါခရီးသည် ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်သည်ထက် ပိုပြီး ကြာသည်။ တစ်ကြောင်းကတော့ ရေစီးသန်သည်ထက် သန်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ တစ်ကြိမ်တွင် ပဲ့ချိတ်စက်ကလေး ပျက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာမျှတော့ မဟုတ်ပါ။ ဆိပ်တံခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အချိန် တစ်နာရီလောက် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ယင်း၏ အကျိုးဆက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့သည် အတော်ကြီး ညနေစောင်းမှပင် ကွေ့တစ်ကွေ့ကို ကွေ့ပတ်မိပြီး တောအုပ်ကြီး၏ရှေ့ဘက်တွင် ထီးထီးမားမားကြီး ရှိနေသော တန်းဂေါအိမ်ရှည်ကြီးကို တွေ့မြင်ကြရတော့သည်။

သစ်လုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ဆိပ်ခံတံတားကလေးပေါ်သို့ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ရွာသားများအားလုံး စုရုံး ရော့ကွိုရိုလာကြတော့သည်။ တန်းဂေါသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားရခြင်းသည် တော်ဝင်မိသားစုများပမာပင် ဖြစ်တော့သည်။ အကြောင်းမှာ ရွာသားများက ဖန်ကီးကို အဝေးကြီးကတည်းကပင် မှတ်မိနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တန်းဂေါ တစ်ရွာလုံးပင် ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်ကြသည်မှာလည်း မဆန်းပါ။ ရွာသူကြီးသည် သူမ၏ သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ဦးမျှသာ မဟုတ်ပါ။ သူသည် ဟာရီဆန်၏ ပြောကျားတပ်ဖွဲ့သို့ မဝင်ရောက်မီတွင် သူမနှင့်အတူ တောထဲတွင် သေအတူ ရှင်မက္ကာ လှုပ်ရှားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညက ညစာ စားပွဲ ပြုလုပ်သောအခါ သူကြီးသည် စစ်အတွင်းက ရရှိခဲ့သော ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်များကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားပါသည်။ တံဆိပ်တစ်ခုသည် ဆက်သားကောင်းအဖြစ် ပေးအပ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသောအခါ ကျွန်တော် ပြုံးမိရပါသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်သည် တူးအတ်အရက်၏ အရှိန်ကြောင့် အတော်ကြီးပင် မူးသွားပါသည်။ လုဒလန်လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စောစောပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အိပ်ရာများကို အိမ်ရှည်ကြီးပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ထားကြပါသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် ထူးဆန်းသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုအတွင်း သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုမိပါသည်။ မှုန်ရိရိနှင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ရှည်ကြီး၏ ရှေ့ဘက်တစ်လျှောက်တွင် မြစ်ပြင်ကို မျက်နှာမူထားသော ဝရန်တာကြီး ရှိပါသည်။

ဝရန်တာ၏ အောက်ဘက်တွင် မီးဖိုကြီး ဖိုထားပြီး ဓမ္မတေးသီချင်းများ သံပြိုင်သီဆိုလျက် ရှိကြပါသည်။

သို့သော် အိမ်အတွင်းဘက်သို့ တစ်လှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက်လျှင်ကား အလင်းရောင် မရှိတော့သလောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဥပပေါင်း တစ်ရာင်းဆယ်မျှ ရှည်လျားသော အိမ်ကြီးတစ်လျှောက်တွင် ကြိုးကြား ကြိုးကြားလောက်တွင်သာ သေသေချာချာ ဖုံးကာထားသော မီးတိုင် အနည်းငယ် ရှိပါသည်။

မိသားစုတစ်စုစီ သီးခြား နေထိုင်နိုင်ရန် အကန့်ကလေးတွေ ကာထားပါသည်။ သို့သော် အခန်းဟု မပြောနိုင်သလောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ခေါင်မိုး၏ အမြင့်ကိုမူ ကျွန်တော် အံ့သြရသည်။

အခန်းထဲတွင် သို့မဟုတ် အိမ်ကြီးထဲတွင် မီးခိုးများ မွန်နေသည်။ ဖျဉ်ခင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ကား ခွေးတွေ ကြတ်တွေ အစာရှာ လမ်းသလားလျက် ရှိကြသည်။

ထိုညက သည်ပျံလောက်ပဲ သတိထားမိသည်။ သည်ထက် ပိုပြီး မမှတ်မိတော့ပါ။ တူးအတ် အရက်ဒဏ်က ပြင်းလှသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံပြီး အိပ်ချင်လာတော့သည်။

ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်မိသည်ကတော့ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အောက်ဘက်တွင် ဝက်မကြီးတစ်ကောင် တရွှားရွှား တရွဲရွဲ နှာမူတ်လျက် ရှိသည်။ ထိုအခါ တောနက်ထဲတွင် တောဝက်တွေ၏ အနမ်းအရှုပ် ခံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သတိရပြီး ကြက်သီးမွေးညှင်း ထသွားရသည်။

သို့သော် အိမ်ရှည်ကြီးပေါ်တွင် ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိရသည်။

ထိုအခါတွင် ညတစ်ည ကုန်လွန်သွားသည်နှင့်အမျှ သဘာဝ တောသံများ အားလုံးသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

ဇိကွက်တစ်ကောင် အော်သံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် တိတ်သွားသည်။

အထက်ဘက် ခိုင်းတွေပေါ်မှ ကြက်ဖများ တွန်ကြာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာဆီမှ ခွေးတစ်ကောင် အမွေးကုတ်ခြစ်နေသံ ကြားရသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ငှက်သာရကာများ အော်မြည် သီကျူးကြာသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက်တွင် ခြေသံများ ကြားရသည်။ အိမ်ရှည်ကြီးတွင် ဖိုတင်းနေထိုင်သူများ အိပ်ရာထကြပြီး တစ်နေ့ သစ်ချော့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ကို နံနက်စာ ကျွေးမွေးကြသည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ပြသကြသည်။ တကယ်ပင် ထူးခြားဆန်းပြားသော အရပ်ဒေသ တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ။ သဘောကျရဲ့လား။”

မစွဖရန်ကလင်က ကျွန်တော်ကို မေးသည်။

“ကျတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကုန်လုံးဟာ ဘုံသဘော ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအခါ သူက . . .

“ကိုယ့်တာကိုယ် သီးသီးသန့်သန့် နေလို့လဲ ရပါတယ်။ အဲဒါက ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ သည်မှာက အထီးကျန်ဆိုတာ မရှိဘူး။ လူတွေ အားလုံးဟာ အချိန်မရွေး တွေ့နိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ဘူး”

“ဗာမင်ဂန်ထက် ကောင်းတယ် ဆိုပါတော့”

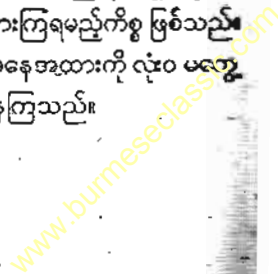
သူမက အနည်းငယ် မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“သည်မှာက ဘယ်လိုနေကြရမယ်ဆိုတာကို သိကြတယ်။ ကျုပ်တို့တွေက မသိကြတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့က သိပ်ပြီးမှ ကွဲပြားကုန်ကြပြီ”

ကျွန်တော်တို့သည် မနက်စောစောမှာပင် ဖန်ကီး၏ သီးခြားကွက်လပ်ကလေးသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နာရီခွဲလောက်အကြာတွင် ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ကျောက်တုံးတွေပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ကြရင်း ရှာဖွေနေလုပ်ငန်းကို စဉ်းစားကြသည်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြရမည်ကိုစွဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေအနေအထားကို လုံးဝ မတွေ့မြင် မသိရဘဲနှင့် ဘာလုပ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေကြသည်။

+ + +

လုဒလန်က ပြဿနာကို စနစ်တကျ ချဉ်းကပ်သည်။

“ကဲ... ကြည့်ကြရအောင်။ လူတစ်ယောက် ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် ရထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိရနေတယ် ဟုတ်လား။”

သူ မေးလိုက်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ သူ သတိမရခဲ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်မည်နည်း။

“ကျုပ် ဆိုလိုတာက သူ့မှာ စဉ်းစားချိန်ဆန့်င်တဲ့ အခြေအနေ ရှိ မရှိပဲ” “ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ သူဟာ အလုပ်ရုံရနေတယ်။ လမ်းပျောက်နေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံကို ပစ်မသွားချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အထဲမှာ ပါနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကြောင့်ပဲ။ ဘယ်သူကော ပစ်သွားနိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးဟာ အကူအညီတစ်ခုရဖို့ပဲ။ အဲဒါကို သူ သဘောပေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်အခွင့်အရေးဟာ ရနိုင်ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်။ သူ့ပေါင်တစ်ဖက် ကျိုးနေတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတယ် မဟုတ်လား။”

မစ္စဖရန်ကလင်ကို သူ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများ စေ့လာသည်။ ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လုဒလန်၏ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ချဉ်းကပ်နေမှုကို မကျေနပ်ဟန် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီတော့ သူ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ သူ လေးဘက်တွားပြီး သွားရမယ်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ သူ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်ချင်လုပ်မယ်။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူမှ တောင်ပေါ်ကို မတက်ဘူး။ တောင်အောက်ကို ဆင်းမှာပဲ။ ဟုတ်လား။”

သူ့စရိုက်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေတတ်သည်။ လက်ချောင်းထိပ်ကလေးများကို အဆက်မပြတ် ခေါက်လျက် ရှိသည်။

“အဲဒီတော့ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ အံထက်ဘက် ဆင်ခြေလျှော့ပဲ” လုဒလန်က ရေတ်ခွန်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ ရေစီးကြောင်း တစ်ခုရှိတယ်။ ရေစီးကြောင်းက တောင်အောက်ကို ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီက မြေပြင်ဟာ မြင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကောက်ချက်ချနိုင်တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

မစ္စဖရန်ကလင် ဘာမျှမပြောဘဲ သဘိုင်းမြေနေရာပေါ်မှ ပန်းဖိုင်းပင်များကို ဝေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး မေးသည်။

သည်တော့မှ အမျိုးသမီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီမှာ မြင့်နေတယ်”

“တခြား ဘယ်နေရာမှာကော မြင့်သေးသလဲ”

လုဒလန် ထပ်မံ စူးစမ်းသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော်တို့ သည်နေရာကို လမ်းကြောင်းနှစ်ခုကနေ လာခဲ့ကြပြီးပြီ။ တစ်နေ့က အဲဒီဘက်ကနေ လာတယ်။ ကနေ့ သည်ဘက်က လာတယ်။ နှစ်လမ်းစလုံးဟာ သည်နေရာကိုရောက်အောင် တက်လာကြရတာပဲ”

ထိုအခါ လုဒလန်သည် ပေါင်ကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါဆိုရင် သည်နေရာပဲ။ အရှေ့ဘက်ပဲ။ အကွာအဝေးပြဿနာပဲ ကျန်တော့တယ်။ သူ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး လေးဘက်တွားပြီး လာနိုင်မလဲ”

မစ္စဖရန်ကလင်ကို သူ ကြည့်လိုက်သည်။ တပ်မှူးက ရှင်းလင်းပွဲတစ်ခုတွင် အချက်အလက်တောင်းခံသည့်အကြည့်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

သူမ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“အို . . . ဘုရားသခင်”

ထို့နောက် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး . . .

“ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ လေးဘက်တွားပြီး လာတယ်။ နောက်ဆုံး ဗုန်းဗုန်းလဲကျသွားတဲ့ အထိပဲပေါ့”

လုဒလန်က သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။

အထိအခိုက် အကျအဆုံးဆိုသည် လှုပ်ငန်း၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားခြင်းသည် လှုပ်ငန်းနှင့် မဆိုင်ပါ။

ထိုသဘောကို သူ့မျက်လုံးများတွင် ဖော်ပြနေသည်။ သို့သော် . . .

“ကျွန်တော် အခုလို မေးရတာ မစ္စဖရန်ကလင်ကို စိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သည်အချက်တို့ သိရမှ အချိန်ကုန် သက်သာမယ်”

သူက ရိုးရိုးပင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သည်လမ်းခရီးမှာ တစ်မိုင်ဆိုတာ သေလောက်အောင် သွားရတဲ့

နည်း”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

လုဒလန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တစ်မိုင်ထက်တောင် နည်းချင် နည်းဦးမယ်။ ဒါထက် ပိုပြီး ဖြစ်နိုင်

တာကတော့...”

သူ ခေါင်းကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အထက်က ကောင်းကင် ကွက်ကွက်ကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ မိုက်မိုက်နီနီနီများသည် သစ်ပင် ထိပ်ဖျား တို့တွင် ချိတ်ဆွဲထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

“ပိုပြီး ဖြစ်နိုင်တာကတော့ အပေါ်ကနေ သူ ဆင်းလာတဲ့အချိန်မှာ သည်ကွက်လပ်ကလေးကို သူ မြင်ရလိမ့်မယ်။ သည်တောအုပ်ကြီးထဲမှာ သည်လို တွက်လပ်မျိုးကလေးတွေ အများကြီး မရှိနိုင်ဘူး။ သူ မြင်ရတယ်ဆိုတာ မစွဲဖုရန်ကလင် သိသလား”

သူမ ခေါင်းခါသည်။

“သူ မပြောဘူး။ ကျွန်မ မမေးဘူး”

မစွဲဖုရန်ကလင်သည် အရေးကြီးသော အချက်ကို ချန်လှပ်ထားသည် ဟု လုဒလန် ယူဆနေဟန်ရှိသည်။ သူ၏အမူအရာတွင် သည်အတိုင်း ဖော်ပြ နေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ သူ၏ နောက်ဆုံးနေ့များအကြောင်း သူမ ပြောပြသည်များကို အမှတ်ရနေသည်။ သူသည် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ အဖျားတက်နေသည်။ အဖျားကြီးသည်။ သူမကလည်း အားနည်း နေသည်။ အကူအညီမရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်။ အခု ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားနေတဲ့ နေရာဟာ စက်ဝိုင်းစိတ်တစ်ခုအဖြစ်နဲ့ ရှိနေတယ်။ သည်နေရာကနေပြီး အထက် ဘက် ကုန်းမြင့်ကို အချင်းဝက် တစ်မိုင် ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ သည်စက်ဝိုင်းစိတ်ကို အလျင်ဆုံး စပြီး ရှာကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေရမည့် နယ်ပယ် အကျယ်အဝန်းကို အတတ်နိုင်

ဆုံး ချဲ့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့တစလည်း စက်ဝိုင်းစိတ်၏ အပြင်စက်ဝန်း သည် တစ်မိုင်ခွဲလောက် ရှိနေသည်။ တောအုပ်ကြီးအတိဖြစ်သည်။ ဒီစီသုံး ဒါကိုတာလေယာဉ်ပျံသည် ဧရာမ လေယာဉ်ပျံကြီးတစ်စီးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၎င်းကို သစ်ပင် ချဲ့နွယ်များက လျင်မြန်စွာပင် ဖုံးအုပ်သွားနိုင်သည်။ လုံးဝပင် ဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စက်ဝိုင်းစိတ်၏ တောင်ဘက်အစွန်းမှ စတင် ရှာဖွေကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျီဂါက တစ်ဖက်ထိပ် မစွဲဖုရန်ကလင်က အလယ် လုဒလန်က အခြား တစ်ဖက်ထိပ် စသည်ဖြင့် လမ်းကြောင်း သုံးကြောင်း သွား ကြမည်။ ကျွန်တော်နှင့် လုဒလန်တွင် ကျွန်တော်တို့သွားသည့် လမ်းကြောင်းကို သစ်ပင်များတွင် မှတ်သားရန် ဓားတစ်လက်စီ ပါရှိမည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အစီအစဉ်က ကွက်လပ်ငယ်ကလေးမှနေ၍ တစ်မိုင် တိတိ လျှောက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကျွေ့ပြီး စက်ဝိုင်း စိတ်၏ စက်ဝန်းကြောင်းအတိုင်း တစ်မိုင်ခွဲတိတ် သွားကြမည်။ ထို့နောက် နောက် ကြောင်း ပြန်ကြမည်။ သည့်နောက်တွင် အချိန်ရှိသေးလျှင် ကျွန်တော်တို့ သွား ထားပြီး လမ်းကြောင်းနှင့် မျဉ်းပြိုင် ထပ်ပြီး သွားကြမည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် အတွင်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လာကြမည်။

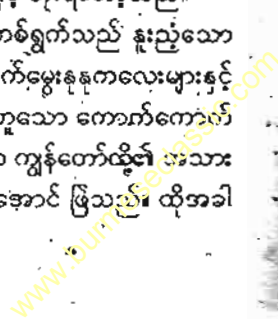
ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းကြောင်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆယ်ကိုက်စီ ခွာ ထားကြပါသည်။ သည်ထက်ကျလျှင်လည်း တွေ့စရာရှိတာတွေကို မတွေ့ဘဲ လွဲသွားနိုင်သည်။ သည်ထက် စိပ်ပြန်လျှင်လည်း ရှာဖွေနေလုပ်ငန်း ပိုပြီး ရှည် ကြာပေလိမ့်မည်။

ဤကား ကျွန်တော်တို့၏ မှန်းချက်ပင်ဖြစ်သည်။

နှမ်းထွက်ကား ဤသို့ မဟုတ်ပါချေ။

ရေတံခွန်၏ အထက်ဘက်တွင် တော၏သဘာဝ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ချရင်ကောက် တောမြင့်မြင့်ကြီးနှင့် တိုးရတော့အည်။

ဖြူနီကန်ကြည့်လျှင် ချရင်ကောက် ရွက်တစ်ရွက်သည် နူးညံ့သော ငှက်မွေးတောင်တစ်ခုပမာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငှက်မွေးနုနုကလေးများနှင့် တူသော ရွက်လက်များ၏ထိပ်တွင် ငါးမျှားချိတ်နှင့်တူသော ကောက်ကောက် ချိတ်ချိတ်ကလေးတွေ ရှိသည်။ ထိုချိတ်ကောက်တွေက ကျွန်တော်ထို့၏ အသား များကို အစင်းစင်းထင်အောင် ခြစ်သည်။ အပြီဖြစ်အောင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ

စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်ရစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခရင်ကောက် တောကြီးများကို ကွေ့ဝိုက်ပြီးလည်း သွားရသည်။ တိုးဖြတ်ပြီးလည်း သွားရသည်။ တောအုပ်ကို ဖြတ်သွားသောအခါ တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ခရင်ကောက် အပင်များကို ခုတ်ဖြတ်ကြရသည်။ လမ်း ထွင်ကြရသည်။

သေချာသည် တစ်ခုကတော့ ခရင်ကောက် တောကြီးနှင့် အခြား ချုံ နွယ်ပိတ်ပေါင်းများက လေယာဉ်ပျံအပျက်ကြီးကို ကောင်းစွာ ဖုံးအုပ်ထားနိုင် သည်။

ကျွန်တော်တို့ မကြာ မကြာဆိုသလို တွေ့ရှိရသည့် လဲကျနေသော သစ်ပင်ကြီးများက ကောင်းစွာ ခြုံလှမ်းထားနိုင်ပါသည်။

ပထမတွင် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းရေးပြီး သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးတာ ဘယ်လောက်ပေါက်ပြီး ဘယ်အချိန်လောက်တွင် တစ်ခိုင်ပြည့်မည်ကို သိရှိနိုင်ဖို့ လိုသည်။ သို့သော် သည်အလုပ်က မလွယ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်း များက အစိပ်အကျ မမှန်ပါ။ ထိုအတူပင် ကျွန်တော်တို့၏ လမ်းကြောင်းကလည်း မဖြောင့်ပါ။ ဟိုကွေ့ သည်ကောက် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်ယောက်ဝေးလာပြီဆိုတာ သိသလား”

ကျွန်တော်က မစွဲဖရန်ကလင်ကို လှမ်းအော်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“သိတယ်”

“တိတိကျကျ သိလား”

“သိတယ်”

သူမက ပြန်အော်သည်။

သူမ၏အဖြေက ပြတ်သားလှသည်။

သို့သော် သူမ၏ပုံပန်းကမူ ပြတ်သားခြင်း မရှိလှပါ။ သူမက ယခုအခါ တွင် အိမ်ရှည်ကြီးမှ အားမာန်ပြည့်ဝသော ဖန်ကီး မဟုတ်တော့။ စည်းစနစ် ကြီးလှသော မိန်းမကြီး ပြန်ဖြစ်နေပေပြီ။

သူမအနေနှင့် ပတ္တမြားတွေကို ရချင်သည်။ သူမ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သော သာသနာပြု အဖွဲ့ကြီးသို့ လျှောက်လှမ်းလိုသည်။ သို့သော် ပတ္တမြားတွေကို ရရှိပုံ ရရှိနည်းကိုတော့ သူမ ဘဝင်မကျနိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်နေမည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်လည်း သူမကဲ့သို့ပင် စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သိုက်တူးသူတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ကို စိတ်မလုံ ရှိနေသည်။ သေဆုံး သွားသူတစ်ဦးအပေါ်တွင် အမြတ်ထုတ်ရမည်ကို စိတ်မသန့် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ကို အများကြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ထိခိုက် ပျက်ပြားစေလျက် ရှိသည်။

သည်ပစ္စည်းများသည် ကျွန်တော်ဖခင်၏ ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း၊ သည်ပစ္စည်းများကို ကျွန်တော် အမွေခံနိုင်ကြောင်း၊ အိမ်တစ်ခု လုပ်ငန်းတစ်ခု ကို အမွေရယူသလို ယူနိုင်ကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ပင် တရားချချ အကြောင်းပြု၍ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးပင် ဖြစ်နေရသည်။ မရှင်း မရှင်း ဖြစ်နေသော အတွေးစိတ်ကို ခေါင်းထဲမှ ဘယ်လိုမှ ခါမထုတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ရှာလို့ ဖွေလို့ မတွေ့နိုင်သည့် အဖြစ်ကလည်း အများကြီး စိတ်ဓာတ် ကျရပါသည်။ ပိန်းပိန်းပိတ်နေသော ဤတောအုပ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အလင်းရောင် ကောင်းစွာမရဘဲ လေယာဉ်ပျံကြီးကို တစ်တောင်တစ်ထွာ လောက် တပ်ပြီး လွဲသွားနိုင်ပါသည်။ မမြင်ဘဲ ကျော်သွားနိုင်ပါသည်။

မြေအနေအထားကလည်း လုံးဝ မညီညာပါ။ တောင်ကုန်းကလေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ချိုင့်ဝှမ်းကလေးတွေ ရောစေ့ယှက်တင်နေသည်။ အချို့ ကျင်းချိုင့်များက အတော်ကလေးပင် နက်ကြသည်။ ချောက်ကလေးများပင် ပြစ်ကြသည်။

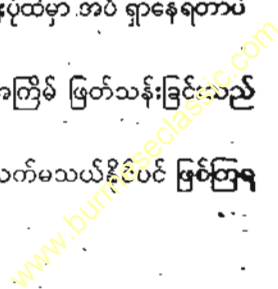
ကျွန်တော်တို့ အတင်းထိုးဖောက်ပြီး သွားနေကြရသည်။ ကျွန်တော် ဝံ့၏ လမ်းကြောင်းထင်ပြီး ကျန်ရစ်စေရန် သစ်ပင်များကို ခုတ်ထွင်ကြရသည်။ ခရင်ကောက်တောကြီးကို ထိုးဖြတ်ရာတွင်လည်း လမ်းဖွဲ့ပြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်စေ ခဲ့ပါသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တ နားနေခိုက် လုဒလန်က...

“ကျုပ်တို့ အခုလုပ်နေရတာက ကောက်နိုပုံထဲမှာ အပ် ရှာနေရတာပဲ” သူ့စကား မှန်လှသည်။

စက်ဝိုင်းစိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ပထမအကြိမ် ဖြတ်သန်းခြင်းသည် ညနေပိုင်းမှာပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။

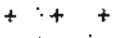
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခြေမသယ်နိုင် လက်မသယ်နိုင်ပင် ဖြစ်ကြရ

တော့သည်။ အိမ်ရှည်ကြီးသို့ ဒီယီးဒယိုင်ဖြင့် အနိုင်နိုင် ပြန်ကြရသည်။

ဂျီကတစ်ယောက်ပဲ ကြွနေမပျက် ရှိသည်။ သို့သော် သူက ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများကို ခုတ်ထွင်ရခြင်း မရှိပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရေတံခွန်ကွက်လပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ စခန်းချရန် ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ပထမနေ့အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲ ထူးခြားသည်။ ပို၍ မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ယင်း စက်ဝိုင်းစိတ်အတွင်း ရှစ်ရက် တိတိ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာမျှ မတွေ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် တို့သည် လေယာဉ်ပျံကို မတွေ့ဘဲ ကျော်သွားကြသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် အမြဲ ထင်နေမိကြသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်မှာပင် လေယာဉ်ပျံပျက်ကို တွေ့ရမည်ဟု စွဲမြဲထားကြသည်။ လေယာဉ်ပျံအတောင်ပံများသည် ပျက်ကျစဉ်က သစ်ပင်များ နှင့် တိုက်မိပြီး ပြုတ်ထွက်သွားနိုင်သည်။ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးမှာလည်း ထုထည်ကြီးမားသည် မှန်သော်လည်း မြေပြင်နှင့် တိုက်မိပြီး ကြေစွဲ ပျက်စီးသွား နိုင်သည်။ ချရင်ကောက်များ နွယ်ပင်များက ၎င်းတို့အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ မမြင်တွေ့နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်ထားကြပေမည်ပင် ဖြစ်သည်။

သည်ကိစ္စတွင် တိုင်းရင်းသား ဒိုင်ယက်လူမျိုးများ မပါဝင်စေရန် ကျွန်တော်တို့ အစကတည်းက သဘောတူညီထားကြသည်။

သူတို့သည် ထိုရိုး လူကောင်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း လူတုံး လူအ များကား မဟုတ်ကြချေ။ ရတနာတွေအကြောင်း သိရှိသွားခဲ့လျှင် သူတို့လည်း သူတို့အတွက် ဝေစု လိုချင်ကြမည်မှာ အမှန်ပင်။

ကျွန်တော်တို့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သူတို့ကို ဝေစု ခွဲမပေးနိုင် ကြပါ။ ကျွန်တော်နှင့် လူဒလန်ကတော့ လောဘကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဝေစု လျော့နည်းသွားမည် စိုး၍ပင် ဖြစ်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်ကတော့ အကြောင်းပြ ကြီးကျယ်သည်။ “ရွာတစ်ရွာက တခြား ရွာတွေထက် နေ့ချင်း ညချင်း ပိုပြီး ချမ်းသာ

သွားမယ်ဆိုရင် နယ်မြေတစ်ခုလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ နောက် ပြီးတော့ မြန်းစားကြီး ချမ်းသာသွားတဲ့ကိစ္စဟာ အိမ်ရှည်ကြီးတစ်ခုတည်း အတွင်း မှာလဲ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ပြဿနာတွေ အများကြီး တက်နိုင်တယ်။ ပိုက်ဆံတွေကို သာသနာပြုအဖွဲ့ကပဲ စိမ့်ခန့်ခွဲပေးသင့်တယ်။ ဒါမှ တစ်နယ်မြေလုံး အကျိုးရှိမယ်”

သူမက ရှင်းပြသည်။

“ဗျူရီကရက် သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားအတိုင်းပဲ”

လူဒလန်က တေဖန်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုးရက်လုံးလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီးသောအခါ တွင်ကား ခေတ္တမျှ နားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ရှည်ကြီးသို့ပြန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလောက် အနား ယူ အပန်းဖြေကြမည်။ မြစ်ထဲမှာ ရေကူးကြမည်။ စားနပ်ရိက္ခာများ ထပ်မံ စုဆောင်းကြမည်။ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်းလည်း ခေတ္တမျှ လူချင်းခွဲပြီး နေကြ မည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်တိုစ ပြုလာကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

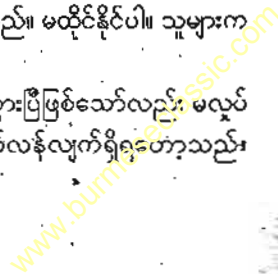
သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း မဖြစ်မြောက်ပါ။

အိမ်ရှည်ကြီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော် များပါလေတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး များသည်။ ယခုတစ်ခဏတွင် ကိုယ်တွေ့ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီး နောက်တစ်ခဏတွင် ရေခဲတုံး လို အေးနေပါတော့သည်။

မဟာသမားတော်ကြီး ဖန်ကီးက ကျွန်တော်တို့ ဆေးလုံးတွေ ဆေးပြား တွေ အမျိုးစုံ ပေးပါသည်။ သို့ဖြင့် နောက်နှစ်ရက်လောက်အကြာတွင် အဖျား ပျောက်သွားပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မှာ အားနည်းပြီး ကျန်ရစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်များ ခြေထောက်များသည် တစ်ဖက်ကို တစ်တန်စီလောက် လေးနေကြ သည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်ရန်ကြိုးစားသည်။ မထိုင်နိုင်ပါ။ သူများက ထူပေးခဲ့လျှင်လည်း မူးနောက်နေပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အဖျားပျောက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း မလုပ် နိုင် မရှားနိုင်ဖြစ်ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လန်လျက်ရှိရတော့သည်။

ကျပ်ခိုးတွေခွဲနေသော သက်ကယ်မိုးမြင့်မြင့်ကြီးကိုသာ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေရတော့သည်။

သည်အချိန်တွင် မစ္စဖရန်ကလင်နှင့် လုဒလန်တို့က ရတနာ ရှာဖွေရေးကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ကြပါသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အားကြီးမာန်တက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ဆောင်ကြလိမ့်မည်ဟုကား ကျွန်တော် မထင်ပါ။ သူတို့က စက်ဝိုင်းစိတ်၏ တောင်ဘက်များတွင် တိုးချဲ့ပြီး ရှာကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့သည် စိတ်ကို တင်းထားကြပုံ ရပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများကား နွမ်းလျလျက် ရှိကြသည်။

သူတို့ ဘာမျှ မတွေ့ပါ။ 'တွေ့ပြီဟေ့' တု ကြွေးကြော်ပြီး တန်းဂေါ အိမ်ရှည်ကြီးပေါ်သို့ သူတို့ ပြေးတက်လာနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် နောက်ဆုံး လေးရက်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် တို့၏ ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ်ကြရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်စလုံးပင် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားစ ပြုနေပြီဖြစ်သဖြင့် အနှေးနှင့်အမြန် ဆိုသလို တစ်ယောက်ယောက်က 'အိမ်ပြန်ကြစို့' ဟု ပြောလိုက်လျှင် ပြဿနာက အနှေးနှင့်အမြန်ပင် ဖြစ်ပေတော့မည်။

သည်အတွင်း ကျွန်တော် ကြီးစားပြီး အိပ်ရာမှထသည်။ အစားအစာ များကို စိတ်ထဲမှ မစားချင်သော်လည်း အတင်းပျစ်ညစ်ပြီး စားသည်။ ထိုင်းမိုင်းလေးလံနေသော ခြေလက်များကို လွယ်ကူသော လေ့ကျင့်ခန်းကလေးများ ပြုလုပ်ပြီး လှုပ်ရှားသည်။

ယင်းသို့ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှည်ကြီးအတွင်း ဟိုနား သည်နား လတ်လျားလတ်လျားလျှောက်ပြီး မစ္စဖရန်ကလင် ပြောသော လူနေမှုအဖွဲ့အစည်းကြီးကို လေ့လာပါသည်။

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်သည် တုပ်ကွေးမိပြီး လန်ဒန်မြို့ရှိ အခန်းကလေးတွင် ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ရာကောင်းသော နေ့ရက်များကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဘဏ်တိုက်မှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် လူမမာ လာမေးသည်။ နာရီဝက်လောက် နေသည်။ ထို့နောက် ပြန်သွားသည်။ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

သည်မှာကား ကျွန်တော်သည် သူစိမ်းတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်၏ နေရေး ထိုင်ရေးကို ဂရုစိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်၏ ဘေး

မှာ ကလေးတွေ လာပြီး ကစားကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကစားကြသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် လှည့်လည်သွားရောက်သောအခါ တွေ့ရှိသူတို့က ပြုံးကြသည်။ အစားအစာများဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုကြသည်။ လမ်းမှာ တွေ့သည့် လူတိုင်းက ရပ်ပြီး ကျွန်တော်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေးကြသည်။ သို့မဟုတ် နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုကြသည်။

ရွာသူကြီး တူရန်မူ တစ်ပါး မည်သူမျှ အင်္ဂလိပ်စကား ဟုတ္တိပတ္တိ မပြောတတ်ကြပါ။ တူရန်ကား ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာ ယဉ်ကျေးပြီး ဖော်ရွေရည်မွန်သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ကို တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ် လာမေးပါသည်။ ကျွန်တော် နေကောင်းသောအခါတွင်လည်း သူ့ထံသို့ လာရောက် လည်ပတ်ပါရန် စိတ်ကြားသည်။

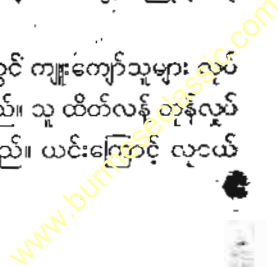
သို့ဖြင့် အနည်းငယ် လျှောက်နိုင်သောအခါ သူ့ထံသို့ ကျွန်တော် သွားရောက် လည်ပတ်ပါသည်။ သူ့အခန်းက အိမ်ရှည်ကြီး၏ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုနေရာမှနေ၍ အုပ်ချုပ်မှုလုပ်ငန်းများနှင့် တရားစီရင်ရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်လျက် ရှိပါသည်။ သူ၏အိပ်ခန်းသည် သူ၏ခန်းခန်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မီးဖိုကြီးတစ်ခု၏ဘေးမှာ ထိုင်ကြသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် မြေအိုးတစ်လုံးခံပြီး ထင်းတုံးများထည့်ကာ မီးဖိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အများအားဖြင့် တပ်အကြောင်း မှတ်အကြောင်းတို့ကိုသာ ပြောဆိုကြပါသည်။

ဖန်ကီး ဘာကိစ္စ ပြန်လာသည်ကို သူ မသိပါ။ ယဉ်ကျေးမှုသဘောအရ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းလည်း မပြုပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဖန်ကီး၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကို သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စစ်ပြန် စစ်မှုထမ်းဟောင်းများ ပျင်းလျှင် စားမြုံ့ပြန်တတ်သည့်အတိုင်း စစ်အတွင်းက အဖြစ်အပျက်များ အတွေ့အကြုံများကို ပြောဆိုကြပါသည်။

တလောက လိုဗန်နီဇာင် အိမ်ရှည်ကြီးတွင် ကျူးကျော်သူများ လှုပ်ဆောင်သွားသော ရက်စက်ယုတ်မာမှုကို သူ သိရှိသည်။ သူ ထိတ်လန့် ဘုန်လှုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ အမျက်ဒေါသလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် လူငယ်

တစ်စုံကို အကူအညီအဖြစ် စေလွှတ်ခဲ့သည်။

သူက လိုဗန်နီဗောင်အကြောင်းကို ပြောရင်း ၁၉၄၂ ခုနှစ်က တန်းဂေါရွာသို့ ဂျပန်များ လာရောက် ရမ်းကားသွားသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ပြန်လည် သတိရရှိလာတော့သည်။ သည်တုန်းက ဖက်ဆစ်တွေ၏ လုပ်ရပ်မှာလည်း ရက်စက်ယုတ်မာလှပေသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် ယင်းပြစ်မှုအတွက် ကောင်းစွာပင် သွေးကြေးပြန်ဆပ်ကြရသည်။

“ဘယ်လို ဆပ်ရတာလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

သူက မေးခွန်းကို မဖြေလိုသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။

“သည်ကိစ္စက ပြီးခဲ့ပါပြီ”

သို့သော် ကျွန်တော်က ထပ်ပြီးမေးသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူတို့ ဘာလုပ်သည်ကို သိချင်သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အကြောင်းတစ်ခုက ပူးကပ်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သူတို့ကို အပြတ်ရှင်းနိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် . . .

“သူတို့ ခေါင်းတွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”

သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

“ဟိုတုန်းက ဓလေ့ဟောင်းတွေပါ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ဖက်ဆစ်ကျူးကျော်သူများကို ခိုင်ယက်တိုင်းရင်းသားများက ပြောင်မြောက်စွာ ခုခံတော်လှန်ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ခေတ်မီလက်နက် ကိုင်ဆောင်ထားသူတို့အား လက်နက်မဲ့များက ရဲရင့်ထူးချွန်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ကြသည့်အကြောင်းများကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူး ကြားဖူးကြောင်း သူ့အား ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူက ခေါင်းဖြတ်သည့်ဓလေ့မှာ မရှိတော့ကြောင်း၊ သို့သော် ဖက်ဆစ်များ၏ ယုတ်မာရက်စက်မှုကို မခံမရပ်နိုင်လွန်း၍ သည်နည်းဟောင်းကို ပြန်လည် အသုံးပြုကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

ထို့နောက် သူသည် စကားပြောင်းသွားသည်။ အခြားအကြောင်းအရာ

သို့ ကူးသွားသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ခဏအကြာတွင် ထိုစကားကို ပြန်ဆက်သည်။ ဤကိစ္စကို သူ သဘောမကျပါ။ သည်အပြုအမူကို သူ သဘောမတူသည်မှာ ရှင်းနေပါသည်။ ထိုအချိန်က တန်းဂေါရွာတွင် သူ မရှိဟု ဆိုသည့်အကယ်၍ သူ ရှိခဲ့လျှင် . . .

သို့သော် ကျွန်တော် သည်ကိစ္စကို စိတ်ထဲမှာ မဖျောက်ဖျက်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ စိတ်ထဲမှာ အစွဲအလမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

ဤတန်းဂေါ အိမ်ရှည်ကြီးထဲတွင် ခေါင်းတွေရှိနေသည်။ ၎င်းတို့ကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင် မြင်ချင်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရှည်လျားသော အဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် လှည့်လည် လည်ပတ်ရင်း ၎င်းတို့ကို ရှာဖွေသည်။

ကျွန်တော်သည် အပြင်းအထန်ဖျားထားသဖြင့် စိတ်အစဉ် ကောင်းစွာ မမှန်သေးဘဲ ကဖောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော် အမှန် မပြောနိုင်ပါ။ မည်သို့ဖြစ်စေ ၎င်းတို့ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေ၍လည်း မတွေ့ပါ။ သို့သော် တစ်ညတွင် တူရန်က . . .

“ခေါင်းတွေကို ဗိုလ်ကြီး ကြည့်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်ချင်တာလဲ”

သူ မေးသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”

ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်သည်။

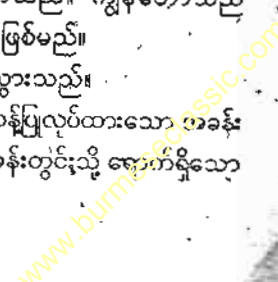
သူ ကျွန်တော့်ကို အတော်ကြီးကြားအောင်ပင် စကားမပြောဘဲ ဝေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“ကောင်းတဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် သိတယ်”

နောက်ဆုံးတွင် သူ အလျော့ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အလျော့ပေးခြင်းပင် ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ခေါ်သွားသည်။ အိမ်ရှည်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် သီးသန့်ပြုလုပ်ထားသော အခန်းတစ်ခုသို့ ဖြစ်သည်။ မည်းမည်းမှောင်နေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိသော

အခါ သူ ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ပြီး တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျပ်ခိုးတွေခွဲနေသော ထုပ်တန်းများကို တွေ့ရသည်။ ပထမ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်တွင် အခြား ဘာမျှ မမြင်တွေ့ရပါ။ အတန်ကြာမှ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်၏ အထက် တည့်တည့်တွင် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ချိတ်ဆွဲထားသော ဝိုင်းဝိုင်းမည်းမည်းမုန်မုန် ပုံသဏ္ဍာန် ခုနစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခေါင်းတွေနှင့် မတူပါ။ တခြား တစ်ခုခုများဟု ထင်ရသည်။ ဇူးသီးခြောက်တွေ ဖြစ်နိုင်သည်။ အုန်းသီးခြောက်တွေ ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်းနက်နေသော အရာဝတ္ထု ခုနစ်ခု။

တူရန်က...

“ကဲ... တွေ့ပြီ မဟုတ်လား”

သူ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ညကတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်တော် ၏ စိတ်အစဉ်ကို စိုးမိုးလျက်ရှိကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စက်ဆုပ်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်က ထိုအခန်းကျဉ်းကလေးသို့ ပြန်သွားပြီး မည်းမည်းကြီးများကို ကြည့်ချင်နေရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် မနည်းထိန်းနေရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟစ်ချကော့၏ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဇာတ်ကားတစ်ခုထဲ က ဇူးသွပ်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုလို ခံစားနေရသည်။

ကျွန်တော်သည် အတော်ကြီးကြာအောင်ပင် စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော ပုံမမှန်သည့်ဆန္ဒကို နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် ရှုံးနိမ့်သွားသည်။

ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များက ကျွန်တော့်ကိုထိုအခန်းကျဉ်းကလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းခုနစ်လုံး ပါရှိသော စက်ဝိုင်းကို မော့ကြည့်နေမိတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မော့ကြည့်နေရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ အဘယ့်ကြောင့် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ချိတ်ဆွဲထားရသနည်း။ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ မည်းမှောင်သော နေရာတစ်ခုတွင် ထားကြသနည်း။

အတော် ထူးဆန်းသည်။

တစ်စုံတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို ထိုနေရာတွင် ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကျွန်တော် ထိုနေရာမှာရပ်ပြီး ဦးခေါင်းကို မော့ပြီး ၎င်းတို့ကို ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ရိပ်ရိပ်နှင့် ခေါင်းမူးလာသည့်အထိပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဦးခေါင်းတွေ လှုပ်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာသည်။ စက်ဝိုင်းကြီး လည်ပတ်စပြုလာတော့သည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ရသည်။ စိတ်အာရုံ ပြန်လည် မှန်ကန်လာစေရန် ခေါင်းကို လှုပ်ခါပစ်ရသည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် မူးဝေမှု ပျောက်သွားသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး မော့ကြည့်မိပြန်တော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် တွေ့မြင်နေရသည့် အချက်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် သိမြင် သဘောပေါက်မိ၍ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်က ခေါင်းတွေ အဖြစ်နှင့် မကြည့်မြင်တော့ပါ။ စက်ဝိုင်းတစ်ခုအဖြစ်နှင့်သာ ကြည့်တော့သည်။

ထို့နောက် တူရန်၏အခန်းသို့ ကျွန်တော် တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် သွားရောက်သည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို အခန်းဝမှ ဆီးကြိုပြီး...

“အဲဒါတွေအကြောင်း မစဉ်းစားပါနဲ့တော့”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က...

“အဲဒါတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူကြီးကို ကျွန်တော် မေးခွန်းတစ်ခု မေးစရာရှိတယ်။ အဲဒီဘီးကို သူကြီး ဘယ်က ရသလဲ”

* * *

ထဲတွင် စိန်သွားပါသည်။

“ဘီးတစ်ခု မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်က ရသလဲ။ သည်ကို ဘယ်ထိုလုပ်ပြီး ရောက်လာသလဲ”

ကျွန်တော် ဆက်ပြီး မေးသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဘီးတွေ အနုမတူပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘိုးနီယို

တောနက်ကြီးထဲတွင် တစ်ခုတလေပင် ရှိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသည်။

“တောထဲက ရတာပဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာကပဲ”

“ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်။ ကြည့်လို့ ရမလား”

ထိုအခါ တူရန်က...

“ခေါင်းတွေအကြောင်း မစဉ်းစားပါနဲ့တော့”

“သူတို့အကြောင်း ကျွန်တော် မစဉ်းစားပါဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတာက ဘီးပါ”

သူက ကျွန်တော့်ကို သံသယရှိသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီဘီးကို အနီးကပ်ကလေး ကြည့်ချင်တာပါပဲ”

ကျွန်တော် ထပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဖြုတ်လို့မရဘူး။ မရွှေ့ရဘူး”

“ကျွန်တော် တက်ပြီး ကြည့်လို့ မရဘူးလား။ လှေကားတစ်ခုခုနဲ့ပေါ့”

လှေကားဆိုသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို သူ နားမလည်ပါ။ ယင်းကြောင့်

အဆင့်တွေဟု ပြောရသည်။ သည်တော့မှ သူ နားလည်သည်။

သို့သော် သည်မှုကို သူ သဘောမကျပါ။

သူက ခေတ်မီ ယဉ်ကျေးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ပြိုင်တည်း

မှာပင် သူသည် ဝိုင်ယက်လူမျိုးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

“အဆင့်တွေ၊ အဆင့်တွေပေါ်ကို ကျွန်တော် တက်ပြီး ဘီးကို ကြည့်

နိုင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မထိပါဘူး။ မကိုင်ပါဘူး”

ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ လိုက်လျောသည်။

လှေကားတစ်ခု ယူလာသည်။ ခနော်တီခနော်နဲ့ ဝါးလှေကားတစ်ခု

၁၆

ဘီးမှာလည်း အလားတူပင် မည်းနက်လျက်ရှိသည်။ မှိန်နေသည်။ ကျပ်ခိုးခွဲနေသည်။ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန် ရှိသည်။ အမိုးမှကျနေသော သက်ကယ်စ တချို့က ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည်။ ထို့အပြင် ကြိုးနှင့် တွဲလောင်းဆွဲထားသော ဦးခေါင်းများကလည်း ဘီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဝိုးတဝါး ဖြစ်စေသည်။ အမှတ်မထင် ကြည့်လျှင် ဘီးတစ်ခုဟု အောက်မေ့စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နောက် ဖြစ်သွားချိန် မှာပင် ယင်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ယင်းစက်ဝိုင်း ဘာဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မည်သို့မျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်၏ မသိစိတ်က အစောကြီးကတည်းက သိနှင့်နေဟန် ရှိသည်။ ယင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်စေရန် အပြင်းအထန် စေ့ဆော်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တကယ်တော့ ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ တူရန်၏ဘေးတွင် ကျွန်တော် ရပ်ပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျော

ဖြစ်သည်။ မှသပ်မရပ် မခိုင်မခံ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သတိထားပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်သည်။ လှေကားကို လည်း စိတ်မချရပါ။ ကျွန်တော်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကိုလည်း စိတ်မချ ရပါ။

ခေါင်းတွေကို ကြမ်းပြင်၏ အထက်ဘက် ပေ နှစ်ဆယ်လောက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို အောက်ဘက်မှကြည့်ရသောအခါ ခန့်မှန်း ပြီးယူရသော ပုံရေးရေးများသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီး အလင်းရောင်ဖြင့် အနီးကပ် တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျပ်ခိုးများ စွဲနေသည့်တိုင် ပုံသဏ္ဍာန် ပီပီပြင်ပြင် ရှိကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ နွားသတ်သမား တစ်ဦးပင်လျှင် သွေးလေချောက်ချားသွားနိုင်ပါသည်။

၎င်းတို့ကို မကြည့်ရှု မလေ့လာပါဟု တူရန်ကို ကျွန်တော် ကတိပေး ခဲ့သည်။ ကတိအတိုင်းပင် လေ့လာခြင်း မပြုပါ။

ဘီးကိုသာ ကျွန်တော် လေ့လာပါသည်။

ကျပ်ခိုးတွေကို သုတ်ပစ်ပြီး ဘီးကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ ဘီး၏ အချင်းသည် တစ်ဆယ့်ငါးလက်မမှ တစ်ဆယ့်ရှစ်လက်မလောက်အထိ ရှိနိုင် သည်။ ထူထဲကြီးမားသော ကြက်ပေါင်တာမာ တပ်ဆင်ထားသည်။

ဘီးကိုယ်ထည်မှာ သတ္တု ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သည့်သတ္တု အမျိုး- အစား ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မသိပါ။ သံမဏိ ဖြစ်နိုင်သည်။ လေယာဉ်ပျံဘီး ဆိုလျှင်မူ အလူမီနီယံ ဖြစ်ဖို့များသည်။

ကျွန်တော် တွေ့မြင်ဖူးသော ဒါကိုတာ လေယာဉ်များအကြောင်း ပြန် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဤဘီးသည် ကြီးမားလှသော လေယာဉ်ကြီးတစ်ခု၏ ရှေ့ ဘီးတော့ မဖြစ်နိုင်။ နောက်မြား ဘီးပင် ဖြစ်ရမည်။

လှေကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ကျွန်တော်၏ရင်သည် စိတ် လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

ကျွန်တော်က တူရန်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ သူ မထိ မကိုင်စေချင်သော အရာများကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ထိကြောင်း ပြောသည်။

တို့နောက် . . .

“သည်ဘီးကို တောထဲ ဘယ်နားက ရသလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“အရေးကြီးလို့လား”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရေးကြီးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုအခါ ကျွန်တော် ရုတ်ခြည်း စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ သည်ကိစ္စ သူတို့ ကို မပြောဘဲထားခြင်းသည် ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ လေယာဉ်ပျံပျက်ကို ကျွန်တော် တို့ချည်း ရှာဖွေ၍ မရနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်လုံးလုံး ရှာခဲ့ကြ ပြီ။ အစအနမျှပင် မတွေ့ရှိကြရပါ။

ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် အကူအညီရနိုင်သည့်နေရာများမှ အကူအညီ ရယူဖို့ လိုသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဖခင်ပျောက်ဆုံးသွားသည့်အကြောင်း မစွဲဖရန်ကလင်က သူ့ကို ကုသခဲ့ရသည့်အကြောင်း၊ ဖခင်ထံမှ စာကို သူမ သိ ဆည်းထားခဲ့သည့်အကြောင်းကို တူရန်အား ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသောအခါ သူက . . .

“တောထဲမှာ တွေ့တာပဲ။ ဘယ်နားမှာလဲဆိုတာတော့ ကျုပ် မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ သိသလဲ။ ဘယ်သူ တွေ့တာလဲ”

သူ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက် . . .

“အဲဒီလူ သေပြီ”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။

သို့သော် မလျှော့သေးဘဲ . . .

“လေယာဉ်ပျံပျက်ဟာ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေရမယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား”

သူ ခေါင်းခါသည်။

+ + +

သို့သော် နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဝရန်တာ လက်ရန်းကို ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မှီပြီးရပ်နေစဉ် သူ ရောက်ရှိလာသည်။ သူနှင့် အတူ လူတစ်ယောက် ပါလာသည်။

“သူက ကေလန်း ဆိုတာပဲ။ ဘီးကို သူ့အဖေ တွေ့တာပဲ။ ခဲဒီတုန်း က သူ့အဖေနဲ့အတူ သူ ရှိနေတယ်”

“ဘယ်နားမှာဆိုတာ မင်း မှတ်မိသလား”

ကျွန်တော် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ကေလန်း ခေါင်းခါသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ရပြန်သည်။

သို့ရာတွင် တူရန်က သူ့ကို ဘာတွေ့မှန်းမသိ ပြောနေသည်။ ဖြန်းကနဲ ဆိုသလို ကေလန်း ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

ဘီး တွေ့သည့်နေရာကို သူ မသိ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏မေးခွန်းကို သူ နားမလည်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောနေကြပြန်သည်။ တစ်ယောက်က မေးသည်။ တစ်ယောက်က ဖြေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တူရန် ကျွန်တော့် ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောသည်။

“ဘီး တွေ့တဲ့နေရာကို သူ သိတယ်။ ဝိုလ်ကြီးကို သူ လိုက်ပြုလိမ့်မယ်။ ဝိုလ်ကြီး နေကောင်းပြီး အားရှိလာတဲ့ အချိန်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ယခုပင် အားရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

တူရန် ခေါင်းခါသည်။ မနက်ဖြန်မှတော့။ သည့်ထက်စောပြီး ကေလန်းကို

လမ်းပြခွင့်မပြုနိုင်တဲ့။ နောက်တစ်ရက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် အများကြီး နေကောင်း သွားမည်။

ထိုအခါ ဖန်ကီးနှင့် လူဒလန်တို့ကို လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး အခေါ် ခိုင်းနိုင်မလားဟု သူ့ကို မေးရပြန်သည်။

သူက ခေါ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုနေ့ညနေဘက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ တရွတ်တိုက်လျက် ရှိကြသည်။ ချာတိတ်ကလေး ဂျီဂါပင်လျှင် ခေါင်းစိုက်နေ တော့သည်။

အခေါ်လွှတ်လိုက်သူ ရောက်သွားချိန်တွင် သူတို့က ရှာဖွေရေး လုပ် နေကြဆဲရှိသည်။ ထိုလူသည် ခပ်ရိုးရိုး ခပ်တုံးတုံး ဖြစ်သဖြင့် သူတို့နှောက်ကို လိုက်မခေါ်ဘဲ သူတို့ ပြန်အလာကို ကွက်လပ်ခန်းမှသာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ၎င်းတို့သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ဆက်ပြီး အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံကြရတော့သည်။

သို့သော် မျှော်လင့်ချက်ဟူသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။

ကျွန်တော်က လေယာဉ်နောက်ဘီးနှင့် ကေလန်းအကြောင်း ပြော လိုက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အားဆေးထိုးလိုက်သည့်အလား လန်းဆန်းသွားကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောမှာပင် ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ စခန်းချရန် ပစ္စည်း ပစ္စယများ ယူခဲ့ကြသည်။ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်အဝ နှင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ မျှော်လင့်ချက်များသည် ကေလန်း၏ လမ်း ကြောင်းကို တွေ့ရှိသောအခါ တတိတိနှင့် လျော့ပါးလာကြရသည်။

ကေလန်းသည် ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိပြီးဖြစ်သော လမ်းကြောင်း အတိုင်းပင် သွားနေသည်။ ပစောက် ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်သည်အထိသွားပြီး မစွဖရန်ကလင်၏ ကွက်လပ်ဆီသို့ သွားပါသည်။ ကွက်လပ်သို့ ရောက်ရှိခေ အခါ ရေတံခွန်ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်ရောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ဖြတ်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်သော လမ်းတိုင်း ချရင်ကောက် တောကြီးကို တိုးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဓားဖြင့်ခုတ်ဖြတ်ထားသော ချရင်ကောက်ပင်များကို ဖြတ်ကျော် ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဓားဖြင့် ခြစ်မှတ်ထားသော သစ်ပင်များကို ဖြတ်ကျော် ရသည်။ ဤနေရာများသည် ကျွန်တော်တို့ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ရှာထားပြီးသော နေရာများပင် ဖြစ်သည်။

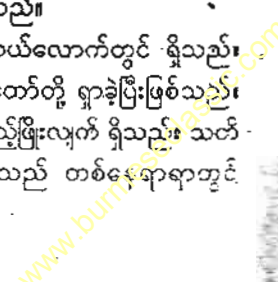
နောက်ဆုံးတွင် ကေလန်းသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ရင်းတွင် ရပ်လိုက် သည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ သူ ညွှန်ပြသည့် အဓိပ္ပာယ်က ရှင်းနေသည်။ သို့သော် မစွဖရန်ကလင်က သေချာအောင် ထပ်ဖြေ မေးသည်။

ထိုအခါ ဖန်ကီးလည်း စိတ်ပျက်ရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘီး တွေ့တာ သည်နေရာပဲတဲ့”

တကယ်ဆိုလျှင် အင်မတန် ဝမ်းသာရမည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်ရည်ဖြိုဖြို ကျနိုင်ပါသည်။

သည်နေရာသည် စက်ဝိုင်းစိတ်၏ အလယ်လောက်တွင် ရှိသည်။ သည်နေရာကို မထမဆုံးနေ့ကတည်းကပင် ကျွန်တော်တို့ ရှာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် အထူးပင် အားအင်ပြည့်ဖြိုးလျက် ရှိသည်။ သတိ ဝီရိယ ကောင်းမွန်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နေရာရာတွင်

လေယာဉ်ပျံမတွေ့ဘဲ လွဲသွားနိုင်သည်။ သို့သော် သည်နေရာမှာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပထမဆုံးနေရာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လွဲချော်မသွားနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် တောအုပ်ကြီး၏ အုပ်ဆိုင်ဆိုင် အံ့မှိုင်းမှိုင်းတွင် ရပ်လျက် စိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျနေကြရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရှေးဟောင်းသစ်ပင်ကြီးများသည် ကြီးမားသော ကျောက်တိုင်ကြီးများပမာ မိုးသို့ ထိုးတက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဧရာမ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသော အသုဘပို့သူများပမာ ရှိနေသည်။ အပြောကျယ်လှသော တောအုပ်ကြီးထဲတွင် ဒိုက်ကုံးရာ ကင်းမဲ့နေကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စနစ်တကျ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် ရှာဖွေနေကြသည်။ သို့သော် တွေ့လိမ့်မည်ဟုကား မမျှော်လင့်ကြပါ။ အကယ်၍ သည်နေရာတစ်ဝိုက်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိခဲ့သည်ဆိုလျှင်လည်း ဘယ်လိုမှ မတွေ့မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်လျက် ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် လေယာဉ်ပျံအခြေအနေမကောင်းတော့ပြီကို သိသောအခါ သစ်ပင်တွေဆီသို့ ထိုးဆင်းလာရမည်။ ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပျံတစ်စီး မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်မှာ သူသည် လေယာဉ်ပျံဦးခေါင်းကို အပေါ်သို့ ပြန်မော့ရမည်။ သို့မှသာလျှင် သစ်ပင်များကို အမြီးပိုင်းနှင့် အလျင် ထိမိမည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများပေါ်တွင် ရှပ်တိုက်ပြီး သွားနိုင်ပေမည်။

ထိုအခါ လေယာဉ်နောက်ပြီးသည် ပြုတ်ထွက်သွားပြီး သည်နေရာတွင် ကျကျန်ရစ်ခဲ့မည်။ သို့သော် ဤအချက်က ကျွန်တော်တို့ကို မည်သို့မျှ လမ်းညွှန်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သူ၏လေယာဉ်ပျံ မည်သည့်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်ကိုပင် မသိနိုင်ပါ။

ဤနေရာသည် ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေမည့် နေရာဒေသအလယ်ဗဟို ဖြစ်ကြောင်းလောက်ကိုသာ ပြဆိုနေပေသည်။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် စောစောက လေယာဉ်ဘီးတွေသည်ဆိုသောနေရာသို့ ပြန်သွားကြသည်။ နေ့လယ်စာကို စိတ်မပါ လက်မပါ စားကြသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုမိုပြီး စီးကရက်

သောက်နေမိသည်။ ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်နေကြောင်း သတိမထားမိဘဲနှင့် သစ်ပင်ကြီးကို လက်သီးနှင့် ထိုးနေမိသည်။

ထိုအခါ ကေလန်းက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်။

“သူ ဘာပြောတာလဲ”

မစ္စဖရန်ကလင်ကို ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“မင်းအနေနဲ့ ဒါလောက်လဲ စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့တဲ့။ အဖေတွေဟာ သားတွေထက် အလျင် သေကြရတာပဲတဲ့”

သူမ၏အသံ သရော်တော်တော် ရှိသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ညှတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ကေလန်း ပြောပြန်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင် သူ့ဘက်သို့ ဆတ်ကနဲ လှည့်ပြီး နားထောင်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“သူလဲ မင်းလိုပါပဲတဲ့။ သူ့အဖေလဲ သည်နားမှာပဲ သေခဲ့ရတယ်တဲ့”

“ဘယ်လိုသေတာကို မေးစမ်းပါ”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် မပြောခင်မှာပင် သူမက မေးပြီးနေပါပြီ။ ကေလန်း ပြန်ပြောသည်ကို မစ္စဖရန်ကလင် သေသေချာချာ နားထောင်လျက်ရှိသည်။

“သူ လိမ့်ကျတာတဲ့”

နောက်ဆုံးတွင် သူမက ပြန်ပြောသည်။

“လိမ့်ကျတာ ဟုတ်လား”

“သူနဲ့အတူ ကေလန်းရဲ့အဘိုး ရှိနေတယ်တဲ့။ ကေလန်းရဲ့အဖေဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်ကို တက်ရင်း လိမ့်ကျတာတဲ့။ လိမ့်ကျပြီး သေသွားတာပဲတဲ့”

“ဒိုင်ယက်တွေဟာ သစ်ပင်တက်ကြသလား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် သူ ဘာဖြစ်လို့ တက်သလဲ”

ကျွန်တော် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အတွေးတွေ လျှပ်ပြက်လျက် ရှိသည်။

“သူ မသိဘူးတဲ့”

“ဝါဖြင့် သူ့အဘိုးကော။ သူ့အဘိုးက ဘာပြောသတဲ့လဲ”

“အဲဒီလိုဖြစ်တာ ကြာလှပြီတဲ့။ ကေလန်းက ပြောတယ်။ သူ ဘာမှ မသိဘူးတဲ့။ သူ့အဘိုးကလဲ ဘာမှ မပြောဘူးတဲ့”

ကျွန်တော် မှီနေသော ပင်စည်ကြီးကို ကျွန်တော် လေ့လာနေမိသည်။ ပေတစ်ရာလောက် မြင့်သည်အထိ အကိုင်းအခက်မရှိပါ။ ပေတစ်ရာ၏ အထက် ကျမှသာ အကိုင်းအခက်တွေ ဖြာထွက်ကြပါသည်။ တခြားသော အပင်များမှ ထွက်လာသော အကိုင်းအခက်များနှင့် ရောယှက်သွားကြပါသည်။ တစ်ကိုင်းနှင့် တစ်ကိုင်း၊ တစ်ခက်နှင့်တစ်ခက် ထပ်သွားကြပါသည်။ ကောင်းကင်မှ အလင်းရောင် မထိုးဖောက်နိုင်လောက်အောင်ပင် သိပ်သည်းသွားပါတော့သည်။

လှည့်အထက်တွင်ကော ဘယ်လောက်မြင့်တက်သွားကြသနည်း။

နောက်ထပ် ပေတစ်ရာ သို့မဟုတ် ပေတစ်ရာငါးဆယ်အထိ မြင့်တက် သွားကြပေမည်။ ထို ပေတစ်ရာ တစ်ရာငါးဆယ်တွင် ကိုင်းတွေ အထပ်ထပ် ဆင့်ယှက်လျက် ရှိကြသည်။ ယင်းတို့ကို ထိန်းထားသော ပင်စည်ကြီးတွေကလဲ အလုံးအထည် ကြီးမားလှသည်။ မာကျော တောင့်တင်းလှကြသည်။

“လေယာဉ်ပျံဟာ သစ်ပင်တွေထဲကို ဖျက်ပြီး ကျမလာဟာ ဖြစ်နိုင် သလား”

ကျွန်တော် ခပ်လေးလေး မေးလိုက်သည်။

လူဒလန်က ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်လျက် . . .

“သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ တင်နေတယ်လို့ မောင်ရင် ဆိုချင်တာလား”

“မပြောတတ်ဘူး”

သို့သော် မဖြစ်နိုင်စရာတော့ မရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့၏ အထက်တွင် ထုပ်တန်းကြီးများပမာ သစ်ကိုင်းများ ထပ်ဆင့်နေသည်မှာ ကိုက် သုံးဆယ်ကျော် အထူအထည် ရှိပါသည်။ ကိုင်း အများစုသည် လုံးပတ် နှစ်ပေလောက် ရှိကြသည်။ အချို့က သည့်ထက် ပိုကြ သည်။ အားလုံးပင် သစ်မာများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် သံယက်မကြီးများပမာ ရှိနေကြသည်။

ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးသည် သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် အလျားလိုက် တင်နေသည်ဆိုလျှင် သစ်ကိုင်းများသည် ၎င်း၏ အလေးဒဏ်ကို ခံထားနိုင်ကြ မည်မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်ခက် သစ်ရွက် မျက်နှာကြက်ကြီးကို မော့ကြည့် နေရာမှ . . .

“သူ့ကို မေးကြည့်စမ်းပါ။ သူ့အဖေ ဘယ်နေရာမှာ လိမ့်ကျတာလဲလို့ ထို့နောက် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားပြီး မျှော်လင့်တကြီး တောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်၏အမေးကို ကေလန်းက ပြန်ဖြေနေသည်။

“သူ သိသလား”

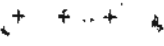
မစ္စဖရန်ကလင် ခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် ကေလန်းသည် မတ်တတ် ထရပ်လျက် ရှိချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူ့ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွား ကြသည်။

ကိုက် တစ်ရာငါးဆယ်ခန့် သွားမိသောအခါ သူ ရပ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ကေလန်းသည် အမြဲလိုပင် ပြုံးပြုံးလေး ရှိနေတတ်သော်လည်း ယခု တစ်ကြိမ်တွင်ကား လုံးဝ ပြုံးရယ်ခြင်း မရှိပါ။

မစ္စဖရန်ကလင်က ပြောလိုက်သည်။

“သူ့အဖေ လိမ့်ကျတာ သည်သစ်ပင်ပေါ်ကပဲတဲ့”

ကျွန်တော်တို့သည် ဇက်များ ညောင်းလာသည်အထိ ထိုအပင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေမိကြသည်။

အကယ်၍ လေယာဉ်ပျံသည် ဤအပင်ကြီးပေါ်တွင် ရှိနေခဲ့လျှင် လေယာဉ်ပျံ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်နေရာရာကိုတော့ သေချာပေါက် တွေ့မြင် တန်ရာကောင်းသည်။ အကြားအပေါက်တစ်ခုခုမှနေ၍ မှန်ရောင်သတ္တုမှောင် ဟပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်တန်ရာကောင်းသည်။

သို့သော် သစ်ရွက် သစ်ခက်များ ပိတ်နေသည်မှာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာ-

ပြင်ကြီး ပိန်းပိန်းပိတ်နေသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စိမ်းမှောင်သော ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို စောက်ထိုးကြည့်နေကြသည်ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်နေမိတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းပြီး ကြည့်ကြသည်။ နေရာပြောင်းပြီး ထောင့်ပြောင်းပြီး ကြည့်သည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရမလားဟု မျှော်လင့်မိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ကိုင်းခြောက်အချို့ဖြင့် လွှဲပြီး အပေါ်ဘက်သို့ ပစ်ပေါက်ကြည့်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ပစ်လိုက်သော တုတ်ချောင်းများသည် အောက်ဆုံး သစ်ကိုင်းသို့ပင် မရောက်ရှိပါချေ။

နက်ရှိုင်းသော ရေပြင်ကြီးနှင့်တူသည့်အဖြစ်သည် ပို၍ပင် တူလာနေတော့သည်။ လေယာဉ်ပျံကြီးသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွင် ရှိနေခဲ့သည်ဆိုလျှင် ရေနက်ထဲတွင်ရှိနေသည့်အတိုင်းပင် ပျောက်ကွယ်နေပေလိမ့်မည်။

စက္ကူနှင့် ခဲတံသမားဖြစ်သော လုဒလန်က နောက်ဆုံးတွင် အကြံပြုလာသည်။

“ကဲ... ကျုပ်တို့ တကယ်ရှိနေတဲ့ အချက်အလက်တွေကို တွက်ကြည့်ရအောင်”

ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင်ရင်းတွင် အနည်းငယ်ရှင်းလင်းခတ်ထွင်ပြီးနောက် ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။

သူက...

“ဟုတ်ပြီ၊ တစ်၊ သည်နေရာဟာ ပထမ တွက်ဆထားချက်နဲ့ ကိုက်ညီတယ်။ မစ္စဖရန်ကလင်ရဲ့ စခန်းကနေပြီး တစ်မိုင်ပဲဝေးတယ်။ အပေါ်ဘက်ကိုလဲ မြင့်တက်လာတယ်။ နှစ်၊ နောက်မြားဘီးကို သည်ကနေပြီး ကိုက် တစ်ရာင်းဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ တွေ့ရတယ်”

“နောက်မြားဘီး ဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ မေးစရာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်လိုနေရာမျိုးမှာ တခြား ဘီးတစ်ခုဟာ ဘာဖြစ်လို့ လာရှိရမှာလဲ။ ဘီးကိုယ်ထည်က သေးပြီး တာယာက ထူတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိထားရတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ မြို့ပေါ်မှာ ဆိုရင်တော့ သည်ဘီးဟာ ဘယ်ယာဉ်ကမဆို ဘယ်ဟာကမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ မြို့ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဟာ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျတဲ့အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေးစရာအချက်တာ ရှိနေတုန်းပဲ။

“နောက်တစ်ချက်ကတော့ ကေလန်းရဲ့အဖေပဲ။ ဒိုင်ယက်လူမျိုးတွေဟာ သစ်ပင်တက်လေ့ရှိတဲ့ လူမျိုးတွေမဟုတ်ဘူး။ သည်ဒေသက အုန်းပင်ထန်းပင်တွေပေါက်တဲ့အရပ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ သည်ကလူတွေဟာ ဂျမေကာက လူတွေလို သစ်ပင်တွေကိုဖက်ပြီး တက်လိုက်ကြ ဆင်းလိုက်ကြ လုပ်မနေကြဘူး။ ဘာဖြစ်လို့တုန်းဆိုတော့ သစ်ပင်ကြီးတွေဟာ ဖက်ပြီးတက်လို့ မရနိုင်လောက်အောင် ကြီးနေကြလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်ကြီးကို သူ တက်ခဲ့တယ်။ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီလိုသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တက်တာဟာ အကြောင်းတစ်ခု ရှိလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီအထိ ဟုတ်ပြီလား”

သူ မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က...

“သည်အကြောင်းကို သူ့အဖေကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ မပြောခဲ့ဘူး။ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျတဲ့အကြောင်း သိသလားလို့ တူရန်ကို ကျွန်တော် မေးကြည့်တယ်။ သူ မသိဘူးလို့ ပြောတယ်”

မစ္စဖရန်ကလင်က ကျွန်တော်ကို ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“လေယာဉ်ပျံပျက်တဲ့အကြောင်း မပြောဖို့ ကျုပ်တို့ သဘောတူထားကြတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ဟီးတွန်လိုက်ပြီး...

“ဘီးကို မဟွေဖန်မှတော့ မမေးလို့ မရတော့ဘူး”

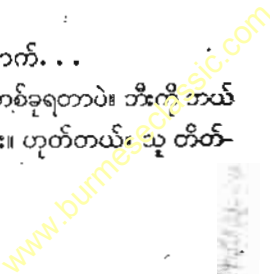
သူ့မဇာနည်ခမ်းများ စေ့သွားသည်။ သို့သော် ဘာမျှတော့ မပြောပါ။

“ကေလန်းရဲ့အဖေဟာ သစ်ပင်တက်တဲ့အလုပ်ကို ဘယ်သူမှမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး တက်ပုံရတယ်။ ဒိုင်ယက်တွေ ဒီလိုမျိုး လုပ်တတ်သလား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက်...

“တစ်ခုခုကို တွေ့တာဟာ သူ့အဖို့ နာမည်တစ်ခုရတာပဲ။ ဘီးကို ဘယ်လိုလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်း တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်၊ သူ တိတ်-

တိတ်ကလေး ကျိတ်ပြီးလုပ်တာ အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

လူ့လန်က အစည်းအဝေးကို အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်စေသည်။

“ကေလန်းပြောတာ မှန်လို့ရှိရင် သူ တက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့သစ်ပင်ဟာ သည်သစ်ပင်ကြီးပဲ။ သူ ဘီးတွေတဲ့နေရာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သည်နေရာမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီသဘောကတော့ သူ တစ်ခုခုကိုမြင်လို့ တွေ့လို့ပဲလို့ ပြောနိုင်တယ်။ လေယာဉ်ဘီးကို သူတွေ့တယ်။ ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံကို သူ တွေ့တယ်။ ကျုပ် အနေနဲ့တော့ သည်လိုပဲ သဘောရတယ်။ သဘောမတူတဲ့လူ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး။ သည်အတိုင်းဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ သူ တက်ကြည့်တာ လေယာဉ်ပျံ မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်ခုခုပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဥပမာ - သစ်ကိုင်းကျီးတစ်ခု”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“သစ်ကိုင်းကျီးတစ်ခုကို မောင်ရင် တက်ကြည့်ပါ့မလား။ သစ်ကိုင်းတွေဟာ အမြဲတမ်း ကျိုးနေကြတာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ လေယာဉ်ပျံကို သူ မြင်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီလို သူ မြင်ရတာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကပဲ။ အနှစ် နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ သစ်တောကြီးက အကုန်လုံးကို ဖုံးအုပ်သွားနိုင်တယ်။ လေယာဉ်ပျံကိုလဲ သစ်ကိုင်းတွေက ဖုံးသွားမှာ အမှန်ပဲ။ လေယာဉ်ပျံဟာ ဒီအပေါ်မှာပဲ ရှိရမယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထောက်အထားက အားနည်းလွန်းနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က လူတစ်ယောက် သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတယ်။ သည်သစ်ပင်ပဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ။ ကေလန်း ပြောလို့ပဲ သိကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှတ်ဉာဏ်က ဘယ်လောက်ကောင်းနိုင်မလဲ”

“အများကြီး ကောင်းတယ်။ သူ့မှတ်ဉာဏ်ကို ယုံပါ”

မစ္စမရန်ကလင်က ဖြေသည်။

ထိုအခါ လူ့လန်က . . .

“ကျုပ်တို့သိနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကတော့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ လက်တွေ့တက်ကြည့်ဖို့ပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့သဘောက ကျွန်တော် တက်ကြည့်ရမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူက မျက်တောင်မျှပင် မခတ်ဘဲ . . .

“ဒီမယ် တန်နီကလစ်ကလေး။ ကိုယ်စားလှယ်လောင်း ဖြစ်နိုင်တာကတော့ မောင်ရင် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

+ + +

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချမှတ်သည်က ကောင်းမွန်ပါသည်။ သို့သော် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ပေါ်အောင် လုပ်ဆောင်ရသည်က မလွယ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ပထမပိုင်းက သည်သစ်ပင်ကြီးကို ကြည့်ခဲ့သည်မှာ ၎င်း၏အပေါ်တွင် ဘာတွေများ ဖုံးကွယ်လျက်သား ရှိနေမည်နည်းဟု စိတ်ဝင်စားမှုအရ ကြည့်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမူ ကျွန်တော်သည် ဤသစ်ပင်ကြီးကို ဆန့်ကျင်ဘက်တစ်ဦးအဖြစ် ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ သည်အခါတွင် သူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော ရန်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့သည်။

သစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်သည် လုံးပတ် ဆယ့်ခြောက်ပေခန့် ရှိနေပြီး ချောတိုင်တစ်ခုလို အကိုင်းအခက်များ ကင်းရှင်းကာ အုတ်တိုင်ကြီးတစ်ခုလို ပြောင့်မတ်လျက် ရှိတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မော်ကွန်းရှုပ်ရှင်များတွင် တွေ့မြင်ရသော ကနေဒါနိုင်ငံမှ သစ်လုပ်သားများလို သစ်ပင်နှင့်ကိုယ်လုံးကို ခါးပတ်ရှည်ကြီးဖြင့် သိုင်းကာ သံချွန်များပါသော ဖိနပ်ကို ခြေကုပ်အဖြစ် အသုံးပြုပြီး မျောက်တစ်ကောင်လို တက်သွားနိုင်လျှင်ကား အကြောင်းမဟုတ်ပါချေ။

သို့သော် ကျွန်တော်က ကနေဒါနိုင်ငံက သစ်လုပ်သားတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ သူတို့လို တက်နိုင်ရန် လုံးဝ မဖြစ်ပါ။

ထပ်ထားသော လှေကားများကို ပေတစ်ရာလောက်မြင့်အောင် ဆန့်ထုတ်နိုင်သော ဖိသတ်ကားတစ်စီး ရခဲ့လျှင်လည်း အလုပ်ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် ထိုကားမျိုး တစ်စီး ရရှိနိုင်သည် အနီးဆုံးနေရာမှာ စက်ာပူသာ ဖြစ်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ရလျှင်လည်း ကောင်းပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့

ငှားလျှင် ရတနံကောင်းသည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကို မိုးပေါ်မှနေပြီး ကြည့်နိုင်ပေမည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ငှားခဲ့လျှင် သတင်းက တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ပြန့်သွားပေလိမ့်မည်။

ဖြစ်နိုင်မည့်နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်နည်းပဲ ကျန်ရှိသည်။

ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် တက်ရောက်ရန်၊ ကူချင်မြို့မှ ကျွန်တော် ယူခဲ့သော နိုင်လွန်ကြိုးအသစ် ခိုင်ခိုင်တောင့်တောင့်တစ်ချောင်း ရှိသည်။

သို့သော် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဆွဲဖက်ပြီး ပေတစ်ရာကျော် တက်ရောက်ရမည့်အနေကို တွေးမိသောအခါ ကျွန်တော် ကျောချင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ ကြိုးဖြင့်တက်သည့်လုပ်ငန်းတွင် မကျွမ်းကျင်ခဲ့။ အားကစားရုံမှာပင် ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ကေလန်း၏ ကွယ်လွန်သူဖခင်လိုပင် ကျွန်တော်လည်း သစ်ပင်တက်သမား တစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

ထားဦး တက်သည် မတက်သည်ကိုစွဲက ထေးသေးသည်။ သည်အလျှင် မြေရှင်းရမည့်ပြဿနာတစ်ခု ရှိသေးသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ကြိုး ရှိနေပြီ။ သည်ကြိုးကို အပေါ်ရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ထိုအခါ လူဒလန်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အခြားသုံးယောက်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒါ အဓိကပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဓိကပဲ”

ဆရာကြီး လူဒလန်သည် စီမံကိန်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် သေသေချာချာ တွက်ချက်ပြီးနောက် ထောက်ပံ့ရေးတပ်ဖွဲ့သို့ အမှာစာ ပို့မည်။ ချိတ်ကောက် တစ်ဒါလင်၊ အရွယ်အစား နံပါတ်ခြောက်၊ ကွန်မင်ဒိုသုံးကြိုးပစ်သေနတ်တစ်လက် စသည်ဖြင့်...။ သို့သော် သည်နေရာတွင်ကား သူ မည်သို့ မှာကြားနိုင်ပါမည်နည်း။

ရှေးခေတ် ရိုးရာတို့ဖြင့် အကျွမ်းဝင်သော မစ္စမရန်ကလင်က...

“လေးနဲ့ မြားနဲ့ ပစ်တင်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့မှာ လေးလဲ မရှိဘူး၊ မြားလဲ မရှိဘူး။ ရှိလဲ ကျွန်တော်က လေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ မစ္စမရန်ကလင်ကော ပစ်တတ်လို့လား” သူမလည်း မပစ်တတ်ပါ။

ဤလုပ်ငန်းတွင် သူမ အသုံးမဝင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတွင်ရပ်လျက် သတ်မှတ်ထားသော သစ်ပင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြားသစ်ပင်များကို ကြည့်လိုက်နှင့် ရှိနေသည်။ သို့သော် ဘာစိတ်ကူးမျှ ပေါ်မလာပါ။ သစ်ပင်တစ်ပင် နှစ်ပင်တွင်ကား နွယ်ကြီးတွေ ရစ်ပတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူဒလန်က နွယ်ပင်ကြီးတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို တာဝန် အောက်စေနေလို့လား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

သူ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။

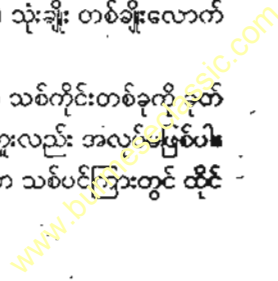
နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် သူ့ထံမှ စက္ကူနှင့် ခဲတံတို့ကို ငှားရမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့တွင် ပါရှိသော ပစ္စည်းစာရင်းကို ပြုစုသည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုက အတွေးတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေမလားဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

မီးဖိုများ၊ အိပ်ရာအိတ်များ၊ ဓာတ်ဗူးများ၊ ကြိုးများ၊ မောင်းချိတ်များ၊ ငါးမျှားချိတ်များ၊ ငါးမျှားကြိုးများ၊ လက်ဆောင်ပေးရန် ဝယ်လာသော ပုတီးကလေးတီးကလေးများ...။

ကျွန်တော် မြေကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး ထိုစာရင်းကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် ဘာမျှ ဖြစ်မလာပါ။

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှထပြီး ကြိုးကို ခဲလုံးတစ်လုံးတွင်ချည်ကာ လက်နှင့် တအား လွှဲပစ်ကြည့်သည်။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်တွင် နားနေသော ငှက်တစ်ကောင်က လှောင်ပြောင်ရယ်မောပါသည်။ သင်းကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ပါ။ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်သောခဲလုံးက ရည်မှန်းချက်၏ သုံးချိုး တစ်ချိုးလောက်ကိုသာ ရောက်ရှိပြီး အောက်သို့ ပြန်ကျလာသည်။

ကေလန်းက အပင်ငယ်ငယ်ကလေးတစ်ခုမှ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို နုတ်ပြီး လှဲအဖြစ် ပစ်လွှတ်ရန် အကြံပေးသည်။ သည်စိတ်ကူးလည်း အလွန်မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ရပ်တွေကို မျောက်တွေက သစ်ပင်ကြားတွင် ထိုင်

ပြီး စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပစ်ခတ်မှုများအတွက် သူတို့က အနည်းငယ်မျှပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်ကြပါ။

ပစ္စည်းစာရင်းကို ဆယ်ကြိမ်မြောက်အဖြစ် «တစ်မိသောအခါ ပြဿနာ တစ်ခုကို ကျွန်တော် ဖြေရှင်းနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိအသုံးပြုနေသော ကြိုးသည် အလေးကြီးမဟုတ်သော်လည်း ထိုက်သလောက်တော့ အလေးချိန် စီးပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော အရာများကို သူက မြေကြီးပေါ် သို့ ပြန်ဆွဲချနေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့မှာ လက်ဆောင်ပေးရန်ဆိုပြီး မစွမရန်ကလင်၏စိတ်ကူးဖြင့် ဝယ်ယူလာသော ငါးများကြီး နိုင်လွန်ချည်နှစ်လိပ် ရှိနေသည်။ ၎င်းတို့ကို ယခုအထိ မည်သူ့ကိုမျှ မပေးရသေးပါ။ ငါးများကြီးသည် ရိုးရိုးအပ်ချည်လောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မာကျစ်ပြီး ခိုင်ခံ့သည်။ နိုင်လွန် ကြိုးကို ငါးများကြီးကလေးဖြင့် ချည်ပြီး ပစ်ရလျှင် . . .

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခဲများ လှံများဖြင့် ပစ်ကြပြန်သည်။ သို့သော် အရာမရောက်ပါ။ အိုလံပစ် လှံတံပစ် ချန်ပီယံဆိုလျှင်တော့ ရောက်အောင် ပစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုချန်ပီယံပင်လျှင် အရှိန်ယူရန် ပြေးလမ်းကြောင်း လိုပေဦးမည်။ ဤအရပ်တွင် ပြေးလမ်းကြောင်းလည်း မရရှိနိုင်ပါ။

လူ့လန်က လေးတစ်ခု တီထွင်စမ်းသပ်သည်။ ငါးများကြီးကလေး များကို လေးကြိုးအဖြစ် ကျစ်သည်။ သို့သော် လက်ဖြစ်လေးသည် ကလေး ကစားစရာမျှသာပင်။ လက်ဖြစ်မြားက ပိုပြီး ဆိုးချေသေးသည်။

မြား၊ မြား။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ယောက်နှိုင်းယားတွင် နေစဉ် ကျွန်တော့်ဖခင်က ကျွန်တော့်ကို လျှို့ဝှက်လက်နက်ဆန်းတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးဖူးသည်။ ဖခင်က ယင်း လက်နက်ဆန်း ကို လက်ပစ်မြားဟု ခေါ်သည်။ အတော်ပင် ဗဟိုဗဟိုရာကောင်းသည့် ကလေး ကစားစရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ဖခင် လုပ်ပေးသော လက်ပစ်မြား ကျိုးသွား သောအခါ ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ခု နှစ်ခု ဆိုသလို ထပ်လုပ်ခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သစ်ကိုင်းမာမာ ကောင်းကောင်းတစ်ခုကို ရှာရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏မောင်းချွေးဖြင့် စတင် ပုံဖော်ရသည်။ လက်ပစ်မြား ကောင်းကောင်းတစ်ခုချောင်း၏အရှည်သည် တစ်ဆယ့်ငါးလက်မ ခန့် ရှိရသည်။ အဖျားတုတ်ပြီး အမြီးဘက်သို့ သွယ်ဆင်းသွားရသည်။ ပုံမှန်

အတိုင်းဆိုလျှင် ရွှေပေါ်ခုံတစ်ခု၊ ပြုတ်တူတစ်ခု၊ ရွှေပေါ်တစ်ခု လိုအပ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မောင်းချွေးတစ်ချောင်းသာ ရှိပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပထမလက်ရာ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

ဒုတိယမြားကို ကျွန်တော် လုပ်ပြန်သောအခါ လူ့လန်က မေးသည်။

“လက်ပစ်မြား”

“ဟမ်း”

မြားကို သူကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ကြည့်သည်။ ထို့နောက်

သံသယ ရှိဟန်ဖြင့် . . .

“သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ပစ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က . . .

“ခင်ဗျား ဘယ်အရပ်သားလဲ”

“ကန်”

“ဘယ်ကျောင်းမှာ နေခဲ့သလဲ”

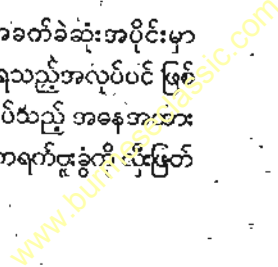
“ကင်း၊ ကင်တာတရီ”

“ကျောင်းကြီးတွေပဲ။ သည်ဥစ္စာက လမ်းပေါ်က ကလေးတွေ ကစား

တာပဲ”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော် သတိထားပြီး လုပ်ပါသည်။ ဓားချက် မချော်စေရန် အထူးဂရုပြုရသည်။ အရှည်လိုက် တဖြည်းဖြည်းချင်း လွှာရသည်။ အချိုးအစား အချိန်အဆမှန်အောင် လုပ်ရသည်။ တုတ်ခိုင်သော အဖျားပိုင်း သုံးပုံတစ်ပုံနှင့် သွယ်လျသော အမြီးပိုင်း သုံးပုံနှစ်ပုံသည် အလေးချိန်ချင်း ညီရ သည်။ ဟန်ချက်နေရာကို လက်ညှိုးပေါ်တွင်တင်ပြီး ဟန်ချက် ညီမညီ စစ်ဆေး ရသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ လက်ပစ်မြားလုပ်ရာတွင် အခက်ခဲဆုံးအပိုင်းမှာ ငါးလျားသော အမြီးပိုင်းကို မြားရွက်တပ်ရန် ထက်ခြမ်းခွဲရသည့်အလုပ်ပင် ဖြစ် သည်။ သို့သော် ဓားက ကောင်းကောင်းထက်သဖြင့် လိုအပ်သည့် အနေအထား အတိုင်း ကျွန်တော် ခွဲစိတ်နိုင်ပါသည်။ မြားရွက်အဖြစ် စီးကရက်ဖူးခွဲကို သွေးဖြတ်

ရပါသည်။ ထို့နောက် မြားရွက်နှင့် ငါးလက်မခန့်အကွာတွင် အထစ်ကလေးတစ်ခု ပြုလုပ်ရပြန်သည်။

“အဲဒါက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

လူဒလန်က ကျွန်တော် လုပ်နေသည်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။ သူ့ နှာခေါင်းက မြားတံနှင့် ခြောက်လက်မလောက်ပဲ ဝေးသည်။ အကယ်၍ ဓား ချော်ထွက်သွားလျှင် သူ့နှာခေါင်းကို ထိမိမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

“ငိုလ်ချုပ်ရဲ့ စစ်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဒီလိုလက်နက်မျိုး တစ်ခုမှ မတွေ့ဖူးဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင် သည်ဥစ္စာကလေးဟာ တကယ့်မှန်လှည့်ပစ္စည်းကလေးပဲ” ကျွန်တော်က အထစ်ကလေးကို နက်သည်ထက်နက်အောင် ထစ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး လိုအပ်နေသည့်ပစ္စည်းမှာ နှစ်ပေလောက်ရှည်သော ကြိုးကလေးတစ်ချောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိပါ။ ငါးမျှားကြိုးက သေးလွန်းသည်။ နိုင်လွန်ကြိုးက ကြီးလွန်းသည်။

“ကြိုးသေးသေး လိုချင်တယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းခါကြသည်။

“မျှားကြိုး မရှိဘူးလား”

မစ္စမရန်ကလင်တို့ ကျွန်တော် အရဲစွန့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတို့၏ အတွင်းခံအဝတ်များတွင် မျှားကြိုး ပါတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

“မရှိဘူး”

သူမက ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ဖြေသည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူမက စိတ်ကူးတစ်ခု ရရှိသည်။

“ဖိနပ်ကြိုးနဲ့ မရဘူးလား”

ရပါသည်။

ဖိနပ်ကြိုးထိပ်မှ အမှာပတ်ကလေးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုးအစကို ထုံးပြီး ထစ်ထားသော အထစ်ပေါ်တွင် ကြိုးစကို ကန့်လန့်ဖြတ် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျန်ရှိသော ကြိုးစကို မြားတံတွင် ရစ်ပတ်သည်။

ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

မြားကလေးသည် ပစ်လွှတ်ရန် အဆင်သင့်ရှိပေပြီ။

ပစ်မှတ်ကို ရှာရပြန်သည်။

သစ်ပင်ကြီး၏ ဘယ်ဘက်ဘေးတွင် သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ခု ပြာထွက်နေသည်။ အခက်အလက်များ၏ အလေးဒဏ်ကြောင့် အောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ညွတ်နေသည်။ ထိုကိုင်းသည် အခြားသော ကိုင်းများနှင့် ဝေးဝေး ရှင်းရှင်း ရှိသည်။

ငါးမျှားကြိုးချည်ထားသော မြားတံကို ကျွန်တော်က သစ်ကိုင်းကို ကျော်သွားအောင်ပစ်ရမည်။ သို့မှသာလျှင် မြားတံသည် သစ်ကိုင်းကြီး၏တစ်ဖက်သို့ ပြန်ကျလာမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ငါးမျှားကြိုးကို အချိန်အတော်ကြာကြာအောင် ဖြေရှင်းကြရသည်။ သို့မှသာလျှင် ကြိုးမျှင်ကလေးသည် တစ်ခုခုနှင့် ငြိတွယ်မနေမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ငါးမျှားကြိုးသည် တစ်ခုခုနှင့် သွားပြီး ငြိမိအောင် ငြိနေပါသည်။ မြားသည် တော်တော်ကလေးပျံတက်သွားပြီးနောက် ရုတ်တရက် တန်ရပ်သွားကာ ပြန်ကျလာသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှစ်ထွေးသွားသော ငါးမျှားကြိုးကို လက်ဝင်ခံပြီး ရှင်းကြရသည်။ ထို့နောက် မြားကို ပစ်လွှတ်ပြန်သည်။

တစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ကြိမ်။

ငါးကြိမ်မြောက်တွင်ကား မြားကလေးသည် သစ်ကိုင်း၏အထက်သို့ ရောက်သွားသည်အထိ ပျံတက်သွားပါသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်သို့ ပြန်ကျမလာဘဲ ထိုမှာပင် တစ်ခုခုနှင့် ငြိနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က သတိထားပြီး ကြိုးစကို ဆွဲသည်။ သို့သော် ပြန်ကျမလာဘဲ တင်းခံနေသည်။ တစ်ဖက်တွင် ငါးကြိုးတစ်ကောင်ကို မိနေသည့်အလား ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဒုတိယမြားကို ပြုလုပ်ရသည်။ အခြား သုံးယောက်ကိုလည်း တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ ပြုလုပ်စေပါသည်။

အတော်ပင် စိတ်တိုစရာကောင်းသော နေ့လယ်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ မြားလေးချောင်းစလုံးပင် သစ်ခက် သစ်ရွက်များအကြားတွင် မျောက်ဆုံးသွား

၇၇၆

နတ်နွယ်

ကြသည်။ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ကြောင်းမှာ ကျွန်တော်၏ ပစ်လွတ်မှု မမှန်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ နတ်ကြိမ်တွင် ငြိနေသော မြားများကို ပြန်ဆွဲချနိုင်သည်။ သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ပစ်လွတ်ရာတွင် ကား သစ်ပင်ပေါ်တွင် အပြီးအပိုင် နေထိုင်ကြတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထပ်မံပြီး ရှုပ်ထွေးငြိတွယ်နေကြရသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်တွင်ကား အံ့မခန်းဖွယ် အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို ရရှိပါသည်။ မြားတံသည် သစ်ကိုင်းကြီးပေါ်သို့ ကျော်သွားပြီး တစ်ဖက်မှ ပြန်ကျလာပါသည်။

ထိုအခါတွင်မှ ကျွန်တော်သည် ငါးများကြီးတွင် နိုင်လွန်ကြီးကို ချည်ရသည်။ ငါးများကြီးကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲပြီး နိုင်လွန်ကြီးကို သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ရောက်စေရပါသည်။ ငါးများကြီး နည်းတူ တစ်ဖက်သို့ ပြန်ကျလာစေရသည်။

“မောင်ရင် သည်အလုပ်နဲ့ ကြီးပွားနိုင်တယ်”

လုလုလန်က ခေါင်းကလေးကို ညိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သည်နေ့အဖို့ကား အချိန် မရှိတော့ပါ။ ညနေစောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါ။

မနက်ဖြန် မနက်စောစော လုပ်ငန်းစဉ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အပြန်ခရီးတွင် ဘေးကင်းရန်ကင်း တက်ရောက်နိုင်သည့်လမ်းကို စဉ်းစားသည်။ သည်အတိုင်း ကြီးကိုဆွဲပြီး တက်သွား၍ လှည်းမဖြစ်၊ ကြီးကို လက်နှင့်ဆွဲခိုပြီး လိုက်သွားလျှင်လည်း စိတ်မချရ။ ပုခက်လို ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ကြီးထွေချည်နှောင်ပြီး တစ်ဖက်မှ ကြီးကို ဆွဲကာ အပေါ်သို့ မြှောက်တင်သည့်နည်းက အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေမည်။ သင်္ဘောပေါ်သို့ ကြီးပုခက်နှင့်တက်သည့် နည်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ နည်းလမ်းရှာကြံပြီး လာနေချိန်မှာပင် တိုနီယိုကျွန်း၏ တန်ခိုးသတ္တိတစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။

ကျွန်တော်၏ အရှေ့ဘက်တွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ထက်မှနေ၍ သေးသေးရှည်ရှည် အရာတစ်ခု လေထဲတွင် ဖျံဝဲကာ ထွက်သွားသည်။

“အဲဒါ မြေတစ်ကောင်လား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

မစွမရန်ကလင်က ဟုတ်ကြောင်း ပြောသည်။ မြေပျံဖြစ်သည်။ သူမက

ပတ္တမြားခေါ်သံ

၃၇၇

မြေပျံအကြောင်း ရှင်းလင်းပြောဆိုသည်။

“ပထမ သူတို့ကိုယ်ကို သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ပြားထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်ကို တွန်လိုက်ပြီး ပျံထွက်သွားတာပဲ။ စည်လို့ မြေပျံမျိုး သုံးမျိုးသုံးစားလောက် ရှိတယ်”

“အဲဒီ သုံးမျိုးစလုံး အဆိပ် ရှိသလား”

ယင်းအချက်ကိုကား မစွမရန်ကလင် မသိရှိပါချေ။

* * *

မနက်ဖြန်မနက်တွင် ဤသစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်တွေ့
မသွေ တက်ရောက်ရမည်ဆိုလျှင် ထိုသူသည် ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ
မစ္စဖရန်ကလင်က ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကျောက်တုံးများအကြားတွင် နောက်
ထပ် ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခု ရှာရမည်။ နေရာကို မှတ်သားရသည့်အနေဖြင့် ပန်းရိုင်း
ကလေးတွေ စိုက်ရမည်။ ထို့နောက် စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရ
ပေမည်။

ကျွန်တော်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ ရာနှုန်းပြည့်မကောင်းသေး
ပါ။ သို့သော် မြန်မြန်ကြီး အားပြန်ပြည့်လာပြီကား အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ရာခိုင်နှုန်း
နှင့်ပြောရလျှင် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းတော့ နေကောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အရောင်တောက်သော နိုင်လွန်အိတ်များ
ကြီးများဖြင့် ကလေးတွေ အထိုင်သင်သော ပုခက်ကုလားထိုင်မျိုးတစ်ခု ပြုလုပ်
ရသည်။ တောက်ဘက်သို့ ခြေထောက်နှစ်ဖက် တွဲလောင်းချထားနိုင်ရန် နိုင်လွန်စ
ကို အပေါက်နှစ်ပေါက် ဖောက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ယင်းပုခက် ကုလားထိုင်ကို ကြီး တစ်ဖက်
ထိပ်တွင် တပ်ချည်ရသောအခါ လုလင် နှာခေါင်း မသိမသာ ရှုံ့လိုက်ပြီး
ကျွန်တော်ကို ကလေး ခါးတောင်းကျိုက်ဝတ်ထားသော နို့ခွဲကလေးတစ်ယောက်
နှင့် တူသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က အလှအပ အရေးမကြီးပါ။
ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းမှုသာ အရေးကြီးကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် စီစဉ်ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ။ သို့သော် အားလုံး ပြီးပြီဟု
ကား အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါ။ ဤလို ကိစ္စမျိုးတွင် ဘယ်စော့မှ ပြီးပြည့်စုံပြီ
ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ အထူးသဖြင့် အသက်ကို ရင်းတည်ရသောအခါမျိုးတွင် ဖြစ်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်က ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ဦးမည်ဟု အချိန်ဆွဲလိုက်ပါ
သည်။ ဓာတ်ဗူးထဲမှ ကောက်ဖိတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်သည်။ ထို့နောက် စီးကရက်
တစ်လိပ် သောက်သည်။

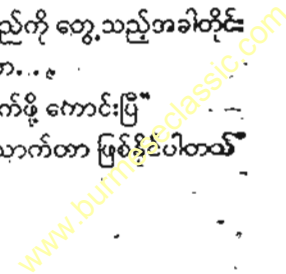
ထိုအခါ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်သည်ကို တွေ့သည့်အခါတိုင်း
မပျက်မကွက် ပြောဆိုတတ်သော မစ္စဖရန်ကလင်က...

"သည်ဆေးလိပ်ကို မင်း လုံးလုံး ဖြတ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပြီ"
"ဒါဟာ ကျွန်တော်အနေနဲ့ နောက်ဆုံးသောက်တာ ဖြစ်ဖို့ပဲပါတယ်"

သစ်ပင်ကြီးပေါ်တက်ရမည့်အရေး တွေးပြီးရင်း တွေးရင်းဖြင့် ကျွန်တော်
တစ်ညလုံးပင် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်သလောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကြုံတွေ့
နိုင်သည့် ဘေးအန္တရာယ်များက တိုးသည်ထက် တိုးလာနေတော့သည်။

ကောင်းကင်မှာ ဝဲသွားသော မြွေပျံကလည်း ကျွန်တော်ကို အများကြီး
အနှောင့်အယှက်ပေးလျက် ရှိသည်။ ထို့အပြင် သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် တခြား
ဘာကောင်တွေ ရှိနေဦးမည်နည်း။ မျောက်တွေက အန္တရာယ်ပေးကြမည်လော။
ပေတစ်ရာလောက်အမြင့်တွင် သင်၏လက်များက သစ်ပင်ကြီးကို ဖက်တွယ်
ထားစဉ်တွင် ရန်လိုသော မျောက်ကြီးနှစ်ကောင်လောက်က သင်၏မျက်နှာကို
လာပြီး ကုတ်ဖြိုကြလျှင်ပင် ကိစ္စပြီးချေပြီ။

သို့သော် သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော်အနေနှင့် ခေါင်းရှောင်နိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိပါ။ ဤသစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ လုဒလန်လည်း မတက်နိုင်ပါ။ မစ္စ
ဖရန်ကလင်လည်း မတက်နိုင်ပါ။ ထို့အပြင် ကေလန်းတီလည်း သူ့ဖခင်နောက်
သို့ လိုက်ရန် ကျွန်တော် မတိုက်တွန်းနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူမက အမှန်ကို သိမြင်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် ပြုဖါတော့သည်။

သည့်နောက်တွင်ကား အချိန် ဖြုန်းမနေတော့ပါ။ ပုခက်ကုလားထိုင် တွင် ချည်ထားသော ကြိုးကို ခိုင် မခိုင် နောက်ဆုံးအကြိမ် စစ်ဆေးပြီးနောက် လုပ်ငန်း စတင်ကြတော့သည်။

သူတို့တွေ့အားလုံး ဝိုင်းပြီး ကြိုးကို ဆွဲလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များ မြေပြင်နှင့် လွတ်သွားကြတော့သည်။ ပုခက်ကုလားထိုင်သည် အပေါ်သို့ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် မြင့်တက်သွားနေတော့သည်။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းချင်းသာ ဖြစ်သည်။ နှေးနှေးကွေးကွေးပင် ဖြစ်သည်။ ခရီးမတွင်လှပါ။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည် ထပ်ဆွဲတင်ပြီးတိုင်း ကြိုးကို သစ်တုံးကြီးတစ်ခုတွင် ရစ်ပတ်ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသစ်တုံးကြီးကို ကျွန်တော်တို့သည် ဤကိစ္စအတွက်ပင် တစ်နေရာမှ ဆွဲယူလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သစ်တုံးကြီးသည် ကျွန်တော်၏ကိုယ်အလေးချိန်ထက် ပိုပြီး လေးသဖြင့် ပုခက် ကုလားထိုင် အောက်ဘက်သို့ ပြန်လျှော့မကျစေရန် ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းထား နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ပထမတန်းစား စိတ်ချရသည်ဟုကား မည်သူမျှ မပြော နိုင်ပါ။

စိတ်ကူးထဲတွင် စဉ်းစားတုန်းက သူ့ဟာနှင့်သူ အဆင်ပြေလျက် ရှိ သည်။ လွယ်ကူလျက်ရှိသည်။ ပေတစ်ရာလောက်မြင့်သည့် ကိုင်းပေါ်သို့ တက်ရ မည်။ ကောင်းပြီ၊ စက်စည်း၊ အစီအစဉ်များအားလုံး လွယ်ကူချောမောလျက် ရှိသည်။

သို့သော် ပုခက် ကုလားထိုင် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားပြီး အောက် ဘက်မှ လူတွေ သေးသည်ထက် သေးငယ်လာသောအခါတွင်လည်းကောင်း၊ ခေါင်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းများ နီးသည်ထက် နီးလာသောအခါတွင်လည်းကောင်း၊ ပုဆိန်ကြိုးလို နှုတ်သီးဝါဝါကြိုးနှင့် ငှက်မည်းကြီးတစ်ကောင်က ခေါင်းတစ်ဖက် စောင်းငဲ့ကာ ငါစားဖို့ အာဟာရသစ်တစ်ခုတော့ ဘိုးလာပြီဟူသော သဘောဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါတွင်လည်းကောင်း အခြေအနေ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားကြကုန်တော့သည်။

သစ်ကိုင်းသို့ရောက်ရန် ပေနှစ်ဆယ်လောက်ပဲ လိုတော့သည်။

သစ်ကိုင်းသို့ ရောက်လျှင် သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် တက်ရမည် ပြီးတော့ မတ်တတ်ထရပ်ရမည်။

ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။

ယခုအထိတော့ လေယာဉ်ပျံ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရသေးပါ။

သစ်ကိုင်းနှင့် အတော်ကြီးနီးနေပြီ။

သစ်ကိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ဘယ်လိုတက်ရမည်နည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားတွက်ချက်သည်။ ပထမဆုံး တက်ရောက်ရမည့်အဆင့်မှာ အတော်ကလေး ခက်ခက်ခဲခဲရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း နောက်တွင်ကား အခက်အခဲ တွေ့စရာ မရှိ တော့ပါ။ အမြင့်ပေကိုတော့ ကျွန်တော် မေ့ထားရမည်။ အပေါ်ကို ထောင့်တက် နေသော သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ယင်းသစ်ကိုင်းတွင် ဆွဲစရာ နင်းစရာ သစ်ခက်တွေ အဆင့်ဆင့်ရှိနေသည်။ ကံကောင်းဖို့ပဲ အရေး ကြီးသည်။

ငှက်မည်းကြီး ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး နံဘေးသို့ အနည်းငယ် ရွေ့လျားသွားသောအခါ ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ သို့သော် ကြိုတင် စိုးရိမ် ထားသလောက်ကား မထိတ်လန့်ပါ။

နောက်ထပ် သုံးလေးကြိမ်မျှဆွဲတင်လိုက်သောအခါ သစ်ကိုင်းကြီးကို ကျွန်တော်၏လက်များဖြင့် ထိကိုင်မိပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ခဏမျှ ထိုင်နေပြီး မည်သို့ တက်ရမည်ကို ချိန်ဆနေပါ သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သစ်ကိုင်းကြီးကို ဖက်လိုက်ပြီး ခြေထောက် တစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ ခွဲတင်လိုက်ပါသည်။ ပုခက်ကုလားထိုင်ပါ တစ်ပါတည်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ဆင့်ကတော့ ကျွန်တော် အပေါ်သို့တက်သွားသောအခါ တွင် ကြိုးတန်း ပြုလုပ် ချည်နှောင်သွားရန်အတွက် ကြိုးစက် အလုံအလောက် ဆွဲယူရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် အထူး သတိထားပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပင်စည်ကြီးကို ကိုယ်လုံးနှင့် မှီထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော် တက်ရမည့်သစ်ကိုင်းက ပင်စည်ကြီး၏ အခြားတစ်ဖက် တွင် ဖြစ်သည်။ သုံးပေခန့်ဝေးသည်။ အနည်းငယ်မြင့်သည်။ ယင်း သစ်ကိုင်းသို့ တစ်ခါတည်း ရောက်ရှိလိုလျှင် ဘဲလေး ကခုန်ချသည်လို ခြေထောက်ကို ခပ်

ကျယ်ကျယ်လှမ်းပြီး ကူးရမည်။ ထိုနည်းကို ကျွန်တော် မစမ်းသပ်လိုပါ။
ဤနည်းကို ကျွန်တော် အသုံးပြုလျှင် အခြား ဘယ်သူမျှလည်း လေ
ထဲကို ခြေတစ်ဖက် ဆန်ထုတ်ပြီး စမ်းသပ်လိုမည် မဟုတ်ပါ။

တူတွေ စို့တွေ ရှိလျှင်တော့ ကောင်းမည်။ ပင်စည်ကို စို့များရိုက်ပြီး
ကူးသွားရုံပင်။ သို့သော် ဤလို တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ကိရိယာတန်ဆာပလာ
များအကြောင်း စဉ်းစား၍ မရနိုင်ပါ။

သည်မှာ ဘာပဲ လုပ်နိုင်သနည်း။
တစ်၊ ခြေထောက်ကို ဆန်ထုတ်ရမည်။ နှစ်၊ နင်းစရာ ရှာရမည်။
သုံး၊ ယန်ချက်ကို မပျက်ဘဲ နင်းစမ်းကြည့်ရမည်။ လေး၊ အလေးချိန်ကို ပြောင်း
ရွှေ့ရမည်။

ထိုအတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်ပါသည်။ ခဏ နားသည်။ ကြိုးကွင်းတွေ
ထပ်ချည်သည်။

အခုအထိတော့ ကောင်းနေဆဲပင်။

ထောင်နေသော သစ်ကိုင်းကို ကျွန်တော် တက်စပြုပါသည်။ တစ်ပေ
ခြား နှစ်ပေခြားတွင် ကြိုးကို ထိုးချည်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အသက်ရှူသံကို
ကျွန်တော်နားထဲတွင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသည်။ ပူတိုက်၍လည်း တစ်-
ကြောင်း၊ ကြောက်လန့်၍လည်းတစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် ချွေးဖြိုက်ဖြိုက်
ကျနေပါသည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်
လာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆက်၍ မတက်နိုင်တော့ဘဲ သစ်ကိုင်းတွင် တွယ်ကပ်
နေမိပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ဖော်တော် တုံးတာပဲ။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တော်တော် တုံးကြတာပဲ။

သစ်ပင်ပေါ်မှာ လေယာဉ်ပျံကြီး တင်မနေပါ။ သည်လိုမျိုး မဖြစ်နိုင်
ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အယုံသွင်းနေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ အထပ်ထပ် အဖန်ဖန် ပြောကြ ဆိုကြ
ဆွေးနွေးကြသည့်အထဲတွင် အရေးကြီးသည့် အချက်တစ်ခုကို အားလုံး မေ့ထား
ခဲ့ကြသည်။

လွယ်ကူရှင်းလင်းသော မေးခွန်း။ ။ ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်

ရရှိထားသူတစ်ဦးသည် အယ်လိုလုပ်ပြီး သည်သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းနိုင်သနည်း။

လွယ်ကူရှင်းလင်းသော အဖြေ။ ။ သူ မဆင်းနိုင်ပါ။

လွယ်ကူရှင်းလင်းလှပေသည်။ ဒဏ်ရာတွေ အများကြီး ရရှိထားသည်
ဟု မစ္စဖရန်ကလင်က ပြောခဲ့သည်။ ပေါင်တစ်ဖက် ကျိုးနေသည်။ နံရိုးတွေ
ကျိုးနေသည်။

သူသည် ကောင်းစွာ ပျံသန်းတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူသည်
လေယာဉ်မပါဘဲနှင့်ကား ပျံသန်းနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ငှက်မည်းကြီးတွေ ဝဲပျံပြီး ဆင်းနိုင်သည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာရနေသူ
တစ်ဦးသည် ဘယ်လောက်ပဲ ဉာဏ်ရှိ၍ ဘယ်လောက်ပဲ ရဲရင့်စေ၊ ဘယ်လောက်
ပဲ တတ်ကျွမ်းစေ ဆင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ပြန်ဆင်းဖို့ပင် ဖြစ်တော့သည်ဟု ကျွန်တော် တွေးဆလိုက်သည်။
ကျွန်တော်သည် သစ်ကိုင်းကို တွယ်ဖက်ထားနေရာမှ လန်ဒန် ရွှေမြို့တော်ကြီး
သို့ လက်ချည်းသက်သက် ပြန်ရန် အခြေအနေက တောင်းဆိုနေပြီဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တကယ်ပင် အောက်သို့ ရခြေလှမ်းစပြီး ဆင်း
လိုက်သည်။

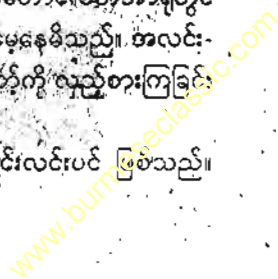
ထိုစဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရိပ်ကနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်
တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။

ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက် အမြီးစွန်းက အထက်ဘက်
ပေ-နှစ်ဆယ်လောက်အမြင့်မှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို ချောင်းကြည့်လျက်ရှိတော့
သည်။

ကျွန်တော်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ရှိနေမိသည်။ မျက်တောစိ
တစ်ချက်မခတ်ဘဲ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်အာရုံတွင်
စွဲလမ်းထင်မြင်ခြင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့နေမိသည်။ အလင်း-
ရောင် စိုးတဝါးတွင် သစ်ရွက်သစ်ခက်များက ကျွန်တော့်ကို လှည့်စားကြခြင်း
သာ ဖြစ်ပေမည်။

သို့သော် မြင်တွေ့နေရသည်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ပေ နှစ်ပေလောက်ပဲ မြင်တွေ့ရသည်။ သို့သော် ကွဲပြားခြားနား ထိတိကျကျ ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့်ပင် ထိုနေရာဆီသို့ တစ်လက်မပြီး တစ်လက်မတိုးတက်သွားနေမိသည်။ ၎င်းအရာသည် တစ်ချိန်ချိန် တွင် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပြီး သစ်ပင်ကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာ ပြန်ဖြစ် နေခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော် အံ့သြမိမည် မဟုတ်ပါ။

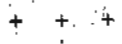
သို့သော် ၎င်းအရာသည် ပျောက်ကွယ်မသွားပါ။

၎င်း၏အနီးသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်အမျှ ၎င်းသည် ဆေး သုတ်ထားပြီး ဆေးများ ကွာနေသော သတ္တုအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အဆိုပါ အရာဝတ္ထုအနီးသို့ ရောက် ရှိသွားပြီး လက်ဖြင့် ထိတွေ့ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းများ အောက်တွင် ထိတွေ့နေရသည်မှာ သတ္တုတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

လွယ်ကူရှင်းလင်းသော မေးခွန်း။ ။ ဒဏ်ရာ မြင်းပြင်းထန်ထန် ရရှိထားသူတစ်ဦးသည် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းနိုင်သနည်း။

သူ ဆင်းနိုင်၍ ဆင်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ လွယ်ကူရှင်းလင်း သော အဖြေ မရှိတော့ပါ။

ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးသည် အိမ်ကသော ဖဲမွေ့ရာပေါ်တွင် လေ့လာနေသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကြီး၏ အလေးချိန်က သစ်ကိုင်း များကို ပြားပြီး ပိနေအောင် ဖိထားသဖြင့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွင် စိမ်းလဲ့သော မြေကမ္ဘာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေတော့သည်။

လေယာဉ်အမြီးပိုင်းသည် ကျွန်တော်၏ အလေးချိန်ကို ခံနိုင် မခံနိုင် ပထမဆုံး ကျွန်တော် စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ သစ်ခက်များကို တိုးခဲ့စွဲ ပြီး လေယာဉ်အမြီးဖျားပေါ်သို့ ကျွန်တော် လေးဘက်တွားပြီး တက်လိုက်သည်။ အချို့နေရာများတွင် အကိုင်အခက်များ၊ အရွက်အလက်များ ကွယ်ဖုံးလျက် ရှိသော်လည်း လေယာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ထိုနေရာမှနေ၍ ကျွန်တော် အစအဆုံး

တွေ့မြင်နေရပါသည်။

လေယာဉ်ကြီး၏ အလေးချိန်ကြောင့် ပိပြားသွားရသော အကိုင်၊ အခက်များသည် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်းတွင် ပြန်လည် ရှင်သန်လာကြပြီး အလင်းရောင်အတွက် အပေါ်သို့ ထိုးတက်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် လေယာဉ် ကြီးသည် သစ်ရွက်သစ်ခက်များဖြင့် ရစ်ပတ် တပ်နှောင်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေတော့ သည်။

တစ်ဖက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လေယာဉ်အမြီးဆူးတောင် သည် ကျိုးပြီး ကျွန်တော်အပေါ်သို့ ကွေးကျလျက်ရှိပါသည်။ လေယာဉ်ကြီး၏ အတောင်ပံနှစ်ခုကိုကား ကျွန်တော် မမြင်ရပါ။ ကျွန်တော်နေရာမှ အလှမ်းလည်း ဝေးနေသည်။ သစ်ရွက် သစ်ခက်များလည်း ကွယ်နေကြပါသည်။

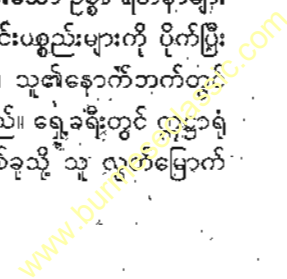
ကျွန်တော် ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာအောင်ပင် ကုန်းဝပ်နေမိပါသည်။

အဆုံးအစ မထင်သော ကမ္ဘာတည်ဦးစက တောအုပ်ကြီး၏အလယ် တွင် မြေပြင်၏အထက်ဘက် အတောင်တစ်ရာလောက်တွင် လေယာဉ်ပျံကြီး တစ်စင်းသည် ပျက်စီးနေပြီဟုသော်လည်း ပကတိ အလုံးအထည်အတိုင်း တည်ရှိ နေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စက်ကွင်းမိသလိုပင် မြစ်နေရ တော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲသို့လည်း အတွေးတွေ တစ်ဒါရင်လောက် ဝင် ရောက်လာတော့သည်။

လေယာဉ်ပျံကြီးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိနေပြီမှာ အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။ သာမန်ထက် ကျော်လွန်သော အချက်အလက်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်စားပြု ပုံပြင်များထဲကအတိုင်း ကြီးပွား ချမ်းသာကြရန်လည်း အလွန်ကြီး နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ပထမဆုံး စဉ်းစားနေမိသည့်အချက်မှာ ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးကို သံညှန်နေရာသို့ သယ်ဆောင်လာသူ၏အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသူက ကျွန်တော်၏ဖခင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ ရရှိထားသော ဥစ္စာ ရတနာများ အတွက် အထူးပင် ကျေနပ် နှစ်သက်နေသည်။ ယင်းပစ္စည်းများကို ပိုက်ပြီး အေးချမ်းရာ နယ်မြေတစ်ခုသို့ သူ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ သူ၏နောက်ဘက်တွင် စစ်ကြီး၏အနိဋ္ဌာရုံများအားလုံး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရွှေခရီးတွင် ဣဋ္ဌာရုံ များသာ ရှိနေသည်။ များမကြာမီတွင် ဘဝသစ်တစ်ခုသို့ သူ လွတ်မြောက်

ရောက်ရှိပေတော့မည်။

ဤစဉ်မှာပင် လေယာဉ်ကြီး တစ်စုံတစ်ခု ပျက်ယွင်းသွားရသည်။ စက်
ရွတ်ယွင်းခြင်းလော၊ ဓာတ်ဆီ ပြဿနာလော၊ သို့သော် ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်လာ
သည်ကား အမှန်ပင်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့လို လှည့်ပြီး ဆင်းသက်
မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ ပြုလုပ်ချိန် မရပါ။

သူ၏အောက်ဘက်တွင် တောမြိုင်ကြီးမှအပ ဘာမျှမရှိကြောင်း သိရှိ
သောအခါ သူသည် လေယာဉ်ပျံကြီးကို သစ်ပင်တွေပေါ်တွင် တင်နေအောင်
ဆင်းသက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ မဖြစ်နိုင်သည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ
ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြာသောအခါတွင်ကား လေယာဉ်ပျံကြီးသည်
သစ်ပင်ထိပ်ဖျား သင်္ချိုင်းတွင် ရှိနေပြီး သူကမူ တစ်မိုင်လောက် ဝေးကွာသော
အရပ်တွင် ပန်းရိုင်းပင်များအောက်၌ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက် ရှိတော့သည်။

သူ၏ သားဖြစ်သော ကျွန်တော်ကတော့...

ဤ အနှစ် နှစ်ဆယ်အတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် သူ့အကြောင်း
မတွေ့ခဲ့သလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်၏ စိတ်အာရုံတွင် သူ၏
အကြောင်းများသာ ပြည့်လျှံနေတော့သည်။ သူ၏ စာက ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီ
အိတ်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ သူ၏ ရုပ်ပုံကလည်း ကျွန်တော်၏ အမြင်အာရုံတွင်
ရှိနေသည်။

အောက်ဘက်ဆီမှ ဟစ်ခေါ်သံများကို ကျွန်တော် တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ကြား
ရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ပြန်မထူးပါ။

ယခုအချိန်အခါတွင် ဤလေယာဉ်ပျံကြီးကို သူနှင့် ကျွန်တော်သာလျှင်
ပိုင်ဆိုင်ပေသည်။

မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာတွင် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီး၏ တံခါးသည်
ခွဲစိတ်ဟုတ်ကလေး ပွင့်လျက်ရှိသည်။ သစ်ရွက် သစ်ခက်အချို့က တံခါးကို မသိ
အသာ ဖုံးကွယ်ထားကြသည်။

တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် သွားနေသည်။ မတ်တတ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။
လေးဘက်ထောက်လျက် ဖြစ်သည်။ ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် သွား
နေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ယင်းထက်ပင် အန္တရာယ်များသေးသည်။ အကြောင်းမှာ

ကျွန်တော် နင်းသွားရသော အချို့သော သစ်ကိုင်းကလေးများသည် ကျွန်တော်
၏ အလေးချိန်ကို ကောင်းကောင်း မခံနိုင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သစ်ကိုင်း
များသည် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း အနေနှင့်မူ လေယာဉ်ပျံကြီး၏ အလေးချိန်ကို
ထမ်းထားနိုင်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ခက်ချင်း တစ်လက်ချင်း အနေနှင့်မူ
အချိန်မရွေး ကျိုးကျနိုင်ပေသည်။

တံခါးအနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ တံခါးကို ပိတ်ဖုံးနေကြသော
သစ်ကိုင်းများကို ကျွန်တော် တွန်းဖယ်ရသည်။ ဆွဲဖယ်ရသည်။ ပြီးမှ တံခါးခုံပေါ်
သို့ တက်ရသည်။ အထဲဘက်သို့ ဝင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်
အစပ်မှာမူင်ရပ်ပြီး ကျွန်တော် တက်လိုက်သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်သွားသော သစ်ကိုင်း
များ၏ ကျိုးကျိုးကျွဲကျွဲအသံများကို နားထောင်နေမိသည်။

လေယာဉ်ပျံကြီး အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်
တစ်လိုက်သဖြင့် လေယာဉ်ကြီး၏ ဟန်ချက်ပျက်သွားနိုင်သလော။ ဤအကြောင်း
မစဉ်းစားတာ ကောင်းသည်။

လေယာဉ်ပျံကြီးသည် ရေပြင်ညီ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။
သို့သော် မဟုတ်ပါ။ ၎င်း၏ အနေအထားသည် ခေါင်းပိုင်းဆီသို့ စိုက်နေသည်။
ဇောက်ထိုးကြီးတော့ မဟုတ်။ သို့သော် သိသာသည်။

ကျွန်တော် အနည်းငယ် ရွေ့လျားလိုက်သောအခါ လေယာဉ်ကြမ်းပြင်
မှာလည်း မှိုတက်ပြီး ချောနေသည် တစ်ကြောင်း။ လေယာဉ်ကြီးကလည်း အနိမ့်
အမြင့် မညီသည့် တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖိနှပ်များ ရုတ်တရက် ချော်သွားပြီး
ကျွန်တော် မှောက်လျက်သား လဲကျသွားပါသည်။ လဲအကျတွင် ကျွန်တော်သည်
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အရာတစ်ခုကို ဖြတ်ကန် လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။ ထိုအရာကို
ကျွန်တော်လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ ဆွေးမြည့်နေသော အဝတ်ကြိုးပြားစ
တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး ကြိုးပြားစကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။
သိုင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်၏ နံရံတစ်ဖက်တွင် သေသေ-
ချာချာ ချည်ထားသည်။ လေယာဉ်တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွယ်တန်းလျက် ရှိသည်။
ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ချော်ချွတ်သော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သတိထားကာ
နင်းပြီး ယင်းကြိုးစကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုသည်။ လေထီးကြီး ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်၏ ဖခင်သည် လေထီးကြီးများကို ချည်နေသည့် သွယ်တန်း

ကာ အောက်ဘက်သို့ဆင်းရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်မည်။ သူသည် လေထီးကြီးတွေကို အရှည်ကြီးဖြစ်အောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ခဲ့မည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးသစ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။

သူသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်တွင် လေယာဉ်ပျက်ကျစဉ်က ကံအားလျော်စွာပင် အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရရှိခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူသည် ကြိုးပြားသေးသေးကလေးဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းသည့်အချိန်တွင်သာ ကြိုးက မြေကြီးသို့ ရောက်သည်အထိ မရှည်လျား၍ လည်းကောင်း၊ ကြိုးပြတ်သွား၍သော် လည်းကောင်း သူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ကျပြီး ဒဏ်ရာ ရခဲ့ခြင်း မဖြစ်ပေမည်။

အောက်ဘက်တွင် လေထီးကြီး လေထီးစနှင့်တူသော အရာများ ဘာမျှမတွေ့ရပါ။ သို့သော် အနှစ် နှစ်ဆယ်ဟူသော ကာလအတွင်းတွင် ဤပစ္စည်းများသည် အားလုံး ဆွေးမြည့်ပြီး မြေဩဇာ ဖြစ်သွားကြမည်မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာအောင်ပင် မဟေဠိတစ်ပိဒ်ကို ကြိုးစားဖြေရှင်းနေမိသည်။ သို့သော် ပဟေဠိသည် ပဟေဠိအဖြစ်နှင့်ပင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် ဤကိစ္စသည် ကျွန်တော်နှင့်သက်ဆိုင်သော ကိစ္စသာဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သတိကြီးစွာဖြင့် လေယာဉ်မှူးအခန်းဆီသို့ လျှောက်ဆင်းသွားသည်။ ရှည်လျားသော သေတ္တာကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်သွားရသည်။ ပွင့်နေသော စက်ခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ တုံ့လိုက်မိသည်။

တွဲဖက် လေယာဉ်မှူး၏ ထိုင်ခုံတွင် အနိုးစုကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဦးခေါင်းခွံကြီးက အပေါ် အမိုးကို ပြူးမော့ကြည့်နေသည်။

+ + +

အနိုးစုကြီးတွင် ဆွေးမြည့်နေသော အဝတ်အပိုင်းအစများ ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအဝတ်များကို ကျွန်တော် တွေ့ရသောအခါ၊ ကျွန်တော် ထိတိလန်တုန်လှုပ်ရသည်မှအပ အံ့ဩခြင်းကား မဖြစ်မိပါ။

သည်အကြောင်းကို ဂျမေကာကတည်းက လုဒလန်က ကျွန်တော်ကို ပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ခင်ခင်သည် ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးနှင့် ထွက်ပြေးသွားသောအခါ သူသည် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား အထောက်အထားအတုများ နိရိဒေသော ရတနာများအပြင် ရှန်ဟဲ အပျော်ထမ်းတပ်ဖွဲ့ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဂျပန် ဘုရင့်တပ်မတော်မှ ဝိုင်းပန်းကြီး တိုရိုဘာကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

အပြတ်ပြတ် အသတ်သတ်ဖြစ်နေသော ခါးပတ်ရှိ သံချေးတက်နေသော ဓားအိမ်တွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ရှိနေသည်။ စုတ်ပြီ ကျန်ရှိနေသော စစ်အင်္ကျီတွင် ကြေးညှိစိမ်းစိမ်းများ တက်နေသော ကြေးကြယ်သီးနှစ်လုံး တွေ့ရသည်။ စစ်ကြီးအတွင်းက ပြူးနေသော ဂျပန်များအကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်။ တိုရိုဘာသည် ဤအရပ်၌ ထာဝရပင် ပြူးနေပေတော့မည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် ဥပါဒန် စွဲကပ်ကာ လိပ်ပြာမသန် ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ သည့်နောက်ပိုင်းမှာလည်း ကျွန်တော်၏ အတွေးစိတ်တို့သည် ကြည်လင် သန့်ရှင်းလာခြင်း မရှိပါ။

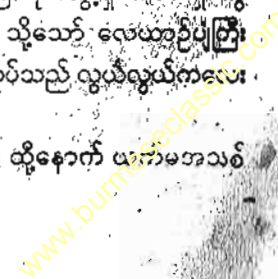
သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဤနေရာသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် လာခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုပိုပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေခြင်းသည် လုပ်ငန်း၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု မဟုတ်။

လေယာဉ်ပျက်ကို တွေ့ရှိပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။ နောက်ထပ် ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရမည်။ လေယာဉ်ပျက်ကြီး တစ်နေရာရာတွင် ပတ္တမြားတွေ့ ရှိနေသည်။ ပထမ တန်နီကလစ်သည် ယင်းပတ္တမြားတွေ့အတွက် အသက် သေဆုံးခဲ့ရပေပြီ။

ယခု ဒုတိယ တန်နီကလစ်က ယင်းရတနာများကို တွေ့ရှိအောင် ရှာဖွေရပေမည်။

ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် ဤလေယာဉ်ပျက်ကြီးကို တွေ့ရှိအောင် ရှာဖွေရသည့်လုပ်ငန်းသည် ခက်ခဲ ပင်ပန်းလှပေသည်။ သို့သော် လေယာဉ်ပျက်ကြီးတွေ့ရှိပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင်ကား ကျန်ရှိသည့်အလုပ်သည် လွယ်လွယ်ကလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

မူလ ယက်မတစ်ခုကို သူတို့ ဖြုတ်သည်။ ထို့နောက် ယက်မအသစ်

တစ်ခုကို ပုံနှိပ်စာလုံးခဲများဖြင့် ဖွဲ့သွန်းသည်။ အထဲတွင် ပတ္တမြားတွေ မြှုပ်နှံထားသည်။ သည်တော့ ဘယ်လောက်လွယ်သနည်း။ ယက်မတွေကို လိုက်ပြီး ခြစ်ကြည့်လျှင် အလှူမီနီယံနှင့် ဖွဲ့နှိပ်ခဲ့သည် အများကြီး ကွဲပြားပေသည်။

လိုချင်သော ယက်မကို တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖြုတ်ထုတ်လိုက်ရုံပဲ ဖြစ်သည်။ ခဲနှင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ခပ်ပျော့ပျော့ကလေးပဲ ဖြစ်မည်။

ဤကား ကျွန်တော်၏ အတွေးပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်မှူးအခန်းကို ကျောမိုးပြီး လေယာဉ်ကိုယ်ထည်တစ်လျှောက်ကို တွေ့မြင်နေရသောအခါ အတော်မလွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ရတော့သည်။

ရှည်လျားသော ကျွန်းသေတ္တာကြီးထဲတွင် ဂျပန်တော်ပီဒိုကြီး ရှိနေမည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော်၏ဖခင်သည် ဤတော်ပီဒိုကြီးအတွက်ပင် ဤခရီးကို ဖွဲ့သန်းခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်ကတော့ သစ်ပင်များပေါ်တွင် လေယာဉ်ပျံကြီး ပျက်အကျတွင် ဤတော်ပီဒိုသေတ္တာကြီးသည် လွင့်ထွက်မသွားခဲ့ပါချေ။ သေတ္တာကြီးသည် ကတိမ်းကယိမ်းဖြစ်သွားသော်လည်း ကြမ်းပြင်က သံကွင်းများနှင့် ချည်နှောင်ထားသော သံကြိုးများက မဖြုတ်မပြယ်ပင် ရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ မထွက်ခွာမီတွင် ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီး၏ တည်ဆောက်မှုပုံစံကို လေ့လာခဲ့ပါသည်။ ဗြိတိသျှပြတိုက်ကြီး၏ တဖတ်ခန်းတွင် ကြည့်ရှုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းပုံစံကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်တော်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းပမာဏကို မှန်းဆမိပါတော့သည်။

ယက်မများသည် ကြမ်းခင်းပြင်၏အောက်တွင် ရှိနေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် လေယာဉ်ကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း ကိုယ်ထည်တွင် အသေတပ်ထားသော ပစ္စည်းများ မဟုတ်ကြပါ။ ယင်းကြောင့်လည်း သူတို့သည် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းအတွက် ဤယက်မများကို အသုံးပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ ယက်မတစ်ခုကို တွေ့ရှိရန်အတွက် ကြမ်းခင်းပျဉ်အချို့ကို ခွာထုတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ အကော့အက်ခွန်ဌာနမှ ဝန်ထမ်းများသည် စစ်ဦးစီးချုပ်၏ လေယာဉ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကြမ်းခင်းပျဉ် ခွာကြည့်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသည့်အလုပ်က ဧရာမ အထူးအထည်

ကြီးပင် ဖြစ်နေသည်။

တစ်တန်။

ကချင်မှလည်း ကမည်။

သေတ္တာကြီးက ဘယ်လောက်ရှည်သနည်း။

အနည်းဆုံး ခုနစ်လှမ်းစာလောက် ရှိမည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကြမ်းခင်းပြင်ကို ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ခွာထုတ်ရပေမည်။ အဓိကဖြစ်သော ယက်မများက တော်ပီဒိုကြီးအောက်တွင် ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်အခါ တွက်ချက်ခြင်းများ ထပ်မံ ပြုလုပ်ရပြန်သည်။

အောက်ပါ အချက်အလက်များ ရှိနေသည်။

တစ်။ တော်ပီဒိုကြီးသည် အနည်းဆုံး တစ်တန် လေးသည်။

နှစ်။ ဒါကိုတာ လေယာဉ်ပျံကြီး၏ စုစုပေါင်း အလေးချိန်စွာ

တစ်ဆယ့်တစ်တန်ထက် ပိုသည်။

သုံး။ ဒါကိုတာကြီးသည် သစ်ဖင်ထိပ်များပေါ်တွင် တင်နေသည်။ တင်နေသည်ဆိုရာတွင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲကြီး တင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဟန်ချက်ပေါ်တွင် တင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဟန်ချက်က တဲတဲကလေးလည်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

တော်ပီဒိုကြီးကို ကျွန်တော် နေရာရွေ့လိုက်လျှင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်သနည်း။

အင်မတန် အရေးကြီးလှည့်မေးခွန်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဆယ့်တစ်တန် လေးသော အရာကြီး ရွေ့သွားနိုင်သည်။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ဆယ့်တစ်တန်ထဲတွင် ကျွန်တော် ပါသွားမည်။

လေယာဉ်ပျံကြီး ရွေ့သွားသည်ဆိုလျှင် ဘာဖြစ်မည်နည်း။ အောက်သို့ လျှောကျသွားပေမည်။ ကျွန်တော်က တစ်တန်မျှလေးသော တော်ပီဒိုကြီးနှင့်အတူ ပါရှိသွားမည်။

ဤကား ကျွန်တော်၏ အဓိကတွေးဆချက်များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြားသော အချက်အလက်များကိုလည်း ကျွန်တော် တွေးကြည့်ပါသေးသည်။

အကူအညီ ရနိုင်မည်လား။

မစွမရန်ကလင်နှင့် လူဒလန်တို့သည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိပေးမည်

ပင် တက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ဂိုဝါလည်း မတက်နိုင်ပါ။ ကေလန်းလည်း မတက်နိုင်ပါ။ စားနပ်ရိက္ခာ မှ အခြားမည်သူမျှလည်း တက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သူတို့သည် သစ်မင်တက်သူ များ မဟုတ်ကြပါ။ သည်ပေါ်ရောက်လာလျှင်လည်း သူတို့သည် သာမန် အသုံးဝင် မည် မဟုတ်ပါ။

လက်နက် ကိရိယာတွေကော ဘာတွေများ ရှိသနည်း။

တောလိုက် ဓားမလွဲ၍ အခြား ဘာမျှ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ရဲတင်းလောက်ကလွဲပြီး အခြား ဘာမျှလည်း မရနိုင်ပါ။

သည်အခါတွင် ကျွန်တော် တစ်ခု စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော်၏ဖခင် သည်လည်း ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေမည်။ လေယာဉ်ကြမ်းပြင်ကို သူ ခွာရ မည်။ ယက်မကို သူ မြတ်ရမည်။ တော်ပီဒိုကြီးကို ဖယ်ရှားပြီးသောအခါတွင် သည်အလုပ်များကို သူ လုပ်ရမည်။ သူကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးအတွင်းတွင် ရှာဖွေ ရေး လုပ်ရပြန်တော့သည်။ ကျွန်တော်၏ တွေးဆချက် မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရှိ ရသည်။ ဖခင်ထိုင်သော လေယာဉ်မှထိုင်ခဲ့ဖောက်မှ ဆိပ်ခါအဝတ်ဖြင့် ထုတ် ထားသော အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အထုပ်ထဲတွင် သံချေး ဟက်နေသော ခိုင်းလွှတ်တစ်ချောင်း၊ ဝက်အူလှည့်တစ်ချောင်း၊ ခွအချို့၊ ဖယောင်း စက္ကူဖြင့် ပတ်ထားသော လွှဲသွားအချို့နှင့် မူလိဖြတ်သည့် ကေးနှုတ်သီးကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။

အခြေအနေ အများကြီးကောင်းလာပြီ။ သို့သော် သံတူရွင်း မပါရှိပါ။ တော်ပီဒိုသေတ္တာကြီးကို ရွှေ့ရန် သံတူရွင်း လိုအပ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် လုပ်ငန်းများကို မစတင်သေးဘဲ သူတို့ကို အလှိုင်ဆုံး အသိပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ကြီး ကျွန်တော် တွေ့ရှိ ပြီဆိုသည့်အကြောင်း အောက်တွင် ရှိနေသူများကို ပြောရမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေသနည်းဟု သူတို့ အမျိုးမျိုး တွေးနေကြပေလိမ့်မည်။

တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် သွားသည်။ ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်းကျွန်း ကျွဲကျွဲ ဖြစ်သွားသော သစ်ကိုင်းသံများကို နားထောင်သည်။

ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီး၏ ဟန်ချက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသနည်း။

ထို့နောက် ကျွန်တော် အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“လေယာဉ်ကြီးကို တွေ့ပြီ။ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး ရှာနေတယ်”

အောက်ဘက်မှ ပြန်အော်သံများ ကြားရသည်။ သို့သော် အဆက်မပြတ် အော်မြည်နေသော နောက်ခံတေး သစ်ကိုင်းသံများကြောင့် ဘာမှန်း ကွဲကွဲပြားပြား မကြားရပါ။

ကျွန်တော့်တာဝန် ပြီးပြီ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကံကောင်းထောက်မ၍ တွေ့ပါစေဟု ဆုမွန်တောင်းကာ ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းကို စတင်ပါတော့သည်။

တော်ပီဒိုကြီးကို မလိုအပ်သေးသမျှတော့ မရွှေ့သေးပါ။

လေယာဉ်အပြီးပိုင်းတွင် ကျွန်တော်၏လုပ်ငန်းကို စတင်ပါသည်။

ကြမ်းခင်းပျဉ်များကို ဝက်အူများ စုပ်ထားသည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှ ရှိပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဝက်အူများအားလုံးပင် ကျပ်နေကြပါသည်။

ဝက်အူထိပ်နှင့် ဝက်အူလှည့်ကတော့ အတော်ပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝက်အူအချို့လောက်ကိုသာ လှည့်လို့ ရပါသည်။ ဝက်အူအများစုမှာ နည်းနည်း နှာကလေးမျှပင် လည်မလိုက်ပါ။ အချို့သော ဝက်အူများကို ကျွန်တော် အားစိုက် ပြီး အတင်းလှည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းများ ပဲ့ထွက်သွားပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လှည့်၍ရသော ဝက်အူများကို လှည့်ထုတ်ပြီး ကျန်သည့်အလုပ်ကို တောလိုက်အားဖြင့် လက်စသတ်ရပါသည်။ ပျဉ်ချပ်များကို ဓားသွားနှင့် ခုတ်ရပါသည်။ ဝက်အူနေရာ ပတ်ပတ်လည်ကို ဂိုက်ပြီး ခုတ်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်မှ ဇီကုနေသော ခွေးစက်များသည် လေယာဉ်ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ရေအိုင်ကလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် လုပ်မိသောအခါ ပထမ ပျဉ်ချပ် ကွာထွက် သွားပါသည်။ အောက်ဘက်တွင် ယက်မ ငါးခု ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘုရားသခင်ထံတွင် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပြန် ပြီး နောက်ယက်မများကို မောင်းချခွင့်ဖြင့် မျှော်လင့်တကြီး ခြစ်ကြည့်ပါတော့ သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲရပါသည်။

တစ်နာရီလုံးလုံး ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် တစ်ပိနစ် အတွင်းမှာပင် ယက်မငါးခုစလုံး အလှူမိနိယံဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ဆုတောင်းခြင်းက ယုံကြည်မှု မပြည့်ဝရွှံ့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်ပျဉ်ချပ်က ပိုပြီး ကြီးသည်။ အနံ့ ပိုပြီး ကျယ်လာသည်။ စောစောကအတိုင်းပင် ဝက်အူတွေ ဖြုတ်သည့်ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ဝက်အူတွေ ပိုပြီးများလာသည်။

နာရီဖြန့် တစ်ချက် ထိုးပြီ။

အပူချိန်က အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည်။ အလုပ်က ရက်ရက်စက်စက် ပင်ပန်းသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်နက်တန်ဆာပလာများနှင့် နပန်းလုံးရင်း သုံးနာရီအတွင်းတွင် ပျဉ်ချပ်ကြီးနှစ်ခုကို ခွာနိုင်ခဲ့သည်။ အလူမီနီယမ် ယက်မများကိုသာ တွေ့ရှိရသည်။

သယ်ယူလာသော ကော်ဖီနှင့် ပဲဗူးကို နေ့လယ်စာအဖြစ် စားသောက်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် သောက်သည်။ ထို့နောက် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။

ညနေစောင်းသောအခါ နောက်ထပ် ပျဉ်ချပ်သုံးခုကို ပြီးစီးအောင် ခွာနိုင်သည်။ အလူမီနီယမ် ယက်မ ဂုဇုပေါင်း နှစ်ဆယ့်တစ်ခုကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရသည်။

အလူမီနီယမ် စစ်စစ်ဆိုလျှင် မျက်စိအမြင်တွင် ပေါ့ပါးသည်။ သို့သော် သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောသည်။ သို့သော် ပုံနှိပ်စာလုံးခဲကား ယင်းသို့မဟုတ်ချေ။ လုပ်ငန်း သိမ်းလိုက်သည်။

အောက်သို့ ပြန်ဆင်းမီတွင် ခေတ္တမျှ နားနေမိသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သောက်စရာရေနှင့် စားစရာ အစားအစာများ အလုံအလောက် ပါလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် တစ်ညလုံးပင် ဗိုလ်မှူးကြီး တို့ရှိဘာနှင့်အတူ ဆက်ပြီး နေနိုင်ပါမည်။ နေ့ခင်းဘက်တွင် ကျွန်တော်-အလုပ်လုပ်နေခြင်းကို တိုရှိဘာ၏ဝိညာဉ်က အနှောင့်အယှက်မပြုခဲ့လျှင် ညဘက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်စက်သည်ကိုလည်း ကန့်ကွက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော် ကျွန်တော် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းရမည်။ အချိန်နှင့် ဆင်းရမည်။

ကျွန်တော်၏ လက်များ ခြေထောက်များအားလုံး မလှုပ်ရှားချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသဖြင့် အဆင်းခရီးမှာလည်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာပင်ဖြစ်တော့သည်။ အောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားနေသည်မှာ ကြာ

လှသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်မိသည်။

အရေးကြီးသော ပစ္စည်းကို မတွေ့ရှိသေးကြောင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူတို့ သိရှိကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏ တုံ့ပြန်မှုကား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူပါချေ။

လူဒလန်က...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေယာဉ်ကြီးကိုတော့ ကျုပ်တို့ တွေထားပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် တစ်မျိုး ဖြစ်လာမှာပဲ”

မစ္စဖရန်ကလင်က ကျွန်တော် တွေ့ရှိခဲ့ရသော အခြေအနေများကို သည့်ထက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြစေချင်သည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏အပြုဖြင့်ပင် သူမကို ယဉ်ယဉ်ကလေး တောင်းမန်လိုက်သည်။

ကေလန်းကမူ ဘာမျှမပြောပါ။ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်သာ ကြည့်နေသည်။

သို့သော် ချာတိတ်ကလေး ဂျီဂါကမူ စခန်းသို့ အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး လိုက်ပါလာသည်။

စာနာထောက်ထားခြင်းနှင့် လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

+ + +

ကျွန်တော်တို့ စစ်ကောင်စီအစည်းအဝေး ထိုင်ကြသည်။ အခြေအနေရှင်းပြသည်။ အနေအထားပုံကြမ်းများ ရေးဆွဲသည်။ အသေးစိတ် ဆွေးနွေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ယေဘုယျအားဖြင့် သဘောတူကြသည်မှာ ကျွန်တော်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ မှန်ကန်သည်။ ဆက်ပြီး လုပ်ဆောင်ဖို့သာ လိုအပ်သည်။

သို့သော် ဆက်ပြီး လုပ်ဆောင်ရမည့်သူက ကျွန်တော်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ သူတို့က ပျော်ပွဲစားထွက်ကြမည်။ ကျွန်တော်က ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွင် အလုပ်ပြန်ဆင်းရမည်။

အတွေးသည် ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြီးထွားစေသည်ဟူသော စကားအတိုင်းပင် ကျွန်တော်သည် ညက တစ်ညလုံး တော်ပီဒိုကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး တွေးခဲ့သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်၏ အစိုးအဆစ်များနှင့် အကြောအခြင်များအားလုံး ကိုက်ခဲနာကျင်လျက် ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးထွားမလာသော်လည်း အများကြီး အားပြည့်လျက် ရှိပါသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် သိပ္ပံနည်းကျ ပြုလုပ်ထားသော အခြေခံပစ္စည်းကိရိယာများဖြင့် လက်နက် အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားသည်။

အလုံးကောင်းကောင်း၊ အသားမာမာ သစ်ချောင်းနှစ်ချောင်း ကျွန်တော် ခုတ်ဖြတ်သည်။ တစ်ချောင်းလျှင် ရှစ်ပေခန့် အရှည်ရှိသည်။ ထို့နောက် နှစ်ပေခန့် အရှည်ရှိသော တုတ်ချောင်းများ ခုတ်ဖြတ်သည်။ ထို့နောက် သစ်သား ကျမ်းတုံးများ ပြုလုပ်သည်။

သို့သော် သူတို့ကို အပေါ်ရောက်အောင် သယ်ရသည့်အလုပ်မှာ မလွယ်ပါ။ သစ်ရွက်များ၊ သစ်ခက်များ၊ ကိုင်းများ၊ ခွများနှင့် ဟိုနေရာတိုက်၊ သည်နေရာငြိနှင့် ဖရိုဖရဲ ကိုးရိုးကားရား ရှိနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ကို လေယာဉ်ကြီးထဲသို့ရောက်အောင် ချွေးတလုံးလုံး အသည်းတယားယား ဖြင့် ပြုလုပ်ရပါသည်။ သည်တုန်းက အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် ကြက်သီးမွေးညှင်းထရသည့် အလုပ် တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် လက်နက်ပစ္စည်းများကို လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးအတွင်းသို့ အရောက်သွင်းနိုင်ပြီး စစ်ဆင်ရေးကို စတင်နိုင်ပါတော့သည်။ ကုတ်များ၊ တလိမ့်တုံးများနှင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် တော်ပီဒို သေတ္တာကြီး၏ တစ်ဖက်ထိပ်ကို ကုတ်နှင့် ကော်ပြီး တလိမ့်တုံးကလေးတစ်ခု သွင်းရသည်။ ထို့နောက် တလိမ့်တုံးတွေ အပြည့်ဖြစ်သွားအောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်သွင်းရသည်။ တစ်နာရီလောက် အချိန်အတွင်းမှာပင် တော်ပီဒိုကြီးသည် တွန်းရွေ့၍ ရသည့် အခြေအနေတွင် ရောက်ရှိနေတော့သည်။ မြန်မာပြည်မှ ကျွန်းသစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သစ်သား အိမ်ကြီးသည် ဆွေးမြည့်ခြင်း အလျဉ်း မရှိပါချေ။

ယခုအထိတော့ ဘာမျှ အန္တရာယ်မရှိပါ။

သို့သော် တော်ပီဒိုသေတ္တာကြီး နေရာရွေ့ရသည့် အလုပ်မှာမူ ကြောက် ဒူးတုန်ရကြောင်း အထူးပြောရန် လိုမည်မဟုတ်ပါ။ အာခေါင်ခြောက်ပြီး လက်ဖဝါးတွေ ချွေးစေး ပြန်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ထဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

သေတ္တာကြီး ရွေ့သွားလျှင် လေယာဉ်ကြီးကော ရွေ့သွားမည်လား။ လေယာဉ်ကြီး ရွေ့သွားခဲ့လျှင် ကျွန်တော်မှာ လွတ်လမ်းမရှိတော့ပါ။ တံခါးပေါက်

မှ ခိုင်ငံထိုးပြီးထွက်ရန် မည်သူကမျှ ထောက်ခံမည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ လေယာဉ်ကြီးထဲတွင် ပါသွားပြီး တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောမည့်အစား တံခါးပေါက်မှ ခုန်ထွက်ခြင်းသည် မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ်တော့ ကျန်ရှိနေပေသေးသည်။

သို့သော်လည်း တကယ့်တကယ်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်မှ ခုန်ထွက်ရန် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် တံခါးပေါက်နှင့် အလှမ်းဝေးရာတွင် ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နေရာမှနေ၍ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ရောက်နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်က လေယာဉ်မှူးအခန်းနံရံကို ကျောမိုပြီး ရပ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတွင် ရပ်လျက် သေတ္တာကြီးကို ကုတ်နှင့် ကော်နေရခြင်းသည် ခေါင်းဖြတ်စက်ခလုတ်ကို ဖြုတ်နေရသည့်အလားပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှုလိုက်ပြီး သေတ္တာကြီးကို ကုတ်နှင့် တွန်းရွေ့လိုက်သည်။ တစ်လက်မခန့် ရွေ့သွားသည်။ လေယာဉ်ကြီးအောက်မှ သစ်ကိုင်းများ အော်မြည်ကြသည်။ သစ်ကိုင်းကျိုးသံများ ကြားရသည်။ သို့သော် သိသိသာသာကြီး ရွေ့လျားသွားသည်ကား မရှိချေ။

အခုအထိတော့ အခြေအနေ ကောင်းနေတုန်းပင်။

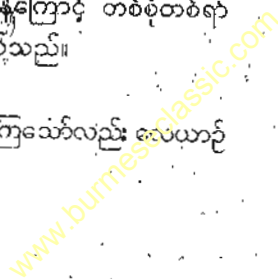
ကျွန်တော် ထပ်ပြီး တွန်းရွေ့သည်။ စောစောကအတိုင်း ထပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်သည်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး တွန်းရွေ့ပြန်သည်။ တစ်ကြိမ် တွန်းရွေ့တိုင်း ကျမ်းတုံးများကို သေတ္တာကြီးအောက်သို့ ခြေထောက်ဖြင့် ကန့်သွင်းထားရသည်။

သေတ္တာကြီးကို တစ်ပေခန့် တွန်းရွေ့မိသောအခါ အောက်ခံ တလိမ့်တုံးတစ်ခု လွတ်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ထို တလိမ့်တုံးကို ယူပြီး တစ်ဖက်ထိပ်တွင် သွားပြီး ခံထားရပြန်သည်။

ကျွန်တော် ဒေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် အဖိုးပိုင်းဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားကြည့်သည်။ ကျွန်တော်၏ အလေးချိန်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲထူးခြားမှု ရှိ မရှိ စမ်းသပ်ကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပြောင်းလဲ ထူးခြားခြင်း မရှိပါ။

သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များ အော်ဟစ် ဆန္ဒပြနေကြသော်လည်း လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီး လုံးဝ ရွေ့လျားခြင်း မရှိပါ။

တော်ပီဒို သေတ္တာကြီး နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားသဖြင့် ရှေ့ဘက် သို့မသိမသာ စိုက်နေသည်မှာပင် အတန်ငယ် ပြန်ပြီး မတ်လာသည်။ သေတ္တာကြီး ကျွန်တော့်ထံသို့ လိမ့်ပြီး ကျမလာစေရန် ကုတ်နှင့် တစ်ခါကော်ရွှေပြီးတိုင်း ကျမ်းတုံးများ ပြောင်ရွှေကာ ခုခံထားရသည်။

ပထမ ကြမ်းခင်းပြင် ထွက်ပေါ်လာစေရန် အနည်းဆုံး သုံးပေခန့် တွန်းရွှေရမည် ဖြစ်သည်။ ထို အနေအထားသို့ ရောက်ရှိအောင် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့် မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ယူဆစပြုလာသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် အရွှေလိုက်တွင် ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးသည် မသိမသာ အော်မြည်ခြင်း ပြုလာတော့သည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ကြီး၏ လှုပ်ရှားသံ ရပ်သွားပြီး သစ်ကိုင်းများ၏အသံထက် ကျယ်သော အသံ ထွက်ပေါ် နေသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ကြီးသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို အနည်းငယ်မျှ ရွေ့လျားသွားသည်။ အများကြီးတော့ မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ နှလုံး အခုန်ရပ်သွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ကြီး အနေအထား အနည်းငယ် ပြောင်းလဲသွားခြင်းလော၊ ပြန်လည် အထိုင်ကျသွားပြီလော သို့မဟုတ် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားတော့ ချေမည်လော။

ကျွန်တော် ထိုနေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ အသက်မရှူ မိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များ၏ သံပြိုင် တေးသံကို နား သောတ ဆင်နေမိသည်။

နောက်ထပ် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိပါ။ သို့မဟုတ် မသိသာပါ။

ကျွန်တော်သည် နဖူးမှအေးများကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လုပ်ငန်း ပြန်စရ သည်။ ကြမ်းခင်းပြင်ကို ခွာရသည်။ ယခင်ကအတိုင်းပင် အချို့သော ဝက်အူများ က လှည့်၍ ရသည်။ အချို့က လှည့်၍ မရပါ။ တောလိုက်စားကြီးဖြင့် ခုတ်ရ ထစ်ရ ဖြတ်ရသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော့်တွင် ကုတ်တစ်ချောင်း ရှိနေ ပြီဖြစ်သဖြင့် ကြမ်းခင်းပြင် တစ်ဖက်ထိပ်မှ ဝက်အူများကို ဖြုတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုတ်နှင့်ကော်ပြီး လှန်ဖွင့်လိုက်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ အပူရှိန်က ပြင်းထန်လှသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သည် မျှော်လင့်ချက်ရှိသောနေရာတွင် အပင်ပန်းခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နေမွန်းတည့်ချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကြမ်းခင်းပြင်ကို လုံးဝ-ခွာထုတ်

လိုက်နိုင်သည်။ ၎င်းကို လေယာဉ်ကိုယ်ထည် တစ်ဖက်ဘေးတွင် ထောင်ထား လိုက်ပြီး ကြမ်းခင်းယက်မများကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ယက်မ ခြောက်ခု တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် ဒူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်ပြီး ပထမယက်မကို မောင်းချ ခေးဖြင့် ခြစ်ကြည့်စဉ် စူးစူးရှရှ ချောက်ချောက်ခွားခွားအော်မြည်သံများကြောင့် ကျွန်တော် စက်ကွင်းမိသလို ဖြစ်သွားရသည်။

နာတံရှည် မျောက်ကြီးနှစ်ကောင် တံခါးပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာကြ သည်။ သူတို့၏ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လျက်ရှိသော ကျွန်တော့်ကို ဇားတော့မလို ဝါးတော့မလို ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး အော်မြည်နေကြသည်။ တစ်ကောင်က ပါးစပ်ပြုပြီ သွားဖြူဖြူနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ကုတ်တော့မလို ခြစ် တော့မလို ဟန်ရေးပြကာ ကျွန်တော့်ထံသို့ တိုးလာသည်။ သူ့ပါးစပ်ကြီးကို တအားဖြူပြီး အော်လိုက်သည့်အခါတိုင်း သူ၏ နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကြီးက ရှေ့သို့ တန်းပြီး ထွက်လာသည်။

အမှန်တော့ မျောက်တွေသည် လူကို ကြောက်ဖို့ကောင်းသည်။ သို့သော် သည်နှစ်ကောင်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမျှ ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိပါ။

ကျွန်တော်က ကုတ်အဖြစ် အသုံးပြုသော သစ်ကိုင်းလုံးကြီးကို ဆွဲယူ ပြီး သူတို့ထံသို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ သည်တော့မှ သူတို့ ရှေ့မတိုးတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားကြသည်။ အကြီးကောင်က ၎င်း၏ သွားဝါဝါကြီးများဖြင့် သစ်ကိုင်း လုံးကို လှမ်းကိုက်သည်။ နောက်သို့ ဆုတ်သွားခြင်း မရှိပါ။

ထိုအခါ ကျွန်တော် ရှေ့သို့တိုးရသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို နာကျင် အောင် မလုပ်ချင်ပါ။ သို့သော် သူတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ထကယ် ရန်မူမည် သဘောရှိနေသည်။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်အနေနှင့် သေတ္တာကြီး၏ထိပ် ကို ကွေ့ပတ်ပြီး မသွားချင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်အလေးချိန်က လေယာဉ်ကြီး ၏ ဟန်ချက်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားစေမည်ကို စိုးရိမ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ကို ကျွန်တော် မောင်းထုတ်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ဤအရပ်ဒေသမှ သားရဲတိရစ္ဆာန်များနှင့် ကျွန်တော် ခုတီယအကြိမ် ရင်ဆိုင်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ်က တောဝက်နှိင်းများ ၏ အနမ်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ယခု မျောက်နှစ်ကောင် ပါးစပ်ဖြူသည်ကို ခြုံရသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်နှစ်ခုစလုံးသည် အန္တရာယ် ရှိသည်တော့ မဟုတ်။ ထိတ်လန့် ချောက်ချားရသည့် သဘော ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဖို့မူ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မကောင်းပါ။

ယက်မများကို ကျွန်တော် မားနှင့် ခြစ်သောအခါမှာပင် တော်ဝင်တော့ ငါ နှာခေါင်းစံကို အမှတ်ရမိသည်။

ပထမ ယက်မသည် အလူမိနိယမ် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ၊ တတိယနှင့် စတုတ္ထတို့လည်း ထိုအတူပင်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် တော်ဝင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း စဉ်းစား လိုက်မိသည်။ နောက်ထပ် ကြမ်းဖုံးတစ်ခုစာ ထပ်တွန်းရလျှင် ဘာဖြစ်သွားနိုင် သနည်း။

သို့သော် တော်ဝင်ကြီးကို ထပ်မံ တွန်းရွှေ့ရန် မလိုတော့ပါ။

ပဥ္စမ ယက်မသည် ပျော့အိသော သတ္တုဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါသည်။ တောလိုက်မားဖြင့် ခုတ်ကြည့်ရာ အတုံးကလေးတစ်တုံး ပဲ့ထွက်လာပါသည်။ မားဖြင့် ခုတ်လိုက်သည့်နေရာတွင် ငွေရောင် တောက်လျက်ရှိတော့သည်။

ကျွန်တော် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်သည်။ နဖူးမှချွေးများကို သုတ် လိုက်သည်။ ယက်မ၏အလျားကို တွက်ဆနေမိသည်။ လူဒလန် ပြောသည့် အတိုင်း မှန်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားဖြစ်စေမည့် စည်းစိမ် ချမ်းသာများ ယက်မထဲတွင် ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်လုပ်ရမည့် အလုပ်က ယက်မကို ဖြတ်လိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဒိုင်းလွှဲသွားသည် ခဲသားကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြတ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် လွှဲတိုက်ရသည့် အနေအထားကတော့ မကောင်းပါ။ ကျွန်တော်၏ လက်ကောက် ဝတ်က ယက်မ ထိပ်ပိုင်းနှင့် တိုက်နေပါသည်။ ထို့အပြင် လွှဲသွားများကို တွန်း လိုက် ဆွဲလိုက်တိုင်း တက္ခီဂျီ အသံက နားအူအောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်း လွှဲသွားသံကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် အခြားအသံတစ်ခုကို တော်တော်နှင့် မကြားမိခြင်းဖြစ်ပေမည်။ လွှဲတိုက်သည်ကို ခေတ္တမျှ ရပ်လိုက် သောအခါတွင်မူ ထိုအသံကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ ကြားရတော့သည်။ သေသေချာချာ ကြားရတော့သည်။

ရတတ်ယာဉ်တစ်စင်း၏ အသံဖြစ်သည်။

+ + +

ကျွန်တော် နားထောင်သည်။ စဉ်းစားသည်။ ဂရုမထားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်၏စိတ်ကို ပြောင်းလိုက်သည်။

အစိုးရ တပ်မတော်မှ ရဟတ်ယာဉ် ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အခြေ- အနေ ကောင်းမွန်ခြင်း ရှိ မရှိ ငိုလ်ကြီး တေလာ၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် လာရောက် ကြည့်ရှုခြင်း ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အခြေအနေ ကောင်းသည်။ ကျေးဇူး တင်ပါသည်။ မစ္စဖရန်ကလင်နှင့် လူဒလန်တို့ တန်းခါး အိမ်ရှည်ကြီးသို့ ပြန်ပြီး သူတို့ကို ဘာမျှ ပူဇော်မလိုကြောင်း ပြောရမည်။ ကျွန်တော် အကြောင်းတစ်ခု ကြောင့် မလာရောက်နိုင်သည်ကိုလည်း သူတို့ တောင်းပန်ရမည်။

သို့သော် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သည်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး သွားကြမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို သွားကြရန် ပြောရပေမည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်တံခါးပေါက်ဆီသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်သွားပြီး ဟစ်အော်လိုက်သည်။

သူတို့က ပြန်အော်ကြသည်။ သို့သော် ဘာမျှ သံသဲကွဲကွဲ မကြားရပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အော်ဟစ်၍ ကြားနိုင်လောက်သည့် နေရာအထိ ဆင်း သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်တို့စွာ ကျိန်ဆဲ ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ထိုသို့ ဆင်းသွားရုံမျှမက ပြန်ပြီး တက်လာရဦးမည် ဖြစ်သည်။ တော်တော် မသက်သာသည့်အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။ လုပ် ရပေမည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် စစ်တပ်က စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ရှာလား ဖွေလား လုပ်မနေစေချင်ပါ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဆင်းသွားသည်။ သူတို့အားလုံးကို တွေ့မြင်ရသည် အထိ ဖြစ်သည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သွားကြပါ။ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပါ။”

ကျွန်တော် အော်လိုက်သည်။

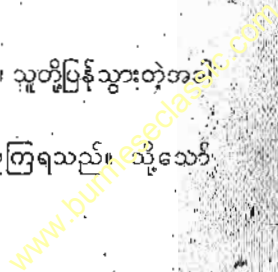
မစ္စဖရန်ကလင်က ကျွန်တော့်ကို ဆင်းခဲ့ရန် လက်ယပ်ပြသည်။

လူဒလန်က...

“မောင်ရင်လဲ လိုက်ခဲ့ပါ။”

“မလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် သည်မှာ နေခဲ့မယ်။ သူတို့ပြန်သွားတဲ့အခါ မှာ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ကြပါ။”

အကော်ကလေးပင် အချေအတင် ငြင်းခုံကြရသည်။ သို့သော်

ကျွန်တော်က အထက်စီး အခြေအနေတွင် ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် အနိုင် ရရှိသည်။

သူတို့လေးယောက် တန်းစီပြီး ချစ်ရင်ကောက် တောကြီးအတွင်း ဝင် ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ဒါကိုသာ လေယာဉ်ကြီးရှိရာသို့ ကျွန်တော် ပြန်တက်ခဲ့သည်။ လေယာဉ် ကိုယ်ထည်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ဤတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။ လေယာဉ်မှူး အခန်း ကြမ်းပြင်အောက်တွင် ဖြစ်သည်။

စောစောက သည်ပစ္စည်းကို ကျွန်တော် မမြင်တွေ့ခဲ့ခြင်းမှာ ၎င်းနှင့် မျက်မှန်း မတည့်ခဲ့သေးကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအရာကို ကျွန်တော် ဆွဲယူလိုက်သည်။

သံမဏိလက်ဆွဲသေတ္တာကလေး ဖြစ်သည်။ လက်ကိုင်သတ္တုပြားပေါ် တွင် ဂျေအိပ်ချ်တီ ဟု (ဂျေဟောက်တန်နီကလစ် အတိုကောက်) ရေးထိုးထား သည်။ အတော်ပင် သံချေးတက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သော့ခတ်မထားပါ။ ပတ္တာများ ကျိုးကျိုး ကျည်ကျည် မြည်နေသော်လည်း အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွား ပါသည်။

အထဲတွင် ပစ္စည်း များများစားစား မရှိပါ။ သို့သော် ပါရှိသည်များမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ဝီလ်ဖရက်ဟစ် အမည်ရှိသူကို ဩစတြေးလျ စစ်တပ်မှ ထုတ်ပယ်လိုက်သော အမိန့်စာကိုလည်း တွေ့ရသည်။ (ထိုအမည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ယောက်ရှိုင်းယားနယ်မှ ခရစ်ကစ် ချန်ပီယံတစ်ဦး၏ အမည်ဖြစ်သည်။) ထို့နောက် ဖခင်၏ လေကြောင်းပျံသန်းမှု စာအုပ် (သူသည် နာမည်ပြောင်းထားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အဘယ်ကြောင့် ဤမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို သိမ်းထားသနည်း မပြောတတ်ပါ။) ထို့နောက် ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီး၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်။

ထို့နောက် ပုလင်းကွဲတချို့ကို တွေ့ရသည်။ ဂျော်နီဝေါ့ကာ ဝီစကို ပုလင်းအကွဲစများ ဖြစ်သည်။ ပုလင်းသည် လေယာဉ်ပျက်အကျတွင် ကွဲသွား ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ထိုပုလင်း ယခုအချိန်အထိရှိနေလျှင် အတော်ပင် သောက်၍ ကောင်းချေမည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့် သူ့ကို အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုပြီး သောက်နိုင် ပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှာပင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဝါကျင့်ဆွေးမြည့်နေပြီဖြစ်သော စာရွက်များကို လှန်လှောကြည့်နေမိသည်။ ပထမ တော့ ကျွန်တော်သည် ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ကြည့်နေခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ပါးစပ် အဟောင်းသား ပွင့်သွားရတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ခေါင်းထဲတွင်လည်း မကောင်းသောအတွေးများ တသိ- တတန်းကြီး ဝင်ရောက်လာကြတော့သည်။

အမူအရာလုပ်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့သော် စင်္ကာပူသို့ မရောက်ပါဟု လုဒလန် ပြောဆိုခြင်းသည် မူသား စကားသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လေယာဉ်လက်မှတ်များကို သူ ထုတ်ပြစဉ်က တကယ်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မြောက်ဘိုနီယိုဂျက်ဆယ်တန်မြို့မှ စင်္ကာပူသို့ သွားပြီး တစ်ခေါက် ပြန်လာခြင်းသည် အင်မတန် လွယ်ကူသော အလုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ကျွန်တော်သည် တော်ပီဒိုသေတ္တာပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး အဖြေကိုရှာကြည့် သည်။ မတွေ့ပါ။ သူသည် စလုံးရေစ ဆိုကတည်းကပင် ပဟောဋ်ဆန်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း သည်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် သူ၏အမူအရာ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ခဲ့သည်မှာ မြစ်မကြီးထဲသို့ အဝင်တွင်ဖြစ်သည်။ နောက်မှ တစ်ယောက် လိုက်လာမည်ကို သူ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသည်။

လုဒလန် ဘာကို ရည်ရွယ်သနည်း။

သူသည် ဤလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို စကတည်းကပင် အကွက်ဆင် ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို အရခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း ပြောသည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာများအကြောင်း ပြောသည်။ ဘိုနီယိုသို့ လမ်းညွှန် သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ပတ္တမြားတွေ့ကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ပတ္တမြားတွေ့ကို သူ လိုချင်ပေ လိမ့်မည်။ သို့သော် သူ၏ ကြံရွယ်ချက်က သည့်ထက်နက်ရှိုင်းနိုင်သည်။ စင်္ကာပူ ဇာတ်လမ်းသည် ပတ္တမြားတွေ့နှင့် ဘာမှမဆိုင်ပါ။

နေနှင့်ဦး... သင်း ပြန်လာလျှင် သင်း လည်ပင်းကို အစာင်းညှစ် ထုတ်ပြီး မေးရမည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် သူသည် ကျွန်တော်၏ခေါင်းထဲတွင် တစ်ညနေလုံး ကြွက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မွေနှောက်လျက် ရှိတော့သည်။

ယက်မကို ကျွန်တော် ဆက်ပြီး မဖြတ်တော့ပါ။ တော်ပီဒိုပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ယက်မကိုကြည့်ရင်း သူ့အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ယခု နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ကျွန်တော် တွေ့ရှိရသော လုဒလန်သည် ဂျမေကာတွင် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသော လုဒလန်နှင့် တခြားမဖြစ်နေသည်။

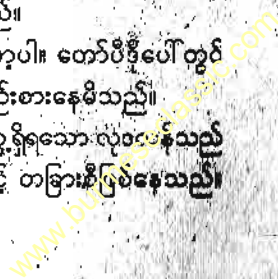
၁၈

ဘာမှတော့လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါ။ ဂဏန်းတွေ ရေး ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုဂဏန်းတွေက နံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထို နံပါတ်ကို ကျွန်တော်၏တစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းမှာ သည်နံပါတ်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ခဲ့ရသည်မှာ စင်္ကာပူတွင် ဖြစ်သည်။ မစ္စဖရန်ကလင်၏ အခန်းတွင်ဖြစ်သည်။ သွေးနီရောင် ရဲရဲဖြင့် ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်္ကာပူမှ လူတစ်ယောက်သည် ဒါကိုတာလေယာဉ်၏နံပါတ်ကို သိရှိ သဖြင့်...

မည်သူ မည်ဝါ ဆိုသည်ကို အထူးတွေးနေစရာ မလိုပါ။ လမ်းကြောင်း က လုဒလန်ထံသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဦးတည်လျက်ရှိသည်။ သူသည် မြန်မာပြည် တွင် နေခဲ့စဉ်က ဤနံပါတ်ကို သိရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

မစ္စဖရန်ကလင်ကို ထည့်တွက်စရာ မလိုပါ။ သူမသည် နံရံပေါ်က နံပါတ်နှင့် သတိပေးစာကို တွေ့ရစဉ်က ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်မှာ

ဟိုတုန်းက သူသည် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် တက်တက်ကြွကြွ စူးစမ်းစမ်း ဖြစ်သည်။ ယခု ဘိုနီယိုသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ယင်းအချက်များအားလုံး ပျောက်ကွယ်နေတော့သည်။ သူသည် လမ်းကြို၍ လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်တစ်ဦးပမာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကော်ဖီသောက်သည်။ စီးကရက်သောက်သည်။ အခြေအနေကို လေ့လာ ဆန်းစစ်သည်။

တကယ်တွင်လည်း သူသည် ခရီးသည်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ မစ္စဖရန်ကလင်က လမ်းပြသည်။ ကျွန်တော်က အားစိုက်ရသည်။ သူက... သူက... အသာစောင့်နေသည်။

စောင့်နေသည်။
ဘာကို စောင့်နေသနည်း။

ကျွန်တော်တို့ ပတ္တမြားတွေ ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်ကို စောင့်နေသည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် စင်္ကာပူကိုစွဲသည် အဘယ်အကြောင်းနည်း။ အခြားကိစ္စတစ်ခုကို သူ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းလော။

မြစ်မကြီးမှာ အဘယ်ကြောင့် နောက်မှ လိုက်ပါလာမည်ကို သူ စိုးရိမ်နေသနည်း။ ထိုစဉ်က စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အဘယ်ကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းမရှိတော့သနည်း။ မြစ်လက်တက်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာကတည်းက သူ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။

စဉ်းစားကြည့်ရသော် ပထမဦးတွင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားမည်ကို သူ မသိပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို တမင် မပြောခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင် သူသည် နောက်မှ လိုက်ပါလာမည်ကို ထိုမျှ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင်။

သည်တွင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်ရတော့သည်။ သူသည် နောက်မှလိုက်ပါလာမည်ကို လိုလားသည်။ မျှော်လင့်သည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သွားမည်ကို လုဒလန် မသိပါ။ သို့သော် မစ္စဖရန်ကလင် မည်သည့်အရပ်ဒေသတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်ကို ကူချင်မြို့တွင် စုံစမ်းရန် မခက်ခဲပါ။ သူမ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဒေသ သုံးခုပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ယင်းဒေသသုံးခုအနက် တစ်ခုသို့ သွားရောက်မည်ကို

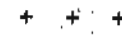
သူ သိရှိသည်။ ပထမ မြစ်လက်တက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အရပ်သို့ သွားရောက်မည်ကို သူ သိရှိပေပြီ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူသော မေးခွန်းအတွက်ကား အဖြေ မရသေးပါ။ သို့သော် အခြားသော အကြောင်းအချက်များအားလုံးကား မှန်ကန်ဖို့ နီးစပ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ယခုအခါတွင် သေချာနေသည့် အကြောင်းတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ပါလာမည်ကို သူ အလိုရှိသည်။

သို့သော် မည်သူတွေကနည်း။
ဟုတ်ပြီ။ လုဒလန်သည် ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်ဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ခုသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေပြီ။ ရဟတ်ယာဉ် ဆိုက်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုရဟတ်ယာဉ်သည် တပ်မတော်မှ ထောက်လှမ်းရေး ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော်
ဤ သို့သော် သည် အထူးအရေးကြီးသော သို့သော် ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်စိတ်များသည် ကြီးထွားလာတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် လက်မှန်ရိုက် မပြတ် ကြည့်နေမိသည်။ တန်းဂေါသို့ သူတို့ ရောက်ရှိလာသည့်အချိန်နှင့် သည်ကို ပြန်ရောက်လာမည့်အချိန်ကို တွက်ချက်နေမိသည်။

သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် သူတို့ ပြန်ရောက်လာဖို့ ကောင်းပြီ။ နည်းနည်းပင် နောက်ကျနေပြီ။ သူတို့ ပြန်လာရမည်။ နေဝင်ချိန် နီးလာသောအခါ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အချက်အလက်နှစ်ခု ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ သူတို့ ပြန်မလာတော့ပါ။ ထို့နောက် ရဟတ်ယာဉ်သည် ထိုအရပ်မှာပင် ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် တစ်ကျွန်းတွင် ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ဖြေပြင်၏အထက် ပေ တစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်တွင် ရှိနေသည်။ မကြာမီ ဦးချပ်တော့

မည်။ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို ဘုရားသခင်မှပင် သိတော့မည်။
 မဖိတ်ခေါ်သော အတွေးတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ မြွေ
 တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဝင်ရောက်လာနေတော့သည်။
 ကျွန်တော် အောက်သို့ ဆင်းရဲမည်။
 လိုအတွေးကို ကျွန်တော် အတင်း ဖျောက်ပစ်သည်။ တစ်ယောက်
 တည်း အောက်သို့ဆင်းရဲမည့်အလုပ်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုအတွေးကြောင့် ကျွန်တော်
 ၏ အူများ ကလီစာများ ပြောင်းဆန်သွားတော့သည်။
 သို့သော် ထိုအတွေးသည် ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။
 အကယ်၍ ကျွန်တော်သည်...။ ဝှို မဟုတ်ဘူး...။ ကျွန်တော့်
 ကိုယ်ကျွန်တော် သေကြောင်းကြံတာပဲ ဖြစ်မည်။
 သည်အတွေးကို ကျွန်တော် တွေးပင် မတွေးသင့်ပါ။
 သို့သော် ကျွန်တော် တွေးသည်။ ထို့နောက်...
 နိုင်လွန်ကြီး ခိုင်ခိုင်ကို သစ်ကိုင်းကို တစ်ပတ် နှစ်ပတ် ထပ်ပြီး ပတ်
 ထားခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အောက်ဘက်သို့ နှိမ့်ချရာတွင် လျှောကျ
 မည့်အရှိန်ကို ထိန်းထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။
 ကျွန်တော်သည် စစ်သင်တန်း တက်ရောက်စဉ်က သည်နည်းကို
 စမ်းသပ်ခဲ့ဖူးသည်။
 မှန်သည်။ ကြီးသည် ပွန်းပြီး လောင်ပြတ်သွားနိုင်သည်။ နိုင်လွန်ကြီး
 သည် အဘယ်မျှ ခိုင်စေကာမူ ပါးပြီး သေးပြီး ပြတ်ထွက်သွားနိုင်သည်။
 ထိုအခါ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာသည်။ ကျွန်တော်
 သည် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဝန်းလွှဲသလို ရှိနေပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ ဖခင်လိုပင်
 လိမ့်ကျသွားနိုင်သည်။
 သို့သော် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ရှိနေသည်။ တန်းဂေါတွင်
 ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သိသင့်သည်။ အချို့သော လူများသည်
 ချောက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ ညှိယူခြင်း ခံနေကြရသလို ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်
 တည်း ဆင်းသက်ကြည့်ရန်ကိုသာ စိတ်အာရုံ ကပ်ငြိနေတော့သည်။
 အချိန်ဆွဲနေစရာလည်း အချိန် မရှိတော့ပါ။
 ကျွန်တော်သည် အလင်းရောင် မပျောက်ကွယ်မီတွင် တန်းဂေါသို့
 မရောက်ရှိနိုင်ပါ။ သို့သော် စခန်းသို့ကား ရောက်ရှိနိုင်ပါသည်။ စခန်းမှနေ၍

တန်းဂေါသို့ သွားသည့်လမ်း ရှိသည်။ ထို့နောက် လက်နိပ်ဓာတ်မီး ရှိသည်။
 သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပုခက်ကုလားထိုင် ချည်နှောင်ထားရာ ကိုင်း၊
 ကြီးသို့ သစ်ကိုင်းများကို ဖက်တွယ်ပြီး ဆင်းခဲ့သည်။
 အောက်ဘက်ရှိ မြေပြင်ကို ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ကျွန်တော့်ရစ်ထဲ
 တွင် အလုံးဆို့သွားပါသည်။
 ယခင်အကြိမ် အတက်အဆင်း ပြုခဲ့စဉ်က ကြိုးကို ဆွဲခဲ့ လျှောခဲ့ရ
 သည်များအတွက် သစ်ကိုင်းကြီး၏ အခေါက်တွင် အစင်းသုံးစင်း ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်
 သည်။ အစင်းနှစ်စင်းက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကပ်နေသည်။
 ကျွန်တော်က ကြိုးကို ပထမ အစင်းကြောင်းတွင် ထည့်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် ဒုတိယအစင်းကြောင်းတွင် တစ်ပတ်ပတ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်
 ၏ ပုခက်ကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်ပါသည်။ ဓာတ်ရိယာတန်ဆာပလာများ ထုပ်
 သော ဆီမိမ်အဝတ်ကို ကျွန်တော့်လက်တွင် ပတ်ထားသည်။ ကြိုးပွန်းသည့်
 ဖက် သက်သာစေရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အများကြီးတော့ အထောက်အကူ
 ပြုမည်မဟုတ်ပါ။
 အောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် မကြည့်ပါ။ တမင်တကာ မကြည့်ခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ပထမတစ်ကြိမ် ကြည့်ရုံနှင့်ပင် လုံလောက်နေပြီဖြစ်သည်။ နောက်
 တစ်ကြိမ်ကြည့်လျှင် နှလုံးသွေး ရပ်သွားနိုင်သည်။
 ကဲ... ဘာမှ နောက်ဆံတင်းမနေနဲ့တော့။ ဆင်း။
 ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။
 ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လျှော့ချသည်။ ကြိုးခွေကို ညာဘက်
 လက်မောင်းတွင် ချိတ်ထားပြီး ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းဆွဲပြီး ဖြည်းဖြည်း
 ချင်း နည်းနည်းချင်း လျှော့ချသည်။
 ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ခုလုံး တောင့်ပြီး
 ငတာင့်လာတော့သည်။ နာကျင်မှုဖက်ကို အံတင်းပြီးခံရသည်။ ဆယ်ပေခန့်
 ရောက်ရှိသောအခါ နာကျင်မှုမှာ ဖိခံရပုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်လာတော့သည်။
 တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းနေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။
 တဖြည်းဖြည်းချင်း လုပ်နေလျှင် နာကျင်သည့်ဖက်ကို မည်သို့မျှ ကျွန်တော် မမိ
 နိုင်တော့ဘဲ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လိမ့်ကျသွားတော့မည်မှာ သေချာသည်။

လေထီးဆင်းသလို မြန်မြန်ထွက်ထက်နှင့် ညင်ညင်သာသာ ဆင်းရမည်။

ကြီးကို ကျွန်တော် ခပ်မြန်မြန် လွှတ်ပေးသည်။ နိုင်လွန်ကြီး၏ ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် ပခုံးနှင့် လက်ဖဝါးတို့သည် နာလည်းနာပြီး ပူလည်း ပူလာကြတော့သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ပတ်ထားသော ဆီစိမ်အဝတ်က အတော်ကလေးအကာအကွယ်ပေးထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကျွန်တော်လက်တွင် သွေးတွေ တွေ့ရသည်။ ဆီစိမ်အဝတ်သည် စုတ်ပြုသွားချေပြီ။ ပခုံးနှင့် လက်တို့သည် မီးလောင်နေသကဲ့သို့ ခံစားနေရတော့သည်။

ကျွန်တော်က အဆင်းနှုန်းကို နည်းနည်း နှေးကြည့်လိုက်သည်။ နာကျင်မှုက သိသိသာသာ တိုးလာသည်။ သို့ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားမှုကို ပြန်လျှော့ပေးရသည်။ ထိုအခါ အောက်ဘက်သို့ မြန်မြန်ကြီး ဆင်းသွားနေတော့သည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာရှေ့တွင် ပြေးနေသော ကြီးတွင်လည်း သွေးတွေနှင့်ဖြစ်သည်။

ဘယ်လောက် လိုသေးသနည်း။

ပေလေးဆယ်၊ ပေသုံးဆယ်၊ ကျွန်တော်သည် နာကျင်မှုဒဏ်ကြောင့် သတိလစ်သွားတော့မတတ်ပင် ရှိနေသည်။ လက်ထဲကကြီးကို တစ်ခါတည်း လွှတ်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည့်ဒဏ်ကို ခံချင်သေးသည်။ လက်နှစ်ဖက်တွင် နာကျင်နေသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့။

ပေနှစ်ဆယ်။

သည်အမြင့်မှဆိုလျှင် ကျွန်တော် သေသွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး ထိန်းမထားနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ထိန်းထားလိုက်ပြီးနောက် လက်နှစ်ဖက်ကို လွှတ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျသွားသည်။

လိမ့်ကျသွားသည်။

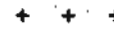
မြေကြီးနှင့် ထိရိုက်မိသောအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်သည် အသက်ထွက်သွားပြီဟု ကျွန်တော် အောက်မေ့လိုက်သည်။

မူးနေသည်။ နာနေသည်။ သို့သော် အသက်ရှင်နေသည်။

ကျွန်တော် လေးဘက်ထောက်လိုက်သည်။ ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အပွန်းအပဲ့တွေ ပြည့်နက်နေတော့သည်။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် လက်မောင်းတို့သည် ပြုတ်ထွက်တော့မတတ် နာကျင်နေကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် လဲကျမသွားပါ။ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် စခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားနေပါသည်။

စခန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ မစ္စဖရန်ကလင်၏ ဆေးအိတ်ကို တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် ထိုဆေးများကို ကျွန်တော် မသုံးပါ။ အပူလောင်သည် ဒဏ်ရာများအတွက် နို့ဘီဗျာ အကောင်းဆုံးဟု ကိုရီးယားမှာတုန်းက စစ်တပ်ဆရာဝန်တစ်ဦးက ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းပစ္စယများတွင် နို့ဗူးများလည်း ပါရှိပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကာနေရှင်း နို့စိမ်းဗူးတစ်ဗူးကို အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ဖောက်ပြီး လက်မောင်းနှင့် လက်ဖဝါးများပေါ်သို့ လောင်းချပါသည်။ အထူး သတိထားပြီး ဆွတ်ပေးပါသည်။ ထို့နောက် လိုအပ်လျှင်လည်း ထည့်ရန် နို့စိမ်းဗူးကို ယူပြီး တန်းဂေါ်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

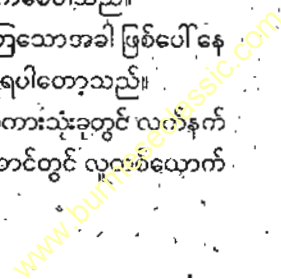
သူတို့က သူ့ကို ထိုနေရာတွင် အစောင့်ချထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် ပုန်းခိုလျက်ရှိသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မမြင်ပါ။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော်၏ခြေသံကို အလျင်ကြားပြီး ကျွန်တော်၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ကို နောက်မှ တွေ့မြင်ပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသည် ထိုအချိန်တွင် အတော်ကလေး အားကုန်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူ့မှာလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ပါရှိပါသည်။ ပထမတွင် သူသည် ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများကို ထိုးသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထောက်ထားသော မောင်းပြန်ပစ္စတိုကို ခေတ္တမျှ ထိုးလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် မမြင်ရပါ။ သို့သော် သူက မောင်းပြန်ပစ္စတိုနှင့် နာနာထောက်ပြီး ကျွန်တော်ကို သူ့ရှေ့မှ လျှောက်စေပါသည်။

တောအုပ်အတွင်းမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်မိကြသောအခါ ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ တွေ့ရှိရပါတော့သည်။

အိမ်ရှည်ကြီးအပေါ် ထပ်သို့ တက်သော လှေကားသုံးခုတွင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်တစ်ယောက်စီ ရှိနေပါသည်။ လဲသာဆောင်တွင် လူငယ်ယောက်

မျှ မရှိပါ။

အိမ်ရှည်ကြီးနှင့် မြစ်ပြင်အကြားရှိ မြေပြန့်တစ်ခုတွင် မီးဖိုကြီးတစ်ခု ဖိုထားပါသည်။ မီးဖိုကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် လူတော်တော်များများ ဆောင့်-ကြောင့် ထိုင်လျက် ရှိကြသည်။

မြစ်ပြင်ပေါ်တွင်ကား ရဟတ်ယာဉ် ဆိုက်ရပ်ထားပါသည်။

သို့သော် ရဟတ်ယာဉ်သည် ဗြိတိသျှ တပ်မတော်မှ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်း မဟုတ်သလို လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသူများကလည်း ယူနီဖောင်း ဝတ် စစ်သားများ မဟုတ်ကြပါ။

တန်းဂေါရွာကို သူပုန်များ သိမ်းပိုက်ထားချေပြီ။

ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းဆီးလာသူက ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို မောင်းပြန် ပစ္စတိုနှင့် ထိုးဆောင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မီးပုံကြီးဆီသို့ သွားစေပါသည်။ မီးပုံကြီး ဘေးတွင် ထိုင်နေသူနှစ်ဦး ကျွန်တော့်ထံသို့ ထလာပြီး ကျွန်တော်၏ လက်နှစ်ဖက် ကို နောက်ကျောဘက်တွင် လျင်မြန်စွာ တုပ်နှောင်လိုက်ကြပါသည်။ သူတို့ လုပ်ဆောင်ပုံ သွက်လက်သည် ကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို မီးပုံ ကြီးကို ကျော်လွန်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်မှနေ၍ ပိတ်ကန်လိုက်ကြရာ မြေပြင်ပေါ် သို့ ကျန်တော် တအားကုန် ပစ်ပြီး လဲကျသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော် နှစ်ဖက် သုံးပတ် လိမ့်သွားပြီး ထိုင်လျက်သား မြစ်သွား သည်ကို သူတို့ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ဂရုမထားတော့ သည့်အနေဖြင့် မီးပုံကြီးသို့ ပြန်လျှောက်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်တော် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်းတွင် မစ္စ ဖရန်ကလင်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ကျွန်တော့်လို ပင် တုပ်နှောင်ထားကြသည်။

ကျွန်တော် သူမထံသို့ ဝမ်းလျှားထိုးပြီး သွားသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့် ကို တားမြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ဘက် သို့ လှည့်၍ မှုပင် ကြည့်မနေကြပါချေ။

“မစ္စဖရန်ကလင် ဘာဖြစ်သေးသလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“လုဒလန်တော”

ကျွန်တော်က လေသံဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါကို ကျုပ်လဲ မသိဘူး။ ကျုပ်တို့ သည်ကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို အသင့်စောင့်နေကြတယ်။ သူတို့က ကျုပ်ကို ကြီးနဲ့ တုပ်ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ . . .”

“ပြောပါဦး”

သို့သော် ကျွန်တော် ဒိပ်စားမိနေပါပြီ။

“သူပုန်ဗိုလ်နဲ့ သူ သိပုံရတယ်”

“ဟုတ်လား”

သို့သော် လုဒလန်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘာတစ်ခုမျှ အံ့ဩစရာ မရှိတော့ပါ။

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

သူမက တစ်နေရာဆီသို့ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပြီး . . .

“ဟိုမှာ”

လူနှစ်ယောက် တွေ့ရသည်။ လုဒလန်နှင့် အခြားတစ်ယောက်။ သူတို့ က ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆယ်ကိုက်ခန့် အကွာတွင် ရှိနေကြသည်။

လုဒလန်၏အဖော်သည် ၀၀ တုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်သည်။ မြေကြီးပေါ် တွင် တင်ယူခဲ့ပြီး ထိုင်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာ စားသောက် နေကြသည်။ စကားမပြောကြပါ။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်တို့ သည်ကိုရောက်တော့ တွေ့ရတာကတော့ လူတွေအားလုံး ကို အိမ်ရှည်ကြီးပေါ်ကို မောင်းတင်ထားကြတယ်။ သူကြီး တူရန်က လွဲလို့ တစ်ရွာလုံး အပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်”

“တူရန်ကို သူတို့ ရိုက်ကြသေးသလား”

လို့ဖန်နီတောင်က ရွာသူကြီး အခိုက်ခဲရသည်ကို မမှတ်ရသဖြင့် ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင် ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး . . .

“မခိုက်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ သူ့ကို ကြီးနဲ့တော့ တုပ်ထားကြတယ်။”

ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်နားမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ် မသိဘူး”

ကျွန်တော်တို့သည် လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူမကို လေယာဉ်ပျံနံပါတ်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် အတန်ငယ် စဉ်းစားချိန်ဆဲပြီးနောက် ယက်မကို တွေ့ရှိသည့်အကြောင်းလည်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အလုခံရမှာပဲ”

မစ္စဖရန်ကလင်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် လုဒလန် ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့အဖော်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ထို လူဝကြီးသည် ကြေမ္မာတွန်ခေါက်နေသော တောဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ လမ်းလျှောက်ပုံက ဒယ်ဒယ်နှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ အသွင်အပြင်မှာ အနည်းငယ်မျှ ရယ်စရာမရှိပါ။ သူ့မျက်နှာ ပိုင်းပိုင်းကြီးပေါ်တွင် မီးရောင်ဟပ်နေသည်။ သို့သော် အသားဆိုင်များ ဖုံးပိတ်နေသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများကို မမြင်ရသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။

လုဒလန်က သူ၏ ကြွက်ပြားကလေးကို ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“တန်နီကလစ်ကလေးက တကယ် တော်တာပဲ။ မောင်ရင် ဆင်းလာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ဘူး။ အဲဒါ ဘာတွေလဲ။ ကြိုးပေါက်တာလား”

ကျွန်တော် ဘာမျှ မပြောပါ။

“ဘယ်နှယ်လဲ။ ရှာလို့ တွေ့သလား”

ကျွန်တော်မျက်နှာကို သူ ကုန်းငုံ့ကာ ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“မတွေ့လဲ အရေးမကြီးပါဘူး။ သူတို့ အလွယ်ကလေးပဲ ရှာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေ ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ ဝိုင်းမှူးကြီး ဆင်ဆောင်း သိပါတယ်”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဝိုင်းမှူးကြီးလား။ မောင်ရင်ရဲ့လက်တွေ့သာ အနေအထားအမှန်မှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် မောင်ရင်အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ကို မောင်ရင် လက်ဆွဲဆွတ်ဆက်မှာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား ဝိုင်းမှူးကြီး”

“ခင်ဗျား ဘာဆိုလို့တာလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

လုဒလန် ရယ်မောလိုက်ပြီး . . .

“ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ။ အဲဒီတုန်းက သူက ဝိုင်းမှူးကြီး မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီတုန်းက လေယာဉ်စက်ပြင် တပ်ကြပ်ကြီးပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့နာမည်ရင်းက ချင်ဆောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဆောင်း လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ နေဦး။ ကျုပ် မှတ်မိပြီ။ သူ့အကြောင်းကို မောင်ရင်ကို ကျုပ် ပြောဖူးပါတယ်”

ကျွန်တော်လည်း မှတ်မိပါသည်။

ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါသည်။ ချင်ဆောင်းသည် မလေးရှား တရုတ်ကြီးဖြစ်ပြီး သူသည် ပထမတွင် ရွှေယက်မတွေ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပတ္တမြားတွေကို ယက်မအတွင်း မြှုပ်နှံပေးခဲ့သည်။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါလာသနည်း။

“မောင်ရင် စဉ်းစားမိသလား”

“အင်း . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာ အများကြီး နောက်ကျနေပါပြီ”

“အင်း . . . မောင်ရင်မှာရှိတဲ့ အားနည်းချက်ကတော့ မောင်ရင်ဟာ အပင်ပန်းခံပြီး မစဉ်းစားချင်တာပဲ။ မောင်ရင်ကို ကျုပ် စောစောက ပြောဖူးပါတယ်”

“အို . . . တော်စမ်းပါ”

မစ္စဖရန်ကလင် အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“အခုမှ စုံမ ဝှက်မနေပါနဲ့။ ရှင်တို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ။ ရှင်တို့ ဘာဆက်ပြီး လုပ်ကြမှာလဲ”

“အား . . . ဟုတ်ပြီ။ ကျုပ် ပြောပြမယ်။ ဝိုင်းမှူးကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့”

“ဘယ်က ဝိုင်းမှူးကြီးလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“အင်ဒိုနီးရှား တပ်မတော်ကပေါ့။ တခြား ဘာဖြစ်ဦးမလဲ။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ။ ကြားဖြတ်ပြီး မမေးပါနဲ့။ သူ့နဲ့ကျုပ်နဲ့က တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားပဲ ဆိုပါတော့။ ကျုပ်ကလဲ ဣမေကာမှာ ရှိတာကလေးတွေ ကုန်သွားပြီ။ သူက ကုန်တဲ့နေရာမှာ ကျုပ်ထက်တောင် ပိုမြန်သေးတယ်။ ဝိုင်းမှူးကြီးက ဖန်တန်ကစားတာ ဝါသနာပါတယ်။ သည်ကစားနည်းက နည်းနည်းလေး အကုန်အကျ များတယ်။ စစ်ကြီးပြီးတော့ ဣကာတာကို သူ ရောက်သွားတယ်။ ဒုတိယ

တွေကို တိုက်ထုတ်တဲ့နေရာမှာ သူ ဝင်ပြီး ကူခဲ့တယ်။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေး ရပြီး အမြဲတမ်း ထပ်မံတော်ကို ထူထောင်တဲ့အခါမှာ သူဟာ ရာထူးတွေ တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် တက်ခဲ့တယ်။ သူ့က လက်မှတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်သလို ခေါင်းလဲ ကောင်း တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ အခု ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို သတ် ပစ်ကြမှာလား”

“အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး ကိုယ့်လူကလေးရယ်။ ကျုပ်တို့ လုပ်စရာရှိ တာ လုပ်ပြီးရင် သွားကြမှာပေါ့”

“ယူစရာရှိတာ... ”

“ဟုတ်တယ်။ ယူစရာရှိတာ ယူပြီးပေါ့။ မောင်ရင်တို့ကို လေ့ပေါ်တင် ပြီး ကူချင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး တွဲနောက်ပိုင်းမှာပေါ့။ အဲ... မောင်ရင်တို့ အနေနဲ့ တော့ ဘာမှ ယူစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မယူရမှာလဲ။ ရှင်က ရှင့်အတွက် ရှင်ရပြီးပြီပဲ။”

“မစ္စဖရန်ကလင်က ပြောလိုက်သည်။”

“ဘယ်လုံလောက်မလဲ။ ကျုပ်ဟာ လူလိမ်လူကောက်ကြီးတစ်ယောက် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လဲ ကောင်းကောင်း သိကြသားပဲ”

“ကျွန်တော်က... ”

“ကျွန်တော်လဲ သံသယ... ”

“မောင်ရင် သံသယ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ် အံ့ဩရမှာပဲ။ အမှန်အား ဖြင့်တော့ လူတစ်ယောက်ဟာ နည်းနည်းလောက် ခေါင်းရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ အစော ကြီးကတည်းက အပုပ်နဲ့ ချခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်က တွေးရ တောရမှာ အင်မတန် ပျင်းတာပဲ။ မောင်ရင်တို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ”

“မှန်ပါသည်။”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက... ”

“ကျွန်တော့်စကား မဆုံးမိပင် သူ့က... ”

“ကျုပ်က ဝိုင်းမှုကြီးရဲ့ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ လိုက်သွားမယ်”

“ထို့နောက် သူ ကျွန်တော့်တို့ ကြည့်လိုက်ပြီး... ”

“ဒါတွေကို ကျုပ် ဘယ်လို စီစဉ်သလဲဆိုတာ မောင်ရင် တွေးနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဆိုပါတော့”

သူ ရယ်မောလိုက်ပြန်ပြီး... ”

“နဖူးကြောတလေးတွန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျုပ် သဲလွန်စတစ်ခု ပေးခဲ့မယ်။ ဖန်ကီးအကြောင်း ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ဆိုတာက စပြီး စဉ်းစား ပါ။ ကဲ... မောင်ရင် စဉ်းစားနေတုန်း ဝိုင်းမှုကြီးနဲ့ ကျုပ်လဲ ရှေးဟောင်းနောင်း ဖြစ်ကလေးတွေ စားမြုံ့ပြန်လိုက်ကြဦးမယ်”

“လုဒလန် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့ဘေးမှ ဖိုးဖိုးဖားဖား လိုက်လာသော ဆင်ဆောင်းကို မေးလိုက်သံ ကြားရသည်။”

“ဝိစကီကလေး တစ်ခွက်စီလောက် မော့ကြမလား”

သူတို့ ထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားနေမိသည်။ မစ္စဖရန်ကလင်အကြောင်း သူ မသိနိုင်ပါ။ မစ္စဖရန်ကလင် က ကျွန်တော့်ဘေးမှ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“သူ အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ ပြောသွားတာပါ”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့... ”

သူမ၏စကား ရပ်သွားသည်။ ပြီးမှ... ”

“မမှန်ဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့ သိတယ်”

“ကျုပ်တို့ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ဘယ်ဟာ မှန်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ”

“သူပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူလဲသိတယ်။ ကျုပ်တို့လဲ သိတယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်သူ ကျွန်သေးသလဲ”

“ဆင်ဆောင်း”

“ဟုတ်တယ်။ ဆင်ဆောင်းကို သူ ပြောတာပဲ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဆောင်းရဲ့ အမူအရာကို မင်း တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေလို လုဒလန်က ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုကြည့်ရတာကတော့ မိတ်ဆွေဟောင်း တွေနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူး။ လုဒလန်က အမူအရာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်။ ဆင်ဆောင်းက မဟုတ်ဘူး”

ထိုအကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများ။ တစ်ဖက်က ဝိုင်းဖျားချုပ် ကျေစီအိပ်ချ်လုဒလန်၊ ဒီအက်စ်ဒီ၊ တခြားတစ်ဖက်က လက်မှုပညာသည် တပ်ကြပ်ကြီး ချင်ဆောင်း၊ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေ မဖြစ်နိုင်ပါ။

မစ္စဖရန်ကလင်က...

“ဆင်ဆောင်းက သူ့ကို မယုံဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ယုံလို့ရှိရင် သူ မိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အကြောင်းက...”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“အကြောင်းကတော့ တွေ့နေရတဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့်ပဲ။ လုဒလန် ဖြုန်းကန် ပေါ်လာတယ်။ မိုးပေါ်က ကျလာသလိုပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ပတ္တမြားတွေ ဝေစုခွဲပေးတယ်”

ဖြစ်နိုင်သည်။

မစ္စဖရန်ကလင်က ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါကို မင်း မသိဘူး။ နေဦး။ အဲဒီတုန်းက မင်း ဒီမှာ မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့ သည်ကိုရောက်တဲ့အချိန်မှာ တစ်ခါတည်း တန်ဖဝင်သွားကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့က ဘာမှ မျှော်လင့်မထားဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ လုဒလန်ဟာ ဒီကိုအလာလမ်းမှာကတည်းက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကိုလဲရောက်ရော ချင်ဆောင်း ရှိသလားလို့ သူ အော်ပြီး မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ချင်ဆောင်းက သူ့အနားမှာ ကပ်ပြီး ရပ်နေတယ်။ လုဒလန်ဟာ ချင်ဆောင်းကို မမှတ်မိဘူး”

“ဒါကတော့ ဘာမှ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်း အဆက်အသွယ်ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံချင်းတော့ အလဲအလှယ် လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

မစ္စဖရန်ကလင် ခေါင်းကို ယမ်းခါပြီး...

“ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်။ ချင်ဆောင်း အံ့ဩသွားတယ်။ သူ အံ့ဩသွားတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သိတယ်”

“အဲဒီတော့ ဆင်ဆောင်းက လုဒလန်ကို မယုံဘူး။ ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် ပြဿနာတစ်မျိုးဖြစ်နိုင်တယ်။ အန္တရာယ်ရှိတာက လုဒလန်ပဲ။ ဆင်ဆောင်း

ဟာ ပတ္တမြားတွေကို ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် လုဒလန်ကို ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ဒီမှာ ထားပစ်ခဲ့နိုင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

မစ္စဖရန်ကလင်က ဖြည်းလေးစွာ ပြောလိုက်သည်။ စဉ်းစားချိန်ဆပြီးမှ ပြောဆိုဟန် ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာလဲ”

သူမက...

“အဲဒါကို လုဒလန်လဲ သိတယ်”

“သိရမယ်”

“အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ကို သူ ဘာပြောတာလဲ”

ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ်တွင် သူမက ဆက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ကို သူ ပြောတာကတော့ အခြေအနေတွေဟာ မြင်တွေ့နေရတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

“ကျွန်တော်ကို အစူး လုပ်နေကြတာပဲ”

“ဆင်ဆောင်းကို သူ အလွဲလုပ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ အဲဒီအတိုင်း မှန်လို့ရှိရင်...”

ကျွန်တော်တို့ ထိုအချက်ကို မဆုပ်ကိုင်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်အနေနှင့် ဆုပ်ကိုင်နိုင်သည်ဟု မထင်ပါ။ သို့သော် မစ္စဖရန်ကလင်ကမူ လုဒလန် တစ်ခုခုကို ကြံစည်နေကြောင်း အသေအချာ ယူဆချက်ရှိသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ လုဒလန် ရောက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ချင်ဆောင်း ပါလာသည်။ သူက...

“စဉ်းစားလို့ မပြီးသေးကြဘူးလား”

ကျွန်တော်က...

“ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအတိုင်းပဲ တုပ်ထားကြမှာလား”

“မောင်ရင်တို့ ထွက်ပြေးသွားအောင် ကျုပ် နည်းနည်းလေးမှ ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ မောင်ရင်ကို အခြေအနေ နည်းနည်းကလေး ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မောင်ရင် လုပ်တော့မှာပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ပေါ်မှာ ထားပါ။ အလောင့်တွေ မျ

ထားတာပဲ”

“အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ကို . . .”

သည်စကားပိုမိုကို ပြောပြီး သူ ရယ်လိုက်သည်။ ငြိမ့်မု ဆက်ပြောသည်။

“အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ကို ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေကို စည်းရုံးခွင့်ပေးလို့ ဖြစ်မလား စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ မဖြစ်ဘူး။ မောင်ရင်တို့ သည်နေရာမှာပဲ ညအိပ်ကြရမယ်။ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် ဟာနုမန်အလုပ်ကို မောင်ရင် လုပ်ရမယ်။ သစ်ပင်ကြီးကို တက်ရမယ်”

“ခင်ဗျားဘာ ခင်ဗျား တက်ပါလား”

ကျွန်တော် ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အို . . . အို . . . အို . . . ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကျုပ်က အသက်ကြီးလှပြီပဲ။

ဗိုလ်မှူးကြီးလဲ အတူတူပဲ။ သူက ဝတာတောင် ပိုနေသေးတယ်။ အဲဒီတော့ မောင်ရင်ပဲ စေတနာ့ဝန်ထမ်းလုပ်ပေးဖို့ ရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မောင်ရင်က အပေါ်ကိုတက်တဲ့လမ်းလဲ သိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်မှာ အဖော်ပါမယ်ဆိုတာတော့ သိထားပါ။ အပို လက်နှစ်ဖက်ပေါ့။ အဲ . . . လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက် ရှိနေမယ်။ မစ္စဖရန်ကလင်က သည်မှာ နေရစ်ခဲ့ရမယ်။ ဒါမှ မောင်ရင်ဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ်လုပ်မယ်။ အလုပ်မြန်မြန်ပြီးသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်တို့ သည်က မြန်မြန်သွားကြဖို့ပဲ။ အားလုံးရဲ့ ကောင်းကျိုးပဲပေါ့”

သူက စကားကို ခေတ္တမျှ ရပ်နားလိုက်ပြီးနောက် . . .

“မောင်ရင်တို့ကို ထမင်းကျွေးပြီးပြီလား။ အို . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ကျုပ်အခု စိစဉ်ပေးမယ်။ မောင်ရင်အနေနဲ့ အားရှိဖို့ လိုတယ်။ အဲ . . . စကားမစပ်တစ်ခုတော့ မှာထားပါရစေ။ မဟုတ်တာတော့ ဘာမှ မလုပ်နဲ့နော်။ ကျည်ဆန်တွေ ပျံ့ကုန်လိမ့်မယ်”

ထမင်းပေါင်းကျွေးသည်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့လက်မှကြီးတွေကို ခဏဖြေပေးထားသည်။ စားပြီးသောအခါ ပြန်ချည်ထားကြသည်။ အစောင့်နှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်မှ စောင့်နေကြသည်။ သူတို့ အင်္ဂလိပ်စကားထက်ခွဲလျှင် ကျွန်တော်တို့ ပြောသည်များကို နားထောင်နေကြမည် ဖြစ်သည်။

“မင်းအနေနဲ့ တစ်ခုခုတော့ မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူးနော်”

မစ္စဖရန်ကလင်က မေးသည်။

“လုပ်ခွင့်ရရင်တော့ လုပ်မှာပဲ”

“အခုတော့ အိပ်လိုက်ပါဦး။ မနက်ဖြန်ကျတော့ မနက်ဖြန်ပေါ့”

“တကယ်ကောင်းတဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲ”

ထို့နောက် သူမက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော သတင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

+ + +

နံနက် အရှက်တက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

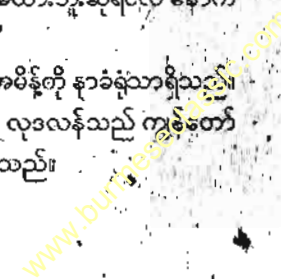
ဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်ဆောင်းက ရဟတ်ယာဉ်ကို သုံးခုခင်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်းကင်မှ ကြည့်လျှင် အလိုရှိသော သစ်ပင်ကြီးကိုပင် တွေ့မြင်ရမည်မဟုတ်ဟု ပြောပြသောအခါ သူ များစွာ မကျေမနပ် ရှိသွားသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ခြေကျင်လျှောက်သွားကြမည် ပြောသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်ရသည်မှာ အံ့ရသာ ရှိလှသည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တွင် လူ ငါးယောက် ပါရှိသည်။ ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ ပါရှိသည်။ လူ ငါးယောက်ဟုဆိုရာတွင် ကျွန်တော်ရယ် ဆင်ဆောင်းရယ် အစောင့်သုံးယောက်ရယ် ဖြစ်ပါသည်။ အစောင့်တစ်ယောက်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပါမည်ဖြစ်သည်။ အစောင့် ထည့်လိုက်သည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လူဒလန်က ဤသို့ ရှင်းပြသည်။

“မောင်ရင်က တစ်ခုခုလုပ်မယ့်လူစားမျိုး မဟုတ်လား။ ဒီအဆင့်ရောက်မှတော့ မောင်ရင်အနေနဲ့ ပတ္တမြားတွေကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားမှာကို ကျုပ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ မောင်ရင် မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့။ မောင်ရင်နဲ့ မစ္စဖရန်ကလင်ကို ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ပတ္တမြားတွေကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ . . . ပတ္တမြားတွေကို မောင်ရင် အခု တွေ့မထားဘူးဆိုရင်လဲ နောက်တွေ့မှာပဲ။ အားလုံး အောက်ကိုယူခဲ့ပါ။ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်အနေနှင့် အာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။ အမိန့်တို့ နားခံရုံသာရှိသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်ဆောင်း၏ အစီအစဉ်အရ လူဒလန်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ မလိုက်ပါရဘဲ တန်းဂေါ်တွင် နေရစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အတွက် အချိုးကျဖြစ်သော ဝန်စည်များကို ထမ်းပိုးသွားရသည်။

သို့သော် ဝိုလ်များကြီး ဆင်ဆောင်း ခွေးတဖြိုက်ဖြိုက်နှင့် ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်း သယ်ဆောင်ကာ ယက်ကန် ယက်ကန် သွားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အများကြီး ကျေနပ်အားရမိသည်။

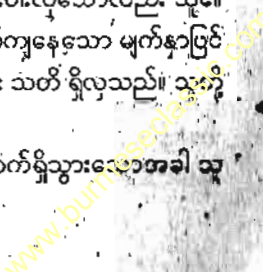
မစ္စဖရန်ကလင် ယမန်နေညက တီးတိုးပြောခဲ့သော စကားကိုလည်း တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာမိပါသည်။

* * *

သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ အသွားခရီးတွင် မျှော်လင့်စရာ ကာလကလေးတွေ ရှိခဲ့သည်။ ဝိုလ်များကြီး ဆင်ဆောင်းသည် ဤခရီးကို သွားနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်မိသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးသည် တောလမ်း ခရီးသွားလာဖို့ မဟုတ်ဘဲ မြို့ပေါ်က ပျော်ပွဲစားရုံများမှာ ဇိမ်ခံနေဖို့ ဖြစ်သည်။ သူသည် တဟောဟော တဟဲဟဲ တညည်းညည်း တညုညု ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဆယ်နှစ်ကြိမ်၊ ဆယ်သုံးကြိမ်လောက် ရပ်ပြီး စောင့်ကြရ သည်။ ယင်းသို့ မရပ်နားခဲ့လျှင်လည်း သူသည် သွေးတိုးမြန်လွန်းပြီး ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်ကာ သေဆုံးသွားဖွယ်ရာ ရှိသည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ခံနိုင်ရည်အား နည်းပါးလှသော်လည်း သူ၏ စိတ်ဓာတ်ကမူ မာကျောလှပေသည်။ ခွေးတဖြိုက်ဖြိုက်ကျနေသော မျက်နှာပြင် အတွင်းရှိ သူ၏မျက်လုံးနက်နက်များသည် မာကျောပြီး သတိ ရှိလှသည်။ သူ့ကို သည် ကျွန်တော့်ထံမှ ခွာသည်ဟူ၍ မရှိလှပါ။

သစ်ပင်ကြီး၏ ခြေရင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူ

သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် အမောဖြေနေသည်။

သူ နားနေစဉ်မှာပင် သူ၏ လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စက်သေနတ်ကလေးတစ်လက်ကို တင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်ကို ချိန်ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ လူဒလန်၏ စကားတစ်ခုကို ကျွန်တော် မှတ်မိရသည်။

“သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အထံအကြီးတစ်ယောက်လဲ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူ့ကို သတိထားပါ။ သူဟာ အလျင်တုန်းက လက်နက်ကိုင်တပ်သားတွေကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

စွန့်စားရသည့် အခြေအနေကို ကျွန်တော် မရယူပါ။ စွန့်စားခြင်းက အန္တရာယ်ကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေပါမည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ဆင်ဆောင်း အမောဖြေနေသည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ့လူနစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ချွေးခွဲနေသော ရောမ ပိုးလက်ကိုင်ပဝါကြီးတစ်ထည်ဖြင့် သူ့မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်ပစ်နေရင်း သစ်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်လုပ်ထားသော ပုခက်ကုလားထိုင်နှင့် နိုင်လွန်ကြီးတို့ကို ကြည့်ရှုလေ့လာသည်။ ထို့နောက် သူသည် စာရွက်ခေါက်ကြီးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး ဖြန့်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးရဲ့ တည်ဆောက်မှုပုံစံပဲ”

သူက စာရွက်ကြီးကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြရင်း ပြောသည်။ သူ၏ လက်ခေါက်ပေါ်တွင် အဆီတွေ အသားတွေ အလိပ်လိပ် ထနေသည်။

“ကျုပ်တို့ ယက်မက ဒါပဲ။ သည်နေရာမှာပဲ။ တည်နေရာ ၁၅၆. ၅”

“တည်နေရာ ဘာဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

သူက စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့် . . .

“နံပါတ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က လေယာဉ်ပျံထိပ်ဖျား ဗဟိုချက် တည်နေရာကနေ ဘယ်လောက်ဝေးတယ်ဆိုတာကို ပြတဲ့အက္ခရာအဝေးပဲ။ ယက်မက နှုတ်သီးဖျားကနေ တစ်ရာငါးဆယ်ခြောက် ဒသမ ငါးလက်မဝေးတဲ့ နေရာမှာ

တည်ရှိတယ်။ ဘာမှ တိုင်းကြည့်နေစရာ မလိုဘူး။ ပန်တာထိပ်သီးနဲ့ တဖြေးတည်းမှာ ရှိနေတယ်”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား၍ မရခဲ့သည့်အဖြေကို ယခုမှပင် တွေ့ရတော့သည်။ မခင်၏စာကို ဖတ်ရကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းခြောက်စေခဲ့သော နံပါတ်သည် ပတ္တမြားတွေ တည်ရှိရာနေရာကို အတိအကျ ဖော်ပြသော နံပါတ်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပျံကြီးအကြောင်းကို ပို၍ တွေးဆနိုင်ခဲ့လျှင် အကယ်၍သာ ကျွန်တော်သည် ဤအချက်ကို မနေ့က တွေ့ရှိခဲ့ပါလျှင် . . .

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဒါလောက်လည်း ပင်ပန်းရမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့အပြင် ပတ္တမြားတွေကိုလည်း ဆင်ဆောင်း ရောက်မလာမီတွင် တွေ့ရှိရပေမည်။ အကယ်၍သာ . . .

သူက လက်ချောင်းတုတ်တုတ်ကြီးများဖြင့် ခေါက်လျက် . . .

“သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ သည်ယက်မကို ကျုပ်တပ်တုန်းက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကျော်ကျော် တပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ကို ဖြတ်ထုတ်ဖို့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက် သူ၏ လူတစ်ယောက် တန်းဂေါမု သယ်ဆောင်ခဲ့သော ရွက်ထည်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြလျက် . . .

“သည်ဥစွာနဲ့ဆိုရင် မြန်လိမ့်မယ်။ မြန်မြန်ဖြုတ်တာကို ကျုပ် လိုချင်တယ်”

“အဲဒါက ဘာလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“သူက ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မသိဘူးကျွန်ပြုလျက် . . .

“ကျုပ် လူက ခင်ဗျားအလျှင် အပေါ်တို့ တက်သွားမယ်။ ခင်ဗျားက နောက်မှ လိုက်သွားရမယ်။ သည်ပစ္စည်းကို သူ ယူသွားလိမ့်မယ်။ သူမှာ ညှော့နတ်လဲ ပါလိမ့်မယ်။ ယက်မကို ခင်ဗျား ဖြတ်ထုတ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ စောင့်ကြည့်နေလိမ့်မယ်။ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းတယ်။ ခဲယက်မထဲမှာ မြှုပ်ထားတာတော့ သံမဏိပြွန်မချောင်းတစ်ခုပဲ။ ယက်မက ခုနစ်ပေ ရှည်တယ်။ ဖြန့်ချောင်းက တစ်ပေ ရှည်

တယ်။ ပြန်ချောင်းဟာ ယက်မရဲ့ အောက်ဘက်ပိုင်းမှာ ရှိတယ်။ ဘယ်ဘက်ထိပ်ကနေ ကိုးလက်မအကွာမှာ ရှိတယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ပထမဆုံး ယက်မကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖြတ်ထုတ်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ သံမဏိပြန်ချောင်းကို ဖြတ်ထုတ်ရမယ်။ ကျန်တဲ့ ယက်မက ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဘူး။ ကျုပ်လူက ခင်ဗျားလက်ထဲက ပြန်ချောင်းကို ယူပြီး အောက်ကို ဆင်းလာလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကတော့ လေယာဉ်ထဲမှာ နေရစ်ခဲ့ရမယ်”

“ခင်ဗျားလူလဲ အောက်ကို ရောက်ရော ခင်ဗျားက ကြီးကို တစ်ခါတည်း ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်။ ကျွန်တော်က အပေါ်မှာတင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်ပြီးနောက်... .

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းထားပါ။ ခင်ဗျား သေတာ ရှင်တာ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို သေစေချင်တဲ့အကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ရင် ခင်ဗျား အသက်ရှင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့... .။ သဘောပေါက်ပြီလား”

“အများကြီး ပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလူတွေဟာ ပတ္တမြားတွေ အကြောင်း မသိဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ်။ သည်လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူတို့ မသိအောင် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို အသုံးချတာပဲ”

ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ရပ်နေသူဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီပြန်ချောင်းထဲမှာ ပတ္တမြားတွေ ရှိတယ်”

ထိုလူ မျက်တောင်ပင် မခတ်ပါ။ သို့ဖြင့် ဆင်ဆောင်းဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“ပတ္တမြားတွေအကြောင်း သူတို့ သိခဲ့လို့ရှိရင် ခင်ဗျားမှာ နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်ဆိုပြီး သူတို့ လုပ်ကြမှာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ ဝေစခွဲယူကြမှာပဲ”

သူက မည်သည့်အမူအရာမျှ မပြဘဲ... .

“အဲဒီ ပြန်ချောင်းကို ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်လူတွေဟာ တန်းဂေါက် ပြန်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားကြမှာပဲ”

“လုံးလန်ရောပေါ့”

ထိုအချက်ကို သူ ဘာမျှမပြောပါ။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုရင် အသက်ရှင်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ မဟုတ်တာ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ အသက်ရှင်လျက်သား ပြန်ဆင်းမလာတော့ဘူးလို့သာ မှတ်ပေတော့”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က စက်သေနတ်ကို လက်ညှိုးထိုးလျက်... .

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါကြီးကတော့ ဘာမှ အသုံးဝင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တောင် မြင်ကြရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆင်ဆောင်းက သူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး... .

“နောက် နှစ်နာရီကြာလို့မှ ကျုပ် လက်ထဲကို သံမဏိပြန်ချောင်း ရောက်မလာဘူးဆိုရင် သစ်ပင်ကြီးကို ဒိုင်းနမိုက်ခွဲပစ်မယ်။ သစ်ပင်ကြီး လဲသွားရင် လေယာဉ်ကြီးလဲ အောက်ကို ရောက်လာမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျမှ ပြန်ချောင်းကို ကျုပ်တို့ ရှာယူမယ်”

“ခင်ဗျားလူတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ရှိနေတယ်”

“တင်း”

“သူလဲ သေမှာပဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောပြီးပြီ။ ကျုပ်အနေနဲ့ မြန်မြန်ပြီးချင်တယ်။ သေတာ ကြေတာတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လိုအပ်လို့ရှိရင်တော့ ကျုပ် လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နည်းနည်းလေးမှ သံသယ မရှိပါနဲ့”

တဒစ်ကလေးမျှပင် ကျွန်တော် သံသယ မဖြစ်ပေါ်ပါ။ ဆင်ဆောင်းသည် အသက်နှစ်ချောင်းနှင့် ရတနာများ လဲလှယ်ရန် အနည်းငယ်မျှ ဝန်လေး လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သူ့လူနှစ်ယောက်က ပုခက်ကို ဆွဲမြှောက်သောအချိန်တွင် သူသည် စက်သေနတ်အနီးသို့ ယက်ကန် ယက်ကန် လျှောက်သွားပြီး ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ပုခက်ပေါ်တွင် ပါရှိသွားသူသည် အတော်ကြီးပင် ကြောက်လန့်ချောက်ချားနေပုံရသည်။ သစ်ကိုင်းကြီးသို့ သူ ရောက်ရှိသွားပြီး ပုခက်အတွင်းမှ ထွက်သောအချိန်တွင် သူ့ကိုယ်လုံးသည် သေးသေးကလေး ဖြစ်နေတော့သည်။ သူသည် လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့် အဆိုပါ အိတ်ကြီးကြောင့်လည်း အတော်ပင် ကသိကအောက် ရှိနေသည်။ ဝန်လေးနေသည်။ ထိုအိတ်ကြီးထဲတွင် ဘာတွေများ ပါချေသနည်း။ သူ့အနေနှင့် အပေါ်သို့ တက်ရသည့်အလုပ်မှာလည်း... .

အတော်ကြီးပင် ဒုက္ခရောက်နိုင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သွယ်တန်းထားသော ကြီးတန်းရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် တက်ရောက်ရတုန်းကလောက် တော့ သူ ဒုက္ခရောက်မည် မဟုတ်ပါ။

သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးတက်သွားနေသည်များကို ကျွန်တော် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ပုခက်ကုလားထိုင်သည် အောက်ဘက်သို့ ချာချာလည်ပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့သည်။

ဆင်ဆောင်းက အေးဆေးစွာပင် . . .

“အချိန်မရှိဘူး”

နောက် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် မြောက်တင်ရန် အဆင်သင့်ရှိနေတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ ရောင်ကိုင်နေသော လက်နှစ်ဖက်က ကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဆင်ဆောင်းက သူ့လူနှစ်ယောက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် မြေပြင်မှ မြောက်တက်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လဟာပြင်အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားနေစဉ် သည်အရပ်၌ သေနိုင်သည့် နည်းလမ်းတွေ အမြောက်အမြားရှိကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော်သည် သေမင်းနှင့် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်ကား လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် အကြောင်း မရှိသလောက်ပင်။

ကျွန်တော် အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဆင်ဆောင်းသည် သစ်ပင်ရင်းတွင် ကုန်းငုံ့လျက် စက္ကူသေတ္တာတစ်ခု အတွင်းမှ သေးသေးညိုညို အလုံးရှည်ရှည်ကလေးများကို ထုတ်ယူလျက်ရှိသည်။ ယမ်းဘီလူး။

ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေနိုင်ကြောင်း သူ၏ ပြောဆိုချက်သည် စကားအဖြစ် ပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့လူနှင့် အိမ်ထောင်ဖွဲ့ရန် အောက်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သစ်ပင်ကြီးကို သူ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော် ပါရှိသွားပေမည်။

သူ ယခု ရောက်ရှိနေသောအရပ်သည် စစ်မြေပြင်ပင် ဖြစ်သည်။ ရန်သူ၏ နယ်မြေပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ပျံထွက်သွားပြီး

ကာလီမန်တင်းသို့ မရောက်မချင်း သူ၏ လုံခြုံရေးသည် စိတ်မချရပါ။ ဤနေရာ ဤဒေသတွင် ဖြစ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း ဗြိတိသျှ ကင်းတပ်ပွဲများနှင့် အချိန်မရွေး တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် သူသည် မြန်မြန် ပြုလုပ်ရန် ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လွတ်မြောက်နိုင်သည့် နည်းလမ်းတစ်ခုခုကို ကျွန်တော် ကြံဆကြည့်သည်။ သို့သော် သူက ကျွန်တော့်ကို ထွက်ပေါက်မရှိအောင်ပင် ပုလင်းထဲမှာ ပိတ်ဆို့ထားလေသည်။ ကျွန်တော်က အပေါ်မှအစောင့်ကို တစ်ခုခု လုပ်နိုင်သည် ထားဦး။ ဆင်ဆောင်းမှာ နိုင်ကွက်ရှိနေပေသေးသည်။ ဒါကိုတာ လေယာဉ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားချိန်လောက်တွင် သူသည် မိုင်းခွဲရမည့် ဝါယာကြိုးကို သွယ်တန်းပြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ မကျေနပ်စရာ အချက်တစ်ခုကို ထွေမြင်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခလုတ်ကို နှိပ်ချလိုက်ရုံပဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် အချိန် ကြန့်ကြာနေမည်ကို ပူပန်သည်။ သို့သော် ထိုအချက်ကို မိုင်းခွဲပြီးသည့်နောက်တွင်မူ သူ စဉ်းစားပေလိမ့်မည်။

သစ်ကိုင်းကြီးသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသည်။ ပုခက်ထဲမှ ထွက်သည်။ ပင်စည်ကြီးတစ်ဖက်ရှိ သစ်ကိုင်းဆီသို့ ခြေလှမ်းကျယ်ကျယ် လှမ်းပြီး ကူးသည်။ ထို့နောက် အပေါ်ဘက်သို့ သစ်ရွက်သစ်ခက်များကို တိုးကာ ဝှေ့ကာ တက်သွားတော့သည်။ လေယာဉ်တံခါးပေါက်အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်ရောက်မိသောအခါ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဆယ့်သုံးမိနစ်။

အလျင်ကထက် ပိုပြီး မြန်လာသည်။

အစောင့်သည် လေယာဉ်အမြီးပိုင်းတွင်ကပ်ပြီး ရပ်နေသည်။ မောင်းပြန်ပစ္စုတိုသေနတ်ခင်ကို သူ၏ ချိုင်းအောက်တွင် ညှပ်ထားသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်၏ အလေးချိန်ကြောင့် လေယာဉ်ပျံကြီး အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားပြီး အောက်ဘက်မှ အော်မြည်လာကြသောအခါ သူ၏ မျက်လုံးများတွင် ကြောက်လန့်မှု အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာတော့သည်။

ဘုရားသခင်။ မိုင်းမခွဲရဘဲနှင့် ပျက်သုဉ်းခြင်း ဖြစ်ရတော့မည်လောဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

သူက တံခါးပေါက်အနီး ကြမ်းခင်းပြင်ပေါ်ရှိ လျှို့ဝှက်သော ရွာထည် အိတ်ကြီးကို ညွှန်ပြသည်။ ထို့နောက် ဦးပိုင်းဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။

ကျွန်တော်က အိတ်ကြီးကို ကောက်ယူပြီး သူ ညွှန်ပြရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်သွားသည်။ ရှေ့ပိုင်းတွင် အလေးချိန် ပြန်ရလာစေရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က အိတ်ကြီးကို သေတ္တာကြီးဘေးတွင် ချထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏အောက်ဘက်တွင် လေယာဉ်ပျံကြီး အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားပြန်သည်။

ဘုရားသခင်။ လေယာဉ်ပျံကြီးသည် ချိန်ခွင်လျှာပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေပေပြီ။

ကျွန်တော်၏လက်များ ပေါက်ပြဲနေကြသည်။ ရောင်ကိုင်နေကြသည်။ သို့သော် ကိုင်နိုင် တွယ်နိုင်ပါသေးသည်။ အိတ်ကြီးကို ချည်ထားသော ကြိုးများကို အတော်ကြီးပင် ဂရုစိုက်ပြီး ဖြေရပါသည်။ အတန်ကြာသောအခါတွင် အထဲမှ ပစ္စည်းကို မြင်တွေ့ရတော့သည်။

စက်ထိုးလွှာ။

အစောင့်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ ဤစက်ထိုးလွှာကို ၎င်းထံ ပစ်ပေါက်လိုက်ရမည်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့ထံသို့ ရောက်အောင် ကျွန်တော် မပစ်ပေါက်နိုင်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်၏လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူက ကျည်ကတ်ကုန်အောင် ပစ်ခတ်ပေလိမ့်မည်။

စက်ထိုးလွှာကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ဓာတ်ဆီသုံး ဖြစ်သည်။ သတ္တုဖြတ်ရန် မဟုတ်။

သို့သော် ဆင်ဆောင်းသည် လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်စေရန် ဤပစ္စည်းကို ဆွဲဆောင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်သည် ပါးလွှာသော အလူမီနီယမ် သတ္တုပြားမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဤလွှာသည် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို ကောင်းမွန်စွာပင် တိုက်ဖြတ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အလွန် လွယ်ကူသည်အလုပ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဘယ်လို လုပ်ရမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားဖို့ လိုသည်။ သည်စက်က အချိန်ကုန် အများကြီး သက်သာစေမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

အစောင့်က ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ 'ပစ္စတိုကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ သူ့စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သို့သော် ဆိုလိုသည့်သဘောက ရှင်းသည်။ လုပ်။'

ဓာတ်ဆီတိုင်ကိစ္စအဖို့တွင် ကြေးဝါဝက်အူကလေးက လေပေါက်အဖြစ် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်က ထိုဝက်အူကို လှည့်လိုက်သည်။ အထိန်းခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ စက်လည်ကြီးကို ဆွဲလိုက်သည်။ ပထမအကြိမ် ဆွဲလိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်၏လက် မတရား နာသွားပါသည်။ ကျွန်တော် နာကျင်စွာပင် အော်လိုက်မိသည်။ တော်တော်နှင့် စက်မနိုးသောအခါ အစောင့်က ကျွန်တော့်ကို ထပ်မံကာ အော်ဟစ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် သုံးလေးကြိမ် ထပ်ပြီး ကြိုးစားသော အခါတွင်မှ စက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော လွှာများသည် ခွေးသွားစိတ် ဘီးပေါ်တွင် စတင် လည်ပတ်တော့သည်။

သည်လွှာပိုင်းကို ကောက်ရမည်မှာ မသက်သာသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မလုပ်၍မဖြစ်သည့် အလုပ် ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နားတွင် ခုန်ပေါက်နေသည်ထက် ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ရှိနေသည်က အများကြီး အန္တရာယ်ကင်းပေသည်။

ယက်မ၏ ဘေးအနားကြောင်းဖြစ်သော လေယာဉ်ကိုယ်ထည် အလူမီနီယမ် သတ္တုပြားကို လွှာပိုင်းဖြင့် တိုက်ဖြတ်သောအခါ မီးဖွားနီနီများ ဖြာထွက်လာသည်။ သို့သော် ဆင်ဆောင်း တွက်ဆသည့်အတိုင်းပင် လျင်မြန်စွာပင် ခွဲဖြတ်နိုင်ပါသည်။ လွှာသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ခုန်တိုးလျက် ရှိသော်လည်း စတ္တုတစ်ရွက်ကို ခွဲဖြတ်သလိုပင် ဖောက်စင်သွားနေပါသည်။

နှစ်မိနစ်လောက်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် ယက်မ၏ ဘေးတစ်ဖက်ကို ခွဲဖြတ်၍ ပြီးသည်။ အောက်ဘက်တွင် သစ်ရွက်သစ်ခက်စိမ်းများကို တွေ့မြင်ရသည်။

ယင်းသို့ တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် ခေတ္တမျှ ရပ်နားပြီး စဉ်းစားမိသည်။ အနီးကပ် ကြည့်ရှုမိသည်။ ဒါကိုတာလေယာဉ်သည် အကြမ်းပတမ်းခံ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၎င်းသည် တသားတည်း တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းမှု တသားတည်း ရှိနေသမျှတော့ ဘာမျှမဖြစ်ပါ။ သို့သော် ယခု ကျွန်တော် ပြုလုပ်သလို ထိုလေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို ဖြတ်ဖောက်လိုက်ခြင်းသည် ကြက်ဥကို မုတ်ဆိတ်ရိတ်စားနှင့် လှီးဖြတ်လိုက်သလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဖြတ်တောက်မှုကြောင့် လေယာဉ်၏စုစည်းမှုသည် ပျက်ပြယ်ချေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဤအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်နိုင်ရန် စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် မည်သည့်စိတ်ကူးမျှ ထွက်မလာပါ။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို အထက်အောက် ဖြတ်တောက်နိုင်လျှင်ကား လေယာဉ် ဦးပိုင်းသည် အနှေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို ထောင်တက်လာမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းသို့ မဖြစ်မိမှာပင် ကျွန်တော် သေဆုံးရမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် နေရာရွေ့လိုက်ပြီးနောက် ယက်မ၏ အခြားတစ်ဖက် တွင် ဒုတိယအကွဲကြောင်းကို ဖြတ်ဖောက်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ ကျွန်တော်၏ တောင်ဘက်ရှိ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်သတ္တုပြင် အော်မြည်သည်။

အကယ်၍ လေယာဉ်ဦးပိုင်းကြီး ပြတ်ထွက်သွားခဲ့လျှင်...။ ကျွန်တော် သိမ်သိမ်တုန်သွားသည်။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို ခုနစ်ပေလောက်ပဲ ခွဲဖြတ်ရသေးသည်။ ယခုမှ နောက်တစ်ကြောင်း ခွဲဖြတ်မည်ဖြစ်သည်။ သတ္တုပြားအတွင်းသို့ လွှဲသွားများ ဖောက်ဝင်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်၏လက်များလည်း အဆမတန် နာကျင်လျက် ရှိတော့သည်။ ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးသွားမှပင် သက်သာချော့တော့မည်။

ဒုတိယ ခွဲကြောင်းကို တိုက်ဖြတ်ပြီးသောအခါ လေယာဉ်ကိုယ်ထည် သည် ကျွန်တော့်အောက်တွင် အော်မြည်ကြပြန်တော့သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။

ယက်မ၏နှစ်ဖက်ထိပ်တို့ကို တိုက်ဖြတ်ရဦးမည်။

ထိပ်နှစ်ဖက်ကို တိုက်ဖြတ်ရသည်မှာ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်မျှသာ ကြာပါ သည်။ ကျွန်တော် သံဖြတ်ကော့နှုတ်သီး၏ လက်ကိုင်ကို ယက်မ၏ အပေါက် တစ်ပေါက်ထဲတွင် ထိုးစိုက်ထားခဲ့ပါသည်။ သို့မှသာလျှင် ယက်မသည် အောက် တက်သို့ ကျုံ့ကျမသွားမည် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ဆီပေါက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ စက် လွှဲသံ ရပ်သွားမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ စက်ရပ်သွားသောအခါ စက်လွှဲကို ဘေးတွင် ချထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အနာသက်သာစေရန် ချိုင်းနှစ်ဖက်အောက်တွင် ခဏမျှ ထိုးထည့်ထားလိုက်ပါသည်။ သို့သော် နာကျင်မှု သည် ပျောက်မသွားပါ။ နာမြဲ နာလျက် ရှိပါသည်။

အမြီးပိုင်းမှ အစောင့်ကလည်း အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အနာ သက်သာသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် သည် ရှိသမျှ ခွန်အားကို စုစည်းပြီးနောက် ယက်မကို ကြမ်းခင်းပြင်ပေါ်သို့ မတင်လိုက်ပါသည်။

လက်ဝဲဘက်ထိပ်မှ ကိုးလက်မအကွာ။ ထို့နောက် ယက်မ၏ အောက် ခြေတွင် တစ်ပေမျှ ရှည်လျားသော သံခေါ် ပြွန်လုံးတစ်ခု ရှိနေသည်။

အေးစက်နေသော သတ္တုကို ကျွန်တော်က လက်ဖြင့် ထိကိုင်ကြည့် လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းထိပ်ဖျားဖျားနှင့် တစ်လက်မလောက် အကွာတွင် ပတ္တမြားတွေ ရှိနေသည်။

ဖခင်၏အသက်ကို ဆုံးရှုံးစေခဲ့သည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော်၏အသက်ကို ဆုံးရှုံးစေဦးတော့မည်။

သို့သော် ဘာကိုမျှ မမြင်တွေ့ရသေးပါ။

သံခေါ် ပြွန်လုံးသည် ခဲယက်မအတွင်းဝယ် ပုန်းဝင်လျက် ရှိနေသည်။

ခဲယက်မကို ကျွန်တော် ဖြတ်တောက်ရပေဦးမည်။

ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

ထို့နောက် စက်လွှဲကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး လုပ်ငန်းစလျှင်တော့သည်။ ကျွန်တော်က ယက်မကို ခြေထောက်နှင့် ထိန်းထားပြီး နာကျင်မှုများကို မေ့ထား ကာ တိုက်ဖြတ်နေရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် စက်လွှဲကို ဘေးသို့ တစ်ကြိမ် ချထား လိုက်ရပြန်သည်။

သံခေါ်ပြွန်သည် ခဲယက်မအတွင်းရှိ လိုက်ခေါင်းထဲတွင် ဧကင်းမွန် စွာ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်က သံခေါ်ပြွန်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ လှုပ်ခါ ကြည့်သည်။ နားထောင်သည်။

အသံကြားရသည်။

ချမ်းသာခြင်း၏ တေးသံပင် ဖြစ်တော့သည်။

အစောင့်က ဟစ်အော်ပြန်သည်။

ကျွန်တော့်ထံသို့ သူ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လေးငါးလှမ်း အကွာလောက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး သံခေါ်ပြွန်ကို သူ ခြေထောက်အနီးသို့ ပစ်ပေး ရန် ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကောင်းမွန်စွာ လိုက်နာသည်။ ပေါင်စတာလင်ဇွေ ထောင်ပေါင်း မည်မျှကို ကျွန်တော် လွှင့်ပစ်လိုက်ချော့နည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ထိုအချက်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် သိရှိနိုင်တော့မည် ပဟုတ်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ ပတ္တမြားတွေသည် ကျွန်တော် သွားမည့်ဖျားတွင် ပယ်သို့မျှလည်း အသုံးဝင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

အစောင့်သည် သံမဏိပြန်လုံးကို ကောက်ယူပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အသံမျိုးစုံထွက်ပေါ်လာပြန်တော့သည်။ ယခုအခါတွင် အရာအားလုံးသည်ပင် ပြဿနာ ဖြစ်လျက်ရှိချေပြီ။ အမြီးပိုင်းဆီကလည်း သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေ အော်ညည်းကြသည်။ ကျွန်တော်၏နောက်ဘက်တွင်လည်း ခွဲဖြတ်ထားသော လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီးက ပိုမို ကျယ်လောင်စွာပင် အော်မြည်လျက်ရှိသည်။

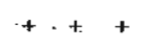
တံခါးပေါက်သို့ သူ ရောက်သွားသည်။ သံမဏိတုံးကြီးကို သူ ခါးပတ်တွင် ထိုးညှပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် အပြင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

သေတ္တာကြီးပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တွင် မည်သည့်အခွင့်အလမ်းမျှ မရှိတော့ပါ။ နောက် တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ဆိုလျှင် သူ အောက်သို့ ရောက်သွားပြီ။ ထိုအခါ ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာမည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် သေဆုံးချေပြီတည်း။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခုဝင်လာ၍ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဤသစ်ပင်ကြီးမှနေ၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြား သစ်ပင်များသို့ ကူးသွားနိုင်သလော။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုသို့ ကူးသွား၍ မရနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ကျွန်တော်က မျောက်တစ်ကောင် မဟုတ်ပါ။ ထို့အပြင် ဤသစ်ပင်ကြီးက အကိုင်းအခက်တွေ ကျယ်ပြောပြန့်ကားလွန်းလှသည်။ အခြားသစ်ပင်များမှ အကိုင်းအခက်များနှင့် ယက်ကန်းရက်သလို ရောယှက်နေကြသည်။ ၎င်းတို့ကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပြီး သွားရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ၎င်းတို့ကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားရန် မလွယ်ကူပါ။

အစောင့်သည် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်အဖျားကို လွန်ပြီး ကိုင်း မတ်တတ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ အောက်ဘက်သို့ လှေကားသဖွယ် ဆင်းသွားရုံပဲ ရှိတော့သည်။

ကျွန်တော်က အသုဘခေါင်းကြီးထဲတွင် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုနှင့်အတူ သေဆုံးရတော့မည်။ စက်လွှဲကြီးတစ်ခုနှင့်အတူ သေဆုံးရတော့မည်။ ဂျပန် တော်ပီဒိုကြီးနှင့်အတူ...။

တော်ပီဒို သေတ္တာကြီးဆီသို့ ကျွန်တော် လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်။ သေတ္တာကြီးသည် ကျွန်တော် ခုထားသော တလိမ့်တုံးတွေပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ အောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ဦးစိုက်နေသည်။ ကျွမ်းတုံးတွေနှင့် ဓုခံထားသည်။ သေတ္တာကြီး၏ရှေ့ဘက်တွင် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီး အလျားလိုက် ပြတ်ပေါက်နေသည်။ ထိုအပေါက်၏ဘေးတွင် စက်ထိုးလွှဲ ရှိနေသည်။

မျှော်လင့်ချက်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

တော်ပီဒိုအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမျှ နားမလည်သော်လည်း နားလည်တာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဤလို လက်နက်ကြီးများကို ပေါက်ကွဲပစ်လွှတ်ရန် အဆင်သင့် အနေအထားမျိုးဖြင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ခြင်း အလျဉ်းမပြုလုပ်ရပါ။ ဤတော်ပီဒိုကြီးသည် ပေါက်ကွဲနိုင်သည့် အနေအထားမျိုး ရှိနေခဲ့လျှင်လည်း လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် နှစ်ဆယ်တန်းက လေယာဉ်ပျက်ကျစဉ်ကတည်းက ပေါက်ကွဲခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤလက်နက်ကြီးကို အသုံးပြုမည့်အချိန်တွင်မှ စနက်တံနှင့် ဖောက်ခွဲသေနတ်တို့ကို တပ်ဆင်ရမည် ဖြစ်သည်။ တစ်စက္ကန့်လောက်မှ ကြိုပြီး တပ်မထားရ။ ဤဥပဒေကို ချိုးဖောက်ခဲ့လျှင် စစ်ခုံရုံးသို့ အတင်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားရပြန်သည်။

ဤတော်ပီဒိုကြီးကို ဩစတြေးလျနိုင်ငံသို့ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် ပို့လိုက်သည်ဟု လူဒလန်က ပြောခဲ့သည်။ ဤတော်ပီဒိုကြီးသည် ပုံစံသစ် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ဤတော်ပီဒိုကြီးတွင် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ အကုန်ပါရှိနေရမည်။

လေယာဉ်ကြီး၏ တစ်နေရာရာတွင် ဤတော်ပီဒိုကြီးကို ပစ်ခတ်ဖောက်ခွဲနိုင်သော ပစ္စည်းများ ပါရှိနေရမည်။ သို့သော် ဘယ်နေရာမှာ ရှိမည်နည်း။ သေတ္တာကြီးထဲမှာ ရှိနေမည်လော၊ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော် တခြား ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင်သနည်း။ ဒါကိုတာကြီး တစ်ခုလုံး ခေါင်းပိုင်းကနေ အမြီးပိုင်းအထိ ကျွန်တော် ရောက်ရှိပြီးပြီ။ သေတ္တာကြီးထဲမှာပဲ သေချာပေါက် ရှိနေရမည်။

စက်လွှဲကို ကျွန်တော် ဆွဲယူလိုက်သည်။ လက်မှ ဖက်ရာများ နားကျင်သဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။ သို့သော် စက်လွှဲကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာပင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မကြာခင်မှာ သေရတော့မည်ကို

လျှင် ယခုအချိန်တွင် နာကျင်သည်ကို ဘာဝရစိုက်စရာရှိသနည်း။

စက်လွှာကို ကျွန်တော် နှိုးလိုက်ပြီးနောက် လေယာဉ်အမြီးပိုင်းရှိ သေတ္တာထိပ်ဖျားကို စတင် တိုက်ဖြတ်ပါသည်။ သစ်မာသားအတွင်းသို့ လွှာသွား များ ဝင်သွားသည်ကို ကြည့်နေမိသည်။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ပြတ်စေရန် စိတ်စောမိသည်။

သေတ္တာဖင်ပိုင်းကို ဖြတ်မိသောအခါ ဆီစိမ်အဝတ်ဖြင့် ပတ်ထားသော ရှည်လျားလျားအရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာပြီဖြစ် သဖြင့် ဆီစိမ်အဝတ်စသည် ဆွေးမြည့်ပေါက်ပြဲနေပြီး တော်ပီဒိုကြီး၏ ပဲ့ထိန်း ပန်ကာကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်တော် မီးခြစ်ကိုခြစ်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ မီးခြစ်မီးရောင်တွင် သေတ္တာ ကလေး တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။ တော်ပီဒို အမြီးအောက်တွင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုသေတ္တာကလေးကို အထူးသတိထားပြီး မယူလိုက် သည်။ လေယာဉ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချလိုက်ပြီးနောက် တောလိုက်ခားနှင့် ထိုး ပွင့်သည်။ အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားသည်။ သေတ္တာထဲမှပစ္စည်းကို ကျွန်တော် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုပစ္စည်းက တစ်ပေလောက် ရှည်သည်။ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် သံမဏိ အဖုံး ရှိသည်။ ယင်း၏အောက်ဘက်တွင် ဝက်အူရစ်တွေရှိသည်။ ယင်း၏ အောက်ဘက်တွင် ဖြောင့်တန်းချောမွတ်နေသော ပြောင်းစိမ်းစိမ်း ရှိသည်။ အစိမ်းရောင်မှာ နှစ်ကာလကြာမြင့်၍ အညိုတက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မူရင်းက ကြေးနီဖြစ်သည်။ အထဲတွင် ဘာရှိသနည်း။ ဖုမိနိုတ် ယမ်းဘီလူးတွေ သို့မဟုတ် အလားတူ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ဓာတ်ပေါင်းတွေ ရှိနေမည်။ ဤကား ဖောက် ခွဲ သေနတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ၎င်းကို သေသေချာချာ ချထားလိုက် သည်။ ထို့နောက် စက်လွှာကိုယူပြီး ဦးပိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည်။

ဘယ်ဟာကို အလျင်လျင်ရမည်နည်း။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည်မှ အကွဲကြောင်းကို အလျင်ချ ရမည်လား။ သို့မဟုတ် သေတ္တာထိပ်ပိုင်းကို အလျင်ဖြတ်တောက်ရမည်လား။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို အလျင်ဖြတ်လုပ်ရမည်။

ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကို လွှဲဖြင့် တိုက်ဖြတ်နေရင်း ဦးနှောက်ပျက်လုလု ရှိလာသည်။ အကြောင်းက နာကျင်မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းက ကျွန်တော်လုပ်နေသည့် အလုပ်သည် အသေခံလုပ်ဝန်၊ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆင်ဆောင်းက ကျွန်တော် ကို စီရင်ချက် ချမှတ်ခဲ့သလို ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို စီရင်ချက် ချမှတ်လျက် ရှိပါသည်။

သည်ပတ္တမြားတွေအတွက် လူနှစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က တတိယမြောက် သေဆုံးရမည့်သူ ဖြစ်သည်။ ကောင်းပြီ ယင်းသို့ ဆိုလျှင် သကောင့်သား ဆင်ဆောင်းနှင့် သူ၏အဖွဲ့သားများသည် စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမ၊ ဆဋ္ဌမနှင့် သတ္တမများ ဖြစ်ကြရပေမည်။

ကျွန်တော်သည် ကြမ်းခင်းပြင်ရှိ အကွဲကြောင်းကို အထက်ဘက်သို့ ဆက်ပြီး ဖြတ်လိုက်သည်။ အကွဲကြောင်းသည် လေယာဉ်ကိုယ်ထည် နံရံအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်သွားရာ ပခုံးလောက်မြင့်သည်အထိ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အခြားတစ်ဖက်စွန်းမှနေ၍ အခြားနံရံတစ်ဖက်ကို ခွဲစိတ်ပြန် တော့သည်။ ယင်းသို့ ဖြတ်တောက်ရာတွင် မကြာခဏဆိုသလိုပင် သံမဏိကြီး များကိုပါ ဖြတ်တောက်ရသည်။ ၎င်းတို့သည် လွှာများ၏ ပိုင်းဖြတ်မှုကြောင့် တယောကြီးများပြတ်သလို ပြတ်ထွက်ကုန်ကြသည်။ လွှာကြောင်းအထက်ဘက် သို့ တက်သွားသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်၏အထက်ဘက်ရှိ လေယာဉ်ကိုယ်ထည် ကြီးသည် အောက်ဘက်သို့ အလေးချိန်နှင့် အိကျလာတော့သည်။

ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော် ဖြတ်တာများ လွန်သွားပြီလား။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တော်ပီဒိုသေတ္တာကြီး၏ ထိပ်ပိုင်းသို့ ပြောင်း ရွှေ့ ဖြတ်တောက်သည်။ ယခုအခါတွင် ဦးပိုင်းတစ်ခုလုံးသည် အသံတွေ ဆူညံ လျက်ရှိသည်။ သတ္တမြားများ ကွဲအက်သံ၊ လွှစက်သံ၊ သစ်သားတို့ လွှာသွားဖြင့် တိုက်ဖြတ်သံ။

ကျွန်တော်သည် သေတ္တာထိပ်ပိုင်းကို လှည့်ပတ်ကာ ဖြတ်တောက် သည်။ အောက်ဘက်သို့ ဖြတ်ချသည်။ အထက်ဘက်သို့ ထိုးဖြတ်သည်။ ပတ် ပိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မည်းမည်းလုံးလုံးသဏ္ဍာန်ကြီး ပေါ်ထွက် လာတော့သည်။

တော်ပီဒို ထိပ်ဖျားပင် ဖြစ်သည်။ မိုးကာဖျင်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။ ထို့နောက် သွပ်နန်းကြိုးတွေဖြင့် အပေါ်မှ တုပ်ထားသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် သည် သံဖြတ်ကတ်ကြေးဖြင့် သွပ်နန်းကြိုးများကို ဖြတ်ပစ်ရသည်။ သို့သော်

ဖိုးအုပ်ထားသော မိုးကာဖျင် တာလပတ်က ထူထဲလှသည်။ အစကို ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

တာလပတ်စကို တစ်ခုခုဖြင့် ဖြတ်တောက်ပစ်ရမည်။ လွှဲဖြင့် တိုက်ဖြတ် ရမည်လား။ တော်ပီဒို အသားကိုပါ ဖြတ်မိလျှင် တစ်ခါတည်း ကိစ္စရောသွား နိုင်သည်။ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းရလျှင် ကောင်းမည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ဓားမြှောင်မရှိပါ။ ဆင်ဆောင်းက မထားခဲ့ပါ။

ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း၊ မောင်းချမ်းတစ်လက်၊ ဖြတ်စရာတစ်ခုခု ဘာမျှမရှိပါ။ နေဦး . . . ရှိပါသည်။ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည် ကို ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် လက်လှမ်းမမီမည်နေရာတွင် ဖြစ်နေသည်။ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးထိုင်ခုံတွင် အဖိုးစုကြီးဖြစ်နေသော ဗိုလ်မှူးကြီး တိုရိုဘာ၏ ခါးပတ်တွင် ရှိနေသည်။

လေယာဉ်မှူးအခန်းဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဝက်ခန်းအမိုးသည် အိမ်ကုလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော် တိုက်ဖြတ်ထားသော အကွဲ ကြောင်း၏တစ်ဖက် ကြမ်းပြင်မှာလည်း ယက်မကို ဖယ်ထုတ်ထားသဖြင့် အောက် ဘက်ကို နှစ်ပေလောက် နိမ့်နေသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော် ခြေချလိုက်လျှင် လေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကြီး ကို လွှဲဖြင့် တိုက်ဖြတ်ထားသည့်အလျောက် ဦးပိုင်းတစ်ခုလုံးသည် ပြတ်ထွက်ပြီး အောက်ဘက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ် ဆောင်သွားလိမ့်မည်။ တော်ပီဒိုကြီးကမူ သူ့နေရာမှာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဓားချွန်တစ်ခုမရှိဘဲနှင့် မိုးကာဖျင်ကို မခွဲဖြတ်နိုင်ပါ။ မိုးကာ ဖျင်ကို မခွဲဖြတ်ဘဲနှင့် တော်ပီဒိုကို ဖောက်ခွဲရန် မပြုလုပ်နိုင်ပါ။

ဓားကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ရှစ်ပေလောက်ပဲ ဝေးသည်။ သို့သော် လကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိနေသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ တခြားရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်းမရှိပါ။ ဓားကို ဆက်ကနဲ ဆွဲယူလိုက်နိုင်လျှင် . . .

ကျွန်တော် ရှေ့သို့ တိုးလိုက်သည်။ ရှေ့သို့ လှမ်းလိုက်သည်။ လှမ်းဆွဲ လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ဓားပါလာသည်။ ဓားသွားက ကျွန်တော့် လက်ကို ရှသည်။ ကျွန်တော် နောက်ကို ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်က ဘာကိုမျှမကန်မိပါ။ လေယာဉ်အမိုးကြီးက နိမ့်ကျလာပြီး ဦးခေါင်း

ပိုင်းကို အောက်ဘက်သို့ စိုက်ကျသွားစေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက် တစ်ဖက်သည် ကိုယ်ထည်ပိုင်း အစွန်ကို နင်းမိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို လှိမ့် ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ တော်ပီဒိုကြီး ဘေးသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွား သည်။

မိုးကာဖျင်ကို ဓားဖြင့် ခွဲဖြတ်သည်။ အစောင့်ကောင် ဘယ်ကို ရောက်သွားပြန်နည်း။

ကျွန်တော့်လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ကြီးထဲမှ သူ ထွက်သွားသည်မှာ တစ်ဆယ့်တစ်မိနစ် ရှိသွားပြီ။ ကြီးချယ်ထားသော သစ်ကိုင်း ကြီးကို သူ ရောက်ရှိနေလောက်ပြီ။ သို့မဟုတ် ရောက်ရှိဖို့ အတော်ကြီး နီးနေ လောက်ပြီ။

အောက်ဘက်မှ သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ တော်ပီဒို ထိပ်ဖုံးကို ဖိုးအုပ်ထားသော ရွက်ဖျင်စကို ကျွန်တော် ဓား ဖြင့် ထိုးဖောက်သည်။ ခွဲစိတ်သည်။ ဆုတ်ဖြတ်သည်။ ဖောက်ခွဲသေနတ် ထိုးသွင်း ရမည့် အပေါက်တစ်နေရာရာတွင် ရှိရမည်။

သို့သော် သေနတ်ပေါက်ကို မတွေ့ရပါ။ ထိပ်တွင် မရှိပါ။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တော်ပီဒိုကို အုပ်ထားသော ရွက်ဖျင်စကို တစ်ခုခုဖြင့် ခွဲဖြတ်သည်။ ဓားသွားကို အပေါ်ထောင်ပြီး ခွဲဖြတ်သည်။ မိုးကာ ဖျင်ကို နှစ်ခြမ်းခွဲဆုတ်သည်။

ဟော . . . တွေ့ပြီ။

ထိပ်လုံးကြီးမှ နောက်ဘက် နှစ်ပေလောက်အကွာတွင် အပေါက်တစ်ခု ကို ပိတ်ဖုံးထားသော ကြေးဝါဖုံးကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည်။

ကြေးဝါဖုံး အနားများက ပါးပြီး ထက်နေသဖြင့် လက်နှင့် လှည့်၍ မရပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။ သံဖြတ်ကြေးနုတံသီးနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ မရပါ။ ချော်နေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ရွက်ဖျင်စ အနည်းငယ်ကို ဖြတ်ယူပြီး ကြေးဝါ ဖုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လှည့်ရသည်။ တော်တော်နှင့် လှည့်၍မရပါ။ ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းသည် ပြုတ်ထွက်တော့မတတ်ပင် နာကျင်လျက်ရှိတော့သည်။

ကျွန်တော် ခဏနားပြီး ထပ်လှည့်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် လည်

ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က လည်ထွက်သွားသော အဖိုးကို လှန်ဖွင့်လိုက်သည်။

အပေါက်တွင်းသို့ ဖောက်ခွဲသေနှုတ်ကို သတိကြီးစွာဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ဝက်အူရစ်အတိုင်း လှည့်ကျပိတ်လိုက်သည်။

အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ။

စက်လွှာကို တစ်ကြိမ် ကိုင်ရပြန်သည်။ အိကျလာသော အဖိုးကို ဆက်ပြီး ဖြတ်တောက်ရသည်။ ထိုအခါ လေယာဉ်ဦးပိုင်းသည် နိမ့်ကျလာတော့သည်။ ဦးပိုင်းတစ်ခုလုံးသည် ဖြတ်ထွက်သွားဖို့ လိုသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် တော်ပီဒိုကြီး ထွက်ကျနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် ထိုးဖြတ်သည်။ မကျဘဲ ခံနေသည်။ ထပ်ပြီး ထိုးဖြတ်သည်။ အကယ်၍သာ ဦးပိုင်းသည် အောက်မှ တစ်ခုခုခံနေခဲ့လျှင် ကျွန်တော် နိဂုံးချုပ်ပေပြီ။

ဦးပိုင်း နိမ့်ကျသည်။ လေယာဉ်အဖိုးပိုင်းသည် ကျွန်တော်ခေါင်းနှင့် အညီ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ခါးနှင့် အညီရောက်လာသည်။ ထို့နောက် လုံးလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ အဖိုးနှင့် ကြမ်းပြင်သည် နှစ်ပေလောက်သာ ကွာခြားလျက် ရှိတော့သည်။

ကျွန်တော်က စက်လွှာကို လေယာဉ်နှစ်ပိုင်း အကွဲကြားသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီးနောက် တော်ပီဒို သေတ္တာကြီးကို ခုခံထားသော ကျမ်းတုံးများကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ဖြတ်ရတော့သည်။

သည်အချိန်တွင် တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်သေးသည်။

ခုတ်ဖြတ်ထားသော နောက်ပိုင်း ကိုယ်ထည်ကြီးသည် ပြန်မတ်လာပြီး တော်ပီဒို သေတ္တာကြီးသည် အမြီးပိုင်းသို့ လျှောဆင်းသွားနိုင်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျမ်းတုံးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြုတ်ပစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ကျမ်းတုံးကို ကျွန်တော် ကန်သည်။ ရွှေစောင်းသွားသည်။ ထစ်ဝက်လောက် လွတ်သွားပြီ။ သေတ္တာကြီး ရွေ့လျားသည်။ နောက်တစ်ချက် ကန်လိုက်သောအခါ ကျမ်းတုံးသည် ဘေးဘက်သို့ လွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

တစ်မဟုတ်ချင်းမှာပင် သေတ္တာကြီးသည် ရှေ့သို့ လျှောဆင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်က နောက်မှ ကုတ်နှင့်ကျွန်း တွန်းချပေးသည်။ သေတ္တာကြီးက လျှောဆင်းသွားလိုက် ရပ်သွားလိုက်၊ ပြန်ပြီး လျှောဆင်းသွားလိုက် ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်က ကုတ်နှင့်ကော်ချသည်။ သေတ္တာကြီး လိမ့်သွားသည်။ ကျွန်တော် ချွေးပြိုက်ပြိုက် ကျနေသည်။ ကုတ်နှင့်ကော်ပြန်သည်။ သေတ္တာကြီး ကျသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖိုးနှင့် ကြမ်းပြင်ကြား အပေါက်ကျဉ်းကလေးတွင် ထစ်နေတော့သည်။

သို့သော် တော်ပီဒိုကြီးကမူ ထစ်မနေပါ။ တစ်တန်ကျော်လေးပြီး ချောမွတ်သော သတ္တုလုံးကြီးသည် ဆက်ပြီး လျှောဆင်းသွားသည်။ အဖိုးနှင့် ကြမ်းပြင်ကြားရှိ အပေါက်ကြားမှနေ၍ ထိုးဆင်းသွားတော့သည်။

ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ရှည်လျားသော သေမင်းတမန်ကြီးသည် အခုအခါ အတားအဆီးမရှိ ထိုးဆင်းသွားတော့သည်။

ထိုအခါ...

ကျွန်တော်နားထဲတွင် သေနှုတ်သံတွေ ကြားရသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် မသေချာပါ။ တော်ပီဒိုကြီး ကျသွားချိန်တွင် သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးပဲ့သံကို ကြားရသည်။

ထို့နောက် ထိပ်ပိုင်းနှင့် တော်ပီဒိုကြီး မရှိတော့သည့် လေယာဉ် ကိုယ်ထည်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ခါလည်ပတ်လေတော့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော် လဲကျသွားသည်။ တော်ပီဒိုကြီးပေါက်ကွဲသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အမြီးပိုင်းဆီသို့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ထိုးကျသွားတော့သည်။

* * *

တော့ လေယာဉ်အပြီးပိုင်းသည် အောက်ဘက်သို့ ထိုးစိုက်ပြီး ဆင်းသွားသည်။ လေယာဉ်ကြီး၏ စုစုပေါင်း အလေးချိန် ရှစ်တန် ကိုးတန်မျှရှိရာ သစ်ကိုင်းများ အကြားတွင် လျှောဆင်းသွားမည်။ သို့သော် အတောင်ပံကြီးနှစ်ဖက်က အရှိန်ကို ထိန်းထားမည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တော်ဝိဒိုကြီး ပေါက်ကွဲသည်။ ပေါက်ကွဲသည့်အရှိန်ကြောင့် သစ်ပင်ကြီး လဲသွားသည်။ သို့သော် အခြားသောသစ်ပင်များက ထိန်းချုပ်ထားသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်းသာ လဲကျပေမည်။ လေယာဉ်ကြီးသည်လည်း သစ်ပင်ကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါပြီး ကျသွားမည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျဆင်းနေသဖြင့် လေယာဉ်ကြီးသည် ဘာမှ ပျက်စီးထိခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ပေသုံးဆယ်လောက်အမြင့်တွင် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် တင်နေပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော် သေသေချာချာ မသိပါ။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် သတိရနေသည်ပင် မဟုတ်ပါ။ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် သတိလစ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်မည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် မြောက်တက်သွားတန်ရာသည်။

မစ္စဖရန်ကလင်ကမူ ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီးသည် မွေ့ရာတစ်ခုပေါ်သို့ ကျသလို သစ်ကိုင်းများပေါ်သို့ ကျလာသည်ဟု ဆိုသည်။

သို့သော် သူမက ဘုရားသခင်၏ လုပ်ဆောင်မှုတစ်ခုကို ဝေဖန်စစ်ကြောခြင်း မပြုသင့်ဟု ဆိုသည်။ ဤကိစ္စကို ဘုရားသခင်တစ်ဦးတည်းသာ သိရှိတော်မူသည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း လေယာဉ်ကြီးလိုပင် သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် တင်နေဟန် ရှိသည်။ ပေါက်ကွဲချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ဦးပိုင်းအပြတ်မှနေ၍ လွင့်ထွက်သွားဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တွင် နာကျင်မှုများကို ခံစားရသောအခါတွင်မှ ကျွန်တော် မသေသေးကြောင်း သိရှိရသည်။ ထိုမျှမက ကျွန်တော်သည် အောက်ဘက်သို့လည်း ဆင်းလာနိုင်ဟန် ရှိသည်။

ကျွန်တော် မူးနေသည်။ မိုက်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ခေါင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ရိုက်မိသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လျက် ရှိသည်။

သည်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော်နာမည်ကို မစ္စဖရန်ကလင် ခေါ်လိက်သံကြားရသည်။

+ + +

၂၀

ဘာတွေဖြစ်ပျက်သည်ကို ကျွန်တော်အနေနှင့် ခန့်မှန်းရုံသာ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ မစ္စဖရန်ကလင်အနေနှင့်မူ လျှပ်တပြက်မျှ တွေ့မြင်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူမသည်လည်း ပေါက်ကွဲချိန်တွင် လဲကျသွားပြီး ဒဏ်ရာရရှိကာ အသေအချာကြီးမှ မသိရှိပါချေ။

ထိုနေရာသို့ သူမ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်ရှိလာသနည်း။

အဖြစ်အပျက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာသည် တိုတောင်းသော အချိန်ကလာအတွင်းတွင် ဓာတ်ပြိုင်နက်တည်းလို ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ဘယ်ကစပြီး ပြန်ပြောရမည်ပင် မသိပါ။

ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးကပဲ စရမည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် စောစောက ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မှန်းဆချက် သက်သက်မျှသာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကိုတာ လေယာဉ်ကြီးသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွင် ၎င်း၏ အတောင်ကြီးနှစ်ဖက်ကြောင့် တင်နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသရွေ့

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်၏ ဇာတ်လမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ မစ္စဖရန်ကလင် က သူမ၏ ဇာတ်လမ်းကို နောက်ပိုင်းတွင် ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်ရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဤဇာတ်လမ်းကို စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားရလျှင် ကောင်းမည်ဟု ယူဆသည်။ သို့ဖြင့် သူမ၏အပိုင်းကို ရေးခိုင်း ပါသည်။ သူမက မရေးချင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် တစ်ဖက်တွင် ဖော်ပြထားသည်မှာ သူမကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆာရာဝပ်သို့သွားသည့် ခရီးတွင် ကျွန်ုပ်၏ခရီးဖော် နှစ်ဦး ရှိသည့်အနက် တစ်ဦးကိုမျှ လုံးဝကြီး နှစ်သက်သည်ဟု မရှိခဲ့ပါ။

ယခင်က ဗိုလ်မှူးချုပ် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော မစ္စတာလုဒလန်ကို ကျွန်ုပ် သည် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် မယုံကြည်ရှိခဲ့သည်။ နောင်အခါများတွင်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ယုံကြည်ကြီးစားစရာ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

ကျောတန်နီကလစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောရလျှင်မူ သူသည် လူတော် လူနာအားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရခါတ္တို ပြည့်ဝသည်။ သို့သော် သူ ဆည် အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ပင်ကိုယ်စရိုက်အရ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားထားတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် တတ်နိုင်သမျှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးခဲ့ပါသည်။

(အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဆာရာဝပ်သို့ ကျွန်ုပ် ပြန်မသွားချင်ပါ။ တန်နီကလစ် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လွန်းသဖြင့်သာ ကျွန်ုပ် သွားဖြစ်ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ သူ၏ဖခင် မတော်မတရား ရရှိခဲ့သော ပတ္တမြားများကို ရှာတွေ့ခဲ့လျှင် ဆုရားသခင်၏လုပ်ငန်းတော်တွင် အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ဝေစု ပေး မည်ဟု သူက ဆိုခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မပါတပါဖြင့် သဘောတူခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ကျွန်ုပ်တို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းခြင်းရာများအားလုံးလောက် ကိုပင် သူသည် ထင်ထင်ရှားရှား ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်

ထိုအကြောင်းများကို ပြန်မရေးတော့ပါ။

သူ၏ ရေးသားချက်များသည် စိတ်ဝယ် ထိခိုက်ခံစားမှု လွန်ကဲလွန်း သော်လည်း အကြောင်းကိစ္စအားလုံးလောက်မှာပင် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ရှင်းရှင်း လင်းလင်းရှိပြီး အဖြစ်မှန်အတိုင်းလည်း အတိအကျ ဖော်ပြထားခြင်း ရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် အချို့သော အကြောင်းကိစ္စများနှင့် အဖြစ်အပျက်များတွင် ကား သူကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ အခြား အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် သော်လည်းကောင်း သူ မသိရှိဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

၎င်းတို့အနက် ပထမဆုံး အဖြစ်အပျက်မှာ ရဟတ်ယာဉ်ကို မမြင်ရ သော်လည်း အသံကြားသဖြင့် တန်းဂေါသို့ ကျွန်ုပ်ပြန်ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပွားသော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပါသည်။

တန်းဂေါသို့ အပြန်ခရီးတွင် (ထိုခရီးသည် နှစ်နာရီလောက် ကြာပါ သည်။) မစ္စတာလုဒလန်သည် အင်မတန် စိတ်အားထက်သန်နေဟန် ရှိပါသည်။ သို့သော် သူသည် ထိုအချိန်ကို ကြိုးစားပြီး ဖူးကွယ်ထားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် သည် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ရှိနေသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ သူ၏စရိုက်ကို သိရှိထား ၍လည်း တစ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်နေမိပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါလျက်ရှိသော ဂျီဂါ အမည်ရှိသည့် ခိုင်ယက်လူမျိုး ချာတီတံကလေးကို ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်အက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခွာပြီး လိုက်ပါလာရန် ညွှန်ကြားထားရသည်။ ဘေးအန္တရာယ် ကြီးမားသော လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပါဝင်ပတ်သက်စေ သည်ကတော့ မှားယွင်းသော ကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

တန်းဂေါသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ရဟတ်ယာဉ်တွင် သူပုန်များ စီးနင်းလိုက်ပါလာပြီး တန်းဂေါအိမ်ရှည်ကြီးကို သိမ်းပိုက်ထားရုံမျှမက ရွာသူ ရွာသားတွေကိုလည်း အိမ်ကြီးပေါ်တွင် အားလုံး စုပြီး ဖမ်းဆီးထားကြောင်း တွေ့ရှိကြရပါသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အတော်ပင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိသွားပါသည်။ သို့သော် မစ္စတာလုဒလန်၏ အပြုအမူနှင့်ပတ်သက်၍မူ အံ့သြခြင်း မဖြစ်မိပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ကို အကျဉ်းသားများအဖြစ် ဖမ်းဆီးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ဆင်ဆောင်းဆိုသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုကြောင်း သတိပေး ပြောဆိုပါသည်။ ထိုသူကို တွေ့ရှိသောအခါ သူက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံ

ပြောဆိုပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အမြင်တွင် သူသည် ဆင်ဆောင်းကို တွေ့တွေ့ချင်း မှတ်မိဟန် မရှိပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေပြောကြသည်ကို ကျွန်ုပ် အကုန်မကြားရပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ကြားရသလောက်အရ ခန့်မှန်းသိရှိရသည်ကတော့ လူ့လန်က ဆင်ဆောင်းကို ပတ္တမြားတွေ ပေးနေပါသည်။ (လူ့လန်က သူ့ကို 'ဆင်ဆောင်း' သို့မဟုတ် 'ဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်ဆောင်း' ဟု ခေါ်ပါသည်။) ထိုပတ္တမြားတွေအတွက် သူ့ကို ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ကာလီမန်တင်းသို့ လိုက်ပါခွင့်ပြုရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညဘက်တွင် လူ့လန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောကြရသောအခါ ထိုအချက် မှန်ကန်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ည မိုးချုပ်သောအခါတွင် ကံကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရပါသည်။ ချာတိတ်ကလေး ရှိပါသည် ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တန်းဂေါရှာထဲသို့ ပါမလာဘဲ တောထဲမှာပင် မိုးချုပ်သည် အထိ စောင့်နေခဲ့သည်။ အမှောင်ပျိုးလာသောအခါတွင်မှ အခြေအနေကို သူ စူးစမ်း ထောက်လှမ်းသည်။ အခြားသူများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ (ကျွန်ုပ်၏ အသက်အရွယ် ကြောင့်ပင်ဖြစ်မည်။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အတွက် အစောင့်တစ်ယောက် ချထားခြင်းဖြင့် လူ့အင်အား မဖြုန်းကြတော့ပါ။) ရှိပါသည် ကျွန်ုပ်နှင့် လှမ်းပြီး စကားပြောနိုင်သော တောစပ်တစ်နေရာသို့ ကွေ့ပတ်ပြီး ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကို သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်းဟု မေးပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ တန်းဂေါတွင် သူပုန်များ ရောက်ရှိနေကြောင်း လိုဗန်နီဇောင်မှ လူကြီး တွာရှူးများကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခု ရောက်ရှိနေသူများသည် လိုဗန်နီဇောင်ကို မီးရှို့သွားသူများပင် ဖြစ်ပြီး လိုဗန်နီဇောင်က လူမျိုးကို သတိပေးသင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား တန်းဂေါသို့ တန်နီကလပ် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ် အံ့သြရသည်။ ဤ အဖမ်းခံရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြရသည်။ ထိုအခါ ရှိပါအကြောင်း သူ့ကို ကျွန်ုပ် ပြောပြလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ ရှိပါသည် သူ့ကို အထူးပင် ခင်မင်တွယ်ထားလျက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူကလည်း ကောင်ကလေးကို အလွဲအမှားတွေ အားပေး

အားမြောက် ပြုလုပ်ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆင်ဆောင်းနှင့်အဖွဲ့က တန်နီကလပ်ကို တန်းဂေါမှ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ သူတို့က သူ့ကို အတင်းအကျပ်ဖြုတ်ပတ္တမြားတွေ ရမ္မာခိုင်းရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် နံနက်ကတည်းကပင် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တုပ်နှောင်ထားကြသည်။ မစ္စတာလူ့လန်သည် ကျွန်ုပ်ကို စကားလည်း မပြောပါ။ ကျွန်ုပ်အနီးသို့လည်း မလာပါ။ ယင်းအချက်ကို ကျွန်ုပ် သဘောကျပါသည်။ သူသည် တစ်ချိန်လုံးလောက်ပင် အိမ်ရှည်ကြီး ရှေ့ဘက်ရှိ ကွက်လပ်ထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်သည်ကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားနေမိသည်။ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာတစ်ခုများအဖို့ဆိုလျှင် အင်မတန်ပင် စိတ်တက်ကြွစရာ ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် တက်ကြွစရာအကြောင်းလည်း မရှိပါချေ။ အကြောင်းမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေးပင် ဖြစ်ပွားသွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။ တစ်နေရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူပုန်တစ်ယောက်သည် သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ထားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ လဲကျသွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုလူ၏ နံဘေးတွင် အခြားလူတစ်ယောက် လဲကျနေသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် တွေ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ပတ်ပတ်လည်ကို ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့အားလုံးပင် တစ်ပြိုင်တည်း အတိုက်ခံကြခြင်းဖြစ်သည်။

အသံမထွက်ဘဲနှင့် အမြန်ဆုံး သေစေနိုင်သည့် လက်နက်ဟူ၍ တစ်ခုပဲ ရှိပါသည်။ မှတ်ပြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒိုင်ယက်လူမျိုးများသည် ဤလက်နက်ကို တောလိုက်ရာတွင် အသုံးပြုကြသည်။ သူတို့သည် ဤလက်နက်ကို ချိန်သားကိုက်ကိုက်နှင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အသုံးပြုနိုင်ကြသည်။ ဤလက်နက်သည် စစ်ကြီးအတွင်းကလည်း ဂျပန်များကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရာ၌ အဘယ်မျှ ထိရောက်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည်။

သူပုန်များကို တိုက်ခိုက်သူများသည် ချာတိတ်ကလေး ရှိပါ၏ သူ့အဖွဲ့ပေါ်ပို့ချက်အရ လိုဗန်နီဇောင်မှ လာရောက်ကြသူများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရှိလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လိုဗန်နီတောင်မှ လူများသည် တောထဲမှ ထွက်ပေါ်လာကြပါသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏အောင်ပွဲအတွက် အင်မတန် ဝမ်းသာအားရလျက် ရှိပါသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် 'လေ့ဟောင်း'ကို ပြန်ပြောင်းကြလေမလားဟုပင် ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်မိရတော့သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကို တုပ်နှောင်ထားကြောင်း တွေ့မြင်သောအခါ ၎င်းတို့သည် လျှင်မြန်စွာ ပြေးလာကြပြီး ကျွန်ုပ်၏ လက်ကောက်ဝတ်မှ ကြိုးကို ဓားနှင့် ဖြတ်ပေးကြပါသည်။ ထိုအခါ သူတို့၏ စိတ်အာရုံမှာလည်း ဝမ်းသာသည့်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားကြပါသည်။

မစ္စတာလုဒလန် အတိုက်ခိုက်မခံရပါ။

သူသည် ကျွန်ုပ်ရပ်နေရာသို့ ရောက်လာပြီး မှန်းစရာကောင်းသော အပြုံးဖြင့် ပြောပါသည်။

"ဆင်ဆောင်းကို ရှင်းဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်"

ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားရန် ရွာသားတွေကို ပြောလိုက်သည်။ သူတို့က ကျွန်ုပ် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ကြသည်။ ဒိုင်ယက်များသည် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ကိုလည်း ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပြီး ဆင်ဆောင်း နောက်သို့လည်း လိုက်နိုင်ကြကြောင်း ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူက သူပြောသည်ကို နားထောင်ဖို့ ကျွန်ုပ်ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုသည်။ ပထမတွင် ကျွန်ုပ်က နားမထောင်နိုင်ဟု ငြင်းဆိုသည်။ သူသည် ပရိယာယ်ဝေဝစစ် များလှသူဖြစ်ကြောင်း သိရှိ၍ပင် ဖြစ်သည်။

သူ တောင်းပန်တော့သည်။ သူ့ကို သတ်ပစ်ရန် ဒိုင်ယက်တွေကို ကျွန်ုပ်က ညွှန်ကြားလိမ့်မည်ဟု သူ ယူဆနေသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့ဖြင့် သူ့ကို ကျွန်ုပ် စကားပြောခွင့် ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မြင်ယူဆထားသော ဇာတ်လမ်းနှင့် အင်မတန် ခြားနားဆန့်ကျင်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြောပြလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်ုပ် လက်ခံ ယုံကြည်ရတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ဤလိုဇာတ်လမ်းမျိုးကို လူတစ်ယောက်သည် ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် လုပ်ကြံ၍ ပြောနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ ထောင်မှထွက်ပြီး ဂျပေကာတွင် သွားရောက် နေထိုင်စဉ်မှာပင်

ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တစ်ခုက သူ့ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သည်ဟု လုဒလန်က ဆိုပါသည်။ သူသည် ဂျပေကာတွင် ထိုအဖွဲ့အစည်းအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

သို့သော် ဂျပေကာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရရှိသွားသောအခါ သူ၏ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုများ ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။ ထိုအခါ သူသည် များစွာမှပင် မပျော်ပိုက်ဘဲ ရှိရတော့သည်။ သူ့အနေနှင့် အများကြီး လုပ်ဆောင်နိုင်သော သည်ဟု ယူဆလျက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ သူ၏ အထက်လူကြီးနှင့် အမြဲတမ်း လိုပင် အဆက်အသွယ်မပြတ် ရှိနေခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် တစ်ကြိမ်တွင် ဘိုနီယိုကျွန်းသို့ သူ သွားရောက်သောအခါ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ စီမံဝင်နေသော သူပုန်များကို ခေါင်းဆောင်နေသူမှာ တစ်ချိန်က မြန်မာနိုင်ငံ ဘုရင့်လေတပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အဆိုပါ အထက်လူကြီးထံမှ သူ သိရှိရလေသည်။ ထိုသူပုန်ခေါင်းဆောင်မှာ ဆင်ဆောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ဆင်ဆောင်းကို ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က သို့မဟုတ် တပ်မတော်က ဖမ်းဆီးရရှိနိုင်ရန်အတွက် အကွက်ဆင်ပေးသည်အနေဖြင့် ဆင်ဆောင်းနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် သူ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး စီစဉ်ကြံဆခဲ့သည်။ သို့သော် အထမမြောက်ခဲ့ပါ။ ဆင်ဆောင်းသည် ဂျပေကာမြို့တွင်သော် လည်းကောင်း၊ ကာလီမန်တင်းရှိ လျှို့ဝှက်တောတွင်း၌ နေထိုင်လည်းကောင်း ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လုဒလန် သည်သို့ လုပ်ဆောင်သည်မှာ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် မဟုတ်ပါ။ သူ၏ သိက္ခာအတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့သည် ဆင်ဆောင်းကို အလွန် စူးစူးရှရှာရှာပင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စကို လုဒလန် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ဝင် နိုင်လိမ့်မည်ဟုကား သူတို့ မထင်ချေ။

လုဒလန်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပင် ဂျပေကာတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိနှင့် ဖြစ်သည်။

ဂျော့တန်နီကလစ်အကြောင်း စိုင်းသတင်းစာတွင် သူ ပတ်သက်သော အခါ ဆင်ဆောင်းကို ဆွဲဆောင်နိုင်မည့် အကွက်တစ်ခုကား ရပြီဟု သူ ဆိုခဲ့သည်။

တန်နီကလစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အလည်အပတ်လာရောက်ရန် သူ့ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူ့ဖခင် ပျောက်ဆုံးသွားသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ တန်နီကလစ် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်သွားသောအခါ ၎င်းသည် ဆာရာဝပ်သို့ သွားရောက်ပြီး ဖခင်၏ လေယာဉ်ပျက်ကို ရှာဖွေလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သည်။

တန်နီကလစ်၏ နာမည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ ရှိပြီး သူ့ထံသို့ စာရေးခဲ့ခြင်း မှာ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ လုဒလန်သည် ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ် အကြောင်း ဘာမျှမသိရှိခဲ့ပါ။

သို့ရာတွင် ဆာရာဝပ်သို့ သူ သွားရောက်မည့်အကြောင်း တန်နီကလစ် ထံမှ အကြောင်းကြားစာကို ရရှိသောအခါ လုဒလန်သည် သူ့အတွက် အခွင့်အလမ်းပေါ်လာပြီဟု ယူဆတော့သည်။

သည်တွင် သူပြုသောနာမ တန်နီကလစ်အကြောင်း ဆင်ဆောင်းကို အသိပေးဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ကြောင်း ဆင်ဆောင်း သံသယမရှိစေဖို့လည်း အရေးကြီးလှပေသည်။

စင်ကာပူတွင် ဆာရာဝပ် သူပုန်တွေ၏ လှုပ်ရှားမှုများ ရှိနေကြောင်း သတင်းစာများတွင် သူ ဖတ်ရကြောင်း လုဒလန်က ကျွန်ုပ်တို့ ပြောပြသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ဂျက်ဆယ်တန်သို့ သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် စင်ကာပူသို့ သွားရောက်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် တန်နီကလစ်တို့ ဧကန်ရှိနေသည့်အကြောင်းကို စတင်ရိတ်တိုင်း သတင်းစာသို့ သတင်းပေးပို့သည်။

ထိုအခါ သတင်းစာက ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီး ဓာတ်ပုံနှင့် တကွ ဖော်ပြသည်။ သည်သတင်းကို ဆင်ဆောင်း တွေ ရရှိသောအခါ လေတပ် ဗိုလ်မှူး တန်နီကလစ်၏ သားသည် အဘယ်ကြောင့် ဆာရာဝပ်သို့ သွားကြောင်းကို သူ စဉ်းစားပေးလိမ့်မည်။ လေယာဉ်ပျက်သည့်အကြောင်းနှင့် လေယာဉ်ပေါ်တွင် ပတ္တမြားတွေ ပါရှိသွားသည့်အကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်း သိရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ သတင်းသည် သတင်းစာတွင် ပါရှိသောအခါ သိပ်မကြီးကျယ်လှသေးကြောင်း လုဒလန် သတိပြုမိသည်။ ဤသတင်းကို ဆင်ဆောင်း မတွေ့ရှိဘဲ လွတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ခုကို ထပ်မံ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်ကာပူရှိ ကျွန်ုပ်၏ ဟိုတယ်ခန်းအတွင်းသို့ သူ ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်

သည်။ လေယာဉ်၏နံပါတ်ကို နံရံပေါ်တွင် ရေးထိုးသည်။ သည်နံပါတ်ကို ဆင်ဆောင်း ကောင်းကောင်းသိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ စထရိတ်တိုင်း သတင်းစာကို သူပင် ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်လည်း သတင်းထောက်များ အချင်းဖြစ်ပွားရာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုနံပါတ်သည် တန်နီကလစ်နှင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ပဟေဠိတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် လုဒလန်သည် ဂျက်ဆယ်တန်သို့ ပြန်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အလျင် တစ်ရက် နှစ်ရက် ကြိုပြီး ရောက်ရှိသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်တို့တွင် ရှိနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော နေရာများကို စုံစမ်းသည်။ သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက်မည့်ဒေသကို သူ အကြမ်းဖျင်း သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စုံစမ်းရသည်မှာလည်း ဘာမျှ အခက်အခဲမရှိပါ။ သာသနာပြုအဖွဲ့အနေနှင့် ဤကိစ္စများကို လျှို့ဝှက်ထားရန် ဘာအကြောင်းမျှ မရှိပါ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် လုဒလန်ကို လုံးဝပင် အယုံအကြည် မရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက်ရမည့် ခရီးဆုံးကို သူ့အား မပြောပြဘဲ ထားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာချိန်အထိ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်ကို သူ မသိခဲ့ပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ဆင်ဆောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိ သူ့လူများကို ကျွန်ုပ်တို့အား စောင့်ကြည့်နေစေရန် တာဝန်ချထားမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ ယုံကြည်လျက်ရှိသည်။

မြစ်မကြီးအတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်မည်ကို သူ စိုးရိမ်ကြောင်း လုဒလန်က ပြောခဲ့သည်။ အမှန်တကယ်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြောင်း သူ့အနေနှင့် သေချာလုံခြုံပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အနေနှင့် လုံးဝ သေချာစိတ်ချခြင်း မရှိခဲ့ဟု ကျွန်ုပ်တို့ မပြောပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖြတ်သန်းသွားသော ရဟတ်ယာဉ်သည် ဆင်ဆောင်းတို့ဘက်မှ ရဟတ်ယာဉ်ဟုတော့ သူ ထင်ခဲ့သည်။

(မစ္စဖရန်ကလင်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း အထူးပင် တာဝန်ကျပွန်ဆည့် သဘောဖြင့် လိုဗန်နီဗောင်ထွင် ဖြစ်ပျက်သည့်အကြောင်းများ၊ တန်နီက

တွင် ကြုံတွေ့ရသည်အကြောင်းများ၊ လေယာဉ်ပျက်ကို ရှာဖွေပုံနှင့် တွေ့ရှိပုံများ အကြောင်းကို ဤနေရာတွင် ရှည်လျားစွာပင် ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းများကို ကျွန်တော်အနေနှင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဤနေရာတွင် သူ၏ ရေးသားချက်များကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ပြီး လိုဗ်နီနီတောင် ရွာသားများ တန်းဂေါရွာတွင် သူပုန်များကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်သည်များကို သူမက ရှင်းလင်းရေးသားထားသည်များကိုသာ ဆက်လက် ဖော်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ (ဂျီအိတ်ချ်တီ)

လုဒလန်၏ ပြောကြားချက် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ သူသည် အမှန် တွေကို ပြောဆိုသွားခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိပါသည်။ ဗြိတိသျှ တပ်မတော်အတွက် သူပုန်တွေ၏ခေါင်းဆောင်သည် အရေးအကြီးဆုံးသော ဆုလာဘ်တစ်ခုပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် တစ်ခဏကလေးမျှပင် သံသယ မဖြစ်မိပါ။

သူ့အနေနှင့် ယခု ဘာဆက်လုပ်မည်နည်းဟု လုဒလန်ကို ကျွန်ုပ် မေးမြန်းသောအခါ သူသည် သူ၏ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာသော စရိုက် သဘာဝကိုပင် ဖော်ပြပါတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် မုန်းစရာကောင်းသော သူ၏ အပြုအမူကို ပြီးလိုက်ပြီးနောက် သူသည် ဆင်ဆောင်းကို အလိုရှိသလို ပတ္တမြားတွေကိုလည်း အလိုရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ၏ အကြံအစည်ကို သဘောမတူကြောင်း ပြောလိုက် သည်။ သို့သော် သူက ကျွန်ုပ်၏စကားကို အလေးထားဟန်မရှိပါ။

သူ၏ စိတ်ကူးက တန်းဂေါသို့ ဆင်ဆောင်း ပြန်လာမည်ကို စောင့်နေ မည်။ ပြန်လာလျှင် သူ့ကို အကျဉ်းသားအဖြစ် ဖမ်းမည်။ သူ့ထံမှ ပတ္တမြားတွေ ကို ယူမည်။ ထို့နောက် ရဟတ်ယာဉ်နှင့် ကူချင်မြို့သို့ သွားကြမည်။

ကျွန်ုပ်က ဂျော့တန်နီကလစ်အကြောင်း ပြောပြသောအခါ သူ ပြန် ပြောသည်က လွယ်လွယ်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ တန်နီကလစ်သည် သစ်ပင်ပေါ် က သူ့ဘာသူ တစ်ယောက်တည်း တစ်ခါ ဆင်းခဲ့ပြီးပြီ။ ယခုလည်း နောက် တစ်ကြိမ် သူ ဆင်းလာနိုင်မည်မှာ ဘာမျှ သံသယဖြစ်စရာမရှိဟု ဆိုသည်။

ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ် သည်းမခံနိုင်ပါ။ ပတ္တမြားတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိ လျှင် မည်သို့ ခွဲဝေမည်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဆင်ဆောင်းသည် တန်နီကလစ်အပေါ် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ ဆက်ဆံလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်

မထင်ပါ။

သို့ဖြင့် လေယာဉ်ပျက်ကြီးရှိရာ သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ လိုက်သွားကြရန် ကျွန်ုပ် ပြောသည်။ တန်နီကလစ် တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်စေရန် ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဆင်ဆောင်းကို ဤမှာ ဖမ်းဆီးမည့်အစား ထိုနေရာမှာပင် ဖမ်းဆီးနိုင်ကြောင်း သူ့ကို ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်သည်။

သူ ကန့်ကွက်သေးသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူ သဘောတူ ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တန်းဂေါမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ် တို့နှင့်အတူ လိုဗ်နီနီတောင်မှ ပြောင်းမှုတ်သမား သုံးယောက် ခေါ်ခဲ့သည်။ သူပုန် တွေထံမှ ရရှိထားသော သေနတ်နှစ်လက်ကိုလည်း ယူဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ဒိုင်ယက်တွေကို ခေါ်ဆောင်လာရခြင်းတွင် ဒုတိယ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ ကြောင်း ကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါသည်။ လုဒလန်ကို ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်သည့်အနေဖြင့် ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပင် ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ သစ်ပင်ကြီး နှင့် မဝေးကွာလှသော နေရာ တစ်နေရာသို့ တစ်နာရီခွဲအတွင်းမှာပင် ရောက်ရှိ ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့ဘက်ဆီမှ စက်သံတစ်ခု ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ် တို့ ခေတ္တ ရပ်လိုက်မိကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်လက် ချီတက်ကြပြန်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ကြီးဆီကို မြင်တွေ့ရသောနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်သော အဖြစ်အပျက်များသည် အထူး ပင် မြန်ဆန်ကြလှသည်။ သို့သော် အားလုံးကိုပင် အစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်ုပ် သိရှိ မှတ်မိနေပါသည်။ သစ်ပင်ရင်းရှိ ချစ်ကောက်ပင်များအားလုံးသည် ယခု အခါ ခုတ်ထွင်ရှင်းထားကြ၍တစ်ကြောင်း၊ ခြေထောက်များနှင့် နင်းခြေထားကြ ၍တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပျက်သည်များအားလုံးကို ကောင်းမွန်စွာပင် မြင်တွေ့နိုင် ပါသည်။

ဆင်ဆောင်းသည် ပင်စည်ကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်ကာ သစ်ပင် ကြီးကို မော့ကြည့်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ လူတစ်ယောက် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ရှိ နေသည်။ ဆင်ဆောင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်ကို ကျွန်ုပ် ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိပါ။ စက်လည်သံတစ်ခုက နည်းစွာ ထွက်

www.burmeseclassic.com

ပေါ်လာနေဆဲဖြစ်သဖြင့် စကားလုံးများကို သဲကွဲစွာ မကြားရပါ။ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို စက်သံရပ်သွားသည်။ ဆင်ဆောင်း ဟစ်အော်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့လူ ကို တစ်စုံတစ်ခု ပစ်ချရန် အမိန့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပတ္တမြားတွေပဲ ဖြစ်မည်။

ငွေရောင်တောက်နေသော ဖြူဖြူအရာတစ်ခု ပစ်ချလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရသည်။ ဆင်ဆောင်းက ထိုအရာကို ချက်ချင်းပင် ကောက်ယူ လိုက်သည်။ လက်နှင့်လှည့်ပြီး ဖွင့်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လူဒလန်သည် ရုတ် ခြည်းဆိုသလိုပင် ကျွန်ုပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ရှေ့သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ သူ့ အနေနှင့် သည်လိုမျိုး ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့် မထားခဲ့ပါ။ ထို့ပြင် ပစ်ခတ်သံများ ကြားရပြီး သစ်မင်ရင်းရှိ ဆင်ဆောင်း၏ လူ နှစ်ယောက်ကို လူဒလန် ပစ်ချလိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တခဏမျှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရပါသည်။ ထို့နောက် လူဒလန်သည် ဆင်ဆောင်းကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ သူ့လက်ကို ဖြန့်တန်းထားလိုက်သည်။

ဆင်ဆောင်းက သူ့လက်ထဲမှ အရာဝတ္ထုကို လူဒလန်အား လှမ်းပေး လိုက်စဉ်မှာပင် ၎င်းတို့၏အထက်ဘက်မှ သစ်ကိုင်းများ ကျိုးကျသံကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့ရှိရာသို့ ပြေးလွှားလျက် ရှိသည်။ ဆင်ဆောင်းကို လူဒလန်က ပစ်ခတ်စေရန် တားဆီးဖို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ကံကောင်းသည်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့နှင့် ခပ်လှမ်း- သွမ်းမှာပင် ရှိနေသေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုက် နှစ်ဆယ်ခန့် ဝေးကွာပါလိမ့်မည်။

သစ်ရွက်သစ်ခက်များအကြားမှနေ၍ မည်းမည်းရှည်ရှည်အရာကြီး တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားသည်ကို ကျွန်ုပ် ထင်ထင်ရှား- ရှား တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ သည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကို တစ်စုံတစ်ခု ထိမှန်ပြီး နာကျင်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်များ မြေပြင်နှင့် လွတ်ထွက်သွားပါသည်။

ဘုရားသခင်က သူ၏ အကျိုးဆောင်ကလေးကို ကောင်းမွန်စွာပင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် သေဆုံးမသွားသည်မှာ အလွန်တရာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် လဲကျသွားရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်စဉ်မှာပင် အဆိုပါ ရောမ သစ်ပင်ကြီး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ပထမတွင် သစ်ပင်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လဲကျပါသည်။ ပတ်- ပတ်လည်တွင်ရှိနေသော အခြားသစ်ပင်များနှင့် တတိတီချင်း စာရင်းရှင်းနေရ သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းသည် အခြားသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ပေါ်တွင် မှေးတင်ပြီး လဲကျခြင်း ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သစ်ပင် ကြီးသည် သုံးဆယ်ဒီဂရီလောက် စောင်းလျက်ရှိပါသည်။ ၎င်းသည် ခဏတာမျှ နားနေပြီးနောက် ဆက်လက် လဲကျသွားပြန်သည်။ သို့သော် တတိတီချင်း ဖြစ် ပါသည်။ တောအုပ်ကြီးက ၎င်း၏ ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ညင်သာစွာ သေဆုံး စေသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။

သစ်ပင် ပင်စည်ကြီး မြေပြင်အနီးသို့ ရောက်ရှိချိန်လောက်မှာပင် လေယာဉ်ကြီးလည်း အပေါ်ဘက်မှနေ၍ လှုပ်ခါပြီး ကျဆင်းလာသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရပါသည်။ သို့ရာတွင် သစ်ပင်ကြီးက ၎င်းကို ယခုထက်တိုင် ဆက်လက် ပွေ့ပိုက်ထားဟန်ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ ၎င်းသည် အမြီးပိုင်းမှ အလျင်ထိုးစိုက် ပြီး ဆင်းလာရာမှ တစ်နေရာတွင် အပေါ်ဘက်သို့ တစ်ခဏမျှ မြောက်တက် သွားပြီး လဲကျနေသော သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် ဝမ်းဗိုက်နှင့်ရှုပ်ပြီး ပြန်ကျလာ ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုခဏ၌ အခြားဘာတစ်ခုကိုမျှ မစဉ်းစား မတွေးတော နိုင်ဘဲ မျက်စိနှင့် မြင်တွေ့နေရသည်များကို အာရုံ ကပ်ပြီးနေမိသည့်အတွက် တော့ အနည်းငယ် ရှက်မိပါသည်။

နောက်မှ သတိရ၍ ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ လူဒလန်နှင့် ဆင်ဆောင်း တို့ကို မတွေ့မြင်ရတော့။ ၎င်းတို့သည် ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် အပိုင်းပိုင်း အထစ်ထစ် လွင့်ထွက်သွားကြမည်မှာ သေချာသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ လူသည်လည်း ကျွန်ုပ် လဲကျသွားစဉ်မှာပင် အောက် ဘက်သို့ လိမ့်ကျလာဟန်ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် ယခုအခါ သစ်ပင်ရင်း တွင် လဲလျောင်းလျက်သား ရှိနေသည်။ သူ အသက်ရှင်နေသေးသလောဟု ကျွန်ုပ် သွားကြည့်သည်။ သို့သော် သူသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျကျချင်းမှာ ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ဟန် ရှိပါသည်။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်တွင် ဇဏ်ရာ ရရှိထားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိမပြု မိပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထိမှန်ခဲ့ခြင်းသည် နာကျင်လျက် ရှိပါ သည်။ ယခုမှပင် ကျွန်ုပ်သည် နာကျင်သည့်နေရာကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်မိသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်တွင် သွေးတွေ ပေကျံသွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာတွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်မှ သွေးတွေကို ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လိုဗန်နီဟောင် ရွာသားတစ်ယောက် တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုပါသည်။

ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက်သောအခါ လေယာဉ်ကြီး တင်လျက်သားရှိနေသော သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များ ကြားမှနေ၍ ဂျော့တန်နီကလစ် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဤကား ကျွန်ုပ် မှတ်မိသော အချက်အလက်များပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ဟုတ်ကဲ့။

သူမက 'စီ၊ ဖရန်ကလင်' ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးထားပါသည်။

+ + +

ဤတွင် ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အသေးအဖွဲ့ကလေးတစ်ခု၊ ပြောစရာ ကျန်ရှိပါသည်။

အာခသးအဖွဲ့ဟု ဆိုရခြင်းမှာ အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်များ၊ ရည်မှန်းထားခဲ့သည်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤအဖြစ်ကို တစ်မူ ထူးဆန်းသော အဖြစ်တစ်ခု သို့မဟုတ် ဘုရားသခင်၏ ဖန်တီးမှုတစ်ခုဟုပင် ဆိုရချေမည်လား မသိပါ။

သို့ရာတွင် မစ္စဖရန်ကလင်ကို ထိမှန်ခဲ့သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် သူမ၏လက်ဝဲဘက် လက်မောင်းထဲတွင် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအရာကို မောင်းချခေးဖြင့်ပင် ခွဲထုတ်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းကို မစ္စဖရန်ကလင်က သူမကိုယ်တိုင်ပင် ပြုလုပ်ပါသည်။ သူမ၏အသားထဲမှ ထုတ်ယူရရှိသော အရာဝတ္ထုကလေးကို သူမက လက်ညှိုးလက်မနှင့် ညှပ်ကိုင်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။

စာဖတ်သူ ထင်သည့်အတိုင်း ပတ္တမြားတစ်လုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အရွယ်အစား ကြီးကြီး၊ အဖိုးထိုက်ထိုက်တန်တန်ကား မဟုတ်ပါ။ သေးငယ်သော အကွဲစကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကျန်ရှိသော ပတ္တမြားများကို တွေ့ရှိချေဦးမည်လားဟု ကျွန်တော် ရှာဖွေပါသေးသည်။ သို့သော် ကောက်ဖိုးပုံထဲတွင် အပ် ရှာရသလိုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိသမျှသည် ထိုအကွဲစကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသောအခါ ထိုအကွဲစကလေးကို ကျွန်တော်တို့ တန်ဖိုးဖြတ်ကြပါသည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးပေါင် ဖြစ်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် တန်ဖိုးဖြတ်သူက ပိုဝိုသာသာ ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

နတ်နွယ်

၃၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၅

* * *

